

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

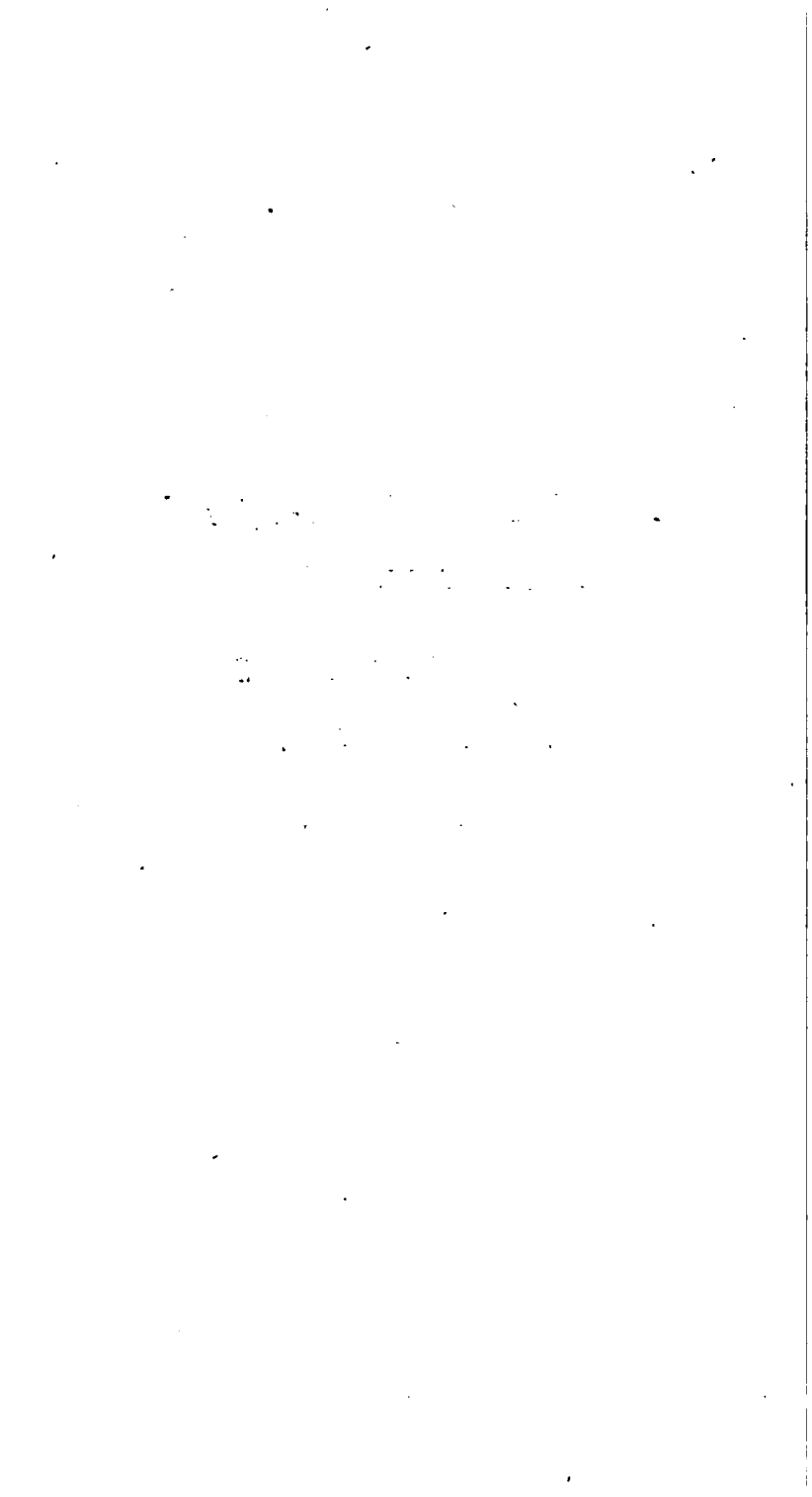
HERODOTI HISTORiar.

T. VI. P. II.

A D N O T A T I O N E S

AD LIB. VII. c. 172. - IX.

ET AD VITAM HOMERI.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SEPTIMUM.

CAP. CLXXII. 1 seq. Θισσαλοι δὲ ὑπὸ ἀναρχίας etc.) Pavii acumen scopas hic animadvertit dissolutas. Nam quid? an Thessali Medorum partes sequebantur, cum propalam ostendebant, sibi displicere quod ab Aleuadis factum? quae tamen in verbis eorumque cohaerentia mens. Velle Scriptorem, Thessalos, Aleuadarum dominatione pressos, primis belli initiis ad Persas inclinasse: cognitis autem perfidorum consiliis, ad Graeciae concilium legatos de communi salute misisse. Itaque, aut excidisse aliquid, aut fuisse olim, τοῖς πρώτοις μηδισαυτοῖς διδίδξαν, ὅτι οὐ σφιν ἤνδαν etc. cum principio Medorum partes fovissent, ostenderunt sibi non placere etc. Non profecto inutiliter. Mihi ex schedis Arch., parum adiutis, placuisse memini, ὧς δὲ ἰδίδξαν, ita vero demonstrarunt, sibi displicere etc. ὧς δὲ hoc fere modo lib. IX. 34. Sed coniecturae non indulgeo. WESS. — Nec emendatione nec coniectura indiget hic locus. Ac primum quidem minime sollicitandum verbum διδίδξαν: amat enim Scriptor pro simplici δεικνύναι compositum illud ponere, I. 31, 16. 73, 18. II. 134, 16. 162, 7. III. 72, 29. (ubi ex codd. Arch. et Vind. διαδεικνύνεσθαι recipi debuerat.) III. 82, 17. VIII. 3, 10. IX. 58, 10. Tum vero etiam bene recteque habet ὧς particula, quae in plerisque locis modo citatis eadem ratione cum eodem verbo iuncta legitur. Nec vero ὧς διδίδξi debebat cum Valla, et qui eum secuti sunt, quum ostenderent intelligi, nec postquam ostenderunt, ut nos reddidimus, nec quoniam demonstrare, ut Schulzio placuit: sed plane sicut in locis laudatis, uti, sicuti, quemadmodum ostenderunt; nempe uti Herodot. T. VI. P. II.

quidem ea re, quae continuo deinde exponitur, (nempe legatis ad Graecorum concilium missis, cum eis mandatis quae mox commemorantur) *satis et perspicue ostenderunt: satis, inquam et perspicue*; nam composito verbo διαδίδαι paullo maior quaedam vis, quam simplici, inesse videtur. Ostenderunt autem ea ratione, non placere sibi *Alexandarum artificia*, (de quibus vide supra, c. 6. et cap. 130.) neque se partes amplexuros esse Persarum, nisi necessitate fuerint coacti. conf. c. 174. S.

[5. ἐν δὲ τῷ Ἰσθμῷ etc.) Conf. c. 145. S.]

11. ἐν σκία τῷ πολέμῳ) Male absentiam praepositionis in Cod. Arch. laudavit Th. Galeus. Redibit c. 215. ἔσθ' ἐν σκία τῷ πολέμῳ. Quo de genere plura lib. I. 143. WESS.

17. οὐδεμὴν οἷοί τί ἐστι προσφέρειν) Nec debetis, neque aequum erit; qualem dictionis usum explicuimus et excussimus antea. Nimium sane et solo e docti viri arbitrio pendens, αἰτίν ημῖν οὐδεμὴν δίκαιοι ἐστι προσφέρειν, nullam nobis culpam obiectare iure poteritis. Ἀναγκαῖον sequentia defendunt: estque saepe verissimum, Κρίσσειν οὐδὲν ἀνάγκης, Euripid. Alcest. vs. 965. WESS. — Similiter Reiskius: *nulum vobis est ius et fas nos armis cogendi*. Satis, puto, fuerat, non potestis nobis necessitatem imponere, scil. ut nos soli Persarum exercitui nos opponamus. S.

CAP. CLXXIII. 5. τῆς Ἀχαΐης ἐς Ἄλσιν) Nomen urbis litera liberavit superflua Γρονον. Urbis incolas Ἀλίας dixit Demosthenes, more istius aevi scriptoribus usitato: sic legit Harpoer. ubi nostris in Edd. Demosth. vulgatur: διαλλάτταν τοὺς Ἀλεῖς πρὸς τοὺς Φαρσαλίους, p. 205, 64. infra αἱ Ἀλῖς recte scriptum §. 68. sed τοὺς Ἀλίας dicebant: alterum apud eundem recurrit p. 238. et 316. recte scribitur p. 236. Ἄλσιν πολιορκουμένων: et p. 88, 1. Φαρσαλίους Ἄλσιν παρίδωκεν: ad hunc locum notata ubi citat Ulpianus qui vocatur, p. 205, 64., nomen Ἄλσιν in ὄλσιν fuit depravatum. Mendosa apud Suidam sic possunt quodammodo reintegrari, si legatur: Ἀλίας --- [Ἄλσιν] πόλιν Φαρσαλίαν αἱ δὲ πολῖται Ἀλῖς. VALCK.

10. ὁπλῖται συλλεγόμενοι) Eadem redibunt IX. c. 29. et c. 27. συλλεγόμενοι. Alibi συλλεχόμενοι, συλλεχόμενοι, et similia, Nostro frequentantur: nihil quidem interest utrum scripserit, sed scripsisse tamen videbitur ista talia ad eandem

normam. Contra apud *Demosthenem* uno loco praebent Editiones συλλεχθέντες, Codices vero συλλεγόντες: hoc iure *Pierseus* alteri praetulit ad *Moer. Att. p. 208*. Aetate *Demosthenis* suaviores istas formas probabant Attici; asperiores aetate *Herodoti*. VALCK.

12. Εὐαίματος ὁ Καρήνου) *Diodori Συνοδός* est lib. XI. 2. perperam scriptus. *Polemarchi*, e quibus *Euaenetus*, [lin. 13.] Spartanorum regum in castris atque expeditione primarii fuerunt administri apud *Thucydid. V. 66.*; in civitate aliis, de quibus *Nic. Cragius Reip. Spartan. lib. II. 14.* inpositi negotiis. Hinc vero, ab illo neglectum, cognoscimus, regio plerumque genere fuisse: *Aldum* enim, particulam negantem omittentem, bene *H. Stephan.* ex Codicum consensione correxit. WESS.

16. ἄγγελοι παρὰ Ἀλεξάνδρου) *Venientes ab Alexandro* nuntii. Istius *Alexandri*, tanquam Φιλίλλης, sed huius inprimis beneficii, saepius Athenienses grati meminerunt. Hanc respicit *Herodoti* narrationem, ex *Damaste* diversa quodam admiscens, inter *Socraticas Epistolae 28.* scriptor, adversus *Isocratem* ad *Philippum* datae: *Speusippum* auctorem dat *L. Allatii* haud absurda coniectura; cui quidpiam obmovisse *Pearsonum* in *Vind. Ignat.* aut *Bentleium* in *Diss. de Epist. Phalar.* non opinor. De *Isocrate*: *Debuerat*, inquit malevolus ille, τὰς Ἀλεξάνδρου τοῦ σοῦ προγόνου, καὶ τῶν ἄλλων τὰς εἰς τὴν Ἑλλάδα γινομένας εὐεργεσίας ἐξαγγέλλειν. Quod primum ille ponit beneficium; legatos *Alexander Darii* (hunc dicere, non *Xerxen* debebat) contrucidari iussit, haud sanequam ut Graecis gratificaretur, sed ut ulcisceretur iniuriam sibi suisque factam: ὅστιμον δὲ, ἀδίδι, στασιαζόντων (scribendum ne πλῆσιάζοντων,) τῶν βαρβάρων οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τὸ ἡμέτερον (leg. ὁμέτερον) Ἡράκλειον ἀπήντησαν Ἀλεξάνδρου δὲ τὴν - - Θειτταλῶν προδοσίαν τοῖς Ἕλλησι μνηστήρας, ἀναθύξαντες οἱ Ἕλληνες δι' Ἀλεξάνδρον ἐσώθησαν: tandem subdit: καὶ τοι τούτων χρὴν μὴ μόνον Ἡρόδοτον καὶ Δαμάστην μεμῆσθαι τῶν εὐεργεσιῶν, sed et, secundum suam legem, *Artis oratoriae Scriptorem*; postrema, in istum olim sensum scripta, nigrae sunt loliginis plena, neque *Speusippo* disconveniunt. De *Heracléo* Macedoniae, deque *Heracléa*, in radicibus *Oetae* montis sita, hic non est agendi locus. VALCK.

17. συνβουλευόν σφι ἀπαλλάσσεσθαι) Consilium Alexandri Macedonis suasionemque, laudato Herodoto, Scriptor Epistolae xxviii. inter Socraticas Allatii his exsequitur: Ἰσπερον δὲ στασιαζόντων (πιλαζόντων) τῶν βαρβάρων, οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τῷ ὑμείτερον Ἡράκλειον ἀπήντησαν, Ἀλεξάνδρου δὲ τὴν τῶν Ἀλέου καὶ Θετταλῶν προδοσίαν τοῖς Ἕλλησι μηνύσαντος, ἀναστρέξαντες οἱ Ἕλληνες δὲ Ἀλεξάνδρον ἐσώθησαν. In quis, postulante re, ἡμῶν Ἡρακλ. mutavi et τὴν Ἀλέου, prava ab Allatio relicta. Vel ctenarii non dispar coniectura fuit ab cap. 6. sed hic operosior. Cetera partim falsa, partim ab Herodoti mente aliena sunt. WESS.

CAP. CLXXIV. 5. οὕτω δὲ ἱμῆδισαν προθύμως) Tam vero Thessali Persarum partes animose sunt sequuti. Incerti verba Suidas habet in Ἑμῆδισαν: μετὰ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχῃ Θεσσαλοὶ ἱμῆδισαν, δαίσαντες τὴν ἀπόφραξιν τῶν Τιμαίων. [conf. Zonarae Lex. p. 707. ubi perperam ἱμῆδισαν.] sed quae praebet in Ἀγχοτίρος, Κίστερο non designata, Herodoti verba sunt ex proximo cap. [175, 5.] petita: στανισίρη ἐκείνῳ καὶ ἀγχοτίρῃ ἢ ἰσβολῇ. In his dum frequens recurrit mentio τῆς ἰσβολῆς, introitus in Thessaliam, alieno vocem loco posuerat librarius in Cod. Ms. initio cap. 174. Ἀδῆ ἐγένετο ἢ ἐς Θεσσαλίην ἰσβολή: ubi vulgatur στρατιή, scribi debet στρατιήν. VALCK. — Vocab. ἰσβολή, quum nullo in cod. msto vel a Wess. vel a nobis repertum sit, videtur ex coniectura ab H. Stephano in ora suae editionis positum pro mendoso στρατιή, quod olim vulgabatur. Haud raro enim me observare memini, notam γγ'. quam ille lectionibus marginalibus praemittere solet, non semper γράφεται, sed subinde nihil aliud nisi γράφει, significare. S.

CAP. CLXXV. 2. τὰ λεχθέντα ὑπ' Ἀλεξάνδρου) Quod hic margo dat Stephani, ἐξ Ἀλεξάνδρου, illud, a correctoribus non expectandum, si habent et alii Codices, probarem ut Herodoteum. τρέπω τῷ ἑρμῆνι ἐξ Ὀράνιος est lib. III. c. 71. τὸ ποιητὴν ἐξ Ψαμμιτίχου, II. 151. τὸ προσταχθῆν ἐν τοῦ Κύρου, l. 114. Apud Quintilian. Inst. Orat. VI. [1, 41.] p. 511., puer --- ex paedagogo se vellicari respondit. Passivis ex frequenter sic adiungunt Tragici: in Tragoediis, quae supersunt, non puto reperiri dictum servatum M. Antonino VII. 41. Εἰ δ' ἡμελήθην ἐν θιῶν. In Longino, castigatissimo scriptore, a Zach. Pearceio revocatum non feret, ut puto, Io. Taspins,

Longino dignissimus futurus editor, Sect. ix, 3o. in Κίρκης ενοφθαλμίνους. Tan. Faber bene correxit in Κίρκης: prout Plutarch. etiam dederat T. II. p. 52. D. sed non illa socios Ulyssis fecit ενοφθαλμούς, verum εὐὼν μὲν ἔχον κεφαλὰς, φωνήν τε, ὅμους τε: scribamus itaque totidem literis, ενομφθαλμίνους. VALCK. — Revertit Herodoto adsueta dictio ἐξ Ἀλεξάνδρου. Talis lib. III. 71. πρότερον τῷ ἱερμίνῳ ἐξ Ὀράνιος, et sine numero aliae. WESS. — Apud Longin. vulgatam scripturam tenuit probavitque Toup. S.

11. γῆς τῆς Ἰστιαϊώτιδος ἐπὶ Ἀρtemίσιον) Non obliviscor φροντῆν - - - ἐπ' ὕδασι ἐπὶ τὴν Ἐνδιακρούμεν libri VI. c. 137., nec huius libri c. 173. καὶ ἀπέναντο ἐς τὰ Τέμπη ἐς τὴν Ἰσβολὴν, recte posita, sed ad olim hoc collocatum loco (ἐπὶ γῆς τῆς etc.) haud gemina. Iure Masti praepositionem auferunt, noxiam et inutilem. Γῆς autem τῆς Ἰστιαϊώτιδος τὰς παραθαλασσίας καίμας lib. VIII. 23. memorans aliquid insuper moliminis vetat. WESS. — Quae Histiaeotis hic ionicā nominis formā Herodoto, communi vero Graecorum sermone Hestiaeotis vocatur, septemtrionalis est Euboeae regio; Artemisium, extrema Histiaeotidis ora cum promontorio, quod a Dianae templo, quod inibi erat, nomen invenerat. Alia Ἰστιαῶτις, Thessaliae, supra memorata est lib. I. c. 56, 15. S.

13. τὰ κατ' ἱερείους) Literas aliquot, quae repeti debebant, hic etiam absorptas suspicor, sic restituendas, ut legatur: ὥστε πυνθάνομαι τὰ κατ' ἱκατερείους ἰόντα: quam lectionem commodum offert margo Stephani; ex Msto repertam etiam Vallae Latina monstrant. VALCK. — Vide Var. Lect. S.

CAP. CLXXVI. 12 seqq. Τῶν δὲ Θερμοπυλίων etc.) Accuratissima haec loci pictura, nulli, nec Livianae lib. XXXVI. 15. neque Strabonis lib. IX. p. 655. [p. 428. ed. Cas.] concedens. Ὡς ναύλοχα καὶ πετραῖα θείμα λουτρὰ, καὶ πάγους Οἶτας περιπατάοντες culte ad accolae chorus Traehin. Sophocl. vs. 642. WESS.

13. ὅρος ἄβατόν τε καὶ ἀπόκημιον) ὑψηλόν, quod additur, in marginem libenter reiicerem. Recte iunguntur οὐρα ὑψηλὰ καὶ ἄβατα, c. 198. sed ὅρος ἄβατόν τε καὶ ἀπόκημιον, esse ὑψηλόν, Herodotus lectorem non monuisset, qui dederat lib. III. c. 111. ἀποκημίνους οὐρας, ἵνα πρόσβασις ἀνθρώπων

οὐδαμὴν εἶναι. Mox viam, qua spectat Orientem, θάλασσαν ὀρύσσεται καὶ τεύχεα. Secundum Appian. Syr. [c. 17.] p. 157. τῇ μὲν θάλασσᾳ τρεχέια καὶ ἀλμυροί, τῇ δὲ εἰς ἄβατον τι καὶ βαρυσπυλῆος. Loca usque ad mare invia palustri limo et voraginibus dixit Livius XXXVI. 18. Idem c. 15., quia, inquit, calidae aquae in ipsis faucibus sunt, Thermopylae locus appellatur. conf. Strabo IX. p. 655. v. et Casaub. [ad p. 428. suae ed.] Appian. Syr. p. 158. Harpocrat. in Θερμοπύλαι, et Schol. in Aristoph. Nub. 1047. VALCK.

15 seq. Ἔστι δὲ ἐν τῇ ἐσόδῳ ταύτῃ θερμὰ λουτρά, τὰ χύτρον καλεῖται οἱ ἐπιχώριοι) Excitans ista, χύτρον praebebat Eustath. in Dionys. vs. 437. alterum Pausan. IV. [c. 35.] pag. 369 seq. memorans τὴν κολυμβήθραν, ἣν τινα ὀνομάζουσι οἱ ἐπιχώριοι χύτρον γυναικείον. Praeceptor Pausaniae Herodes Atticus, ut erat aedificator pecuniosus, in gratiam Thessalorum et Meliensium, cellas aegrotantibus accommodas hic construi curavit, ut suspicor ex Philostr. in eius vita p. 551. τὰς ἐν Θερμοπύλαις κολυμβήθρας memorante τοῖς νεοῦσι παισίν. Ex sacris nostris nota est Hierosolymitana κολυμβήθρα, πίντε στοὰς ἔχουσα. VALCK. — Imprudentis audaciae Editor Genev. ob χύτρον, contra Porti sui admonitionem inculcatas, excusari nequit. Eustathii enim dubia lectio est; quae citra dubium si foret, manebit temerarius contra tabulas ausus. Ecce tibi Pausaniam lib. IV. 35. de piscina, in quam calidae hae influunt aquae, ἣν τινα ὀνομάζουσι οἱ ἐπιχώριοι χύτρον γυναικείον. WESS.

18 seq. καὶ τό γε τοπαλαιὸν) Stare nequit ista Medice lectio, [quam recipere non dubitaverat Gron.] ni sic paululum adiuvetur, καὶ τῷδε τὸ παλαιὸν πύλαι ἐπῆσαν: quae Koenii est suspicio. VALCK. — τό γε τοπαλαιὸν doctissimi viri D'Orvillius ad Charit. lib. I. 3. p. 41. et Abreschius Diluc. Thucyd. p. 4. recte auctius, quam decebat, consueverunt. WESS. — Vide Var. Lect. S.

21. οἰκήσοντες γῆν τὴν Αἰολίδα) Interrogationes Gronovianas non intelligo, nedum falsissimam et absurdissimam esse in Geographia veterem participii formam. Cur quaeσ οἰκήσαντες γῆν τὴν Αἰολίδα Thessali, antea Acolidis terrae habitatores, (ita enim Latina [Gronovii, vitiosum οἰκίσαντες imperite arripientis] habebant) in Thesprotos abierunt, indeque reduces Phocensibus vastitatem atque eversionem

machinati sunt? Nonne commodius et situi regionum congruentius, *Thessalos ex Thesprotis*, unde erant, habitatum terram *Aeolidem* ivisse, quam deinde possederunt? Nobil. Palmerius, veteris Graeciae adprime peritus, hanc verborum sententiam lib. II. Gr. Ant. c. 4. p. 262. perspexit. Et quidni? cum *Aeolis* sit illa regio, quam *Thessali* deinceps possessione tenuerunt. Clare *Diodorus* lib. IV. 67. de *Bocoto*, καταντήσας εἰς τὴν τότε μὲν Αἰολίδα, τὴν δὲ Θησσελίαν καλουμένην. Sine cuiusquam proinde invidia redire vulgata cum *Vallae* Latinis potuit. WESS. — Recte enim *Valla* intepretatus erat, ex quo illi ex *Thesprotis* terram *Aeolidem* iere habitatum, quam nunc possident. S.

CAP. CLXXVII. 3. ὅτι οὗτε πλεῖσι --- ταύτῃ) Aetissimus Gisb. Koenius in literis ad me datis ad h. l. „Alii forte, scribit, dudum viderunt legi debere τῇ --- ταύτῃ. Hoc ipsum *Vallae* codex habuit, qui vertit, ubi --- ibi. ἢ --- ταύτῃ, *Polyaenus* p. 333. §. 12. et p. 232. §. 2.“ *Raskio* ὅπῃ venit in mentem. Mihi iam olim etiam plaenit nostratis illud: τῇ οὗτε πλεῖσι ἔξουσιν χρῆσθαι οἱ βαρβαροὶ, οὗτε ἑταῖροι, ταύτῃ. *Angustias* querebant ne multitudine circumirentur: [Corn. Nep. II. 3.] et hoc *Themistoclis* fuisse videtur consilium. Apud *Thucyd.* p. 180, 41. [lib. III. c. 23.] pro ὅ, τι scriberem ὅπῃ: sed *Herodoteum* est τῇ: pro ἢ χώρα. Schol. in *Sophocl. Ai.* vs. 826. τὸ ἢ ἐπιβήματα (ἀποδοῖσαι) πρὸς τὸ ταύτῃ. VALCK. — Nec apud *Thucyd.* l. c. nec hic apud *Nostrum* ulla novatione opus est. S.

CAP. CLXXVIII. 4. ἀνέμοισι ὠχισθῆναι) Vatis tale responsum. Ὡ Διόφοι λίττεσθ' ἀνέμους, καὶ λαῖον ἔσται, in *Clement. Alex. Stromat.* VI. pag. 753. [pag. 454. ed. Sylburg. Lugd. Bat. 1616.] adiungentis hanc in rem, βωμόν καὶ θυσίαν ποιήσαντες τοῖς ἀνέμοις, ἀργαυὺς αὐτοὺς ἔσχον. In ambiguo autem haeret, utrum μεγίστους an μεγάλους reliquerit *Herodotus*. WESS. — Eruditione sua multiplici saepe sapienter usus ad Gentiles confutandos, *Clemens Alex.* verba vobis oraculi Delphici servavit *Strom.* VI. p. 753. Διόφοι, ἔλθου ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύσαντος, ἀνικαύσης τῆς Πυθίας, Ὡ Διόφοι, λίττεσθ' ἀνέμους, καὶ λαῖον ἔσται, βωμόν καὶ θυσίαν ποιήσαντες τοῖς ἀνέμοις, ἀργαυὺς αὐτοὺς ἔσχον. Oraculum eiusdem sententiae acceperunt Athenienses: vid. c. 189. Quos facere voluit, et revera reddidit, indignantem *Platone*, nau-

τιμὸς Themistocles, his effata talia facile Delphis comparavit: Δεινὸς γὰρ ἔργων πλοῦτος ἔς τε τὰ βλάτα. VALCK.

10 seq. βαμὲν τι ἀπιδέξαν ἢ Θυίης) *Aram Delphi constituisse dicuntur in loco, mihi aliunde incognito, ὃ Θυίης: sorte, prope Thyiae fanum? ἢ in talibus etiam loca nonnunquam designat circa templa: sunt autem satiatissima, ἢ Διονύσου ἢ Ἀσκληπιοῦ ἢ Θερμοφύρων ἢ Ἀρτίμυδος: hoc forte poni poterit, ubi legitur apud Pausan. II. [cap. 32 extr.] p. 189. Σαρωνία κατὰ ἔτος ἢ Ἀρτίμυδος ἡμέρῃ ἄγουσι. Graece non dicitur κατὰ ἔτος ἢ, quotannis. Panniae sicut aliis est κατ' ἔτος et κατ' ἔτος ἡμερῶν: aut hoc latet in ἢ, aut scribi poterit κατὰ ἔτος ἢ Ἀρτίμυδος ἡμέρῃ ἄγουσι, circa aedem Dianae quotannis festos, Saronia dictos, celebrant Troezenii. VALCK. — Ἀπιδέξαν Scriptorem male, [non ἀπιδέξαντο,] supra conmonstratum lib. V. 89. Ἐν Θυίης, videlicet τμήνις aut χώρῃ, extra omnem est culpam. Thyia, modo eadem tamen, Castalii filia, Apollinis pellex, materque Delphi, a Pausania lib. X. 6. non negligitur. WESS. — Τὸ τῆς Θυίης τμήνις continuo deinde memoratur, unde hic locus (ὃ χώρος οὗτος) nomen invenerit. Inde probabile fit, loci nomen fuisse ἢ Θυία, adeoque ἢ Θυίη veram esse scripturam. S.*

CAP. CLXXX. 4 seq. διαδέξιον ποιούμεαι τὸν ἴδον) *Ex formae praestantia illius, quem primum Graecorum ceperant, laetum omen captantes. In hunc ferme sensum Herodotea recte mihi videtur Ἀσπ. Portus interpretatus in Διαδέξις, vicina pertractans in Ἐπαύροτο. Διαδέξιόν τι ποιῆσαι (non mirabor si cui venerit in mentem Διαδέξις) idem videtur, quod saepius dicitur οἰονόν τι θίσσαι vel ποιῆσαι. Euripides Iphig. Aul. 607. Ὀρθὰ μὲν τὸνδ' (imo τὸνδ') αἴσιον ποιούμεθα, Τὸ σὸν γι' χρηστόν, καὶ λόγον εὐφραμίην. VALCK.*

7. τάχα δ' ἂν τι καὶ τοῦ οὐνόματος ἐπαύροιστο) *Forsan autem et ex nomine (Λέοντος, Leonis) fructum quendam percipit; ut nempe peius cum illo sit actum, atque idcirco hoc triste fatum subierit. Verbum Ἐπαύροισαι, significans fructum percipere, de bonis et malis in utramque partem adhiberi docuit H. Steph. in Indice Thes. Ling. Graec. Idem in usu significans Ἀπολαύειν pertractavit Ti. Hemsterh. ad Lucian. [Tim. cap. 2.] p. 101. Egregium Democriti dictum*

dat Stobaeus in Eclogis Canteri p. 205., 'ΑΘ' ὧν ἡμῖν τὰγαθὰ γίνονται, ἀπὸ τῶν αὐτῶν τούτων καὶ τὰ κακὰ ἐπαυρισκεῖσθαι. Qui saepe Clementis Alex. libellum ingeniosissimum, Quis dives salvandus sit, interpolavit, vanissimus ille nostrae formulae virorum elarorum censor Combafisius, pag. 937, 5., posuit perperam, ὅπως αὖν - - ἐπαύριοντο τὰ τῆς ἐλπίδος: cii-ciendum est τὰ, ab illo inculcatum. τῶν αἰώνων ἀγαθῶν ἐπαυρισκεῖσθαι, scripsit Clemens p. 957, 7. VALCK. — Vallae mala olim Latina, ex Porti indicio iam bona. Fructum nominis sui Leo caedem abstulit. Verissime Democritus: 'ΑΘ' ὧν ἡμῖν τὰγαθὰ γίνονται, ἀπὸ τῶν αὐτῶν τούτων καὶ τὰ κακὰ ἐπαυρισκεῖσθαι, malorum fructum nanciscimur, in Stob. Eclog. Eth. lib. II. p. 205. et Euripides Helen. vs. 476. Τίς αἰτίαν ἔχων ἥς ἐπαυρίομαι ἐγώ; cuius ego culpam luerem? Ita verbo usus et prava in re constat. WESS.

CAP. CLXXXI. 5. ἰς δ' κατακτείνουρήθη) Si Iorum sermonis ὑπεργός, Αὐκίοργος, vice aliorum ὑπεργός, Αὐαῖργος, fuerint in Celeb. viri adnotatis ad lib. I. 65., quo iure κατακτείνουρήθη Pass. damnabitur? Verbum, Longini excusatione laudabile, Xanthus in Lydiacis suis hand aversatus Cambletem descripserat τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα κατακτείνουρήσαντα καταφωγῆν, apud Athen. lib. X. 3. p. 415. D. Philo Iud., Iosephus, Procopius, et incertus scriptor in Sidae Αἰθηροβασιῶν, in huiusmodi lancinata membrorum sciassura κτείνουρήσαντι maluerunt. WESS. — Radium Pythes aemulatus Cynaegiri; quem Pythen sive Pytheam κατακτείνοντα dixit VIII. 92. Usam huc verbi laudans vicinorum tantum expressit sententiam, ut solet, Longinus περὶ Ὑψ. Sect. xxxi., ὁ Πύθης ἕως τοῦδε ἐπὶ τῆς νιῆς ἰμάχιστο, ἕως ἅπας κατακτείνουρήθη. Cambletem Lydorum Regem πολυφάγον uxorem suam noctu κατακτείνουρήσαντα καταφωγῆν ex Lydiacis Xanthi scripsit Athen. X. p. 415. D. τοὺς ἄνδρας κτείνουρήδὲν διασπιδάσας est in Herodot. III. c. 13. Ἀτραμῖν similiter adhibuisse suspicio Euripidem ob ista Hesychii; Ἀτραμῖν, κατακτείνοντι Εὐρυπιδὲς Πιλιῶσιν. Διηγετάμην est Anaxandridae apud Athen. X. p. 455. F. ὁ κτείνουρὸς, sive Ianius, olim dicebatur ἄτραμος: quod pro μάγιστος restituendum ex Msto Xenophonti Κυρ. Παιδ. II. p. 27, 29. Senarius apud Etymol. pag. 149, 55. Ἡ γὰρ βίβλος χρίας ἀτράμων φωνῶν; fragmentum videtur perditae tragoediae. VALCK.

12. ἐκπαυλιόμενοι) Adhaeserunt librarii tanquam ad scopulum, ἐκπλαυιόμενοι pingentes hic, lib. VIII. 92. et IX. 47., pauci tamen: an *Hesychii* exemplo, 'Εκπλαυιόμεναι, ἐκπλαυιόμεναι? sed habeant sibi. Non sperno, quod *Aeschylus*, *Euripides*, *Dionysius Halic.* atque alii adprobarent. Par discordia in *Hippocratis* ἐκπαυλώς, *Erotiano* teste p. 50. Ed. *Eustachii*, ἐκπλαυώς ex arbitratu fictum. WESS. — ἐκπαύλως, puto, et dein ἐκπλαυώς scribere Vir doctiss. voluerat. *Erotiani* testimonium in *Franzii* editione *Glossariorum* (Lipsiae 1780.) reperire mihi non contigit. S.

CAP. CLXXXII. 2. Φέρμος) Atheniensis ille suum nomen Φέρμος recuperabit; cui Graecis auribus barbarum dederant quibus suae aetatis *Firmi* notiores erant. VALCK. — Mendosum Φέρμος tenuerat *Gronov.* S. — Attico civi patrium [imo, proprium] nomen Φέρμος rediit, quale Φορμίων et Φορμης *Pausaniae* lib. V. 27. Namque Φέρμος, nec doctis latuit, latinae civitatis est. WESS.

8. πυνθάνοντι παρὰ πυρσῶν) Aldinum Περσῶν optime *H. Steph.* in exilium egit; si quī insuper διὰ πυρσῶν maluerint, uti *Arch.*, poterunt; nec tuto tamen. Quod ad ipsam Φρυκτωρίως attinet rationem, de ea post *Bonav. Vulcanii* ad Auctor. Περὶ Κόσμου p. 307. et *Stanleii* in *Aeschylī* *Agam.* vs. 1. diligentem curam nihil adiungo, nihil etiam de speculatoribus, ἡμεροδεύμοις, iterum iterumque memorandis c. 192. et 219., quippe dexterrime a *Turnebo* *Advers.* XXVII. 7. et *Dukero* ad *Livii* lib. XXXI. 24. illustratis. WESS. — Genuinum est παρὰ πυρσῶν, et *Vallae* lectum: περὶ Περσῶν, et διὰ πυρσῶν, sunt a correctoribus. Eximie quidem usurpatur παρὰ ἰπὶ τῶν ἰμψύχων: *Homerus* tamen etiam scribit Πὰρ νῆων ἀνιόντες, 'Ιλ. ξ'. vs. 28. Vulgo verbis μαθῆν, πύθισθαι, ἀκούειν, similibusque succedit παρὰ, iuncta tamen ἰμψύχοις. 'Επὶ ἀψύχων posuit *Antiphon* pag. 112, 12., αὐτῷ ἐξουσία ἦν σαφῶς εἶδέναι παρὰ τῆς βροχάνου. Sicut *Soph.* habet πομποῖσι, pro διὰ πομπῶν, *Antig.* vs. 170. sic *Herod.* IX. cap. 5. πυρσοῖσι - - ἰδὼκε βασιλεῖ δηλώσειν. In bello Graeci quoque πυρσοῖς utebantur sive Φιλίοις seu πολέμοις: saepe meminerunt *Tactici*. Περὶ πυρσῶν qui egerint ubi indicantur a *Leopardo* *Emend.* V. c. xi., eadem emendatur opera *Suidas*, in quo tum legebatur περὶ Περσῶν, quae hic apud *Herodot.* est *Aldina* lectio. VALCK. — Περὶ πυρσῶν,

ab ignibus, ex ignibus cognoverunt, quasi dicas, ab illis edocti. S.

CAP. CLXXXIII. 8. τὸ δὲ ἔρμα σφί καταγῆσθαι etc.) Scribi Cl. de Pauw voluit. ἱς τὸ δὲ ἔρμα: quod si schedae iuberent, ferri posset. [Si ἱς adiectum voluisset Herodotus, non ἱς τὸ δὲ scripturus fuerat, sed ἱς δὲ τὸ ἔρμα.] Sed καταγῆσθαι his in Musis idem nonnunquam ac monstrare aut praeiungendo indicare; sicuti lib. II. 49. et 56. VI. 135. Est certe prior ista divinatio multo tolerabilior, quam quidem sequens: τὸ δὲ ἔρμα σφί καταγῆσθαι ἔν ἐν πύργῳ μάλιστα πάντων κύριον: sed saxea pila illis viam monstrabat, existens omnium in traiectu praecipua: ubi miror, pilam, de qua prius, huc advocari; saxum, quod intenditur, negligi: taceo, πάντων κύριον saxum inconmode dici, et mutationem nimiam minimeque videri necessariam. WESS. — Videtur (ut commode Larcherus observavit) saxum illud parum ac fere nihil super aquam eminuisse: quo magis necesse fuit, ut et indicaretur illud Persis ab homine locorum gnaro, et ut columna in illo erigeretur, qua de periculo monerentur navium gubernatores; quo spectat quod paullo ante dicebat Scriptor (lin. 5 seq.) ὥς σφί τὸ ἔρμα ἐγγόνει καθάρην. S.

11. μεταξὺ Κασθανάλης) Arch. Καστανάλης urbis nomen vulgatius edit, in ea tamen scriptura non perseverans cap. 188. Ephorus, Strabo, et Plinius ex Harduini correctione, paria Herodoto faciunt. Videndus Steph. Byz. et Hoistinius ibi. WESS.

CAP. CLXXXIV. 5. τὸν μὲν ἀρχαῖον ἐκείνων etc.) Sermonis hanc stribiliginem viderunt docti viri. Si existeret ὁ μὲν ἀρχαῖος ἐκείνων, et reliqua ad eum modum nominandi casu, quae Pavii opinio, lenius utique oratio volveretur. Namque ex praecedente εὐρίσκω pendere, quae nunc sunt, equidem haud crediderim. Ἀρχαῖον autem ἰθὺς ἱμῶν multitudinem adpellat, quam Xerxes tota Asia excitatam secum trahebat. WESS. — Nulla hic sermonis stribiligo: recte atque ordine omnia procedunt. Accusativi illi, qui doctos turbaverunt viros, utique a verbo εὐρίσκω pendent, quod e superiori formula, ὥς ἐγὼ συμβαλλόμενος εὐρίσκω, hic veluti repetitum intelligitur, eadem fere ratione de qua in Adnot. ad I. 58, 7. et passim alibi monui. Quo vero

clarior pateat orationis gressus, commodius fortasse tolletur levis illa distinctio, quam inter *ὄντα* et *ἰόντα* interserui. Immo vero, quod pro *ἰόντα* *ὄμιλον*, quod olim vulgabatur, cum nostro cod. F. *ὄμιλον ἰόντα* edidi, videbatur quidem ea ratione paulo lenius faciliusque fluere oratio: sed nunc maxime recorder, amare Nostrum eiusmodi traiectionem verborum qualem hic alii praeferunt codices; adeoque *ἰόντα* *ὄμιλον* restitutum velim auctori. S.

[8. *ἱπιδάτινον*] De *propugnatoribus* sive *militibus classariis* sigillatim poni hoc verbum ad c. 96, 1. recte a West. monitum est, atque eodem modo hic intelligendum id verbum. Qui vero mox (*lin. 9 seq.*) nominantur *δουκῆται* *ἱπιδάται*, non debebunt, puto, *propugnatores* et *armati milites* intelligi, sed *nautae* et *remiges*. In quasque triremium Atticarum ad Salaminem, teste *Plutarcho*, (in *Themist.* p. 119. B.) nonnisi octodecim *propugnatores* erant, in quibus quatuor sagittarii, reliqui graviter armati. (Conf. *Potter* *Archaeol. Graec.* lib. III. c. 18.) In Persicis navibus soli illi triginta, quos modo dicebat Noster, *propugnatores* fuisse videntur; licet reliquos etiam *δουκῆτας* deinde c. 185, 15. et 186, 5. in universo τῶν μαχημάτων ἀνδρῶν numero comprehendat Scriptor. S.]

13. *προσθήσω δ' ἔτι τοῦτον*] Sic recte scribitur in *marg. Steph.* ut infra hoc cap. *προσθήσω δ' ἔτι τοῦτοις* - - - *πλῆτες ποιήσας* *δισμυφίλους ἀνδρας*. Nostro loco *ποιήσας* (intermedia paulo forsitan aliter scripta dabunt Codd.) ἀν' ὀγδοήκοντα ἀνδρας ἐνέειναι, ponens in earum singulis fuisse viros octoginta. *Ποιῆσαι*, pro *τιθέναι*, ponere, fingere, [sumere,] similiter adhibetur *Demostheni* c. *Leptin.* p. 279, 36., εἰς τῶν ἔθνος αἰταίς, δίκαια θήσω - - - καὶ μὴ τῶν γε πολιτῶν οὐκ εἰςί πῆτι δ' ἔξ' οὐκοῦν ἀμφοτέρων ἐκκαίδεκα ποιήσωμεν αὐτοὺς ἑκοσίαν: ponamus illos esse viginti. Faciamus, quod est in scripto Codice, dederat, opinor, *Cicero*, ubi vulgatur *facimus*, de *Nat. Deor.* I. c. 30. Age et his vocabulis esse Deos faciamus, quibus a nobis nominantur; id est fingamus. *Cicero* ad *Fam. L. Ep.* 12. Eum te esse finge qui sum ego. Fac occurrit frequentius. *Tuscul.* III. 18. fac sane esse summum bonum non debere. καὶ δὴ *Gracis* adhibentur in eundem usum: *Enrip.* *Med.* 386., Καὶ δὴ τιθᾶσι· τίς μὲ δέξεται πόλις; sed sint sane mortui. *Helenae* vs. 465. Καὶ δὴ παρίκταν· Fac sane eam con-

cessisse. In animosa Xenophontis Imperatoris oratione Ἀναβ. V. p. 214, 21. Ποιῶ δ' ὑμᾶς (scrib. ποιῶ δὴ ὑμᾶς) ἐκπατρηθέντας - - ὑπ' ἡμεῶν ἦσαν εἰς Φᾶσιν· καὶ δὴ καὶ ἀποβαίνομεν εἰς τὴν χώραν. Herod. infra, c. 186., καὶ δὴ σφίτας ποῖω ἴσους ἐκίνας εἶναι. VALCK.

26. καὶ ἄλλοις συντιθέμενον) Nihil hoc verius esse, praemissae declarant. Certissimum praeterea [lin. 28.] καὶ δεκάς ex computatione, quam καὶ δεκάδες δύο manifesto violant, praecedente: ad calculos qui sederit, haud dubitabit. WESS. — Colligitur sane universa ista summa 2317610 ex summis particularibus ante positis. Conficiunt enim

1207 × 200 (lin. 3 seqq. huius cap.) . . .	241400
1207 × 30 (lin. 8 seqq.)	36210
3000 × 80 (lin. 13 seqq.)	240000

Unde prodit summa copiarum navalium (lin. 18 seqq.)	517610
His accedunt pedites (lin. 21. coll. c. 60.) . . .	1700000
equites (lin. 22. coll. c. 87.)	80000
camelis et curribus vecti (ibid.)	20000

Unde prodit copiarum ex Asia transductarum summa, quae huc subducitur 2317610

Iam his porro accedunt navales copiae ex Thracia et vicinis insulis, 120 × 200 (cap. 185, 1 seqq.)	24000
et terrestres copiae ex eisdem regionibus (c. 185, 7 seqq.)	300000

Unde hominum armatorum (in quorum quidem numero etiam remiges comprehenduntur) prodit summa (cap. 185, 55.) 2641610

Qui numerus duplicatus dat hominum summam 5283220 cap. 186. memoratam. Conf. c. 103, 19 seq. ibique notata. S.

CAP. CLXXXV. 3. δόκησιν δὲ δεῖ λέγειν) Ingratisima vocum est δὲ δὴ δεῖ copulatio atque adhaesio, soli accepta Med. ferenda: nam Pass. δὴ, scribentis lapsu, ex δεῖ, (uti saepius haec permutantur) venit. Prudenter Lichas Sophocleus, ταυρὸ δ' οὐχὶ γίνεται δόκησιν εἰπεῖν, κατ' ἐκκαμίζωσθαι λέγω, Trachin. vs. 432. WESS.

7. δις μύριοι) Hactenus in numeris constans duravit consensio. Nunc τρισμύριοι Arch. turbant, et catalogum nimium adaugent. Si in singulis enim navibus duceni nautae, sicuti supra finivit, centum viginti naves dabunt viginti quatuor millia, reliquorum Codicum conspiratione bene firma; adde, quamquam non adparet in his fuisse navibus, adde tamen singulis triginta propugnatores, haud illi sequabunt decem millia, quibus numeri instruuntur atque augentur. An ergo pro centum viginti navibus paullo ante numerandum censuit scriba Arch. ἰβδομήκοντα καὶ ἑκατὸν, centum et septuaginta? Nihil quidem isthic mutat, et eo tamen navium e numero triginta quatuor illa millia supputando procedunt. Indidem in consummatis, quas mox dabit, copiarum omnium rationibus incrementa denum millium, summamque 5303220. Quo ille quidem modo secum ferme consentit, nec efficit, ne nihil in catalogo difficultatis insideat. Choenicum certe post pauca enumeratio et medimnorum hac Arch. autione non adiuvatur. WESS.

9. Βρύγας) lidem lib. VI. 45., ubi docte Valckenarius. Φρύγας Strabon. VII. p. 502. de sententia Casauboni Βρύγας fuerunt. Appianus Rel. Civ. II. [cap. 39.] p. 743. eodem Φρύγας in Φρυγῶν ἐπανιόντας dicit. Vid. supra cap. 73. WESS. — Apud Appian. Βρύγας nobis dedere meliores libri. S.

CAP. CLXXXVII. 8. προδύναι τὰ ἄλλα τῶν ποταμῶν ἐν ὧν) Vallam, perperam ista vertentem, egregia G. Budaei de Asse p. 139. humanitas in viam revocavit. Quod Th. habet Magister ποταμῶν ἔστιν ὧν, Pass. stabilit. et manus Herodoteae videbatur Cl. Oudendorpio, speciose magis quam vere: in Thucyd. III. 92. aliisque ea formula. WESS. — Varia lectio duplex est in marg. Ed. Steph. ἔστι τῶν, et ἔστι ὧν. Ubi Thomas Magist. in Προδύναι, citans Herodotea, habet ἔστιν ὧν, hoc quin ab Herodoti manus sit vix dubitat Oudendorpius: doctissimo viro placuit, quod saepe legerat apud scriptores Atticos, restituendum Aeliano de Nat. An. λVII. c. 19. pro (ὀφείλον) ἔστιν ὧν. Hic illud ut legitimum crederemus, primum monstrandum erat, hunc etiam Herodoteum fuisse scribendi morem; deinde, hac illud in sede convenire. Sed, nisi valde fallor, neutrum

poterit ostendi: ex aliis multa sunt ad manum; nihil huius generis ex *Herodoto*; sed fieri facile potest, ut hæc in parte fallar. Verum illud contendo, neque *ἐὶναι*; neque *ἔστιν ὧν*, hic congruere. Græce dicitur; *ἐὶναι τῶν ποταμῶν*, non item *οἱ ποταμοὶ ἐὶναι*. *Herodotum* ego scripsisse puto, *προδοῦναι τὰ ἴσθηα τῶν ποταμῶν*: effatum illud generale limitatum ab eruditulo lectore, adiecta voce *ἐὶναι* vel *ἔστιν ὧν*. Recte *Thomas* *προδοῦναι* hic interpretatur *ἰδοῦναι καταποθίνα τῷ στεγασίδῳ*. Significatur vel flumina defecisse; vel destituisse, si nempe repetas e vicinia *ροαύρας μωμῆδας*: hac potestate activa verbum usurpavit *Aristophanes*, *Xenophon*, *Demosthenes*, alique. VALCK. — Vide *Var. Lect.* nec fere dubitabis puto de veritate scripturæ *ἔστι τῶν*: cuius formulæ in locum, ionibus propriæ, alii *ἔστιν ὧν*, alii magis etiam communem *ἐὶναι* substituerunt. S.

- 10-14. si *χαίμα πυρῶν ἔκαστος* etc.) Detegendus calculi error est, a *Budæo* et *Io. Laurenbergio* *Otii Sorani* p. 5. perspectus. Si choenices quadraginta octo medimnum, quod *Pollux*, *Harpocraton*, atque hoc de grege alii asseverant, absoluerint, patet medimnum tritici in milites XLVIII. erogari quot diebus solitum: ex quo, initis ex medimnorum hic signatorum numero rationibus, colligere licet, militum, in exercitu *Xerxis* merentium, 5296320. fuisse capita; atqui recensentur duntaxat 5283220; superant ergo choenices numerum hominum tredecim millibus et centum. Fac fuisse, quorsum schedæ *Arch.* nos trahunt, omnem militantium ad 5303220 turbam, deerit diurnum sex millibus et vngentis militibus dimensum: nam, quæ minime fallax *Cl. Askew* adnotatio, tot choenices ad eam summam desiderantur. Liqueat calculi error; ubi commissus, non item. WESS. — Videtur ipse *Herodotus* in subducendis calculis leviter errasse. Quod si pro singulis hominibus in singulos dies choeniz requirebatur, qui est quadragesima octava pars medimni; requirebantur pro 5283220 hominibus quotidie medimni 110067 cum 4 choenicibus; ut subiectum schema ostendit:

$$\begin{array}{r} 5283220 \overline{) 48} \\ 4 \quad 340 \overline{) 110067} \end{array}$$

(4

Iam quum loco numeri 67 numerum 340 ponat Scriptor, manifestum fit, puto, oblitum illum esse postremum numerum 340, uti par erat, per 48 dividere. S.

CAP. CLXXXVIII. 6. πρόσρροσσι ὁρμήσιν ἐς πόντον) Loci sententiam Portus bene vestigavit. Πρόρροσσι naves, quarum prorae ponto obversae erant, cum reliquae stationem ad littus haberent. Homeri versus Iliad. Ε. 34 seq. habent simile quidpiam, nec prorsus tamen, naves certo ordine subductas describentes. Multa ibi Eustathius. Eleganter Agathocles Babylonius, καὶ οἱ Κυζικηνὶ ἐξερμηνεύουσι τὸ αὐτὸν (Pytharchum tyrannum) ἰβουδόμενοι, πρόσρροσσι θιρόμενοι ἐπὶ τὸν κίνδυνον: summo impetu, sive, obversis, qualis arietum pugna, frontibus, in Athen. lib. I. p. 30. A. WESS. — De isto vocabulo, cuius propria vis minime in liquido est, iam supra ad IV. 152, 17. disputavi. Illud quidem perspicuum videtur, non satis esse quod naves πρόσρροσσι Wess. cum Porto intelligit quarum prorae ponto obversae erant: nam et, quae proxime terram stabant, perinde ponto obversam proram habebant. (conf. ad VI. 115, 2. notata.) Nec Suidae interpretatio (Πρόρροσσι· ἄλλα ἐν ἄλλῃ) satis facere videtur. Quod si enim nihil aliud significaret id vocabulum, satis fuerat quod paulo ante planissimis verbis scripsit Herodotus, ἄλλαι ἐν ἑαίῃσι. Quare mihi probabilissima illa ratio visa est, qua πρόσρροσσι naves apud Homerum veteres Critici κλιμακιδὸν locatas interpretantur; quod gallice par échelons diceret, latino equidem in quincuncem locatas reddidi, sed id ita intelligens, ut de octo seriebus sive ordinibus, quos memorat Scriptor, quilibet ordo anterior una navi minor sive brevior esset quam consequens ordo, utque adeo veluti trianguli aequilateri (nunc quidem truncati) formam referret universa classis. Videndumque ne simili quadam ratione, qui apud Athen. lib. I. p. 30. dicuntur πρόσρροσσι impetum fecisse in hostem, intelligendi sint facto cuneo irrupisse. His ita perscriptis, nunc demum animadverto, eandem in sententiam vocab. πρόσρροσσι a Reiskio esse expositum. „Πρόρροσσι, ait, dicuntur res omnes seriatim et per gradus porrectae et procedentes, ita ut, quo magis procedatur in altum eo res magis introrsum recedat, et quasi minuat, ut sunt gradus scalarum ad plani inclinati modum positarum.“ S.

8. τῆς θαλάσσης ζεστότης) Longini κακὸςτόμον elegantissimae dictionis tantum modo in repetitis toties sibilantibus est lteris, quas alii ad aestuantis stridorem maris aptissimas putarent: namque, uti Latinis *fervere mare, fervor maris*, ita κύματα Gregor. Naz. Stel. I. p. 55. b. ἐπὶ πολὺ μετεωρισθέντα καὶ ἀναζέσαντα: et Liban. T. II. p. 516. c. ἐν ζέοντι τῷ κλύδωνι, parili translationis figura. Ventus ex septemtrione et Hellesponto flans, proptereaque Hellespontias dictus [lin. 10.] Atticae regioni marisque Aegaei insulis gravis et damnosus accidebat, Aristotele Problem. XXVI. 57. p. 198. ed. Sylb. docente. Iucunda sunt Aristidis in tempestatis ἐμφράσει ad Arginusas, ἄστι μὲν --- ὧδινεν ἡ θάλασσα, καὶ κατίβαινεν Ἑλλησποντίας λαμπρὸς, apud Hermogenem Form. Orat. I. 5. p. 280. WESS.

[15. ὅσας δὲ τῶν νῆων μετὰ πείρας ἔλαβε) In hoc interpretando loco dormitans equidem, et vocab. μεταπείρας pro ἐπιπείρας accipiens, obliquas in latinis nostris posui, pro eo quod recte Gronov. dederat, quas naves ventus in alto natus est: pariterque iam olim H. Stephanus, quum Vallinius recte anteriores interpretatus esset, monuerat oportuisse altum tenentes. S.]

16. πρὸς Ἰπνοῦς καλομένους) Adumbravit hinc sua Strabo lib. IX. p. 675. d. [p. 443. b. ed. Cas.] sed praeter alia, ὁ δ' ἐς Ἰπνοῦντα τόπον τραχὺν τῶν περὶ Πήλιον παρενχθίς: ubi eam varietatem librariis inputandam monuit Vir magnus. Favet Geographo aliquantulum πρὸς Ἰπνοῦς Vindob., neque omnino tamen. WESS. — Ἰπνοῦντα habet nupera Strabonis editio Lipsiensis, praeceuntibus nonnullis codicibus. S.

17. περὶ αὐτὴν τὴν Σηπιάδα) Ex Codd. discernendum, αὐτὴν scripserit, an αἰκτὴν, an ἄκρην τὴν Σηπιάδα: in quibus permutandis saepius errarunt librorum scriptores. Σηπιάδες αἰκτῆς meminit Noster c. 183. et 191. Aliis ἄκρα ἐν Μαγνησίᾳ dicitur Σηπιάς: vid. Clar. Wess. ad Diod. T. I. p. 413. [lib. XI. c. 12.] et Cellar. Geogr. Ant. T. I. p. 870. Hic narrata spectans Clemens Alex. Strom. VI. p. 753, 36. (οἱ ἄνθρωποι) πνύσαντες, inquit, ἰβρωμένως περὶ τὴν Σηπιάδα ἄκραν ἐνέτριψαν πᾶσαι τὴν παρασκευὴν τοῦ Περσικοῦ στόλου. Eadem observabantur Straboni IX. p. 675. c. d. ubi Xerxis στόλος partim dicitur ventis ἐς Ἰπνοῦντα τόπον τραχὺν τῶν περὶ Πήλιον παρενχθίς: sic vocasse locum videtur Strabo: Hero-

dotus, quod *Casaub.* monuit, naves partim scribit delatas πρὸς Ἰαννοὺς καλομένους τοὺς ἐν Πηλῳ. *Pellii* montis Ἰαννῶν apte dici potuerunt, instar similium, Ἰαννοῦς vel Ἰαννῶν. VALCK.

19. ἦν τε τοῦ etc.) Dederat Scriptor accuratissimus: ἦν τε τὸ τοῦ χειμῶνος χεῖμα ἀφόρητον: duae hic quoque literae sunt a vicinis absorptae, quas postulat sermonis genius. Contra χεῖμα πολλὸν νεῶν et similia recte scripta leguntur in huius Ed. p. 319. n. 22. [VIII. 43, 18.] Sed p. 252, 87. [III. 109, 14.] πολλὸν τι χεῖμα τῶν τέκνων: ut *Xenoph.* p. 23, 25. σφειδονητῶν πάμπολύ τι χεῖμα. ἄπειρόν τι χεῖμα νοσημάτων, *Dionys. Halic.* II. p. 249, 1. Hinc etiam diversum hoc in loco τὸ τοῦ χειμῶνος χεῖμα, comparandum cum *Aristophaneis*: τὸ χεῖμα τῶν νυκτῶν· τὸ χεῖμα τῶν κόπων· τὸ χεῖμα τοῦ πλாகοῦντος. Ἀσκητικὸν τὸ χεῖμα τοῦ νοσήματος. VALCK.

CAP. CLXXXIX. 4. τὸν Γαμβρόν ἐπικούρου καλεσθαι) Oraculo iussi, *Boream* intellexerunt Athenienses, qui κῆδος συνῆψε τοῖς Ἀθηναίοις, ἀρπάζσας Ὀρεῖβιαν Ἐρεχθίαν, *Schol. in Soph. Antig.* 978. atque adeo generum *Erechthei*, *Erechthidarumque* affinem: *Suidas* videatur in *Γαμβρός*, qui in voc. Ἀφίται oraculo Deum iussisse scribit, ἀνέμω συγγαῖ θύειν εἶναι δὲ συγγαῖς λέγεται (ὁ Βορέας) διὰ τὴν Ὀρεῖβιαν. Ubi dicitur *Themistocles Aristidi* T. III. p. 349. στήσάμηνος τὴν ναυμαχίαν κατιόντος τοῦ πνεύματος: *Schol. Ms.* οὕτω Φησὶν ἔσταναι τὰς ναῦς, ὥστ' ἔχιν Βορέαν ὀπισθεν, ἵνα προσβαλὼν τοῖς Πέρσας ὀξείως ἐπέλθοι· τοῦτο δὲ Φησὶν ἀπὸ τοῦ μύθου, ὅτι ὁ Βορέας ἰσχυρὸς ἐν (ὧν) Ὀρεῖβίᾳς - - συνέπραξε τοῖς Ἀθηναίοις· τούτου δὲ ὁ Ἡρόδοτος οὐ μέμνηται. Ob opem sibi latam *Boreae* sacellum ad *Ilisum* sacrarunt Athenienses iuxta *Herodotum*: [lin 16 seq.] neque tamen illud valde frequentatum aestimes e *Phaedro Platonis* p. 129. ubi ignorantem locum *Phaedro*, e quo puellam rapuerit *Boreas*, digito demonstrans *Socrates*, καὶ ποῦ τις, αἶτ, ἐστὶ βωμός αὐτόθι Βορέου. vid. *Meurs. Att.* II. c. 5. Secundum *Pausan.* II. p. 138. in monte *Sicyoniae* βωμός ἐστι ἀνέμων: et in foro *Coroneae*, lib. IX. p. 778. *Megalopolitae* apud eundem VIII. p. 673. θιῶν εὐδανὸς Βορέαν ὑστέρων ἀγασσιν εἰς τιμὴν. VALCK.

6. κατὰ δὲ τὸ κῆδος τοῦτο) *Pausanias* hinc, *Boream* Atheniensibus διὰ τὸ κῆδος αἰμύναντα τῶν τριήρων τῶν βαρβαρικῶν ἀποδίδται τὰς πολλάς, prodidit lib. I. 19. p. 45. Proximam

ὡς φάτις ὄρηται [lin. 7.] relinquo. Quod si multitudinis numero φάτις haberetur, alienum ὀρέματα haud foret, nunc secus. Vid. lib. V. 104. WESS.

14. οὐκ ἔχω εἰπαι) Cautē satis. Βοριασμῶν Atticorum, de quibus Cl. Alberti ad Hesychium in Voc., et doctissimi viri in Aelian. Var. XII. 61., alii diversiore perhibebant originem. Praeterea Delphis ex responso Apollinis Persicae classis damnum arcescebant in Clement. Alex. Strom. VI. p. 675. Ut autem post deinceps [lin. 16. pro ἀπειλόντες] ἀπειλόντος, nempe Εἰρήνω, pingatur, [aut ἀπειλόντων, scil. βαρβάρων: quorum alterutrum Reiskius maluerat,] urgentem non video necessitatem. WESS.

CAP. CXC. 2. τετρακοσίαν οὐκ ἰλαίσονας) De numero fractarum navium gemina Diodorus XI. 12. WESS.

8. χρύσια ἄφατα χρήματα) Ex his ἄφατα abesse dicitur Codice Med.; omissam mallem vocem χρύσια, paulo ante positam. Hic certe scribi potuit: ἀλλά τι ἄφατα καὶ χρήματα πιμβαίλιτο: tum aliarum rerum affatim tum nummorum sibi comparavit. καὶ χρήματα praebet Plutarchus T. II. p. 864. c. VALCK. — Unde καὶ ante χρήματα in Plutarchi codices (qui perpauci hodie supersunt) invecum sit nescio: illud video, Herodoteos omnes coniunctivam illam particulam ignorare. Χρήματα non modo pecunias dici, sed quaslibet res pretiosas, iam saepius in his Musis observavimus. Video etiam, apud eundem Plutarchum (paulo post) τὰ χρυσᾶ χρήματα legi, nullā interiectā coniunctivā particulā. S.

10 seq. ἦν γὰρ τις καὶ τοῦτω (τοῦτον placet ex marg. Steph.) ἄχαρις συμφορὴ λυπιῦσα παιδοκτόνος. Haec si sic Latine legantur, ut convertenda censeo, namangebatur ob liberos dira quadam calamitate necatos; non ipse Aminocles haberi poterit παιδοκτόνος: qualem dum habuisse videtur, sumpsit hinc occasionem Plutarchus criminandi Herodotum, tanquam studiose quaerentem locum, ἐν ᾧ θήσεται τὴν Ἀμινωκλέους παιδοφονίαν: hanc indignatus immixtam narrationi p. 871. v. Lapsus in minutis Palmerius se obiecit Plutarcho; cui defensor venit Reiskius Anim. ad Gr. Auctor. T. II. p. 523. VALCK.

11. τοῦτον ἄχαρις συμφορὴ λυπιῦσα παιδοφόνος) Arbitror τοῦτον praestare. ἰλύπει τοὺς Ἕλληνας et μᾶλλον σφαις ἰλύπει lib. IX. 49. Plutarchi Codices [apud quem quidem τοῦτω

legitur in plerisque editionibus,] eodem tendunt. [Qui τῶντῃ huc invexerunt, ad verbum ἢ retulerant hunc dativum: rectius vero iuncta intelliguntur ἢ λυπεύου.] Quam autem vellem, ab his ille vellicandis manum abstinuisset: malignitatis profecto dum Herodotum proterve arensit, eiusdem criminis culpam sustinet. Postulat-ne πᾶσι τοῖς eius συμφορῇ, ut Aminocles παῖδοφόνος, sive, coedis liberorum, in reatu sit? Equidem, etsi dictio ex ambiguo aliquid offert, non opiner. Ἄχαρις συμφορῇ παῖδοφόνος, ingratorum calamitatem, liberos occidentem, unice exprimit; quae quidem Aminoclem, alioqui opum copia fortunatum, sed casu liberis orbem, contristabat. Confer vindicias Herodoto a Nob. Palmerio paratas, Exero. in Gr. Auctor. p. 37. WESS. — Plutarchum Reiskius (loco a Valck. citato) contra Palmerium hactenus defendit, non ut malignitatis patrocinium suscipiat, qua Herodoti hac in re commemoranda consilium interpretatur Chaeroneus Polyhistor; sed ut contendat, recte illum interpretatum esse sententiam verbis istis Herodoti ἄχαρις συμφορῇ παῖδοφόνος, sive (ut apud Plut. legitur) παῖδοφόνος. „Ego quidem, ait, nullus dubito ex Herodoti „verbis hoc efficere, liberorum Aminoclis aliquem patris „nibus; quaecunque demum causa vel ratione, periisse.“ In quo quidem verissime iudicasse mihi videtur Lipsiensis ille olim praeceptor meus, Vir optimus doctissimisque. Quisquis citra praeiudicatam opinionem Nostri verba I. 41, 3. coll. cum I. 35, 2. et lin. 10 seq. item III. 50, 1 seq. coll. cum c. 52, 16. consideraverit, de veritate huius interpretationis nullus, puto, dubitabit. S.

CAP. CXCI. [7. ἔτρομα τε πᾶσι τοῖς] De ista formula vide ad II. 119, 10. notata. S.]

7 seq. παραίδρυς γένος τῶ ἀνθρώπῳ οἱ Μάγῳ) Nulla in scheda variatio. Qui morbosam hanc putant, aut γυναικῶν, praestigiis, aut χοῦνι, libationibus, quamquam haecitantes, uti Cl. Reiskius, illa reficiunt. Contra ea, nihil admodum novans, Cl. de Pauw, παραίδρυς γένος — — οἱ μάγῳ, incantantes sententiam quam praestigiatoribus, vertit, hoc uno anxius, quod magi ab incantatoribus distinguantur: fieri tamen potuisse, ut illi, inter Persas honoratiores, sub se γένους, vilioris conditionis sacrifices, habuerint. Quod equidem, etri auctoritate cogens, non infitias ibo; opinatus, ne nihil dixisse videar.

καταίδωντις γόνυς idem esse ac γόνυσι, h. e. sacro quodam
adulatu, unde ipsi γόνυς nomen habent: huic sane in ma-
 gicis incantationibus sacrisque suis olim usus; sicuti in-
 τόμοις lib. II. 119. Non nescio, γόνυ alibi haud inveniri;
 quam tamen ex γόνυ formari potuisse, quis neget? Re-
 staret καταίδων tertio nexum casui, nisi *Portus* id cum
 καταγλῶν similis apud *Herodotum* structurae composuisset.
 Atque hoc si improbetur, τοῦτο μὲν ἐν τῷ ἀσμφί νελέω.
 WESS. — Dativus τῷ ἀνίμῳ est ex *Herodote* more scri-
 bendi, neque debet adeo sollicitari. [Vide ad VII. 9, 6.
 notata.] Ingeniose *Reiskius* tentabat χοῆσι: sic dicerentur
factis libaminibus incantantes ventum. *Euripidis* *Iphigenia* in
Tauris vs. 1337. Ἀνολέλυξε, καὶ κατῆδε βάρβαρον Μῆδαν, μα-
 γαίνειν: *adulatu barbarico magicos cantus* (*Seneca Med.* 684.)
 occinebat: ita corrigo vulgatum ματιόνει, illinc alienum.
 Κατῆδεν, occinere, iuxta *Budaeum*, *Herodotus* posuit pro in-
 cantare. Filiam mactatam putabat ad ventum sedandum
Aeschyli *Clytaemnestra* in *Agam.* vs. 1427. ἐπὶ δὲν Θρηύων
 ἀπμάτων, ut optime restituit *Gul. Canterus*. Apud *Sicyo-*
nios sacerdotes sacra faciebat, ἡμαρτύμενος τῶν πνευμάτων τὸ
 ἄγριον καὶ δὴ καὶ Μυδαίος, ὡς λέγουσι, ἐπὶ δὲν ἐπῆδει, *Pausan.*
 II. [c. 12.] p. 138. VALCK. — *Wesselingii* coniecturam
 γόνυσι probat *Schneider* in *Lexic. crit.* De scriptura autem
 vocabuli tenendum, in edit. quidem *Ald.* et aliis γόνυσι
 cum iota subscripto pingi, incertum vero esse, utrum
 nostri item libri iota hic subscriptum aut ad latus positum
 agnoscant, an suo arbitratu primus Editor illud adiecerit.
 Nostra quidem membrana F. quae plerumque alioquin,
 ubi opus est, iota ad latus scriptum habet, hic illud
 ignorat. Itaque verum fortasse fuerit γόνυσι, quod et *Pe-*
sius probavit, et nos cum *Schaefero* edidimus: nec vero hoc
 ego cum praestigiatoribus, sed per praestigiatōres latine red-
 dendum censeam. Fuerint autem forsā γόνυς classis quae-
 dam *Magorum*. S.

10. ἐνέπαισι) Nullum *Longini* ἐνέπαισι in schedis patrocini-
 um adipiscitur: *Scholiastes* praeterea *San-Germani* ἀνιμος
 ἐνέπαισι hinc excerptit. *Abydenus*, τῆς δὲ ἡμέρης ἐπὶ τὴν αὐ-
 τὴν ἐνέπαισι tempestas eluvionis causa, in *Euseb. Pr. Evang.*
 lib. V. 12. Et *Aelian.* apud *Suidam* voc. Ἐντόμενος: οἱ δὲ
 ἀνιμος παραχρησάμενοι ἐνέπαισι καὶ τὸ κῆρυξ ἐστὶν ἐπὶ τῇ: quo de ge-
 nere alia I. *Iac. Wetsten.* ad *Matth.* c. xiv, 32. WESS.

Ibid. ἢ αὐτὸς ἐθελῶν ἐκόπασε.) *Aut sponte sua velut laesus conquievit ventus.* Tanquam ἄσμενον τὸ Κοπίσσαι (ἐκόπασαι legisse videtur) καὶ ἰδιωτικὸν hic notavit Longinus π. Ὑψ. XLII, 2. Legitur in Ev. Matth. xiv. vs. 32. ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος, et alibi, apud Clar. Albertum ad Hesych. in voc. et Wetstenium. Reprehendendus idcirco Longinus illis videri poterit, qui in libris nostris sacris, ad populi captum sapientissime scriptis, voces tamen notatas nolunt ut ἰδιωτικὰς, quique, bonum Thomam Mag. supra modum nuper criminati, incogitanter Atticam verborum etiam venantur elegantiam, ubi sola rerum erat quaerenda praeque disciplinae magnificentia. VALCK.

CAP. CXCII. 9. ἐνυλόχων, Ποσειδῶνος σωτήρος etc.) Vallae Latina, Stationem habuere ad templum Neptuni cognomine Servatoris, servari non debuerant: quid enim hic de Neptuni ad Artemisium aede? Solum Σωτήρος Neptuni cognomen describitur. Itaque mutavi, ne prona sit erroris, quae et illustr. virum Dissert. VII. Us. et Praest. Num. p. 416. abstulit, occasio. WESS.

CAP. CXCIII. 1. seq. ὡς ἐκτύπατό τε ὁ ἄνεμος, καὶ τὸ κύμα ἔστρωτο) Eustath. in Od. γ'. p. 119, 38., Ἡεῖδοντες εὐδίαν φεράζων φησὶν, ἐκτύπατο (sic Ἐκόπασεν reddidit Hesych.) ἄνεμος, καὶ τ. κ. ἔστρ. His usus est inimitabilis A. Schultens ad Iobi xxx, 27. vid. St. Bergler in Alciphro. p. 2. Docte A. Gellius Noct. Att. II. 30. *Fluctus. --- simul ac ventus posuit, sternuntur et conflaccescunt, et mox fluctus esse desinunt.* κύματα οὖν ἔτι σιὸς κύματα, aequore nempe pacato. *Stratum aequor attigit* I. F. Gronov. Obs. III. c. 22. Tueri voluit vir clar. P. Burm. in Ovidii Her. XV. vs. 213. vulgata: *Solve ratem; Venus, orta mari, mare praestat amanti: me iudice recte diceretur, mare praestet aequor; ut Metam. XI. 749. ventos arcet Aeolus egressu, praestatque nepotibus aequor; id est ἀκύμονα Πόντον τίθκει νῶτα, Eurip. Iph. in Taur. 1445. Sed in altero loco legendum, partim cum Slichtenhorstio: Venus, orta mari, mare sternet amanti: sic Epist. XIX. vs. 16. auso Venus ipsa favebit; sternet et aequoreas aequore nata vias. VALCK.*

8. ἐπὶ τὸ κῶας ἔπλεον εἰς Αἶλιν) Dum ad aureum vellus petendum Aeacum navigabant: id enim semper notat in talibus ἐπὶ: ἐπὶ τὸ κῶας, ἐπὶ τὸ νῆκος πλεῖναι. Ποῦtis μετὰ: Theocrit.

XIII. 16. Ἄλλ', ἔτι τοι χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήσων Αἰονίδας, αἱ δ' αὐτῷ ἀριστῆες συνέποντο. *Lecti iuvenes, Argivae robora pubis, Auratam optantes Colchis avertere pellem, Catullo Carm. LXIII. 5. Theocrito praeivit aliisque Homerus Od. d. 184. Πάων - - Ἐς Τμισὼν μετὰ χαλκόν: id est, ἐκιδὼν ἀπαξὼν χαλκόν. In Theocriti Παιδικαῖς: βαῖν - - - πίδα (id est μετὰ) Κέρβερον. Apud Xenoph. Ἀναβ. VI. p. 220, 31., ἔνθα λέγεται Ἡρακλῆς ἐπὶ τὸν Κέρβερον κύνα καταβῆναι. Aristoph. Βατρ. vs. 111. πικ' ἄλδης ἐπὶ τὸν Κέρβερον. Meminit peninsulae Diodorus XIV. p. 666, 3., ὅπου Φασὶν Ἡρακλῆα τὸν ἐξ ἄδου Κέρβερον ἀναγαγῖν. Corrigitur Herodoto nostro tributis libellus de Vita Hom. p. 561, 56. [c. 17, 10.] ἐς δὲ τὴν Ἐρυθραίην τινὲς ἐπὶ ξύλον παρισκευάζοντο πλεῖν: male vulgatum, nuper etiam Londini, ἐπὶ ξύλου. In his ἐπὶ cum ἐς ponuntur ut nostro loco, et semper apud accuratiores; solos ferme dignos, quorum phrasis cum Herodotea componatur: Thucyd. IV. c. 13. ἐπὶ ξύλα ἐς μηχανάς (ut ἐς τεχισμόν, p. 406, 94.) παρέπιμψαν τῶν κῶν τινὰς ἐς Ἀσίην. Xenoph. Ἑλλ. V. p. 537, 2. πέμπουσιν - - ἀνδράς ἐς Παγασάς ἐπὶ σῖτον: p. 260, 19. πέμψας τριήρεις ἐς Λακεδαιμόνα ἐπὶ χρήματα: paulo post legitur, ἔπιμψα χρήματα ἄξοντας. Aristoph. Ἑκκ. 814. Ἐπειτ' ἐχώρουν εἰς ἀγορὰν ἐπ' ἄλφιστα. VALCK. — Notissimus et pervulgatus iste praepositionis ἐπὶ usus; quam quidem eodem modo, eadem etiam lineā ad quam ista tam late disputantur, positam habemus, ἐπ' ὕδωρ πεμφθέντα, aequatum missum. S.*

10. ἐπὶ τούτου δὲ τῷ χώρῳ οὐνομα γέγονε Ἀφείται) Sexcenties talem Scriptoris dictionem vidimus, monuitque vir Celeb. lib. IV. 45. Quo magis miror *Medie*. silentium, ni tamen excerpentis oculi aberrarunt, ἐπὶ, huic debitum loco, sequentibus, ubi omnes alii ἐν τούτῳ, tribuentes. Fieri id potuit. Ego Codicibus non reluctor, *Aphetas*que praetereo, notissimas *Apollonii Rh.* lib. I. 591. *Strabonis*, aliorumque explicationibus. WESS. — De ἐπὶ τούτου vide *Var. Lect. S.*

CAP. CXCV. 4. ἔπισον ἐς τοὺς πολεμίους) Elegi simplex verbum. Ἐπιπίπτειν vim plerumque, quae hic nulla, ingruentium innuit, c. 189. et 210. [Sed peraptum huic loco ἐπὶ πείσον.] Visum quoque [lin. 6.] verius Θαμασίον nomen, aliquid barbarici olens, cum ex interiore Graecia Θωῦμασίον titulus descendat. WESS.

8. βασιλεῶν δικαστίαν) Vide supra, lib. III. 14, 31. Ὅτι [ante ὁ Σανδάνης.] Codicum de sententia inprobam, Gronovio consentiens eieci: neque displicuit [lin. 10.] λογίζ-
μενος. Restitutum autem fuit εὐρέ οἱ, ad nexum sermonis
opportunitum, atque ob τῶν δὲ pro Scriptoris adsuetudine
necessarium, tum quoque ex Persicae huius clementiae
declaratione lib. I. cap. 157. WESS.

10. λογίζόμενος ὁ Δαριῆς πάλιν ἀγαθὰ) Revocarem anti-
quam lectionem. *Reputans, ἀναλογίζόμενος ὁ Δαριῆς, [et
in simplex λογίζ. consentiunt probatissimi quique libri,]
εὐρέ οἱ πάλιν ἀγαθὰ τῶν ἀμαρτημάτων πεποιημένας εἰς οἶκον τοῦ
βασιλέως.* Antiquae videlicet Persarum legi Darius liben-
ter obsecundavit; de qua, laudata I. 137.; quaedam notata
sunt in lib. VI. c. 30. sed praeter Brissonium citari debet
Des. Heraldus Advers. I. cap. 9. *Horum non recordatus Is.*
Gronov. in Addendis ad Notas suas in p. 57, 12. *Haec, ait,
lex quidem fuit, sed quando observata?* Mox [lin. 12 seq.]
*intellexisse dicitur Darius, ὡς ταχέστερα ἢ σφοδρότερα εἰργασμέ-
νος εἶναι:* sic enim omnino legendum, reiecta lectione *Flav.*
[Vide *Var. Lect.*] Paulo post [lin. 16.] commodè mihi Vir
doctus emendasse videtur, ἔμιλλαι οὐ τὸ δέντιον διαφυγὴν πε-
ριέσθαι: et, ὡς γὰρ σφίος εἶδον προσπλόντας αἱ Ἑλλη-
νες. VALCK. — Ad διαφυγὴν ἔσθαι caute Reiskius
adnotaverat: „Förte περιέσθαι.“ Speciosa utique conie-
ctura, quam miror ne ullius quidem msti codicis aucto-
ritate firmatam reperiri. Praeterita quidem verborum
tempora frequenter per periphrasin effert Noster: quo de
more ad I. 37, 7. post *Wesselingium* nonnihil disputavimus.
Futuri temporis periphrasin, qualem hic habemus, [lin. 16.]
διαφυγὴν ἔσθαι pro διαφύξην non meminisse alibi mihi ob-
servatam. S.

17. προσπλόντας) Nescio cur προσπλόντας, semper in
offensione et clade, etiam c. 210., obvium, obtruserint?
Quod boni commatis schedae liberaliter donant, *Pavus,*
Reiskius, alique iure laudarunt. WESS.

CAP. CXCVI. [4 seq. ἰσβαλμαὶς ἢ τριταῖος) δι-
τριταῖος, τριταῖος, plerumque altero, tertio die a profectio-
ne significat: cui significatui hic non esse locus videtur.
Potest vero τριταῖος perinde et tertio die ante, et tertio die
post, significare: et mihi quidem adiectum verbum in

plusquamperfecto tempore (ισθιβλῆναις ἦν) priorem notionem huc indicare visum erat. S.]

9. Ὀνέχων;) Tzetzae in Lycophr. vs. 1484. Ὀνέχων, commentanti de Iliaso et Macandro, a Χερξίς exercitu petando exsiccatis, et Herodoti quidem fide, quae alios in annis c. 43. et 109. dicta fuerunt. Οὐκ ἀπείχρησι τῇ στρατῇ [lin. 10.] non turbo, quantumvis ἀπείχρησι tali in re cap. 127. et 187. Geminum formae cap. 43., οὐδ' ἀπείχρησι τῇ στρατῇ - - - πνέμεναι. Quod enim hic accessit τὸ ἴδιον, ex tacito πᾶσι pendere, doctrina Porti est. Adi Abreschium Dil. Thucyd. p. 127. WESS. — Conf. ad VII. 43, 3. notata. S.

CAP. CXCVII. 4. Ἀφυστίου Διός) Suum Iupiter recuperabit Αφυστίου nomen, indicatum in Diss. Herod. Wess. p. 123. VALCK.

Ibid. Αφυστίου Διός) Habet suum sibi cognomen Iupiter, ab Holstenio dudum laudatum. Αφύστιον Iovem in Phryxi Hellesque fabula Critici Apoll. Rh. II. 655. et Pausanias Attic. cap. 24. (ubi Kühnii bene) norunt; Bacchum Αφύστιον Etymologus. Mox [lin. 5.] μετίπειτα δὲ, in his libris rarius, neque nullius tamen usus, accipi pro bono poterit. WESS. — Vide Var. Lect. et conf. VII. 8, 8. S.

7 seqq. δὲ δὲ τὸ γένος τ. πρῶτον. etc.) Primum, quod sequitur τούτου, in τούτοις leniter flectendum censeo: τοῦτον ἐπιτάξαντες ἔργισθαι. Verbo ἐπιτάξαι, sicut verbo κληῦσαι, quartus etiam casus adiungitur infinitivo sequente. [τούτω meliores libri dedere.] Deinde, ut locus detur istis, Αἴτην δὲ καλεῖται τὸ πρυτανεῖον οἱ Ἀχαιοί, Herodotei non immemor moris, puto tamen praecedere debere mentionem λήτων: hanc ego vocem in ista sede libenter collocarem, quam nunc occupat vox πρυτανεῖον, Herodotum hac ratione scripsisse iam olim suspicatus: δὲ δὲ τὸ γένος τούτου πρῶτον, τοῦτον ἐπιτάξαντες ἔργισθαι τοῦ λήτου αὐτῶν φυλακῆς ἔχοντες. Αἴτην δὲ καλεῖται τὸ πρυτανεῖον οἱ Ἀχαιοί. Quod esset populi, populicium, sive publicum, τὸ δημόσιον, pro diversa pronuntiatione vocis λαός, λῆος, λῆός, dixerunt veteres, λῆτον, λῆτον, λῆτον, λῆτον et λῆτον. Horum primum suis in libris saepius invenisse Grammaticos, Hesychianus monstrant, quae Kiisterus et Eruditiss. noster Das. Ruden. Epist. Crit. I. p. 54., redintegrarunt: Ad-

τον, τὸ ἀρχεῖον Λαίρον, πρυτανεῖον Λαίρων, τῶν δημοσίων τίμα. Cetera Piersonus attigit ad Moer. Att. p. 252 seq. De Graeciae civitatum prytaneis luculenta est Is. Casauboni Dissertatio Animadv. in *Athen.* XV. c. 19. [Vide Animadv. in *Athenaeum* T. VIII. nuperae editionis p. 356 seq.] Inventis Casauboni quaedam addiderunt alii. VALCK.

8. τοῦτ' ὁ ἐπιτάξαντες) Pravum τούτου erat. Interpres Apollonii Rh. II. 655. in suam usque aetatem valuisse scribit, ἔτι τῶν Φρίξου ἀπογόνων εἶσθαι εἰς τὸ πρυτανεῖον καὶ θύειν τὴν εἰρημίνην Διὶ, h. e. Λαφυστίῳ, discrepans ab Herodoto, et de victima tacens, quam humanam fuisse viae duces Xerxem condocerant, adfirmatque Plato in *Minoë* p. 315. c. καὶ αἱ τοῦ Ἀθάμαντος ἔκγονοι, οἷας θυσίας θύοντες Ἕλληνες ὄντες: namque victimas eum eiusmodi indicare, quae de crudelibus Carthaginiensium aris et inmolatis ibi Saturno libris fuerunt praescripta, patefaciunt. WESS.

11. ὥστε τι πρὸς τούτοις) Abbas Melotus, Reiskius, Abeschius ὡς τ' ἔτι πρὸς τούτοις voces recte ordinant. Frequens πρὸς δ' ἔτι τούτοις in talibus est, lib. III. 65. IX. 110. ὧς continuat narrationem τῶν κατηγεμόνων, cuius initium, ὡς Ἀθάμαν, tum ὡς ἐκ Θεοπροπίου, porro ὡς τ' ἔτι πρὸς τούτοις, et in sequentibus similiter. Iam ἰσελθόντες Arch., [lin. 14.] loco ἰστέλλοντο, cum Cl. Pavio repudio. Illi, qui ultro in prytaneum se contra legem penetraverant, mactabantur; qui aufugerant, reversi in idem deducebantur invitati ad simile supplicium. Hoc docebant αἱ κατηγεμόνες regem. WESS.

11 et seqq. ὥστε τι πρὸς τούτοις) Intelligere haec se negat, qui supra tentabat corrigere πρὸς δὲ τούτῳ, p. 20, 43. [I. 41, 9.] Hoc nusquam apud Herodotum: frequentissime legerat πρὸς τούτοις, praeterea, πρὸς τούτοις λέγουσι I. 65. πρὸς τι τούτοις [ibid. et cap.] 86. et 179. III. 45. et 142. etc. καὶ πρὸς ἔτι τούτοις III. 65. πρὸς τι τούτοις ἔτι I. 99. ἔτι πρὸς τούτοις etiam apud alios. Scripserat et hic Herod. ὥστε, [immo divisus vocibus ὡς τε] ἔτι πρὸς τούτοις, (nempe ἔλεγον,) πολλοὶ ἤδη τῶν μελλόντων θύεσθαι δέσαντες εἰχοντες etc. In proximis [lin. 14.] nimis diu haesit ἰστέλλοντο: sinceram, ut puto, lectionem nobis servavit Arch. lectam Vallae, ἣν ἀλίσκωνται ἰσελθόντες εἰς τὸ πρυτανεῖον: haec enim sic ex usu verbi ἀλίσκωσθαι coniungi debent; ut et sequen-

tia, [lin. 15.] ὡς δούται τι ἐξηγέοντο στίμμασι πᾶς πυκασθεῖς: totus infulis coopertus. Στιφανοῖς πυκασθεῖς Euripidis est in Alc. 796. et vs. 832. κάρα στιφανοῖς πυκασθεῖς. Κάρα στιφανοῖς πυκασσάντας praebeat oraculum in Demosthen. Mid. p. 332. Theocr. II. 153. καὶ φάτο οἱ στιφανοῖσι τὰ δώματα τῆνα πυκασσάν. Εἰκένισμα κυσφῶ καὶ στιφανοῖσιν ἀμπυκασθῆν est in epigramm. Anthologiae ineditae Phalaeci. Phrisci filio quale datur hic nomen, Κυρίσωρος, [lin. 17.] dederat et Apollon. Rhod. II. 1159. Genuino Κυρίσωρος modulus reluctatur in versu. VALCK.

[15. Quod ista, στίμμασι πᾶς πυκασθεῖς, vulgo cum Valla vertunt toto corpore coronis (aut infulis, ut Gronov.) coopertus; aut (ut Valck.) totus infulis coopertus; id per se quidem, et pro reliquo usu pervulgato vocabuli πᾶς, videri poterat recte habere: nec tamen satis adparet, cur totus aut toto corpore coronis aut infulis ornatus miser homo dicatur. Ad haec, quamvis frequenter a plurali numero ad singularem, et vicissim, transire amet Herodotus; tamen nimis asper et insolens iste videri transitus debet, ἢ ἀλίσκεσθαι ἰσιθρόντες, δούται τι στίμμασι πυκασθεῖς. Quod si vero πᾶς intelligimus πᾶς τις sive ἕκαστος, quilibet, quisquis caeteroquin sit, nulla exceptione, nullo discrimine, recte atque ordine procedet orationis structura. S.]

17. Κυρίσωρον) Criticis Apollon. Rhod. II. 1125., ipsique Apollonio vs. 1159. Κυρίσωρος, Straboni lib. XII. pag. 820. [pag. 544 extr. ed. Cas.] Κύτωρος, sine ulla mendi suspitione, qua male a Palmerio Nostri lectio ibi premittitur. Κύτωρος quoque Apollodoro I. 9, 1., ad quem Galeus. [at nostri quidem Apollodori Κυρίσωρος praeferunt.] Ceterum Athamas, ut καθυμὸς regionis, arae fuit admotus, iam iam inmolandus, at commodum liberatus a Cytissoro superveniente, uti Herodotus; sive, sicuti in Sophoclis Athamante, ab Hercule, apud Interpretes Aristophanis Nub. vs. 256. WESS.

CAP. CXCVIII. 6 seq. ἄβατα περιλήει) Mallem cum Reiskio ἄβατα, τὰ περιλήει. Scripsi ex schedis Μηλίδου γῆν, quoniam ita superius et cap. 201., tum lib. VIII. 31. In Stephan. Byz. Μηλίδος ἡ χώρα. Sophocles, Μηλίδου δῖμιν dixit, Trachin. vs. 642. Iustae insuper Τερχίνου αἰ πέτραι ex titulo Sophocleae fabulae, atque ob γῆν Τερχίνου cap. 199. et 201., aliaque. WESS.

9. Σπερχειός) Speciem Ionicam Σπερχήϊος praefert, uti ἀνθρωπήϊος, βασιλῆϊος, πυρανῆϊος, et similia, quae spectu non sunt, nec nunc sperui oportet. Σπερχειός passim, et Spercheos Latinis, significantes ad Lucanum lib. VI. 367. Fr. Oudendorpio. WESS.

12 seq. Δύρας, τὸν μυθεύοντα, βοηθόντα Ἡρακλεῖ καιομένη ἀναφανῆναι) Ad λόγος ἱστοῖ commodum μυθεύοντα adponi potuit interpretamentum; quod mihi, verum videbitur etiam aliis, si plures dant Codices lectionem, quam dat *margo Steph.* τὸν βοηθόντα τῷ Ἡρακλεῖ καιομένη λόγος ἱστοῖ ἀναφανῆναι. *Valia*: quem fama est emersisse ad ferendam Herculi opem. Sic loqui solet Noster: III. 5. ἰν τῇ λόγος τὸν Τυδαῖ κακίφθαι: c. 115. ἀπὸ τοῦ τὸ ἥλεκτρον φετῶν λόγος ἱστοῖ: VII. 129. τὴν Θισσαλίαν λόγος ἱστοῖ τὸ παλαιὸν εἶναι λίμνην. In fabulosis, quae perpaucis duntaxat attigit, λέγεται ponere solet Thucydides; quo historicorum principe mihi quidem minus digna videntur, quae prostant in fine p. 221. [lib. III. c. 88.] νομίζουσι δὲ etc. quo libenter referrem Scholion e MS. ad finem p. 219. relatum: τὰ ὠβελισμένα οὐδὲν τῶν ἑλληνῶν ἔδοξε Θουκυδίδου εἶναι. Nostro loco *Dyras* fertur auxilio venisse Herculi καιομένη, in summo scilicet Oetae montis cacumine, cuius illinc ducta nomina suo more tractavit *Hemsterh.* in *Lucian.* p. 112. [Tim. c. 7.] *Straboni* IX. p. 655. c. [p. 428. ed. Cas.] memoratur Δύρας, ὃν φασὶ ἐπὶ τῇ Ἡρακλίου σβέσαι πυρᾷ. VALCK. — Ista, τὸν μυθεύοντα etc. integra reliquiassem, ni Codices Herodoteam obtulissent dictionem. Talis lib. III. 115. ἀπὸ τοῦ τὸ ἥλεκτρον φετῶν λόγος ἱστοῖ. Tales in *Porti* penae plures. *Strabonem* haec ob oculos lib. IX. p. 655. c. habuisse, *Casaubonus* docuit WESS.

CAP. CXCIX. 5 seq. τοῦ δὲ οὐρεὶς - - - ἱστοῖ διασφάζ) Hinc *Strabo* IX. p. 656. A. [p. 428. c.] πρὸς μεταμύθωσιν τῇ Τραχίνος φησὶν Ἡρόδοτος εἶναι βαθὺν διασφάζα: hinc illum sequentia quoque summissem monuit *Casaub.* Fluminis Μάκωνος ex c. 198. meminit *Eustath.* in *Dionys.* va. 414. φάσματι etiam *Strabo* ex cap. 200. VALCK.

CAP. CC. 5. ἀμαξίτος γὰρ μὴ μόνη δέδμηται) Non sane necessaria μὴ. Supra enim μόνη ἀμαξίτος c. 176. Sed in huiusmodi positionibus variatur. Illud autem δέδμηται, prima fronte in τέτρηται eruditi viri coniecturā abibat,

quod in muniendis id vltis usurpetur, et τετραμηνῆαι sint ad lib. IV. 136. Recte vero abiecit. Ὀδὸν τὴν ἰδίμην legimus lib. II. 124.; cui Lucani simile, construens vias, II. 673., et instructio viae publicae et pontium stratarumque Legis VI. Cod. Theod. de Itin. muniend. WESS.

8. κώμη τί ἐστι τῇ οὐνομα Ἀνθήλη κεῖται) In his verbis aut τὸ ἐστι aut τὸ κεῖται tollendum scribit Berkel. ad Steph. Byz. in Ἀνθήλη: et τὸ κεῖται omisit haec excitans Holsten. Prius e vicinis nasci potuit; si servant Codices, neutrum loco moverem. Herodoteum est κείται: lib IV. 184. ἀλλοί γάρ οὐς ἐστι Ἀγλαντὶς οὐνομα, ἐν δὲ ἰκαστρῷ αὐτῶν οὐνομα οὐδὲν κεῖται. VALCK.

10 seq. χωρὶς πηρὶ αὐτὴν εὐρύς etc.) Concludit ex his Nob. Palmerius, Exercit. p. 36., nullam Herodoti aetate urbem hic Pylaeam, cuius Plutarch. T. II. p. 409. A. meminerit, fuisse; non sine veri specie, modo Plutarchus talem huic tractui urbem dederit, super qua re dubito. Opinor Cererem Amphictyonidem non diversam a Pylaea esse. Δημήτρ) τῇ Πυλαίῃ τῇ τοῦτον οὐκ Πηλεργῶν Ἀκρίσιος τὸν πόντον ἰδεῖναι, Callimachus Epigr. XLI., templi eius conditorem ostendens Acrisium. Eadem Ceres ab Erotiano in Πύλαις memoratur. WESS.— Circa vicem Anthelen spatiosus erat campus, in quo templum fuisse traditur Cereris Ἀμφικτυονίδος. Δημήτρος etiam ἱερὸν commemorat Strabo p. 656. C. [pag. 429. ed. Cas.] ἐν ᾧ κατὰ πᾶσαν Πυλαίαν θυσίαι ἵετόναι οἱ Ἀμφικτυόνες. Ulpian. in Demosthen. pag. 43, 27. τὴν σύνθεσιν Πυλαίαν ἐκάλουν . . . ἔθον δὲ Δημήτρι οἱ Πηλεργῶν. Suspicio istius Cereris Πυλαίας templum intelligendum in Callim. Epigr. XLI. Δημήτρι τῇ Πυλαίῃ, τῇ τοῦτον οὐκ Πηλεργῶν Ἀκρίσιος τὸν πόντον ἰδεῖναι: nam sic dictam Cererem liquet ex Erotiano: Πύλας Τόπος Θεσσαλίας, ἐν ᾧ καὶ τὸ τῆς Πυλαίας Δημήτρος ἱερὸν ἴσθται: quibus usus est in eam rem solis Io. Meursius Att. Lect. IV. c. 3. VALCK.

CAP. CCI. 9. φερόντων ἐπὶ ταύτης τῆς ἀπείρου) Specimen nimii laboris φερόντων τόπων ταύτης in coniectura docti viri est. Intelligi χωρίων αὐτὴ τόπων adparet. Φέρειν ἐπὶ θαλάσσης aut θαλάσσειν, Φέρειν ἐς τὴν μεσόγειον, de locis, quae ferunt et vergunt ad mare, aut mediterraneam regionem, saepe sesc, uti lib. IV. 99. et seqq., offerunt. Sustuli incommodum τὸ, καὶδε turbae. WESS. — Viros Herodoteos

adsuetos stylo turbare non debuerat τὸ articulus pleonastica illa sive elliptica ratione adiectus, de qua conf. ad IV. 99, 1 seq. notata. Nec enim iuncta intelligi debent ἐμόντων ἐπὶ ταύτης τῆς ἡπείρου; (quemadmodum ne loco quidem a *Wess.* citato IV. 99, 9 seq. φέρουσιν ἐπὶ θαλάσσης legitur, sed ἐπὶ θαλάσσαν in accusativo casu :) sed iunguntur πρὸς νότον φερόντων, sicut paulo ante πρὸς βορρῇν ἔχόντων. Caeterum ista τὸ ἐπὶ ταύτης τῆς ἡπείρου non modo ad Graecos refertur, sed perinde etiam ad Persas, quos ait in hac continente (nempe, in Europa) quae inde a Trachine septemtrionem spectant, tenuisse. S.

CAP. CCII. 1 seqq. "Ἔσαν δὲ οἵδ' Ἑλλήνων etc.) Eodem ubi Graeciae populos ex *Herodoto* recenset *Pausan.* X. [cap. 20.] pag. 845., ex singulis totidem ad Thermopylas venisse scribit, quot hic nostris in exemplaribus memorantur. Quod si tamen ad calculos sed eas, ex *Herodoto* summam tantum colligas hominum 5200.; ex *Pausania* vero 11300. Hic nempe suspicatur Locros Opuntios fuisse 6000. Ἀκροῦς, ait, τοὺς ὑπὸ τῷ ὄρει τῇ Κνημίδι Ἡρόδοτος μὲν οὕτως ἀπηγγέλλει εἰς αἰγυμὸν, ἀλλ' ἀφικέσθαι σφᾶς ἀπὸ πασῶν ἔφη τῶν πέλας. *Herodoteum* est πανοστρατῆ. [cap. CCIII, 2.] Sed in hac recensione nonnihil est adiuvandus *Pausanias*: ista, prout vulgantur, ab illo scribi non potuerunt, παρεγένοντο δὲ καὶ Βοιωτῶν ἑπτακόσιοι· ἐν δὲ Θερπείας καὶ Θηβῶν τετρακόσιοι: populares, sed hostes accerrimi, non bene iunguntur Thespienses et Thebani; a Thebanis etiam perperam distinguuntur Boeoti. In plerasque civitates Boeotiae Thebani excubabant imperium, cui potentiores semper reluctabantur: una voce ex transposita, cum Nostro *Pausanias*, et secum ipse, redibit in gratiam: scripserat procul dubio: παρεγένοντο δὲ καὶ Βοιωτῶν, ἑπτακόσιοι ἐκ Θερπείας, καὶ ἐκ Θηβῶν τετρακόσιοι. *Herodotus*: ἀπὸ δὲ Βοιωτῶν (παρῆσαν) Θερπείας τε ἑπτακόσιοι, καὶ Θηβαίων τετρακόσιοι. Reliquis stationem deserentibus, cum Lacedaemoniis (iuxta *Herod.* cap. 222.) soli manserunt Thespienses et Thebani, hi quidem coacti, Θερπείας δὲ ἐκόντες μάχεσθαι. Secundum *Diodor.* XI. cap. 6. Leonidas Θερπείας μόνους παρακλήσκει. Eiusdem *Diodori* XI. cap. 4., si rite exigatur, numerus Graecorum in univsum, qui cum Leonida ad tutandum introitum Graeciae narrantur profecti, non multum discrepat ab *Herodoto*:

vicinos ille Locrenses illuc venisse statuit mille; totidemque Melienses; Μηλίων enim nomen τῷ Μηλησίων substituendum cum *Wess.* Ceterum quae laus ab aliis constanter tribuitur Thespiensibus, illam dat libertatis amantissimis Plataeënsibus *Auctor* orat. c. Neaer. inter *Demosthenes* pag. 740. Μέντοι τῶν ἄλλων Βοιωτῶν - - μετὰ Λακεδαιμονίων καὶ Λεωνίδου ἐν Θερμοπύλαις παραταξάμενοι τῷ βαρβάρῳ ἐπέντι συνανέλοντο. Mihi potius Athenienses videntur et Themistoclem sequuti Plataeënses, quam Leonidam et Lacedaemonios. VALCK.

3 seqq. καὶ Μαρτυρίαν χίλιοι etc.) Laudem auferunt veteres schedae. Accedit *Pausanias* manifesto lib. X. 20., eundem Graecorum numerum hinc repetens, imprudenter tamen e Thespiensibus et Thebanis cccc. arcessehs, cum illi Boeotis rocc. accesserint. *Herodotum* praeterea ait, Locros Epimenidios in catalogum nominatim non addidisse, sed ἀπὸ παυσῶν πόλειον Locros venisse, Nostri πανστρατιῇ [*CAP.* CCIII. 2.] explicans: venisse vero, si quid suspicioni deat, ad sex capitum millia; cuius coniectionis causam subdit, me iudice, vagam et incertam; sequeretur sane, Locros ista ad Thermopylas excursionem conglobatam Graecorum multitudinem longe exsuperasse. *Diodorus* non plus mille annumerat lib. XI. 4., *Strabo* μετ' ὀλίγων ait τῶν ὁμόμας τοῖς τόποις Leonidam has fauces defendisse, lib. IX. pag. 656. v. *WESS.*

CAP. CCIII. 9. εἶναι δὲ θνητὸν οὐδέν) Frequenter a numero singulari transeunt ad pluralem; hic tamen cum *Koenio* legendum puto, θνητῶν οὐδέν; ob sequentia, τοῖσι δὲ μεγίστοις αὐτίων μεγίστα. *Euripides* in *Antiope*: τῶν πολλῶν βροτῶν Δεῖ τοὺς μὲν εἶναι δοττοχεῖς, τοὺς δ' εὐτυχεῖς: Fortunatorum ullum aut esse aut futurum negat *Herodot.* [*lib.* 10.] τῷ κακὸν ἐξ ἀρχῆς γινόμενον οὐ συνμίσχθη. *Euripidis* ex *Aeolo* sententia nobilis perplacuit Philosophis et *Platoni*: Οὐκ ἂν γίνοντο χωρὶς ἰσθλα καὶ κακὰ, Ἄλλ' ἔστι τις σύγκρησις, δεῖ ἔχειν καλῶς. Alterum enim ex altero, sicuti *Plato* ait, verticibus inter se contrariis deligatum est; sustuleris unum; abutularis utrumque, *A. Gellius* ex *Chrysippo*, *Noct. Att.* VI. c. 1. quod ex *Epitome Lactantii* p. 57., suppleri poterit et corrigi. VALCK.

CAP. CCIV. 8. In *Leonidae stemmate* nihil adeo *Herodot. T. VI. P. II.*

desiderem, nisi ut Δορυδίου convertatur in verum nomen Δορύσσου ex Arch. et marg. Steph. VALCK.

Ibid. τοῦ Δορύσσου) Pausanias, Plutarchus, et quos Io. Meursius Regn. Lacedaem. c. 9. laudavit, regium nomina haud edunt aliter; praeterque eos omnes, clypei, ad veteris Spartaе ruinas a Cl. Fourmontio eruti, haec inscriptio:

ΤΑΛΕΚΛΑΟΣ ΤΟ ΑΡΧΕΛΑΟ
ΤΟ ΑΓΕΣΙΑΔΟ ΤΟ ΔΟΡΥΣΣΟ
ΤΟ ΛΑΒΟΤΑΣ ΤΟ ΕΧΕΣΤΡΑΤΟ
ΒΑΓΟΣ.

tum medio in clypeo:

ΕΧΕΣΤΡΑΤΟΣ ΑΓΙΑΔΟΣ.

Provulgata ea est in Comment. Acad. Inscript. T. XVI. p. 103. Ed. Paris., per ad hunc locum utilis, cuius quidem ΛΑΒΟΤΑΣ una littera iusto auctior scribitur. ΒΑΓΟΣ gentili dialecto, teste Hesychio, βασιλεύς. ΕΧΕΣΤΡΑΤΟΣ ΑΓΙΑΔΟΣ, Ionum sermone τοῦ Ἡγίου, sicuti praeclare in schedis. WESS.

CAP. CCV. [4 seq. Δωρίος - - - τελευταίαντος ἐν Σπάρτῃ) Vide lib. V. c. 42-46. S.]

9. τοὺς κατεστρωτάς τριηκοσίους) Omnes militari aetate. τοὺς ἐν ἡλικίᾳ Demosthen. Philipp. I. p. 31. τοὺς ἐν ταῖς ἡλικίαις Polyb. IV. 82., sive ἐν ἡλικίᾳ ὄντας μίση τι καὶ κατεστρωκίαις, quomodo Plato Ep. III. p. 316. c. et Thucydides II. 36. ubi Abreschius. Tales Epicurus, laxius tamen pro sua doctrina, ἐν αἰσθήσει κατεστρωτάς dixit apud Stob. Serm. XVII. p. 159. WESS. — Eundem fere in sententiam Camerarius (notante H. Steph. in ora suae edit.) pro eo quod in Vallae Latinis erat delegerat trecentos e primoribus viros, τοὺς κατεστρωτάς constantis aetatis viros interpretatus erat. Neque diversa puto mens Gronovio fuit, quum delectis trecentis compositis viris in latina versione, in qua nihil hoc loco Wesselingius mutavit, scriberet. Potuerat pro ista verbi notione, praeter alia testimonia, ad Cebetis Tab. (cap. IV. nostrae edit.) provocari, ubi ἐστὶ γυνὴ καθεστηκυῖα τὸ πρόσωπον, mulier constanti, sive composito vultu; aliquatenus etiam ad Polyb. XXII. 14, 10. ubi θαλάσσα καθεστηκυῖα, mare sedatum, compositum. Eundem igitur ego in latina nostra versione secutus, adiectum τοῖς articulum (quem obtare huic interpretationi Larcherus

censuit) non tam ad *κατιστιῶτας*, quam ad *τριμυσίους* refer-
 rendum putavi, quo nempe designarentur *iidem illi*
trecenti, quos cap. 202, 2. iam memoraverat Scriptor. Sed
 nec dissimulo, etiam atque etiam me cum eodem *Larchero*
 et, qui huic accedit, *Schulzio* dubitare, nudum *κατιστιῶ-*
τας pro *ἡλικία κατιστιῶτας* recte accipi. Tum vero, si vel
 maxime ita accipi posset id verbum, haud immerito sub-
 iret quaerere, cur tandem hoc potissimum monuerit Scri-
 ptor, fuisse illos homines *militari aetate*? An ergo, qui
 hos mox secuturi erant, non fuisse illos *militari aetate*
 putabimus? Denique, quidquid sit quod verbo *οἱ κατι-*
στιῶτες proprie indicare Herodotus voluerit; illud plane
 perspicuum esse videtur, (quod etiam *Valla* prudens in-
 tellexerat) notabile aliquod genus civium Spartanorum,
 certum quoddam (ut *Schulzius* ait) et quasi omnibus no-
 tum agmen, significari. Atque hic praeclara eminet *Lar-*
cheri opera, qui eruditā disputatione, in *Notis* tum ad
 hunc locum, tum ad VIII. 124, 12 seq. institutā, per-
 quam probabile fecit, intelligendos esse *trecentos ex hone-*
stioribus civibus Spartanos, qui (licet equis non uteren-
 tur teste *Strab.* X. 421 seq.) *Equites* nominabantur, re-
 gemque ad bellum proficiscentem comitabantur, et in acie
 ei praesto erant, coll. *Thucyd.* V. 72. iam, quod ipsum
 verbum *τοὺς κατιστιῶτας* idem *Larcherus* interpretatur *le*
corps fixe et permanent, quasi latine diceres *stabile et per-*
petuum agmen; id quidem minus convenire videtur cum
 eo quod hic legimus *ελεγίσσε regem hos trecentos*; nam
 si stabile et perpetuum agmen, constansque illa cohors
 fuisset, *delectui* non fuerat locus, et *ἀναλαμβάνειν*, non *ἐπιλε-*
ξιμένους, dicturus Scriptor erat. Quare superest ut intelli-
 gamus, *Equitum*, qui nominabantur *Spartae*, multo maio-
 rem fuisse numerum quam *trecentorum*; ex lege vero et
 instituto civitatis, Regem ad bellum profecturum de illo
 numero *trecentos* sibi comites *selegisse*, et quidem (quod
 ex hoc loco discimus) *patresfamilias*, quibus domi liberi
 essent. Itaque *τοὺς κατιστιῶτας τριμυσίους* recte cum *Schulzio*
 simpliciter latine reddemus *constitutos illos* (nempe *le-*
ge constitutos) *trecentos viros*, sive *legitimum numerum tre-*
centorum virorum. S.

17. ἀλλοφρονίαις;) Auctore *Diodoro* XI. 4. scissi in fa-

ctiones Thebani ἀπὸ τῆς ἱέρους μίσης quadringentos misere; quod an ex hac male sumta voce, an aliunde acceptum prodiderit, non novi. Acriter hic *Plutarchus* insurgit, Malign. Herod. p. 867. A., *Leontiaden* Thebanorum ad *Thermopylas* ducem fuisse, testibus *Aristophane* et *Nicandro* negitans. Eos equidem Scriptores revereri soleo, sed tanto aetate seriores an valide Herodotea dissipare potuerint, apud me dubium manet, atque hoc magis, quod *Leontidae* filiique eius *Eurymachi Herodotus* aevum proxime attigerit, et utrumque probe, ut cap. 233. innuit, noverit WESS.

CAP. CCVI. 5. Κάρνεα γὰρ σφί ἦν ἰμποδὼν) Maligne Nostrum, ut solet, criminatur *Plutarch.* T. II. pag. 873. z. nam remorabantur illa saepius expeditiones suscipiendas, et natura bellicosos *Lacedaemonios* ab incepto tamen retardare solebant *Carnea* et *Hyacinthia*; quos dies festos libentius ante agebant domi, quam alibi tractarent bellica: vid. *Thucydid.* V. 75. 76. et cap. 54. ubi Schol. τῷ Καρνείῳ, (ait, μνῆς) πολλὰς ἔχοντος ἱερὰς ἡμέρας, οὐκ ἱερὰ τῶντο: his ineptulus quis interiecerat ista: ἢ καὶ πάντα ἱερὰς μᾶλλον. Attigit in Κάρνεα P. Castellanus: plura de festo τῶν Καρνείων, (quod nomen pro Καρνίων ponendum in Schol. ad *Aristoph.* *Ὀρν.* vs. 11.) *Lacedaemoniis* horumque colonis cum aliis *Doriensibus* communi, dederunt *Messius*, *Spanhemius*, et *Duker*. Athenis iterum occupatis a *Mardonio*, ab auxilio laborantibus ferendo *Lacedaemonios* *Hyacinthia* remorabantur, *Herod.* IX. 6., quod turpiter domi manentibus acerbè obiectum Athenienses ibid. c. 11. ἡμῖς μὲν, ὡς Λακεδαιμόνιοι, αὐτοῦ τῆδε μένοντες, Ἰταλὶα διὰ τι ἄγχι καὶ παίζετε, καταπρόδόντες τοὺς συμμαχοῦς. In *Messenicis* *Pausanias* [c. 19. lib. IV.] p. 326., quadraginta dierum pactas narrat cum *Messeniiis* inducias, hac addita ratione: ἐπὶ γὰρ τὰ Ἰακίνθια. Eadem formā loquendi *Lacon Theocriti* V. vs. 83. ait, τὰ δὲ Κάρνεα καὶ δὴ ἰφάρπει: est enim Ἰφάρη *Dorice* idem ac Ἰθίῳ. VALCK.

9. ἦν γὰρ κατὰ τοῦτο Ὀλυμπιάς -- σύμπισσῶσα) Anni aestas erat media, τῆς ἑρῆς μίσην θέρη lib. VIII. 12., in quam et *Spartanorum* *Carnia* et *Olympias* LXXV. incurrebant. *Carnia* illos, ludī *Olympici* ceteros ex *Peloponneso* ac *Græcia*, hosti ne obviam cuncti irent, impediébant. Res ad

Thermopylas opinione citius fuit peracta, et sub ipsum quidem ludorum tempus: nam perfugae ex ea clade Arcades, Olympia cum maxime celebrari, gymnicaque a Graecis spectari certamina, rogitantibus Persis respondent, VIII. 26. Quin Peloponnesii, audita Leonidae nece, ubi Carnia et Olympia praeterierant, frequentes ad Isthmum iter maturarunt, ibid. cap. 72. Atque haec de tempore. Ceterum ἐνέειναι et διενέειναι [lin. 8. et 12.] pro diversa formandi ratione alium habere tonum possunt, pingique ἐνέειναι et διενέειναι, Sylburgio accurate docente ad Clenardi Grammat. p. 473. Supra lib. I. 77. ἐνέειναι. WESS.

CAP. CCVII. 6. Δοκῶν περιεπιχειρόντων τῇ γῆναι ταύτῃ) Ut centies alibi, hic quoque literae ΘΕ in EO fuerunt, ut puto, depravatae. Corrigo, περιεπιχειρόντων: ceteris Peloponnesiis ob istam sententiam cum vehementer indignabundi succensuissent Phocenses et Loeri; neque mirum; vid. Diodor. Sic. XI. c. 4. Περιθύμως ἔχοντα dixit Herod. II. 162. κατὰ θυμῶνάι VII. 39. Σπέρχῃναι τῇ γῆναι accipi potest, ut ἀθυμῶν τοῖς γεγενημένοις, ἀχθεῖσθαι τὴν πράγματι, etc. Iam vero neque Herodoteum est, quantum intelligo, nec Ionicum, σπέρχιν, sed σπέρχισθαι et σπέρχῃναι. Quaedam leguntur adscripta ad Herod. V. 33. ἐσπέρχιστο τῷ Ἀρισταγόρῃ, Aristagorae succensuit. In Callim. Hymn. in Delum vs. 60. Latonae luno dicitur Σπέρχουμένη μετὰ δὲ τὴ καὶ οὐ Φατόν: id est περισπέρχουμένη. Hesychius: Σπέρξμαι, ἐξ-γυθίσσμαι. Ἐσπέρξάμην, ὠργίσθην. Phavorin. Σπέρχθης ἀντὶ τοῦ θυμῶναι καὶ παραχθῆναι λέγουσιν Ἴωνες: imo véro Herodotus illud oportet utroque adhibuerit significatu. Suidas, Σπέρχθης παρ' Ἡροδότῃ ἀντὶ τοῦ παραχθῆναι, θυμῶναι. Horum prius, obvium et in gloss. Herodot. pertinet ad I. 32., ubi conturbatus Croesus dicitur σπέρχθης: posterius, θυμῶναι, mea sententia hunc spectat locum. Excerptantes ex Herodoto aliisque verba, saepe praefixas omisere praepositiones Grammatici. Color quidam vulgato conciliari poterit Ionicus; sed ludibria librariorum ut Ionicae formae nobis non debent adnumerari. VALCK. — Σπέρχιν nec Herodoteum nec Ionicum esse verbum ultro concedo. Sed, si probum vocabulum περισπέρχης est, a verbo περισπέρχουμαι derivatum, quidni ab eodem vocab. περισπέρχης legitime formari potuerit verbum περισπέρχω idem valens ac π-

προσπερχής εἰμι? ut λυσιτελέω, λυσιτελής εἰμι: ἀσιβίω, ἀσιβής εἰμι: ἀσιβγίω, ἀσιβγής εἰμι. Quare, in librorum consensu, nihil hic novari debuerat. Quod equidem h. l. in Latinis posui, de communi horum consilio - - - decrevit, illam notionem verbo ἐψηφίστο subiectam putavi, quum praesertim mox adiiciatur ταῦτα βουλευομέναν σφίσι. S.

CAP. CCVIII. 2. ἰδίσθαι ὁπόσοι τί εἰσι) Gronoviana censura his infestior fuit, ut ὅσοι τί εἰσι valeret. Magni momenti res non vertitur; inferior tamen pristina non est scriptura, siquidem explorator numerum, si posset, inspecturus advenit; quo utcunque cognito, (καὶ τὸ πλῆθος ἐμάχθαι dicetur brevi,) ad regem revertit. WESS. Ibid. ἰδίσθαι ὅσοι τί εἰσι) Redibit, opinor, melior lectio; ἰδίσθαι ὁπόσοι τί εἰν καὶ ὁ, τί ποίουν. [In εἰσὶ haud male consentiunt libri: satis iam notus esse debet mos Scriptoris variandi verborum modos.] Sequentia Suidas hinc habet in Ἀλισμένοι. Paulo post [lin. 6.] ut genuina placet lectio Flor. ὡς δὲ προσέλασι ὁ ἱππὺς πρὸς τὸ στρατόπεδον, prae vulgata εἰς τὸ στρατ. Contra apud Thucyd. pag. 357, 80. [V. 65.] loco τῆς πρὸς recipere ex Mastis τὸ ὕδωρ ἐξίτρεπεν εἰς τὴν Μαντινικὴν, ut apud Herod. ἐκτρέψαι τὸ ποταμοῦ τὸ ἕλθρον εἰς etc. p. 75, 6. 92, 24. [I. 186. II. 11.] Quid ista duo distent vel haec monstrant Thucyd. eadem p. πρὸς τὸ Ἡράκλειον πάλιν εἰς τὸ αὐτὸ στρατόπεδον ἰόντες. Xenoph. Ἑλλ. lib. V. p. 328, 6., εἰς τὸ προάστιον καὶ εἰς αὐτὰς τὰς πύλας ἤλαυνον: vs. 8. ἕως πρὸς αὐτὸ κατιδίωξι τὸ τεῖχος. VALCK.

7. πᾶν μὲν οὖν τὸ στρατόπεδον) Duo postrema si viderentur ex proximo versu male repetita, suspicarer venustum illud μὲν οὖν more Nostrum elegantioribus unitis hac ratione collocasse: ἐθνητὸ τε καὶ κατὰ τὸ πᾶν μὲν οὖν τοὺς γὰρ ἔσω - - οὐκ εἶδ' τι ἦν κατιδίσθαι· ὁ δὲ τοὺς ἔξω ἐμάχθαι. Prae reliquis adamavit hanc soribendi formam Xenophon: in Symp. pag. 512, 12, ὠρχομένη μὲν οὖν (εὖ γὰρ πώποτε τοῦτ' ἔμαχον) ἰχθυονόμου δέ. Scripserat in Κυρ. Ἀναβ. IV. p. 200, 36., δασύς δὲ δένδρεσι, παχέσι μὲν οὖν πυκνοῖς δέ: de fluvio p. 193, 10. οὗτος δ' ἦν μέγας μὲν οὖν καλὸς δέ: proat recte suis in exemplaribus legisse Demetrium, qui dicitur Phalereus, iudicabat Muretus; quem sequitur Hutchins. p. 298. Ad istam normam legi poterit in Ephesio Xenoph. III. p. 46., Φέρμακον, θανάσιμον μὲν οὖν, ὑπνωτικὸν δέ. Anti-

phon p. 139. 9. ἀπολαμένους μὲν οὐκ κινδυνεύσαντας δέ. Videant harum rerum studiosi, recte-ne correxerim Philostratum, sic legendo quae prostant de Vit. Apoll. IV. 25. p. 165., ἱρῶσι δ' αὐταί, (αἱ Ἐμπούσαι) καὶ ἀφροδισίων μὲν οὐκ σαρκῶν δέ, καὶ μάλιστα ἀνθρωπείων, ἱρῶσι: καὶ πιαίνουσι (vid. pag. 353. F.) τοῖς Ἀφροδισίοις, οὓς ἀν' ἰδέσθαι δαίσεσθαι. VALCK.

13. τὰς κόμας κτινιζομένους) Ex vetere lege, de qua Demaratus, ad regem c. 209. et N. Cragius Reip. Lacedaem. lib. III. 4. Hinc Strabo X. p. 716. A. [p. 467. ed. Cas.] καὶ τοὺς περὶ Λαϊωίδα κτινιζομένους. Dio Chrysost. in Orat. Synesii de Calvit. p. 65. B. ἐκάλητο ἀσκούντας τὰς κόμας: olim quoque Libanius Orat. pro Saltat. p. 489. C., nam, quod nunc legitur, Λακιδαιμονίους ὄρεῖς ἐν Θερμοπύλαις ἡτινιζομένους, vertiturque acriter intuentes, absurdum est, et ex Herodoto, uti alias monui, refingendum. WESS. — Huc respicit, quod Casaubonum non latuit, Strabo X. p. 716. A. Synesius Calv. Encom. p. 65. B. Lacedaemonii, ἔτι μένοι τῶν Ἑλλήνων ἔμελλον διχρεῖσθαι βασιλεία, τριακόσιοι τὸν ἀριθμὸν ὄντες, ἐκάλητο ἀσκούντας τὰς κόμας. Libanius T. II. p. 489. C. Λακιδαιμονίους ὄρεῖς ἐν Θερμοπύλαις κτινιζομένους, καὶ μετὰ τὴν Φρενίδα τῶν τριχῶν τὸ κάλλιστον ἔργον ἐπιγυγασμένους etc. sic locum emendavit, Morello non intellectum, Clar. Wesseling. in Diss. Herod. p. 48. Hunc, ait Herodoti Demaratus, morem habuisse Lacedaemonios, ἐπὶ αὐτὸν μάλιστα κινδυνεύειν τῇ ψυχῇ, τότε τὰς κεφαλὰς etc. An, ut libertatis insigne, quo gloriabantur mortis contemptores, ad finem usque vitae custodirent integrum? vid. N. Cragius de Rep. Lacon. pag. 256. et Io. Meursii Misc. lib. I. c. 16. VALCK.

16. ἀλογίης τε ἐνικύρησε πολλῆς) Plerique Lexicorum conditores, ne Thesauri quidem excepto, citant ἀλογίης ἐνικύρησε, memores, credo, cap. 218. ἐνικύρησαν στρατῷ, simillimumve in adnotat. Cl. Valckenarii ad lib. II. 82.; tum saltem, ut moris Ionici ratio haberetur, ἀλογίης ἐνικύρησε. Sed hic compositum sequitur conditionem simplicis κυρήσκει, sicuti ἐντυχόντες lib. IV. 19. Verterat autem dictionem Portus in Suida suo, magnamque sui contemtionem offendit, invito Küstero substituentemque, apud eos soluta omnia deprehendit: quod equidem valde miror. Non videtur ordinem rerum vir doctus dextre considerasse, neque recordatus Herodoteorum, ἐν ἀλογίᾳ ἔχων, ἐν ἀλογίᾳ ποιῆσαι, quorum in contemptu perpetuus usus. WESS.

Ibid. ἀλογίης τε ἐνέκρησε) In his apud Suidam in Ἀλογία similiter scriptis graviter lapsus est L. Kiisterus; sententia quid postulare vidit Portus *ibid.* et in Lex. Ion. voc. Ἀλογία. Phrasin Herodoti per καταφρονεῖν interpretatur Strebo p. 716. A. Si sincerum est ἐνέκρησε, cum amico meo scribendum ἀλογίῃ τε ἐνέκρησε πολλῆς: qua passim verbum illud adhibetur structura Herodoto ceterisque. Vid. huius Ed. pag. 141. n. 98. [Adnot. ad II. 82.] et corrigatur in Epimenidis epistola apud Diog. Laërt. I. 113., αἱ δὲ πρὸς ἀλατῖα (huc illuc in peregrinatione vaganti,) ἐγκυρῶσι τοι τοὶ τῆνω φίλοι. Sed nec Graece dicitur καταφρονεῖν ἐντυχίῳ, pro contemni, neque Ionice ἀλογίῃ ἐγκυρῶσι. Emendandum censeo ἀλογίης τε ἐκέρησε πολλῆς: id est ἄγαν καταφρονεῖν. Contemptus Nostro dicitur ἀλογία: contemnere, certe ὀλιγορεῖν, et ἐν ὀλιγορίᾳ τε ποιεῖσθαι, apud Herod. est ἐν ἀλογίᾳ πῆχιν vel ποιεῖσθαι. Iam vero, sicutτυχίῳ ἐπαύειν, laudem consequi, idem est ac laudari;τυχίῳ κατηγορίας, accusari; itaτυχίῳ vel πωρεῖν ἀλογίης, contemni, vel negligi, ὀλιγομεῖσθαι. Sepeliri Herodoto dicitur ταφῆς κυρῆσαι II. 136. contumeliam tractari, sive ἀτιμάζεσθαι, proprie ignominiam consequi, ἀτιμῆς κυρῆσαι VII. 158., ubi ad Graecos Gelon, ἀτιμῆς, αἰτ; πρὸς ὑμέων κυρῆσας οὐκ ὁμοιωσόμεαι ὑμῖν. Hinc paulum diversa sunt Sophoclea Elect. 855. Antig. 882, Philoct. 896. horumque similia. VALCK. — Vulgatum tenent libri omnes. S.

CAP. CCIX. 9. γέλωτά με ἔθεο) Tale irati Cambysis, αἰτάρ τοι ὑμεῖς γε οὐ χαίροντες γέλωτα ἐμὲ θήσεις, lib. III. 29., et quiritantis Iobi c. xvii, 6. ἔθευ δὲ με θρῦλλαντα ἐν τοῖς ἔθεσι καὶ ἀπέβην αὐτοῖς γέλως. Utrumque ex communi plerisque loquendi more; unde et, χλευήν με ποιεῖν καὶ γέλωτα καὶ λίσσθαι, Aeschryonis Philaenia. [apud Athen. VIII. p. 335. c.] WESS.

16. ταῖς κεφαλαῖς κοσμεῖνται) Mirum mi suum singuli hi Spartiatae habuerint ἔθωπον, qui herilem tum comam ornaret; sed ne mulieres quidem Spartanæ, libenter ἀδρῶμενοι, suas habebant, ut aliae mulierculæ Græcæ, κομῆτριες et κομμωτρίαις. Censeo equidem non sane muliebriter ornatas, sed bene pexam et viriliter nitidas Spartanos proelio paratos habuisse comam, tanquam palaestritas, λωρῆς ἔκτοσθε παλαίστρας, Theocr. Eid. II. 51. Χρησάμενους ἀνδρῶν παρ'. Εὐρίπιδος λωτρίαις, Eid. XVIII. 22. quæ forte respiciunt

Ovid. Heroic. XVI. 148. *More tuæ gentis nitida dum nuda palaestra Ludis.* Huc ducunt N. Cragio et E. Spanhemio iam adhibita Plutarchi verba T. I. p. 53. n. de Lacedæmoniis: *καλίστα περὶ τοὺς κινδύνους ἰσχυράτων τὴν πόλιν, λιπαρὰν τε φαίνεσθαι καὶ διακριμένην*: bene interpretes, ut nitida appareret et discriminata. Eadem dixisse censebitur Herod. si verum est quod suspicor, hic non *νομίζονται*, sed ab auctore *σμίονται* scriptum, τότε τὰς κεφαλὰς σμίονται. Habet ad hanc meam coniecturam apta quaedam ill. Spanhem. ad Callim. H. in Pall. Lav. vs. 32. *λιπαρὸν σμασσανίνα πλέκον*: Herodotea quoque ex lib. IX. c. 109. τότε καὶ τὴν κεφαλὴν σμᾶται. Vallae ornatior indicat ibi pravam lectionem *νομίζονται*: genuinam esse *σμίονται*, demonstrant Ionismus et *Athen.* IV. p. 146. c. *σμοσάμενοι τὰς κεφαλὰς* est in Herod. IV. 73. alterum quoque locum attigi supra p. 272. n. 58. [Adnot. ad III. 148.] VALCK. — Conferri possunt quæ ad Gregor. Dial. ion. §. 15. Koenius adnotavit. S.

19. *χιῶρας ἀντασιόμενον*) Non repudio Arch. *ἀντασιόμενον*, quod et in membranis lib. VIII. 140. neque valde urgea. Magis multo mihi ridet eiusdem et Vallae, *πρὸς βασιλῆην τε καλλίστην τῶν Ἑλλήνων* (sive ἐν Ἑλλ.) *προσφ.*, καὶ ἄνδρας ἀρίστους. Verissimum enim de Spartanorum regno, et longe quam prius suavius ac concisius. Quod si enim καλλίστην πόλιν [lin. 20.] ad civitatis disciplinam et mores referas, uti oportebit, cur ἄνδρες ἀρίστοι accedunt? Qui aliter sentient, nihil his præscribitur. WESS.

24. *ἡμῖ χρεῖσθαι*) Id est *χρεῖ*. H. Steph. de *mo* ut mendace, atque adeo pessimo, *statue*; nam et Persis *αἰσχιστον τὸ ψεύδεται* νόμιμαται, lib. I. c. 138. VALCK.

25. *ἢ μὴ ταῦτά τοι ἐκβῆ* etc.) Vocem Herodoti ex marg. Steph. reciperem in contextum: *ἢ μὴ ταῦτά τοι ταύτη ἐκβῆ* τῇ ἐν λέγῃ, ista nisi isthoc tibi modo eveniant quo dico. αὖ ταῦτα τῶν sic iunguntur in Aesch. Prom. 510. Euripid. Med. 365. Aristoph. Eq. 839. Nequaquam istuc istac ibit, est incerti Tragicæ apud Ciceron. de Nat. Deor. III. 26. VALCK. — In Var. Lect. adnotare debueram, scripturam istam ταῦτά τοι ταύτη cum Pass. Ast. et aliis offerre etiam marginem H. Steph. S.

Ibid. ταῦτά τοι ταύτη ἐκβῆ) Nihil dicto adstruxissem, nisi Codicum postulasset consensus: τῶν ad eum fere

modum lib. I. 120. atque alibi. Illud autem ὡς ἐν Ἀρχ. et Vind. Scholiastae debetur. Vide dicto loco et ibid. c. 86. WESS.

CAP. CCX. 1 seq. Τίσσετας μὲν δὴ παραξῆκε ἡμέρας) Hoc significat, *quatrimum praeterlabi passus est*; ut παρῆκε est *intromisit*, vel *sivit ingredi*. Videatur *Portus* in *Περσέων*. Lib. III. 146. *auxiliares*, *portis patefactis*, ἰξῆς ἐπὶ τοῖς Πέρσας, *emisit in Persas*: verti non debebat *egreditur*. VALCK.

8 seq. καὶ οὐκ ἀπὲλκονον καὶ περ μεγάλας προσπάτας) *Iustius ἀπὲλκονον*: [quam ἀπελκύνοντο.] Post nonnulla cap. 211. extr. καὶ παντοῶς προσβάλλοντες ἀπὲλκονον ἐπίσω: et cap. 212. *Medi alii*, iique *recentes*, *inpressionem faciebant*, nec cessim ibant, quantumvis vehementer offenderent et mulcarentur. Hoc verba volunt; neque enim προσπάταιν ingruendi, quod *Vallae* visum, *notione gaudet*. WESS. — Quum ἀπελκύνοντο ante ed. *Wess.* legeretur, si simpliciter *abierunt* aut *se receperunt* intelligatur, *iustius* utique ἀπὲλκονον iudicari debebat; quamquam lib. V. c. 94. 1. Ἰππὶρ δὲ ἐνδύτην ἀπελκονομένην, *Vallae* versionem, *Hippias inde profectus*, nullā adiectā censurā *Wesselingius* etiam tenuit. Sed, verum si quaerimus, passivo ἀπελκονομένης paulo diversior subiecta notio est: et V. 94. pro eo quod ibi a me quoque est positum, *Hippiae - - profecto*, rectius ponetur *Hippiae - - reiecto*, aut *cum repulsa dimisso*; hic vero, loco eius quod equidem posui *se receperet*, rectius fuerit *repellebantur*, *repelli se passi sunt*; aut, quod cum *Gronovio* ipse etiam *Wess.* dederat, *depellebantur*. Quod ἀπὲλκονον hic *Arch.* et *Vind.* praeferunt, id ex scholio aut interpretatione hominis invectum est, qui simpliciter *abierunt*, *se receperunt*, intellexerat. S.

11. ὅτι πολλοὶ μὲν ἀνθρώποι εἰν, ὀλίγοι δὲ αὐτοὶ) Quia proxima praecesserunt, δῆλον ὅτι ἐπείν - - οὐκ ἔμεναι αὐτῷ βασιλεῖ, scripsisse *Nostrum* suspicabatur doctiss. G. Koen, ὅτι πολλοὶ μὲν ἀνθρώποι οἱ εἰν. Eleganti coniecturae favet, praeter *Xerxis* dictum lib. VIII. c. 88., et *Frontinus* IV. 2. 9. *Xerxes* hoese deceptum aiebat, quod multos quidem homines haberet; (ὅτι - - οἱ εἰν) viros autem nullos: nam, ut *Wesselingio*, mihi quoque scripsisse videtur *Frontinus*. Similibus quibusdam ista subiiciuntur apud *Eustath.* in *Il.* s. p. 537, 49. [p. 668. ed. Rom.] τὸ μήναι, (ὅτι excidit)

πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι εἰν, ὀλίγοι δὲ ἄνδρες, σιμνότερον τῶν προφη-
 δέων. Qui Graecis ἄνδρες, in talibus viri dicuntur Latinis.
 Quintilian. Declam. p. 738. Illi vero fortes et viri fuerunt.
 Apud Livium XXVII. 13. concio dimissa falentium, iure ac
 merito sese increpitos; neque illo die virum quemquam in acie
 Romana fuisse praeter unum ducem. Arcades Lycomedem
 μόνον ἄνδρα ἠγοῦντο, Xenoph. Ἑλλ. VII. p. 361, 25. Apud
 Philosophos quidem ἄνθρωπος et homo saepe ponuntur in
 laude, velut in senario Comici, Ὡς χαίρῃς τὸν ἄνθρωπος,
 τὸν ἄνθρωπος ἦ, apud Clem. Alex. p. 916, 15. in his etiam,
 si homo esset, Ciceronis ad Att. lib. II. Ep. 2. et, demus huic
 aliquid aeris tanquam homines, non tanquam homini, Herodis
 Att. apud A. Gell. Noct. Att. IX. 2. Ut in hoc Xerxis dicto,
 ἄνθρωποι et ἄνδρες sic opponuntur in diversos usus. De C.
 Mario Cicero Tusc. II. 21. Tulit dolorem ut vir; et, ut homo,
 maiorem ferre sine causa necessaria noluit. Apollonius dice-
 bat Philostrati p. 20. οὐκ ἀνθρώπων ταυτῇ δαῖν, ἀλλ' ἀνδρῶν.
 Xenophon in Hierone p. 533, 8. ἄνδρες καὶ οὐκ ἴτι ἄνθρωποι
 μόνον νομιζόμενοι. Apud eundem Ἑλλ. VII. p. 363, 21. qui
 fuerat in Perside legatus, Antiochus Arcas retulit πρὸς τοὺς
 μισθοὺς, (ad commune gentis concilium,) ὅτι βροχίους ἀργονότους
 καὶ ὀψοποιούς καὶ εἰσέχους καὶ θυρωροὺς παμπληθεῖς ἔχοι (atque
 adeo πολλοὺς ἀνθρώπους) ἄνδρας δὲ, οἱ μάλιστα δὲ Ἑλλᾶσι, πάν-
 ῶντων οὐκ ἐν ἔφῃ δύνασθαι ἰδεῖν. VALCK.

11 seq. ἐγίνετο δὲ ἡ συμβολὴ δι' ἡμέρας) δι' ἡμέρας, toto die
 dimicatum fuisse indicat, uti lib. I. c. 97. et δι' ἔτος, toto
 anno lib. II. 22. δι' ἑνιαυτοῦ, ἀντὶ τοῦ δι' ἔλου τοῦ ἑνιαυτοῦ in
 Harpocratiōne. WESS.

CAP. CCXI. 8. δόρασι βραχυτέροις; χριώμενοι) Ni-
 hil referet, sive vulgatum maneat, seu μικροτέροις;
 probetur. Unice pravum est Vallae et Eton. μακροτέροις;
 longioribus, contrariumque c. 61. Diodorus, praelium
 lib. XI. c. 7. describens, Persarum breviores hastas negli-
 git, non item eorundem clypeos breves et peltas. Iam
 πλῆθει χρῆσθαι cur [a Gron. πλῆθει praeferente] tanto-
 pere taxetur, non equidem exputo. WESS.

13. βοῇ τε καὶ πατάγῃ) Perq̄ici hoc moris erat. βοῇ τε καὶ
 πατάγῃ. χριώμενοι ex aula erumpunt magorum interfecto-
 res lib. III. 79. quamquam hic spectasse Scriptor videtur
 Homericum Τρῶες μὲν κλαγγὴν τ' ἰνῶπ' τ' ἰσαν Iliad. Γ'. prin-
 WESS.

CAP. CCXII. 8 seq. καὶ ἐν μέρσι ἑκάστῳ ἐμάχοντο) Latina, in suo quisque loco, ferri non possunt. Ἐν μέρσι et ἐν τῷ μέρει, sua quisque vice, sive per vices. Euripides Cyclop. vs. 179. ἅπαντες αὐτὴν διακροήσας ἐν μέρσι, cuncti per vices etc. Eleganter post Budaeum dictionem Iac. Gronovius illustravit ad Arrian. Ἀνχθ. III. 26. p. 142. WESS.

CAP. CCXIII. 1. ὅ, τι χρέσταιτο τῷ etc.) Ex Codicum variante dissensu, si optio necessaria foret, sequeretur Arch. scriptionem, Nostro non insuetam, neque aliis in Perizonii Adnot. ad Aeliani Var. I. 32. Vulgatum plures ostentabant schedae lib. V. 12. estque, ut alios praetercam, Aeschinis Or. in Ctesiph. p. 66. ἀπορῶν δ' ὅ, τι χρέσταιτο αὐτῷ. WESS. — Vide Var. Lect. S.

4. ἔδρασε τι τὴν ἀτραπὸν) Xerxi semitam indicavit Persique monstravit Ephialtes Meliensis sive Trachinius, de quo notavit Oudendorp. Vir clar. ad Frontin. II. c. 2, 13. In excerptis e Ctesia hoc facinus imputatur Trachiniis Calliadae et Timapherni. Iudice Pausania III. p. 214. ne Graeciam quidem vidisset Xerxes, εἰ μὴ κατὰ τὴν ἀτραπὸν τὴν διὰ τῆς Οἰτης τίνουσεν περιαγαγὼν τὴν μετὰ Ὑδάριου στρατιὰν ἡ Τραχίνιος κυκλώσασθαι σφίσι τοὺς Ἕλληνας παρίσχει. Ut Ephialtes Xerxi, sic Alexandro M. monstrata semita profuit proditor apud Diodor. XVII. c. 67. et Polyoen. IV. c. 3, 27. etc. Sed per eandem semitam postea temporis Brenno Galatistue viam in Graeciam Heracleotae patefecerunt et Aenianes apud Pausan. X. p. 852.; ubi duplex esse dicitur ἀτραπὸς διὰ τῆς Οἰτης μία μὲν ἡ ὑπὲρ Τραχίνος, --- ἑτέρα δὲ ἡ διὰ τῆς Αἰνιάνων, ὁδῶσαι στρατῷ βίων, δι' ἧς καὶ Ὑδάριος ποτὶ Μῆδος κατὰ νότον τοῖς περὶ Λεωνίδην ἐπίθετο Ἕλλησι: eandem memorat Appian. Syr. [cap. 18.] p. 158. VALCK.

7 seq. ὑπὸ τῶν πυλαγόρων τῶν Ἀμφ. etc.) Voces τῶν Ἀμφικτιόνων εἰς τὴν Πυλαίην συλλεγομένων ex scholio Cl. Raskius derivabat, aut duas saltem priores esse exterminandas. Fuit cum de interpretamento non dissentirem; unde, modo distinctio tollatur, vertaturque a Pylagoris Amphictyonum, nunc abeo. Pylagorae legati erant Amphictyonici concilii, congregabanturque ad consessum Pylaeam, consultaturi de communi ac templi Delphici salute. Aeschines propterea in Ctesiph. p. 71. εἰ δ' ἄλλοι Ἀμφικτιόνες συνελθόντων εἰς τὴν Πύλαιαν, πλὴν μιᾶς πόλεως. Nec dissimilia Libanius Oral.

in Aeschin. p. 692. c. Poterit, hoc si displiceat, etiam legi καὶ τῶν Ἀμφικτυόνων, siquidem in coetum. quem Ἐκκλησίαν vocabant, praeter Pylagoras, Hieromnemonasque admittebantur plures sacrorum et concilii participes: hanc Ἀμφικτυόνων ἐκκλησίαν debemus Aeschini dicto loco. Ego in priore ob conspirationem schedarum acquiesco. Ubi vero Herodotus ἐν τοῖσι ἑπιοῦσι λόγοις, de Epialtae nece, eiusque auctore Athenada verba fecit? Ut nunc libri isti sese dant, nusquam, si bene memini. Proinde aut oblitus eorum Scriptor est, aut desunt multa. WESS.

Ibid. τῶν Πυλαγόρων τῶν Ἀμφικτ.) Infra [c. 214, 7.] memorantur οἱ τῶν Ἑλλήνων Πυλαγόραι, et distinguuntur certe τῶν Ἀμφικτυόνων οἱ Πυλαγόραι: erant quidem οἱ Πυλαγόραι Ἀμφικτυόνες, sed non sanequam omnes οἱ Ἀμφικτυόνες Πυλαγόραι. Inter Amphictyonas, sive concilii Amphictyonici participes, quinam Πυλαγόραι dicerentur prae ceteris egregie nobis tradidit Auctor Etymolog. M. Πυλαγόραι, οἱ προϊστώτες Πυλαίας, (conventus Amphictyonum principes,) ἢ οἱ πεμπόμενοι ἀπὸ τῶν πόλεων εἰς Ἀμφικτυονίαν ῥήτορες, ὥστε ἐκεῖ ἀγορεύσαι. De multis nunc satis sit Amphictyonum citasse decreta, servata Demostheni de Cor. p. 165. Ἐδοξε τοῖς Πυλαγόραις, καὶ τοῖς συνδροῖς τῶν Ἀμφικτυόνων: alterius Δέγματος hoc est initium: Ἐπὶ ἱερῶς Κλειναγόρου, ἱερῆς Πυλαίας. Ἐδοξε τοῖς Πυλαγόραις καὶ τοῖς συνδροῖς τῶν Ἀμφικτυόνων καὶ τῷ κοινῷ τῶν Ἀμφικτυόνων: quae mihi sic primitus scripta non videntur; sed in hac quoque parte Graecae antiquitatis, praesertim ubi ventum est ad recentiora tempora, multa sunt tenebrosa. VALCK. — Conf. mox ad c. 214, 7. S.

CAP. CCXIV. 6. τῷδε χρὴ σταθμῶσθαι) Hoc potius esse, [quam τῷδε,] non negabitur. Sic lib. III. 15. et inferius c. 237. Tale, tanquam ex Herodoto, cuius non est, in Stob. Serm. XXVIII. p. 197. ἄνδρα δὲ οὐκ ἔστι δεξιὸν γνώμῃ σταθμῶσθαι αἰθεῖναι. WESS.

7. Qui hio Πυλαγόροι ex Codicibus, extra dubii stant alcam: modo enim πυλαγόραι, modo πυλαγόροι hi legati. Aeschines in Ctesiph. p. 71. iterat τοὺς πυλαγόρους τοὺς εἰσαὶ πυλαγοῦντας, iungitque τοὺς πυλαγόρους καὶ τοὺς ἱερομήμονας. Libanius utramque vocis flexionem Or. in Aeschin. p. 699. c. et p. 706. deposuit: sunt quoque Πυλαγόροι ex Hesychio [hac voce, et voc. Ἀμφικτυόνες] noti. WESS. —

Quod si altera terminatio placuisset *Herodoto*, paulo ante non *Πυλαγόρων* fuerat scripturus, sed *Πυλαγορίων*. S.

11. *ἰδὲν μὲν γὰρ ἂν καὶ ἰὼν μὴ Μελιεύς*) Post *Aldi* *Comenarii*que aetatem operarum negligentia μὴ ob simile insectae vocis principium excidit. *Herodoto* qui deinde curam impenderunt doctissimi viri, tametsi commentandi hoc genus negandi desideraret particulam, miranda supinitate coecos potius duces, quam *Aldum*, *Vallam*, et *Mstis* sequi maluerunt. Soli, quorum reminiscor, *Pavius* et *Reiskius*, οὐκ ἰὼν finxerunt. Sed satis. *Herodotus* suum sibi rediisse laetabitur. WESS. — Quod poscit sententia, καὶ ἰὼν μὴ Μελιεύς, quantumvis non esset *Meliensis*, ex *Mstis* et aliunde revocabitur: vid. *Diss. Herod. P. Wesseli*. p. 15. Alii potius usitato more scripsissent, καί τιν' οὐκ ἂν Μελιεύς: sed et rarius illud *Herodoteum* est, καὶ ἰὼν μὴ Μελιεύς. Sic scripsit VI. c. 66. et IV. c. 144. τοὺς μὴ μηδίζοντας. *Philostrophat.* p. 186, 5. πῶς, εἶπεν, ὅτι μὴ μέν τις ἂν: p. 494. οὐ παύονται τοὺς μὴ Πέρσας Πέρσαι μάχοι, ἢ μὴ ὁ βασιλεὺς ἴθι: scribendum φῆ, nisi *Rex* iusserit. *Tatian.* ad *Graec.* p. 14. ἔτι μὴ Διὸς ἂν τοῦτ' ὅπερ ἔλεγετο εἶναι κατεψευδῆτο. Non inveniatum est quod [lin. 12.] sequitur: εἰ τῇ χώρῃ πολλὰ ὁμιληκῶς εἴη. Lib. VII. c. 26. διαβαίνεις τὸν Ἄλιν ποταμὸν ὁμιλῶσαν τῇ Φρυγίῃ: neque illud protritum *Ecphantiae* apud *Stobaeum* p. 333, 29. βασιλῆα --- ὁμιλῶσαντα: sic *Regem* vocat: in *Editis* legitur βασιλῆα --- ὁμ. *Spondanus* interpretatur, regem qui conversatur cum hominibus: τῇ βασιλείᾳ ὁμιλῶν similiter dictum ut apud *Thucyd.* ὁμιληκῆναι τῇ ἀρχῇ. VALCK.

CAP. CCXV. 4. *περὶ λύχων ἀφ᾽ ἑ*) Ἀφ᾽ ἑ λύχων hinc *Suidas* excerptis. *Nootis* designatur initium. *Philostrophat.* de *Vit. Apoll.* VII. 15. χρητὴς περὶ λύχων ἀφ᾽ ἑ εἰς τὸν Ῥωμαίων λυμένα ἀφ᾽ ἑ. *Diodor.* XIX. 31. τῆς ὥρας οὐσης περὶ λύχων ἀφ᾽ ἑ: ubi notat *P. Wess.* Pro prima face legitur et λύχων ἡμιμύων: vid. *Io. Brodae* *Miscell.* IV. c. 35. *Intempesta nocte Sophoclis* *Ajax* egressus tentorio, dicitur exiisse vs. 185. ἄκρας νυκτὸς ἡνέχ' ἵσπεροι λαμπτήρες οὐκ ἔτ' ἦσαν: id est, ut legitur e *Schol.* apud *Suidam*, ὅτι ἐσβέσθησαν οἱ λύχνοι: altera enim interpretandi ratio alienior est, quam sequutus ill. *Et. Spanhem.* *stellas* intelligit ad *Callim. Hymn.* in *Del.* vs. 303. Quales illic intelligi debeant λαμπτήρες, aestimare licet ex observatis *Is. Casaub.* in *Athen.* p. 995. VALCK.

— Vide Animadversa. in *Athen.* T. VIII. nuperae edit. p. 362 seq. Uno vocabulo *κεχρησμένος* Cephisodorus dixit, teste *Athenaeo* lib. XV. p. 702. b. S.

8. *κατεδίδεκτο*): Propter *Aldinum κατεδίδετο* H. Stephanus, videnda esse quae alibi scripserat, lectores monuerat. Gronovius vero: Quis ille angulus, ubi Stephanus mussitaverit de hoc non intelligendo loco, ut iubeat videre, quae alibi dixerit? Dixerat ad *Plutarchi* Theseum p. 5. Ed. *Bryani*, *καί μιν* descendere ex *δαίω* apud *Herodotum*; qui composito *κατεδίδετο*, quod inde est, utatur pro cognita erat seu conperta, adposueratque haec Nostri. Profecto, modo schedarum stabiliretur *κατεδίδετο* imperio, haud inficete: namque in verbo nihil praeter raritatem inest, quod reprehendas: reprehendes tamen iniuria, cum talia se passim dent. Quae quidem non eo scripsi, ut *κατεδίδετο* improbare velim, sed ut ingentibus *Stephani* meritis gratia perseveret. WESS. — Fortasse *καταδίδεκτο* neglecto augmento scripserat auctor, quod probabile facit codicis *Arch.* scriptura, quae ex duabus scripturis, *καταδίδετο* et *κατεδίδετο*, imperite iunctis nata videtur. Miror vero, ad haec quae continuo subiiciuntur, *ἰούσα οὐδὲν χρηστὴ Μηλιῦσι*, nihil a Viris doctis adnotatum reperiri. Nec enim apta admodum ad rem, quae hic agitur, sententia est, quam *Wess.* cum *Gron.* his verbis (quae Graecis quidem accurate videri poterant respondere) expressit: *et ex tanto tempore monstratus est* (ille trames) *nihil utilis Meliensibus*: nisi istud nihil utilis tali quadam ratione accipiat, quali nos interpretati sumus, iam olim, quemadmodum etiam tunc, calle illo male usos esse *Malienses*. Prorsus extra oleas hic vagatus *Valla*, *ἐκτός οὐ* pro *ἐκ τῆς τοῦ* legens, et *κατεδίδετο* (puto) pro *κατεδίδετο*, mira quadam hariolatione sic convertit hunc locum: *Extrinsecus nihil admodum praeseptus transitus erat: quum nihil esset utilis Meliensibus.* S.

CAP. CCXVI. 5. *κατὰ τὴν Ἀλπηνὸν πόλιν*) Oscitanter *Steph. Byz.*, conversà *Alpeno* hinc in *Locrorum metropolim*, *Herodotum* legisse, *L. Holstenii* iusta animadversio est. *πρώτη τῶν Λοκρῶν πρὸς τῶν Μηλίων* prima, non dignitate, sed situ erat. WESS. — Eodem iudice *Holstenio*, cui alii adsentiuntur docti viri, non differt haec *Ἀλπινὸς πέλις* ab ea quae *κώμη*, *Ἀλπῆνοι οὐνομα*, supra cap. 176 extr. nominabatur, et nude *Ἀλπῆνοι* infra cap. 229. S.

7. κατὰ Μελάμπυγον --- λίθον) Mallem cum P. Leopardio Emend. VIII. 1. κατὰ Μελαμπύγου --- λίθον. *Herculis* enim Μελάμπυγος titulus, ex caussa doctissime ab Erasmo Chiliad. p. 207. Suidae et Zenobii fide adfirmata, fuit, non lapidis. De Cercopibus [lin. 8.] iidem complura, quae missa facio. *Angustum* tramitem ad Diodor. XI. 8. explicare me mini. WESS. — De Cercopibus fraudulentis consuli posse Suidam in Ἀγορὰ Κερκώπων et in voc. Ὀμηρος monuit Schulzius. S.

CAP. CCXVIII. 2. ἀναβαίνοντες γὰρ ἐλάνθανον) Idem accidit aevo recentiori, quando cum delectis suis Gallis Brennus ἐποιεῖτο τὴν ὁδὸν διὰ τῆς ἀτραπῶ, apud Pausan. lib. X. [c. 22.] p. 853. Nam tum quoque temporis τῶν Φωκίων τὰς ἔχουσιν ἐπὶ τῇ ἀτραπῷ τὴν Θρουαίαν, οὐ πρότερον ἐπιόντες οἱ Βάρβαροι παρόσχοντο αἰσθῆσαι, πρὶν ἢ πλησίον ἐγγεγόνεσαν: ut apud Herod. c. 212. Phocenses εἰς τὸ εὖρος ἐτάχθησαν, φυλάζοντες τὴν ἀτραπὸν. VALCK.

[5. ἀνά τε ἔδραμον οἱ Φωκίαις) Perperam Valla, Phocenses recurrerunt; quod non tenere debuerat Wess. cum Gronov. Commodius Larcher, aussitôt ils accoururent: nec tamen vim propriam verbi expressit. Ἀναδραμῖν h. l. sicuti III. 78, 4. est ἀναστῆναι καὶ δραμῖν, (vel προσδραμῖν,) surgere et adcurrere, raptim surgere: quam in sententiam ἀνά τε ἔδραμον III. 78. prosiluerunt interpretatus sum; quod et hic tenere potueram, ubi nunc, strepitus excitavit eos ut ad arma concurrerent. S.]

8. οὐδὲν σφι φανήσεσθαι ἀντίξουν) Pro vetere οὐδένα εἶναι consistent fortasse alii: mihi iudicium placet Gronovii, expressius illud arbitrati. Aldinum ἐνέκρυψαν στρατῷ bene vir doctus ad eius editionis, quae inter manus est, marginem reformaverat, Porto consentiente. Typorum error fuit, turpiter propagatus. WESS.

14. φεύγοντες ἐπὶ τοῦ εὖρος τὸν κόρυμβον) Hacc hinc attingit Eustathi. in Dionys. vs. 566. ut ostendat, καὶ ἐπὶ ἑξοχῆς ὀρεινῆς Κόρυμβον adhiberi. Aesch. Pers. 660. ἔλθ' ἐπ' αἶψαν κόρυμβον ὄχλου. Schol. ἐπὶ τὴν αἶψαν ἑξοχὴν καὶ περικλήν τοῦ τάφου. Vid. Perizon. in Aelian. Var. Hist. IV. 22. Horum montium cacuminibus quae nomina fuerint Livius tradidit XXXVI. 16. VALCK. — Graeci πάντα τὰ μετὰ καὶ εἰς ὑψὺς ἀνελθόντα κόρυμβους λέγουσι, Hesychius. Hic montis cacumen;

in Aeschyli Pers. vs. 661. *summa tumuli pars*, ἡ δ' ἐν' ἄκρῳ
κέρυμβον ὄχθον. Ceterum πιστεύουσι in Vallae Latinis
gnari: melius credentes: nam gnaros fuisse, non monstrant
sequentia. WESS.

17. Φωκίων Persae μὲν οὐδένα λόγον ποιοῦντο: et postea, spre-
tis Phocensibus, Brennus cum suis recta Delphos petiit,
VALCK.

CAP. CCXIX. 1. πρῶτον μὲν ὁ μάντις Μιγιστίνος)
Est, cui πρῶτος, sine urgente tamen caussa, placet. Illud
Arch. [lin. 3.] ἅμα ὅι, sibi pariter et illis, [ubi rectius alii
ἅμα ἡσὶ] verum quidem praefert, sed non aequat ampli-
tudinem vulgati, ipsum tempus signantis. Quae deinceps
[lin. 6.] de transfugis, ad unum Tyrastiadem, domo Cugna-
num, Diodorus lib. XI. 8. adstringit. WESS.

3. ἐπεὶ δὲ καὶ αὐτόμαλοι) Scribendum ἐπεὶ δὲ, deinde vero.
Vallae deinde, non in postquam deformari, sed attendenti
monstrare debebat veram scriptionem, ἐπεὶ δὲ, quod com-
mode succedit post πρῶτον μὲν. Exempli quaerenti dabant
Portus in 'Επεὶ δὲ, et L. Bos. Obs. Crit. p. 15. Eustath. in 'Il.
α'. p. 123, 6. τὸ μετὰ δὲ, ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα δὲ, καὶ ἐπεὶ δὲ,
καὶ πρὸς δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τούτοις καὶ πρὸς τούτοις. VALCK.
— Imprudenti mihi accidit, ut ἔπειτεν καὶ, quod sua
de coniectura Schaeferus ediderat, propagari paterer in no-
strum exemplum. Ad ἐπεὶ δὲ, quod ante Schaefer. exhibe-
bant editiones omnes, nihil varietatis e Msstis adnotatum
est, in nostra vero membr. F. ἐπει' δὲ sic cum duobus ac-
centibus pictum video. Adsentior vero doctissimo Valcke-
nario, et ἐπεὶ δὲ καὶ rescriptum velim. S.

10. οἱ μὲν ἀπαλλάσσοντο) Caeteros Graecos, ut Herodotus,
ἀπαλλάττοντας nobis sistit Diodor. Siculus lib. XI. c. 9. et
duraturam sibi suisque Spartiatis laudem cupientis Leoni-
dae consilium, Nostro memoratum cap. seq. Apud Iustin.
II. c. 11., hortatur socios, recedant, et se ad meliora patriae
tempora reservent, sibi cum Spartanis fortunam experiendam.
Forsan scripserat Orosius p. 111, 3. [lib. II. c. 9.] sibi vero
cum Spartanis suis aleam [ubi vulgò aliam sortem] esse sub-
eundam. VALCK.

CAP. CCXX. 5. μᾶλλον τῇ γνώμῃ πλείστος εἰμι)
Scripsit lib. I. 120. ταύτῃ πλείστος γνώμῃν εἰμι: ubi Gro-
nov. Hoc eodem ducit, casu ex defectu praepositionis dis-
Herodot. T. VI. P. II.

crepans. [τῇ γνώμῃ, quod hīc est, idem valet ac γνώμην ab-
que artic. I. 120, 20.] Congruit Sophocleum Oed. Tyn
vs. 565. καὶ νῦν ἔτ' αὐτὸς εἰμι τῷ βουλευμένῳ. Itaque πῶτις
εἰμι in Ask., [quod ignorant alii,] etsi πτόκος πτότος Aeschyl.
Prometh. vs. 915., παραδιόρθωσις est. Quid autem ὅχλος Arch.
sibi velit, profiteor, me non nosse. WESS. — Imperitus
puto homo ad πλείστος supplendum vocab. ὅχλος existima-
verat. S.

Ibid. ταύτῃ καὶ μᾶλλον τῇ γνώμῃ) Sensus claret; rarissima
formā loquendi significatur, quod usitata magis dicere-
tur, ταύτῃ καὶ μᾶλλον τῇ γνώμῃ προτιθεῖναι, vel τιθεῖναι. Ne-
tiquam tamen tentari debebat sincerum πλείστος. Qua hic
structura, Astyages I. 120. καὶ αὐτὸς, ὃ μάγοι, ταύτῃ πλείστη
γνώμην εἰμι, — — — ἐξήκουν τὸν ὄνειρον: illic pro τῇ γνώμῃ, vulga-
tum ex Codicibus γνώμην: idem hīc etiam admitterem,
aut, quod non postponerem, ταύτῃ καὶ μᾶλλον τὴν γνώμην
πλείστος εἰμι, Λεωνίδην — — — κελύσαι. Lucian. in Demosth. En-
com. T. III. p. 494., εἰ καὶ πλείων εἰμι τὴν γνώμην πρὸς Ὀμή-
ρου τιτάχθαι: etsi magis fert animus ab Homero stare. Quae
proxima sequuntur, in tractandis Herodoteis solita sibi
malevolentia Plutarchus excerpit T. II. p. 865. v. VALCK.

10. ἐπέχρηστο) Nihil habet ἐπέχρηστο, cur sperari de-
beat: causam ad lib. II. 127. exposui; cui pondus ex con-
spiratione tot membranarum gravius accedit. Post pauca
[lin. 15.] ἀπολείσθαι locum occupavit veterem. WESS.

10 seq. ἐπέχρηστο — — — τοῖσι Σπαρτιήταις) Iustinus II. c. 11,
8. Initio huius belli sciscitantibus Delphis oracula, responsum
fuerat, aut regi Spartanorum, aut urbi cadendum. Ipsi qui-
dem Delphi circa hanc tempestatem oraculum adhibue-
runt, quibus responsum fuerat, ἀνέμοισι εὐχασθαι, Herod.
VII. 178. At in istis Iustini non sane Delphi sunt sciscitan-
tes, verum Lacedaemonii, quorum praecesserat mentio:
his sciscitantibus, Delphis, oracula, (vel oraculum,) respon-
sum fuerat, aut regi, aut urbi cadendum: nomen Spartanorum
illic a prima manu non videtur collocatum. Solet ita lo-
qui Iustin. II. c. 12, 13., adventante Xerxe consulentibus,
(Atheniensibus nempe) Delphis oraculum, responsum fuerat:
cf. III. 5, 4. XVI. c. 3, 4. VALCK.

16. εὐρυχόρου) Spatiosae et choris aptae; neque enim,
quae Fr. Vigeri sententia ad Euseb., Spartanorum regio in-

dicatur. Εὐρύχορος Κόρινθος in Epigr. 424., εὐρύχορος Τρύλα Epigr. 441. collection. Cephalae, ad eundem modum. Plura Cl. Taylor in Demosthen. Midian. p. 105. [in Reiskii Apparatu ad Demosth. Vol. I. p. 591.] *Sequentis principium versus* [lin. 17. ubi vulgo plene, ἀστὺ ἱρικυδὶς] considerandum ac si Ἡ μέγα ἀστὺ ἱρικυδὶς foret, aut Ἡ μέγα ἀστὺ ἱρικυδὶς, qua illud forma *Camerarius* inter Epigrammata, iuncta Theocrito olim, exprimi curavit. Porro ὕπ' ἀνδράσι Περσείδῃσι, patronymico ex Περσὺς, gentis satore, c. 150. et VI. 54., cultius *Pavius* habet. WESS. — Lubens equidem *diaeretica puncta* vocabulo Περσείδῃσι imponenda admittam. Caeterum de Homérico epitheto εὐρύχορος consuli possunt Poëtae interpretes. S.

19. πῶθ' οὖν βασιλῆ) Tale Poëtae ἀγγεῖλιν ἐπὶ Τυδῇ στείλαν Ἀχαιοὶ Iliad. Δ'. 384., loco Τυδεία, de quo Etymolog. in Πηλῆς. Servare tamen βασιλῆα, modo postrema contraheretur, in promptu fuerat. WESS. — Ut hic ante Gronovii Ed. βασιλῆα φθίμνον, sic vulgatur in Eusebianis ex Oenomaio excerptis, Praep. Ev. V. p. 219. Πῶθ' οὖν βασιλῆα φθίμνι: ubi pro dactylo paeon est primus; ut in oraculi versu secundo, Ἡ μέγα [μστὺ ἐρ]. Vitium, ut illic occultari potest elisione vocalis ι, hic tegit lectio Med. βασιλῆ φθίμν. In Seymii Chii praefat. Perieg. vs. 59. τὸν Ἀπόλλωνα τὸν Διδυμῆ λῶν, corrigit Is. Voss. ad Melae I. cap. 17, 3. Talia nonnulla dedit Homerus. Ἰλ. δ. 384. ἀγγεῖλιν ἐπὶ Τυδῇ στείλαν Ἀχαιοί: etc. In Euripidis vulgatur Alcesti vs. 24. Ἦδη δὲ τὸν δὲ Θάνατον εἰσεργῶ πέλας Ἰερῇ θανόντων. VALCK.

20. Οὐ γὰρ τὸν ταύρων optime Paris B., nempe Xerzem, quippe Iovis robore valide instructum, uti subditur. WESS.

23. βυλόματος κλέος καταθέσθαι μοῦνον) Ut Thebanos suos tueretur, haec excitans Plutarchus de Herod. Malign. p. 865. x. rectius legisse videtur μούνων Σπαρτιῶν: et mox, ἢ τῆσι γνώμῃσι δινιχθέντας. Adfirmat τὸ μούνων Herodotea propemodum interpretatus Diodorus XI. c. 9. Κιωνίδης, --- φλοισκυμένους αὐτῷ τε δόξαν περιθεῖναι μεγάλην καὶ τοῖς Σπαρτιάταις, προστάζει τοὺς μὲν ἄλλους Ἕλληνας ἅπαντας ἀπίεσθαι, καὶ εὐθεὶα αὐτούς, --- αὐτούς δὲ τοὺς Λακεδαιμονίους ἔφησσι δεῖν μένειν. VALCK.

CAP. CCXXI. 1-3. Μαρτόριον --- οὐκ ἱλάχιστον τούτου πρὶν γένην) Nexa his οὐ γὰρ μόνον τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ, Scho-

liastae nimis officioso transcribo. Abunde erat, ἔτι καὶ τὸν etc., monstrantque schedarum plures. WESS. — Sufficere haec utique poterant: sed ne copia quidem illa, quam alij Masti cum Edd. offerunt, aliena ab Herodoti style debuit videri. S.

4. Μεγιστήν τὴν Ἀκαρνήνα) Megistiam Aearnanem Graeci celebrant; in his Philostratus Vit. Apollon. IV. 23., ubi docte Olearius. Θιμιστίας Plutarcho Lacon. Apophthegm. p. 221. c. Mitto Tzetzen Chil. X. vs. 685., multa perperam et stolide miscentem, Megistiamque hunc et Telliam, de quo lib. VIII. 27., confundentem. WESS. — Egregii vatis, qui sati praescius, tamen Οὐκ ἔτλη Σπάρτης ἡγεμόνας πλεονῶν, ut est in Simonidis epigr. cap. 228. [Anal. Branchii T. I. p. 131. n.° xxxi.] nomen latebat apud Suidam in Ἀκαρνήναι et in Ἀκαρνήνα: verba sunt Philostr. Vit. Apoll. IV. c. 23., e quo τὸν δὲ Ἀκαρνήνα Μεγιστίαν Suidae restituendum vidit G. Olearius; et Aeliano, [Nat. Anim. VIII. 5.] quod ex Med. Cod. vir clar. Abr. Gronovius adfirmavit. De Aearnane Megistia, praeter cetera, falsa quoque nobis narrat Io. Tzetzes Chil. X. vs. 685. etc. in hunc transferens et in Laconas, quae de Tellia vate legerat et de Phocensibus apud Herod. VIII. c. 27. aliosve. Lectu non indigna sunt haec ex ineditis Schol. in Aristidis Panathen.: Ἀθροιστὶ ἐν μάλιστα τις τῶν Λακωνισμῶν εἶπεν ἔτι, ἐὰν μείνωμεν τελευταῖον καὶ ἑμὲς ἡγήσαντο μὴ Φυγίῳ, ἀλλὰ ἐνδόξως θανεῖν. Si legitur, ut puto, in Cod. Ms. Petri Burm. ἡγήσαντο, mihi ἡγήσαντι aequè videtur inusitatum ac ἡγήσα: corrigerem, καὶ ἑμὲς ἡγήσαντο μὴ Φυγίῳ, ἀλλὰ ἐνδόξως θανεῖν: nempe εἰδόντο, vel προέβλεποντο, nihilominus fugere recusantes, honestam mortem praeoptarunt. Utrumque est ex optimorum scriptorum usu: pervulgatum quidem ἡγήσαντο μὴ, alterum, noluerunt, sed, nempe maluerunt; ut Demosthen. pag. 620, 84., similesque. vid. in lib. VII. c. 104. notata: Schol. in Eurip. Phoen. p. 791, 4., ἀπίτριπτον αὐτόν τῆς ἐπὶ τὸν Ἀσέλλωτος οἰδοῦ, τῇ δὲ Ἥρα μάλλον τῇ γαμοστόλῃ θύειν: videlicet ἐπίτριπτον. VALCK.

5 seq. τοῦτον εἴπαντα ἐν τῶν ἰσῶν τὰ μίλλοντά ἐφίεσθαι (εἰπόντα) Koenius suo Herodotum more scripsisse suspicabatur τοῦτον, εἴπαντα - - ἐπείκειν εἴπαντα: cui favet elegantiori coniecturae Mediceus codex. VALCK. — Secutus

cupide sum Mastos libros, singulari constantia viam ad veritatem munientes. Sermonis quoque nexus nihil desiderat uberius. WESS. — Nempe ἅπαντα ab imperitis nonnullis librariis in ἅπαντα fuerat mutatum: post inβαίνων vero nullus codex mstus aut εἰπόντα aut ἅπαντα agnoscit. Venetus Editor, in principio ἅπαντα legens, in fine εἰπόντα sua de coniectura adiecit. S.

8. οὐκ ἀπελπίστο) Videtur οὐκ ἀπείλπει ex Arch. proxima. Deinceps c. 222. ἀπολπόντις Λιωνίδης: et lib. VIII. 63. Plutarchus tamen Virt. Mulier, p. 261. c. τῆς δὲ Ἐρυθρῆς μὴ ἀπελιπομένης, ἀλλ' ἐπισθαι -- βουλαμένης, οὐδὲ ἡ μήτηρ, -- καί τινες οὕτω προσβύτις, ἀπελείπειτο. At in huiusmodi verborum formis, etsi saepe inconsulta, ingens est librario-rum inconstantia. WESS. — Est vero etiam apud Xenoph. ἀπολείπεισθαι τινος, discedere ab aliquo, Cyrop. I. 6, 21. III. 1, 42. et saepius alibi. S.

CAP. CCXXII. 2 seq. Θερπίης δὲ καὶ Θεβαΐτι) Hic de Thebanis scripta Plutarchus ea ratione repellit T. II. p. 865., ut haec quoque criminatione sua quadam specie non destituatur. Solos secum Leonidam retinuisse Thespienses narrat Diodor. Siculus T. I. p. 410, 46. [lib. XI. c. 9.] ubi notat vir eximius. Herodoti Thebanis Mycenaeos octuaginta substituit Pausanias X. [c. 20.] p. 846., et II. [c. 16.] pag. 146., ubi, Μυκηναῖοι, inquit, πέμπουσιν ἐς Θερμοπύλας ἐγδέναντα ἄνδρας, οἱ Λακωναίους μάλιστα τοῦ ἔργου. VALCK.

5. κατέχῃ γὰρ σφίς Λιωνίδης) Cavillatorem audi Plutarchum: adeo insaniisse negat Leoniden, ὅτι κατέχῃ ἡ σφίς λόγῳ τοῖς τετρακότοις τοὺς πεντακότους ἔπλα ἔχοντας, ut trecentis suis quadringentos Thebanos armis instructos obsidum loco retineret: immo vero vereri magis debuisset, ne ab his, quam ne a barbaris, circumveniretur. Quae inanem futilemque habent criminationem. Neque enim non plures quam trecenti cum Leonida fuere, verissime in Prolegom. respondente Ioach. Camerario. Nam praeter septingentos Thespienses, Spartano regi addictissimos, aderant trecentis ipsorum ditionis plures, siquidem quodam suorum satellitio cincti in expeditionem ire solerent, et singuli interdum ad septenos secum Hilotas traherent, teste Scriptore lib. IX. 28. Stipasse vero illos trecentos hac pugna Hilotarum haud paucos, nitidissime ex c. 229. et lib. VIII.

25. patescit. Quid ad haec malignitatis accusator? WESS.

CAP. CCXXIII. 8. ὡς τὴν ἐνὶ θανάτῳ ἔχον τιμήν (Leonidae quod fertur decantatum dictum, aut minus congruum iudicavit *Herodotus* huius diei gloriae personae-ve, aut excogitatum demum fuit post eius aetatem, sicut alia non pauca: nam alibi legerat *Seneca*, quod *Suor.* II. pag. 18. putabat etiam apud *Herodotum* esse, ὡς πρῶτον, ὡς ἐν ἔδῳ διακνήσας. [Conf. *Diodor. Sic.* XI. 9. et ibi *Wess.*] Romana maiestate condignum dictum tribui militum, qui se quadringentis secum morituris duces offerebat consuli, nobis custodivit *A. Gellius* Noct. Att. III. 7., Ego hanc tibi et reipublicae animam do, etc. praeterea *M. Catonis* verba memoratu dignissima, virum illum excellentem iure comparantis cum *Leonida*. Perit nobis et illa pars *Livii*, qua praeclarum illud facinus *Herodotea* suavitate narraverat. VALCK.

9. ἐς τὸ εὐρύτατον) Sive hoc, seu εὐρύτατον legatur, par trecentorum audacia: malim posteriora, tanta Codicum conspiratione nixum. Quod adhaerescit, [lin. 10.] τὸ μὲν γὰρ ἔρμα etc., pertinet ad superiores dies. Scriptum si fuisset, τὸ μὲν γὰρ ἔρμα τοῦ τέλους ἰφιδάσσειν ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, αἱ δὲ ὑπεκίοντες εἰς, sententia fuisset clarior, *Pavio* observante. WESS.

12. τότε δὲ συμμίσγοντες ἔξω τῶν σπεινῶν) Falsum itaque quod *Plutarcho* Noster scripsisse perhibetur T. II. p. 866. ἀπεῖν πάντας ὡπλῶν ἐν τοῖς σπεινοῖς περὶ τὰν κολωνόν. Huc enim postea demum superstites se receperunt Spartiatae, quam iam *Leonidas* alique multi cecidissent, postquam *Peras* quater in fugam verterant: tum demum cap. 236. ἔζοντο ἐπὶ τὸν κολωνόν πάντες αἰεὶς αἱ ἄλλαι, πλὴν Θυβαίων. Festendum tamen foret *Leonidae* ceterorumque laudem hic imminutam, si verum esset, quod alios sequutus auctores tradidit *Plutarchus*, captis armis nocte Spartiatas cum duce suo castra irrupisse hostilia, ipsumque Regis petiisse praetorium, aut cum illo, aut, si ipsi oppressi essent, in ipsius potissimum sede morituros, ut loquitur *Iustinus*; quem sequitur *Orosius* II. c. 9. Νύκτι, inquit *Plutarchus*, ἀπεσπῶντες ἰβαδίζον ἐπὶ τὸ στρατόπεδον, καὶ τὴν σπεινὴν ὁλόγαν διὰ βασιλείας, ὡς ἐκείνον αὐτὸν ἀποκτενοῦντες, καὶ περὶ ἐκείνῃ τεινέμεναι: conf. *Diodor.* XI, c. 10., et ibi *Clar. Wess.* Cur his

potius crederemus, quam *Herodoto*? quum illa praesertim narratio fidem superet, multaque mentiantur in historia Graeci. VALCK.

21. παραχρῆμαί τε καὶ ἀτίοντες) Laurentii ingruentes et sese intrudentes perstrinxit, tanquam aliena, Cl. L. Bos Obs. Critic. p. 157., eorumque in locum, quos spernebant et pro nihilo habebant, suffecit. Dubito de priore: belle memini lib. IV. 159. Vallae παραχρῆμαίους fuisse contemptores, sed aptavit isthic, quae erant disiuncta: namque καὶ παραχρῆμαί τε καὶ ἀτίοντες his consimiliter ponuntur de pugnantibus, qui sibi corporibusque suis nimio ardore haud parcunt, ac εὐὴ παραχρῆμαί τε καὶ ἀτίοντες in hostes ingruunt, quae et Porci doctrina. Posterius ingruentes ex ἀτίοντες Arch. fluxit; quo quidem, si tamen iidem Ionibus ac ἀτίοντες, nihil accommodatius. Ἀτίοντες, ὀρμῶντες, πηδῶντες, Hesychio, Suidae [voc. Ἀτίον] et hac de familia alia. Non diffiteor, mihi vehementer illud placuisse quondam: nunc vereri ocepi, ut exempla Diss. Herod. p. 88. quaestioni faciant satia. [Et ista profecto rectius ἀτίοντες et ἔτρου scribentur: sunt enim ex ἀτίοντες et ἔτρου contracta.] Nec sequar tamen H. Stephanum, ἀτίοντες sive ἀτίοντες scribentem: nam quae in Camerarium ille strinxit, ex Eustathio derivata, non feriunt admodum. Homeri enim ἀτίοντες Iliad. T. 332. explicant interpretes ἀτιμάζοντες, Hesychius cum Adnot. Clar. Alberti, aut ὀλιγοφρονιστοῦντες, ἀφρονιστοῦντες, aut diversius. Illud si arripiatur, valde desperantes et nullam suae salutis rationem ducentes sistet; tumque παραχρῆμαί τε καὶ ἀτίοντες aptissime nexi procedent. Diodorus simili in re, ἀφειδῶς ἐχρῶντο τοῖς ἰδοῖς σώμασιν εἰς καὶ τὴν στήθεσιν, XIII. 60. et ἀφειδῶς τῆς ψυχῆς ἕνεκα νύκτος, XII. 62. WESS. — Notavit ad hunc locum Reiskius: „Cogitavi „aliquando λυγρόντες, ionice pro λυγρόντες: sed nunc placet vulgatae acquiescere, atque interpretari furentes, rabiosi.“ Haud dubie a Poëta mutuatus id verbum Herodotus est. Vide ad Iliad. v. 332. interpretes, et instar omnium immortalem Heynium; qui hunc ipsum etiam Nostri locum expendens, istud καὶ ἀτίοντες verissime interpretatur et tanquam attoniti, mente capti. Quem ibi Valckenarium nominavit Vir doctissimus, eius loco Wesselingius erat nominandus; cuius quidem sententia haud multum discrepat ab Heynii interpretatione. S.

CAP. CCXXIV. 4 seq. Ἱεροὶ μετ' αὐτοῦ ὀνομαστοὶ Σπαρτιητῶν) ὀνομαστοὶ ex dialecti ritu. [sed vulgatum h. l. tenent libri omnes.] Accessio vocabulorum ex *Med.* laudatore (quod minime mirandum) utitur *Gronovio*, fluxae tamen fidei apud multos. Qui tandem illi οὐνομαστοὶ, distincti a trecentis, quorum omnium sese accipisse nomina ait? An Helotae? quibus nusquam in Spartanorum catalogo locus. Non nescio, saepe inter simillimas posita voces supina librariorum socordia praetervideri et negligi. At coniurasse plerosque omnes scribas, et maculam schedis adpersisse, paene supra fidem est. Tueri ergo possessionem inserta e *Medie*. non posse videntur, **WESS.** — Ob vocem οὐνομαστοὶ repetitam, media quaedam facile, fateor, potuerunt excidere; si tamen alius etiam absunt Codicibus, *Vallae* non lecta, neque ego desiderarem ex *Med.* vulgata: ex hac lectione *Med.* *Kochius* forte valde probabilem efformavit, hanc nimirum: καὶ Ἱεροὶ μετ' αὐτοῦ πολλοὶ τε καὶ οὐνομαστοὶ Σπαρτιητῶν. Spartiatum, qui cum *Leonida* ceciderunt, ἐγὼ, inquit Noster, ὁ ἀνδρῶν ἀξίων γενομένων ἐπυθόμην τὰ οὐνόματα: neque hic requirerem omissam vocem ἀξίων, hoc sensu sic simpliciter vix veteribus illis usurpatam: ad ἀνδρῶν γενομένων, quomodo loqui solet, adscribi potuit ἀξίων. Nomina trecentorum Spartanorum sibi forsitan enotaverat ex columna in illorum memoriam Spartaee erecta. *Pausan.* III. [c. 14.] pag. 240. Καίται καὶ στήλη πατρίθεν τὰ ὀνόματα ἔχουσα οἱ πρὸς Νίδους τὴν ἐν Θερμοπύλαις ἀγῶνα ὑπέμιναν: cui etiam pag. 257. [c. 12.] μνημα memoratur (τοῖς) λόγου μάλιστα ἀξίως μεχίσασθαι μετὰ δὲ αὐτὸν δοκοῦσι Λεωνίδην, **VALCK.** — Vocab. ἀξίων lin. 6. communi consensu libri omnes tenent: et possunt ex proxime praecedentibus intelligi ὀνομασθῆναι ἀξίως, memoratu digni. Insulsum autem adsummentum, πολλοὶ δὲ καὶ οὐκ ὀνομαστοὶ, quod, a *Gron.* receptum, in suum etiam exemplum propagari *Wess.* passus est, praeter codicem *Med.* nullus alius vetus liber agnoscit; nam et noster *F.* illud ignorat, quem in *Var. Lect.* nominare neglexeram: in codd. quidem *Pb.* et *Pd.* eadem verba paullo inferius legi, sed aequè inutiliter inserta, ibidem adnotavi. **S.**

9. Nomina filiorum *Darii*, Ἀβροκόμης et Ὑπεράντης, ex *Gen.*

tili sermone ad Graecorum morem esse deflecta Nob. Palmerius Exercitat. p. 38. monuit. WESS.

13. τὸν οἶκον πάντα τὸν ἑαυτοῦ ἐπιδούς) Insuper dedit omnia bona sua. Isthac aetate Vallam in scopulum incidisse non sane mirum est. Veteris usus, ab Homero ducti, in Attico sero vulgati, saepius interpretes immemores Οἶκον domum interpretantur, ubi hac voce totum patrimonium, vel universae significantur facultates. Ammonius: Οἶκος λίγυται ἢ πᾶσα οὐσία. Xenoph. in Oeconom. p. 486, 3. ἡ οἰκονομία ἐπιστήμη ἐφαίνετο, ἢ οἶκους δύνανται αὖξιν ἄνθρωποι. Οἶκος δ' ἡμῖν ἐφαίνετο, ὅτι κτήσεις ἢ σύμματα. Praeivit Homerus, cui saepe proci Penelopes dicuntur ἴδοντες et κατῖδοντες οἶκον Ὀδυσῆος, bona comedentes Ulyssis; qualia commodum admovit Wetsten. Ev. Matth. xxiii, 14. Nusquam, quantum recorder, in hunc sensum οἶκον veteres, saepissime ponunt οἶκον, prae ceteris Xenophon, et Isaeus; sed et Thucydides, Antiphon, Lysias, Isocrates, Demosthenes, quique ad horum se student normam componere Sophistae. Dedit nonnulla Des. Heraldus in Salm. Obs. ad Ius A. et R. pag. 217. De multis ad Herodotea haec accedunt proxima Gadetae Xenophontis, Κυρ. Παιδ. V. p. 82, 5. nemo est ὅτῳ ἐγὼ ἀπ' ἐμοῦ φύντι καταλείψω τὸν ἐμὸν οἶκον. Isocratis de Pericle p. 184. D. τὸν μὲν οἶκον ἔλαττω τὸν ἑαυτοῦ κατέλιπον, minorem censum reliquit, quam a patre acceperat. Isaei pag. 82, 2., ἡ μήτηρ ἢ ἡ μή ἐν (lege ἐπὶ) παντὶ τῷ οἴκῳ ἐπικλῆρος ἐγένετο. Demosthen. c. Phaen. pag. 598, 34., δὴ οἶκον λειτουργούντων καταφερόμεται: ante dixerat §. 31., δὴ οὐσίας καρπούμενον. VALCK. — Notabilis utique vocabuli οἶκος usus: at nihil impedire videtur, quo minus latinum domus, graeco οἶκος respondens, in huiusmodi orationis connexionem eadem notione ponere liceat. S.

CAP. CCXXV. 2. μαχόμενοι ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ) Partem veri vidit vir optimus L. Bos, Obs. Crit. p. 59., post μαχόμενοι nempe distinctionem ponendam: verum, quod recte Gronov. etiam animadvertit, non sic solet ex abrupto Noster orationem redordiri: vocula requiritur quae haec et illa connectat: adest illa, ita (ni fallor) suo loco collocanda: Εἰρήναι τι δὴ δύο ἀδελφοὶ ἐνθαῦτα πίπτονται μαχόμενοι ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ τοῦ Λαονιδεω Περσίων καὶ Λακεδαιμονίων ὁδισμός ἐγένετο πολλός, ἐς δ' τοῦτόν τι ἀρετῇ οἱ Ἕλληνες ὑπεξείρυσαν. Ad postre-

ma Reiskius: Hanc, ait, locum non concilio cum pag. 459. initio: manifesta nimis est contradictio. Sed, qualia scribit Reiskius in Miscell. Lipa. vol. VIII. pag. 502., suo loco retangenda quidem, si quis ante annos scripsisset ferme ducentos, quibus ille modis fuisset exceptus! istiusmodi convitia hac aetate ferimus, non reprehendimus. Hic quatenus tandem est *ἰντροφάσις*? Persarum manibus creptum in hoc conflictu Regis cadaver victores aliquantisper tenuerunt Spartiatæ; sed hi, vincendo fatigati, vim hostium, *οὐκ ἔλαβον ἱππομύχων*, non sustinuerunt, atque eodem die omnes, ut notum est, interierunt, Persisque adeo victoribus Leonidae regium quoque reliquerunt cadaver, quod capite truncatum iratus Xerxes in crucem tolli iussit. [In editis deinde Animadversionibus silentio hunc locum idem Reiskius praeteriit.] Secundum fictum Plutarch. T. II. p. 306. a. [in libello qui *Parallela* inscribitur] ex Leonidae cadavere Persa *τίμω τὴν κατὰ τὴν, καὶ αὐτὴν δαριῶν*: verbis mutatis illinc rem narrat eandem Stobaeus p. 92, 5.; utriusque citantur *Aristidae Persica*, omnibus aliis invisitata; apud illum mox in historia Romana laudatur etiam *Aristide Milesius*: istiusmodi nebulonum mendacia vix digna sunt memoratu. Lipsiensis nunc forte Criticus R. [Reiskius] fatebitur, cunctante stylo elaborata veterum scripta paulo esse consideratius contrectanda. VALCK. — Ad locum quod spectat, ad quem ista disputavit *Valekenarius*, adnotare equidem in *Var. Lect.* debueram, in *Editis ante Waa* et in *Mssis* sic constitutam distinctamque esse orationem: *πρώτοι μαχηόμενοι ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ τοῦ Λεωνίδου. Περσὶς π καὶ Λακεδαιμονίων ὀδυσμός etc.* Sic quidem et noster cod. F. (nisi quod in hoc *μαχηόμενοι* scribitur) nec ex aliis codicibus aliud quidquam adfertur nisi *ὀδυσμός* ex Pa. et quod ex uno Pd. *Larsherus* adnotavit, post *μαχηόμενοι* in illo incisam esse orationem, post *Λεωνίδου* non esse interruptam. Ut olim alii, sic et *Valla* legerat; interpretatusque erat: *Hi duo Xerxis fratres super cadavere Leonidae pugnautes occubere, adeo vehementi Persarum Laedacemoniorumque conflictu, ut Graeci etc.* Atque in eadem ratione adquiescere fortasse debueramus. Primus *Gronovius* suspicatus erat, post *μαχηόμενοι* forsitan interpungendam fuisse orationem, ut verba *ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ etc.* ad sequentia referrentur: sam-

dem vero suspicionem rursus deposuit, quoniam ita nimis abrupte inchoaretur sequens periodus, Ἰππὶ τοῦ νεκροῦ τοῦ Λεωνίδου etc. Nihilominus *Wesselingius* post μαχόμενοι quidem interpunxit orationem, proxime sequentia vero verba intacta reliquit, nullam in Notis super hoc loco dubitationem significans, at in latina tamen versione coninnotivam adiciens particulam: *Xerxis igitur duo fratres pugnantes occubere; a deoque vehemens de cadavere Leonidae fuit Persarum Laedaeamoniorumque confictus etc.* Post hunc *Schaeferus*, tenens post μαχόμενοι interpunctionem, ante ἰππὶ τοῦ νεκροῦ, καὶ particulam ex context. adiecit; quae particula ex *Schaeferiana* editione in nostram propagata est. At equidem, si modo necesse utique fuit a vetere ratione discedere, profiteor paulo expeditiorem mihi nunc videri *Velckenarii* rationem, in eandem cum *Schaefero* sententiam ἰππὶ τοῦ νεκροῦ corrigentis. Potuerit vero nihilominus deinde post Περσῶν eadem τε particula suum locum tueri. S.

4. ὑπερξίψουσιν) Raritate commendatur, nullo alio privilegio: idem ὑπερξίψουσιν, subtraxisse videlicet sua virtute pugnantis Persis Spartanos Leonidae corpus. Nam, quod illi Xerxes deinde turpiter insultavit, tum contigit, cum trecenti post strenuum certamen occubuerant omnes. Frustra enim in his difficultas quaeritur: Porro [lin. 7.] ἱπποῦτο τοῦ νεκροῦ ex *Pass.* legitimum puto. Νῦν de bello et pugnae contentione c. 158. alibique. Geminum ferme lib. IX. 101. ἱπποῦτον ἦν ἱπποῦτο τοῦ πρῶτου. *WESS.* — ὑπερξίψουσιν lin. 4. cum *Schaefer.* ex edd. ante *Gron.* revocari. *Codex Med.* autem cum *Pass. Ask.* et uno ex *Paris.* non ὑπερξίψουσιν dabat, ut in nostra *Var. Lect.* perperam scriptum, sed ὑπερξίψουσιν: quod ego quidem librario-rum errori adscribendum puto, *Wesselingius* vero a *Gronov.* receptum in contextu tenuit: quibuscum noster etiam *cod. F.* fere consentit, qui non, ut in *Var. Lect.* dixi, ὑπερξίψουσιν, sed (ut, codice iterum inspecto, nunc primum animadverto) ὑπερξίψουσιν praefert. S.

10. ὁ δὲ καλὸς ἄνθρωπος etc.) Parendum fuit scriptis libris. *Platarchi* editiones καλὸν ostentant, sicuti et *Aldus*, quasi proprium nomen. Prope eum collem *Ασυνδόν σῆμα* apud *Philostratum* *Vit. Apoll.* lib. IV. 23.; verius *Noster.* Adde

Simonidae Epigramma Anthol. III. 5. p. 296. WESS. — Vide Anal. Brunckii T. I. p. 132. num. xxxv. S.

12 seqq. *μαχαίρῃσι, τοῖσι ἀντίων etc.*) Tan. Fabri coniecturas acerbius taxari animadverto, addique contextui haud illud satis opportunum. Codicum inconstantia optinem reliquit liberam, qua, praesertim cum Longinus praeciret, utendum censui. Namque ex eo advocatum, et princeps editio et Msssti, teste Cl. Zach. Pearce, offerunt, prorsus Herodoteis, uti vulgari iussi, concordans. Hoc amplius, καὶ χερσὶ καὶ στόμασι a sequente κατήχωνται punctuatione separavi, eiusdem Longini, cui στόμασι μάχισται μετὰ hyperbola, ductu. Cicero Laconici in eo genere quidpiam observavit, adolescentum greges, inquit Tuscul. Disput. V. 27., *Lacedaemone vidimus ipsi, incredibili contentione certantes pugnis, calcibus, unguibz, morsu denique.* Quod itaque his aptum haerebat, κατήχωνται οἱ βάρβαροι βάλλοντες, barbaros manibus oribusque defensantes seu Spartiatas iaculis obruisse et quasi contumulasae, cultissime pingit. Grande oppido κατακνησθῆναι βίβλιν, eodem Longino monitore. Hinc Aristides T. II. pag. 190. κατήχοντο ὑπὸ τῶν βαρβάρων: Philostratus Vit. Apoll. IV. 23. ἐπὶ τῷ κολωνῷ, ἃς οὐ λήγονται Λακιδαιμόνιοι περιχωσθῆναι τοῖς τοξίσμασι: Libanius Or. XXXV. p. 690. A. ὡς δὲ πολλὰς ἐλγους καταχῶσας τῶν Λακιδαιμόνων ἐν Πύλῳ, ubi Morallus nihil vidit. WESS.

12-15. *ἀλιζομένους μαχαίρῃσι etc.*) Quod, postea temere reiectum, olim placuerat T. Fabro, mihiqve venerat in mentem, hoc a Codicibus subministratum (Diss. Herod. pag. 123.) revocabitur in contextum, sic, ut puto, collocandum: ἀλιζομένους μαχαίρῃσι (τοῖσι ἀντίων ἐτύγχανον ἐπὶ περιούσαι,) καὶ χερσὶ καὶ στόμασι, κατήχωνται οἱ βάρβαροι βάλλοντες. In his ista, καὶ χερσὶ καὶ στόμασι, ab interpretibus Longini, Fabri, Dacierio, Tollio, variis tentata coniecturis, unus recte ceperat Boileavius, ut accipienda docuit L. c. Clar. Wesseling. Τοῖσι, dubio vacuum, sic adhibetur lib. VIII. c. 89., ὅτι γὰρ νῆας ἐπιστάμενοι, τοῖσι αἱ νῆες ἀσπάζονται, --- ἐς τὴν Σαλαμῖνα δύνον. Sed haec, τοῖσι ἀντίων ἐτύγχανον ἐπὶ περιούσαι, nempe αἱ μάχαιραι, apte respondent ad ista c. 223., δόρατα μὲν νῦν τοῖσι πλοῖσι ἀντίων τῆς αὐτῆς ἐτύγχανον καταπύοντα ἦν, οἱ δὲ τοῖσι ξίφεσι διεργάζοντο τοὺς Πέρσας: pte

more videlicet istius aevi, quo, *hastâ fractâ, gladiis utentur*. VALCK. — Olim, quum imperite iuncta legerentur verba καὶ χεῖρὶ καὶ στόματι κατέχουσιν οἱ βάρβαροι, *Valle intellexerat barbaros, et manibus et vocibus incessentes Spartanos; Gronovius vero, et manibus et mucronibus.* S.

CAP. CCXXVI. 5 seq. ὡς --- τὸν ἥλιον --- ἀποκρύπτουσι) *Sagittis Persarum solem obscurari solere: sic optime Valerius Maxim. Herodoteum interpretatur ἀποκρύπτουσι* lib. III. c. 7. fin. Aliter Cicero Tusculan. I. 42. ubi de hoc egit Spartani dicto Davis. Pauca dederant viri Docti ad Frontin. IV. c. 5, 13. Proxima [lin. 7.] τοσοῦτό τι πλῆθος (τὸ πλῆθος saltem scribendum,) αὐτῶν εἶναι: illa, nec miror, maluisset omissa fac. Tollius ad Longin. p. 223. [Equidem nec invitus tueri illa suum locum passum sum: nec τὸ articulum pro τὶ requisivi.] Unicum hoc tantum Diemecis Spartani dictum Noster retulit, nullum Leonidae vel aliorum de trecentis istis: feruntur tamen plura, et aene digna seculorum memoria; quorum omissionem non adeo negligentiae Plutarchus imputat, quam malevolentiae T. II. p. 866. c. D. et, ne quis minima diceret historicum intacta praetermisisse, ὁ δὲ, inquit, τὴν Ἀλκίδαος ἀποφύκειν etc. qualia dum nequeunt negari, vellem equidem nec dici potuisse. VALCK.

7. τοσοῦτό τι πλῆθος αὐτῶν εἶναι) Eustathium arbitreris hic aut superius νίφος invenisse: καὶ σημειῶσαι, scribit, ὅτι τὸ παρ' Ἡροδότῃ νίφος βελῶν, ὑφ' ᾧ ὡς ὑπὸ σκιᾷ ἔχρην μάχεσθαι, συγγινῶς ἔχει τῇ Ὀμηρικῇ ταύτῃ λέξει Iliad. Θ'. 159. Id si vere reperit, adconmodum utique fuisset. Ego vero ex scriptorum exemplarium taciturnitate addubito, vacillantiq. eius memoriae adscribo. Cicero, non Trachinium quendam, sed Persen hostem in colloquio haec dixisse gloriantem Tusc. Disp. I. 42. adfirmans, notatur a Pet. Victorio Var. Lect. lib. XXVII. 9., quem et Davisium adj. WESS. — Ad vocab. πλῆθος quod adinet, nisi consentirent (quoad quidem novimus) codices, facile crederes variandi causa nunc h. l. νίφος scripsisse Herodotum, et sedem nominis, cui peropportunos hic locus erat, interpretamentum occupasse. Sic quidem Νίφος Hesychius cum Scholiastis Homeri et Euripidis πλῆθος interpretatur: conf. Wetsten. ad Epist. ad Ebraeos c. XII, 1. S.

CAP. CCXXVIII. 3 seqq. *ἐπιγράφεται γράμματα* etc.) Ubi duo leguntur de his tribus epigrammata priora, Anthol. III. c. 5. [Anthol. H. Steph. p. 200. Anal. Brand. T. I. pag. 131 seqq.] plura sequuntur εἰς τοὺς ἐν Θερμοπύλαις θανόντας scripta: quod illic est 24. Εἰ τὸ μᾶλ' ἴσθην etc. Simonidi tribuitur in Scholiis ineditis in Aristidis Parnathen. Sed magnificum Simonidis ad Iyram cantatum ἑκατόμιον τῶν ἐν Θερμοπύλαις θανόντων [Anal. Br. T. I. p. 123 seqq. num. xv.] nobis custodiavit Diodorus Siculus XI. c. 11., ipsemet exquisitis laudibus fortissimos viros dignatus. Variabant forte Codices [lin. 9.] in Epigr. secundo: legitur apud Strabon. IX. p. 656. [pag. 429. ed. Cas.] Ὡς ἔτι ἀνέγγυλλον: apud alios ut vulgatur apud Herodot. Mihi non displicet quod est in marg. Ed. Steph. Ὡς ἔτι ἀγγέλλων Λακωνικοῖς: convertit Latine Cicero Tuseulan. I. 42. ubi notat Davis. In secundo versu [lin. 10.] alteri longe praestat Herodoten lectio: τοῖς καὶ τὸν ῥήματι πισθόμενοι: alludit Poëta Lycurgi τοὺς καλούμεναι ῥήτρας. VALCK.

9. ἀγγέλλειν) Frequens ἀπαρμυφάτων usus, et scholae id securum et verum praestant. Adsimile c. 110. καὶ χρῆσθαι ὡς ἀνδρὶ ψεύτῃ, in me ut mendacem consule. Latina Tullii, Dum sanotis patriae legibus obsequimur, bona sunt, sed ex Simonidae, ut ille censuit, πισθόμενοι νομίμοις. In vulgato, alludente ad Spartanorum ῥήτρας, omnes acquiescunt Codd. cum Suida. WESS.

CAP. CCXXIX. 5 seq. εἰς τὸ ἔσχατον) Adstipulator Cl. Wasse ad Thucyd. IV. 12., hoc laudanti. Aliis in re superius c. 107. ἀλλὰ δυνάμει εἰς τὸ ἔσχατον. Diodorus, Polybius, Agatharchides etc., invitis tamen Grammaticis, de morboris ἰσχάτως ἔχειν et διακρίσθαι. Vide Diodorum XVIII. 48. et doctissimum Trillerum in Thom. M. Ἐσχάτως. WESS.

Ibid. ὀφθαλμοῦντες εἰς τὸ μέγιστον) Ἐς τὸ ἔσχατον legendum decernit Ios. Wasse ad Thucyd. IV. cap. 12., codices (quod alibi solet) non commemorans: praebet illud margo Steph. lectum quoque Vallae, neque tamen non reperiuntur εἰς τὸ μέγιστον, et εἰς τὰ μέγιστα: permutanturque phrasae τὰ ἔσχατα ἀσβεβῆν, et τὰ μέγιστα ἀσβεβῆν. In malis tamen vitisve ponere malunt ὡς τοῦσχατον πρὸς τοῦσχατον ἐς ἔσχατον: οὐκοι μὲν εἰς τὰ ἔσχατα ἀρχόμενοι, est in Xenoph. Eccl. V. p. 334, 39. Extremam lippitudinem intellexit Valla. Plu-

to Gorgia p. 496. A. τοῦτ' ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ὁφθαλμοῦς, ὃ ὄνομα ὁφθαλμία: de coecitate posuit Aristoph. in prima ed. Pluti. p. 116. Ταύτης ἀπαλλάξαι τε τῆς ὁφθαλμίας: cui versui hunc postea substituit, illic in Scholiis memoratum: Τῆς συμφορῆς ταύτης σὲ πάσχειν, ἥς ἔχεις: sive, ἢ σ' ἔχει. Timocles Athenaei VI. p. 223. c. Ὁφθαλμῶν τες; ἐπὶ Φηεῖδαι τυφλοῦ VALCK.

14. λιποψυχία) Si verum esset quod Lexicographis traditur, apud Thucyd. λιποψυχίῃ sumi etiam pro ignavia esse; illuc potuissent referri quae Wasseus alienissimo loco posuit p. 245. n. 43. [ad lib. IV. c. 13.] Τῇ ἐὺψυχῇ opposita ignavia dicitur etiam ἀψυχία: animi deliquium; aliis λιποψυχία, Ionice vocabatur ἀψυχίη: forsan itaque ignavus sive pusillanimis novatori Herodoto est λιποψυχίων. Coniecisse se scribit aliquando Reiskius διλοψυχίοντα. Poni autem debuerat φιλοψυχίοντα: hoc si praeberet scriptus Codex, anteponerem vulgato, velut isthac etiam aetate usitatum. Tyrtaeus apud Lycurg. c. Leocr. p. 163, 4. Ἄλλὰ μέγας ποιεῖτε καὶ ἄλκιμον ἐν φρεσὶ θυμόν. Μὴδὲ φιλοψυχεῖτ', ἀνδράσι μαρτυμένοι. Ex Homericis expressum insigne Theopompī dictum habet Clemens Alex. Strom. VI. p. 749, 10. Εἰ γὰρ ἐν τῷ κείνῳ τὸν παρόντα διαφύγοντας αἰδῶς διαγινεῖ τὸν ἐπίλοιπον χρόνον, οὐκ ἂν ᾔην θυμαστὸν φιλοψυχεῖν: attigit eximius Ier. Markland. in Lysiac p. 44, 4. et Ioannis Ev. XII, 25. ubi plurima collegit Wetsten. VALCK. — Vulgatum pertinaciter tuentur libri omnes. S.

14 seq. Εἰ μὲν νῦν ἦν μοῦνον etc.) Versavit hunc locum Reiskius, vitii, uti suspicatur, reum mancumque. Medicina, quam invenire se negat, in promptu erit, modo [pro ἀλογήματα, quod Gronovio placuerat,] ἀλογήματα, h. e. ὁφθαλμῶντα, oculorum morbo dolentem, revocemus. Quid enim? An Aristodemus ἀλογήσας, praeceptorum contemtor Leonidae, Spartam redux, sine poena-abiisset? Non sieri Lycurgus nec militaris disciplina, apud Aelianum in Suidae Κάκκ. Oculorum morbus obtentui, cur praelio afuerit, posuit esse, nulla ἀλογίη. Quod Portus ἀλογίῃ semel excitarit ex lib. IX. 22., nihil ad rem. Habet lib. III. 40. et 43. atque alibi. Magis urgeret ἀλογίῃ, sine comite positam, de morbo doloreque oculorum, ni ὁφθαλμῶντις Eurytus et Aristodemus in hac quaestione praecessissent. WESS.

CAP. CCXXXI. 3. οὔτε οἱ πῦρ οὐδ' ἔτι) Frequens inter Graecos olim abominandi flagitiosos et infames genus. Id *Lycurgo* in *Aristogit.* p. 106. μήτε πῦρ ἐναύειν, μήτε εὐσεστειν μηδ' ἄν, μήτε θυσιῶν τῶν γενομένων κατανεῖν. Et cascelsatius atque amplius *Demostheni* Or. I. in *Aristogit.* p. 490. μή πυρός, μή λύχνου, μή ποταῦ, μή βροτοῦ, μηδ' ἄν μηδ' ἄν τῶν κοινωτῶν, μηδ' λαμβάνειν, μηδ' αὐτὸν τούτῳ δίδοναι. Atque hac aversatione Athenienses uli Socratis fuerunt accusatores, ὡς μήτε πῦρ ἐναύειν, μήτε, uti Spartani *Aristodemum*, ἀποκρίνισθαι πυρκαγιῶν in *Plut.* T. II. p. 538. A. Sed talis privo Attici iudicio et odio; Sparta lex ea infamiae notū τούς τρεῖς, sive fugaces, atque ἐν μάχῃ καταδεικνύσας, adaspergebat apud eundem, *Apophthegm.* p. 191. A. Estque hinc *Aristodemus* ὁ Τρίσας *Aeliano* de *Anim.* lib. IV. 1. et *Suid.* in *Λυκούργου*. Confer lib. IX. 70. *WESS.* — Cui publicitus iniusta fuerat nota turpitudinis, (Ἀπομύσαι μὲν γὰρ τις ὑπὸ τῶν νόμων ὁλοκαυτῇ ἀτιμίῃ: *Απομ.*) huic πῦρ οὐδ' ἔτι ἐναύειν Σπαρτιατῶν, οὔτε δαλύνειν. Veteres verbum adhibuerunt Ἐναύειν veluti proprium in hoc humanitatis officio, infamia notatis denegato: vid. apud *Suidam*, in Ἐναύειν, *Polybii* locus, et *Scriptoris* incerti de *Callixeno* loquentis, ex historia Graeca notissimo; sed in huius loco scribendum: μήτε ὕδατος ἐναύειν αὐτῷ, μήτε πῦρ ἐναύειν ἐβούλετο. Atque id ipsum verbum in Attici *Buzygis* suae videtur execrationibus. *Diphili* parasitus apud *Athen.* VI. p. 239. A. Ἀγνοεῖς ἐν ταῖς ἀραῖς ὅτι ἐστὶν, εἴ τις μὴ Θρασύς ἢ θῶς ὀδόν, ἢ πῦρ ἐναύει, [fors. ἢ πῦρ μὴ ἐναύει] ἢ διαφθερῇ ὕδαρ. *Cicero* de *Off.* III. c. 13. Quid est aliud erranti viam non monstrare, quod Athenis execrationibus publicis sancitum est. Saepius ἀραι memorantur: ἀραι *Βουζύγιου*, huius legis additae, non video cur prae aliis publicae dicerentur: in voce publicis nomen forte latet *Buzygis* antiquissimi legislatoris: velut in transcursu *S. Petitus* illius facit mentionem ultimo commentario in *Leges Atticae*. *Buzygis* leges, velut a natura praescriptas humanitati, omnium prae primas collocassem. Vetuit etiam alteri facere, quod sibi quis fieri nollit; vetuit et περιεῖν ἀταφον σῶμα. *Schol.* in *Soph.* Antig. 262. Βουζύγιος Ἀθήνησι καταφθερε τοῖς περιεῖν ἀταφον σῶμα. Aliam *Βουζύγιον* ἀρὰν, *Buzygis* execrationem, ubi laudaverat *Clemens Alexand.* Strom. II. p. 503, 17.

[p. 508. ed. Lugd. Bat. 1616.] latet nomen in *Βουζύγιον*: quod non intellexit interpres. VALCK. — Quem hęc ex reconditae eruditionis suae penu *Buzygen* nobis produxit Vir longe doctissimus, de eo praeter auctores ab ipso citatos consuli *Hesychius* in *Βουζύγης* potest et qui ibi alii a doctis interpretibus laudantur. Quod autem *Cicero* n. l. c. pro publicis restituendum *Buzygis* nomen suspicatus est idem admirabilis in indagandis sanandisque corruptis veterum scriptorum locis artifex, illi coniecturae speciem praesertim conciliare videri poterant ea quae in Proverbiorum e Vatic. Biblioth. Appendice Cent. I. num. 21. leguntur: ubi quod scribitur: *Βουζύγης ἐπὶ τῶν πολλὰ ἀρῶν*: id recte latine redditum, *Buzyges* (scil. dicitur) de multa imprecantibus. Tum vero, quae consequuntur Interpreti non intellecta: ὁ γὰρ Βουζύγης Ἀθήνησιν ὁ τὸ ἱερὸν ἀρετρὸν, ἀλλὰ τε πολλὰ ἀρῶται, καὶ τοῖς μὴ κοινωνοῦσι κατὰ τὸν βίον ὕδατος ἢ πυρός, ἢ μὴ ὑποφαίνουσιν ὁδὸν πλαναμένοις: haec nonnihil partim defecta partim corrupta esse adparet. Supplendum ὁ τὸ ἱερὸν ἀρετρὸν ἄγων, aut ex *Hesychio* legendum ὁ τὸν ἱερὸν ἀροτρὸν ἐπιτελῶν, et, pro ἀρῶται, ἀρᾶται scriptum oportuisse nemo dubitaverit. Sed haec quidem nihil ad *Herodotum*. S.

4. ὁ τρεῖς ας Ἀριστόδημος) Hinc memoratur *Aeliano* de Nat. An. IV. c. 1. fin. Τῶν τρεῖς ἀντῶν qui dicebantur *Spartae*, *Tyrtaeus* iam meminit in *Stobaei Flor. Grotii* p. 191., *Τρεῖς ἀντῶν δ' ἀνδρῶν πᾶς ἀπόλωλ' ἀρετῇ*. vid. *Io. Mour.* Misc. Lac. lib. III. c. 7. Sed et his nonnunquam redit in praecordia virtus; ut huic etiam evenit *Aristodemo*; nam, cum apud *Plataeas* strenue pugnasset, ὁ ἄτιμος factus est iterum, ut ante fuerat, ἐπίτιμος. *Spartae* quoque αἱ ἄτιμοι liberabantur infamia: vid. *Clar. Wesseling.* ad *Diodor.* T. II. p. 372. [ad lib. XIX. c. 70.] *Spartanorum* ingenio congrua narrat *Xenophon* de Republ. *Lacedaem.* p. 398, 19. Qui nobis *Aristodemum* memorat, et *Pantiten*, [cap. cxxxix, 3.] si notos habuit, aliorum potius meminisse potuerat, quos laudat *Plutarch.* T. II. p. 866. c. Horum unus, epistolam *Spartam* deferre iussus, dixisse fertur *Leonidae*: μαχαταῖς τοῖς, οὐκ ἀγγέλια Φέρος, ἐπόμεαν: sive potius, οὐ καίρις, ἀλλὰ μαχαταῖς, ἀπολούθηνα: ut ferre legitur p. 225. E. VALCK.

Herodot. T. VI. P. II.

E

CAP. CCXXXIII. 1 seqq. Οἱ δὲ Θηβαῖν etc.) Quae de Thebanis sequuntur, hinc excerpta, refutanda sibi sumit Plutarch. T. II. p. 866. D. E. et p. 867. A. ubi Leontiadem negat, Thebanorum ducem ait Amaxandrum fuisse, sequutus Aristophanem Boeotum et Nicandrum Colophonium. Huius Leontiadae filium Eurymachum postea temporis scribit Herod. [lin. 18 seqq.] a Plataeensibus interfectum; quod, quinquaginta circiter annis postquam haec evenissent, accidit anno primo belli Peloponnesiaci: Thucyd. II. c. 2. et 5. VALCK.

8. λέγοντες τὸν ἀλαφρότατον τῶν λόγων) Triumphat hic Plutarchus, Nostri malignitatem traducens, nonnulla consaulto negligentis, alia absurde tradentis. Tanto in tametsi qui potuit inaudiri Thebanorum inploratio? rogat. Quomodo Thessalorum pro illis intercessio? Enimvero, si quae Scripser de lo malo celavit, inprobo vehementer. At, unde explorata illi fuisse, quae silentio pressa dicuntur, cognoscemus? De precibus quid mirum, quum Thebani s Graecis sese sciunxerint; neque abhorret, allegasse, dum ipsorum plures contrucidarentur, deprecatores Thessalos. Possunt profecto multis veterum traditionibus difficultates cieri, eaeque expeditu operosae, quibus veritas non exstinguitur. Nam, inprudenter mentiri Herodotum de stigmatibus et Leontiada, cuius filio aequalis fuit, ceterisque Thebanis, cum Camerario non adducor ut credam. WESS.

20. ἀνδρῶν Θηβαίων στρατηγῶν) Thucydides II. 2. trecentis paullo plures, ὁλίγων πλείους στρατηγῶν, fuisse perhibet; Diodorus, numero rotundo, ecc. lib. XII. c. 41. Nomen Eurymachi, ἀνδρὸς Θηβαίων δυνατοτάτου, quae principio belli Peloponnesiaci accidit, signat Thucydides c. 5. WESS.

CAP. CCXXXIV. 10. ἐν τῇ Λακεδαιμονίᾳ) Sic optime ex membranis Cl. Gronovius. Nec male c. 235. ἐν τῇ Λακεδαιμονίᾳ χώραν exemplar Arch. Omnem enim regionis tractum, in quo Sparta, Lacedaemonem esse et dici, notum nimis est. Actiani Var. XII. 43. ἐν Λακεδαιμονίᾳ Μάλας θαλερύντο, bene scripti Codices ἐν Λακεδαιμονίᾳ. WESS.

Ibid. ἔστι ἐν τῇ Λακεδαιμονίᾳ Σπάρτη) Parum puto referre, utrum Λακεδαιμονίᾳ probetur, an Λακεδαιμονίᾳ: dummodo regio Laconica intelligatur per Λακεδαιμονίᾳ. Λακεδαιμονίᾳ χώραν dixit cap. sequenti. Multo mihi maioris videtur

momenti ex his Herodotei Demarati manifesta Spartiatae inter et Laedaemonios differentia; veteribus illa nonnunquam, sed a recentioribus saepenumero neglecta. Laedaemoniorum in universum magnum sit Demaratus esse numerum, multasque civitates; sed inter has eminentem Spartam oves ad summum numerare octo duntaxat hominum milia; ceteros quidem Laedaemonios egregios esse bellatores, sed qui non possint ad Spartanos aequiparari. Penes Spartanos erat imperium, quod exercebant in Laconicae civitates ceteras, sive τοὺς ἐν τῶν περιουσίαν πόλιν. Erant illi quidem dicebanturque Λακεδαιμόνιοι: sed non, contra, aliarum Laconicae civitatum incolae dicebantur olim Spartani vel Spartiatae; his ubicunque opponuntur εἰ περὶ σῆμοι, sive εἰ Λακεδαιμόνιοι, quinam sint intelligendi, clarum est ex his Herodoti. Credi vix potest quoties hac in re fuerit ab eruditissimis hominibus erratum; quae hic dici possent permulta, locus non admittit. VALCK.

. 16. Ἰσχυς αὐτῶν τὰς διεξόδους) Zopyrus, ἐπιστομὴ δ' αὐτοῦ πάσης τὰς διεξόδους τῶν βουλευμάτων. lib. III. 196. Quod Galeus autem [lin. 17.] ex Aroh. βασιλεὺς τούτων γένεσθαι, dolendum est in illo non inveniri. Valla expressit, ex codice an coniectura incertum, satis alioqui adcommodatum. WESS.

CAP. CCXXXV. 6. Χίλων) Parum refert, Χίλων legatur, an Χίλων, ex causa ad lib. I. 69. exposita: posterius, de quo Sosip. Charisius Grammat. lib. I. p. 78., malui. Prudens Chilonis, πρόνοιαν περὶ τοῦ μέλλοντος λαγνῆς καὶ λαπτῆς hac tenus arbitrati, de Cytheris effatam, hinc Diogenes Laërtius I. 72. in hortos suos derivavit: nam quae de Nicia, insulam bello Peloponnesiaco occupante atque omnis Laconicae ex ea infestante, Thucydidi debentur lib. IV. 53. WESS.

CAP. CCXXXVI. 5. ἐνδεσμένον λόγους) Αἰεὶ istud qui mutatum iverunt, nullam ad Herodotum iniungunt gratiam: nam solum veritate fulciebatur. Mox c. 237. οὐ γὰρ δὴ ἐκείνῳ γε ἐνδέξομαι. Clarius lib. V. 92. τῶν δὲ συμμάχων τὸ πλῆθος οὐκ ἐνιδέκτετο τοὺς λόγους. Postmodum [lin. 9.] ἐν τῇ παραύρῃ τύχῃ μοι ad sententiam ἡμῶν adsumatur, ea profecto laborabit. WESS.

5. τῶν δὲ συμμάχων) Tollendum puto litteram male

repetitam, scribendumque, τῷ νῆς: Tu, τῷ, cui naves quingentae naufragio perierunt, si --- ἄλλας τρωματίας κτηνῶν. [τῷ recepit Borh. At τῷ, tenent libri omnes: idque ea ratione, quae est a Wess. exposita, locum suum tueri commode potest.] Quod praecessit, [lin. 7.] τρώουσι τῶντοι χρημασι οἱ Ἕλληνες χαίρουσι: istiusmodi moribus, vel isthoc ingenio solent esse Graeci: me iudice, non potuit illud in-verti, scribique, χαίρουσι χρώνται: neque adeo ab Antiphane apud Athen. IV. p. 169. F. χαίρουσι ὀνομάζοντες: sed scribi debuit χαίρουσαν ὀνομάζοντες, ut recte vulgarunt viri docti in Poll. X. 106. [et sic nunc legitur in nupera Athenaei editione.] Hoc constantissimus sibi postulat Atticorum usus, alterum non admittit; atque hic Graece doctissimum L. Casaubonum memoria fefellit. VALCK. — His adde quae de isto usu verbi χαίρειν Hermannus ad Viger. Adnot. 107. enucleatius disputavit. S.

18. γνώμην ἔχει) Suspicionem docti viri [Reiskü] liber Arch. stabilit. Ἐχω ex Ask., cum Achaemenis ad regem oratio instituitur, suadentis desiderio haud respondet: pristinum vero ἔχων multo minus, nexum sermonis manifesto turbans. Ἀντιόχοις supra lib. IV. 140. in censuram venerunt. WESS.

23. τρώμα ἀνῶνται) Singularis in miranda hac verbi forma exemplarium scriptorum consensus exstat. Sunt docti homines, qui repeti posse negant ab ἀνῶνται, illo scilicet, quod ex ἀνά atque ἰᾶσθαι coaluit, reponuntque ἀνῶνται. Contra ea Portus, ἀνά nullam vim addere verbo adseverat, atque ἀνῶνται tantum valere, ac ἰᾶσθαι: cuius opinio nulla, nisi fallax ancipiti in suspitione, fundamentum. Optime τρώμα ἰᾶσθαι, βλάβην ἰᾶσθαι, et similia usurpari, in confesso est. Quid si ergo vocabulo disparato et secto τρώμα ἀνῶνται scribatur? Sic Ionicum erit, loco futuri ἰᾶσθαι, cuiusmodi lib. III. 53. δούλιος μιν μάστιγι τῶντοι ἀνῶνται, pro πείσθαι, ac plura in Porti promptuario et Rich. Dawes Miscell. Critic. p. 80. Mihi, multum et varie versanti, lenissima haec vocis visa medicina fuit, necio an aliis. WESS. — Equidem cum Schaeff. et Schneid. (Lexic. crit. voc. Ἀνῶνται) in vulgato adquiescendum putavi. Ut latine non modo sarrire, sed et resarcire dicimus; utque nonnulli non solum mederi, sed et remediare et reme-

diari dixerunt: sic graece non modo *ἰάομαι*, sed et *ἀνιδόμαι* (ionice *ἀνιδομαι*) nec ita male dici potuisse videtur. S.

CAP. CCXXXVII. [9. *δυσμηνῆς τῇ σιγῇ*] Vix utquam alibi sic τῇ σιγῇ adiecto articulo positum reperiri puto. Itaque *δυσμηνῆς κη* (vel *κη*) σιγῇ scriptum oportuisse mihi persuaseram, atque haud cunctanter ita editurus eram, nisi vulgata scriptura apud *Stobaeum* quoque non modo in *Gesnerianis* editionibus (quas passim ex vulgatis Auctorum editionibus consulto mutatas novimus,) verum etiam in ipsa principe editione Veneta exstaret. S.]

Ibid. οὐδ' αὖ συμβουλευομένου) Quod Poëta, nimium ne crede colori, hic observatum magnopere vellem. Mutanti viro Celeb. [Gronovio] οὐδὲ ἴσ' repugnant genius sermonis et Cedicum caterva. Illud autem [lin. 12.] *ξῖνος* - - *ἔστι τῶν ἀστῶν* neminem, *Herodoto* certe familiarem, morari debebat. *Euripides* *Orest.* 232. *Δυσδέρστον αἱ νεῦντες, ἀνέστης παῖ.* Verum operae in talibus coacervandis taedet. WESS.

15. *ἔχεται θαί τινα*) Inmigravit in pleraque Lexica *Περὶ χεῖναι*, abstinere, ex vulgato; qua id tamen potestate in *Musis* *Herodoti* nusquam, sed amplectendi ac retinendi. Corrigit *Abreschius* *Diluc. Thucyd.* p. 373. addita negatione, οὐ περιχεῖσθαι, quam res sane videbatur postulare. Placuit verbo caput, volentibus schedis, detruncare: *καὶ οὐκ ἔχεται*, iubeo abstinere. *οἱ Αἰγυπτῖται ἔσχεον τῆς ἀγῶνῆς*, ab illo abstinendo abstinuerunt, lib. VI. 85. *Homerus* saepe, cuius versus, a Cl. Gesnero ad *Luciani* *Syr. D.* cap. 22. memoratos, praetermitto. WESS.

CAP. CCXXXVIII. 1 seq. *διὰ τῶν νεκρῶν καὶ Ἀσινῶν*) Ex *Mastis* iuncta haec procedunt: praepositio *κατὰ* post regis olim posita nomen, aliunde (ut *Gronov.* bene) accesserat. *Διὰ τῶν νεκρῶν*, praeter [vel, inter] mortuos *Leontidenque*. Ita lib. I. 199. *δι' ὧν οἱ ξῖνοι δαξιόντες ἐκλέγονται*, praeter quas mulierculas transeuntes eligunt. Graeci Interpretas *Ezech.* xvi, 8. *καὶ διήλθεν διὰ σοῦ. Aristaenetus* lib. I. *Epist.* 13. *τῆς ποθευμένης ἐκ τ' αὐτομάτου παριούσης διὰ τοῦ μαρμαρίου.* Talium in Graecis uberrima messis. WESS.

[10. *οἱ μὲν δὲ ταῦτα ἐποίησαν* etc.) Haec si cum VII. 36, 1. conferantur, docebunt, puto, recte ibi a nobis accepta esse verba ista, *καὶ οἱ μὲν ταῦτα ἐποίησαν τοῖσι προκείμεσι αὐτῇ ἡ χάρις τιμή.* S.]

CAP. CCXXXIX. [1. Ἄντιμὸν δὲ ἐκείνῳ τοῦ λόγου, τῇ μὲν τὸ πρότερον ἔχοντι.) Prinsquam ad reliquam rerum hoc bello gesturum narrationem progrediatur Scriptor, reddit paulisper ad ea quae superius (cap. 220.) dixerat, et ibi dictis nonnihil addicit. τὸ πρότερον, quod ex cod. F. recepi, idem ac nudum πρότερον valet. Adverbia temporis et loci ex abundantia articulam illum a Nostro praepositum frequenter iam observavimus. S]

[5. ἐκείνῳ δὲ τῷ πρῶτῳ θαυμάσιῳ) Haec verba in latina nostra versione iniquo loco posita esse animadverto. Post ista, quod paulo ante memoravi, reponenda haec sunt: *Resciverunt autem mirabili quadam ratione.* Scilicet mirabile fuit primum hoc, quod a Demarato exsule et hoste patriae nuntium illum acceperunt Lacedaemonii: deinde mira fuit ratio, qua eundem nuntium Spartam deferendum Demaratus curavit. S.]

11. ἐν Σούδασι.) Unice verum, et iure a viro Celso reformatum. In Diodori XVII. 107. olim αὐτὸς δὲ κελεύων ἐκ Σούδαν, verum contra schedas. H. Stephanus consimilem ibi ex Plat. de Alex. Fort. p. 326. urbis eius scripturam produxit, pravam tamen et ex Codicum fide corrigendam. WESS.

14 seqq. ἀγρίον διανύχθην λαβὼν etc.) Ex hac narrationcula voces aliquot excerpit Suidas; primum in Ἐξίκωντι, quod interpretatur ἔχοντες, ista: τὸν κηρὸν αὐτοῦ ἔχοντες: adpositis Herodoteis: ubi recte iam vidit Lud. Carrio Emend. lib. II. c. 6. veriozem esse scripturam ἔχοντες, neque significari, *abscidit ceram*, sed *abrasit*. Deinde Suidas in Ἐστῆσι ista posuit: τὸν κηρὸν αὐτῷ ἐστῆσιν: sed hoc etiam male reddidit per ἰδιωτὴν, λαβὼν ἰσώσιν. Herodoti Demaratus, sumptis tabellis bipticibus, earum ceram erasit, (ἔχοντες) cumque in ligno regis consilium scripsisset, ceram liquefactam literis superinduxit: ἐστῆσι τὸν κηρὸν ἐπὶ τὰ γράμματα, sive ἐπὶ τῶν γράμματα, quod habet in eadem re Polyæn. II. c. 20. Herodotum illud Aeneae restituendum arbitror in Poliorcet., inter veteribus excogitados occultos scribendi modos huic novum enarranti, p. 1701. [ed. Gron. quae pag. 462. ed. Ernest.] ἢν δὲ τις ἐν ἄλλῳ ἐνέβλην γράψας κηρὸν ἐπὶ τῶν γράμματα (scribendum ἐπὶ τῆς:) καὶ ἄλλα εἰς τὸν κηρὸν ἐνέγραψεν: huc rectius Herodotum magnus interpres retulisset, quam ad modum decimum.

Ut *Aeneas*, simpliciter *Orosius* II. c. 9. bellum, quod *Xerxes* per quinquennium instruxit, *Demaratus* --- per tabellas primum scriptas, deinde ceratas, suis prodidit. ἐπίτητι legiase videtur apud *Aeneam*, e cuius libro *Poliorectico* multa transcripsit in suos *Cestos* *Iul. Africanus* c. 53., ἄλλοι πάλιν ἐν τῷ τῆς δόλου ξύλῳ γράψαντες καὶ ἐπίτηξαν, καὶ ἄλλα εἰς τὸν καρὸν ἔγραψαν· ὥτα ὅτι ἤλθε παρὸν δὴ τὸν καρὸν ἐκνήσας, καὶ ἀναγνοὺς ὁμοιοτρόπως ἀντιπίπτειν. Corrigendum, ὅτι ἤλθε παρ' ὃν δαί, τὸν καρὸν ἐκνήσας. Hic *Africani* inemendatis usus est *Is. Voss.* ad *Iustin.* II. c. 10, 13. in quibus, doctam exhibens *Iustinum* emendantis *Eliæ Boherelli* coniecturam, *Tan. Faber* scribendum vidit ἐκνήσας. Hoc quoque verbum restituendum videtur in *Epigramm. Crinagoræ Antholog. ined.* *Reiskio* partim vulgatæ, Ep. 478., Αἰετοῦ ἀγκυλόχμυλος ἐκνήσας οὐδ', --- "Ἦν τι λάθ' ἐμὸν μεταδόρπον ἐγγὺς ὀδόντων, Κνήσας παρ' ἡντὶ ἐκνήσας; sed illud ἐκνήσας parum iuvaret: sententia poscit, quod reponendum censeo, Ἐκνήσας, eradere. *VALCK.* — Emendationem *Viri doctissimi* adoptavit *Bruck.* *Analect. T. II. p. 141. S.*

15. τὸν καρὸν αὐτοῦ ἐξέκνησε) Sumserunt hinc *Iustinus* lib. II. 10. et *Polyæn.* II. 10. Geminam occultæ scripturæ fraudem *Aeneas Poliorect.* c. 31. exponens, ἐκνήσας τὸν καρὸν nunc præfert, loco ἐκνήσας. *Iulius* vero *Africanus* *Cest.* c. 53., ἐκνήσας τὸν καρὸν, utcumque adiutus a viro docto ad *Iustinum.* *WESS.*

22. Αἰσώπῳ δὲ γυνή) *Iustinus*, hærentibus in coniectura viris, soror regis *Leonidæ* consilium scribentis invenit, non sine gravi aberratione. Soror enim *Leonidæ* *Gorgo* non fuit, sed uxor, filia *Cleomenis*, lib. V. 48. Τρίτῳ bene rediit, operarum negligentia post *Aldi Camerarij*que curas depravatam. *WESS.*

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM OCTAVUM.

CAP. I. [1. Οἱ δὲ Ἑλλήνων εἰς τὸν ναυτικὸν στρατὸν παρε-
 θέντες) Referuntur haec ad ea quae lib. VII. cap. 202. di-
 cta sunt: Ἔσαν δὲ οἱδὲ Ἑλλήνων οἱ ὑποκείμενοι τὸν Πύρρον ἐν
 τούτῳ τῷ χώρῳ: nempe ad Thermopylas. Scilicet haud ita
 procul a Thermopylis aberat Artemisium: (VII. 175 extr.)
 ad Thermopylas copiae Graecorum pedestres oppositae sunt
 Xerxi; ad Artemisium, copiae navales. Iam, postquam
 quae ad Thermopylas acciderunt exposuit Scriptor, nunc
 pergit ad exponendas res ad Artemisium gestas. S.]

[2. Ἀθηναῖοι μὲν νῆας παρεχ. ἱππεὶ καὶ εἰκοσι καὶ ἑκατὸν) Ad
 Artemisium Atheniensibus fuere naves cxxxii. Ad has quum
 dein accessissent lxi. aliae, (cap. 14.) completus est nu-
 merus navium clxxx., quibus eosdem ad Salaminem pu-
 gnasse ait Noster cap. 44. Quem ad numerum si adicias
 xx. illas, quae mox lin. 6 seq. memorantur, prodit summa
 ducentarum navium, quas ad Salaminem habuisse Athenien-
 ses Diodorus Sic. tradit XV. 78. et Corn. Nepos in Themist.
 cap. 3. S.]

4. Πλαταιεῖς - - - συμπλήρου) Antiquae versionis corre-
 etor [Gronovius]: quas (naves) Plataeenses propugnatoribus
 instruxerunt. Debuerant haec paulo tractari cogitatus, at-
 que ista saltem interponi, una cum Atheniensibus. Milites
 nautaeque, sive propugnatores et socii navales efficiebant τὰ
 πληρώματα, quae dicuntur. Plataeenses, ἀβάλαστον, inter
 Athenienses in navibus Atticis non remiges erant, sed pro-
 pugnatores. De Plataeënsibus Demosthenes, sive auctor Or.
 c. Neaer. p. 740. [pag. 1377. ed. Reisk.] ἐμβαίντες εἰς τὰς να-
 τήρας τριήρεις, ἵπτιδ' αὐτοῖς οἰκίσια σκάφη οὐχ ὑπάρχον, συμπληροῦν

χουν ἡμῖν ἐπὶ τῇ Ἀρτιμισίᾳ καὶ ἐν Σαλαμῖνι. Pausan. IX. [c. 1.] p. 712., ἡ τὰς ναῦς ἐτόλμησαν μετὰ Ἀθηναίων ἐσβῆναι. VALCK. — Τὸ πλήρωμα, *socii navales*, saepius quidem *remiges et nautae* intelliguntur, diversi a τοῖς ἐπιβάταις, *propugnatoribus*: non numquam vero utrique simul πλήρωμα dicuntur, quemadmodum in Lexico Polybiano olim monuimus: quo etiam spectat quod ipsae naves cum hominibus, quibus instructae sunt, πλήρωμα apud Nostrum VIII. 43, 3. et 45, 1. dicuntur. Similiter h. l. συνεπλήρου non secundo de *propugnatoribus*, sed et de *remigibus*, quos Plataeenses contulerint Atheniensibus, intelligi fortasse debebat: licet enim mari non adsuetae fuerint Plataeenses, haud aegre tamen horum nonnulli, quaque in navi remigibus Atticis mixti, utilem hac etiam in parte operant praestare potuerunt. Itaque, pro eo, quod in versione cum Gronposai *propugnatoribus*, rectius forsitan dicturus fueram hominibus (vel viris) compleverant. Sic mox lin. 7. ἐπλήρου, de *remigibus* simul et de *propugnatoribus*. S.

9. Λακεδαιμόνιοι δὲ δέκα) Atheniensium moderationem, quae fuit in hoc rerum discrimine, sive vera, seu ficta, omnibus utilissima, laudantes Sophistae decem istas naves saepe Laedaeemoniis obiecerunt. Vere Isocrat. in Panathen. p. 242 seq. Σπαρτιάται - - εἰς τὴν ναυμαχίαν - - δέκα μόνον συνεβάλλοντο τριήρεις· οἱ δὲ πατρίδες ἡμῶν - - κρείττους ναῦς παρίσχον καὶ μείζω δύναμιν ἔχουσας, ἢ σύμπαστας οἱ κινδυνεύσαντες. Ducentas naves dedisse feruntur Athenienses. Epaminondas Diodori XV. cap. 78. Ἀθηναίους, ait, ἐν τῷ πρὸς Πέρσιν πολέμῳ διακοσίας ναῦς ἰδίᾳ πληροῦντας Λακεδαιμονίοις δέκα πῶς παρεχομένοις ὑποτιτῶσθαι: sic recte Reiskius emendat vulgata, διακοσίαις ναυσὶ διαπληρ. Si navium classis fuit trecentarum, ut Aeschilo dicitur in Pers. vs. 339., καὶ γὰρ Ἕλλησιν μὲν ἦν ὁ πᾶς ἀριθμὸς εἰς τριακάδας δέκα Νεῶν, ex vero propemodum Aristidae dicuntur Athenienses τῶν συμπασιῶν τριήρων τὰ δύο μέρη μόνον πληροῦντες. Fuerunt enim horum naves iuxta Herod. clxxx.; hoc quidem loco memorantur tantum clxxvii.; sed ὀγδώκοντα καὶ ἑκατὸν, cap. 44.; accesserant scilicet ad priores naves lxx.; vid. cap. 14. et Diodor. XI. 13. VALCK. — Conf. ad lin. 4. notata. Eodem vero Laedaeemonios ad Salaminem sedecim habuisse naves tradit Noster c. 43, 2. S.

10. Στυπίς) Arch. Στυπίς; patrono possunt uti Eustathio, cui Ἰωνὸν Στυπίος ad Homer. p. 281, 12. [p. 212, 49. ed. Bas.] At Στυπίς Thucydidi lib. VII. 57., ubi Waase et Holsten. ad Stephani Byz. Στυπ. Iustius erit καὶ Κίσις: [lin. 11.] nam sic insulae Cae cives Thucydidi d. l., Lysiae in Harpocratonis Κίσις, (unde Suidas Κίσις, quomodo Κίσις hic prius et cap. 46., mutata, quae frequens corruptela, diphthongo) Diodoro lib. IV. 82. etc. WESS.

12. ἱπποβώτιον) Ionicam praestant speciem βαβίοντι, vice βοβοῦντι, Hesychii; ἀντιο δισίς βαβίοντι Abydeni in Praep. Evang. Eusebii lib. IX. 14. p. 416., Nostri βαβίοντι VIII. 72., et ἀπας ἱπποβώτις IX. 23., aliaque. Quia ergo receptum aversabitur, rediturum c. 14. et c. 45. scriptis ex exemplaribus? Quam Ionicam consuetudinem Eustath. ad Poët. p. 288, 16. [p. 218, 11. ed. Bas.] attigit, τὸ ἱπποβώτιον ex Herodoto in medium collocans; volens, quod censeo, ἱπποβώτιον. Nusquam ἱπποβώτιον in Musis. WESS.

CAP. II. [2. ὡς τὸ πλῆθος ἱκανοὶ etc.] Lubens Schaefero accessissem, ὅσον τὸ πλῆθος scribenti, si vel unus vetus codex hoc praevisset, cui simile fere est illud VII. 60, 1. Numc in librorum consensu vulgatum sic intelligendum censui, quomodo multitudinem illam (aive summam navium) confecerint singuli; nempe singuli pro ratione virium suarum conferentes. S.]

4 seq. διηκόσια καὶ ἑξήκοντα καὶ μίαι) Ratio constat. Diodorus, diversiorem nactus auctorem, cclxxx. annumerat, in pluribus (uti ad lib. XI. 12. adscriptum) dispar. Deinceps Εἰρησιόδου [lin. 6.] sermonis indoli ex Vind. redonavi. Atque ita Edd. repraesentant c. 58. et 61. WESS.

CAP. III. 6-8. Στάς γὰρ ἱμφοδός etc.) Ex tripode dictum. Adspice vero, quam facile bene posita mutantur. Excitat hinc Choricius Orat. in Summum Ducem cap. 11. Biblioth. Gr. Fabricii lib. V. 31. [T. VIII.] pag. 869. Ὅσον γὰρ σίφη, φρεῖν, Herodotus, πρῶτον πάλαιον, δεύτερον πάλαιον, ἴθι ενάκις ἱμφοδός. Quanto, inquit ille, pax bello acedatior, tanto bellum seditione amabilius. Nonne infra sententiae παραδιόφωτος est? WESS.

10 seq. ὡς αἰνῶσι τὸν Πέρση) Sic scribendum. [Nempe, quia rariorem istam nominis formam plures libri praestare; qui quidem alibi, nec ita male, cum aliis omnibus

in usitatorem formam Πέρην consentiunt.] In proximis, περί γῆς βαλίου frustra legi malebat *Geldus*, qui saepe repererat apud veteres etiam τὴν Ἰνδὴν, τὴν Ἀθηναίων, et similia. Asiae pars maxima unius imperio Xerxis subiecta recte dicitur ἡ βαλίου. Satis erat dixisse, [lin. 12.] τὴν Πλευστικὴν ὕβριν προϊσχύμενου, ut hoc illudve praetextere dicitur *πρόχρηται* τι: sed scribere Noster maluit *πρόφασιν* προεχθεσθαι, ut IV. 165. VI. 137. VALCK.

11. περί τῆς βαλίου etc.) Alleverat docta manus Aldinae meae γῆς δηλονότι; satis est, ea vox si pro tacita habeatur. Infra c. 41. Ἀθηναῖοι δὲ (κατέλαβον) ἐς τὴν ἰουδαίων: et cap. 106. Φεύγων ἐς τὴν ἰουδαίαν. Egregia magni *Casauboni* disputatio περί τῆς ἡγεμονίας Spartanorum et Atheniensium ad Polyb. lib. I. p. 96. huc transferri potest. WESS.

12 seq. ἀπαίλοντο τὴν ἡγεμονίαν τοὺς Λακεδαιμονίους) Ad hanc normam supra scripserat, VI. 70. τοὺς διατάκοντας αὐτὸν ἀπαίρονται. Est ista verbi ἀφαιρῆσθαι structura Atticia scriptoribus valde frequentata, ἀπαίρειν et ἀποστρεῖν similiter usurpantibus. Ista *Thomae Mag.*, nuper nobis ex Oron. Cod. vulgata, prostant in nota *Clar. Oudendorp.* pag. 130., Ἀφαιρῶμαι οἱ δόκιμοι μετὰ αἰτιατικῆς (sic leg.) ἀμφοῖν καὶ τοῦ πράγματος καὶ τοῦ προσώπου μόνον. Rem ipsam quod attinet, evenit illa triennio post, Ol. LXXV, 4. Athenienses tum temporis dicuntur *Thucydidi* I. 96., παραλαβόντες τὴν ἡγεμονίαν ἐκόντων τῶν ξυμμάχων, διὰ τὸ Περσικὸν πόλεμον. Spartani quidem *Pausaniae*, Πεισίζοντες, superbia socios irritavit; sed ad imperium in Athenienses transferendum ceteros Graecos aequitas potissimum movit *Aristidis*: *Corn. Nepos* in *Arist.* c. 2. vid. et *Diodor.* XI. c. 44., qui cap. 46., utrumque memorat; et *Pausaniae* vitia, *Aristidis* autem virtutes fecisse scribit, πάντας ὥσπερ ἀπὸ μιᾶς ὁμῆς ἀπολῆσαι πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, atque adeo Athenienses χωρὶς ἀνδρῶν παραλαβὴν τὴν κατὰ θάλατταν ἀρχήν: rectius dixisset *Diodorus* τὴν ἡγεμονίαν, ducatum; nam περί ἀρχῆς, de imperio, necdum erat, aut esse poterat, concertatio: vid. *Is. Casaub.* in *Polyb.* p. 96. Quam acceperant oblatam, τὴν ἡγεμονίαν Athenienses apud *Herod.* ἀπαίλοντο τοὺς Λακεδαιμονίους: sua nimirum virtute virorumque Principum artibus non illegitimis. VALCK.

CAP. IV. [1. αὐτοὶ δὲ καὶ ἐν Ἀργείοις etc.) Quae

renti mihi quid esset quod *Schaeferum* induxerit ut praeter librorum auctoritatem ὡς loco καὶ poneret, occurrebat, recordatum esse Virum doctissimum, particulam καὶ in vetustis libris eo subinde scripturae compendio pingi, quod pro ὡς facile accipi posset; unde nonaunquam temere inter se permutatae reperiuntur duae istae particulae. Quem ut ego pulcre novi haud infrequenter librariorum aut Editorum lapsum; sic persuasum habeo, hic recte suo loco καὶ particulam stare. De conexione narrationis, a qua hic liber inchoatur, cum superioribus, paullo ante ad cap. 1, 1. dixi. Referuntur autem haec, quae hoc loco leguntur, ad ea quae lib. VII. c. 207. scripta sunt. Ut ibi ait Herodotus, Οἱ δὲ ἱ Θρησσύλῃσι Ἕλλησι, - - - καταβῶδόντες, ἰβουλύοντο περὶ ἀπ᾽ ἀλλήλων γῆς: sic nunc, Τότε δὲ οὗτοι οἱ καὶ ἐκ Ἀργιμίσσιον Ἕλλησι ἀπικόμενοι, - - - καταβῶδόντες, δημοὶν ἰβούλευον. S.]

4 seq. παρὰ δόξαν - - - ἢ ὡς αὐτοὶ κατιδόντων) Necesse non videtur ut duae voces παρὰ δόξαν ob sequentia avellantur. Dictio est abundantior, Herodotea tamen lib. I. cap. 79. WESS.

5. δημοὶν ἰβουλύοντο) Schedarum ἰβούλευον redibit cap. 18. 97. 100. Vulgatum agnoscit *Plutarchus*, ipsique Euboeenses in proximis. WESS. — Vide *Var. Lect. S.*

9. τοὺς οἰκίτας ὑπεκθίωνται) Verissima *Thomae Magistri* observatio est, οἰκίτας non tantum mancipia, uti *Grænov.* maluit, sed omnes domesticos, (sic *Valla*,) sive πάντας τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ, ipsamque adeo uxorem et liberos designare. Plataeenses πρὸς ἐκκομιδὴν ἐγράψαντο τῶν οἰκίτων, non servorum duntaxat, sed uxorum liberorumque, cap. 44. Hinc c. 106. τοὺς οἰκίτας Scriptor τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα explicat ipse. Iunge c. 142. et 144. WESS.

5 seqq. καταβῶδόντες, δημοὶν ἰβούλευον) Haec et quae sequuntur [lin. 11. et seqq.] de xxx talentis, in istaurbatione rerum forsitan excusanda, viris tamen Græcorum principibus non valde honorifica, minime miror displicuisse *Plutarcho* T. II. p. 867. B. Si vera sunt, ut esse videntur, veracis historici laudem meretur *Herodotus*: verisimillima reddit aliunde nota viri maximi *Themistoclis* avaritia, quae summa saepius ingenia dedecorat. Eadem enarrans in *Themistocle* *Plutarch.* T. I. p. 115., Πελόγωνα

nobis commemorat, qui pecuniam ex Euboea detulerit ad Themistoclem. *Aristides* in *Themist.* T. III. pag. 313., τὸν Εὐρυβιάδην, inquit, ὡς οὐκ ἔπιθε λόγων, ἐπρίετο: in Scholio, quod *Iebbius* edidit T. II. p. 190. absurde vox τριάντα bis ponitur, secundo loco omittenda, ut recte deest in Cod. *Clar. Burmann.* in quo plura prostant huc pertinentia. VALCK.

CAP. V. 3 seq. ὡς παρ' ἰωῦ τοῦ δῆθεν διδούς) Firmant *D'Orvillii* ad *Charit.* lib. VI. 1. suspicionem schedae. Superius lib. II. 129. Mycerinum posuit παρ' ἰωῦ τοῦ διδόντα ἄλλα, de suo alia donantem, et lib. VII. 29. τὰς τετρακοσίας μυριάδας - ἀποπλήσω παρ' ἰμωῦ τοῦ, de meo aere. Culto *Aristides* T. II. p. 190. καὶ τὸν Εὐρυβιάδην, ὡς οὐκ ἔπιθε λόγων, *Themistocles*, ἐπρίετο: ubi scholia nonnulla bene, in numeris turpiter prava, quibus hinc facilis medicina. WESS.

5. ἥσπαιρε μῶνος) Distrahit hoc verbum interpretes. *Eustathius* ita: Ἡρόδοτος δὲ πού καὶ τὸ θιμμότιρον σπύδειν καὶ εἶναι ἀνασπύρῃν καὶ πᾶν προθυμῖσθαι, ἀσπείρειν ἔφη. *Vallae* placuit reluctandi significatus, fortasse ob Homereum Ἥσπαιρ', ὡς ὄρε βούς. [Iliad. v. 571.] *Portus* vertit palpitabat prae metu: quem quidem ob memoratum antea Graecorum metum, et *Adimanti* deiectionem ingenium c. 94., recte sensisse opinor. Si *Eustathium* sequare, promptus ad fugam *Adimanti* animus intelligendus erit. Vide *Porphyrri* ad Iliad. N. 443. scholia a *Cl. Valckenario* edita. WESS. — Vide *Adnot.* proxime sequentem. S.

Ibid. ἥσπαιρε μῶνος) Solus reluctabatur, optime vertit *Valla*: aliis usitato more posuerat Noster ἥσπαιρεν IX. cap. 119. De usu, quo hic ponitur, rarissimo Grammatici plerique silent. *Suidae* satis erat in Ἑσπαιρεν excitasse *Herodota*: quum olim in excerpando vocem θάμνος omisisset, absurdam nobis dedit *Eustathius* interpretationem in Iliad. I'. pag. 316, 4., Ἡρόδοτος, αἶτ, καὶ τὸ θιμμότιρον σπύδειν καὶ εἶναι ἀνασπύρῃν, καὶ πᾶν προθυμῖσθαι Ἑσπείρειν ἔφη ἀπὸν, Ἀδύμαντος ἥσπαιρε μῶνος ἀποπλεύσεσθαι. Cupiebat ille quidem Isthmum versus abire; sed et, dum ceterarum gentium duces parati erant morem gerere *Themistocli* et *Eurybiadi*, unus omnium *Adimantus*, iuxta *Herodotum*, adhuc obluctabatur, ἥσπαιρε μῶνος. Nihil est in *Hezychii* interpretamentis, quod huc pertineat; in quo idcirco

miror legi Ἡσκαίμην, ἰσκαίμην, quod non videtur usu fuisse receptum Ἀσκαίμην. In primis tamen Scaligeran. pag. 11. T. Faber, σκαίμην, ait, et ἀσκαίμην itidem dicuntur, ut ἀρταίμην et σπαίμην: sed verius Porphyrius in Hom. Cod. MS. ad Ἰλ. v. 443. de verbis agens Σπαίμην et Σκαίμην, prius etiam scribi tradit μετὰ τοῦ α κατὰ Ἀττικὴν συνήθειαν τὸ δὲ Σκαίμην οὐκ ἔστι μετὰ τοῦ α. [Leguntur eadem in Venetis Scholiis a Villosiono editis p. 321.] Ut σπαρίζην et ἀσπαρίζην, sic usu viguerunt σκαρίζην et ἀσκαρίζην. Ad Herodoti locum aptiora videbuntur ista Plutarchi T. II. p. 327. c. ἐν τοῖς Φωκτικαῖς πόλεμοις ἐπισπαίρει ἡ Ἑλλάς, sic leviter emendata, ἔτι ἰσπαίρει ἡ Ἑλλάς: moribunda velut Graeciae libertas pedes adhuc iactabat et oblectabatur morti. Ἀσκαίμην veteres, et Atticistae acceperant recentiores; Σκαίμην Plutarchus aliique istiusmodi Scriptores. Egrege Diodorum correxit L. Rhodomann. T. I. p. 190, 40. [lib. III. c. 22.] sed non ἀσπαίμην, at σπαίμην efformare debuerat ex ἰσπαίμην, ut recte ἰσβάλλονται in σβάλλονται mutavit pag. 192, 99. In Stobaeo Gesneri p. 593, 28., Iunco senex titubans non ἰσβαλλόμενος, verum dici debuit σβαλλόμενος: apud eundem p. 147, 35. pro αἷς τὸ μ. 2. si leniter emendetur ψιτο μὲν δὲν, clara erit Themistii sententia: in Critonis apud eundem fragmento p. 43, 52. ἐνθάδε καὶ παιδείας, attentus mecum corrigit in σπουδαῖς καὶ σπουδαῖς, seria et iocos. In Stobaeo huius quoque generis plura supersunt; et vix ullus est Scriptor antiquus, ne sacris quidem exceptis, in quo hoc vitium ab accuratis Criticis non fuerit detectum, ortum ex similitudine formae qua in vetustis libris literae Σ et Ξ pinguntur. VALCK.

12. Οὗτοι τε δὲ πληγίντες δώρουι) Venerunt πάντες ex libriorum, quibus vulgatum durius visum, ingenio. Alia mens Pet. Victorio Var. Lect. III. 22.; illustratur enim Catullianum, Non si illam rarae labefactas manere vestis, Herodoteis perconmode locum dedit. Addebam, quod propius est, ex Themistii Or. II. p. 26. A. ὁ μὲν γὰρ ἐν δὴ τοῖς πενητήκοντα ἡμῶν ταλάντοις οὐκ ἔγρωσε οὐδ' ἑταίρῳ τὸν Καλχηδόνιον Ζευκάρην: hic enim postquam quinquaginta simul talentis nec vulneravit neque inflexit Chalcedonium Xenocratem. Erat enim similis, quamquam asperioris, translationis; nec factum muto. WESS. — Ut noster ms. Pa. sic et Valla neutram vocem (nec πληγίντες, nec δώρουι) agnoscit:

mentum certe expressit; nam, quod scribit, *Istis pecuniis corruptis*, postremo verbo graecum *διαπικισμένοι* reddidit. S.

CAP. VI. [3. *περί δέειπν πρώτων*) Circa diluculum scripserat *Valla*, idque cum *Gron.* tenuit *Wess.* et absque notatione dimisit: itaque ne *Larcherus* quidem dubitavit sua in versione *au point du jour* ponere. Atqui, nisi de illius dictionis vi aliunde constaret, quae continuo huc subiecta sunt, satis ostendere potuerant quam aliena ab hoc loco esset interpretatio. *Διδον πρώτων* esse horam pomeridianam, uno ore *Hesychius*, *Suidas*, *Moeris*, Grammatici omnes, profitentur. S.]

10. *μηδὲ πυρφόρον* --- *πυρρόν*) Prima, quod quidem reminiscor, dictionis, in proverbii habitum deinceps conversae, mentio. [Vide *Suid.* in *Οὐδὲ πυρφόρος*, *Zenob.* Cent. V. 34. *Diogenian.* VII. 15.] Talem *πυρφόρον* in Spartanorum militia atque expeditionibus, et quae ab eo agenda, accurate *Xenophon* de Rep. Lacedaem. p. 688. descripsit. Qui quidem *πυρφόρος*, etsi Graeciae more sacrosanctus, si belli furore una cum aliis occidione periret, ne cladis quidem nuntium (*μηδὲ ἄγγελον διασωθῆναι* *Diodor.* XI. 25.) superfuisse, fatebantur. Non male de eo Critici ad *Euripid.* *Phoeniss.* vs. 1386. ubi a *Valckenario* advocatis paroemiae explanatoribus adiungi Scholiastes poterit ad *Gregor. Naz. Stel.* II. p. 92. Iam quod vir *Celeb.* de *Medic.* monet, *πλέειν* eum hac parte et *περιπλέειν* scribere, eadem aliis consuetudo. Contra *Arch.* et *Vind.*, Ionismi hac et sequente *Musa* tenaciores, *πλέειν*, etiam in compositis, probant: eorum vestigia premam. *WESS.*

CAP. VIII. 3. *Σκυλλῆς Σκιωναῖος*) *Laurentius Scyllias* quidam *Sicyonius*, deceptus praviore libri sui scriptura, quae in Codd. obvia saepe. Vide ad *Diodor.* XII. 72, et infra c. 128. Urinator ille *Pausaniae* et *Plinio* *Σκύλλης*, *Scyllis*, Poëtae *Apollonio* [*Apollonidae*] *Σκύλλος* *Anthol.* lib. I. 96. [Anal. *Brunch.* T. II. p. 136. num. xvi.] sed de *Brodacii* coniectura *Σκύλλης*. In *Athenaeo* tamen lib. VII. p. 296. r. *Hydne*, quae *Pausaniae* *Cyana*, *Σκύλλου τοῦ Σκιωναίου* filia. Plura de eo post *Brodacii* diligentem curam *Kühnius* ad *Polluc.* VII. 137. *WESS.* — Conf. omnino *Iacobs Animadv.* in *Anthol.* T. II. P. I. p. 563. S.

Ibid. *Σκυλλῆς Σκιωναῖος, δούτης*) Qui urinantur, *Corpo-*

raque immergunt undis, --- Exportantque maris praedas, et rapta profundo Naufragia, Manilio V. vs. 432., Atticis potius dicuntur iuxta Poll. VII. 137. κολυμβηταί, δυνάμει. ὁ γὰρ δούτης, ait, ὑπὲρ τῆς εἰρημίας δ' αὐτὸ Ἡρόδοτος ἐπὶ τοῦ Σκυλλίου. Legitur ibi de Scyllia Scionaeo docta I. Kühnii nota: Pollucis verba bene iam tractaverat Salmas. in Solin. pag. 1146. Artis ille suae peritissimus Scyllias filiam Cyanen eandem docuit: Pausan. X. [cap. 19.] p. 842., ὁ Σκυλλίας Σκυλλίης καταδύναι καὶ ἐς τὰ βαθύτατα θαλάσσης πόντος ἔχει θάμνη· ἰδιδάξατο δὲ Κυάνην τὴν θυγατέρα δύεσθαι: imo vero filiam pater οὐκ ἰδιδάξατο τὴν τέχνην, ἀλλ' ἰδιδάξεν αὐτὴν. Una tantum omissa litera turpiter deformatum puellae nomen quo nitori restituetur, si pro ΤΑΝΗC scribatur ΚΥΑΝΗC in his Athenaei VII. p. 296. f. Αἰσχρίων ὁ Σάμιος ἐν τῇ τῶν ἰαμβῶν Κυάνης Φησὶ τῆς Σκυλλίου τοῦ Σκιωναίου κατακλυμβητοῦ θυγατρὸς τὸν θαλάττειον Γλαῦκον ἰρσθῆναι. [Ῥδης praeferre vetustissimos optimosque Athenaei codices, docui Animadv. T. IV. p. 200.] Non sane mirum si puellam Deus amaverit vetulus in mare se demergentem, qui iuvenis olim fuerat κολυμβητής, ἐν τούτῳ ὑπερφύων πάντων κολυμβητῶν, ut scribit Palaeph. π. Ἀπιστ. c. 28. In Anthol. l. 69. Ep. 1., Σκύλλης pro Σκύλλης scribendum putabat Io. Brodaeus; sequor ego Io. Kühnii iudicium, in talibus etiam exercitati. VALCK.

8. οὐ γὰρ οἱ παρίσχει) Enotatum a Galeo ex codice Eton. ἀλλ' εὖπω καιρὸς παρίσχει, scholion redolet. Non ita Noster. Ecce tibi lib. IV. 140. παρίσχει δὲ σφί, liaisset illis, et huius libri c. 30. Portum consule, et supra lib. V. 49. Quae de urinatores in proximis disputantur, nemo temere inprobaverit. WESS.

Ibid. οὐ γὰρ οἱ παρίσχει) Herodoteum hoc Porti satis adfirmabunt collectanea, si vel plures darent Codices quam praebet Galeus ex Eton. lectionem. Paulo post [lin. 15.] rectum est εἰκίλχ. In fine Cap. [lin. 18-20.] Scyllias ἰσήμεναι τοῖσι στρατηγοῖσι τὴν τε ναυηγίαν, ὡς γένοιτο, καὶ τὰς περιπεμφθείσας τῶν νεῶν περὶ Εὐβοίαν. In his pro ναυαγίαν Reiskius ναυμαχίαν putabat legendum, ut Scyllias praedium navale imminere indicaverit. Hoc illi iam noverant, simul atque indicasset τὰς περιπεμφθείσας τῶν νεῶν. Ego ναυηγίαν omnino retinendum arbitror. Persicae classis naufragium Graecis quidem significaverant speculatores, secundum VII.

192.; sed, quantum hac Persae tempestate perdidissent, unus omnium optime noverat Scyllias, quo tum urinatore fuerant usi ad pretiosa quaedam recuperanda: Scyllias itaque, praeter id quod instabat, Graecis etiam ἰσήμεν τὴν ναυγήν δὲ π ἐγίνετο, quantum fuisset illud naufragium. Sic libenter vulgata corrigerem. Sophocleum est: Ὀρέτ' Ὀδυσσεύ τὴν θεῶν ἰσχὺν δει. VALCK. — At eandem fere in sententiam bene habet vulgatum, ὡς γίνετο, quae fuerit naufragium, quo modo acciderit, quemque exitum habuerit; nempe haec ille Graecis omnia particulatim renunciavit. S.

CAP. IX. 8. ἀνέπειραν αὐτίαν ποιήσασθαι) Nihil aliud ac ἀνέπειρᾶσθαι αὐτίαν, quod, cum tentamenti gratia quid agitur, Nostri more frequens Procopio Menandroque. Neque discrepat multum ἀνάπειραν et διάπειραν ποιήσθαι, quoties periculum fit peritiae nautarum militumque ante pugnam, apud Polybium et Diodorum, ad cuius lib. XIII. 8. exemplorum est affatim. WESS.

CAP. X. 7. Πλωύσας) Vetus πλωύσας de sententia Forti lonum habet formam ex πλωίω, cuius nullum novit simile. Contra ἄριστα πλωύσας Scriptor probavit c. 21. et 42. Proximum καταφρονήσαντες ταῦτα [lin. 8.] innuere non adeo contemptum, sed considerationem, videtur: etsi enim aspernatio haud afuerit, consilium Persarum spectandum est. Καταφρονεῖν gemina potestate animadvertimus lib. I. 66., gavisum vero laxiore apud Ionas usu, etiam citra contemptum, Hippoeratis haec Morb. Sacr. p. 309. de somniantie declarabunt: ἐκόνταν δὲ ἐπύχεται καὶ καταφρονήσῃ, καὶ τὸ αἷμα πάλιν ἀποσκιδασθῇ εἰς τὰς φλέβας τὰς προσημνίας, πένανται: ubi vero evigilaverit et mentis usum receperit: a qua quidem notione ad opinionem et considerationem brevissimus est transitus. Plura ex Medicorum patre Foësius. WESS. — Conf. Adnot. ad I. 59, 18. S.

8. ἐκυκλεύοντο αὐτούς) αὐτούς ob codicum consensum elegi. WESS. — Αὐτούς, quod in marg. posuit Steph. merito probavit in Thes. Ling. Gr. T. II. pag. 504. v. Sed quia legitur infra c. 16., ἐκυκλεύοντο αἰς περιάβειν αὐτούς, quod me iudice defendi nequit, et hic et illic scribi malim ἐκυκλεύοντο, quia hanc Noster adamavit scribendi formam in talibus etiam, quae longe aliter vulgo pronuntia-

bant. *φείδου*, parce, scribitur et *φείδαν*: sed *παρεαυ*, τὸν ἐκδόμενον, Eusebius Stobaei mihi dixisse videtur *φειδύμενον*: sic vulgatur Tit. X. p. 130, 30., οἱ πλείους τῶν ἀνθρώπων κατὰ λόγον φιλεύμενοι: corrige *φειδύμενοι*: his enim *φειδυλαῖς* opponuntur κατὰ τοὺς θεοὺς ἀναλίσκοντες. vid. Diogen. Laërt. V. 20. Bis terve legitur in Eusebianis istis Stobaei ἀξιώσει, ut apud Nostram praeter cetera *δικαιῶν*. VALCK.

CAP. XI. [4-6. ἔργον εἶχοντο, ἐν ὀλίγῳ περ ἀπολαμφθέντες, καὶ κατὰ στόμα. Ἐνταῦθα τριήκοντα νῆας αἰρῶσι.] Sic scripta verba et sic distincta oratio in Edd. omnibus; nec aliud quidquam e Mssis adfertur. Vallae latinam versionem, quamquam in exiguo spatio deprehensi et a fronte: max triginta barbarorum naves capiunt, cum Gronovio tenuit *Wess.* eandemque in Animadv. repetit Schulzius. Qui quum κατὰ στόμα ad ἀπολαμφθέντες retulisse videantur, miror cur interposito commate tria ista verba ab hoc sciunxerint. Ego, in graeco exemplo eandem cum his rationem secutus, suspicatus eram post κατὰ στόμα verbum aliquod aut nonnulla verba intercidisse in eam sententiam, quam in latina versione expressi, nempe a fronte impetum in hostes fecerunt; quam sententiam commodè Larcherus his verbis expresserat: *Au second signal ils les attaquèrent de front, et prirent trente vaisseaux.* Iam, nunc demum animadvertens in vetusta nostra membr. F. post στόμα non distingui orationem; sed continuo tenore sic scribi, καὶ κατὰ στόμα ἔνταῦθα τριήκοντα νῆας αἰρῶσι, eodem modo editum velim, videndumque puto ne sic satis commoda integraque haberi possit oratio in eandem fere, quam dixi, sententiam: et ibi tunc triginta a fronte naves ceperunt barbarorum. Κατὰ στόμα, ex adverso, a fronte. Polyb. II. 27, 8. οὓς μὲν γὰρ ἤδσαν ἐπομένους αὐτοῖς, οὓς δὲ κατὰ τὸ στόμα προσεδέκων ἀπαντήσιν. Idem lib. XXXI. 26, 10. nostrae edit. (Excerpt. Legat. cxv.) αὐτὸς ἐβιάζετο κατὰ στόμα πρὸς τὴν ἀνάβασιν: cui opponitur κατὰ νότον τοῖς πολεμικοῖς τὸ φαίνεσθαι: sic enim ibidem, κατὰ νότον, pro vitioso κατὰ νοτὸν τοῦ legendum, in Adnotationibus docui. In pugnis navalibus plerumque a latere primum adgrediebantur naves hostiles, διὰ πλοῦν facientes, et remos conantes detergere; tum frequenter puppin hostilis navis rostro petebant: nunc hi a fronte facto impetu, rostris suarum na-

viam in hostiles iuxta proram impactis, illas ceperunt. Si quis certius quidpiam obtulerit, lubens ego accipiam. S.]

8-10. πρώτος δι' Ἑλλήνων ---- Λυκομήδης Αἰσχρεῖου) *Lycomedes* hunc etiam honorem contribuit *Plutarch.* in *Themist.* p. 119. F. [at ibi de pugna ad Salaminem agit *Plutarch.*] qui aliunde hausit ista, quaeque tradit de Atheniensibus Aminia et Sosicle, Xerxis fratrem Ariamenem, in suam navem insilientem, in mare praecipitantibus: eorum alterum *Scholiasta* quoque memorat *Aristidis* ined. ubi in *Panathen.* T. I. p. 244. navale praelium auspiciati πρώτοι dicuntur Athenienses; Σωκλῆς, inquit, πρώτος, Ἀθηναῖος, ἐνθάδε Περσικῇ νηϊ, καὶ ἐνπλέον ὁ ἔμβολος: hic *Socles*; apud *Plutarch.* scribitur Σωσικλῆς. Corinthius contra *Sosicles* *Herodoto* V. 92. *Socles* dicitur, ut *Plutarcho* T. II. pag. 860, F. sic in duobus *Herodoti* Codicibus: vid. huius Ed. p. 418. [lib. V. c. 92.] Ceterum patri *Lycomedis* nomen datur in Edd. *Herodoti* Αἰσχρεῖου: in *Med. Cod.* Αἰσχροῖου. Sic in omnibus si forte Codd. scriberetur, omnibus Codicibus usus esset *Atticus* anteponendus: Attica fuerunt nomina Χαίριος, Δημῖος, Ταυρίος, Αἰσχροῖος. VALCK.

9 seq. Λυκομήδης Αἰσχρ.) *Plutarchum* *Themist.* p. 119. F. si audimus, *Lycomedes* navuli ad Salaminem praelio primus hostilem navem interceptit, et captae παράσημα *Apolini* consecravit. Sed non audio. Patris-ne eius nomen Αἰσχρίας fuerit, an Αἰσχροῖος, ex dialecto bene *Valckenarius* decernit. WESS.

11. ἑτεροαλκίως ἀγωνιζομένους) Libro IX. c. 102. ἑτεροαλκία μάχην dixit, ut *Homerus* μάχης ἑτεροαλκία νίκη. Quando victis virtus redibat in praecordia, tum, qui se putabant victores, νίκη reportasse dicuntur ἑτεροαλκία. Veteres sequuntur in hac voce *Sophistae*; praeter alios *Aelianus* apud *Suidam* in Ἀρτιμώρητος. *Aeliani* verba, quae illic leguntur, mihi fallor, in libro περὶ Προσέας illa praecesserant proxima, quae sine auctoris nomine prostant apud *Suid.* in voc. Ἀπωλύτων. Ex eodem opere *Aeliani* perduto, praeter nota iam omnibus, fragmenta leguntur apud *Suid.* plurima; ex. gr. in Ἀλώμενος, ὁ δὲ Θεοσύλης etc. Porti turpis error corrigi debuerat a *Küstero*, scribique Θεοσύλης, non *Theosylas*, sed *sacrilagus*; qui sic dicitur *Aeliano* bis in *Var. Hist.* et apud *Suidam* in Ἀνόςτυς: ὁ δὲ τοὺς Θεοσύλους ἀπέκτεινεν. VALCK.

CAP. XII. 3 seq. οἱ νεκροὶ καὶ τὰ ναύηγια) Πίσταί τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν dixit Homer. Od. M'. 67. Homero recentiores fractae navis tabulas, τὰς σανίδας vocant et ναύηγια. Res naufragio demersas minus cogitate H. Stephanus interpretatur *Vallae naufragia*; in summis undis natantes tabulas et eiectas ἐς τὰς Ἀφείρας, sic vocantis more Latinorum Poëtarum. Cum Herodoteis comparanda sunt Aeschyles in Pers. vs. 421., ubi θάλασσα dicitur Ναυαγίων πλήθυνα καὶ φόνου βροτῶν: in eiusdem Agamemn. vs. 668. pingitur ἀντὶ πύλαος Αἰγυαῖον νεκροῖς Ἀνδρῶν Ἀχαιῶν, ναυτικῶν τ' ἱερπύων, et navium fragmentis, ut recte Stanlei. Neutiquam absurdi sunt Choerili versus apud Athen. XI. p. 464. B. (χρηστὴν ἔλθω ἔχω) κύλικος τρύφος ἀμφὶς ἱαγὸς, Ἀνδρῶν δαιτυμόνων νεκρῶν, (τὰ τῆς μέτης ναύηγια dixit Clem. Alex. Paed. II. pag. 179, 29.) οἷά τε πολλὰ Πνεῦμα Διωνύσοιο πρὸς ὕβριος ἔκβαλεν ἀπᾶς. Postrema sic restituit G. Canter. Nov. Lect. IV. cap. 5. locum illustrat B. Martin. Vet. Lect. III. c. 2. Neuter ulcus attigit primi versus; quod sic persanari putabam, si legeretur, Χερσὶν ἔχων κολοβοῦ κύλικος τρύφος: apud eundem legitur Athen. VII. pag. 230. F. πίνων ἐκ κεραμίσων κολοβῶν: alibi, κύπελλον ὅσα συντεθλασμένον. Venustissimus est Virgilii versus: Et gravis attrita pendebat cantharus ansa. VALCK.

4. ἐξίφοριοντο) Dialectus id raturum habet. Διαφορίσθαι, προσφορίειν, ἰσφορίσθαι, et eius modi alia, saepe tractavimus. Ceterum τὰς Ἀφείρας, ad Stephani Byz., cui ὀξυπύεται, morem, hoc loco et deinceps Arch. exemplar; non item antea. At levius istud, et saepe arbitrarium. Ἐς αἶς κακὰ [lin. 8.] luce ex Valckenarii ad Phoeniss. vs. 1633. observatis adspergi possunt. WESS.

CAP. XIII. 4 seq. τὸ τίλος σφι ἐγένετο ἄχαρι) Sine gravi causa Longinum ἄχαρι, quasi τηλικούτου πάτους ἀνείπων, perstringere, T. Faber crebris sese exemplis ostensurum Dionysio illi adscripserat: ubi fecerit, an neglexerit, ignoro. Explorata tamen res. Ἄχαρις Nostro omne molestum et valde acerbum. [triste et funestum.] Talis ἄχαρις συμφορὰ λυπιῦσα, VII. 290. et καὶ πιστότητα ἐνδωκεν, ἄχαρι δὲ οἷνι, ibid. c. 52., aliaque, abs Rever. Pet. Horreo Obs. ad Herodot. c. 9. congesta. WESS. — Lenissima voce quam dira possit ab Ionico more loquentibus calamitas designari, proxima declarant. ἄχαρι sic saepius adhibetur Herodoto,

lib. I. c. 38. et 108. II. 141.; hinc *Arriano*, aliisque: vid. *Diogen. Laërt.* I. 54. *Phalar.* Epist. 89. Filiae cum patre concubitus. ἄχαρι καὶ ἄθιστον ἔργον dicitur *Antonin. Liber.* cap. 34. ἄχαρις συμφορὴ παιδοκτόνος est in *Herod.* VII. 190. Miror adeo cur hoc in loco τὸ τίλος ἄχαρι, ut *ταλμουτου* πάθος ἀνοίκισιν notaverit *Longinus* π. ΤΨ. XLIII. pag. 222. Non nescio, *Longinum* veterum vocabulis, quae potissimum spectat, sua saepe quaedam addidisse ad explendam sententiam; sed illic scribere non potuit, τοὺς περὶ τὸ καυῶ-γαι ὄρατο. vel ἀρασσαμένους ἰξιδέχιστο τίλος ἄχαρι: cui satis erat notasse τὸ τίλος ἄχαρι. *Longini* observatis saepe sunt interiecta hominum otiosorum emblemata: de hoc loco videbimus quid sentiat *Eruditiss. Toupius*, cuius elegantissimi Critici *Longinum* et reliquas in *Suidam* Emendationes cupide exspectamus. VALCK. — Ἐκβρασσόμενους edidit *Toup.* nulla ad h. l. adiecta adnotatione. S.

8 seq. ἰσχυρότερό τι πᾶν ὑπὸ Θεοῦ, ὅπως etc.) Hinc *Diodori* XI. 13. ὥστε δοκεῖν τὸ Θεῖον ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν Ἑλλήνων, ἢ καὶ τῶν etc. Ex *Arch.* enotatum τὸ περιὸν stare non potest, quippe legitimi corruptela. [conf. *Valck.* Adnot. ad VIII. 5, 5.] Κοῖλα τῆς Εὐβοίης [lin. 6. et 10.] Coela potius, quam cava, *Livii* exemplo dedi: Est, inquit lib. XXXI. 41. sinus *Euboeicus*, quem *Coela* vocant, suspectus nautis, ubi *Du-*kerus praeclare, et *Valckenarius* lib. VI. 100. WESS.

8. ἰσχυρότερό τι πᾶν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ) Oblatum a *Codd.* recipe-rem ἰσχυρότερό τι τὸ πᾶν ὑπὸ Θεοῦ: nam, qua sede posuit *Gron-* articululum, non magis requiro, quam in istis lib. I. cap. 34. Ἰθαβι ἐκ Θεοῦ νίμισσις μεγάλη *Κροῖσον*, similibusque. *He-*rodoti hoc in loco sententiam expressit imitando *Diodor-* sicutulus, tempestatem, quae *Persarum* naves fregit, provi-*dae* quoque *Dei*, *Graecis* faventis, curae contribuens, lib. XI. c. 13. init. ὥστε δοκεῖν τὸ Θεῖον ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν Ἑλλή-*ων*, ἢ καὶ τοῦ πλήθους τῶν βαρβαρικῶν νῶν ταπεινωθέντες, ἀντι-*παλος* ἢ τῶν Ἑλλήνων δύναμις γίνηται, καὶ πρὸς τοὺς ναυμαχίας ἀξιοχρως. Fecit id omne *Deus* iuxta *Herod.* ὅπως δὲ ἐξισωθῇ τὸ Ἑλληνικὸν τὸ Περσικόν. Eleganter, ut solet, *Isocr.* ad *Phi-*lipp. p. 90. v. πόλεις dixit ἀμαλισμένας ὑπὸ τῶν συμφορῶν: et collidendo ἰσχυροῦν τοὺς Ἑλλήνας πρὸς ἀλλήλους, *Thucyd.* [VIII. 57.] pag. 539, 98. Quam hic dat *Herod.* rationem, noverat *Atticis* potius ingeniis placitum, quam si su-

perbiam dixisset Persicam ab arrogantiae humanae vindice sic castigatam depressamque; alias saepe memorans ultorem superborum Deum. Frequenter Noster ἀνθρώπων μὴ δοκῇ ἀμαρτῆν. VALCK.

CAP. XIV. 2. ἀτρίμας τι εἶχον) Sive hoc seu aliorum ἀτρίμα-adsiscatur, sententia eadem: malui pristinum, quod plerumque semper in his libris, uti mox cap. 16. et V. 19. etc. Conf. Ezech. Spanhem. ad Nub. Aristoph. vs. 260. Restituito autem ἐπιβάλλον [lin. 4.] ob dicta c. 1. nemo non favebit. WESS.

Ibid. ἀτρίμα τι εἶχον) Ex uno Codice non mutassem ante vulgatum: semel versu coactus εἶχ' ἀτρίμα scripsit Homer. quod tamen Aristophani aequae ac alterum εἶχ' ἀτρίμας usurpatur, aliisque. VALCK.

9. τὴν αὐτὴν ὥρην) Laurentii observata eadem hora valde L. Allatio, ὥρῃς pro diei XII. parte usum priscis vindicanti, succurreret, si Latina sine impedimento procederent. At quae eadem illa hora? Utique illud tempus, quo Atticae nares auxiliatum accesserunt, nunciusque perditarum Persicarum. Non negabo, Graecis Herodoti aevo diei in XII. partes descriptionem in notitia fuisse: liquidum illud ex lib. II. 109. Τὴν tamen ὥρην et τὴν αὐτὴν ὥρην de stato aut eodem tempore usurpat lib. II. 2. VII. 19. Vise et Is. Casaubonum in Athen. I. 1. p. 3. WESS. — Vide Animadv. in Athen. T. I. p. 18. nuperae editionis. Equidem cum Larchero φυλάττετες τὴν αὐτὴν ὥρην de eodem diei tempore, quae pridie, accipiendum putavi, respici nempe cap. 9, 6. ubi αἰλὴν οὐδὲν γινομένην τῆς ἡμέρης φυλάττεται. S.

CAP. XV. 1. δινόν τι ποισάμενοι) Lenissima mihi vera videtur doctissimi G. Koenii correctio legentis δινόν τι ποισάμενοι. Hoc poscere videtur sequens καὶ, alterum autem respuere ratio locutionis, e qua alibi etiam τι sustuli, facile natum e littera vicina. VALCK. — Valckenario obsecutus Borheck δινόν τι edidit. Et sic quidem edd. et masti V. 42, 7. δινόν τι ποιούμενος καὶ etc. At nec τι particula utique h. l. desiderabatur, et τι libri omnes agnoscunt, sicut V. 33, 9. et 87, 10. S.

2. οὕτω σφί οὐλόγως λομαίνεσθαι) Nihil ad nexum proderit, hoc, an οὕτω σφίμας, probetur. Λομαίνεσθαι utroque strui modo, Gronov. ad lib. III. 16. et Alberti in Act. Apost.

vnr, 3. ostenderunt. Id vero dubito, sit-ne vulgato [lin. 6.] τὰς αὐτὰς ταύτας ἡμέρας τὰς τε ναυμαχίας Codicis Arch. posterius. Negabit Scriptor, quippe lib. VII. 151. Ἀργεῖους δὲ, τὸν αὐτὸν τοῦτον χρόνον πίμπαντας καὶ τούτους etc. consimilem in modum. WESS. — Peropportunum imprimis illud est τὰς τε ναυμ. quod ex Arch. laudatur, de quo in Var. Lect. monere neglexeram. Nunc ipsam illam τε particulam in contextum receptam velim, ut sit τὰς τε ναυμαχίας -- καὶ τὰς πεζομαχίας. S.

7 seqq. ἢ δὲ πᾶς ὁ ἀγὼν etc.) Studium Graecorum in Euripi et Thermopylarum angustiis defendendis, et contrariam Persarum contentionem hinc Diodorus XI. 13. mutuatus est. WESS.

CAP. XVI. 8 seq. αὐτὸς ὑπ' ἰωῦτοῦ ἔπιπτε etc.) Angustias enim Themistocles (inter Euboeam continentemque terram) quaesiverat, ne multitudine navium circumiretur, quae neque illic explicari potuit: Corn. Nepos in Them. VALCK.

9. περιπιπτουσίων περὶ ἀλλήλας) Qui praepositionem insuper habuit Arch. scriba, ἀλλήλας fortasse, non inmemor similiam (quorum data quaedam lib. I. 108.) in Musis, maluit. Sed recte, ab ipso neglecta vox, in talibus adest. Exempla, si desiderentur, ex Abreschii Dil. Thucyd. lib. VI. 35. sumi possunt. WESS. — ἀλλήλας Reiskius legendum censuerat. S.

CAP. XVII. 1 seqq. Ἐν ταύτῃ τῇ ναυμαχίῃ etc.) Ad haec comparandus est Diodor. Siculus XI. cap. 13., iuxta quem ἀριστυῖσαι ἐν ἀμφοτέραις ταῖς ναυμαχίαις φασὶ παρὰ μὲν τοῖς Ἕλλησιν Ἀθηναίους, παρὰ δὲ τοῖς βαρβάρους Σιδωνίους. In carmine Pindarus deperdito celebraverat τὸ καλὸν Ἀρτεμίσιον, ὃς παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλλοντο φαινὸν κρηπὶδ' Ἰδαυρίας. Excitat ista Plutarch. T. II. p. 552. n. et alibi plus semel. Themistocles Aristidis T. III. pag. 310. ad Artemisium δύο ναυμαχίας δύο ἰσότητι τρέπαια, --- ὡς φησι Πίνδαρος, κρηπὶδα τῆς Ἰδαυρίας τοῖς Ἕλλησι βαλόμενος. VALCK.

5. Κλινίης ὁ Ἀλκιβιάδου) Cliniam Plutarchus princ. Vitae Alcibiad. ἰδιοστόλῳ τμήρῃ ad Artemisium magna laude depugnasse itidem prodidit, et patrem quidem nobilissimi Alcibiadis, professione non absurda. Congruit temporum ratio. Supremum diem Alcibiades obiit Olymp. xciv, 1, apud Diodorum XIV. 10., annos circiter quadraginta na-

tus, teste *Corn. Nepote* in *Alcib.* c. 10. Vidit ergo primam lucem sub auspiciis Olymp. LXXXIII., patre sexagenario maiore. Fac eum, quando ad Artemisium rem optime gerebat Olymp. LXXV., annos habuisse triginta aut paulo pauciores; consequens erit, hunc ut filium post triginta et quinque annos genuerit. Clinias pugnando ad Coreneam occubuit haud multo post; relictusque adeo orbus est Alcibiades, κατελείφθη ὀρφανός, in *Isocrat.* Or. de Bigis p. 352. Quod ibidem autem paternus eius proavus, πατρίπαππος, Alcibiades perhibetur, Cliniae pater, id veritati pugnat. Παππος erat πρὸς πατρός, sicuti docte *Henr. Valesius* Emend. lib. IV. c. 1., cui iunge notata *Io. Taylorio* ad *Demosth.* Midian. p. 191. [in *Reiskii* Appar. T. I. pag. 623 seq.] WESS.

Ibid. Κλινίης ὁ Ἀλκιβιάδου) Alcibiadis, qui cum ceteris Pisistratidas eiecerat ex Attica, filius Clinias; pater Alcibiadis vitiis et virtutibus suis maxime nobilitati; huius, inquam, pater, illius iuxta *Herodotum* filius, Κλινίας, ἡγεσθόλω τμήρη περὶ Ἀρtemisium ἐνδόξως ἐναυμαχῆσαι: ut scribit *Plutarch.* initio *Alcib.* T. I. pag. 191. Concinnunt ista *Herodoteis*: Alcibiades antiquior, eiectus ostracismo, (vid. *Andoc.* p. 33. et *Markland.* ad *Lys.* pag. 291, 3. Ἀλκιβιάδου τῷ πάλαι scripserat, opinor, *Plato* in *Euthyd.* p. 275. A.) dum *Io. Meursio* videbatur nobilissimi Alcibiadis non avus, sed proavus, in hoc etiam haesit *Herodoti* loco, Att. Lect. lib. VI. c. 12. Verum nimis saepe vir literatissimus festinans, quae ad genus ex utroque parente pertinebant Alcibiadis, omnia miscuit. *Meursii* correxit errores ea de re agens accuratius *H. Valesius* Em. IV. c. 1. ubi quaedam aliter scripta leguntur, quam ex eius collectaneis erant publicata in *Notas Mauss.* ad *Harp.* p. 214, 215. *Valesii* sententiam *Dukerus* adprobat ad *Thucyd.* VIII. c. 6. Supersunt etiam in hac parte veteris historiae difficultates non paucae, quarum unam alteramve conabor e medio remove. Quae supra posui de Clinia *Herodoteo*, haec sequuntur apud *Plutarchum* proxima: ὕστερον δὲ Βουρωτοῖς μαχηόμενος περὶ Κορωνίαν ἀπὸθαν. *Platonis* *Socrates* (T. III. p. 112. c.) ad Alcibiadem, ἐν Κορωνίᾳ - - καὶ ὁ εὖ πρὸς πατὴρ Κλινίας ἐτίλειπεν. Hinc *Isocratem* feliciter emendavit *Ti. Hemsterhusius*; amico *Wesselingius* adstipulatur ad *Hierochis* *Synecd.* pag. 644.

ad Diodor. T. I. p. 482. T. II. p. 44. Sua in ordinem divergenti venit idem in mentem *Valesio*; qui, ad *Harp.* pag. 215. *Isocratem* citans, eundem illum tantum respicere potuit *Isocratis* locum. Hoc itaque certum est, in praelio ad Coroneam, quo Tolmides ipse cecidit imperator, mortuum Cliniam: vellem nunc alicunde constaret, mortuum illie Cliniam relicto filiolo Alcibiade, tres saltem quatuorve annos nato. Atheniensibus luctuosum accidit illud praelium multis annis ante bellum *Peloponnesiacum*, ut vere scribit *Dukerus* ad *Thucyd.* I. 113. Belli autem Peloponnesiaci anno demum XII. aequalem suum Alcibiadem in scenam historicam prima vice producit *Thucyd.* lib. V. c. 43., cui tum fuisse dicitur vir iuvenis Ἀλκιβιάδης ὁ Κλεινίου, ἀπὸρ ἡλικία ἔτι τότε ὦν νέος. *Eduardo Simsono*, ad A. M. 3562., hoc circiter anno (Ol. 84, 2.) natus videtur *Alcibiades*. Iam ante Clinias illuc abierat; nam clades Atheniensium ad Coroneam evenerat Ol. 83, 2. Sed fallitur, ut puto, *Simsonus*; quodque retulit is in A. M. 3571., Alcibiadis ad Periclem dictum, id iuveni potius congruit annos quindecim, quam puero novem annos nato. Sic triginta circiter annos natus prodiret in publicum apud *Thucyd.* V. 43., neque ante id aetatis licebat Athenis δημογορεῖν. Sic potuit a patre Clinia relinqui vel triennis puer vel quadriennis; sed a patre mediam aetatem dudum praetergresso: nam hic *Herodoto* narrata evenerunt duobus et triginta annis ante mortem Cliniae. Puer autem, in tutoris sui Periclis domo educatus, paedagogum Thracem quemdam habuit Zopyrum, antequam a Gorgia iuvenis aliisque erudiretur. Praeceptorem puer habuisse fertur Σώφρων, patrem oratoris Antiphontis; quem inimicissimum Alcibiadi fuisse constat ex orationis fragm. apud *Athen.* XII. p. 525. A. De Sophilo praeceptore vid. illius vitae Scriptor in *Plutarchi* T. II. p. 832. B. *Philostratus* in *Antiph.* p. 498. Σώφρων καὶ τοῖς τοῦ Κλεινίου παῖδενσι: sic saepius ad Artemisium praecipue nobilitati filius dicitur Alcibiades: materno non minus genere (de quo *Palmer.* egit in *Exercit.* p. 632, 33.) superbum saepenumero ludit *Socrates*, et in *Platonis* T. II. p. 105. A. ἐγὼ, αἶτ, δι' εὐρί γε ἱπῶ, ὃ φίλε παῖ Κλεινίου καὶ Δημοκρίτου. De hoc clarissimo isthac aetate iuvene centena nobis antiqui Scriptores commemorant, et ne illud qui-

dem adnotare neglexerunt, infanti puero nutricem fuisse *Lacaenam*. Ad huius mentionem *Thucydiden* scripsisse recitor *lor VIII. c. 6.*, *Endii*, *Alcibiadae Laconis filii*, *Atheniensem* istius temporis *Alcibiaden* πατρικὸν ἐς τὰ μέγιστα fuisse ξένον ὄθιν, addit, καὶ τοῦνομα Λακωνικὸν ἢ οἰκία αὐτοῦ κατὰ τὴν ξενίαν ἔσχεν. Hoc quidem, more satis usitato, quo liberis hospitum vel amicorum indebant nomina: hinc *Timenis* adulator. *Luciani* p. 168., τὸν υἱὸν ἐπὶ τῷ σφὶ ὀνόματι Τιμωνα ὠνόμακα. *Scholiasten Thucyd.* ad l. c. erroris insimulant *Io. Meurs.* Att. Lect. p. 335. et *Duker*. Haec auferantur ex isto *Scholio*, ὅς ἦν πατὴρ τοῦ Ἐνδίου: pertinent enim ad vicina; nihil erit adeo in reliquis rite acceptis, quod reprehendi mereatur. Hoc tamen modo, me iudice, rectius scripsisset interpretes minime contemnendus: Ἀλκιβιάδης Λακωνικὸν ἢ οἰομα Κλινίας δὲ Ἀθηναῖος, Λακιδαιμονίῳ Ἀλκιβιάδῃ ξένος γενόμενος, τὸ ὄνομα τῷ ἰδίῳ παιδί ἔθηκε: sic in medio relinqueretur, quis *Clinias* primus amici *Laconicum* nomen filio indidisset; qui, forsitan isto tempore iam ignotus, nunc certe designari nequit. In isthac *Attica* familia potuerunt ante *Cliniam* hic *Herodoto* laudatum plures fuisse *Clinias*, plures etiam *Alcibiadae*, fortasse ne in istius quidem aevi monumentis commemorati. *Herodoti* *Cliniam* primum filio *Laconicum* imposuisse nomen plerique crediderunt; sed quo tandem argumento moti? Privatum amici fuerunt et ξένος *Clinίας* *Atheniensis* et *Spartiatia* quidam *Alcibiadas*; sed *Alcibiadae* *Attici* maiores publicitus *Lacedaemoniorum* iam fuisse videntur πρόξενος: ista permisceri non debuērunt, quae sunt utique diversissima. *Atheniensi* *Alcibiadi* a maioribus tradita cum *Alcibiadae Spartani* posteris colebatur amicitia, *Thucyd.* VIII. 6. sed *Lacedaemoniorum* non erat is πρόξενος: hunc honorem studuit ille recuperare, cuius onere illius se iam avus abdicaverat: vid. *Thucyd.* V. 43., et cap. 89. ubi *Alcibiades* in oratione ad *Lacedaemonios*, τῶν ἡμῶν, inquit, πρόξενος τὴν προξενίαν ὑμῶν -- ἀπικιόντων, αὐτὸς ἐγὼ πάλιν ἀναλαμβάνω ὑπεράπινον ὑμᾶς. VALCK.

CAP. XVIII. 6. δημοτὸν δὲ ἐβούλετο) Vide superius c. 4. Accusat asperitatem vocabuli δημοτοῦ *Plutarchus*, quod de fuga consuluisse *Graecos* *Noster* dicat. At nimis severum est *Aristarchus*. Atque etiam illud non tulerit, credo, quod rex

regum censet aufugiendum de Troia: non enim, ut opinor, mollius est, Φεύγωμεν Iliad. B'. 140., quam δημοῖν βουλεύεσθαι. Sic Camerarius ex vero. Aristides T. II. p. 191. τῶν ἐν ταῖς ναυσὶ κατὰ κράτος ἦδη φευγόντων εἰς τὸ εἶναι τῆς Ἑλλάδος, de his; neque Polyaeus mollius. WESS.

CAP. XIX. 3. ἀπὸ τοῦ βαρβαρικοῦ) Hoc reduxi. Vise clar. Valckenarium ad lib. III. 115. WESS. — At E. 58, 7. scribitur ἰθὺν βαρβάρων consentientibus libris, et mox ibid. iterum ἴθνος βάρβαρον: iterumque βαρβάρου ἴθνος, I. 60, 12. ubi βαρβαρικοῦ haud dubie ex scholio praeferunt libri nonnulli. Vide ibi Var. Lect. Similiterque III. 115, 9. videndum, ne verum sit βάρβαρον, quod habet Arch. Vind. et Eustath. pro eo quod est in aliis βαρβαρμόν. S.

5. ταύτην συλλέξας) Mutata punctione haec, postulante Arch. et Valla, aptavi: id Pavius fieri oportere perspexerat; nec, credo, reprobaverit quisquam. [conf. Var. Lect.] Deinceps [lin. 10.] προβάτων τῶν Εὐβοϊκῶν, an Εὐβοϊκῶν, exaretur, arbitrium erit: in membranis eadem dissen- sio lib. III. 89. et VII. 192. WESS.

[13. πῦρ ἀνακαίειν) Ut ignem accenderent: an, quo signum (nescio quod) darent? an, quo coenam para- rent ex pecoribus quibus mox essent potituri? Hoc qui- dem ex l. 15. intelligi videtur, ubi αὐτίκα πῦρ ἀνακαυσά- μιναι ἐτάπαντο πρὸς τὰ πρόβατα. Scilicet credibile est, clas- sem Graecorum cibariis non nimis largiter fuisse instru- ctam, et Euboeenses praesertim pecora in cibum eis sup- peditasse, adeoque etiam nunc, nescientes discessum pa- rare Graecos, pecora ad mare abegisse quibus illi uteren- tur. S.]

CAP. XX. [1 seqq. Οἱ γὰρ Εὐβοῖαι παραχρησάμενοι etc.) Toti huic Capiti commodior futurus fuisse locus videtur proxime post caput quartum. S.]

2. τὸν Βάκιδος χρησμόν) Vaticinus iste de Persica expedi- tione cecinerat, Pausan. X. 14.; ex illo carmine haec du- rat portio. Idem c. 12. ἐν Βοιωτίας Βάκιν adpellat, sicuti et Cicero Divinat. lib. I. c. 18. Duos Bacides Clemens Alex. Strom. I. p. 398., Arcadem et Boeotium, memoravit; ter- tium Atheniensem alii addunt: super qua re sollicita ex- stat opera Nic. Loënsis Epiphyllid. IX. 11. interpretumque Aeliani Var. XII. 35. WESS.

3. οὗτε τι ἐξικονίσαντο οὐδὲν) οὗτε τι, a Gronovio iure laudatum, sed infelicitèr defensum, in sua iterum aede statui. Sic lib. IV. 19. οὗτε τι παύρουσι οὐδὲν, οὗτε ἀρῶνται. WESS. — Gronovius, postquam, neglecta codicis Med. scripturâ, cum Aldo et aliis οὐτ' ἐξικονίσαντο οὐδὲν edidisset, in Notis dein istud οὗτε τι commendans monuerat, ut αἱ τι et πολλόν τι, sic etiam οὐδὲν τι suaviter dici. Dehuc potius monere, οὐδὲν τι paullo esse significantius quam nudum οὐδὲν, respondereque Latinorum nihil quidquam. S.

Ibid. οὐτ' ἐξικονίσαντο οὐδὲν) Dum Clar. Iac. Gronovius paulo consideratius Herodoti tractabat Uraniam et Calliopem, aestus amoris iam defervescebat, quo ante ferebatur in Florentinas suas membranas paene juvenili. Nemo mirabitur, nobis saepe displicuisse vehementius illud amatoris studium, nostratem L. Bos, exemplar modestiae, viros etiam primarios Salmasium, Is. Vossium, Ez. Spanhemium, aliosque, qui Musas contrectaverant, velut ἀντιπεσῶς repellentis asperrime. Neutrum decet Musarum sacerdotem. Sed ut illud persequar, cuius occasione haec scripsi, in Notis vir Clar. proponit lectionem Medicæam: οὐτ' ἐξικονίσαντο οὐδὲν, et lectori commendat ut perquam sativem: illa mihi quoque placet, et, si licet de vicinis duas demere literas, haec equidem censebam esse a manu Herodoti: οὐτ' τι ἐξικονίσαντο, οὐδὲν τι προσηύσαντο: recte Valla, neque exportaverant quicquam neque importaverant: illud, οὐτ' - - οὐδὲν τι, obvium apud quosvis, simillima firmarent Herodoti in Ed. Gron. p. 382, 5. 395, 34. 468, 2. 509, 10. 529, 10. [VII. 8, 6. 37, 8 seq. VIII. 26, 13. IX. 1, 5 seq. 50, 6. seq.] Minuta talia Livium tractans enotare non dedignatus est Clar. Iacobi Pater. [Io. Frid. Gronovius] Penam hic magni viri verba quaedam, quae leguntur in Livii Drakenb. T. IV. p. 421. b. [ad lib. XXX. c. 10.] Nimis credulus fuit (Rhenanus) uni libro, et, quaecunque aliter atque in vulgatis illis essent, Livii esse, nihil librarii putavit. Ingenuam tamen laudo confessionem Editoris Herodoti in p. 201, 17. Fere nimio studio in Mediceas membranas abductus dici queo. Qui Codicem antiquum supra modum mirantur, horumque sacrorum ἀμύθηται se iure praebent, et immerentes alios ridendos, hoc semel sibi dictum putant. VALCK. — Ista in Gronovium animadversio, quam ille

quidem longe etiam severiorem multis modis commeritus est, non huius tamen maxime erat loci. Neque vero correctione a doctiss. *Valok.* proposita indigebat scriptura illa a Gron. commendata, meritoque a *Wesselingio* recepta. *S.*

Ibid. οὐτι προσάξαντο) Ut sibilante littera auctius procederet hoc verbum, nulla erat necessitas. Repete ad lib. V. 34. adposita. *WESS.* — Nempe προσάξαντο ex eodem cod. *Med.* imperite commendaverat *Gron.* Commode ad h. l. *Reiskius* adnotavit: „Ἐξικομίσαντο, deportarunt in locum tutum extra insulam; [quod aliàs est ἰπενθίσθαι, ut cap. 4, 9.] προσάξαντε, rure in urbes compulerant.“ *S.*

7. βαρβαρόφωνον) Ex *Vallae* Latinis βαρβαρόφωνος erit, quae non iniusta *Pavii* *Reiskii*que divinatio. [Vide vero *Var. Lect.* et memineris eandem structuram cum verbis αἰῶ, ὁράω, et similibus, locum habere.] Putes porro cum *Stanleio*, *Bacidis* versum in *Pers.* vs. 72. *Aeschylum* aemulari, quando πολύγομφον ἔδισμα ζυγὸν ἀμφιβαλὼν ἀνχίνι πόντον tragice de ponte in Hellesponti angustiis, intenso funibus ex byblos lib. VII. 36. Itaque βύβλον cur vir *Celeb.* exprimi voluerit, non perspicio. Credo ex *Medic.*, etsi de eo silentium, huc ob *Ask.* consensum migrasse. Pristinum longe praestantius. *WESS.*

[11. συμφεῖν χεῖσθαι πρὸς τὰ μέγιστα) Insolentior dictio πρὸς τὰ μέγιστα: quae idem, puto, valet ac ἰς τὰ μέγιστα *VIII.* 144, 14. *S.*]

CAP. XXI. 5. ἰ παλίσσις ὁ ναυτικός στρατός) Scripti editique libri nihil novant; nam Editoris *Genev.* ἰ παλίσσι coniecturae *Porti* debetur, male tamen repraesentatae: coniecerat ille, quamquam haesitans, ἰ παλίσσι, pro integro παλίσσι, ex ἰφαλίζω, contra aliquem copias congrego: obtrudi noluit, idque prudenter; neque enim moris id *Herodotei*. Tolerabilius de opinione *D'Orvillii* et *Reiskii* ἰ παλίσσι, si adpropinquaret, videretur; cuius modi lib. IX. 73. ἰπας παλίσσι ἀπικνεύμενος τοῖσι πολεμίοις: neque abiret longius παλίσσι *Pavii*, et fortasse *Gronovii*, ob eius Latina; eoque minus, quod diphthongus αἰ et η in scriptis saepe commutantur. [*Gronov.* si conflixissent. *Valla*, an classis discussisset. Caeterum αἰ et η vix umquam a librariis inter se permutata observare memini.] Sed omnibus schedae obstant. Aliud ergo circumspeciamus. Παλίσσι *Hesychius* ex-

ponit διαφθίρει, quod de clade in belli certamine non illaudabile, et hinc, nisi erro, sumtum. Priscos sane παλίων ac παλίων novisse, Ionesque in primis, vero mihi proximum. Hippocratis sunt ἀποπαλίων atque ἐκπαλίων in evibratione et concussu vehementiore. Ἀποπαλίσαι Erotianus, ἐκπαλίσαι καὶ σφάδρα κινήσει. Foësius Oeconom. p. 78. plura. Sive ergo ἡ παλίσαι de conflictu, seu clade secuta, agitatione classis maiore accipiat, vocabulo scriptura locoque sententia constabit. WESS.

Ibid. ἡ παλίσαι ὁ ναυτ. στρατ.) Varias attulit conjecturas Portus verisimilioribus facile locum daturus. Quod hic vulgatur, Lexicographis, credo, praetermissum, παλίσαι legitur in sua serie apud Hesych. cum interpretamento διαφθίρει. διαφθίρειν ab huius loci sententia non esset valde alienum: παλίσαι quid sit, exspectabimus qui nos doceat. Licebit interea conjecturam proferre: εἴ τι πταίσαι ὁ ναυτ. στρατός literas prope accedit; id est, ἰάν τι πρὸ τῆς ναυμαχίας γίνηται πταῖσμα, ut scribit Diodor. I. p. 415. fin. ἰάν τι συμβῇ τι πταῖσμα, Demosth. p. 59, 71. εἴ δέ τι πταίσαι, idem p. 16, 28. Thucyd. p. 327, 79. Forma quidem paulo est insolentior: minime tamen absurdum quod nonnemini venit in mentem: εἴ τι παθήσαι, si quid eveniret classi: certe talibus uti solebant ὑφημισμοῖς, ne belli tristem eventum memorarent. Eurip. Phoen. 251. εἴ τι πείσεται ἰκτεσφγος γὰρ. Xenoph. Κυρ. Παιδ. II. p. 24, 9., εἴ τι πείσεται Μίδα. Si naufragio navis perierit, Euripidi dicitur, ἢν τι ναὺς πᾶν, Iph. in Taur. 755. Plenius legitur in syngrapha nautica apud Demosth. p. 547, 16., ἰάν δέ τι ἡ ναὺς πᾶν ἀνίσταται. VALCK. — Apud Hesychium, ubi Παλίσαι, διαφθίρει legitur, videtur utique διαφθίρειν scriptum oportuisse. Similiter quidem apud eundem: Ἐπάλλαιον (rectius putō Ἐπάλλαιον) διαφθίρει: tum Πρωπαλύναι: et Πρωπαλύναι, βιβλαμμίναι. Quae nescio an cuncta ad verbum Παλίων (παλίων, ion. παλίων, coll. Foës. Oecon. voce Ἐκπαλίων, et Schneider Lexic. crit. voc. Παλίων) sint referenda. Ut autem id verbum generatim quidem colluctari, conflictari, significat, sic frequentius de graviore lucta et periculoso certamine usurpatur: quemadmodum etiam sequens dictio ἡ καταλαμβάνη νώτιστον (lin. 9.) in utraque libet quidem partem accipi potest, plerumque vero in tristiore partem usur-

patur. Nec vero diffiteor, videri mihi istud verbum παλῆ-
σια certiorē etiam nunc lucem requirere. S.

CAP. XXII. 1. νᾶς τὰς ἄριστα πλωύτας ἐπιλεξά-
μενος) Corrigitur ἀπολεξάμενος, forte ob c. 101. τριη-
κοντα μυριάδας ἀπολεξάμενος τοῦ στρατοῦ, et ἀπολέξαντες τὸ
ἔμμετον lib. V. 110. Quae quidem boni commatis; neque
vero pravioris vulgatum. Ἐπιλεξάμενος ἄνδρας διὰ Αἰγυπτίῳ,
lib. VI. 73. ἐπιλεξάμενός τε ἄνδρας τοὺς ἑλλήναις, lib. VII. 10.
Adde Thom. M. in Ἀναλέγομαι. Quae deinceps ex duobus
Codd. exsulant, non illa casu exciderunt, utpote nexa
optime: praeberent profecto, si pluribus abessent, glossa-
toris specimen. WESS. — Verba τὰ Ἴωνες etc. quae co-
dicibus Arch. et Vind. desunt, agnoscit noster cod. F. cum
aliis omnibus: et quoniam in his recurrit verbum ἐπιλε-
ξάντο longe diversa notione, malles utique paulo ante
ἀπολεξάμενος: sed non est hic unus locus apud Nostrum,
ubi idem verbum, paucis interiectis repetitum, diverso
significatu ponitur. Quid autem praetermittendis verbis
nonnullis ansam h. l. dederit, satis adparet, nempe vocab.
γράμματα nonnullis interiectis repetitum; quo factum,
ut oculus librarii a priori γράμματα ad posterius aberrav-
erit. S.

2 seqq. Θεμιστοκλῆς ἐπορεύετο etc.) Callidum prudentis
Imperatoris factum memorant Plutarch. in Them. p. 116.
v. Polyæn. I. 30, 6. alique: eleganter Aristid. I. p. 314.
ubi meliora sunt in Scholiis scriptis quam in Edd. Sophi-
stica mihi videntur atque absurda, quae Themistocli tri-
buit ex Trogo Iustinus II. c. 12.; neque enim, ut credidit
Orosius II. c. 10., apta fuisset incrēpatio; sed in isthoc re-
rum discrimine prorsus importuna. Mendax Scriptor Pa-
rallclorum in Plut. T. II. p. 305. v. fratrem nobis fingit
Themistoclis Agesilaum, quem ad Artemisium Graeci mi-
serint speculatorem: eadem paene praebet illinc descri-
pta Stobaeus Gesneri p. 91. Nollem viros eruditissimos his
mendaciis locum in historia dedisse veteri. Ut illi fra-
trem, Agesilaum quoque patrem dat Pausaniae, huius
narrans prodicionem p. 308. v. Stobaei p. 228. adeo puer
in historia, ut ne Thucydiden quidem legerit, citat, qui
nusquam extitit, Chrysermum ἐν δευτέρῳ Ιστορικῶν vel Περσι-
κῶν. VALCK.

3. ἐντάμνων ἐν τοῖσι λίθοις γράμματα) Linguae non inutilis concinnari posset index verborum, quibus Scriptor castigatissimus novam quamdam indidit vim significandi: locum illic inveniret etiam Ἐντάμνων. Lapidibus columnis Darius dicitur ἐντάμνων γράμματα, IV. c. 87. Proximum convenit Latinum *insecans*. *Columellae* bis terve; sed alia usurpatum structura, verbum *insecandi* bis adhibuerat, ut puto, qui nuper cura Clar. P. Burmanni Sec. prodit ornatior, *Auctor ad Herennium*, III. c. 14., ipsa pronuntiatione - - res inserere atque insecare (inscribere satis erat Ciceroni de Orat. II. c. 87.) in animis auditorum: hoc ex Codd. reciperem pro *intersecare*: idem IV. c. 49., tanquam *tabulae draco* - - - *circumspectans huc et illuc, si quem reperiat, cui aliquid mali faucibus adflare, - - - dentibus insecare, linguam adspargere possit*: hoc Graecis est ἰὼν ἐγχρίων et ἐγχρίων: quorum prius *Oleario* aliisque non debuerat esse suspectum. Omisit, ut alia multa, *Stanlei Aeschyli fragm. ex Philoct. apud Plutarch.* T. II. p. 1087. F. Οὐ γὰρ δὲ καὶ πῶς κεν, ἀλλ' ἐνέκωσεν etc. aptius alterum illud, *venenum dentibus insecat*. Scribi potuit a Tragico apud *Cicero. Tusc.* H. c. 9. *Hos ille cuneos fabrica crudeli insecans Perrupit ortus*: vulgatum *inserens* nec ad vicina neque respondet *Aeschyli grandiloquentiae*. Literas lapidibus *incidere*, vel *insecare*, hic ἐντάμνων λίθοις γράμματα, alibi dicitur et *Herodoto* ἐγκολάπτειν, I. c. 95, 187. Hoc quibusvis fuit usurpatum, et restitui debet III. *Maccab.* 11, 27., ἐπὶ τῇ ἀναθήσας ἐνέκωλε γράφην: idem esset ἐπὶ τῇ ἀναθήσας ἐνέκωλε γράφην: qua ratione legitur in veteri tabella apud *Gruter.* Inscr. p. cccci. vs. 22. τὸ δὲ δόγμα τὸδε κολάφοντας ἐς χαλκώματα δύο, τὰ μὲν ἑ ἀναθήμεν ἐς τὸ βουλευτήριον: *tabulae aereae, quibus incidendum erat plebiscitum, χαλκώματα* vocantur. VALCK.

6. ἐπὶ τοὺς πατίρας) Redi ad lib. VII. 51. Callidam *Themistoclis inscriptionem* iisdem verbis *Polyaenus* l. 30, 6. recitat, parum, quod vir magnus attigit, aberrans; *Plutarch.* Themist. p. 116. B.; *Aristides* T. II. p. 191. etc. Notabile ἐπὶ τοῦ μίσου ἔστι ex Cod. Ask. [lin. 9. Conf. Var. Lect.] restitutum volui. Scio ἐκ μίσου ὄντας *Dioni Cass.* lib. L. p. 581. *neutarum esse partium*; sed ἔστι per hic (nec latuit *H. Stephano*) inconmodum. Contra κατῆσθαι sive ἔστι ἐκ τοῦ μίσου de illis, qui rei se non miscent, et ex eius medio

quasi otiosi sedent, Herodotea sunt. Inferius c. 73. αἱ λοιπαὶ πόλεις ἐκ τοῦ μέσου ἐκκρίονται, et iterum ἐκ τοῦ μέσου κατήμινται: quibus gemina III. 83. IV. 118. etc. WESS.

6. ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατιώμενοι) Hinc liquet quid splendendum sit aut lectori subaudiendum relinquatur apud Diodor. Sicul. XIX. c. 41., ubi iussu Antigenis, cuius sub imperio phalanx erat Macedonum, ut scribit Corn. Nepos in Eumene c. 7., in Eumenis exercitu eques Macedo, propius accedens phalanga Macedonicam Antigoni, proclamavit: ἐπὶ τοὺς πατέρας, ὧς καὶ κεφαλὰι, τοὺς μετὰ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου τὰ ὅλα κατειργασμένους: nempe στρατιώσθαι. In Eumenis erant exercitu veterani milites, qui cum Philippo fregerant Graeciae libertatem, quique cum Alexandro Asiam pervaserant; sic itaque loquuntur velut annis et laboribus graves. Sed apud Herod. πατέρες sunt conditores. Iustinus II. 12. Quod facinus agitalis? bellum inferre olim conditoribus vestris, nuper etiam vindicibus, cogitalis? Eadem mente supra apud Herodot. VII. c. 150., Argivis fertur per legatum dixisse Persa: οὕτω ἂν εἴποιμι ὑμῖν ἀπόγονοι· οὕτω ἂν ἡμεῖς οἰκὸς ἐπὶ τοὺς ἡμετέρους προγόνους στρατιώσθαι, οὕτω ὁμίας etc. In proximis [lin. 9.] sensum optime H. Steph. expressit: et vos e medio nobis subducite, ἐκ μέσου ἡμῖν ἔξοθι: Herodoteam nobis manum ex uno Codice Clar. Wess. obtulit in Diss. Herod. p. 125. VALCK.

12. ὅπ' ἀνάγκης μέγας κτερίζεσθαι) Nihil differt, rem ubi spectes, Aeschyli Prometh. vs. 108. ἀνάγκης ταῖσδ' ὑπέζηνυκε τάλας: Sophoclis Philoct. 1022. ἀνάγκη ζυγεῖς ἔπλες ἄμ' αὐτοῖς: et Aiac. vs. 123. Aliter paullo Libanius in Basilico p. 104. c. Mex ὥστε ἀπίστασθαι legitimum solum est. WESS.

CAP. XXIII. 7. ἄμ' ἡλίῳ σκιδναμένῳ) Homereum ἔστιν ἡ ἐπιπλάταις ἡὼς huic creditur originein, et Aeschyli Pers. vs. 502. πρὶν σκιδασθῆναι θεοῦ ἀκτῖνας, dedisse. Non infrequens talis figura. Σπείρειν ἀκτῖνας Philo Vit. Contempl. p. 899. F. Spargere lumine terras Latini Poëtae, Lucretius, Lucanus, aliique, in La Cerdae Comment. ad Virgilii Aen. IX. 459. Porro ἔπλες [lin. 8.] rectum satis, nisi ἐπιπλάταις malueris. WESS.

10 seq. τὴν πόλιν ἴσχειν τῶν Ἰουδαίων) Scribendum est Ἰουδαίων: hinc Diodor. XI. c. 13. fin. κατέβηεν εἰς τὴν Εὐ- Herodot. T. VI. P. II.

βοικαι μετὰ πάντας τοῦ στόλου, καὶ τὴν τῶν Ἰωνίων πόλιν ἢν χαμψάμενος etc. vid. ibi Clar. P. Wessel. Non nescio quid scribat Steph. Byz. in Ἰστία, Ephorum cives Ἰστιαίους dixisse; sed Herodoto huius capituli initio memoratur ἀνὴρ Ἰωνίως, quod pro Ἰωνίως recte posuit Gronov. ex Med., a Galo iam oblatum ex Arch. et a Valla, quin et a Plutarcho; cuius in Edd. Herodotea describentis T. II. pag. 867. z. reperitur ἀνὴρ Ἰστιαίως; illic Ionica tantum pronuntiatio vera fuit in vulgarem. Hos ex Euboea Histiaecēnses, τοὺς Ἰστιαίους, istius aetatis Atticorum more talia contrahentium, Thucydides vocat Ἰστιαίους I. 114. Vbi memorat Euboeam opera Periclis Atheniensibus subiectam Aristides in Pericle T. III. p. 226. hoc exstat Scholion in Cod. Ms. "Εως καὶ τῶν τῶν Ὁ Θεουκλίδης, ἐξηκόντες Ἰστιαίους (leg. ἐκόντες Ἰστιαίους,) αὐτοὶ τὴν γῆν ἔσχον ἢ δὲ ἱστορία πόλεως Εὐβοίας: minimam in his corruptelam subiit Ἰστία, πόλις Εὐβοίας. In isthoo egregio clar. P. Burm. Codice msto eadem pag. saltem octo nobis ex Androtione praebet ducum nomina, qui cum Pericle susceperant expeditiones Thucydidi narratas, pleraque aliunde ignota. VALCK.

11. τῆς Ἑλλοπίνης μοίρης) Valla sui Codicis pravam, qualis et Arch., lectionem secutus, *Ellopiae*, qua de uberius Strabo X. p. 683. A., [p. 445. ed. Cas. ubi Ἑλλοπ. leui spiritu, ut apud Steph. Byz. et alios] mentionem praeteriit. Vicinum τῆς Ἰστιαίωντιδος Ionum est formae, optime hic in membranis custoditum. Non obliviscor γῆς τῆς Ἰωναιώτιδος VII. 175., cui, si verum amamus, prorsus idem, quod paludi Maeoti, Μαίητιδος titulo lib. I. 104. et IV. 20. notae, usu saepe venit. Par periculum Ἀμσρακίτης propulsandum lib. IX. 28. WESS.

CAP. XXIV. 7. γῆν ἐκαμψάμενος) Ex Herodoteo Lexico petita Suidae interpretatio, ἀνακινήσας, traxit Vallam. Ulysses Homeri Od. E. vs. 482., εὐνὴν ἐκαμψάμενος, aggesuit sibi cubile, ex foliis nempe: Φύλλον γὰρ ἔην χόρην ἄλδα παλλή, Ἐν δ' αἶρα μέσση λίκτο, velut in lecto cubuit. Hinc sua apte transtulit Herodotus, φυλλάδα τε ἐπιβαλὼν καὶ γῆν ἐκαμψάμενος: et frondes iniecit arboreas terras superingestae: sic ista putem accipienda. Eustath. in Od. i. p. 240, 49. suum citat in Iliada commentarium p. 321, 33., ubi legitur et χόριν ἐκαμψάμενος. Super cadaver terram congerere, et

puerum in cadaver accumulare propria locutione dicebatur *ἐταμιώσθαι γῆν*, et *νέον ἐταμιώσθαι*. Pro *ἐταμιώσθαι* scribendum unito more *ἐταμιώσθαι νέον* in Schol. ad Soph. Antig. v. 261. De testudine, ova sua in litore tegente, posuit Plutarch. T. II. p. 98a. p. πρὸ καύτων ἐταμιώσθαι τῆς θῆρας; οὐκ οὐκ καὶ καυμάτων. Rarissima forma activā scripsit Iamblich. de Vit. Pyth. p. 160. ἡ δὲ ἐταμιώσθαι τῆς περὶ οὐ. Formae vim quoque tribuit verbi modum Origenes c. Cels. VI. p. 285., cui vestis indutus lugubri dicitur νέον ἐταμιώσθαι, pulvere sibi angit adspersens. Vid. Clar. D'Orville. in Charit. p. 366. sed. in versu. Theognid. 427., quem citat, vulgata displicebat Hematerhusio lectio, melior altera videbatur, γαῖαν ἐταμιώσθαι, ad Hesych. T. I. p. 135a. sic dicitur iacere cadaver, opavimento matris obductum; quibus verbis Cicerus de Leg. II. 22., istam adludens Kenophontis locum, quem tractat vir summus. Sed ad Herodotum forte satis fuisset monuisse, Xenxis factum ad Thermopylas (quod attigit et Polyæn. VII. c. 15, 4.). Spartiatam postea temporis imitatum Agatiam, qui fides adhibuisse *Ἐπαιδίας νεύους*, *ἐταμιώσθαι* πένην ἀπαρτῆσαι, ut scribit Polyæn. II. 1, 23. VALCK.

CAP. XXV. 6. ὀρίωντες καὶ τοὺς εἰλωτας) Magna in his Gl. de Pauw molimina. Negat ullos adfuisse *Ἡλιότας*; negat quatuor Graecorum ad Thermopylas iacuisse millia. *Ἰδιώτας* facit *ἰδιώτας*, sive cives: scriptum praeterea supra c. 24. alium fuisse, *ὑπολειπόμενος τοῦτον ὡς τετρακισχίλους*. Proinde post nonnulla τῶν μὲν χίλιοι ὀρίωνον νεκροί, Graecorum sunt cadavera; *τίσσι* vero *χιλῶδες*, Persarum. Haec pauca de multis. Ego vero scire maxime pere aveo, quia illi praeter Spartanos et Therapienses *ἰδιώται*, cives, eorum mille tantum fuerint? et quomodo nautae [classarii] ex *ἰδιωτῶν* corporibus agnoscere Spartanos potuerint? *Ἡλιόται*, quos adfuisse vidimus VII. 22., habitu cultuque pares ceteris non erant. Hoc amplius; si mille tantum Graeci ad Thermopylas occiderint, quid fiet Epigrammate, in quo contumulatorum *χιλῶδες ἴσθρες* VII. 228. P Sed desino; id tantummodo adstruens, ieiunium hoc in strategemate Polyænum esse lib. VII. 16, 4. WESS.

CAP. XXVI. 2. ἀπὸ μακροῦ ἀνδρὲς ἀπ' Ἀρκαδίας) Quae primo viderentur adpectu longe dissita, solet sic com-

paravit eruditiss. A. Heringa; Obs. Crit. p. 166.; ut *desideres* hi fuisse videantur *Caryatae*. Nostro dicuntur *ἱπποὶ δέσμευτοι*; καὶ ἱπποὶ δουλόμενοι ἱπποὶ: virescentes; et in eundo desiderantes occupari, prout hic vocem *ἱπποὶ* scripsendam puto. Pecuniam numerabant, quam *δάνη* habebant, et ἀπρίστου τοῦ ἴδου μίσθου, vocabant et ἀπρίστου, id est *ἀπρίστου* ἱπποῦ: contra ἱπποὶ χρίματα erant *quatuordecim foeneris partitantes* pecuniae, monente G. Budaeo Comm. Ling. Gal. p. 271. vid. Salmas. de Trap. Foen. p. 480. Bariori us apud Demosth. p. 547, 7. ἰδιωτὸν καὶ δανείον χρίματα sic τὸ ἑστὶν Ἀπρίστου - - καὶ Ἀπολλοδωρῆ, ἵππος ἱπποὶ δάνη, καὶ negotiantur, sive ἵππος ἱππομενίας ἱππομενίας, quae phraeo est in Ev. Matth. xxv, 16. VALCK. — *Areades* illos, qui hic memorantur, transfugas ex *Carya* Arcadiae oppido advenisse statuens Heringa, testimonio maxime *Kitrui* usae erat; qui lib. I. cap. 1. originem *Caryatidem* quae in architectura vocanter expositurus, *Carya*, ait, civitas *Peloponnesi*, cum *Persis* hostibus contra *Græciam* consensit; cetera *Kitrui* verba iam olim *Holstenius* in Notis ad *Steph. Byz.* voc. *Kitrui* adpaverat. Quod autem duo *Peloponnesi* oppida fuisse statuunt docti viri, quorum utrique *Kitrui* vel *Kitrui* nomen; rectius fortasse dictari erant, usam idemque oppidum olim, quo tempore *Græciam* *Xerxes* invasis, *Arcadiae* fuisse contributum, deinde vero *Aconione* fractam editionis. S.

5. vel *αὐτοῦ*. Aeque bonum et *αὐτοῦ* Verisimiliter *αὐτοῦ* [lin. 6.] unde ἱπποὶ ἀπρίστου IV. 146. alique. *Malai* quoque [lin. 7.] ἀγροὶν Ὀλύμπου, ut ἀγροὶ Ἀστυνοῦ denique *Δωρῶν* praeceduntibus manu exaratis exemplaribus. Maxime vero memorabilis est [lin. 11.] *Τριτανταῖον* καὶ ὁ Ἀπρίστου *Καλλοῦ* et *Αἰθρῆ*, idem, uti videtur, et lib. VII. 83. *Tigræx* haud quidem ignotus inter *Persas* est, *Achæmenidarum* gente proximatus; archimagus *Artaxani* filius, VII. 62. IX. 95. Quare *Th. Galea* [*Τριτανταῖον* unice probanti] videtur aditulari posse. WESS. — Ad eandem *Τριτανταῖον* spectare videtur, quod lib. 6. scribitur; καὶ δὲ τὸ πρὸ αὐτοῦ εἶναι S.

7. καὶ Ὀλύμπου δὲ ἀγροὶν. Doctissimo G. *Koenio* corrigendum videbatur, καὶ Ὀλύμπου δὲ ἀγροὶν. Hoc mihi olim etiam placebat; nunc, si praebent alii Codices lectionem

quidem dat margo Steph., legi malim αἱ Ὀλύμπια δῶκεν. Vulgatum si forsan, ut hęc, legeretur a libi, uno tamen altero exemplo nolim abuti adversus centena. In istis paulo post, [lin. 9 seq.] quibus Arcades quale praeonium esset Olympiensem Persis interrogantibus εἶπον, τῆς Ἰθαλῆς τὸν δίδεμεν ὀρίφανον, leve forsan vitium latet, quod una hincola loco mota facile tolli posset, si nempe scriberetur τῆς Ἰθαλῆς τὸν δίδεμεν ὀρίφανον, ex oleastro coronam ut simpliciter dixerint Arcades; quorum verbis Noster, Olympiacae laudis admirator, interiecerit τὸν δίδεμεν, illam Poëtarum, Pindari praesertim, carminibus deoantatam. Quibus haec forte videbitur non necessarium, fitebantur tamen his Pansaniae III. p. 278., ἀρχονται μὲν ἀπὸ Τηλέφου τῶν ὕμνων, ἀπεδιδόθη δὲ οὐδὲν ἐς τὸν Εὐρύπιδον, omnino corrigendum; ἀποδίδουσι δὲ οὐδὲν VALCK. — Mihi quidem (ut dicam quod sentio) frigide praeter morem dicturus fuisse Herodotus videtur, si δίδεμεν hic scripsisset. Ego vero in hunc modum edi curans, αἱ δ' εἶλας, „τῆς Ἰθαλῆς τὸν δίδεμεν ὀρίφανον,“ oboculos habueram superiorum editionum exempla, in quibus post εἶπον intercisa erat oratio, quo scilicet intelligeretur, αἱ δὲ εἶπον, τὸ αἶθλον εἶναι τὸν δίδεμεν ὀρίφανον Ἰθαλῆς. Nunc (quamvis ad sententiae summam h. l. nihil referat utrum modo structuram orationis accipias) deletas illas notas „et“ velim, et parum commode post εἶπον comma olim positum fuisse autumo: iuncta enim intelligi debent εἶπον τὸν ὀρίφανον, nempe τὸν τῆς Ἰθαλῆς ὀρίφανον δίδεμεν τοῖς νικῶσι, hęc vero narrarunt oleae coronam, victoribus dari solitam. Paulo superius, [lin. 7.] ubi δῶκεν offerunt complures probati codices, recipi fortasse hoc ipsum, licet mox subiiciatur διαφάνη debuerat; quoniam (ut iam frequentissime observavimus) variare verborum modos Scriptor noster amat. S.

CAP. XXVII. 3. ἀπὸ τοῦ ἐνέχοντες αἰὲν χόλον) Litam, quam publicato achedae moverunt, secundum ead. Non nescio Euripideum Hecub. vs. 1118. ἡ μὲν γὰρ χόλον. Σοὶ καὶ τέκνοισι εἴχῃ, Sophocleumque Trachin. vs. 272. Aliiter Herodotus lib. VI. 119. Δαρῖος --- ἐνέχῃ τοῖς δαῖνι χόλον: et lib. I. 118. Odii Thesalorum in Phocenses exordia lib. VII. 176. signata sunt. Hinc τὴν πρὸς Θεσσαλίας ἔχθραν, ἡ ἀντιπῆρξι Θεττακοῖς ἐκ παλαιῶν χρόνων, non tacuit Aeschin. περὶ Παραπρ. p. 46. WESS.

9. καταλήθυσαν ἐς τὸν Πάρνησσόν οἱ Φωκίαις) Mirum accidit, H. Stephanum ad haec adhaesisse; sed comma, male punctum post Πάρνησσόν, illi tenebras offudit. Melior in his Pavius, atque diu ante eum Polyaenus VI. 18. Nimirum Thessali subita incursione Phocenses in Parnassum coneluserant. Unde deinceps ταῦτα μὲν νῦν τὸν περὶ ἀργύρου τῶν Θεσσαλῶν οἱ Φωκίαις, πολιορκίοντας ἰωῦτούς: ubi multitudinis numerus, περὶ δὲ spectans, nemini molestus esse debet. Verum audiamus Polyaenum: Φωκίαις ἐς τὸν Πάρνησσόν κατακλιθέντες, γυφώσαντες αὐτοὺς καὶ τὰ ὅπλα νυκτὶ παραλήψ. Sic scripserat. Vulgo illi γυφώσαντες deerant, damno sententiae manifesto, sicuti Diodoro XI. 14. adscriptum. Animadvertit et illud doctissimus Berglerus. Rem eandem, alio tamen ordine, operosius exsequitur Pausanias lib. X. c. 1. ubi de Tellia et de Telliadis (infra lib. IX. 37. memoratis) Κῦβητις et Leopardus Emendat. lib. IV. 18. WESS.

10 seq. ὁ Τελλίης --- γυφώσας etc.) Obiter hinc Polyaenum p. 562. redintegravit Clar. Wess. ad Diodor. T. I. p. 414. quo nondum usus Koenius ex Herodoto quoque vidit in Polyaeno legendum: Φωκίαις, ἐς τὸν Πάρνησσόν κατακλιθέντες, γυφώσαντες αὐτοὺς καὶ τὰ ὅπλα: sic vox collocata ob similem praecedentis syllabam facile periit. Elea vatem Telliam, in quo viro egregio spes opesque erant Phocensium sitae, laudat Pausanias et hoc ipsius in bello non illaudabile commentum, in Phocicis p. 800. et 801., ubi Thessalos quingenti noctu narrantur improvisos adorti, αὐτοὶ τε ἀλλήλομύνοι γυφῶ, καὶ ἰνδιδικέτις ὅπλα λαμβά ἐπὶ τῇ γυφῶ. Eodem isthoc cum Thessalis bello quod evenit memorabile Phocensium facinus desperatione furentium et rabie, Pausaniae narratum, explicativius etiam atque in laudem mulierum praesertim Phocensium Plutarcho de Virtut. Mulier. p. 244., causam non exputo, quam tamen habuisse certam suspicor, cur hoc in loco silentio praemittit Herodotus. VALCK.

18. ὥστι τέτρακισχιλίῳ κρατῆσαι) Male Valla et consentanei τρισχιλίῳ. Polyaenus καὶ πᾶμα ἰγίνοντο Θεσσαλαίῳ ἀνδρὶς τέτρακισχιλίοι. Cur ego autem λοιπὰς [post ταῖς 2, lin. 20.] tuerer, tanta Codicum conspiratione in exilium actas? Vocis absentia sententiae nihil nocet. WESS. — Inutilem vocem invito suo codice knauerat Gron. Ignorat autem eundem noster F. cum aliis. S.

CAP. XXVIII. 4. ἢ ἴσθι κατὰ Τάμπωλιν) Ob oculos ista Polyaeus fuerunt VI. 18, 2. τὰφρον ὀρύξαντες κατὰ τὴν πόλιν καὶ πληροῦσαντες αὐτὴν κινῶν ἀμφοτέρων: dederat ergo κατὰ τὴν Τάμπωλιν, [aut nude κατὰ Τάμπωλιν,] quae Valckenarii iustissima correctio ad Phoeniss. Euripid. p. 749. Scripsi [lin. 5.] ἀμφοτέρως κεινούς de Herodoti adsuetudine lib. VII. 131. [et alibi] a qua me ἰδῶλα κινῶ καρδίας Democriti apud Stob. Serm. IV. p. 56. non revocant. WESS. — Quamvis vero constanter alias formā κινός, pro communi κινός, usus esse videatur Herodotus, advertere tamen animum Editoris debuerat Homericā forma κινεός, quam h. l. plerique codices cum vet. Edd. praeferebant: qua fortasse et aliis quibusdam in locis usus est Scriptor noster, ubi librariorum alii formam κινός, alii communem κινός posuerunt. S.

4. κατὰ Τάμπωλιν) Ad haec Polyaeum VI. c. 18, 2. comparanti Koenio latere non poterat, in istis, τὰφρον ὀρύξαντες κατὰ τὴν πόλιν, corrigendum ex Herodoto κατὰ Τάμπωλιν: in transcurso eadem facta fuit comparatio ad Schol. in Phoen. Eurip. p. 749. Fraudem, qua vicinos Thessalos irretitos tenuerunt, explicate tradit Pausan. X. p. 799., κατὰ τὴν Τάμπωλιν - - ὑδρίας κεράμους πεποιημένας κατορύξαντες, καὶ ἐκ' αὐτὰς γῆν ἐπιφορήσαντες (Herodot. χούν ἐπιφορήσαντες) ὑπὸ μιν τὴν ἔκπαι τῶν Θισσῶν. In foveas equites fuere praecipitati, equi autem ἀπικωλοῦντο: quod Pausanias sumsit e Thucyd. VII. 27. Herodoto οἱ ἔκπαι τὰ σῆλμα διφθάρησαν. Hoc bello Phocensibus dux erat alter de duobus Ταμπωλῆς Δαίφαις, iuxta Pausan. p. 800. Δαίφαις ὁ Βαθυλλίου τρίτος αὐτός ἄρχων dicitur Plutarcho T. II. p. 244., ubi congressus cum Thessalis victoriam Phocenses reportasse narratur περὶ Κλεινάς τῆς Ταμπωλίδος. De Hyampoli multis agens Iac. Palmer. in Gr. Antiq. p. 665. istas Phocidis Cleonas vicum in Hyampolitarum vicinia fuisse suspicatur. Iason Thessalus Ταμπωλῶν τό, τι προάστειον εἶλε, καὶ τὴν χώραν ἐπὶ ὀρύξει, apud Xenoph. Ἑλλ. VI. p. 350, 28. VALCK.

CAP. XXIX. 1. Τουτίων δὲ σφί ἀμφοτέρων ἔχοντες ἔγνωτον) Eruditissimus H. Stephanus vocabulum ἔγνωτον, quatenus quidem substantivi sedem obtinebat, e Graecae linguae finibus procul amandavit; dictionesque adeo, αἰσῶται καὶ ἔγνωτον εἶχε lib. VI. 133. et 73., scriptas fuisse καὶ ἐν κέτῳ εἶχε, vice καὶ ἐνῆχε κέτῳ. Inspecie eius Prolegom.

p. 736. Cui animadversioni valide repugnat hic locus, talem τῶν ἐν recusans, et lib. IX. 109. τῇ μὲν γυναικὶ τούτῳ οὐκ ἔχει ἔχοντες. Plura aliàs. WESS.

CAP. XXX. 1 seqq. οἱ γὰρ Φανίας καὶ οἱ αἱ etc.) Si verò nititur *Pausanias* lib. X. cap. 1. extr. narratio; Phocæas cum Persa, necessitate compulsi, ὑπ' ἀνάγκης, primum fecerunt, postea ad Græcorum societatem reversi. Non ita Noster hic et superiore libro c. 203. et 218. Vicinum [lin. 4.] κατὰ τὸ ἔχθος τὸ Θερραλῶν Pass. et apud *Plutarchum* minime malum: consimile κατὰ τι τὸ ἔχθος τὸ Λακεδαιμονίων, quo Spartanos prosequabatur Hegesistratus, sive, ut ibidem, τὸ ἔχθος τὸ ἐς Λακεδαιμονίους, lib. IX. 36. 37. In Latinis talia sæpe. Vid. *Cortium* ad fragm. *Sallustii* p. 956. WESS.

2 seq. οὐκ ἐμυδιζον, κατ' ἄλλο μὲν οὐδὲν) Verisimillimam *Herodotici* coniecturam ingeniosâ malevolentia nititur evertere *Plutarch.* T. II. p. 868. c. Sed *Herodotea* describens *Philosophus* præbet ex suo Codice lectionem unam alteramve vulgatâ apud *Herodotum* non deteriore; velut in proximis, [lin. 4.] κατὰ δὲ τὸ ἔχθος τὸ Θερραλῶν, nulla alia de causa, quam quia oderant *Thessalos*: similiter scribit et in eundem sensum Noster IX. 37., κατὰ τὸ ἔχθος τὸ Λακεδαιμονίων, propter odium, quo *Lacedæmonios* oderat: et *Thucydides*, κατ' ἔχθος τὸ Λακεδαιμονίων κατ' ἔχθος τὸ Περσῶν κατ' ἔχθος τὸ Κορινθίων, p. 67, 73. p. 239, 10. p. 485, 57. Aptissima dedit in eam rem *Iac. Perizonius* in *Adiani* Var. II. 25. et ex his suis observatis explicare debuerat apud eundem XII. 53. τὸ Μεγαρίων πωάσιον: ubi commodè *Thucydideam* τὸ Μεγαρίων ψήφισμα contulit *Cl. Abr. Gronov.* cuius avus *I. F. Gr.* vid. in *Livii* XXXIV. c. 26. VALCK. [8. ἐκείνους αἱμα) Vide *Valck.* ad VII. 164, 3. et conf. IX. 7, 19. S.]

CAP. XXXI. 5. ποδῶν στίβος) *Valla* Græcum *podeon* retinuit, *Porta* laudatore: limes venit a *Gronovio*, ex *Salmasii* sententia ad *Solin.* p. 297. [Nobis *laciniam* interpretari placuit. De *pandulo* utris *petiolo* idem usurpatum vocab. II. 121, 70. vidimus. *Angustum* terræ *trachum* h. l. intelligi adparet.] Μελίς [lin. 7.] rediit ex dictis lib. VII. 198. At *Διουπῆς*, etsi *Διουπῆς* suspicionibus ex *Schol.* ad *Apollon. Rh.* I. 1212. ansam præbet, non move-

tur. Vide c. 45. et lib. I. 56. Porro quod in proximis, [lin. 11. seq.] ἐμῆδ' ἔδ' ἔν τι γὰρ, καὶ οὐκ ἰδέναι Θεσσαλοῖσι, perperam arbitror a *Valla* exprimi. Causae, propter quas Doriensium regio a vastitate manserit immunis, indicantur, tum quod Medorum illi partibus studerent, tum quis Thessalis consultum non videbatur. WESS.

7. τῆς τε Μηλιαίδος -- χαίρης) Μηλίδος, usitatam alibi Nostro quoque formam, praetulit Cl. *Wess.* in Diss. Herod. p. 127. Ad Callim. Hymn. in Del. vs. 287., ἱερὸν δ' ἔστω καὶ οὐρα Μηλίδος αἴης, nuperrimus Editor, vir magnis suis meritis clarissimus, Io. Aug. Ernesti aptissimum dedit Thueydidis locum, quo Melienses etiam Ἰερῆς nominantur. Exemplis aliquot ostendi posset, non inutilem esse observationem Scholiastae Aristid. in Cod. MS. καλῶς εἶπε (T. I. p. 304.) Μελίαν, καὶ οὐ Μηλίαν. Μελιοὶ μὲν γὰρ οἱ τὴν νῦν οὐσιώτες; Μελιαῖς δὲ, οἱ ἐν τῇ Μελιακῇ κόλῳ. *Meliacum sinum* Livius XXVII. c. 30. et XXXV. c. 57. Μηλία κόλπον dixit Herodot. IV. c. 33. Attica contractione Μαλιά κόλπον *Aeschyl.* Pers. 486. et *Aristoph.* Lysist. 1171. ubi notat *Palmer.* in Exercit. p. 769. Μαλιά κόλπον Atticistam scripsisse puto *Philostratum* p. 551., non, quod ferri nequit, Μηλῖδα κόλπον. In proximis merito Doctiss. *Koenig* Latina Graccis, καὶ οὐκ ἰδέναι Θεσσαλοῖσι, videbantur disconvenire; proque istis, etsi Thessalis non videbatur, ponendum, neque Thessalis videbatur, nempe vastanda Doris; horum enim ductu Persae utebantur, et ex horum libidine plus minusve mali regionibus inferebant. VALCK.

CAP. XXXII. 5. τοῦ Παρναβοῦ ἡ κορυφὴ etc.) Suo quoque nomine vocata dicitur Τιβερία. Ista quidem clarent atque aliunde firmantur; sed his interiecta sic primum vulgabantur: τοῦ Παρναβοῦ ἡ κορυφὴ, κατὰ Νέωνα πόλιν, καμένη ὑπ' ἰαυτῆς Τιβερία οὐνομα αὐτῇ. Vallae Latina: quæ vertex est iuxta urbem Neonem illic sitam, homine Tithorea: facta videntur de Graecis hoc modo scriptis, κατὰ Νέωνα πόλιν. καμένη ὑπ' αὐτῆς. Sed Codicum lectionibus instructus de Laurentianis certius iudicabit. Pro sua Linguae Graecae peritia H. Steph. scripsit seorsim sitam, legens καμένη ὑπ' ἰαυτῆς: sed nec huius sibi lectionis sensum satisfacere fatetur. Holstenii commentum ad Steph. Byz. in Τιβερία vix memorari meretur: Latina *Palmerii* in Graecis

Ant. p. 635. Graecis neutiquam respondent. Clar. Gronovii ingeniosa esset interpretatio, si mons Graece dici posset διξασθαι ὄμιλον ἐφ' ἑαυτοῦ: quod non puto. [Quo pacto Graeca ediderit Gronovius, in *Var. Lect.* dixi: latina eiusdem versio haec erat, *vertex* - - - *in se aptus turbae capiendae.*] Habuerunt etiam Phocenses velut commune gentis concilium, in quod συνίδρους suos mittebant civitates, τὸ Φωκὸν dictum: vid. *Pausan.* X. p. 805. 808. 882. 892. Iam auspicio, *Neonem* urbem dictam *κειμένην ἐπ' ἰωῦτῆς*, quod *seorsim posita*, *suique iuris*, cum reliquis Phocidis civitatibus in commune non consulebat: hoc sensu commode urbs dici potest *ἐπ' ἰωῦτῆς εἶναι*, vel *κῆσθαι*, vel *οἰκίσθαι*. Nusquam istius urbis incolae memorantur Νεῶναι, ubi res narrantur a Phocensibus in commune gestae cum Thessalis, aut cum plerisque Graecis bello sacro. Hos itaque suspicio *ἐπὶ σφῶν αὐτῶν αὐτονόμους οἰκίσσαι*: quae phrasis est *Thucyd.* II. c. 63. Ut huius et aliorum, sic *Herodoti* est *κῆσθαι ἐπ' ἰωῦτοῦ*: lib. II. c. 2. *infantes* voluit *ἐν στήθεσιν ἑαυτῶν* *ἐπ' ἰωῦτῶν κῆσθαι*, *seorsim iacere*: vid. VII. c. 10. IX. 17. et 37. ubi *εἶχον ἐπ' ἰωῦτῶν μάντιν*, *suum sibi habebant haruspiciem*, ab illo *Mardonii* diversum. Urbem Νέωνα hinc *Steph. Byz.* adnotavit. Occasione loci *Demosthenis* de falsa *Legat.* p. 232. *Harpocraton* in Νέωνιν urbem hanc Phocidis *Herodoto* dictam scribit Νεῶνα, Νεῶνας *Androtioni*. Ex *Herodoto* *Pausanias* X. [c. 32.] p. 878. ἔνομα Νεῶνα μὲν τῇ πόλει, Τίθοραν δὲ εἶναι τοῦ Παρνατοῦ τὴν ἄκρην. In verticem *Parnassi*, sic vocatum aevo *Herodoti*, qui erat ex adverso urbis *Neonis* [κατὰ Νέωνα πόλιν] *seorsim sitae*, [κειμένην ἐπ' ἰωῦτῆς] *miseri* *Phocenses ἀνηνίκαστο*, καὶ αὐτοὶ ἀνίσταντο: quae *Clar. Weiss* declaravit, *Diss. Herod.* p. 198. VALCK.

6. κατὰ Νέωνα πόλιν κειμένη, ἐπ' ἰωῦτῆς) *Distinctio* *Cl. Gronovii* est, cuius rescripta *H. Stephano* et *L. Holstenio*, locique novam dilucidationem, *Notae* repraesentant. *Aspera* mihi tamen semper visa dictio fuit, κορυφὴ κατὰ πῆλιν κειμένη, siquidem oppidum adstrui montis solet vertici, non vertex urbi. Placuit propterea *κειμένην ἐπ' αὐτῆς*, *sitam* in eo, non *ἐπ' αὐτῆς*, quae divinatio docti viri. *Parnassi* cacumen *Tithorea* urbem habuit *Neonem*; praeruptum illud quidem, sed multitudinis capax. Fuisse vero *Neonem* isto in iugo, testes *Pausaniam* ac *Plutarch.* in *Sulla* p. 461. D.

Seto; Tithoream, quae Neon quondam, in eo locantes. Praeterea *ἐς τὴν δὴ ἀνελίξαντο* non est, in quam vecti erant, sed in quam res suas conportarant, sive ἀνεκένδεοντο, ut belle ibid. *Plutarchus*. Probe recorder, *Eustathium* [loco in *Var. Lect.* citato] hinc accepisse *ἐς Σπάρτην ἀνελίξαντο*, et explicasse ἀνέλθων, sed et aberrasse, tum in citando, tum explicando. Scriptoris eum verba aliud docere, si advertisset, potuerant; illa quoque, ipsi non ignota c. 36. *ἐς τὸ Κωρύκειον ἀνελίξαντο*, similiaque lib. III. 148. *WESS.* — Nihil magis in promptu fuerat, quam κατὰ Νέωνα πόνον κειμένην scribere; ita quidem, ut, si κειμένην scripsisse statuamus *Herodotum*, facillime id in κειμένην mutari a librariis potuisset; non vice versa. Igitur, quum in nullo vet. cod. κειμένη scriptum reperitur, eo certius inde colligi videtur veram esse scripturam κειμένη, adeo religiose servatam a librariis. Quod vero *Wess.* oppidum ait adstrui volere montis vertici, non verticem urbi, id quidem nihil ad id de quo hic agitur. Si in oppidum confugissent Phocenses, commode dicturus fuisset *Herodotus*, oppidum illud in radice verticis situm fuisse cui Tithorea nomen: nunc illi in singularem et separatam aliquem Parnassi verticem confugerunt; et, quisnam ille fuerit vertex, declarat Scriptor, non solum nomen eius edens, sed et adiiiciens, fuisse verticem in ea Parnassi regione situm ubi Neon est oppidum, hoc scil. nomine ea aetate notum, humiliori fortasse tumulo adstructum, ex adverso Tithoreae. Id oppidum dein a Persis captum incensumque fuisse ex cap. 33, 5. discimus: Phocenses autem in montis vertice tuti fuerunt ab hostium impetu. S.

CAP. XXXIII. 3-5. καὶ κατὰ μὲν ἔκασταν etc.) Annumeravit has Phocidis urbes ex *Herodoto*, in quibusdam discrepans, *Pausanias* X. 3. Δρύμον adpellat Δρυμάειν, dissentiente *Eustathio* ad Poëtam: Τεθρώνιον cum *Steph. Byz.* Τεθρώνιον, *Eustath.* Θρόνιον, non bene: id oppidum enim Locridis, ad Thermopylarum angustias, teste *Aeschine* περὶ Παραπρ. p. 45. et *Diodoro* XVI. 33. Ἀμφίκλειαν vocitat Ἀμφίκλειαν: immo vero Nostrum ait urbem Ὀφθρίαν nuncupasse X. 33. p. 883., nec ipse tamen, sed imprudentes librarii, uti optime *Sylburgius*. Ἀμφίκλειαν scripsisse *Herodotum*, *Stephanus Byz.*, et quae de tituli origine subdit ipse,

testimonio sunt. Τριτίας adfirmat praeter Thucydide Ethnographus: hinc Hesychii Τριτίας γένος, ὃ ἀπὸ Τριτίων πόλεως κῆρας, ἥ ἐστι πλησίον Φωκίδος. Reliquis non immerito, expositis a Nob. Palmerio Gr. Antiq. lib. VI. 16; WESS.

Ibid. κατὰ μὲν Ἰκκουσαν Δρύμον etc.) Secundum Plutarch. T. II. p. 868. v. narraverat Herodotus, τριτεκαίδεκα πόλεις τῆς Φωκίδος ὑπὸ τοῦ βαρβάρου κατακαυθῆναι: scribere autem censor debuit πντεκαίδεκα: hoc enim capite duodecim et paulo post tres anemorantur urbes Phocidis, in quarum tota incolis vacua igne Persae saevierint. His quindecim dum si eximas, quas incolentium nomine, ni fallor, designatas, Πεδίας dixit et Τριτίας, ceteras omnes, iisdem plenis que nominibus memoratas Pausaniae, solo postea temporis aequari iussit Amphictyonum praesidio feroc. Philippus Amyntae fil., cum funesto Graecae libertati bello sacro finem imposuisset. Praeter istas autem, hae et infra Herodoto memoratas, idem tum ceterae Phocidis urbes, quae praecipuae erant duae et viginti, triste fatum subierunt; unis Abis exceptis. Istas xxii. urbes tum deletas recenset Pausan. X. p. 803. et 804. Herodoto enumeratas singulatim pro doctrina sua Geographica tractavit Iac. Palmer. Graec. Ant. VI. c. 15., sic tamen, ut saepius vir egregius errare debuerit, nec Critica sollertia neque instructus accurata Linguae Graecae peritia. De multis, quae hic dici possent, nunc satis erit semel Pausaniae suo loco restituisse, quae in alienum immigrarunt lib. X. [c. 34.] p. 885., ἐν ταῖς Φωκίδων πόλεσιν, αἳ ὁ Μῆδης ἐτέλεσσεν, ἀρβυλῆσαι καὶ τὴν Ἐλατιαν ἐστὶν ἐν ταύταις (κατὰ Ἡρόdotu λόγους). Novissima huc retraho ex fine p. 884. [c. 33.] VALCK.

9. καὶ οὖν ἐστὶ χρηστήριον). Celebris eius in Musis mentio lib. I. 46., supra c. 27. et dein c. 134., itidem apud alios in Leopardi Emend. lib. VI. 22. et Casaub. ad Strabon. IX. p. 647. [p. 423. ed. Cas.] WESS.

CAP. XXXV. 4 seq. Πανοπίων τὴν πόλιν etc.) Danti-dem et Panopea Poëta in Catalogo, [Iliad. β. 520.] uti situs requirebat, iunxit. Quas urbes cum Persae inflammaverint, Αἰολιδίων titulus oppidi complecti nomen debet. Ubi vero in Phocide illud? Palmerius cum omni Graecia

ignorat: Gronovius repetisse se in Plutarchi Lucullo pag. 479. p. putavit, ubi τῆς Φωκίδος περὶ Σελήν ἀπολιζόντες. De minor tamen vehementer, istos huc ἀπολιζόντας advocari, qui L. Luculli aetate ex Boeotiae Chaeronea, uti nitide Plutarchus, in eam Phocidis partem commigrarunt. Ficuloneum ergo Acolidis illi praesidium. Quid itaque? Menda ex vocabulo insinuavit; scripserat ΑΙΛΑΙΕΩΝ, inperiti vero ΑΙΘΑΙΔΕΩΝ. Quam quidem scripturae fraudem ante hos quinque annos Cl. Valckenarius mihi monstravit et probavit: nunc eandem video in Cl. de Passu conjecturam incidisse. Profecto, si quae alia, ex tripode venit Αἶλαα, Lilaea, proxime ab oppidis inconsis aberat, doctores Pausania lib. X. 33., nec satum, quod illa mersit, potuit vitare: WESS. — Ex Med. Αἰολίδων posuit Gronovius pro Αἰολίδων Acolidensium, Valla. Palmer. Graec. Ant. p. 675. miratur nullum alium de hac Acolide mentionem fecisse: diodem poëtae servatis literarum ductibus iam ante aliquot annos veram, ut opinor, lectionem detexi corrigendo Αἰλαίαι. Quo quisque colore suum errorem increpaverit nihil attinet dixisse, veritate monstrata. Perseus αὖτὲν Πανοπὸν τὴν πόλιν ἐνέπρηστον, καὶ Δαυλίδαν, καὶ Ἀλαιοῦσαν: Panopseum urbem incendio vastarunt, et Daulidream, at Lilaeensiam; atque adeo Panopen, Daulida, et Lilaeam, Αἰλαίαν: hinc, auctore Steph. Byz. ἢ Αἰλαίαις Ἰννα Πανοπ. X. [c. 8.] p. 817. οἱ Αἰλαίαις -- ἐς τοῦ Κηφισοῦ τὴν ἀπὸ τῆς πόλεως ἐκτεταμένην ἀφ᾽ ἑαυτῶν, accolebant Cephisi fontem: ab interitu tutos praestitit Homerus, a quo praeter ceteros Phocenses Lilaeenses etiam intextuntur Boeotiae, Ἰλ. β. 423. αἰῶν. Οἱ Κηφισοῦ ἔχον -- καὶ Δαυλίδα, καὶ Πανοπία, Οἱ τ' Ἀλαιοῦσαν ποταμὸν. Μηφισσὸν δὲ ὄν Ἰνναον, Οἱ τε Αἰλαίαι ἔχον ποτὴς ἐπὶ Κηφισοῖο. A Philippo solo aequatae hae poëtae, memorantur urbes Pausaniae pag. 803., Αἰλαία, Πανοπία, Ἀλαιοῦσα, Παρπατοῦσαι, Πανονίης, Δαυλίδας: veteres omnes, partim Homeri carmine nobilitatae, partim Xerxis furore: de Lilaea Palmerius egit Graec. Ant. VI. p. 684. et seqq. VALCK.

τὴν πόλιν δ' ἐκείνην (invariato et invariato suum Herodotus fatetur lib. I. 173. alibique. WESS. — Nempe ubi pluralis est numerus, at h. l. unice verum erat ἡ πόλις, aut ἡ πόλις. Vide Var. Lect. S.

CAP. XXXVI. 5. ὁ δὲ θεός, ὅπως οὖν (in nota) Colorem ex his Pausaniae duxit commemoratio Delphicium metus et responsi Apellinei, sub Brenni adventum lib. X. 23. pag. 853., uti bene Kühnias. Illud τὸν ἰσχυρὸν προκατῆσθαι [lin. 6.] simile habet, sed explicatio lib. IX. 105. ἀδύνατον γὰρ --- εἶναι ἰσχυροὺς Ἴακχον προκατῆσθαι, θρουσιότας τὸν πᾶντα χρόνον. Inde στρατοὶ προκατεδίδμου τῆς χώρας, qui regionem tuentur, Artapani apud Esch. Praep. Evang. IX. 27. WESS.

10. ἡ τὸ Κωρύκειον ἄντρον) Cultissimam antri descriptionem Pausanias X. 32. (pag. 879. instituit, et priora Aeschylus, ut alias monui, Eumenid. vs. 22. WESS. — Aliud fuit in Cilicia nobile Corycium antrum, de quo ad Celetis Tabulam c. 26. p. 345. dixi; ubi huius in Parmensi monte cognominis antri memoria animum meum fecellorat. S.

13. Quod hic ait καὶ τῷ προφῆτῳ, unicum nobis aetior aetas plures Prophetas (oraculorum interpretes) Delphis tribuit, Plutarch. T. II. p. 410. F. Aelianus Hist. Animal. X. 26. Vid. Ant. van Dale de Oracul. c. 5. pag. 104. Nimirum aucta Oraculi fama et superstitione, ut duas προφῆτιαν sive Pythias et tertias vicarias, in crebra sciscitantium turba, opus fuit, ita et pluribus Prophetis. Vides ad Diodori lib. XVI. 26. WESS.

CAP. XXXVII. 4. ἔωθεν ἐκ τοῦ μεγάρου ἱεροῦ.) Hic sane miror cur ἔωθεν scribi maluerit H. Steph. quod, me iudice, protinus altero debueret mutari, si hic forte legeretur. ἔω infra recte scriptum in istis, δύνει -- καὶ τοῦτο καίτοι ἐστὶ; ὅπλα ἀρτία αὐτομάματα φανῆναι ἔω προελθόντα τοῦ νεοῦ. Arma, credo, sponte sua templi exierant penetrati, ut heroës Delphorum Phylacus et Autonomus, scutis sacris velut amuletis muniti, pro aris et focis Delphorum suorum propugnarent; vid. c. 38. et 59. Paulo ante Leutricam pugnam, Thebis, ut ait Callisthenes, in templo Herculis valvae clausae repagulis subito se ipsae aperuerunt, (ὡς τοῦ Ἡρακλείους εἰς τὴν μάχην ἐξορμησάντων, Xenoph. 'Ελλ. VI. pag. 548, 11.) armaque quae fixa in parietibus fuerant, ea sunt humi inventa: Cicero de Divin. I. 34. Plura, praeter ceteros, narrat illic prodigia Xenophon, ipse neutiquam liber a superstitionis morbo: nonnullos tamen

dixisse fatetur, ὡς ταῦτα πάντα τεχνήματα ἦν τῶν προΐστανδ-
 ρων. Delphis hoc tempore nec locus erat fraudibus nec
 tempus. Delphorum propheta Aceratus, exsternatus prae-
 sentis periculi metu, facile sibi videri potuit duplicem
 videre Delphos; quidni, sponte sua foribus patentibus,
 arma etiam αὐτόματα ἔξω προσιείμενα τοῦ τοῦ? Neque est cur
 miremur ista talia elegantissimo Herodoti ingenio se pro-
 bare potuisse tanquam vera. VALCK.

7 seq. τῆς Προΐτης Ἀθηναίης) Magna Vind. ex servata
 scriptione veriere laus, cumulatior futura, modo in con-
 sequentibus auferri sese passus haud fuisset: scribi ad eam
 formam semper oportet; nam Προΐτης in Demosthene, Ae-
 schine, Diodoro, Pausania, improbum minime, in Herodo-
 to ubique. Confer lib. I. 92. WESS.

14 seq. ἐκ μὲν τοῦ οὐρανοῦ κεραυνοί) Haec prodigia, si pro-
 digia dicenda sunt quae media aestate de coelo fulmina
 iaciebantur, memorat et Diodor. XI. c. 14. Quae Persas,
 eadem postea temporis Galatas a spoliando templo tradun-
 tur abegisse. Horum ubi facinus attigit, Herodoteis usum
 Pausaniam non latuit Kühnium lib. I. [cap. 4.] p. 11., κε-
 ραυνοί τε ἰδίῳρτο ἐς τοὺς Γαλάτας, καὶ ἀποβλαγίσαι πίτραι τοῦ
 Παρνασσῶ, δαίματα τε ἄνδρες ἰφίσταντο ὀπλίται τοῖς βαρβάρους.
 Explicatius eadem enarrat suo loco in Phocicis pag. 854.,
 Herodotum eleganter aemulatus, iudice Clar. Wessel. ad Dio-
 dorum. Pausaniae narratis simillima tradit Iustin. XXIV.
 8. iuxta quem lib. II. c. 12. miserat Xerxes quatuor millia
 armatorum Delphos ad templum Apollinis diripiendam; ---
 quae manus tota imbris et fulminibus deleta est, ut intelli-
 geret, quam nullae essent hominum adversus Deos vires. Tem-
 pestatis vehementia territos et superstitione, plerosque
 aufugisse, non totam manum deletam, ex Herodoto licet
 colligere. VALCK.

16. ἀποβλαγίσαι δύο κορυφαί) Similia his Diodorus VI. 14.
 Quin eadem, si Pausaniae fides lib. I. 4., Gallos raptorea
 poena involvit, κεραυνοί τε ἰδίῳρτο ἐς τοὺς Γαλάτας, καὶ ἀπο-
 βλαγίσαι πίτραι τοῦ Παρνασσῶ. Ipsam tamen Apollinis ae-
 dem direptam a Persis atque incendio foedatam diffiten-
 tur: non ita Plutarchus Num. pag. 66. c., τὸν ἱερὸν λύχρον,
 aeternum illum ignem, cum templum a Medis inflam-
 maretur, extinctum adseverans, incertum quo auctore.

Herodotus tacet, immo infitiat^r lib. II. 180, et V. 62. WESS.

CAP. XXXVIII. 8. μίζοντας ἢ κατὰ ἀνθρώπων φύσιν ἔχοντας, (ἰστέθαλ σφί) Sexcentis μίζον ἢ κατ' ἀνθρώπων, Plato Apol. p. 20. E. Isocrates Evagor. pag. 192. A. etc. Idem et hic olim fuisse, optime D'Orvillius ad Charit. II. 4. p. 182. coniecit, μίζοντας non tangens. Dederat Noster μίζονα ἢ κατὰ ἀνθρώπων φύσιν ἔχοντας, pro quo Iosephus Antiq. lib. I. 19, 1. ὅψις ex scalis πατιούσας, σημειώσαντες κατ' ἀνθρώπου φύσιν ἔχούσας. WESS. — Unā tantum literā ex ἔχοντας detracta, (ἔχων autem et ἰὼν in Herodoteis Codd. aliquoties inter se permutantur;) in literis ad me datis, feliciter, ut puto, corrigebat G. Koenius: ὁπλίται μίζοντας ἢ κατὰ ἀνθρώπων φύσιν ἰόντας, armatos hominum consuetudine altiores. τὴν ἡλικίαν, φύσιν dixit etiam Soph. Trach. vi. 312., ubi est 1079. Γυνὴ δὲ, θῆλυς οὖσα, κοῦν ἀνδρὸς φύσιν: id est οὐκ ἀνδρ. Koenii coniecturam D'Orvillianae (ad Charit. p. 182.) longe praeferendam, et veram arbitror; nam, admissa El. D'Orvillii lectione, si μίζονα quis scribat, μίζονα φύσιν ἔχοντας vereor ut graece doctis hic adprobet. VALCK. — Equidem nihil hic novandum censui, solam orationis distinctionem leviter iuvandam. Vide Var. Lect. κατὰ ἀνθρώπων φύσιν idem valet ac κατὰ ἀνθρώπου, quod Wesselingio placuerat. Participium ἔχων, verbis finitio adiaci subinde solitum, non prorsus abundat, sed *continuitatem* quamdam videtur indicare: quod perspicue etiam Hermannus intellexit, Adnot. 228. ad Viger. monens, λεγῶν significare. *nugariis nunc;* λεγῶν ἔχων autem, *nugator est.* Cur vero id participium non nisi cum verbis *nugandi*, *foecandi* et similibus iungi statueremus, ut docti volunt viri, causam satis praegnantem vidi nullam. S.

CAP. XXXIX. 2. Φύλακόν τε καὶ Αὐτόνιον) Phylacum, eiusque ῥίμανος ad Minervae Πρωκῆς templum, habet Pausanias X. 8. pag. 817. praeterquam Brenni expeditione tres templo subvenisse heroes, Laodocum, Hyperochum et Pyrrhum, c. 28. p. 854. WESS. — Gallis etiam postea terribiles adparuisse feruntur ὁ Τυρρόχος καὶ ὁ Αὐτόνιος τε καὶ Πύρρος: οἱ δὲ καὶ τέταρτον Φύλακον ἐπιχωρίων Διολφιδῶς ἀπαμειβόμενοι ἦσαν, Pausan. X. pag. 854. Hinc Αὐτόνιον nomen personae [apud eundem Pausan.] lib. I. [c. 4.] pag. 11., loco

τῷ Ἀκαδόνῳ. Aetate Brenni miror quid cessaverit *Autonous*, Xerxis aetate bellator, et cum *Phylaco* Persarum propulsator. Sed *Iustinus* XXIV. 8. iuveni supra humanum modum insignis pulchritudinis comites dat duas armatas virgines ex propinquis duabus *Dianae Minervaeque* aedibus occurrentes. Apud *Pausaniam* Pyrrho comites duo dantur mares, Ὑπέρωνος et Ἀκαδόνος. Ex his facili transformatione puellae nobis enascentur Ὑπέρων et Ἀκαδών: sic ferme vocabantur in Delo puellae, quae in Delum sacra primum ex *Hyperboreis* detulerant; illas enim, teste *Herod.* IV. cap. 33., αὐτομαίζουσι Δελῖοι ἴθαι Ὑπέρων τε καὶ Ἀκαδών. VALCK.

115. ὑπὸ τῇ Ὑπερπείῃ κορυφῇ) Una litera minus Ionice scribendum Ὑπερπείῃ. Innotuit ἡ Ὑπερπείῃ πύργῳ ex scelere esurientis Delphorum populi, innoxium philosophum de isthat rupe praecipitantis: vid. *Perizon.* in *Aeliani* Var. Hist. XI. c. 5. et *Wesseling.* ad *Diodori* T. II. p. 104. [lib. XVI. c. 28.] Excitans *Herodotea Palmerius*, Graec. Ant. p. 633., scribit in vicinis [lin. 7.] τοῦ ἱεροῦ τῆς Προνοίας, perperam: legitimam Delphis anticae *Minervae* titulum Προνοίας praeter ceteros, quos citat, adfirmavit *Vir* clariss. ad *Diodori* T. I. p. 415. [lib. XI. c. 14.] Ad aedem istam *Minervae*, Persis divinitus fugatis, erexisse Delphos tropaeum enarrat ibidem *Diodor.* *Siculus*, exhibens epigramma tropaeo inscriptum, quod pertinet ad hanc *Herodoti* narrationem. In isto Epigrammate duae literae tantum omisae omni levem et *Apollinem* interceperunt honore, quo e fuga retracti Delphi Deos callide sunt dignati. Sic illud omnino videtur scribendum: Μυῖμα τ' ἀλεξάνδρου πολέμου καὶ μάρτυρα νίκης Δελφοὶ μὲ στήσαν, Ζανὶ χαριζόμενοι Σὺν Φοῖβῳ, πτωλόπορον ἀπώσαμένους στίχα Μήδων, Καὶ χαλκοστήφανον ῥυσάμενους τίμενος. [nempe non, ut vulgo, ἀπώσαμένοι et ῥυσάμενοι.] Non utique Delphi, qui, Dei sui tutela non multum fidentes, praeter aliquot sexaginta fanaticos, πάντας ἐξέλιπον τὴν πόλιν, ut ait *Herodot.* c. 36., non illi sane dici poterant Persas ἀπώσαμενοι, templumque ῥυσάμενοι: sed eleganter dicuntur Ζανὶ χαριζόμενοι σὺν Φοῖβῳ, id est *Iovi* et *Apollini*, ἀπώσαμένους στίχα Μήδων, et ῥυσάμενους τίμενος: qua satis nota scribendi ratione nescio quis apud *Suidam* in Δίρας - - - ὅστις ὁ Ἰάσων - - - σὺν τοῖς Ἀργοναύταις εἰς τὴν Κολοχίδα παραγινόμενοι, ἔλαβον. VALCK. — Adpositum ex *Dio-*
Herodot. T. VI. P. II. H

doro Epigramma Analectis suis inseruit *Bruchius* Tom. III. pag. 178. num. CXLIII. vulgatam tenens scripturam, quam et *Iacobs* Animadv. T. III. P. I. p. 370. contra *Valch.* ex ipsius *Herodoti* verbis cap. 38, 4 seq. probabiliter defendit. Quod si quid incommodi haberent nominativi illi, ἀπωράμνοι et ἠυσάμνοι, suspicari licuerat ex vetustissimo scribendi more, qui in Inscriptionibus passim diutius etiam duravit, (conf. *Koen.* ad *Gregor. Dial. Doric.* §. 151.) terminationem οι idem ac ωι et ω valere, sententiamque esse gratum facturi Iovi, qui cum *Apolline* Medorum catervas abegit, etc. S.

CAP. XL. 9. ἐν τῇ Βοιωτίᾳ ὑπεκατημένους) Ueberius ista *Plutarch.* *Themist.* p. 116. c. In *Isthmi* munitione varios se dant docti homines, ablataque [ις] praepositione, [lin. 10 seq.] τὸν Ἰσθμὸν αὐτοὺς ταχίσοντας, τὴν Πελοπόννησον περὶ πλάττω etc. fingunt. Sed stare vulgatum posset, ac sumi de septio, in Peloponnesum versus spectante: malim tamen, quod ex *Arch.* enotavi, καὶ τὴν Πελοπ.; sic cessat difficultas. Conf. *Diodorum* XI. 16. *WESS.* — Sic sane planissima futura erat oratio. Sed codicum ferme omnium in difficiliorem scripturam consensio ipsam illam facilitatem suspectam reddere videtur. S.

CAP. XLI. 6. τῷ χρηστηρίῳ τι βουλ. ὑπερ.) Hic tissimum erit exspectare quid Codices nobis sint daturi. πειθόμενοι in optimis si omittetur, non displicebit a *Gronovio* proposita lectio. Participio servato, *Koenius* commodum inesse sensum putabat sic scriptis: ἔπεισαν δὲ τὰτα ὑπεκλίσθαι πειθόμενοι, τῷ χρηστηρίῳ τι βουλόμενοι ὑπερτίω: referens nempe τὸ πειθόμενοι ad τὸ κήρυγμα, quod per *Atticam* fuerat promulgatum, ut omnes suis consularent; qui nunc dicerentur festinasse in liberis et familia alio mittendis, πειθόμενοι, τῷ κήρυγματι videlicet: istud placiturum opinor in exilium damnatae vocis patrocinium. *VALCK.* — At vide *Var. Lect.* nec dubitabis πειθόμενοι istud nil aliud esse nisi interpretamentum verborum βουλόμενοι ὑπερτίω. S.

8. ὅφιν μέγαν Φύλακα τῆς ἀπρόπολις) *Eustathio* in *Odyss.* pag. 1423, 7. [p. 64, 11. ed. *Bas.*] οἰκουρὸς δῖον, φύλαξ τῆς πολιᾶδος: etiam *Hesychio* in *Οἰκουρὸν ὅφιν*. Altus ibi fuit usque in *Philostrati* aevum, *Leon.* lib. II. p. 837., ubi nonnulla *Olearius*, sed plenissime *Io. Meursius* *Cecrop.* c. 20.

Ceterum ἰδιαιτέσθαι [lin. 9.] priscarum schedarum sentio
 ionum esse, qualia εἰρωτίειν, ὀρίειν, φοιτίειν, et ἐκπηδεῖν inf.
 c. 118., quibus saepe vis inperite illata fuit. WES9.

8. et seqq. ὄφιν μέγαν, φύλακα τῆς ἀκροσ. etc.) Io. Mears,
 in Cecropiae suae c. xx. ad hunc arcis custodem illustran-
 dum verba quidem attulit Plutarchi e T. I. p. 116. e. Phi-
 lostr. Icon. H. p. 837., Hesychii; sed, quo nitebatur Hesychii
 nota, locum omisit Aristophanis Lysist. vs. 760., 'Ἄλλ'
 τὸ δύναιμαι ἕως οὐδὲ κοιμᾶσθαι ἢ πόλει, 'Ἐξ οὗ τὸν ὄφιν ἶδον τὸν
 οἰκουρὸν ποτι. Schol. τὸν ἱερὸν δράκοντα, τὸν φύλακα τοῦ ναοῦ τῆς
 'Αθηνᾶς (ἐν τῇ ἀκροπόλει). Huic draconi, iuxta Herod. [lin.
 10 seq.] ὡς ἰόντι, ἐπιμνήνι ἐπιτίδουσι προτιθέντες τὰ δ' ἐπιμνήνι
 μελιτρίσσει. Postremum adfirmat legitimam scriptu-
 ram vocis Atticae μελιτρίσσει, [Athenaeo saepius memora-
 taе, III. 114. f. IV. 167. d. XIV. 645. c.] cuius vice sae-
 pius obtinet perversa, qualis ter relinqui non debuerat
 apud Thom. M. in Μελίτρετος. Eusebius c. Hierocl. p. 466.
 non dederat τὰ μελιτρίσσει, sed τὰς μελιτρίσσεας καὶ τὸν λιβα-
 τῶν. Talem e melle placentam, singulis noviluniis recen-
 tem, veluti menstruam pensionem arcis persolvebant custo-
 di, ἐπιμνήνι ἐπιτίδουσι. Ex oratione Lycurgi Harpocras.
 attigit Ἐπιμνήνι, quorum rarissimam occurrere mentio-
 nem et ex Harpocr. licet aestimare, et e Valesii nota. Te-
 stamentum Doricum, e tabula marmorea vulgatum Gru-
 tero Inscr. p. ccxvii. col. 2. vs. 33. offert ἀμείρας τρεῖς ἐπιμη-
 νίς, id est ἐπιμηνίους, quibus sacra fieri voluit Testatrix;
 saepius verbum ἐπιμηνιεύειν, et alia plura, quae frustra
 quaeras apud Grammaticos etiam veteres. Sed placentam
 e melle apud Herod. dicuntur Athenienses draconi singulis
 mensibus προτιθέντες. Ut οἱ ἄρτοι τῆς προθέσειας, quos lice-
 bat φαγεῖν τοῖς ἱερεῦσι, sic panes nonnunquam memorantur
 apud veteres in mensis sacris Diis velut adpositi. Athen.
 lib. III. pag. 110. d. Ἐγκρυφίας, δὲ καὶ Ἀλεξανδρεῖς τῷ Κρόνῳ
 ἀφαιροῦντες προστιθ. (leg. προτιθέσθαι) ἐτθλιν τῷ βουλομένῳ ἐν τῷ τοῦ
 Κρόνου ἱερῷ: conf. IV. p. 137. e. VIII. p. 346. e. Hesych. in
 Θεωγόνις, et Pausan. lib. IV. [c. 20.] p. 501. IX. [c. 19.]
 p. 747 fin. VALCK.

14. καὶ προθυμότερον) Valere nequit καὶ πρότερον,
 nisi si ἡ καὶ προτ. scribatur. Equidem pro pravo puto, at-
 que ex descriptionis compendio. Themistoclis commento sacer-

dotes in vulgus sparserunt, ὡς ἀπολλοῖσι τὴν πόλιν ἰδίῃς, ὑφ' ὧν μὲν πρὸς τὴν θάλασσαν, *Plutarch. Themist. pag. 116. v.* Inde tanta civibus discedendi alacritas. WESS.

Ibid. μᾶλλον τι οἱ Ἀθηναῖοι καὶ πρότερον) Hinc deturbatum unius Codicis imperio restituerem in suam sedem μᾶλλον τι οἱ Ἀθηναῖοι καὶ προθυμότερον ἐξέλιπον τὴν πόλιν. *Valla: eo magis Athenienses eoque promptius.* Naturalis haec erat verborum structura, καὶ μᾶλλον τι προθυμότερον: voculam μᾶλλον Noster etiam addit comparativis; quem morem attigi supra p. 171. [Adn. ad II. 137, 19.] VALCK.

CAP. XLII. [8. ὅσπερ ἐπ' Ἀρτεμ.] Non spernendum ὅπερ, quod est in F. pro ὅσπερ, ut saepe apud Poëtam. S.]

CAP. XLIII. [2. Λακεδ. ἐκαίδεκα] lidem ad Artemisium nonnisi decem habuerant, c. 1, 9. S.]

6. Μακεδὼν ἔθνος) Praeclare ex scriptis exemplaribus Vir celeb.; sic lib. I. 56. Multa Cl. *Salmasius*, de Ling. Hellenist. p. 279. et seqq.; cuius sollicita disquisitio, an *Dryopis*, ex qua in Peloponnesum venerunt, ea fuerit, quae ab urbe *Dryope* apud *Stephan. Byz.* dicta est circa *Hermionensem* sinum, Argolico proximum, faciliorem nacta exitum fuisset, modo in parato haec Nostri adfuissent: finitur enim et describitur, ut de eius situ dubia auferantur omnia. *Hermionenses* autem, cum *Dryopes*, ab *Heracle* superati, aliorum deducerentur, sedes, quas deinceps tenuerunt, inpetrasse, *Pausanias* lib. IV. 34. pag. 366. non negat; alibi eosdem *Δωριεὺς τοὺς ἐξ Ἀργεῶν* adpellans, lib. II. 34. p. 192., quoniam *Asinen* Argolicae regionis, ut ipsi iactabant, ab *Euristheo*, *Herculis* inimico, concessam habitarent. Verum in talibus, ob civium diversa studia et glorificationes, multae dissensiones. WESS.

CAP. XLIV. [1-3. Ἀθηναῖοι μὲν, πρὸς πάντας τῶς ἄλλους -- νῆας ὀγδώκοντα καὶ ἑκατὸν) πρὸς πάντας, prae aliis omnibus, conf. II. 35, 3. III. 94, 10. et ibi not. De numero CLXXX. vide ad cap. 1, 2. notata. Mireris vero. quo pacto tot navibus ad *Salaminem* pugnare *Athenienses* potuerint, quandoquidem in pugna ad *Artemisium* dimidiam partem *Atticarum* navium vulneratam esse ait Scriptor cap. 18, 5. neque eis reficiendis suppetiisse videatur tempus. S.]

[3. μούνοι. ἐν Σαλαμῖνι γὰρ etc.) Vide *Var. Lect.* et conf. cap. 1, 3 seq. Punctum post μούνοι paene evanidum esse in

nostro exemplo animadverto : quod eo moneo, ne quis illud aut consulto aut temere praetermissum a nobis existimet. Satis autem fuerat *punctum minus*; nec maiori opus erat. S.]

7. τὴν περὶ τῆς Βοιωτίας) Unde Pieriam, qualem in Boeotia non novi, acceperit Valla, satis nunc in aperto. Περὶ τῆς Βοιωτίας, quae contra Chalcidem in Boeotiae finibus; cuiusmodi περὶ τῆς Ἀσίας Diodoro XX. 97. Asiae continentis regio, ex adversum insulam Rhodum, Peraea apud Livium lib. XXXII. 13. WESS.

10 seq. Πελασγοὶ, οὐνομαζόμενοι Κραναιοὶ) Clar. G. Koenius in litteris ad me datis, Multa, scribit, sunt in his quae me offendunt. Primo Cranaos dictos fuisse sub Pelasgis; deinde vero Cecropidas; quum Cecrops Cranaum aetate praecesserit. Quid scripserit Herodotus, Codices forte monstrabunt. Interim velim consideres, num tibi displiceat: ἐν μὲν Πελασγῶν - - ἔσαν Πελασγοὶ οὐνομαζόμενοι· ἐπὶ δὲ Κίκροπος βασιλῆος ἐκλήθησαν Κεκροπίδαι· καὶ ἐπὶ Κραναιοῦ Κραναιοί. Dubium non est quin ista ratione vere scripsisset Herodotus; sed, quod in nostris est exemplaribus, in suo Scymnus Chius invenit, cuius ista sunt in Perieg. vs. 558. Ἐξῆς Ἀθήνας φασὶν αἰκητὰς λαβεῖν· τὸ μὲν Πελασγούς· πρῶτον, οὗς δὲ καὶ λόγος Κραναιούς· καλεῖσθαι· μετὰ δὲ ταῦτα Κεκροπίδας, etc. tum vs. 564., Ἡρόδοτος ἰστορεῖ δὲ ταῦτα συγγράφων. Scymni testimonio, quem tunc Marcianum vocabant, usus est Meursius in Regn. Att. p. 30. 68. 124. neque omisit huc spectantia Eustathii verba in Dionys. vs. 423. VALCK. — De Atheniensium origine Pelasgica conf. lib. I. c. 56. et alia Nostri loca ibi citata in Adnot. ad c. 56, 10. Adde De la Naze in Hist. de l'Acad. des Inscript. T. XXIII. p. 125 seq. S.

11. οὐνομαζόμενοι Κραναιοὶ) Io. Meursium, haec loco non suo deposita arbitratum, in ordinem Gronovius coëgit iustissime; addi potuerat, quod Bouherius Diss. Herodot. c. 9. pag. 99. tacitum non habuit, valde dubium manere, utrum a rege Cranao Athenienses Cranai fuerint olim nuncupati; an potius, quod asperam et petrosam, κραναήν, regionem haberent, quae Salmasii doctrina, Ling. Hellenist. p. 359. Ad veritatem propior Berkelii accedit suspicio, ad Steph. Byz. Ἰωνία, in vicinis excidisse vocem Ἐρεχθεΐδαι: fuisse primitus, Ἀθηναῖοι Ἐρεχθεΐδαι [Ἐρεχθίδαι]

μετανομήσθαι. Verborum enim et rei nexus coniectanti adprime favet. WESS.

CAP. XLVI. 1. Αἰγυῖται τριήκοντα) Suspicio plusquam quadraginta naves et in hanc classem Aeginetas dedisse; atque, ut Herodotei numeri conveniant, duo et quadraginta; legendumque adeo δύο καὶ τεσσαράκοντα: quo nitatur argumento haec divinatio, dicitur ad cap. 48. VALCK. — Valchenarii iudicium secutus Borch. fidenter h. l. Αἰγυῖται δύο καὶ τεσσαράκοντα ponens, paulo post tamen in illis, [lin. 4.] τριήκοντα δὲ ἤξει -- ἐκφυλάττω, nihil mutare est ausus. Fidentior Larcher, postquam h. l. scripsit les Eginetes envoyèrent quarante deux vaisseaux, pro illis deinde τριήκοντα δὲ ἤξει etc. nil aliud posuit, nisi Ceux (les vaisseaux) qui combattirent à Salamis, étoient excellens voiliers. Quis vero, quaeso, persuadere sibi possit, loco numeri XLII, quem hic ab Herodoto positum fingant, his libentarios omnes in numerum xxx. coniurasse? In uno quidem nostro F. priori loco (ut in Var. Lect. dixi) temere praetermissus numerus est; sed posteriori loco idem codex cum aliis omnibus consentit. Vide ad cap. 48, 6 seq. notata. S.

9. Κῆροι) Vide huius libri c. 1. Revocavi [lin. 10.] αἱ Ἀθηναίων, usus Eustathii consensu. Sic αἱ Κερίθου, αἱ Ἐπιδάου, etc. Cognita quoque sollemnis in ea scriptura aberratio. Naxiorum naves male annumeravit Plutarchus, in carpendo Scriptore malignitatis culpam haud excusaturus. WESS.

9 seq. Κῆροι --- Ἰθρ. Ἰων. αἱ Ἀθηναίων) Accurata scriptio requirit, ut dicantur Κερίθ --- Ἰθρὸς ἰὸν Ἰωναὶν αἱ Ἀθηναίων: et paulo post, Νάξιαι --- Ἰωνες αἱ Ἀθηναίων γονέτης: c. 48. Siphanii et Seriphii Ἰωνες ἰόντες αἱ Ἀθηναίων. Ad lib. II. c. 7. loca quaedam indicata sunt Herodoti, in quibus Ἀθηναίων scribendum pro Ἀθηναίων: ad ista haec poterunt adiungi. Nemo harum rerum sciens ip Thucyd. vulgatum sollicitaret, ubi Cei alique insulani dicuntur Ἰωνες ὄντες καὶ αἱ Ἀθηναίων, lib. VII. c. 57. sed aliter loqui solet Herodotus; quam in rem vicinia sentis nobis dabit exemplorum: cap. 45. Leucadii vocantur Ἰθρὸς Δωκεῖς αἱ Κερίθου: c. 46. Aeginetae Δωκεῖς αἱ Ἐπιδάου: c. 48. Melii γονέτης αἱ Δακιδάμενος. Ad eam rationem Cei ceterique

dicti sunt (*Ἰθνα Ἰωνία*) ἀπὸ Ἀθηναίων, Athenis orti. In proximis frustra sibi Plutarchus visus est malevolentiam detexisse, T. II. pag. 869. A - c. Cum rerum facies multum esset mutata, illis abuti non debebat, quae olim venerant sub Dario, Herodoto narratis lib. VI. c. 96. VALCK.

17. Κύθιοι) Qui Κύθιοι illi, quibus tantopere delectand fuerunt librarii? an ex monte Cyntho Cretensium? Nugae. Cretenses Graecis contra Persam suppetias non ierunt, lib. VII. 170. Redierunt, unica transposita littera, Κύθιοι, ex insula Cythno; quos suis in schedis hic invenit Plutarchus Malign. p. 863. n., restituendosque monuerunt Georg. Arnaldus Animadv. Crit. cap. 30. et Abr. Gronovius ad Aetiani Hist. Anim. lib. XVI. 32. De Cythniorum et Styrcensium Dryopica origine, Steph. Byz. et Pausan. lib. IV. 34. WESS.

CAP. XLVII. 7. μὴ μῆ; τῆς ἡρχῆς --- Φάλλος) Unam navem ab opulentissima tum Italiae civitate Graecis auxiliarem missam nemo sibi facile persuadebit: multo verisimilius, ter Pythonicam Phayllum suis navem sumptibus instruxisse, qua Graeciae veteri, in qua toties honorem fuerat adeptus, periclitanti sponte sua venerit auxilio; hanc movet suspicionem Pausanias, cui lib. X. [c. 9.] p. 818. Phayllus Crotoniata θαυμάχῃ καὶ ἰσχυρῇ τοῦ Μήδου, καὶ τὴν παρασκευασάμενος εἰσέλθον, καὶ Κροτωνιάτῃ ἐπὶ τοῖς ἐπιδήμοις τῇ Ἑλλάδι ἀνιβεῖσθαι: ubi scribendum potius ἰσχυρῇ. Sic Atheniensis Clinias ἰσχυρῆν --- ἰσχυρῇ μὲν, Herod. VIII. 17. Parum exacta scripsit in hunc de Phayllo Herodoti locum Palmerius: Consentit (ait) cum Herodoto Pausanias in Phocicis: et videtur omnia, quae de illo narrat, ex hoc loco accepisse. Praeter alia monumenta vetera, habuit Pausanias catalogos, in quos hieroniarum nomina et facta fuerant relata; nec certe de Phayllo tradita discere potuit ex Herodoto; sed in id ambo consentiunt, ut ter dicant fuisse Πυθονίσκῃ: addit Pausan. Ὀλυμπιάτῃ μὲν οὐκ ἔστιν αὐτῇ ἔκκῃ. Ab hoc diversus Phayllus fuisse videtur Olympionica, de qua praeter Schol. Aristoph. et Suidam, vid. Zenob. Cent. VI. Prov. 23. et Eustath. ad Od. 8. p. 302. VALCK.

Ἰθαλ. Φάλλος) Egregia viri laus, qui, magnae Graeciae incolis auxilium negantibus, ἰδιότροπον ἔχων καὶ ἰθακῶν

ὡς Σαλαμῖνα, post fata abs magno Alexandro ea propter cultus, in *Plut. Alex.* p. 685. D. Nimirum suis instruxit impensis navem, inque eam Crotoniatis, tum in Graecia peregrinantes, inposuit, quemadmodum apud *Pausan.* X. 9.; *Crotoniatis* autem *Achaeorum* colonos describit *Strabo* lib. VI. p. 402. B. [p. 262. ed. Cas.] WESS.

CAP. XLVIII. 6 seq. Ἀριθμός -- ὁ πᾶς τῶν πᾶν --- τριηκόσιαι καὶ ἑβδομήκοντα καὶ ὅκτωι.) Nullam his numeris, tametsi in alia omnia abeant cum *Valla* scripti quidam, litem moveo. Repetuntur ita cap. 82., ut de auctis deminutisque suspicio cesset omnis. Error se tamen implicuit catalogo, quem supra Scriptor dedit, navium, non aequante hanc summam. Ubi vero et in cuius populi naves irreperit, non divino. WESS. — *Graecorum classis ad Salamina* hic *navium* fuisse dicitur *triemium trecentarum septuaginta et octo*; sed si sedeas ad calculos, quidque singulae dederint civitates iuxta c. 43 seqq. in unam summam contrahas, conficies in universum duntaxat naves CCCLXVI. Iam vero ex *Arch. Cod.* nobis hic offeruntur non CCCLXXVIII; sed tantum CCCLVIII, ὅκτωι καὶ πενήκοντα καὶ τριηκόσιαι: totidemque repertae sunt in *Cod. Vallae*. Si vel eadem praebent alii Codices, habent illa, me iudice, speciem tantum, et sunt correctoris. Scripserat *Herodotus*, ut hic vulgatur, CCCLXXVIII. Venit enim ad ceteras, praeter *Lemniam*, (VIII. cap. 11.) *navis e Teno* missa: hae duae numerum CCCLXXX. explesse Nostro dicuntur infra c. 82., ἐξαιρουῦτο τὸ ναυτικὸν τοῖσι Ἕλλησι ἐς τὰς ὀγδοήκοντα καὶ τριηκοσίας νῆας: ut adeo is numerus suspectus esse nequeat. Ubi nam itaque vitii sedes erit quaerenda? nisi fallor, c. 46. in *Aeginetis*: hi non xxx, sed dedisse naves videntur XLII. *Athenienses* dederunt naves CLXXX; *Corinthii* XL; plusquam XL dederunt *Aeginetae*; nam post *Athenienses* maximum dedere navium numerum. En testem, qui legerat *Herodotum* accurate, *Pausaniam*, in *Corinth.* p. 178. [lib. II. c. 29.] scribentem, *Aeginetas* ἐν τῇ Μυδικῇ πολέμῳ παρασχίσθαι πλεῖστα μετὰ γὰρ Ἀθηναίων πλεῖστα. Iam vero numeri postulant *Herodotei*, ut dederint *duas et quadraginta*. VALCK.

[Si *Herodotum* ipse edidisset *Valckenarius*, non puto equidem ausurum fuisse Virum, ut doctissimum, sic prudentissimum, suam istam coniecturam, quamvis certam sibi

viam, contra Codicum omnium consensum obtrudere Scriptori, quod a Borh. et Larch. cap. 46, 2. factum vidimus: satis ille, puto, habiturus fuerat, sententiam suam in Adnotatione contextui subiecta declarasse. Iam vero, si vel maxime pro certo sumamus, summam hic ab Herodoto subductam CCCLXXVIII navium nullâ aliâ ratione intelligi posse, nisi ita ut statuamus Aeginetas ad hoc bellum naves XLII contulisse; ne sic quidem necesse esse equidem autumo, ut contendamus Herodotum cap. 46, 2. non xxx, sed XLII. scripsisse aut scribere debuisse. Diserte enim ibidem monet Scriptor, praeter xxx triremes, quae pugnae ad Salaminem interfuerunt, alias etiam eosdem habuisse instructas, quibus oram suae insulae tuerentur. Atqui, quum haud procul a Salamine sita Aegina esset, in quam complures etiam Attici cives uxores suas et liberos deposuerant, iure meritoque naves eae, quae Aeginam custodiebant, perinde atque reliquae in censum hoc loco venire debuerunt, ubi summa Graecanicarum omnium navium adversus Persas instructarum subducitur. Quod si igitur illas naves Aeginam custodientes ponamus fuisse duodecim numero, universae summae CCCLXXVIII. constabit ratio, et nihil minus iustus fuerit numerus xxx navium, cap. 46, 2. positus. S.]

CAP. XLIX. 9. ἢ ἡ μισθωσις) Pravum Med. et sequacium εἰ μισθωσις inconsulte, ex Valckenarii monitu ad lib. II. 52., inculcabatur. WESS.

Ibid. εἰ μισθωσις) Ferri nequit; revocabitur sincerum ἢ μισθωσις. Cl. Perizon. in Aeliani Var. II. c. 36., ad εἰ δὲ ἀποδίδω, quod Codices offerunt, εἰ δὲ ἀποδ. spernit ut leve et inane; et est sane levissimum: sed constans veterum usus, sperneret τὸ εἰ ἀποδίδω ut soloecum, alterum εἰ δὲ ἀποδ. tantum admisit: in his saepe fuit a viris doctis peccatum. VALCK. — Diversa ratio erat II. 52, 14. aliisque in locis ibi in Adnot. citatis, ubi εἰ non si, sed an, utrum, significat. S.

10. ἢ Σπυλαίων μὲν ἰόντες) Speciem praefert Arch. μενόντες, quoniam tali in negotio c. 57. ὥστε αὐτοῦ μένιν, et cap. 62. εὐ εἰ μένιν αὐτοῦ. Sed fallacem et infirmam his nexa patefaciunt. WESS.

[12. ἢ τοῦς ἰωνῶν ἱξολέοντας) Suspensus eram ἰωνῶν.

corru legendum, quod idem ac *ἐκωθέσθαι* valeret. Sed similiter ponitur idem illud verbum cap. 76, 14. S.]

CAP. L. 6. αὐτὸν ἐκλελοιπέντων ἐς Πλαταιῶν) Bene Diodorus de Thespiensibus et Plataeensibus *ἐκλελοιπέντων* ἐς Πελοπόννητον πανδημί, haec explicans, lib. XI. 14. Simile superius lib. VI. 100. Mox [lin. 8.] *Θέσπιον τι καὶ Πλάταιαν* more Homérico Iliad. B'. 498. et 504.; de praelio tamen ad Plataeas *ἐν τῇ Πλαταιῇσι μάχῃ* lib. VII. 281. et IX. 89. Adi Steph. Byz. et L. Holstenium. WESS.

CAP. LI. 3. *ἐν τῷ διβαίνειν ἐς τὴν Εὐρώπην*) Latina *unum mensem trivere in transeundo in Europam* lectores frastantur, quippe veritati pugnantia: septem enim diebus totidemque noctibus cunctus Persarum exercitus Hellsponum transit lib. VII. 56. Omnia illa si Herodoti fuerint, quod vehementer dubito, id tantummodo indicabunt, eodem mense, quem Persae ad Hellesponti eam contriverunt, idem eos fretum transiisse. Calliadae, Archontis Attici, memoria apud Diodorum, Dionysium Halic., Diogenem Laërtium et alios celebratissima est. WESS.

7. ταμίαις τε τοῦ ἱεροῦ) His declarandis operam S. Pollux Leg. Attic. III. 2. p. 338., sed minus prosperam, ut alibi dictum, impendit WESS. — Bene Schulzius, praeterea Larchero: „Ταμίαι τοῦ ἱεροῦ, Quaestores templi Minervae in acropoli, quibus thesauri publici custodia mandata erat. Vid. Harpocrat. in Ταμίαι, Pollux VIII. 9. segm. „97. et Suid. in voce.“ — Consuli etiam poterit Larchero laudatus Aristoph. Lysist. 173 seq. S.

[9. θύρῃσι τε καὶ ξύλοις) *θύραι*, tabulae, asseres, ut lib. II. 96, 15 seqq. S.]

10. ὡς ἀσθενέης βίου) Sic scribi quoque poterit II. c. 47. οἱ δὲ πίνοντες αὐτῶν ὡς ἀσθενέης βίου etc. Ionice pronuntiabatur *ἀσθενίῳ*, *ἐνδλίῳ* etc. veteribus Atticis Poëtis *προμηδία· ἐνδλίῳ* etc. Pauperculos Noster vocat *χρήμιοι ἀσθενετέρες* II. 88. τοῖς ἀσθενέοις προθῆς est apud Thucyd. I. c. 5. conf. Philinus apud Harpocr. in *Θεωρημα*, et Lysias p. 3. VALCK.

11. πρὸς δὲ, αὐτοὶ δὲ δούλῳ) Ambigo scribam-ne de codicum iudicio, πρὸς δὲ, καὶ αὐτοὶ δὲ. et [lin. 15.] *πρὸς αὐτὸ δὲ*, extrusa copulâ, *αὐτὸ δὲ τοῦτο* etc. Videtur enim sic melius sermo procedere. Rem ipsum lib. VII. c. 142. attigit. WESS. — Posteriori loco copulam abieci, tunc

nonnullis olim adiectam iudicans: priori loco (*lin. 11.*) commodè καὶ adiicietur: id vero si placuerit, non equidem post πρὸς δὲ comma posuerim, sed post πρὸς δὲ καὶ, praeterea vero etiam; ne fortasse iuncta aliquis intelligeret καὶ αὐτοὶ, etiam ipsi. S.

11 seq. Ubi dicuntur αὐτοὶ θεμίσκεις ἐξαιρημένοι τὸ μαντήιον τὸ ἢ Πυθίᾳ σφί ἔχρησι, τὸ ἐύλων τῆχος ἀνδράσιν ἔσσεθαι: in his τὸ ter legitur repetitum: corrigendum τὸ μαντήιον, τῷ ἢ Πυθ., oraculum, quo ipsis edisserat Pythia, putabant ἐξαιρημένοι, mentem Dei adsequenti. VALCK. — In codicum consensu tenendum vulgatum: atque etiam valde dubito, an talem loquendi formam, τὸ μαντήιον τῷ ἢ Πυθ. etc. pro sua agnitus esset Herodotus. S.

CAP. LII. 2. τὸν αἰταντίον τῆς ἀρεπύλου ἔχθον, quem vocabant Ἀρήιον πάγον, Io. Meurs. hinc attigit in Areopag. e. 1., in ipsa rupe illustranda parce versatus. Illinc manerunt formae loquendi, ἀνίμαι, vel ἀναβαίμα εἰς Ἀρειὸν πάγον: εἰς Ἀρειὸν ἀναχθῆναι πάγον, Diogen. Laërt. II. 101. Cicero de Divin. I. 26. de Sophocle: Adscendit in Areopagum; detulit rem: imo detulit remm, somnianti divinitus indicatum; non rem Areopagitis notissimam, quam ex Hieronymo nobis narrat eruditus Scriptor vitae Sophoclis. VALCK.

CAP. LIII. 5 seq. τῇ δὲ οὐ κατὰ τις ἰφύλασσι) Quia mox suo loco legitur μήποτε, hic non displicet lectio marg. Steph. τῇ δὲ οὐτὶ τις ἰφύλασσι. His Io. Meurs. usus est in Caecep. c. 4. et cap. 28. VALCK.

8. τὸ ἱρὸν τῆς Κίρκης θυγατρὸς Ἀγλαύρου) Instaurata arce; absolutisque a Pericle eius Propylaeis, prope ea in praerupta rupe Aglauri templum fuit, Ulpiano ad Demosthen. περὶ Περικλέους p. 264. testificante. Qua de aede Io. Meursius Athen. Attic. lib. I. 7. uberrime, et vestigia illius premens. S. Petitus Leg. Attic. II. 4. p. 232. Inaequens παύροις περ non nemini molestum accidit, καίπερ, sicuti in achedis quibusdam, formanti: quo minus adstipuler, fragmentum Eusebii in Stob. Serm. XLIV. p. 310. καίτοι περ χρὴ πάντα εἶδεναι τὸν μέλλοντα ἀνθρώπου καταδικῆναι, inpedit. At hoc momenti non magni. WESS.

24. τοὺς ἑντὰς ἰφόνιον) Si Corn. Nepos in Them. c. 4. haec ob oculos habuerit, protinus Xerxes accessit astu, idque nullis defendentibus, interfectis sacerdotibus quos in arce

invenerat, incendio delet, suspicio, legisse suo in libro τοὺς ἱπτάς, nasceretur; quae incerta vagaque, quoniam in multis egregius Scriptor dissentit. Librariorum autem solitus in vocibus οἰκίας et ἱπτάς lapsus saepe redit. WESS.

14 seq. Quos in templo reperiunt supplices, crudeliter Persae ἰφόνευον ἐπὶ δὲ σφί πάντας κατέστρωντο, id est ἀνέγνωτο, ut interpretatur Pollux IX. 153. haec advocans Herodoti, quia non in acie caesi, sive *strati*, sed senes inbelles hic contrucidati sunt, ἀνέγνωται: colligit enim verba Pollux ἐπὶ τοῦ ἀναγνῖν Atticis usurpata. Hoc cum non animadvertisset, huius sorte loci Iungermannus immemor, alium attulit ex Nostro lib. IX. c. 75. ὡς δὲ τοῖσι Ἕλλησι ἐν Πλαταιῇσι κατέστρωντο οἱ βαρβάραι: ubi verbum ponitur more quibusvis satis usitato, de cadaveribus quae per campos Plataicos *strata* iacebant. VALCK.

CAP. LIV. 2. ἀγγίλιν --- ἀγγιλλίοντα) Litera nocet superflua Herodoteo ἀγγιλλίοντα. Infra recte scribitur c. 97. ἔπιμπε ἰς Πέρτας ἀγγιλλίοντα τὴν παμεινίαν τῆς συμφορῆς: hic misit Artabano nunciaturum τὴν παμεινίαν τῆς συμφορῆς. Talia quaedam notata sunt ad Eurip. Phoen. p. 289. et p. 383. VALCK.

7. ὅψιν τινὰ ἰδὼν ἐνυπνίου) Memini fuisse, cui de coniectura vehementer ridebat ἰδὼν ἐν ὕπνῳ. Id enim Scriptoris praecipuo usu teri: ὅψιν εἶδε ὁ Καμβύσης ἐν τῷ ὕπνῳ, lib. III. 30. et cap. 65. ὅψιν εἶδον ἐν τῷ ὕπνῳ: atque ad eum modum frequenter. Verum illud; pariterque, ὅψιν ἰουστίνῳ ab eo non sperni. Adi lib. VII. 18. et 47. WESS.

CAP. LV. 2 seqq. ἔστι ἐν τῇ αἰμοπόλει etc.) Ut fieri solet, eundo vires acquisivit narratio; oleam enim Persarum igne crematam postea dicebant Athenienses (ut scribit Pausan. I. p. 64.) αὐθυμρόν ὅσον τι ἐπὶ δύο βασιτεῖαι πῆχυν. Hoc adeo mirificum nihil erat ad miraculosam istam vitem, de qua suavissimum Sophocles e Thyeste fragmentum conservavit Schol. in Eurip. Phoen. vs. 235. De olea Minervae, quae semper eadem durare credebatur in arce, egerunt Turneb. ad Ciceron. de Legib. I. c. 1. Et. Spanhem. ad Callim. Hymn. in Pall. Lav. vs. 26. et Io. Meurs. Cecrop. c. 19., qui Herodoti θάλασσαν non omisit: haec aequae ac olea erat ἐν τῇ Erechthei τοῦ γυναικὸς ἀγμῖνος εἶναι: de quo titulo vid. Clar. Wess. ad Diod. I. [c. 29.]

p. 34. *Oleam et aquam in puteo marinam curiosis Attici monstrabant periegetae, velut testimonia litis, qua de solo Athenarum Neptunus et Minerva contenderant; cuius praeter alios meminerunt in Menexeno Plato p. 237. c. et Quintil. Declam. 323. conf. Plutarch. T. II. p. 489. v. VALCK.*

4. *ἰαλὴν τε καὶ θάλασσαν ἴναι*) Vulgatissimam annalibus et Atheniensium gloratione narrationem ill. Scaliger ad Euseb. Chron. Ann. CCCCLXI. p. 27. obiter explicuit, operosius Io. Meursius Cecrop. c. 19. et 20. In puteo, et aqua eius marina, namque haec illa *θάλασσαν*, non prorsus fortasse, modo iactantia procul esset, aberratur: *stridorem fluctuum*, ἦχον κυμάτων, apud Pausan. I. 24. atque alibi, si-cubi auster spiraret, edere perhibebant. Illum Libanius Lamentat. Nicomed. p. 203. c. quando de Neptuno, καὶ ἐν ἀκροπόλει τοσούτοι ἀπὸ τοῦ θαλάσσης βόθιον δεῖξαι, innuebat: nullam profecto procellam, a Morello temere excitatam. WESS.

10. *ἴσσι τε πηχυσίν*) Auctius in Pausania I. 27. miraculum, neque Meursius reticuit, αὐθημερόν ὅτον τε ἐπὶ δύο βλαστῆσαι πήχεις, eodem die in dudum cubitorum proceritatem repullulasse. Fidelior, ab illo praeteritus, Liban. Antioch. p. 378. c. δευτέρᾳ δὲ ἡμέρᾳ βλαστὸς ἀνδραμὲν εἰς πῆχυν ἐκ τοῦ πεκαυμένου, vocibus hinc repetitis. WESS.

CAP. LVII. 1 seqq. *Ἐνθαῦτα δὲ Θιμιστοκλῆα etc.)* Hinc orsus Plutarch. T. II. p. 869. v. quae succedunt hoc et seq. capite, paucis omissis, αὐταῖς λέξεσι transscripsit, ut hic narrata traduceret, velut in Themistoclem valde iniuria; cui consilii saluberrimi gloriam ablatam (παραιρούμενος apud Plut. scribendum pro παραιτούμενος) in alium transtulerit auctorem Menesiphilum, cuius inventum Themistocles tamen apud Eurybiaden tanquam suum venditasse dicatur Herodoto. Sed cetera Graeciae utilissima consilia soli tribuit in seqq. Herodotus Themistocli; et hic prudentia magni viri fuisset indignum, consilii, quod ipsemet secum dudum agitaverat, in hoc tanto periculo Mnesiphilum, obscurum Eurybiadi nomen, velut auctorem apud illum ambiciose celebrare. Sed haec in eruditissimo philosopho, cui plurimum debemus, si ferenda sunt aliquo modo; illud, quod addit, vix ferendum: Θιμιστοκλῆα μὲν οὐτε Φησὶ Φρονῆσαι τὸ συμφέρον, ἀλλὰ παριδεῖν, -- Ἀρτιμισίαν δὲ κ. τ. λ. VALCK.

6. εἶτε, οὗτοι ἄρα ἢ ἀπαίρουσι) Quod *Valla* in Latinis re-
cutus fuit et scholae ostentant, Mnesiphili accommoda-
tissimum menti videtur. Sed in talibus snum cuique iu-
diciū. Illud autem, [lin. 7.] περὶ οὐδεμιῆς ἔτι πατρίδος να-
μαχήσεως, Atticam (quod viro docto in opinionem venit)
non excludit: erat illa Persarum ditioni subdita quidem,
nec ita omīssa, quin fortiter agendo reciperari posset.
Cur, nisi ea spe, navale praelium Athenienses ad Sa-
minem postulassent? WESS.

Ibid. οὐτ' ἄρα -- - περὶ οὐδεμιῆς) Οὐδὲ περὶ μιῆς obtulit
ex *Plut. Diss. Herod.* p. 127., et ex Codicibus οὗτοι ἄρα ἢ,
lectum *Vallae*. Huius inscius lectionis *Koenius* elegantem
vulgatae correctionem mecum communicavit, Σὺ γ' ἄρα εἰς.
Dederat-ne forsā utrumque Noster? Σὺ γ' ἄρα, οὗτοι ἢ
ἀπαίρουσι τὰς νῆας ἀπὸ Σαλαμῖνος, περὶ οὐδεμιῆς ἔτι πατρίδος να-
μαχήσεως: aptum hac in sede esse negari nequit: quid si
legerit utrumque *Valla*? eius sunt Latina: si isti etc. *tan-
ta* pro nulla amplius patria dimicabis. Sunt et alia in *Nutar-
cho* hic vulgatis meliora; velut [lin. 12.] ἴθι τε καὶ σπεῖθ' ἀ-
χέαι τὰ βεβουλευμένα: hoc aliis dicitur συγχέαι. VALCK.

12. διαχέαι τὰ βεβουλευμένα) Nihil, si dictionem spectes,
differt *Dionysii Halic. Ant. Rom.* III. p. 141. νῦν δὲ ἡ διατμήσις
τοῦ πολέμου -- - διέχεται αὐτῶν τὰ βουλευόμενα. Unde,
aut hinc, τὰς ὑποθήκας διαχέαι et τὴν εἰρήνην διαχέαι, quae
Theophylacti Simoe. loca lib. II. 13. III. 9. *Abreschius* indica-
vit, fluxerunt. His proximum μεταβουλευόμενα non solli-
cito: fixum adhuc haeret, μετὰ δὲ βουλευόμενα, ὡς Πλάτων,
lib. VII. 12. WESS.

CAP. LVIII. 5. ἐλάλει ἰσθ. λίγην ἢ τι θίξαι) Est in
his et vicinis familiaris quaedam et suavissima αἰσθάνη,
qualem natura dictabat. *Virgilii* pastor *Ecl.* IX. 32., Incipe
si quid habes. *Ecl.* III. 52. Quin age si quid habes: quibus-
cum conferre debuerat *Ursinus* haec *Theocriti* *Id.* V. vs. 78.
Εἰα λίγ' ἢ τι λίγας. *Luciani* *Mercurius* ἀπὸ 8, τι καὶ λίγας.
T. I. p. 747. *Eurip.* *Iph. in Aul.* 817. Δρᾷ γ' ἢ τι θίξαι.
In proximis articulo voculam praefero, quam habet *Pla-
tarch.* T. II. p. 869. B. ἐλάλει δὲ θεμιστοκλῆς. VALCK.

9. ἐμβῆναι, συλλέξαι τε τοὺς etc.) *Pristino*, ni codices ve-
tuissent, ἐμβῆναι τὸν Εὐρυβιάδεα, συλλέξαι τι, nihil de-
minuissē. Glossae librarii, inconsulto sollertis, istae

voces, quarum absentia utilior, tribuendae sunt. WESS.

CAP. LIX. [4. ὁ Κορίνθιος στρατηγός) Κορίνθιον scripsisse Herodotum suspicatus erat Iacobs in Praef. Atticor. sub fin. At similiter et alibi loquitur Scriptor, et cap. 94, 2. eundem Adimantum iterum τὸν Κορίνθιον στρατηγὸν dicit. S.]

5 seq. Ὡς Θιμιστόκλεις etc.) Memoriae peccato Plutarchus Themist. p. 117. v. Eurybiaden dicti auctorem prodidit. Rectius Apophthegm. p. 185. v. *Adimantum Corinthium*. Operam eidem, ex Plut. Themist. derivato, insumsit doctissimus P. Faber lib. I. Agonist. c. 19., *Cruserii Latina*, ob βασιλῆα alapis caedere, iure redarguens. *Vallae* culpa similis. In stadio citius, quam mos ferebat, προπεδῶντες, in cursum emicantes, sive προξαναισταμένοι, sicuti hic et Strattis in Polloe III. 146., flagris admonebantur a μαστιγούμεοις. Plutarchus Apophth. ex Adimanti ore, τοὺς ἐν τοῖς ἀγῶσι προξαναισταμένους μαστιγοῦσιν αἱ: atque ea verbo virtus lib. VII. 223. οἱ ἡνίκας - ἔχοντες μαστιγὰς, ἐββάπιζον πάντα ἄνδρα, flagris percutiebant. Hoc amplius, οἱ ἡναυαλειπόμενοι, [lin. 7.] Plutarchique ἀπολειπόμενοι et λειπόμενοι, non illi profecto, qui domi relinquuntur, sed longe in cursu post tergum relictī, vicique adeo, ex verbi notissimo usu. Haec acute utrimque dicti sententia; quo magis miror eundem eruditissimum virum, damnatis prioribus, Themistoclis ἀπολειφθέντας ad agitatores sive aurigas (Agonist. lib. III. 19.) adplicuisse. Στιφανῆνται dialectus adfirmat. WESS.

6 seqq. ἐν τοῖς ἀγῶσι οἱ προξανιστ.) In Themistocle Plutarchus T. I. p. 117. d. haec dicentem facit Eurybiadem; sed errorem corrigit in Apophthegm. T. II. p. 185. A. ubi, Ἀδιμάντου, inquit, ναυμαχεῖν μὴ τολμῶντος, ἐπόντος (τε) πρὸς Θιμιστοκλέα, - Ὡς Θιμιστόκλεις, τοὺς ἐν τοῖς ἀγῶσι προξαναισταμένους μαστιγοῦσιν αἱ. Ναί, εἶπεν, ὦ Ἀδιμάντι· τοὺς δὲ λειπόμενους οὐ στιφανεύσει. Quod [apud Plutarch.] additur, Aeliano, Aristidi, aliisque memoratum, Eurybiadi convenit; cui baculum attollenti Themistocles, πάταξον μὲν οὖν, εἶπεν, ἄκουσον δέ. Primum ex hoc loco tollendum αἱ, natum ex vicinis; deinde μαστιγοῦσιν illic rectius redditur, flagris caedere moris est, quam in Themist. βασιζουσι, caedunt alapis. Turpis error Vallae haerere tamdiu non debebat in Edd. Herod. βασιζονται vertentis colaphis caeduntur: hoc erat ser-

vile prorsus atque indignum candidatis certaminum Gae-
corum, in quae servi non admittebantur. Πατίξαι est βί-
βδῳ πατάξαι, vel παῖσαι: colaphum impingere vel alapam da-
cere, vulgo κολαφίζειν, Atticis erat κονδύλους ἐντρίψαι: vid. vir
summus ad *Luciani Prometh.* [c. 10.] p. 193. Dicitur et
apud *Plut.* utrobique Eurybiades ἐπαράμενος τὴν βακτηρίαν
ὡς πατάξων: nisi scripserit ἐπαναράμενος, ut *Thucyd.* VIII.
p. 555, 1. ἐπαῆρατο τὴν βακτηρίαν: illic ἐπανατίναται legitur
in *Scholiis*: apud *Aelian.* Var. XIII. c. 40. Eurybiades ἐπ-
ταίην αὐτῷ τὴν βακτηρίαν. Sed est insignis et forsitan unicus
in suo genere locus *Thucyd.* ad haec *Herodoti* aptus illu-
minanda lib. V. c. 50. illic Lichas Arcesilae Lacedaemo-
nius Olympiae ἐν τῷ ἀγῶνι ὑπὸ τῶν βαλδευόντων πληγὰς ἔλαθε,
ὅτι - - προελθὼν ἐς τὸν ἀγῶνα ἀνέδρασε τὸν ἡνέχον: et haec prae-
ter ceteras postea causa fuit Lacedaemoniis belli Eleis in-
ferendi, quod Licham μαστιγοῦντες ἄνδρα γέροντα ἔκλειπον,
ut scribit *Xenoph.* Ἑλλ. III. p. 287, 28. Apud *Pausan.*
lib. VI. [c. 2.] pag. 454., Licham μαστιγοῦσιν οἱ Ἑλλανοίται:
fecisse dicuntur augustissimi iudices, quod per lictores
suos, αἰλύδας dictos, fieri iusserunt, vel per his praefectum.
Auctor Etymol. M. p. 72, 12. Ἀλυτάρχης, ὁ τῆς ἐν τῷ Ὀλυμ-
πιακῷ ἀγῶνι εὐκοσμίας ἀρχὸν Ἡλείοι γὰρ τοὺς βαλδοφόρους ἢ μα-
στιγοφόρους - - Ἀλύγας καλεῖσιν. In modesto *Themistoclis* re-
sponso apud *Herod.* οἱ δὲ γε ἐγκαταλειπόμενοι οὐ στίβαιον
ταί, hoc ut rarius etiam apud *Ionas* ex uno Codice, al
fallor, recipietur, indicato in *Diss. Herod.* p. 127. Ἐγκα-
ταλειπόμενοι ipsum *Paulinum* est in *Ep. II. ad Cor.* iv, 9,
ubi, *Polybianis* omissis, unum hoc aptius attulisset *He-
rodoti G. Raphelius*: hic sunt in stadio relictī, sive caesa
superati: transtulit illinc, ut multa, felici metaphora *Paulus*,
O. M. Iesum tanquam primum in stadio cursorem con-
siderans, qui victor, factus agonotheta, de coelo coronam
porrigeret ἀμείναντες τοῖς οὐκ ἐγκαταλειπόμεναις, et sua vesti-
gia animose legentibus. VALCK.

CAP. LX. 6. οὐδὲνα κατηγορεῖν) *Accusationi* nul-
lus erat hic locus; [Quid nī?] verum οὐκ ἔφεμε οἱ κεί-
μων οὐδὲνα κατηγορεῖν: sic corrigendum arbitror: *dedecet*
ipsum cuiuspiam sociorum male dicere. Saepius idem vitium
hinc illinc fuit a viris doctis sublatum; nondum tamē,
quod sciam, ex *Attica lege* apud *Demosth.* p. 710, 42., in

των εἰναι τῇ κακηνόρῃ etc. transcripsit ista S. Petit. in Legib. Att. p. 522. Legendum τῇ κακηνόρῃ, facile liquebit attendenti. VALCK. — Apud Demosth. κακηνόρῃ recte iam Hier. Wolfius ediderat, ed. Basil. 1572. p. 539. sub fin. et sic dein Reiske T. II. p. 1308. Apud Herodotum nihil novandum, ubi ὠδὴα cum κόσμον iungendum, κακηνόρῃν vero ad συμμάχων refertur. Conf. Var. Lect. Emendationi tamen a Viro doctiss. propositae videri potest speciem aliquam conciliare id quod infra c. 61, 7, legitur. S.

11. ἐν πελάγει ἀναπνευσμένη) Valla {in patenti pelago, ubi etc.} bene. Longus Pastoral. III. p. 177. ἡ ἴσθα μὲν οὖν ἀναπνευσμένη τῇ θαλάττῃ ταῦτα ἔπραττον, ἡ θαλίητο ἡ βοή. Consequens ἱς δ [lin. 12.] inmerito in abundantiae suspicionem incidit: quid enim tritius, quam ἱς vice ἵν' ὀνόμιος ἱς τὸν βασιλῆϊον θρόνον, lib. III. 64, et mox [l. 24.] ἱς γὰρ ἡμῖν ὑπάρκειται τέχνη: eiusdemque structurae cumulum conguessit Portus. WESS. — Ubi scribitur ἱς ἡ ἴσθα ἡμῖν σύμφερόν ἐστι, primum illud perspicuum est, ad ἱς δ intelligi verbum ναυμαχίῃν vel ναυμαχίης. Deinde: (de quo commodè ad h. l. Schulzius monuit) ubi ἱς pro ἵν' poni videtur, id ea fit ratione, ut non modo significetur τὸ esse aut facere aliquid in eo loco de quo agitur, sed ut simul significetur τὸ moveri in locum, quo fit ut ibi sis. Itaque h. l. ἱς δ ναυμαχίῃν vel ναυμαχίης idem valet ac si dixisset ἱς δ ἵνα ναυμαχήσονται, vel ἱς δ ἵνα ὥστε ναυμαχίῃν, quo abire ut ibi pugnemus. S.

12 seq. νῆας ἔχουσι βαρυτέρας) Naves Graecorum hic graviores; in Plut. Themist. p. 119. c. αἰνῆς καὶ ταπυνότιται, comparatae ad Persarum naves molis maioris et celsioris; quarum tamen αἰνῆς in αἰνῆς correctione docti viri abierunt, forte iniusta. Noti τόποι αἰνῆς, αἶμα αἰνῆς, θαλάσσης αἰνῆς, quorum humilis situs, aut quod profunditatem non habet mare, docente praeter alios P. Victorio ad Cicer. lib. XIV. ad Att. Ep. 10. Ubi vero αἰνῆς navis, et qua significatio? Ἀνῆς firmiter sunt compactae ac egregie cohaerentes; sicuti κισὸς αἰνῆς in Sophoclis Antig. vs. 842. WESS. — Navis κέρως αἰνῆς καὶ πλατὺα memoratur apud Athen. lib. V. p. 204. e. inferne, depressa et lata. S.

26. τοῦ καὶ περὶ τῆς ἐξ ἡμῶν μάχης) Praeclara scripta exemplaria atque ex illis Gronovius, quem ὁμοίως μὲν τοῦ - - - καὶ Herodot. T. VI. P. II.

πρὸς τῷ Ἰσθμῷ illustrantem lib. VI. 139. vise. WESS. — De formula ἐμοῖς καὶ vide Adn. ad VII. 50, 18. et loca ibi citata. S.

36. μὴ εὐκότεα δὲ βουλευόμενοι) Cato in Sallustii Catil. c. 52. *Vigilando, agendo, bene consulendo, prospere omnia cedunt; ubi socordiae tete atque ignaviae tradideris, nequius quam deos implores; irati infestique sunt: ubi Wassius et Cortius, inque primis Th. Gatakerus ad Anton. Imp. lib. IX. 40. WESS.*

CAP. LXI. 3. οὐκ ἰὼν ἐπιψηφίζων) Infeliciter ista tentavit vir doctus, quorum haec est sententia: *nolens concilii principem Eurybiadem duces in suffragia mittere, sive sententias rogare, in gratiam viri urbe patria carentis. Sic Herodotea capienda docebunt Küsteri et summi viri observata in Luciani Timon. [c. 44.] pag. 157 seq. Praeter cetera H. Valesius adscripserat Harpocrationi locum Herodoti, quem alii, quantum memini, non attigerant, verbum tractantes ἐπιψηφίζων. Cl. tamen Abreschius ad Thucyd. l. c. 87., declarat, inquit, (in loco Thucyd. VI. c. 14.) τὴν γνώμην προτείνειν praevidium ἐπιψηφίζαι: sicuti, quod Herodotus lib. VIII. c. 59. προτείνειν λόγον, id c. 61. ἐπιψηφίζω. Molestum non feret vir humanissimus, si dixerem mihi diversa videri, sententias varias iterum populo proponere, et super illis populum in suffragia mittere. Apud Herodot. c. 59. verba facere coepit ante Themistocles, quam convocatis decibus proponeret Eurybiades cuius rei causa illos iterum convocasset: hoc significatur utique per πρὶν ἢ τοῖς Εὐρυβιάδῃ προτείνειν τὸν λόγον, τῶν εἰναι συνήγαγε τοὺς στρατηγούς. Athenis Prytanes comitia solebant indicere σφρὰ τελευτὰ, quae, quid in deliberationem veniret, continebat: T. H. ad Lucian. p. 482. [Necromant. c. 19.] In unum coacto populo, qui tum erant inter Prytanes Προἰδρι, vel e Proedris ὁ Ἐπὶ τῆς ἰτερίας iterum proponebat, qua de re esset agendum; excitati voce praeconis oratores in medium prodibant, rem propositam civibus suadentes vel dissuadentes; hi causam quaeque suam ubi perorassent, tum populus causam cognitam mittebatur in suffragia: Epistates, vel alius ex ordine Prytanum, sententias rogans, dicebatur ἐπιψηφίζων. Ut postremum cadere nequit in dubitationem, sic et priora certis nituntur testimoniis: de Προἰδρι quod dicebam, locum*

Demosth. p. 445., §. 31. [Orat. in Timocr. p. 706 extr. ed. Reisk.] et his Ulpiani: αἱ μὲν Πρωτάνεις συνήγον τὴν ἐκκλησίαν οἱ δὲ Προδίδροι ἐπέβαλλον περὶ τίνος συνῆλθον. Eximie tamen Prytanes dicuntur προτιθέναι: vid. Clar. Hemsterh. p. 482. [ubi supra,] et initium praesertim Philip. I. Demosth. Hic, cum causam suam perorasset Themistocles, iam ante iratus Adimantus nunc noluit Eurybiadem ἐπιψηφίσαι ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς. Intacta quoque, si fallor, viri docti praetermiserunt haec Xenophontis Ἀνθ. V. p. 204, 7. ἐπιψήφισε μὲν οὐδὲν, τὰς δὲ πόλεις ἰκνούσας ἔπισσε ποιεῖν τὰς ὁδοὺς: nihil sanxit, Leunclavius; misifice vertit ista Hutchinson p. 359. Xenophon de omnibus ante memoratis milites sententiam rogaverat; de hac una re noluit illos in suffragia mittere: unius ferme tantum literae omissione vetusta restitui poterit scriptura legendo: οἱ δὲ ὅς ἔγνω τὴν ἀφροσύνην αὐτῶν, ἐπιψήφισε μὲν οὐ τίνας δὲ πόλεις ἰκνούσας ἔπισσε. Xenophonticum illud μὲν οὐ supra iam attigi ad lib. VII. c. 208. Verbum Ἐπιψηφίσαι sive usurpant Xenophon p. 213, 31. p. 219, 36. [Vide Memorab. Socr. I. 1, 18. ibique Interpretes.] Antiphon p. 146, 37. Andocides p. 10, 34. Demosth. p. 418, 151. p. 452. 86. 4701. §. 235. etc. Λόγον autem προτιθέναι, et Ἐπιψηφίσαι liquido distinguit Aeschines de Falsa leg. p. 36, 26. στρατηγός, τῇ μὲν ἀπὸ τῶν ἐκκλησιῶν συμβουλεύειν τὸν βουλάμενον, τῇ δ' ὑπερὶ τοῦ προτιθέναι ἐπιψηφίσαι τὰς γνώμας, λόγον δὲ μὴ προτιθέναι. Apud Scidam in Ἐπίτακτοι Ieco alienissimo leguntur ista scriptoris incerti: Στρατῆς δὲ ἦν ἐπιστάτης, καὶ οὐτὶ ἐψηφίζε, οὐτὶ κατακυροῦναι: hic libenter corrigerem: οὐτὶ ἐπιψηφίζε: [ex Xenoph. Mem. I. 1, 18.] sicut in Aeliani Var. Hist. p. 234. [lib. III. c. 17.] corrigit ὁ πᾶν T. H. οὐτὶ ἐπιψηφίζεω Ἀθηναίους τὸν τῶν δικῶν στρατηγῶν θάνατον: illic rectissime in gratiam Atheniensium vertit Clar. Abr. Gronov. vid. Xenoph. Ἑλλ. I. p. 263, 41. et Ἀποκν. IV. p. 468, 5. ἡ καὶ ἐκκλησία Socrates ἐπιστάτης γινόμενος οὐκ ἐτίμησε παρὰ τοὺς νόμους ψεῖδος εὐθείας: quia scilicet οὐκ ἐπιψηφίζε, de re adeo indigna populum mittere volebat in suffragia. Apud Herod. noluit Coringthius summum Imperatorem ἐπιψηφίσαι ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς ut Socrates Aeliani noluit ἐπιψηφίσαι Ἀθηναίους. VALCK.

4. ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς) Haesitavi hoc probare an ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς (quod multo receptius) Arch. Re considerata visum illud formae fuit, cuius ἴσως, τῇ ἴσως, ὅσως, τῇ ὅσως [ὅσως]

καυδibus etc. in superioribus. Iustissimo deinceps iure Themistocles Adimanti inopportunitatem castigat. Dixerat idem civibus, si Iustino fides II. 12., *Patriam municipales esse, non moenia; civitatemque non in aedificiis, sed in civibus positam*, et quidem verissime. Conf. H. Grotium de Iur. B. et Pac. II. 9, 7. Ceterum *Platarch.* Themist. p. 117. z. Adimanti memoriae pepercit, nescio quem Eretriensem, sed a Themistocle ex virtutibus ornatum, advocans. WESS. — De tone vocab. ἀπόλοι, in penultima ponendo, vide *Var. Lect.* ad h. l. et ad I. 41, 3. S.

7. Τότε δὴ) Scribendum, Τότε δὲ δὴ etc. Ad ista namque c. 60., Τότε μὲν ἡπίως πρὸς τὸν Καρίθιον ἀμύψατο, haec respondent: Τότε δὲ δὴ ὁ Θιμ. κινῶν τε καὶ τοὺς Καρίθους πάλαι τε καὶ καὶ ἔλεγε. Exacerbaverat imprimis Themistoclem Adimanti vox inconsiderata ἀπολεῖν ἄνδρα vocantis, qui ar-
bem, ut canit Claudianus, carinis Vexit, et aruras Mado subduxit Athenas. Apud Suidam in Ἀδελμαρτος, Themistocles, τις, ἔπειν, ἀπολεῖς, ἔχων δ' ἐπιήρεις. Ex historico deperdito descripta quaedam huc spectantia habet egregia *Plut.* in Themist. p. 117. E. VALCK. — Potuerat commode adversativa δὲ particula ante δὴ adici: sed ignorant eam libri, ne admodum quidem necessariam, quum praesertim istud Τότε μὲν cap. 60, 1. nimis longe hinc abest, ibidemque etiam continuo δὲ particula subiiciatur. S.

CAP. LXII. 2 seq. Σὺ εἰ μέν τις αὐτοῦ) Errorem Vallae propagarunt correctores. Locum hic invenit ellipsis de elegantioribus: Σὺ εἰ μέν τις αὐτοῦ καὶ μένων ἔσται ἀπὸρ ἀγ-
θός. . . . εἰ δὲ μὴ, ἀντιτρέψας τὴν Ἑλλάδα. Tu si hic manseris, et manens rem bene gesseris, sive virum te praestiteris; sup-
plendum relinquitur εἰσὶς τὴν Ἑλλάδα, vel ὁρῶντος, aut, si quis malit, quod plerisque locis veterum congruit, με-
λῶς, vel εὖ δὲ ἔχοι: prout hanc ellipsin supplet Tryphos in libello περὶ Τρόπων nondum edito. Ellipsin illam quamvis copiose tractaverint H. Steph. Anim. in Corinth. p. 23 seq. in Xenoph. p. 39. et Casaub. in Athen. p. 353.; librorum tamen veterum Editores, minus attenti, lectoribus illam suis saepe designare neglexerunt. Unum hic ponam exemplum ex Herodoto de vita Hom. c. 33. ubi ve-
lunt Biresiones Homereae posuerunt hos enormes duo versus Editores: (de Barnesii nihil hic dico licentia:) Ἔρως δ'

προβύρουν· καὶ εἰ μὲν τοὶ δῶσαι, εἰ δὲ μὴ, Οὐχ ἰστέξομεν· οὐ γὰρ
 συνεικίζοντι ἐνθάδ' ἄλλομεν. Ad priora pertinent ista, "Ἐστὶ
 ἐν προβύροις: tum sequitur aliud fragmen, cuius indicium
 praebet καὶ, constans duobus senariis legitimis, si sic red-
 integrentur: Εἰ μὲν τι δώσαις, . . . εἰ δὲ μὴ, οὐχ ἰστέξομεν,
 Οὐ γὰρ συνεικίζοντες ἐνθάδ' ἄλλομεν. conf. *Athen.* VIII. p. 360.
 c. VALCK.

7. ἐς Σίρην τὴν ἐν Ἰταλίᾳ) Ne confunderetur cum eiusdem
 nominis urbe Paconiae, Σίρῃ τῆς Παιονίης c. 115., illa pru-
 denter adiunguntur. *Italiae Sirin* iuris olim, et ante bel-
 lum Troianum quidem, Ionici atque adeo Atheniensium
 fuisse, *Lycophronis* Alexand. vs. 986. seqq. canit; cuius
 Scholiastes, ex veterum haud dubie commentis, super ea
 possessione plura. Dissidet tamen *Strabo* lib. VI. p. 405. A.
 [p. 264. ed. Cas.] Ionasque, *Lydorum* dominatum vitantes,
Sirin occupasse asseverat. Noster a *Lycophrone* proxime
 abest. Nuper vero, post *Cluverii* et *Salmasii* sollers studium,
Alex. Symmach. Mazoehius priscorum paene pugnantis sen-
 tentias examinavit, *Prodromi* ad *Heracleens. Psephism.*
 p. 75. Oraculum, quod *Themistocles* ostentat, labentibus
 annis Athenienses, ut colonos eam in *Italiae* partem dedu-
 cerent, ac *Thurios* conderent, *Siritidi* vicinos, impulit
 apud *Diodor.* XII. 10. WESS.

Ibid. κομισύμβη ἐς Σίρην) Urbe non nominata apud *Plu-*
tarch. *Themistocles* T. I. p. 117. F. αὐτίκα πύσσεται τις Ἑλλη-
 νων, Ἀθηναίους καὶ πόλιν ἐλευθέραι καὶ χώραν οὐ χείρονα κειμηλί-
 οντος, ἢ ἀπὸ βαλόν: *Siritin* videlicet, si fertilitatem spectes,
Attica multo meliorem. Ἀρχιλόχος ὁ ποιητὴς ὑπερβιβαύμενος τὴν
 χώραν τῶν Σιριτῶν διὰ τὴν εὐδαιμονίαν, cui dicitur ἰσόμερος ἐτ
 ἱερώς χώρος ὁ ἀμφὶ Σίρως ἰσός, apud *Athen.* XII. p. 523. D.
 Illic *Timaeo* regionem istam tenuisse dicuntur etiam *Co-*
lophonii; aliis *Iones* in genere nominantur. *Phil. Cluver.*
Ital. Ant. lib. IV. p. 1274., de *Italiae Siri* multis agens, non
 recordabatur *Herodoti*, cui *Italiota* quoque Σιρίτης *Damasus*
 inter *Agaristae* procos memoratur lib. VI. c. 127. Quae
Ionas habuerat incolae, de *Siri* dici poterat *Themistocli*:
 ἀπορίτη ἐστὶ ἐκ παλαιῶν Ἰτῶν. Vicina *Sybaris*, siue *Thurium*,
Atheniensium fuit, ut notum est, nobilissima colonia: ex
Hegesandri commentariis narrat *Athen.* XIV. p. 656. c. et
 ex *Athenaeo* *Eustath.* in Ἰλ. κ'. p. 704. ὅτι Σίρῳσι πλυσάντες

εις Σύβαριν, καὶ κατασχόντες τὴν Σιρίτιν χώραν, ἀπεδίδοσαν. VALCK.

CAP. LXIII. 2. ἀνιδιδάσκειτο Εὐρυβιάδης) Metu praesertim Atheniensium μὴ εφίας ἀπολίτῃσι. conf. Platarch. in Themist. p. 117. P. Saepius Eurybiadem rationibus sua movit Themistocles, ut sententiam priorem mutaret; et hic ἀνιδιδάσκειτο, non edocebatur, ut Valla, sed potius dedocebatur, sive dedocendum se dabat Themistocli: deductus est Ciceroni restituit R. Bentlei. Tusc. II. c. 24. ἀνιδιδάσκει. Significat Ἀναδιδάσκεισθαι sic priora dedoceri, vel dedocendum se praebere, ut quis alia discat istis contraria: hoc sensu cepit ἀναδιδάσκοντας H. Steph. in Thucyd. VIII. [c. 86.] p. 556, 42. Ad hoc Herodoteum non Suidam in Ἀναδιδάσκει, sed eundem comparare potius debuerant in Ἀναράσθαι, ἀντι τοῦ ἀναλύνει τὴν γενομένην ἀράν· οὕτω Κκλλισθῆνης: ubi commodum Kusterus memorat Cornelii Nepotis reseccare, ex Alcib. c. 6. Eumolpidae et Ceryces ante coacti ἐπηράσαντο αὐτῶ, quod legitur apud Suidam in Ἐπηράσαντε. Pollux V. 130. τὸ ἐπαρᾶσθαι ἀναλύνει τὴν ἀράν Ἀναράσασθαι λέγουσι· βιαίτην γὰρ τὸ Ἀνύξασθαι: hoc bis minimum dabit Plato in Alcib. p. 148. B. παλινφιδί - - ἀνευχόμενος ἄττα (lege ἄττ' ἄν, ut p. 142. B.) τὸ πρῶτον εὐχῆται. VALCK.

4. ἀνάγει τὰς νῆας) Quid-ni rediret quod Herodotum habetur? Antea cap. 57. ὡς εἶη δεδογμένον ἀνάγειν τὰς νῆας πρὸς τὸν Ἰσθμόν: et ἀνῆγον τὰς νῆας ἐπὶ τὴν Σαλαμῖνα cap. 70., etc. WESS.

CAP. LXIV. 1. Suavissimum ἔπεισι ἀμφοβολαίμην sibi geminum eiusdemque figurae habet λόγον ὡς πρὸς cap. 78. et IX. 26. WESS.

8. Αἶαντά τε καὶ Τελαμῶνα) Schedarum Αἶαντα τὸν Τελαμῶνος fulcire videtur c. 121. ubi soli Αἶαντι, nulla patris Τελαμόνος habita ratione, victores triremem ex manubiis mittunt Salaminem et dedicant. Qui voluerint, earum sequi auctoritatem poterunt: mihi non nihil dubii superest. De Aeaco Aeacidisque inploratis [lin. 9.] atque opitulatum arcessitis quaesitum lib. V. c. 80. WESS. — De Aeaco et Aeacidis consuli insuper possunt Pausanias lib. II. c. 29. et Apollodor. III. 11, 6. Larchero laudati. S.

CAP. LXV. 1 seqq. Ἐφ' ἃ Δικαῖος etc.) Sub uno hoc teste nobis narratae fabellae, praeter Platarch. T. I. p.

119. E. et Schol. Aristoph. Nub. vs. 301. aliosque, quater mentionem fecit homo valde superstitiosus, Sophista tamen Ἀγχιώτατος, Aristides: primum Orat. in Bacch. T. I. p. 55. Μόνος, αἰτ, τῶν ἱερῶν φασμάτων (Bacchus) ἱξιφαίστην ἐν τῷ κυνέῳ τῷ Μηδικῷ εἶπω, τοῖς ὅλοις Φιλάνθρωπος ὢν, ἐπὶ τοῖς Ἑλλήσις μέν: tum in Eleusinia Orat. I. p. 451. συννώσης τῆς παντοκρίας, ἱξιφαίτα μὲν ὁ Ἰακχος συναρμαχέων: in Themistocelis Encom. T. III. p. 360., et in Panathen. T. I. pag. 248. ubi multa memorans, quibus sola civitas Atheniensium inter Graecos laudem meruerit, μόνη, αἰτ, φέρεται τὴν τοῦ παντός κρείν - - καὶ - - τοῖς ἀπ' Ἐλευσίνος φάσμασι. Ad ista prostat in Cod. MS. haec adnotatio Scholiastae, historiam non adhibito Herodoti volumine memoriter narrantis: τῆς ἀπ' Ἐλευσίνος φάσμασι) Ἀκατος καὶ Δημόατος, (corrigere Δημότης καὶ Δημόατος: quae nomina docta manus posuit in ora libri Clar. Burm.) Φυγάδες ὄντες καὶ μένοντες παρὰ Πέρση, ἔφθον τῷ Βασιλεῖ (Herodoti Demaratus, aulae mores edoctus in Perside, Dicaeo prudenter [infra, lin. 25.] dixit, εἰς) καὶ ὧν ἂν ἔλθῃ ὁ κενιοστός οὗτος, πάντως ἐκείνοι ἡγούμηναι ἥλθε κατὰ τῶν Περσικῶν τριήρων, καὶ διασκηδάνθη ἐν αὐταῖς καὶ ταμῆμον (ἦν) τὸ μέλλειν νικᾶσθαι τὸν βασιλῆα ἄγνωστο τοῦτο ἦσαν δὲ ἀκούσαντες οἱ τῶν Ἀθηναίων μεμνημένοι ἀθανάτως καὶ ἀπρόθπτως ἐκ δαίμονός τινος τὸ ἐπιφθόημα τὸ λεγόμενον ἐν τοῖς Ἐλευσινίαις. VALCK.

7. μέλιστα κη) Laudavi ex triūn ἱερῶν καὶ μέλιστα lib. VII. 22. quoniam nihil aptius Codd. offerebant. Alii qui μέλιστα κη Musae solent amare, lib. II. 75. IV. 174. VII. 30. Quo vero ritu sacroque clamore Iacchum mysticum [lin. 10.] vicesimo Boëdromionis die deduxerint initiati, operose Io. Meursius Eleusina. cap. 27. exaequitur. WESS.

10. τὴν φωνὴν εἶναι τὸν μυστικόν Ἰακχον) Olim mihi facile persuadebam vocem hinc excidisse, sic restituendam: τὴν φωνὴν εἶναι (ἀδόντων, vel ἱκανόντων) τὸν Μυστικὸν Ἰακχον. Nunc paratus sum vulgata tueri. Prior illa conjectura locis nitebatur praesertim a Io. Meursio collectis in Eleusina. c. 27. Solebant initiati certo die mysteriorum Iacchum ex sacello suo, quod habebat in Ceramico, deducere Eleusina, magno clamore et strepitu, Iacchum cantantes, aut hymnum sacrum, qualem, neglectum Meur-

sio, dabit *Aristoph. Ran.* vs. 401. et seqq. Ἰακχι πολέμας
 --- Δεῦρα εὐκαταλούθει Πρὸς τὴν θύαν, καὶ δαΐζον ὡς Ἄνω οἶνον
 πολλὴν εἶδὲν παραινέας Ἰακχι φιλοχρηστέα συμπρόσιμαί με. Tot
 mystarum vocibus excantatus laetus per viam sacram cum
 illis procedebat Iacchus, quos ut is ἐξάγει in *Aristoph. Ran.*
 354; sic illum verius ἐξάγει dicebantur: in *Schol. ad Ran.*
 vs. 326. Boëdromionia memoratur ἡ σιναις, ἐν ᾗ τὸν Ἰακχον
 ἐξάγουσι: ter quaterve, τὸν μυστικὸν Ἰακχον ἐξάγειν, legitur
 apud *Plutarch.* Vid. *Casaub. in Athen.* V. c. 14. Nihil in-
 terest utrum dicatur dies, ἢ τὸν μυστικὸν Ἰακχον ἐξάγουσα,
 an ἢ τὸν Ἰακχον ᾄδουσι. *Schol. ad Ran.* vs. 324. οἱ μεμνημένοι
 ᾄδουσι τὸν Ἰακχον: *Hesych.* Ἰακχαΐζων, in voc. Δι' ἀγορᾶς, in-
 terpretatur ᾄδον τὸν Ἰακχον. Sed Ode sacra, quam can-
 bant, ipsa quoque dicebatur Ἰακχος. *Hesychius* in Ἰα-
 χον: καὶ ἡ φῶν, ἣν οἱ μεμνημένοι ᾄδουσι. Apud *Suidam* in voc.
 ὁ Ἰακχος ἡκούετο ἐκ τοῦ Θρησίου πιδου, ὑμνοῦμενός τι καὶ
 ᾄδόμενος. Hoc sensu *Herodoti* dicebat Dicacus ὁ Φωκίων τὸ
 φωνὴν εἶναι τὸν μυστικὸν Ἰακχον, clamorem [illum] esse mysti-
 cum Iacchum; quo, ut ait paulo post, [lin. 24.] ἐν ταύτῃ
 τῇ ὁρῇ Ἰακχαΐζουσι, isthoc utuntur die fests, Iacchum saepius
 inclamantes. VALCK.

16. ἰδὲν ἐκ τιμωρίῃν) *Pavii* et *Bergleri* coniecturam *ache-*
dae Passion. certam praestant, tum narrationis cohaesio et
Aristides, quem in re manifesta non describo, *Or. Ele-*
sin. pag. 258. Adfinitas, quae τὸν et τὸν iungit, confusio-
 nem peperit lib. I. 157. et lib. V. 59. ubi vide. *WESS.*

22. ἀνὰ πάντα ἔτι καὶ τῇ Μηνί) His inhaereo. Ceterum,
 Μηνίς titulo lib. IV. 53. nobilem, describi, dabitur
 nemo. Adprime autem opportuna sunt ad annum maio-
 rum mysteriorum tempus stabiliendum, cupideque propter
 ea, neque inutiliter, oppugnando *Sealigero*, quinquennii
 spatium illis designanti, a *D. Petavio* ad *Themistii Or.* V.
 p. 411. et *Ism. Bullialdo* in *Theonis Smyrn. Mathemat.* pag.
 218. admota. Ceterum Ἰακχαΐζουσι [lin. 25.] Scholiastes in-
 terpretatur, λέγουσι, φωνάζουσι, ob inconditum opiner cla-
 morem, Iacchum saepius resonantem: neque enim pagans
 superstitione φωνάζειν indicare solebat. In *Seida* Ἰακχαΐζον,
 λέγουσι, φωνάζουσι, Ἡρόδοτος: et in *Lexic. Bibl. Coislinae*
 pag. 234.; pro quo olim φωνάζουσι malebam, sunt φων-
 ζουσι ex glossis *Herod.*, quae ambo descripserunt. *Hesychius*
 simile se insinuavit peccatum. *WESS.*

Ibid. τῇ Μηνί καὶ τῇ Κέρει) Matri et Liberæ quotannis hos dies festos Athenienses celebrasse, quod vir summus negaverat, hinc et aliunde Petavius ostendit ad Themist. p. 411. De minoribus acque ac maioribus Mysteriis eodem anno vertente actis vid. Cl. Wesseling. ad Diodor. T. II. p. 485. [ad lib. XX. c. 120.] Hic Cl. Gronov. ex Med. Cod. Ionicam Proserpinæ dare potuerat nominis formam Κούρη. Loci non recorder Scriptoris antiqui, quo iunctim αἱ μιν γὰρ διὰ, sive ἡ προϊσχυμένη θεὸς καὶ ἡ νύμφη, dicantur Mater et Libera: veterem esse opinionem scribit Cicero IV. in Verr. c. 48. Siciliam totam esse Cereri et Liberæ consecratam, - - et raptam esse Liberam - - ex Ennensium nomine. Matrem Ennacæ attigit I. F. Gronov. in Observ. pag. 226. Ceres μὲν γὰρ dicitur Æschylo Suppl. vs. 897. Ennacæ præsidii præfectus L. Pinarius apud Livium XXIV. 38. Vos, ait, Ceres mater ac Proserpina, precor. Harum Dearum, velut ab Eleusiniis ducta, mysteria coluerunt ab antiquissimis usque temporibus Meursio non memorati Messenii sub nomine τῶν μεγάλων θεῶν: alibi in Peloponneso αἱ μεγάλας θεῖαι erant Δημήτηρ et Διώνη: hæc autem non Iove nata et Cerere, sed filia Neptuni: quia mater huius quoque puellæ multo certior erat, sæpius illam Διὸς κόρη dixerunt; vid. ill. Spanhem. in Callim. Hymn. Cerer. vs. 133. Callimachus fragm. Bentl. 48. dixit illam non Διώνη, sed procul dubio Δημήτηρ: forma usitata, qua innotuerunt Ὠκεανίτην, Εὐνήτην, Ἀδρηνητινὴν, Θουακίτην, Φαιακιστὴν: ultimum ex Inscript. Corcyr. in Diar. Ital. Montfauconii p. 422., qui multa reliquit in illis corrigenda, in vicinæ pag. Inscript. 7. versum etiam quartum: Ὅστις δ' ἐν νότῳ τῷδε ἴταρυ κέρμενος. VALCK.

53. ἐπὶ τῷ στρατόσπονδῳ τῷ τῶν Ἑλλήνων) Abesse non debent Aristidis T. I. p. 258. verba: νόθος δὲ ὁρμηδὴν ἀπ' Ἑλεσίου καὶ ἐφάβητο ἐπὶ τῶν νῆων, ἡγνατίζοντες εἰς τὰς τῶν βαρβάρων ναῦς ἅμα τῷ μέλει τῷ μυστικῷ. Sic Cl. Iebbivs ex schedis Baroccianis, me iudice, imprudenter. Illa τῶν βαρβάρων adiacisci non erat ex usu, quippe indocti litteratoris additamentum. Nostri Vrania, ad quam amandamur, diligentius inspecta, turpe scholion iugulasset. WESS.

CAP. LXVI. [1. Οἱ δὲ εἰς τοὺς Εἰρήνιου γυναικῶν etc.) Coherant hæc. cum superiori cap. 24. S.]

5. 'Ὡς μὲν ἰμοὶ δοῦλον) Voculam hic vellem libri scripti darent Herodoteo more interiectam, 'Ὡς μὲν νυν ἰμοὶ δοῦλον. VALCK. — Ignorant particulam libri: promiscue vero *Herodotus* modo adhibere huiusmodi coniunctivas particulas, modo ἀνὰ τε uti amat oratione. S.

7. τῇσι τοῖσι ἀπικόμενοι) Ultimam si praeter *Arch.* plures proscriberent, in exilium sine sententiae damno posset abire. Verius est ἡ ἰσί τε Σηπιάδα, et necessarium ob Scriptoris consuetudinem. 'Ἐπὶ et ἐπὶ facillime permutantur. Numerum Persicae multitudinis ad *Sepiadem* dedit lib. VII. 186. WESS. — Pro ἰσί τε Σηπιάδα *Koenius*, duabus literis repetitis, corrigebat ἐπὶ τε ἰς Σηπιάδα. VALCK.

15. πλὴν τῶν πέντε πόλεων) *Insularum*, *Naxi*, *Meli*, *Siphni*, *Seriphi* et *Cythni* c. 46.; quas πόλεις, civitates, eo more de quo *Harpoeratio* in *Kyōi* et *Adnotat. ad Iliac. Antonini* p. 523., appellat. Supra lib. III. 139. insula *Samus* πολλῶν πασῶν πρώτης: et lib. I. 144. Parum autem referet, sive ἰπεμνήσθην [lin. 16.] singulari, an ἰπεμνήσθην multitudinis numero, pingatur; etsi prius *Herodote* consuetius, atque ita *Codd.* scripti cap. 95. τοῦ καὶ ὀλίγου πρότερον τούτων ἰπεμνήσθην. WESS. — Ex uno codice non mutassem vulgatum ἰπεμνήσθην: illinc distat Nostro frequentata formula πρώτος τῶν ἡμῶν ἰδμεν. VALCK.

16. Verbo προσέβαινε recte literam detrahunt, προσβαινε scribentes, *Reiskius* et *Koenius*. VALCK.

CAP. LXVII. 3. τῇ ἀποβήσεται) *Gemino* in negotio παραδούοντες τὸν πόλεμον, ἢ πείσεται lib. VII. 163. et 169. At lib. I. 32. σκοπεῖν δὲ χρὴ --- καὶ ἀποβήσεται, sicuti hic tres scripti. Res momenti videbitur exigui, nec negligenda tamen, neque improbanda. *Kῆ* sumi poterit ex *Etymologi.* p. 682. fin. at mox [c. 68, 17.] iterum τῇ ἀποβήσεται. [Vide *Var. Lect.*] Insequens ἰδμεν σφὶ συμμίξαι [lin. 5.] redditurum c. 79., colloquendi sermonesque miscendi deciderium indicat. WESS.

CAP. LXVIII. 4. Εἰπαί μοι πρὸς Ῥουδιᾶ) Nolo oblucri membranarum consensioni merique *Herodote*, qualis 'Ὡ ξεῖν ἀγγέλλαν Λακεδαιμονίους, lib. VII. 128. [ubi vide *Adnot. ad lin. 9.*] et passim alibi. Redundentia pronominis dictioque tota *Homerum* spirat *Iliad.* Ε'. 401.

Εἰρήμενοι μοι Τρώες: ubi Eustath. ἰν δὲ τῷ εἰρήμενοι μοι Τρώες, ἀντὶ τοῦ εἶπατε, περιστὸν δοῦναι τὸ μοι καθεύαι. Quo quidem pleonasmo nihil omni in lingua, recte Rittershusio ad Oppiani Cyneget. I. 89. docente, receptius. WESS. — Pro Εἰρή μοι scripsisse Herodotum suspicor cum Koenio Εἰπά μοι, [scil. aoristo primo infinitivi,] quia εἶπαι codex habet Med. Sic autem Nostro adhiberi ἀπαρίμματα [i. e. infinitivos,] Portus docebit. [Vide Porti Lexicon ionicum, titulo Ἀπαρίμματα ἀντὶ τῶν Προστακτικῶν, ubi et alia multa collecta exempla, et hoc cum adiecto μοι pronomine, εὐ δὲ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατιύμεναι, ex lib. III. c. 134, 24.] Supra, lib. II. cap. 90. perperam κατιπῖν ex Med. posuerat Gron. pro Ionico κατιπῖαι. Ionica certe sunt quae toties apud Herod. recurrunt, εἶπαι· εἶπα· εἶπαν· εἶπας. Alexandrinae sunt Dialecti, praeter εἶπα et εἶπαν, ἥλθαι· ἔφυγαι· ἔλαβαι· ἔλαπαι· ἔπισται: quae frequentata leguntur in Alexandrina versione V. T. et apud perpaucos illos, quos habemus superstites eadem dialecto pura usos: in aliis veterum monumentis quod hic illic tale legitur, corrigi debet. ἔπισται recte fuit ex Herodoto quoque sublatum huius Ed. p. 447, 71. [VI. 21, 11.] ut ex versu Philemonis a Bentleio pag. 131. οὐ γὰρ ἐν χρέει τὸ ἔπισται, vere scribit Schol. in Aristoph. Av. vs. 841. Sed iam Orphei qui dicitur Argonaut. ab auctore positum puto vs. 519. ἐν δ' ἔπισται, sicut vs. 116. ἰδα: hic sorax suis se saepe prodit indicitiis. VALCK.

5-8. οὔτε κακίστη γενομένη --- οὔτε ἐλάχιστη ἀποδείξαι μιν, δίσπειτα. τὴν δὲ ἰούσαν γνώμην etc.) Ista mihi rectius scripta, quam vulgantur, codex praebere videtur Med. et qualia legit Valla: οὔτε κακίστην γενομένην, --- οὔτε ἐλάχιστη ἀποδείξαι μιν, δίσπειτα, τὴν ἰούσαν γνώμην με διακρίν' ἵστι ἀποδείκνυσθαι. Facile liquet cur voculam δὲ interseruerint; qua eiecta, τὴν ἰούσαν γνώμην interpreter veram animi mei sententiam, ex Herodoti more loquendi. VALCK. — Quae Artemisia ad Xerxem referri postulat, fide Codicum sic optime procedent: οὔτε κακίστην γενομένην --- οὔτε ἐλάχιστη ἀποδείξαι μιν, δίσπειτα, τὴν δὲ ἰούσαν, γνώμην με etc. me neque ignavissimam, --- neque paucissimis facinoribus, domine, me talem, sequum est etc. Namque, τὴν δὲ ἰούσαν ad γνώμην aptari, sequentia τὰ τυχεῖα θρηνησέμεν, eadem utique futura, prohibent. Partem ha-

rum disputando nactus est Cl. de Pauw, cetera, demum violentiore coniectura, nuper Clar. Reiskius. WESS. — Istud τῆςδε ἰσῆς, Reiskius in Animadvers. editis proposuit, interpretatus *me quam hic vides*: cogitaverat etiam *talis cum sim*, (sive, ut Wess. ait, *me talem*;) sed in hanc sententiam pulcre ille viderat oportuisse τῶνδε ἰσῆς. At. τῶ δὲ (de quo quidem in Var. Lect. monere oblitus eram) divisio vocibus praeferunt libri, quod etiam, omnes: ubi equidem cum Valck. et Schaeff. abiciendam & particulam putavi: quod si minus placet, cum Wess. et Reiskio τῆςδε legerim, sed τῆςδε γράμῃ hancce sententiam intellexerim, nec me admodum turbaverit id quod nimis abundanter adiectum Wesselingio videbatur, τὰ τυγχάν φρονέουσα. S.

18. ἢ μὲν μὴ ἐπιτρέψῃς) Xerxen patruus ante susceptam expeditionem frustra iam monuerat VII. c. 10, 6. [lin. 59.] ἐπιτρέψῃς πᾶν πρῆγμα τίντιν σφάλματι. Ad proxima, [lin. 19.] ἀλλὰ τὰς τῶας αὐτοῦ ἔχῃς, Koenius in literis, coniecit, ait, *σχῆς*, quia *σχῆν* eo significatu, qui hic requiritur, saepe vel in hoc libro apud Herod. usurpatum occurrit. [At ἔχῃς idem valet.] Artemisiae providentiam, probabilis dicentis, exagitat asperrime Plutarchus hoc mordaci dicto T. II. p. 870. A. ταῦτα μὲν οὖν μέτρον ἰδεῖ τῷ Ἡρόδοτῃ; Σίθωλιν ἀποφῶναι τὴν Ἀρtemisiaν, τὰ μέλλοντα προῤῥητίζουσαν αὐτῇ ἀκριβῶς. In rebus etiam humanis exercitati, multa bene ac divinitus invenientes, Ex adyto tanquam cordis responsa dedere Sanctius, et multo certa ratione magis, quam Pythia, Deiphobere. VALCK.

22. οὐ γὰρ αἰεὶ τι) Quod sequitur αἰεὶ τι rectius me indice scriptum legitur apud Plutarchum T. II. p. 869. αἰεὶ ἔσονται τοι ἀνέχων: a minus attento mutari potuit obsequens διακινῶς: sed hoc idem tempus est ac ἔσονται, veteri more scriptum, de quo Piersonus egit ad Moer. pag. 124. Herodotea dedit rariora H. Steph. in App. Thea. pag. 140. Illud autem, οὐ γὰρ αἰεὶ τι ἔσονται, unitatissima scribendi ratione, ponitur pro οὐ γὰρ διήκοντα. [At perinde etiam commodum praecens tempus.] Distinguenda, Οἷος αἰ, et Οἷος. τι αἰ, recte discrevit Harpocration, scribens τὸ πρὸς τῷ τι significare δύναιτο. Pro αἰεὶ τι restituit H. Steph. τι αἰεὶ τι. ἔσονται ἡμῖν συμπαρεῖται. Xenophonti Ἀναβ. lib. V. pag. 207,

32. Iudicent harum rerum periti recte-ne correxerim *ἄν* τε ὄντα, pro *ἄν* λέντα, in his Philostrati p. 812. de Achille loquentis, quem Chiron educator καλῶμεν, - - - *ἄν* τε ὄντα πῶπως ἀρπάξῃ, καὶ μεθεῖς συμπαρῶναι, blandis verbis laudat, tanquam qui posset etc. nam et ille blandus - - - Mitibus-alloquiis teneros mulcebat alumnos: *Auson. Eid. IV. 20. VALCK.* - 23. ἀλλὰ σφῆς διενεπιδῶς) Dedit fortasse Herodotus, Artemisiam ubique laudibus ferens, aliquid memoriae civis suae. An eandem, ut *Plutarchus* invidiose, Sibyllas vaticinanti equiparavit? Graecorum res eo si loco et statu, qualem describi vidimus, fuerint; non opus Sibyllae ad coniectandum ingenio, perituras eas funditus, modo Persae ancipiti praelio supersederet, et bellum, missis ad Peloponnesum copiis, duceret. Id *Themistoclem Aristidemque*, in futuris coniciendis solertissimos, non fugiebat, neque ignotum reginae Halicarnassae. Verum abstinere; moneoque, in proximis [lin. 27.] ἀτρεμειν τοὺς ἐκείνους αὐτίκω ἤκουτας ex *Ask.* opportunus, et *Plutarcho*, qui *ἀτρεμειν*, lectum videri. *WES9.*

24. οὔτε γὰρ εἶπες παρὰ σφῆς) πᾶσα σφῆς, id est πᾶσι σφῆς, Herodotus more scribendum vidit Doctiss. *Koenius*: idem ille suspicatur in proximis, [lin. 26.] pro οὔτε καὶ τοὺς εἰκός, legendum οὔτε αὐτοὺς εἰκός, neque ibi: vide mihi sequentia, τοὺς ἐκείνους αὐτίκω ἤκουτας: quae dum omittis *Plutarchus* non sane censeri potest tueri vulgatum αὐτοὺς. *VALCK.* — Sane quam probabilis, paene dixerim certissima emendatio, οὔτε αὐτοὺς - - - ἀτρεμειν τοὺς ἐκείνους αὐτίκω ἤκουτας. Sic frequenter in hac eadem narratione, αὐτοὺς ἤκουτας, cap. 57 extr. αὐτοὺς μένων, c. 60, 26. αὐτίκω αὐτοὺς, c. 62, 3. Mox (lin. 28.) pro τῶν Ἀθηναίων, praestaret fortasse αὐτῶν Ἀθηναίων, ut saepius alias: ac possint αὐτῶν Ἀθήναι h. l. tam urbs *Athenae*, quam universa *Attica* terra intelligi. *S.*

31. ἐξ θυμὸν βασιῦ) Sic lib. VII. 51. ἐξ θυμὸν ὦν βασιῦ. Qui βαλῖο maluerint, *Homereum* σὺ δ' ἐν φρεσὶ βάλλω σῆν *Iliad. A. 297.* adhibebunt. Quod de heris ac servis [lin. 32 seqq.] regina, illi. experientia non adversatur. Utile matronis praeceptum *Naxmachii* apud *Stob. Serm. LXXI. p. 438. Sn.* Μήτις κακὰ δμῶσσι τοῖς θεοῖς μήτις μάλ' ἰσθλὰ Φαίης καὶ ἰσθλὰ γὰρ αὐτῶν πᾶσι πᾶσι φέρουσι. Θάρσει διδόντων, μάλ'

ἐπιμαρτυροῦν ἄνακτας. Sed in hac domesticæ disciplinæ pæcuratione fines pauci regunt prudenter. WESS.

35 seq. Ubi ab Halicarnassensi Regina tanquam imbelles enumerantur cum Xerxe militantes Αἰγύπτιοι τε, καὶ Κόπριοι, καὶ Κίλικες, καὶ Πάμφυλοι, locum invenit observatio Demetrii περὶ Ἑσμ. §. 63. [scilicet repetitas particulas conjunctivas robor quoddam addere orationi: quæ tamen observatio non admodum huius est loci.] Quod addit bellatrix, τῶν ὀφθαλμῶν ἰσχυρῶς, vehemens adparebit maledictam inversam spectanti locutionem. ὧν τε καὶ ὀφθαλμῶν ἰσχυρῶς, sunt præstantissimi poetarum apud Aelian. de Nat. An. XIII. c. 4. non quorum usus est: neque Cantor. intellexit in Aristid. T. III. pag. 686., διὰ πάντων ἐπιδοκίμαται καὶ ποικίλων καὶ ἰσχυρῶν καὶ στρατηγῶν καὶ ὧν τε ὀφθαλμῶν ἐν Ἑλλήσιν: vocula scribendum transposita, ὧν τε καὶ ὀφθαλμῶν: exemplis præstantissimorum apud Graecos poetarum, oratorum, Imperatorumque fuit demonstratum. Exquisitas formulas, ὧν τε καὶ ὀφθαλμῶν ἰσχυρῶς, et ἰσχυρῶς καὶ ὧν τε, illustravit Celcberr. T. Hemsterhusius in Luciani Timon. [c. 55.] p. 171. Paululum diversa miscuit L. Küster, in Aristoph. Eccles. va. 53. VALCK.

CAP. LXIX. 4. ὅτι οὐκ ἔα) Cuneti ita: multo rectius οὐκ ἔα. WESS. — Accentu scriberem retracto, ὅτι οὐκ ἔα: quia dissuadebat: vid. ad lib. II. c. 30. Sed est et illud apud Herod. vetantis; nam ἡ Περσὶς οὐκ ἔα, IV. 164. et ὁ θεὸς οὐκ ἔα κτίσιν, VIII. 36. quorum tum non recordabar. VALCK. — At, cur potissimum in præterito tempore positum verbum mallems quam in præsentis, nullam equidem vidi causam. S.

Ibid. εἰ δὲ ἀγαυοίμην) Ἀγαυοίμην hos Eustathius ad Iliad. Ω. p. 1363, 9. [p. 1501, 1. ed. Bas.] illustravit, multisque aliis Commentariorum locis. Vide clar. Valcken. supra ad lib. VI. 61. WESS.

5. Retinui τιτιμημένης, obsecundans præstantissimis membranis. Causam Gronovius exponet, WESS. — Placeet etiam mihi ἄτις ἐν πρώτῳ τιτιμημένης. VALCK. — Recte monuerat Gronov. solere sic Herodotum absolute loqui, i. e. genitivum absolutum ponere, non observato casu præcedente, cui adaptandus videri poterat casus participii. Sic VIII. 90, 3 seq. διέβαλλον τοὺς Ἴωνας, - - - ὡς πλεόντων Rumpus c. 108, 19 - 22. συνετά τὰ κρητὰ Εὐρύστην - - - ἦτοι ἀπο

ἐκείνων γε, ἢ πρὸ τούτου ὁμολογῶντων. Et sic frequenter admodum alibi. S.

[6. ἐτίπνετο τῇ κρήνῃ) Ἀνδρῶν nil aliud, quod sciam, significat, nisi *perambulationem, examen, explorationem*; ut apud Nostrum III. 53, 8. si vera ibi scriptura. Cui vocabulo quum non vidissem quo pacto commodus hic esset locus; commodius istud recepi, quod codices nonnulli offerebant. Miror tamen quid sit quod in insolentius illud ἀνακρήσει maior codicum numerus consentiat. S.]

10. τοὶ πλείοι πισθεῖναι ἐκτελεῖν ταῦτα, καταδέχας πρὸς μὴν etc.) [Commodius sic distingui orationem putavi, ut ταῦτα (i. e. κατὰ ταῦτα, *haec in re*) ad πισθεῖναι referretur. Quum πλείους olim pro πλείοις esset vulgatum, monuit WESS. turpem deterfam esse maculam, post Aldi et Camerarii aetatem Editis adpersam. "S."] — Vidit meliora Xerxes; hominum more fecit, deteriora secutus. VALCK.

CAP. LXX. 1. Pro olim vulgato Ἐπεὶ δὲ scripsi ex codicibus Ἐπειδὴ δὲ, quod et aliàs factum (uti II. 2. VII. 36. etc.) recorder. WESS.

Ibid. παρήγγειλλον ἀναπλάω) Scribendum puto παρήγγειλλεν, nempe Xerxes, qui tum aderat. VALCK. — In sing. παρήγγειλλε absque , in fine scripturus fuerat Herodotus. Pluralem tenent libri omnes; ubi intelligi debet, duces cuiusque nationis signum dedisse suis. S.

5. Quod addit, τοὺς δὲ Ἕλληνας εἶχε διος τι καὶ ἀβρωδίη, hoc tamen vellicare non ausus est Plutarchus. Militem, ἐν τῇ ἰσθμῷ intrepidum, ante instans praelium humanitati congruum tale διος non dedecet. VALCK.

CAP. LXXI. 5. τοὺς ἀμφὶ Λεωνίδα) Saepe superiore libro τὸν Λεωνίδαην formarunt exscriptores, continuatorem amplexi adsuetudinem, cum τὸν Λεωνίδα, ut hinc et ex c. 15. liquet, debuissent: idem crebro in τὸν Εὐρυβιάδην et alios designarunt. Τὴν Σκιρῶνίδα ὁδὸν, [lin. 9.] quam obstruxerunt Graeci, Πανσάμις Σκιρῶνιν dici, atque ex Megaride per Scironias rupes, ad Isthmum ducere, lib. I. 44. p. 107. et Strabo IX. p. 600. A [pag. 391. ed. Cas.] monstrerunt. WESS.

7. εἰς τὸν Ἰσθμόν ἵζοντο) Sessum ibant in Isthmum: huc cum venissent mox dicuntur usitata structura ἵζουμεναι ἐν τῷ Ἰσθμῷ. Est in talibus etiam Noster accuratissimus: I.

c. 199., ἰζομένην ἐς ἱπὸν Ἀφροδίτης, non bene vertit Valla; nec III. c. 140., ἴζιτο ἐς τὰ πρόθυρα τῶν βασιλῆος αἰάων. Apud Thueyd. III. c. 75. καθίζουσιν ἐς τὸ τῶν Διοσκουρέων ἱερόν, et καθίζουσιν ἐς τὸ Ἡραίων ἱεῖρας, templum Castorum, et Ianonis ingressi, illic sedent supplices. Xenoph. Ἑλλ. VII. pag. 363, 33. οὐδὲ εἰς τὸ συνέδριον ἦλθε καθίζων, in synedrium sessum ire nolebat. Latissime patet loquendi genus, tractatum ad Schol. in Aristoph. Plut. pag. 456. [Conf. ad c. 60, 12. notata.] In Isthmo congregatis praefectus Imperator Spartiata Cleombrotus, paulo post mortuus iuxta Herod. IX. c. 10., raro veteribus commemoratur, patrem licet Regem habuerit, fratremque nobilissimum Leonidam. Dum in extruendo muro tot hominum millia velut pro se quisque facerent opus, ἦνιτο [lin. 12.] τὸ ἔργον: hoc recipiet Herod. ut suum recuperavit I. 189. οἱ δὲ ὄχλον πολλοῦ ἔργαζομένου ἦνιτο τὸ ἔργον. In sequentibus: [lin. 14 seq.] καὶ ἐλίνυσεν οὐδένα χρόνον οἱ βοηθήσαντες ἔργαζόμενοι: postremum pertinet ad ἐλίνυσεν, vel potius ἐλίνυσον: οὐδένα χρόνον ἐλίνυσον (id est ἐπαύοντο) ἔργαζόμενοι. Liquida duplicata legitur supra VII. c. 56. ἐλυνύσας οὐδένα χρόνον, ubi Suidas tamen [cum melioribus codd.] dat ἐλυνύσας in voc. Ἐλυνύστας. Hanc scripturam, ut accuratior, nuper adprobavit Vir eximius Io. Aug. Ernesti ad Callim. p. 243. alia de hoc verbo dererunt P. Leopard. Em. I. p. 29. et Io. Pierson ad Moer. p. 161. VALCK. — Conf. Adnot. ad I. 67, 26. S.

12. ἦνιτο τὸ ἔργον) Sic planissime lib. I. 189. οἱ δὲ ὄχλου πολλοῦ ἔργαζομένου, ἦνιτο μὲν τὸ ἔργον. [Conf. Adnot. ad VII. 20, 3.] Peccat autem Med. voces καὶ πλίνθιν omit-tendo, neque dignus patrocinio erat arcessito. Melius ἐπιφορίοντο [lin. 14.] de dialecti usu schedae, et [CAP. LXXII. 1.] οἱ δὲ βοηθήσαντες Eustathius. Idem in vicinis [cap. 71, 15. et c. 72, 5.] olim fuisse, nullum mihi dubium, cui ducis Codicumque indicio destitutus, sedem illibatam relinquo, quamquam invitus. Vide supra c. 1. WESS. — Conf. Var. Lect. ad c. 72, 1. S.

CAP. LXXIII. 1 seqq. Οἰκίαι δὲ τὰν Πελοπόννησιν ἱστία ἱππὰ etc.) De his septem Peloponnesi gentibus agens hoc capite Herod. nonnulla tradit, quae vix, ut puto, reperientur apud alios, et ne apud Strabonem quidem vel Pausaniam. Galeus in Nota ad Septem istas gentes Peloponnesi,

videtur, ait, *Homerus sex tantum agnoscere*. Totidem occurrunt Boeotiam exigenti: sed τὰ Ὀμήρου ἐκείνως δέχεται κριτικῆς ποιητικῆς λόγοντες, καὶ οὐ τὰ νῦν, ἀλλὰ τὰρχαῖα, ὡς ὁ χρόνος ἡμῶνται τὰ πολλά, iudice Strabone lib. VIII. pag. 513. A. [pag. 332. ed. Cas.] cui isto libro sex praecipuae regiones enarrantur Peloponnesi, Elis, Messenia, Laconice, Argolis, Achaia et Arcadia: septem alii constituunt et Scymnus Chius vs. 515 et seqq.; quinque Thucydides lib. I. cap. 10. Πελοποννήσου τῶν πέντε τὰς δύο μοῖρας νύμονται, (Lacedaemonii, Laconicam nempe et Messeniacam) τῆς τε ξυμπάσης ἡγεῖσθαι: quae postrema non significant totius Peloponnesi principatum obtinuisse Lacedaemonios, sed bello communi ceteris fuisse duces, ἡγεμόνας, ut erant bello Persico ipsi etiam Atheniensibus: minus cogitata scripsit I. Wasseus ad Thucyd. [VIII. 15.] pag. 514. n. 32. Verum hic non regiones, sed diversas enumerat Herodotus Peloponnesi gentes. Nam una de septem illis, Dorienses, [lin. 8.] quorum hic tantum fuisse dicuntur πολλαὶ τε καὶ δόκιμοι πόλεις, tres tenebant Peloponnesi partes amplissimas, Argolida, Laconicam, et Messeniam, quarum veteres incolae eiecerunt victores: vid. Isocrat. pag. 119, 120. 270. A. 286. A. Pausan. pag. 140, 151. Io. Meurs. de Regno Lac. c. 6. Misc. Lac. III. c. 9. Arcadas [lin. 3.] Dorienses et Heraclidae suis expellere montibus aut non potuerunt, aut religione quadam obiecta non sunt ausi: callidum Cypseli Regis consilium, Polytaeno traditum l. cap. 7., multis enarrat Scholiastes inel. in Aristid. nisi sola vera fuerit causa, quam attigit celeberr. Wess. ad Diodor. [Fragm. VI.] T. II. p. 635, Velut αὐτόχθονας Arcadas in avitis sedibus ab ultima hominum memoria permansisse, tres testantur historici principes Herod. II. c. 171. Thucyd. in Prooemio; et Xenoph. Ἑλλ. VII. p. 361, 16. ubi civibus suis animos indit. Lycomedes λέγων, ὡς μόνοις μὲν αὐτοῖς Πελοπόννητος πατρίς εἴη· μόνοι γὰρ αὐτόχθονες ἐν αὐτῇ οἰκοῖεν. Hanc tamen honoris praerogativam secundum Herodotum sibi quoque vindicare poterant Cynurii, [lin. 4.] et quodam modo gens Achaica, peninsula certe patria non eiecta; nam ἐκ μὲν Πελοποννήσου οὐκ ἐξεχώρησε, ἐκ μέρτοι τῆς ἐαυτῶν οἰκίης δὲ τὴν ἀλλοτρίην. Vid. Strabo VIII. p. 514. v. 588. v. Pausan. VII. p. 522, 523. Sed initio libri quinti Pausanias, Herodoti ve-

Herodot. T. VI. P. II. K

stigia sequuntur, Τίτην, inquit, οἰκεῖ Πελοπόννησον, Ἀρκάδας μὲν αὐτόχθονες, καὶ Ἀχαιοὶ καὶ οἱ μὲν ὑπὸ Δωριέων ἐν τῇς ἐστίαις ἀνίστησαν, οὐ μόντοι Πελοποννήσου γε ἐξελήνθησαν: tum de quatuor reliquis, quae Ἰθνα dicuntur Herodoto ἐπ' ἡλίου, Pausaniae p. 375. memorantur Dryopes, Dorienses, et Aetoli: Δρύοπες, καὶ Δωριεῖς οἱ μὲν ἐκ Παρνασσῶ, Δωριεῖς δὲ ἐξ Οἴτης ἐκ Πελοπόννησον εἰσὶν ἀφ' ἡμεῖς τοὺς δὲ Ἠλείους ἴσμεν ἐκ Καλαύτης διαβιβηκότας καὶ Αἰτωλίας τῆς ἄλλης. Dryopum fuisse tradit Herod. [lin. 9 seq.] quas iungit et Homerus *Il.* β. 559., Ἑρμιόνη, Ἀσίνην τε. Ἑρμιόνην, an Ἑρμιόνη hic primitus scriptum sit, si Codices discrepant, [vid. *Var. Lect.* et max *Wesselingii* Adnot.] decerni vix poterit: Δωδώνη saepe dicitur Nostro, quae Δωδών Sophocli aliisque: vid. *Wesseling.* ad *Hierocl.* Synecd. p. 647. et ad *Diodor.* T. I. p. 282. Nec *Lemnios* Pausanias neque memorat *Cynurios*. Παραγῆται πάντες quum origine fuisse dicantur Lemnii, [lin. 10 seq.] comparari poterunt notata p. 345. [ad IV. 148, 10.] VALCK.

2 seq. τὰ μὲν --- κατὰ χώραν ἴδρυται νῦν τε καὶ τετάρτοις οἰκίον) Haeret in his menda, Codicibus forsitan antiquior, facile tamen tollenda. De septem istis gentibus, τὰ μὲν δὲ, inquit, αὐτόχθονα ἴοντα, κατὰ χώραν ἴδρυται νῦν, τὰν καὶ τὸ παλαιὸν οἰκίον, Ἀρκάδας καὶ Κυνοῦριοι. Voculā τε tantum ia τὰν mutatā, sic commodè mihi correxisse *Koenius* noster videtur. VALCK. — Sentio τὰν νῦν τε καὶ τὸ παλαιὸν hic fuisse, eamque vocem ab ultima praeecuntis verbi [ἴδρυται] syllaba absorptam: series illam sibi expostulat, aut τὰν certe, quam alii maluerunt. Habitasse *Arcades* easdem, quas primitus incolperunt sedes, itemque *Cynurios*, et antè quidem *Pelaegorum* in *Peloponnesum* colonias, hinc *Borhefius* *Dias.* Herod. c. 9. iure conficit. *Achaecos* autem, & *Doriensibus* expulsos sedibus, in *Ionas* irruisse, atque eorundem regionem ad sinum *Corinthiacum* insedissee, docuit Noster lib. I. c. 145., et *Pausanias* fusius lib. VII. 1. WESS. — De menda quae olim istum locum (lin. 3.) omnibus (quod sciam) in libris insederat, monere in *Var. Lect.* oblitus eram. Eam mendam sic corrigendam, κατὰ χώραν ἴδρυται, ἢν (aut ionice τὰν) νῦν τε καὶ παλαι etc. commodè REISKIUS censuit, hanc adiciens observationem: „Brachylogia veteribus usitata est, sic dicere: ἢν νῦν π

καὶ τὸ πάλαι οἶκον, pro ἣν νῦν τοῖ κοῦσι καὶ τὸ πάλαι οἶκον.^α
Ego ὤφεται νῦν τῇ καὶ τὸ πάλαι cum Schaefero scripsi, mini-
me quidem Reiskii spernens rationem. S.

9. Ἑρμιόνη τε) Homeri Iliad. B'. 560. Ἑρμιόνην Ἀσίην τε
amplecti malui, quam Med. recentiore urbis titulum.
[conf. Valok. paulo ante.] Παρωρεῖται [lin. 11.] Ionum
hic more, Παρωρεῖται lib. IV. 148, ubi et Lemnia eorum
origo. WESS.

12. ἐκδεδωρίενται) Ferri posset ἐκδεδωρεῖται, quomo-
do boni Codd., modo contractum recte videretur, ex τῷ
ἐκδεδωρεῖται, quae Porti doctrina. Ceterum Cynurii, quo-
rum hic initia Ionica, ab Argivis, si fama apud Pausan. III.
2. non fallit, descenderunt: Ἀργῶνται δὲ οἱ Κυνουρίαι, sic scri-
bit, Ἀργῶνται τὸ ἀνέκασθαι εἶναι. At ea forte propagata late,
quoniam a Spartanis pressi, et agro exuti, in Argivorum
ditionem deinde una cum Orneatis, quibus aὐ inimiciis
divexati videntur se consociasse, venerunt. Ea quidem
coniectura est, sed ex Herodoteis fluens. De Orneatis
[lin. 13.] Pausan. II. 25. Ἀργῶνται δὲ --- Ὀρνείας ἀνίστησαν
ἀναστάντες δὲ, εὐνοικοὶ γιγόνεσι Ἀργείοις. Argivi praeterea
agrum Cynurium, Κυνουρίαν γῆν, in confiniis situm, tan-
quam suum a Spartanis repetunt in Thucydidis lib. V. 41.
Itaque Cynurii et Orneatae ἐκδεδωρίενται, sive moribus, di-
sciplina dialectoque Dores evaserunt, partim subditi Argivorum
imperio, ἀρχόμενοι ὑπ' Ἀργέων, partim lapsu temporis, καὶ ὑπὸ
τῷ χρόνῳ. Memini difficultates in his quaesitas et inven-
tas; quas evanidas non attingo. Ὀρνείας Ionici commatis,
ut Παρωρεῖται, Τρυγῖται etc., restituti in integrum sunt.
WESS.

Ibid. ἐκδεδωρίενται δὲ) Monstrat illud δὲ, in vicinia
fuisse μὲν. Ab Herodoto tamen scribi non potuit, δοκίμουι μὲν
μαὶ εἶναι Ἴωνας, quae viri docti [Reiskii, puto, in Misc. Lips.
T. VIII. p. 496.] est coniectura; videbantur enim Nostro
αὐτόχθονες Cynurii. Commode scribi poterit: οἱ δὲ Κυνουρίαι,
αὐτόχθονες Ἴωνες, δοκίμουι μὲν Ἴωνας [loco vulgati μόνον]
εἶναι Ἴωνας ἐκδεδωρ. δὲ ὑπὸ τοῖς Ἀργέων ἀρχόμενοι: quae tum se-
quuntur, viris doctis emendanda relinquam vel expla-
nanda. Quum dixerat Strabo VIII. p. 514. B. [pag. 333. c.
ed. Cas.] λιθῆναι -- ἐν τῇ Πελοποννήσῳ τὰ δύο ἔθνη, τὸ τε Αἰο-
λαῖον καὶ τὸ Δωριεὶον, causam tradit veram, cur Arcades et

Elei purius Αλοισι διλήχθησαν, cum in reliquis civitatibus mixta quadam uterentur dialecto; δακοῦσι δ, addit, Δωρίζει πάντες διὰ τὴν συμβᾶσαν ἐκικράτουν. Verbo Herodoteo Ἐκιδωρίζονται H. Steph. aliiq. caute abstinerunt: diversam dat lectionem margo Steph. ἐκιδωρίζεται: quae facile verti posset in flexum legitimum ἐκιδωρίζεται: nam, quae Portus fingit, sermonis analogiae repugnant. Sed a verbo Δωρίζει, me iudice, neque ἐκιδωρίζει neque ἐκιδωρίζεται formari potuit. Adhiberi forte potuit Δωρίζεται: dantur enim et huius flexus imitativa, sed pro Δωρίζει vel Δωρίζουν. Unicum restat, quod hic congruit apte, quodque, a Δάμος ductum, analogiae respondet Ἐκιδωρίζεται: in Doricis naturam veluti degenerare; Lingua uti, moribus et institutis Doricis. Huius formae verba plurima praebet praeter ceteros Plato: unum de multis nobis sufficiet, ad Ἐκιδωρίζεται proximum accedens, ἐκιδωρίζεται. Plato Epist. VIII. p. 353. Α. κίνδυνος ἵγνεντο ἔτχατος Σκελέρ τῇ τῶν Ἑλλήνων, ὑπὸ Κερχηνδίων ἀνίστατον ὅλην ἐκιδωρίζεται γινέσθαι. Explicat illud paulo post: ἔξαι σχαδὸν εἰς ἐκιδωρίζεται τῇ Ἑλληνικῇ Φωνῇ Σκελέρ πᾶσα, Φονίων ἢ Ὀπικῶν μεταβαλόντα εἰς τινὰ δυναστία καὶ κράτος: quae in hunc Herodoti locum conveniunt, quo scribendum arbitror ἐκιδωρίζεται Euripidis in Oreste versum 485., Βεβαρβάρωναι χρέος ὡς ἐκιδωρίζεται, sic invertit Apollonius Tyan. Epist. 34. ἐκιδωρίζεται -- χρέος δὲ ἐκιδωρίζεται Ἑλλάδι. locosum hinc facile verbum intelligitur Alexidis Πιφιλιπιδωσαι, de quo L. Küster. ad Suid. in Φιλιππίδης. VALCK.

CAP. LXXIV. 2. περὶ τοῦ παντός πᾶν) Conspirant in δρόμου vocem scripti omnes: unus Eustathius, nec sibi tamen constans, δρόμον habet, cui post Portam primas darem. [vide Var. Lect.] Sollemne in talibus, τὸν περὶ στήριος ἀγῶνα τρέχειν, apud Eunapium Vit. Maxim. pag. 100., aut τὸν περὶ τῆς ψυχῆς δίον, in eiusdem Iuliano pag. 115. τρέχον περὶ ψυχῆς, infra IX. 36., tacita ἀγῶνας aut δρόμου voce. Plura Budaeus, Stephanus et Portus, qui τῷ ἱλλεψεται, [lin. 3.] quod Herodoteum testabatur Hermogenes, positumque fuit lib. I. 80., operam non negarunt. Μὲν Ἑλλης iussu Codd. eiecti sunt: neque opus erat, ut ὁμοίως fingeretur; ὁμοίως, quae et Abreschii opinatio, sufficit. Consimiliter enim, atque ad Isthmum illi, superiora auditio-

ae accipientes, formidasse sibi, traduntur. WESS. — Poterat vero etiam, nec incommode profecto, ὁ μὲν teneri. Quamvis ingens studium, quo muniebatur Isthmus, cognosserent, tamen Peloponnesio timebant. Ad δρόμον adiectum articulum malles, qui apud Eustath. etiam (Iliad. pag. 1363.) adiectus legitur, παρὰ Ἡροδότῳ τὸ, θύοντες τὸν περὶ τοῦ παντός ἥδη δρόμον. At saepius articulum omittit Herodotus ubi Atticus scriptor non neglecturus illum erat. S.

12. Ἀθηναῖσι δὲ καὶ Αἰγινήται) Hoc sane rationi consentaneum, ut cum Themistocle senserint Aeginetae, maluerintque apud Salamina manere, quam in gratiam Peloponnesiorum versus Isthmum secedere: miror idcirco quod scribit *Lycurgus* c. Leocr. p. 156, 33. (pag. 200. ed. Io. Tayl.) Ἐτιόνικος μὲν γὰρ ὁ Λακεδαιμόνιος, καὶ Ἀδείμαντος ὁ Κορίνθιος, καὶ τὸ Αἰγινήτων ναυτικὸν ὑπὸ νύκτα τὴν σωτηρίαν αὐτοῖς ἔμμελλον πορίζεσθαι. Eteonicos etiam novi Lacedaemonios, sed huius aetatis neminem. Quod addit *Lycurgus*, oratoris personae congruit, quem semper populus probavit ut popularem: οἱ πρόγονοι --- βία καὶ τοὺς ἄλλους ἡλευθέρωσαν, ἀναγκάσαντες ἐν Σαλαμῖνι μεθ' αὐτῶν πρὸς τοὺς βαρβάρους ναυμαχεῖν. Unius Themistoclis laudem sibi libenter populus suisque maioribus audiebat attributam: hac mente Themistocles Libanii T. I. p. 539. A. πατὴρ οὐκ ἔστι μοι Νικολῆς --- ἀλλ' ὁ τὸ μέγα ἔργον ἐργασάμενος, ὁ δῆμος. Eiusdem Libanii Neocles Themistocli suo ipsius exemplo demonstrat eleganter, invitos utiliter saepe servatos, p. 516. B. Graecos invitos coëgisti ναυμαχεῖν, καὶ οἷς ἔδρων οὐχὶ βουλομένης ἐνίκων. VALCK.

CAP. LXXV. 3 seq. πέμπει εἰς τὸ στρατόπεδον τὸ Μήδων ἄνδρα) Quod *Plutarch.* Them. p. 118. B. prodidit, ἢ ἂν τῷ γένει Πέρσης ὁ Σικίννος αἰχμαλώτος, sibi credibile negat Cl. Dacierius; neque enim Themistoclem liberis suis vilem captivum, et Persam genere, paedagogum dedisse. *Plutarchum* in Herodoteis male legisse τῶν Μήδων ἄνδρα, ac *Sicinnium* ea de caussa Persis inseruisse. *Aeschylum* sane si audimus, nuncius Graecus erat, Ἀπὴρ γὰρ Ἕλλησιν ἐξ Ἀθηναίων στρατοῦ ἔλθων, ἔλκει etc. ea videlicet, quae Themistoclis iussu Sicinnus, in Pers. vs. 355. Personatus Themistocles Epistol. IX. pag. 47. Edit. Schoettg. τὸν παιδαγωγὸν εἰσθαι τοῦ Κλεοφάντου, δε καὶ μὲ ποτε ἰθιράππιν Σικίννος αὐτῷ τοῦτομα: ubi de Cleophanto non male. Scripsi Σικίννος, [lin. 5.] uti

Edit. c. 110., et hęc scripti. inque *Plutarcho*, *Polyaeno* I. 30, 2., *Clemente Alex.* *Paedag.* I. 7. p. 130., *Etymologo* atque aliis. WESS.

Ibid. πέμπει -- ἄνδρα) *Sicinnus*, qui οἰκίτης fuisse dicitur, et παιδαγωγός liberorum *Themistoclis*: ut antiquioris adponam *Aeschyli* verba e *Pers.* vs. 355. Ἀνὴρ γὰρ Ἕλληϊ ἔ
Ἀθηναίων στρατοῦ Ἑλθὼν, ἔλιξε παῖδι σὼ ἔλεξεν ταῦτα, ὧς, ἡ με
λαίνης τυκτός ἔσται κνέφας, Ἕλληνες οὐ μένειεν. Nuncium *Persam* facit ita *Tragicus* non absurde loquentem: sed *Graecum* a *Themistocle* missum censuisse quoque videtur *Frontin.* lib. II. c. 2, 14. Ἐπίσσι τινὰ scribit *Diodor.* XI. c. 17. Optime, de servis suis, quem habuit fidelissimum, ad Regem misisse, tradit *Nepos*, *Them.* c. 4. ubi corrigit *Vallam Longolius*, in *Herod.* οἰκίτην vocantem contubernalem, qui cerna fuerat dicendus. Infra VIII. c. 110. relictus in Latinis *Sicinnus contubernalis*; hęc contubernali domesticus substitutus [a *Gronov.*] est: alibi apud *Herod.* οἰκίτης uxor et liberi dicuntur; sed hęc οἰκίτης sine dubio servum notat, non domi natum et vernam, qualis esse nondum poterat *Themistocli* liberorum educator, sed quem captivum sibi emerat: vid. *Ammon.* in *Οἰκότηρι*. *Ion Chius* τὸν οἰκίτην τοῦ δούλου τέθεικεν apud *Athen.* VI. p. 267. v. Absque teste loquenti ne *Clementi* quidem *Alex.* fidem adhibuerim ista scribenti, *Paedagog.* I. p. 130, 30. τῶν Θμιστοκλέους παίδων ὁ παιδαγωγός οἰκίτης ῥάθυμος ἦν: ubi paulo post, quem *Petricles* puero dedit *Alcibiadi* custodem, *Thrax Zopyrus* οἰκίτην fuisse dicitur ἀγδράποδον. τῶν οἰκίτῶν τὸν ἀχρεϊότατον ὑπὸ γήρωσ dixit *Plat.* T. II. p. 122. v. vid. et *Diogenes Stobaei* p. 251, 35. Sed tardus *Thrax* fuerit *Zopyrus* senectà; *Themistoclis*, viri in rebus gerendis prompti, *Sicinnus* nihil minus fuisse quam ignavum monstrant hęc atque infra c. 110. narrata. *Plutarcho* fuisse dicitur εὐνους Θμιστοκλέϊ. *Polyaeno* I. 30, 2. εὐνῶυχος, παιδαγωγός τῶν παίδων: ubi nescio qua fide dualis nitatur numerus filiorum. Filios habuit in universum quinque *Themistocles*, quorum unus puer mortuus est; *Dioclem* avus adoptavit maternus: ex tribus, quos moriens reliquit teste *Plutarcho* T. I. p. 128. v. nihil est causae, cur unus eidem T. II. p. 1. v. dictus censeretur *Diophantus*: Διόφαντον mutemus in Κλειόφαντον: sic suo loco dicitur *Plutarcho*, et, quem citat, plus semel *Platoni* in *Menone* T. II. p. 93. d. e. VALCK.

13. τὰ ὑμέτερα κατ' ὑπερθε γίνεσθαι) Haereo hoc servem, an ex Codd. revoceam κατ' ὑπερθε; posterius lib. VII. 233. ὥς δὲ εἶδον κατ' ὑπερθε τῶν Περσῶν γινόμενα τὰ πρῆγματα. Vid. cap. 136. Omitti et μάλλον, quod damnant schedae, poterit, ut alibi indicatum. Mox fidentior, [lin. 16.] καλῶς τοι ὑμῖας ἴσῃον ἀπάντων, Aldo duce reformavi. WESS.

CAP. LXXVI. 5 seq. τὸ ἀπ' ἰσπέρης κίρας) Non celabo, olim mihi prominentem in mare contra Salaminem tractum Megaridis haec ostendere, non classis Persicae cornu. Κίρας in promontoriis frequens apud Salmasium ad Solin. p. 116.; et Strabo IX. p. 604. [p. 395. A. ed. Cas.] duo istiusmodi κίρατα in Megaridis et Atticae finibus ex adversum Salaminem memorat; Plutarchus praeterea, Acestoride fide, (Themist. p. 118. E.) propter illa κίρατα Xerxem ex ex aurea sella navale hoc spectavisse praelium. Sic insulam circumvecti, et promontorium, κίρας, occidentem spectans, incingentes, omni ad Isthmum transitu Graecos exclusissent. Quia tamen suspicioni, quae cap. 85. produntur, officere videntur, eam non urgeo. De Cynosura et Ceo [lin. 7.] res anceps. Cl. de Pauw insulas circa Salaminem elegit, et Cynosuram quidem Laconicam, Ceum vero defectu scriptorum ignorari: cui paria non facio. Laconica apud Hesychium Cynosura longissime hinc remota fuit, et situs paene incerti. Ut paucis transigatur, Ceum insulam intelligo contra Sunium Atticae, et Cynosuram, ἀκρὰν τοῦ Μαραθῶνος, promontorium Marathonis, Euboeam spectans, eiusdem Hesychii. Longius in tabulis id Cellarii et aliorum pictis a Sunio, quam Herodotea postulant, disiungitur; male, opinor; vix enim tum una nocte, eaque aestiva, id promontorium flectere, tantumque spatii absolvere quivissent navigando. Nunc, statione circa Ceum et Cynosuram relicta, provehuntur prope Munychiam, ac fretum, ut et hac parte fugae occasio Graecis praecidatur, obsepiunt. WESS. — Verba ista, ἀνῆγον μὲν τὸ ἀπ' ἰσπέρης κίρας κυκλούμενοι πρὸς τὴν Σαλαμῖνα, sic vulgo vertunt: cornu quod ad occasum spectabat producunt Salaminem versus, eam circumturi; quasi accusativus τὸ κίρας a verba ἀνῆγον penderet, et ad κυκλούμενοι intelligeretur αὐτήν. Ego verbum ἀνῆγον absolute accepi, sicut mox ait Scriptor, ἀνῆγον δὲ οἱ ἀμφὶ τὴν Κίον, nempe ἀνῆγον τὰς νῆας, ut ait paulo post. Itaque τὸ

ἀπ' ἐσπέρης κίρας fuerit pars classis Graecorum (non Persarum) ad occidentem spectans, quam circumituri et interclusuri Persae erant. Sed ad sententiae quidem summam parum interest. S.

16 seq. ἵνα τοὺς μὲν περιπειῶσι etc.) Putares, in Nostri oculis haec Aeschyli fuisse, Ἐνθαῦτα πίμπει τοῦσδ', ὅκως ἔτιο καὶ Φθαρίντας ἐχθροὶ νῆσον ἐσωζοίατο Κτείνουεν, -- Φίλεως δ' ὑπεσώζων, Pers. vs. 540. Nam gemina planissime sunt. Scholiastes, *Pyttaleam* Salaminè stadiis plus centum removens, in numeris ibi nimius et mendosus. WESS.

CAP. LXXVII. 4. χρυσάρεον) Sic melius Codices. Apollinis χρυσάρεον titulus Iliad. ε'. 524. et in Hymnis, sorori eius, Dianae Munychiae, multo aptior quam Atticae littorali tractui. Post dein Ἑλπίδι μαινόμενος etc. vulgavit Camerarius in Epigrammatibus. Theocrito ab ipso adpositis, de coniectura puto. WESS.

7. ὕβριος νόον) Non iuvenem, sed satietatem, κέρων κρατερὴν Bacidis, Portus et Stanleius explicant, iniuriā fortasse. Pindarus Olymp. Od. XIII. 12. dixit ὕβριν κόρου μετέρα, converse tamen, ut volunt. Nam τίκτει τοι κόρος ὕβριν, citantibus ibi ex Homero, sive Theognide potius, Criticis; estque adeo mater contumeliae sive ὕβριος, non proles. Verissimum Pythagorae: in civitates insinuare sese πρώτων τροφὴν, ἔπειτα κόρον, εἶτα ὕβριν, μετὰ δὲ ταῦτα ὀλεθρον, in Stobaei Serm. XLI. p. 247., et Ecphantae eadem de Schola, αὐτοκτελίσια μάτηρ τῆς ἀκρασίας· αὐτὰ δὲ τῆς ὕβριος, ἐξ ἧς τῶν ἐν αἰσχροπύνοις κακῶν τὰ πολλά, apud eundem Serm. XLVI. p. 336. Haud alius Bacidis κρατερὸς κόρος iuvenis ac Xerxes, νόος ὄβρις ob contumelias iniuriasque, quarum ille toti Graeciae auctor, Raphaelio ad Epist. Paulli Ephes. c. 5, 6. monitore. Vide tamen Stanleium in Aeschyli Agamemnon. vs. 768. WESS. — Videri potest fatidicus, consulto ambigue loquens, optionem legentibus audientibusve voluisse relinquere, iuvenum κόρον, an satietatem, i. e. arrogantiam intelligere malint. Sed, ut posteriori maxime notione h. l. vocab. istud accipiatur, suadet utique simillimum Pindari dictum. S.

8. δοκῶντι ἀνὰ πάντα πύθισθαι) Admodum tenebricosum. An opinantem ubique se auditum iri, ut in notissimo καὶ ἱστομύνοισι πύθισθαι? Valla legit ἀνὰ πάντα πύθισθαι, quorum

ex Pass. excerptum vergit. WESS. — Non tenebricosum modo, sed prorsus mendosum esse istud olim vulgatum ἀνὰ πάντα πρὸς τὸν, vix dubitari potest. Nec ulla parte melius πρὸς τὸν, de quo in *Var. Lect.* dictum. Equidem unice verum putavi, quod optimus cod. F. nobis servavit, τὸ ἐ-
 ἴθι. Nempe ἀνὰ πάντα τὸ ἐἴθι, pro ἀνατίθαι πάντα, om-
 nia mutare, scilicet omnia evertere, et susque deque vertere;
 quasi dixisset ἀνὰ κάτω τὸ ἐἴθι: conf. III. 3, 12. Nec obstat
 quod ibi activā verbi formā scribitur, τὰ μὲν ἄνω κάτω
 θάξω: nam medium verbum τὸ ἐἴθι significat, suum in
 commodum omnia evertere, et sibi omnia subiicere. Fuerint au-
 tem viri docti, quibus non repugnem equidem, qui in
 hanc sententiam ἀνα retracto tono scriptum oportuisse cen-
 scant, aut absque accentu, ἀνα, quemadmodum in eodem
 nostro codice scriptum video. S.

12 seq. Βάκιδι ἀντιλογίης etc.) Scripta exemplaria con-
 sentiunt; quibus (etsi ἀντιλογίης in *Dissert. Herodot.*
 maluerim) non pugnabo. Defit oblitterata praepositio;
 reditura, modo Βάκιδι δι' ἀντιλογίης revocetur. An vero δι'
 ἀντιλογίης λέγειν, contradicendo obloqui, iniustum sit, fateri,
 ob varium in isto genere sermonis usum, erubesco. Ali-
 ter qui sentiunt, ut Clar. Abreschius, οὔτε αὐτὸς ἐλθεῖν το-
 μὴν refingunt. Quae sane dictio et elegans et trita est, ab
 ipso Animadv. ad *Aeschyl.* lib. I. 3. p. 15. et *Valcken.* in
Phoeniss. *Euripid.* vs. 482. doctissime illustrata. WESS.

Ibid. οὕτω θαρσύνως λέγοντι Βάκιδι etc.) Quod sequitur ἀ-
 ντιλογίης, commode corrigit vir Cl. in *Diss. Herod.* p. 201.
 Vel ob hoc unum dictum *Herodotus*, ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς
 κἀγαθός, censeri deberet τὰ περὶ μαντείας καὶ χρησμοδόγους πά-
 ντων. Sed hinc simul aestimare licet, iam tum homi-
 nes fuisse vulgo perspicaciores, quibus adparuerit, quod
 Bacidis esse ferebatur oraculum isthoc articulo temporis,
 ipsius forte suasu Themistoclis fuisse confictum. Quae
 bello Peloponnesiaco ad plebem Atticam lactandam ab
 esurientibus fingebantur demagogis, velut Bacidis aut ip-
 sius Apollinis oracula Athenis decantata, ridet illa magna
 cum libertate *Aristophanes* in *Avib.* vs. 963 seqq. et *Equit.*
 995 etc. Ad veritatis lumen *Eusebius* istius etiam officinae
 fraudes retegens lib. IV. Praep. Evang. pleraque fuisse pu-
 tat oracula γούραν ἀνδρῶν τεχνάσματα, ut *Oenomao* certe vide-

bantur Gadareno in libro quem inscripserat *Φαροὶ γένους*. Sed multa potius fuerunt virorum Principum, ἀνδρῶν τε σοφῶν τεχνάσματα, ad opinionem imperitorum confecta. VALCK.

CAP. LXXIX. 4. ἄριστον ἄνδρα γένεσθαι) *Aeschylum* de *Amphiarao* fortasse spectavit, Οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θείας, sive, uti *Plutarch.* *Arist.* p. 320. c. Οὐ γὰρ δοκεῖ δίκαιος, ἀλλ' εἶναι θείας: quo omnis concio in orchestra pronuntiato *Aristidem* praesentem, tanquam soli *Athenis* conveniente, nutu plausuque signavit. Errat *Polycnem* I. 31. *Aristidem* *Themistoclem*que τῆς πόλεως ἔξω προελόντας posuisse contentionis studia, gestu adprime notabili, tradens. Redierunt in gratiam ad *Salaminem* in castris, non *Athenis*. WESS.

Ibid. ἄριστον ἄνδρα γένεσθαι) *Timocreon Rhodius* in *Plutarch.* *Them.* p. 122. D. εἰ τὴν Εὐθείππον αἰνῆς 'Εγὼ δ' Ἀριστοῦτο ἱππαινῶ, Ἄνδρα ἱερῶν ἀπ' Ἀθηναίων Ἑλλήνιν ἵνα λῆσται. Quae hoc capite de *Aristide* scribit *Herodotus*, illa quoque *Plutarchi* confutant indignas philosopho criminationes: *Aristiden* dicit ἄριστον ἄνδρα γένεσθαι ἐν Ἀθήνῃσι καὶ δικαιοτάτον: et ille ipse tamen adeo propter aequitatem humanissimam collaudatus *Aristides* cupide elaboraverat, ut praeter ceteros iustus adpellaretur, *Corn. Nep.* in *Arist.* Δίκαιος μὲν γὰρ ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστιδὴς, ἄνθρωπος δὲ καὶ αὐτὸς ἦν, καὶ χαλεπὸν ὄχι, καὶ ἡγάπα τινὰς, καὶ ἡμίσει, quae leguntur apud *Lucian.* T. III. p. 158. Adversarii *Themistoclis* consilium utile, quis non honestum erat, (*Cicero* de Off. III. c. 11.) auctoritate sua fecit *Aristides*, ut a populo repudiaretur; sed idem tamen interdum iniusta sciscere debuit, se ad reipublicae statum accommodando, monente *Casaub.* ad *Polyb.* p. 140. Absque ulla exceptione *Herodotus* et *Aristiden* et quosvis alios virtute praestantes collaudat libentissime, τῶν ἀγαθοῖς συνδόμενος, qualis dicitur *Dionysio Halic.* Hic *Herodotus* tradita *Plutarch.* enarrat in *Themist.* p. 118. D. In *Aristide* idem *Plutarch.* p. 323. c. missis *Herodoteis* ex alio nobis historico similia quaedam exhibet *Aristidis* ad *Themistoclem* hoc articulo temporis dicta. In *Apophthegm.* T. II. p. 186. B. cum *Themistocle* πρὸς βεντῆς ἐκπιμφοῖς, ipsi dixisse fertur *Aristides*: βούλει, ὦ Θμιστόκλεις, ἐπὶ τῶν ὄρων τὴν ἔχθραν ἀπολύωμεν; αἱ γὰρ δοκῶν, πάλιν αὐτὸν ἐκπιμφοῖς λατρεῖν.

δα. Collega fuit Aristides Themistoclis in illa nobili legatione narrata Nepoti in Themist. c. 7., quod liquet ex Thucyd. I. 91. Sed huic tamen legationi dictum illud minus congruit; verisimillimum, quod scribit Polyæn. I. c. 31. ἀντίλεσαν παρὰ πάντα τὸν πόλεμον ὁμοιοῦντες. VALCK.

14. πλεῖν ἀγαθὰ τὴν πατρίδα ἰργάσεται) Optime Masti et Gronovius. Probatissima Nostro, Thucydidi, Xenophonti aliisque ea structura, a Thoma Magistro in Δρῶ laudata. Dubito vero, sit-ne ex usu τοι [post λίγω δὲ]; siquidem illud commodiorem post pauca locum occupat, et necessarium hic non est. WESS.

CAP. LXXX. 12. ταῦτα δὴ τὰ κάλλιστα) Si qui ταῦτα δὴ τα praeoptaverint cum doctissimo viro Miscell. Observ. Vol. III. p. 142., non valde obnitar. Loquendi genus, plenius hoc loco quam plerumque, eiusdem et Is. Casauboni ad Athen. lib. V. 2. sollertiā, [Animadv. in Athen. T. III. p. 45 seq. nuperae ed.] exemplorum cumulo manifestius, quam pridem, habetur. WESS.

CAP. LXXXI. 1. Ταῦτα ἔλεγε παρελθὼν ὁ Ἀριστ.) Malunt ταῦτα ἔλεγε Θιμιστοκλῆς παρελθὼν δι' ὁ Ἀριστίδης etc. Verum concisus sermo Scriptoris est, respiciens illa, σήμερον αὐτὸς παρελθὼν, ὡς ἔχει: neque enim opinor molestum videri, ἔλεγε - - - φάμιος, cui simillima in Musis conplura. WESS.

6. ταῦτα ἤκας μετιστήκει) Hic et in sequentibus narrata planissime demonstrant, nec ducem hoc bello cum Themistocle fuisse Aristidem, qui decem annis ante unus e decem ducibus cum Miltiade victoriam reportaverat Marathoniam; sed neque pugnae navali prope Salamina interfuisse. Suum tamen forsitan auctorem sequutus Nepos in Arist. interfuisse scribit pugnae navali apud Salamina, quae facta est priusquam poena liberaretur: paulo ante dicitur sexto fere anno postquam erat expulsus plebiscito in patriam restitutus. Demosth. Or. II. c. Aristogit. p. 496, 8. Ἀριστίδην φασὶν ὑπὸ τῶν προγόνων μεταπαθίνα (hoc e marginè recipere) ἐν Αἰγύπτῳ διατρίβειν, ἕως αὐτὸν ὁ δῆμος κατεδίξατο. Secundum Plutarchi. in Arist. p. 323. B. decennii anno tertio ἐψηφίσαντο τοῖς μετιστάσι κἀκδοῦν, κάλλιστα - - φεβούμενοι τὸν Ἀριστίδην: quae deinceps narrat nihil minus monstrant, quam ante revocatum huic interfuisse pugnae: nam quod ad

Nepot. Lambinus putat, idem ex *Herodoto* liquere. errat meâ quidem sententiâ. Ad victoriam ille multum tamen attulit momentû; dum illi pugnabant e navibus, utiliter haerens in insula *Psytalia*; vid. *Herod.* c. 95. *Demetrius* περί Έρμ. §. 248. "Ὡςπερ τις Ἀριστιδου κατηγορεῖν, ὅτι οὐκ ἐβόηκετο εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν· ἀλλὰ αὐτόκλητος, ἴθι, ἴτι ἢ μὲν Δημήτρῃ ἤλθε καὶ συντάγματάχῃ, Ἀριστιδης δὲ οὐ· quae, cuiuscunque sint, sunt certe sophistae satis inepta, per *Cererem* mysticum *Iacchum* intelligentis, et *Herodoto* narrata c. 65. VALCK.

CAP. LXXXII. 2. τριῆρης ἀνδρῶν Τηνίων) In *Themist. Plut.* p. 118. ε. ἐφάνη Τενεδία μία τριῆρης αὐτόματος: nescio unde. Hinc si sumsit, Τηνία fuit, quae et *Nob. Palmerii* divinatio. Tripodem Delphis dedicatum, [lin. 4 seq.] inscriptumque eorum nominibus qui Persas ad *Salaminem* et *Plataeas* debellarunt, *Thucyd.* I. 132. et *Auctor Or.* in *Naeer.* p. 740. describunt. WESS.

5. ἐν τοῖσι τὸν βαρβ. καταλοῦσι) Inter nomina earum civitatum, quarum auxilio Persae erant victi, (*Nepos* in *Pausan.* c. 1.) Delphico tripodi nomen etiam insculptum fuit Τηνίων. Olympiae quoque Iovis erat statua a Graecis dedicata, qui apud *Plataeas* pro libertate pugnaverant, in cuius basi praeter ceteros memorabantur etiam Τήνιοι, *Pausan.* V. [c. 23.] p. 437. Hoc satis est ad *Herodoti* Τηνίους hic adfirmandos. Quem hic memorat aureum tripoda, eum Delphis (teste *Thucyd.* I. c. 132.) ἀνέθεσαν οἱ Ἕλληνες, ἀπὸ τῶν Μήδων ἀκροβόλιον: quodque nimis superbe *Pausanias* inscribi curaverat, *Lacedaemonii* ἐξέκολλαν· καὶ ἐπέγραψαν ὑμῶν περὶ τὰς πόλεις, ὅσαι συγκαταλοῦσαι τὸν βάρβαρον ἐστῆσαντο (cur non ex *Codd.* receptum ἴσταντο τὸ) ἀνάθημα: mutatis *Lacedaemoniis* τὸν τρίποδα τὸν ἐν Δελφοῖς obiiciunt miseri *Plataeenses* apud eundem *III.* c. 57. Secundum *Auctorem Or.* c. *Neser.* p. 740, 153. in *Amphictyonum* concilio causâ dictâ *Plataeenses* coëgere *Lacedaemonios*, ἐκκόλλαντας τὰ ἱεγεία, ἐπεγράψαι τὰς πόλεις, τὰς καταλοῦσας τοῦ ἔργου: in quibus ἐπέψαντας ego quoque retinuerim; vid. *Clar. Wess.* ad *Diodor.* II. p. 100. *Eustath.* in *Ίλ.* §. p. 990. 17. VALCK.

CAP. LXXXIII. 3. ἥως τι δὴ δειφανε) *Med.* et aliorum scriptura, cui similem ex *Arch.* enotavi lib. VII. 217. ex praecipua parte fallit. Ita ibi, ἥως τι δὴ δειφανε, περὶ

οὐ ἴδιοντο *etc.* Placuit accessio τοῦ δὴ, quamquam et ea vox lib. IX. 46. haud conspicitur. Nexa his indigent verbo, fortasse olim scripta, καὶ οἱ συλλ. τῶν ἐπιβ. ποιησάμενοι ἡγερέωτο, et hi propugnatorum convocato consilio concionabantur. Sic apta omnia. Alioqui καὶ οἱ - - ποιησάμενος προηγόρευ, ut Themistocles, popularibus suis coactis, habita oratione dixerit ista. Memini ab aliis excogitata alia, quae praeter eo. WESS.

3 seq. ἡὼς τι δίδωμι *etc.*) Haec et vicina, perperam coniecturis tentata, nominativi sunt soluti; quorum vice scribi potuerat, ἡὼς τι διαφανούσης, καὶ τούτων σύλλογον τῶν ἐπαθρίων ποιησάμενων, paucis Themistocles populares suos ad pugnam inflammavit. Qualia tum probabiliter dicta sunt, dedit Aeschyl. in Pers. vs. 402., ὦ παῖδες Ἑλλήνων ἴτε, Ἐλευθεροῦτε πατρίδ', Ἐλευθεροῦτε δὴ Παῖδας, γυναῖκας, θεῶν τε πατρῶν ἴδη, Θήκας τε προγόνων· νῦν ὑπὲρ πάντων ἀγών. Audiebantur ista, secundum Tragicum, ἐπὶ γι μέντοι λιμνόπωλος ἡμέρα πᾶσιν κατίσχε γαῖαν· iuxta Herodotum, prima luce; simul atque ἡὼς δίδωμι. Frequentius legitur ὑπὲρ πάντων: Herodoteum est, ἅμα ἡμέρῃ διαφανσκούση, vid. ad lib. III. c. 86. ἅμα ἴφ et ἅμα τῇ ἴφ leguntur apud Thucyd. p. 300, 64. 396, 11. 311, 2. Haec ad manum si fuissent Clar. Dukero p. 299, 2., ne dubitasset quidem, quin C in E mutato, πρὸς εἰω corrigi deberet in πρὸ ἴω: ut ἐξ ἴω, sic πρὸς ἴω, recte leguntur in Aristoph. Eccles. vs. 85. et 312. et εἰς ἴω apud Isaeum Or. VI. p. 71, 28. Huc spectabat Harpocraton in Eis. ἴω, ἀπὸ τοῦ ἀρχομένου ἡμέραν: non alium Isaei locum, quo referens ista H. Vales. illic sincerum εἰσω sollicitabat. VALCK.

CAP. LXXXIV. 4. ὤκελον τὰς νῆας) Vallae Latina cessim irent, rem si consideres, non absurda; non item, si dictionem. Puto littus versus cursum flexisse; nam naves in terram inpegiase, quod ὀκέλλειν τὰς ναῦς Philostrato Heroic. II. p. 688. 689. male ab Oleario sollicitatum, nulla suadet ratio. Eurip. Iph. Taur. 1579. δεινὸς γὰρ κλύδων ὤκελλε ναῦν πρὸς γῆν. Non dissimile Nicandri Ther. vs. 295. Ceterum Aminias, Aeschyli frater, hic Παλλήνιος, in Plutarcho Themist. p. 119. D. Δικαλὸς, qui populares in Attica civitate utique diversi. Aeschyli fratrem fuisse, Diodorus XI. 27. non negat. Pertinet autem huc Aeschyli Pers.

vs. 410., ubi quae de Lycomedea Critici, fortasse ex *Platancho* sumta. Vid. supra c. 11. WESS.

3 seq. ἐπὶ πρύμνῃ ἀνακρούοντο etc.) In *Lexico Herod.* sic probabiliter scripta recepit *Suidas*: Ἐπὶ πρύμνῃ ἀνακρούοντο, καὶ ἀνέλθον τὰς ναῦς. Κατὰ πρύμναν ὑπερχαίρουσι οὐχὶ ἐνστραφόντες, καὶ ἐξήλθον τῶν πολεμίων τὰς ἐπισύσας ναῦς. Græcam locutionem, πρύμναν κρούεσθαι vel ἀνακρούεσθαι, et Latinam inhibere remis, illuminarunt praesertim observata I. F. Gronovii [Observ. lib. IV.] quibuscum illa *Bossii* conf. et T. Hemsterh. ad *Luciani Nigrin.* [c. 8.] p. 46, 47. et *Bentleii* ad *Horat. Epod. IX. vs. 20.* Hinc mutuari licebit verba *Themistoclis* ad *Ionas ex Iustini II. 12.* at vos commisso praelio ite cessim, inhibete remis, et a bello discedite: ὑπερχαίρουσι πρύμναν ἀνακρούόμενοι. Quando apud *Herod.* paulo legitur inferius, [lin. 14.] μέχρι κόσου ἔτι πρύμναν ἀνακρούοντες, quo usque tandem remis inhibendo retro cedetis? priori quoque sede sic scribendum arbitror, non ἐπὶ, sed ἐν πρύμνῃ ἀνακρούοντο, quia ἐπὶ non adhibetur apud veteres in phrasi πρύμναν ἀνακρούεσθαι. Hoc facere dicebantur eximie qui navale praelium detrectabant; sed et remiges, cum naves essent in portu statuendae, quo expeditius rectis prorsus e portu exirent, docente *Bentleio* l. c. In *Schol. ad Aristoph. Vesp. vs. 397.*, pro ὅπως ἂν τροπῆς εἴη, unā literā mutati scribendum, ὅπως ἂν σύρραψς εἴη εἰς ἔξοδον ἢ ναῦς. *Primaec Pallenensis Aminias* μὴ ἐνβαλε, an alius, cadere potest in dubitationem: *Aeschyli Persa* satente vs. 409., ἤρτο ἐκβαλεῖν Ἑλληνικὴν ναῦς. *Plutarcheis* in *Themist.* p. 119. v. satis conveniunt narrata *Diodoro XI. c. 18.* ubi in fine osp. naves Persarum πρύμναν μὲν ἀνακρούεσθαι κατέπαυσαν, αἱ τούτου δὲ πλείους προτροπαῖαν ἔφειγον. VALCK. — Quod lin. 3. pro ἐπὶ ex l. 14. ἔτι corrigendum *Valck.* censuit, id mihi Vir doctissimus non persuasit; posteriori loco opportuna est ἔτι particula, priori vero minime opportuna, et in ibi cum codicibus omnibus veteres glossae et *Suidas* recte agnoscunt: et suis etiam verbis vetus *Thucydides* Interpretes ad lib. I. c. 50. ἐπὶ τὴν πρύμνην κοπηλατῶν dixit. Nempe vulgo quidem nude πρύμνην (vel τὴν πρύμνην) κρούεσθαι aut ἀνακρούεσθαι dicebant; sed est ea elliptica locutio, ex plena locutione ἐπὶ τὴν πρύμνην ἀνακρούεσθαι (qua l. 3. *Herodotus* utitur) decurtata. S.

13. ἀνάγκησαν πρότερον ταῦτα) Necessitudo nulla, ut πικρότερον aut πρεθυμότερον formetur. Species illa matronae prius Graecis exprobravit segnitiam, qua remis inhibebant: tum, confidenter in hostes ruerent, fuit auctor. Atque hoc vult, neque latuit Cl. Abreschium. Aciei Persicae Graecaeque classis ordinem Diodorus diversiorem dedit lib. XI. 18. WESS.

CAP. LXXXV. 1. κατὰ μὲν δὲ Ἀθηναίους) Atheniensibus Lacedaemonios iungit Diodor. XI. 18., et hos et illos navibus opponit Phoenicum; verius iuxta Herod. dextrum cornu tenebant Lacedaemonii. Ionum nomina, qui veteris Graeciae ceperint naves, reliqua prudenter retinet Noster. Τοῦδε δὲ εἰρηκα, ait, [lin. 11.] μέμνημαι τούτων μόνων: sic syllabā scribendum puto repetitā pro τοῦδε εἰρηκα. VALCK. — At satis erat τοῦδε, quod libri dedere: nempe τοῦ pro τούτου vel τοῦδε, ut saepe alias. S.

13. Phylacus Samius εὐεργέτης βασιλῆος ἀνεγράφη. Haec propria Graecis erat hac in re locutio de Persarum Orosangia. Illinc transuntam eleganter adhibet Calliclem ludens Socrates in Platonis Gorgia p. 506. c.; a Platone mutuati sunt Sophistae. Graecarum etiam civitatum εὐεργεταί saepe publicitus ἀνακηρύσσοντο: vid. Ti. Hemst. ad Lucian. p. 367. [ad Dial. Mort. X. 6.] VALCK.

Ibid. εὐεργέτης βασιλῆος ἀνεγράφη) Congruunt de Mardochaeo prodita Esther c. vi. ubi docte Grotius; operosior B. Brissonius Regn. Pers. I. 138. et Des. Heraldus Advers. I. 9. quos H. Relandus ac Burtonus duces habuerunt. WESS.

CAP. LXXXVI. 5. οὐ τιταγμένω ἴτι) Koenio nostro scripsisse de barbaris videbatur: οὐ τιταγμένω τι οὔτε σὺν νόῳ ποιούντων οὐδὲν: de Graecis dixit, σὺν κόσμῳ ναυμαχιόντων κατὰ τάξιν. Suum illi Regem aut fortitudinis aut ignaviae spectatorem in litore habituri, καὶ τοὶ ἔσαν γὰρ καὶ ἐγένοντο ταύτην τὴν ἡμέραν μακρῷ ἀμείνονες αὐτοὶ ἰωῦτων, ἢ πρὸς Εὐβοίῃ. Oratione more suo turbata duo dixit: primum, isthoc die ἀμείνονας fuisse ἢ πρὸς Εὐβοίῃ: sed non tantum isthoc die rem multo melius gessisse, quam ad Artemisium, verum praeterea ἐγένοντο ταύτην τὴν ἡμέραν μακρῷ ἀμείνονες αὐτοὶ ἰωῦτων: id est, interprete Nostro ἀμείνονες τῆς φύσεως, V. 118. semet ipsis multo praestantiores, suam velut naturam superantes. Herodotea quaedam Portus dedit in Ἐωρῶν: alii collegerunt huius generis plura. VALCK.

CAP. LXXXVII. 3 seqq. κατὰ δὲ Ἀρtemίσῃν etc.) Callidum *Artemisiae* commentum, indignante *Platarcho* nimis verbose narratum, adnotavit etiam *Polyaenus* lib. VIII. c. 53, 1. VALCK.

11. Φέρουσα ἐνίβαλε τῇ Φωλίῃ) Aduvat hic incitandi ac propellendi vim participium Φέρουσα, alibi eleganter redundans. Egregie, his *Herodoti* non posthabitis, T. *Hemsterhusius* ad *Luciani* Dial. Mort. VI. pag. 349. *Diodorus*, αἱ ἐμβολὴν Φέρουσα, ναῦς ἐς ἐμβολὴν Φερομένη, de tali inpetu, lib. XX. 16. etc. Facinus autem hoc reginae addidit *Polyaenus* strategematibus lib. VIII. 53, 2., aliunde, quod accessiones declarant, excerptum. WESS.

14. οὐ μέντοι ἔγωγε ἔχω εἶπαι) Cultius hoc et verius. Sic c. 128. ἀρχὴν ἔγωγε οὐκ ἔχω εἶπαι. Eo vero cupidius id reposui, ut scabrities, ad quam vir doctus ultro offendit, detergeretur. WESS.

CAP. LXXXVIII. 1. συνήντις γενέσθαι) Corrigenti, γενέσθαι μῆχος τοῦ διαφυγείν, nec schedae veteres, nec creberrime in *Musis* iteratum συνήντις γενέσθαι prosunt. Nam διαφυγείν τι καὶ μὴ ἀπελίσθαι, *Herodoteae* consuetudinis et ubertatis, extra omnem esse culpam, cumulus exemplorum, unde pauca delibavit *Abreschius* Dil. ad *Thucyd.* lib. VI. 87., manifestat. WESS.

9. σαφώς τὸ ἐπίσημον τῆς etc.) Ab exemplaribus scriptis nihil deflecto. Est, cui σαφώς, ὡς τὸ ἐπίσημον in coniecturam incidit; non illam damnabilem, modo ab ipsa re postularetur. Si *Polyaeno* fides VIII. 53, 3. *Artemisia*, uti etiamnum mari belligerantium et piratarum mos fert, signa navis, ubi ad hostes circumscribendos opus erat, variavit, οὐ μόνον τὸ τῶν βαρβάρων, ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν Ἑλλήνων σημείον εἶχεν. Quorsum tamen ἐπίσημον, sive insigne navis, haud refero. Fuit hoc in eius prora, ut ab aliis discerni posset. Tale *Chimneri*, ἔπλετο γὰρ πλείων λόντα μὲν ἔχειτο πρύμνῃ ἐπίσημον, ἐκ δὲ πρύμνης δρέκοντα apud *Plut.* T. II. pag. 247. F. Vise et *Scheffer*. Mil. Nav. lib. III. 1. WESS.

14. οἱ μὲν ἄνδρες γεγόνασι μοι γυναῖκες, etc.) Expressit celebre dictum *Polyaenus* VIII. 53, 4. paullo aliter; melius *Suidas* in Ἀρtemισία, et *Eustathius*. Ennianum, Vos etenim iuvenes animum geritis muliebrem, Illa virago viri, hinc optime *Gronovius* derivat. WESS. — Dicti *Xerxis* vehemen-

tiam Trogus infregit, Theopompum forte sequutus: hinc Iustin. II. c. 12. et ex Iustino Orosius p. 113. Quod fecisse Xerxes legitur apud Polyaen. VIII. 53, 2. vix fidem inveniet; classis enim praefectus, ipsius Xerxis frater, in hoc conflictu periit λαμπρῶς ἀγωνισάμενος: Diodor. XI. c. 18. Plut. in Them. p. 119. D. Quae posui Herodotea ubi dedit Eustath. ad 'Il. η'. 96., protulit ad hoc Regis dictum illustrandum ex Aiace (vs. 1201.) Sophoclea non tantum, sed Herodotea quae quidem dari poterant, uno excepto, omnia: Sophoclea legerat et apud Herod. I. cap. 155., γυναῖκας; ἀντ' ἀνδρῶν ὄψεται γεγονότας: memorat de Sesostri narratum II. 102., de Persis IX. 20. et 106. Xerxi praeiverat Artemisia, dicere ausa coram Rege, in navali pugna tanto praestare Graecos Persis, ὅσους ἀνδρες γυναικῶν. [supra, c. 68.] Conf. Diogenian. Cent. IV. Prov. 1. et Plato Leg. I. p. 639. B. Cicero pro Milon. cap. 21., quamquam paratus in imparatos Clodius, tamen mulier inciderat in viros. Livius in illa magnifica παρεμβολῇ lib. IX. c. 19. cum feminis sibi bellum fuisse dixisset, quod Epiri regem Alexandrum dixisse ferunt. Praeter alios, Alexandri Molossi dictum habet A. Gellius Noct. Att. XVII. 21., se quidem ad Romanos ire, quasi in ἀνδρωνῶντιν, Macedonem isse ad Persas, quasi in γυναικωνῶντιν. VALCK.

CAP. LXXXIX. 2. Ἀριαβίγνης) Qui hic Ariabignes, Darii fil., Plutarcho in Themist. pag. 119. D. et Tom. II. p. 488. F. Ariamenes, neque alius ac Artobazanes Nostri lib. VII. 2. confusione mira. WESS.

6. καὶ μὴ ἐν χειρῶν νόμῳ) Memini Diodoro adscripta lib. IV. 32. Mutavit dictionem Auctor libri II. Maccab. cap. 5, 14. quando tribus, ait, diebus octoginta millia διεθάρησαν, τίσσερες μὲν ἐν χειρῶν νομαῖς: et lib. III. cap. 1, 5. καὶ οὕτω συνέβη τοὺς ἀντιπάλους ἐν χειρονομίαις διαθαρῆναι: ubi Grotius ἐν χειρονομίαις, frustillatim discerpi, quod nuperrime Houbigantio, docto viro, displicuit vehementer; neque enim pati id Graeca posse: ipse, quorum quadraginta praeda militum fuere. Ego vero edoceri gestio, ἐν χειρῶν νομαῖς διαθαρῆναι praedam esse militum posse, quidque verbis οὐχ ἥττον τῶν ἰσθαγμένων ἐπράθησαν prioris loci, et posterioris πολλοὺς δὲ καὶ δευαλώτους συλληφῆναι tum faciendum? Illa demum praedam ponunt, cetera miserorum necem; Gnotiique adeo, si quid mutandum, laudabilior opera. Ex

Alex. Cod. ἐν χειρῶν νόμοις utrobique, aut certe νόμος, recipi potius erit. WESS. — Ἐν χειρῶν νόμος διαφθίμεσθαι, vel πίπτειν, Polybio praesertim frequentata dictio: de qua vide Lexicon Polybian. voce Χείρ. S.

CAP. XC. 2. τῶν τινος Φοίνικων) Quibus ex pluteis et quo Codice *H. Steph.* hoc acceperit, dicere non habeo. Herodoteum est. Πέντα τῶν τινος δορυφόρων lib. VII. 146. Gronovium consule lib. I. 85. WESS. — Ad istud, τῶν τις Παρσιων, I. 85, 11. ingentem cumulum simillimarum dictionum Gronovius conguessit ex I. 84, 19. 109, 17. 124, 17. II. 179, 2. VII. 143, 1. etc. S.

Ibid. τῶν τινος Φοίνικες) Φοίνικων corrigendum vidit Koenius; praebet hoc margo *Steph.*, absque Codicibus recipiendum. Τῶν τινος ἱταλῶν, in *Pausan.* pag. 594., *Ionicam Sylburg.* vocat ἀνατροχὴν. Nostro frequens, apud alios hic illic observata fuit: vid. *T. Hemsterk.* in *Lucian.* p. 82. et *P. W.* in *Diss. Herod.* p. 137. Qui loquendi saepe figuras usurpat elegantes et rariores, amat *Eustathius* hanc etiam voculam Herodoteo sic more transponere: huius immemor *Casaub.* in *Athen.* I. p. 22. B. pro τῶν Ὀμηρίδων τις, pag. 56., verius iudicabat et elegantius, τῶν τις Ὀμηρίδων: quod praebet *Eustath.* in *Od.* θ'. pag. 316, 47. Sed centenis forte locis sic scribit *Eustath.* semel *Athanaeus.* VALCK.

[10. αἶτι δὲ ἰόντες etc.] Utique αἶτι δὲ ἰόντες, aut αἶτι δὲ ἰόντες, hic requisiveram: at vulgatam scripturam tenet nostra membr. F. nec ex aliis libris enotatum quidquam h. l. video. S.]

11. ἀπήραξαν) Verbum illud onerat hoc loco littera superflua: apud *Suidam* etiam Ἀπαράξιον; et Ἀπήραξιν, ἀπείκοψιν, scribendum; non litera, duplicata. Recte scribuntur alibi apud Nostrum ἀρπασόμενοι, συναρπάζονται, etc. *Eustathius* ad *Il.* ε'. 81. ἀπὸ δ' ἔχισι χιῖνα βαρεῖν τὸ Ἀτίξιν, ait, ἀπὸ τοῦ ῥέσσει ἀπείκοψιν εἰληπται τοῦτο δὲ καὶ Ἀπαράσσει λέγεται *Il.* π'. 116. Optime: significat eximie Ἀπαράσσει, decutere. *Livii* verbo *Valer. Max.* VII. 4, 2. altissima papaverum capita baculo decussit; ἀπήραξι. *Hesychius*: Πάριος, τὰ ῥαβδία, ἐν οἷς τοὺς καρποὺς ἀπαράσσουσιν, bacilli, quibus fructus decutiunt. Qui eadem facilitate caput alterius vel manum pedesve ense decutiebant, hi quoque dicuntur ἀπαράσαι καρπὰ, *Sophoc.* *Trach.* vs. 1032. χιῖνα, *Philostr.* p. 827. f.

Apud Herod. V. 112., ὁ Κελὶ δρεπάνῳ πλεῖστας ἀπαράσσου τοῦ ἔργου τοὺς πόδας: equi pedes falce decutit, ut segetes decantantur, ἀπαράσσονται. VALCK.

15. καὶ πάντας αἰτιώμενος) Vetus καὶ πᾶν αἰρ. omni modo accusans vertit. et longe praefert doctissimus de Pauw: nam cunctos si rex incuserit, Ionas in idem incurrisse periculum. Quod illi vitio non verto, consensionem Mæstorum, cuiusmodi nullum inspexerat, ignorant. Αἰτιώμενος πάντας, omnes Phoenices, quorum ἀρχόντων τῆς Φινίης αἰτιώμενος ἀπίστανται, Diodor. XI. 19. WESS. — Equidem πάντας αἰτιώμενος (quod facere solent tristes et praesentem fortunam moleste ferentes) quo sibi et accusans intellexeram: nec me turbaverat difficultas, qua premi hanc interpretationem Pavius censuit; si quis tamen eum Wesselingio commodius cunctos Phoenices existimaverit intelligi, ne eum eo quidem magnopere contendam. S.

19. κατήμενος ὑπὸ τῷ οὐρί) Athenis in arce sella fuit dedicata, ἔφηεν τὸν ἀργυρόποδα dixit Demosth. c. Timocri p. 466. in qua ἐκτέλειτο ὁ Εἰρήνης ἐν τῷ Αἰγᾷ ὄρει τῆς Ἀττικῆς, διαφῶν τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν. Ut ad ista Demosthenis scribit Ulpianus, montis nomen sic ibi scribendum monuerunt H. Vales. in Harp. p. 184. et Io. Meurs. in Paralip. ad lib. de Pop. Att., valde dissita confundens Aegiiam pagum et montem Aegaleon; errore detecto situm utriusque determinavit Clar. A. Heringa in Miscell. Obs. Nov. Tom. IX. p. 693. vid. I. Wasse in Add. Dukerī Thucydidi subiectis p. 667. Legitur apud Suid. Ἀγαλίον, ὄνομα ὄρους: ubi Codicum lectio Ἀγαλιῶν Suidae debetur; veram, Αἰγάλιον, ex Thucyd. p. 111. 83. [lib. II. c. 19.] grammaticus antiquior enotarat. VALCK.

20. τὸ καλίστα Αἰγάλιῳ) Veteres in loco, unde Xerxes spectaverit dimicantes, dissident. Phanodemus ὑπὲρ τὸ Ἡράκλειον, ubi fretum artissimum; Accestodorus in Megaridis confinio, superque colles, quibus Κισιάτων nomen apud Plutarch. T. II. pag. 118. κ.; qui quidem dissensus ex locorum colliumque Aegaleo vicinorum, [p] Ch. Wasse docente ad Thucyd. Add. p. 667. Sequuntur Herodoti finitionem Schol. Aeschyli, Tzetzes in Lycophr. pag. 142., Ulpianus ad Demosth. Timocrat. p. 466., ubi ἐν τῷ Αἰγάλῳ, voce leviter τωπαλα, ὅρι τῆς Ἀττικῆς. Scholiorum, in quibus Istri su-

per Aegaleo monte et vicinis fragmentum, *Wassius* oblitus non fuit, sed situs huius *Aegalei* vir magnus ad *Strabon.* lib. VIII p. 550. [p. 359. c. ed. Cas.] *WESS.*

22-24. πρὸς δὲ ἔτι καὶ προσβάλλετο --- τοῦτο τοῦ Φωνικίου πάθος) Aut aliquis latet error, aut Latina peccant: prava esse, non ambigo. [Tenuit *Vallae* Latina *Wess.* cum *Gron.* quae huius modi erant: *Quin etiam cladi Phoenicum qui aderant, additus est Ariaramnes, quamquam amicus regis.*] Unde enim Ariaramenem cladi Phoenicum victimam accessisse, confit? Qua hominis culpa? An προσβάλλετο τοῦ τοῦ Φ. πάθος haec indicare apta sunt? Saltem alias verbo casus adfuisset. Porro εἰ μὲν δὲ etc. quae continuo post, *Phoenicum* postulant poenas, nullas *Ariaramenis*. At obscurum et molestum perseverat προσβάλλετο --- τοῦτο τοῦ Φων. πάθος, neque dissipatur *Pavii* Latinis, ab eo increpatur praesens propter hanc *Phoenicum* poenam, quam deprecari voluerat; nam, deprecari *Ariaramenem* voluisse, unde nobis paret, et ubi προσβάλλετο tali notione? Errorem latere arbitror, et προσελάβετο, quae elegans *Reiskii* conjectura, fingendum; ut innuatur, *Ariaramenem*, virum *Persem*, *Ionum* amicum, cum praesens adesset, calamitatem illam *Phoenicum* adiutasse criminando, Placet *Abreschii* φθεγξόμενος, adeundi *Diluc. Thucyd.* pag. 112. *WESS.* — Vide *Var. Lect.* ἑλάβετο et ἱβάλετο, horumque composita, quam facile inter se permutari per librariorum oscitantiam potuerint, satis adparet. προσβάλλετο quidem non modo cum *Schaeff.* tenuit, sed diserte etiam defendit *Schulzius*; non animadvertens, verbum προσβάλλετο (si modo usquam tali quadam notione usurpatum reperitur) nullo pacto posse cum genitivo casu construui, quo ea prodeat sententia quam ipse *Vir doctus* huic loco subiecit: inserper etiam --- contulit ad illam *Phoenicum* cladem. Verbum συμβάλλετο novimus ista notione positum, sed diversa ratione constructum; velut apud *Lysiam*, pag. 105. ed. *Reiskii*, παύσασθαι ὑπὲρ τῆς διαφοράς συμβάλλετο: et apud *Polyb.* III. 10, 7. πλείοντα συμβάλλετο πρὸς τὴν σύστασιν τοῦ πλοῦτος, ubi perperam alii libri συμπάλλετο. Similiterque in illo *Strabonis* loco, quem ex libro XIII. p. 1289. ed. *Almelov.* nescio quo errore idem *Schulzius* excitavit, πάλω δὲ τὸς τοῦτο ἂν ῥῆμα προσελάβετο, videndum ne προσβάλλετο ibi

scriptum oportuerit. Verbum λαβεῖσθαι eiusque composita cum genitivo casu legitime construi, notum est. Et προσλαβεῖσθαι quidem nusquam alibi reperire mihi contigit, nisi in illo Aristophanis dicto, Pac. vs. 9. ubi absolute ponitur, προσλάβεισθε πρὸς θεῶν: ubi Schol. βοηθήματα. Sed cognata προσπιλαβεῖσθαι et συλλαβεῖσθαι cum genitivo casu constructa apud Nostrum habemus, V. 44, 9. et 45, 13. III. 48, 1. Quod autem opponit Schulsius, verba haec non nisi in bonam partem solere accipi, id quidem non obstat quo minus verbo προσλάβειν hīc esse locus possit. Namque intelligi debebit, προσλάβειν αὐτοῖς (scil. τοῖς Ἴων) τούτῳ τοῦ Φιν. πάθος, adiuvit Ionas, operam suam illis contulit, ut ab eorum capitibus in capita Phoenicium averteret calamitatem. S.

CAP. XCII. 1. Ἐνθαῦτα συνεκρίον ἦνς etc.) Nugas [veteris] Interpretis de Themistoclis et Polycriti navali conflictu, ab Aem. Porto explosas, propagari nolui. Ἐνθαῦτα συνεκρίον, ibi naves sibi occurrerunt, uti c. 87. οὔτε δὲ συνεκρίοντο ἢ τῶν Καλυδῶν -- ἦνς. Pytheam vero, ex captivitate a Polycrito vindicatum, Ἰσχινδίου filium melius lib. VII. 181. [quam Ἰσχίου, ut hīc vulgo lin. 5.] scribi, ante hos ducentos annos H. Stephanus docuit. WESS.

11 seq. ἰς τῶν Αἰγυπτίων τὸν Μηδισμόν ἐνιδίζον) Ecce iterum Crispinus. Vertebat [Valla]: exprobrans Aeginetis, quod cum Medis sentirent. [quae quidem intacta Wess. cum Gron. in latina versione reliquit.] Hoc de Polycrito Aeginetarum ductore credemus? Sensit inconmodum vir doctus [Reiskius], sed auxit scribendo, ἰς ἱππὸν τῶν Αἰγυπτίων τὸν etc., quasi Polycritus Themistocli audientibus Aeginetis studium Medicorum partium exprobrasset; cuius, si Sicinnum ad Persam missum cogitasse velis, notitiam non habuit, uni Aristidi patefactam; neque fraus illa bellica probrum fuit. Nisi egregie fallor, Polycritus Themistoclem dicto momordit, quod superioribus annis omnes Aeginetae et in his Crius, ipsius pater, sinistra Atheniensium criminatione studii erga Medos fuerant arecessiti. Si dubitas, redi ad lib. VI. 49. In hunc ergo Aeginetarum μηδισμόν ipso in conflictus fervore ἐνιδίζου, seu non sine probro invehitur et obiicit Atheniensium imperatori, quippe, quod res ostendebat, fictissimum, Polycritus. Mox, καὶ ἱμβρῶν Sidoniae, de qua paullo superius. WESS.

CAP. XCIII. 1. ἤκουσαν Ἑλλήνων ἄριστα Αἰγινήται)
 Honoris amplissimi, velut ab Herodoto Aeginētis attributi,
 ter meminit ineditus in *Aristiden Scholiasta*: in *Panathen.*
T. I. p. 183. Ἀνταγωνιστάς, inquit, ὅπῃ τοὺς τὴν ὁμοίαν ἐσχ-
 κότες τέχνην, λόγοι δ' ἐν Αἰγινήταις· αὐτοὶ γὰρ μετ' αὐτοὺς ἔδωκαν
 τὰ ναυτικά· ὁ γοῦν Ἡρόδοτος ἐν τοῖς Περσικοῖς καὶ τὰ πρωτεῖα αὐ-
 τοῖς δίδωσι. Quando scribit Sophista doctissimus pag. 139.
 οἱ Ἕλληνες - - τὰ ἀριστεῖα τῶν ναυμαχιῶν ἀπέδωκεν τῇ πόλει:
Schol. τὰ ἀριστεῖα primum intelligit de spoliis eximiis, *sch-*
la Xerxis, et *acinace Mardonii*: τῶς δέ, ait, λέγουσιν οἱ
 νῦν πρὸς χάριν τῶν Ἀθηναίων λέγει, ὁ γὰρ Ἡρόδοτος λέγει τῆς να-
 μαχίας ἐπὶν. (ἀπενέγκασθαι) δόξαν τοὺς Αἰγινήτας. Hos ubi vo-
 cat *Aristides* pag. 168. τὰ ναυτικά πρώτους: καὶ ὁ Ἡρόδοτος,
 inquit *Schol.* αὐτοῖς δίδωσι τὰ πρωτεῖα τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμα-
 χίας, ὡς ναυτικοῖς ἔπαυτος οὖν Ἀθηναίων ἐστὶ, ὅτι τοὺς ναυτικούς
 ἐνίκησαν. Ut ex opere inedito, nec a quopiam absque alte-
 rius Codicis adiumento facile edendo, paulo plura descri-
 psi lectu digna, qualia Codex iste *Clar. Burmanni* multa
 continet ad historiam Graecam illustrandam eximia. *Pla-*
tarchus etiam in *Them.* cuius meminit *Clar. I. Perizon.* ad
Aelian. Var. Hist. XII. 10., eandem in rem citat *Herodo-*
tum, quem (in lib. de *Hérod. Malign.* p. 871. d.) acerrime
 fert abuti persona Dei Delphici; hic enim Aeginetas ἀναι-
 ρεῖται τὰ ἀριστεῖα τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας, teste *Herodoto* in-
 fra c. 122. ubi cap. seq. 123. Graecorum Principes *Corin-*
thum ablegat, illic indicaturos quis unus prae ceteris
 hoc praelio fuisset excellentissimus. In hoc concilio, pu-
 blico ducum iudicio Aeginetas velut isthoc praelio prae-
 stantissimos fuisse declaratos, quod nusquam tradit *Hero-*
dotus, testatur *Diodor. Sicul.* XI. cap. 27. κρίσις προτεθείας
 περὶ τῶν ἀριστείων, χάριτι κατισχύσαντις (Lacedaemonii) ἐνέ-
 σταν κρεθῆναι, πόλιν μὲν ἀρριστεύσαι τὴν Αἰγινήτων, ἀνδρά δ' Ἀθη-
 νίαν Ἀθηναίων: de invidia, qua erga Athenienses affecti fue-
 rint οἱ κύριοι τῆς ψήφου, clarius etiam loquitur c. 55. Istam
 Graeciae Principum invidiam verisimillimam posterorum
 forte memoriae subtrahere studuit *Herodotus*; qui hic ex
 vulgi iudicio primas inter privatos propugnatores defert
Aeginetae Polycrito, et *Atheniensibus Eumēni atque Aminiae*;
 e quibus Aminiam hoc honore plures dignantur: vid. *Pe-*
rizon. in *Aelian.* Var. Hist. V. 19. VALCK.

3. καὶ Ἀθηναῖοι) Melius ita: ambo erant *Athenienses*. *Diodorus* XI. 27. solum *Aminiam*, *Aeschyli* fratrem, habet, rectius *Aelianus* Var. V. 19. cum nota *Perizonii*. Amplexus in proximis sum [lin. 5.] ἐπιδῶξε, rei congruentius. Sic cap. 108. et 111. ἐπὶ τι σφί ἀπὸδοξί μὴτ' ἐπιδιδῶκεν ἴτε προωρίσω, etc. WESS.

CAP. XCIV. 1 seqq. Ἀδύμαντον δὲ τὸν Κορίνθιον etc.) *Herodotum* a pe praemii delectum, quod sibi sponponderat *Corinthis*, haec, mutatis prioribus, scripsisse, *Dionis Chrysost.* accusatio est. *Plutarchus* omnia Scriptoris malignitati contribuit; de praemio non inpetrato, si bene meminimus, tacens. Profecto in *Corinthiorum* et *Adimanti* praeconio nimis parcae *Musae* sunt; qua de causa, non divino. Haec tamen ex *Atheniensium narrationibus*; quibus, mentiri si in animum induxisset, totius *Graeciae* haud opposuisset consensum. WESS. — Vide lin. 2. et lin. 22 seq. Caeterum commodè *Larcherus* observavit, si veritati consentanea esset *Dionis* criminatio, *Plutarchum* profecto non praetermissurum fuisse opportunam adeo occasionem turpem istam maculam *Herodoto* adspargendi. S.

Ibid. Ἀδύμαντον δὲ τὸν Κορίνθιον etc.) De *Corinthis* et *Adimanto* hic tantum narrat, quid *Athenienses* dixerint; atque huic rumori testimonium opponit universae *Graeciae*; sed hoc ille testimonium velut in transcurso tribus verbis commemorat; famam *Athenis* sparsam eleganter enarrat atque explicat. Saepius etiam alibi talia scribit, de *Corinthis*, quae *Atheniensibus* multo quam illis lectu videri debuerint iucundiora. Huc adde *Dionis Chrysost.* qui *Herodotum* admirabatur, testimonium, in *Corinth.* p. 456. *Corinthum* Nostrum venisse narrantis, et pro laude *Corinthis* iure contributa voluisse μισθὸν ἀρνυθαι: mercede negata, μετεκινύσασιν, inquit, ἐκείνα, ἃ πάντες ἐπιστάμεθα τὰ περὶ τὴν Σαλαμῖνα καὶ τὸν Ἀδύμαντον. *Dionis* locum adhibuerunt *Clar. Wess.* etiam in *Diss. Herod.* p. 128. et *Reiskius Animadv.* II. p. 527. Haec tandem exigantur *Plutarchi* T. II. p. 862. D. οὗτι μόντοι δέκα τάλαντα δοῦναι ἔλαβον ἐξ Ἀθηναίων, Ἀδύμαντος τὸ ψήφισμα γράψαντος, ἀντὶ Ἀθηναίων οὐ τῶν παρημελημένων ἐν ἱστορίᾳ Διῦλλος εἴρηκεν. Haec si vera sunt, neque gratiae nec simulatae *Historicus* noster effugiet suspicionem: nota est, quam primam esse *historiae legem* scribit *Cicero*

de Orat. II. c. 15. Atheniensium rumori, sive ipsius potius Herodoti malevolentiae, *Plutarch.* T. II. p. 870. et seq. opponit *Thucydidæ* silentium; donarium Delphicum; votum mulierum Corinthiarum; epigrammata *Simonidis* aliorumque; quae omnem tollere videntur dubitationem, quaeque *Herodoto* non ignota persuadere debuerant, rumorem, quem ab hostibus Corinthiorum Atheniensibus acceperat, involvendum silentio, non posteriorum eae memoriae tradendum. De quatuor Epigrammatis, quae praebet *Plutarch.* duo leguntur etiam in *Anthol. ined.*; duo habet *Dion Chrys.* p. 459. velut *Simonidis*, ex quo Νῦν ἂν Αἴαντος, viri docti restituendum monuerunt apud *Plutarch.* pro Νῦν δὲ ἀνάματος. Illa *Dionis* non esset deterior lectio, *Plutarcheam* certe propior: Ὡς ξὶν' εὐνδρόν ποτ' ἱναίμεν ἐστὶ Κορίνθου Νῦν δ' ἄμμ' Αἴαντος νᾶσος ἔχμ' Σαλαμῖς. In Doriciis reliquiis τὸ ἡμᾶς scribitur ἄμμε, vel ἄμε: τὸ γὰρ ἄμμε μαραινὸν ταρχίνυι, *Sophronis* est in *Schol. ad Aeschyl. Choëph.* vs. 294. In *Ocelli Dorici* apud *Stobaeum* in *Ecl.* pag. 45, 25. ποθ' ἄμε scribendum: ποθ' ἡμᾶς est in edito libello: ποθ' ἄμμε apud *Diog. Laërt.* I. 113. ποθ' ἄμε in *Aristoph. Lysist.* vs. 95. VALCK. — Epigrammata ista *Analectis* suis inseruit *Brunckius*, T. I. p. 132 seq. num. 36. 37. 39. et 40. S.

3. ἐκπλαγίοντα καὶ ὑπερδίσσαντα) Non aliter legisse *Plutarchus* videtur, sed interpretis malevoli perfunctus officio. Quae praetoriam accessit triremem, [lin. 7.] θείῃς πομπῇ, divinitus missa, remulis mota celox irridetur illa philosopho velut οὐρανοπιτῆς, qui acerbe, τί γὰρ, αἰτ, ἴδου τίς τοι (forte legendum τητᾶσθαι, privari:) μηχανῇς τραχηλῇς, ὃ πᾶσι τοῖς ἄλλοις ὑπερπαίοντα τοὺς τραχηλοὺς ἀλαζονεία: illum talia dedecent, qui alium argueret malignitatis. VALCK.

6. ἰδὼν Ἀθηναίης Σκυράδος) *Minervae*, cui similis *Athenis* titulus, id fanum in extima erat *Salamipe*, περὶ τὰ λείοντα τῆς Σαλαμῖνος in *Plutarcho*, cui celox ista eleganter, sed criminose, οὐρανοπιτῆς, coelo lapsa. Ego vero εἰδὼς προσέειπαι [lin. 9.] satis ad sententiam habeo, et addita [καὶ Κορινθίοις,] pro librarii, schedis indicantibus, scholia. WESS.

18. οὕτω δὲ ἀποστρέψαντα) Vere sic ex schedis *Græcivus*; distracto itidem, [lin. 19.] quamquam ex conjectura,

ἐξ ἐμργασμένησι. Nunc quod legitur, Ionum et Herodoteum est. Vid. lib. IV. 165. WESS.

CAP. XCV. 5. παραλαβὴν πολλοὺς τῶν ὀπλιτῶν) Plutarch. Aristid. p. 323. f. τοὺς προθυμοτάτους καὶ μαχημοτάτους τῶν πολιτῶν, ubi ex correctione Bryani speciosa τῶν ὀπλιτῶν, sed non necessaria: quos enim in insulam duxit Aristides, Athenienses et cives erant. Persarum in *Psytalea* calamitatem tragice *Aeschylus* Pers. vs. 457. coloravit. Constat autem hinc, interfuisse Aristidem pugnae navali apud *Salaminem*, quae facta est prius, quam poena liberaretur, in Corn. Nepotis Aristid. c. 2., adfuisse tamen αὐτόκλητον, sponte sua, nullo civitatis aut populi scito; unde nescio cui, ansa criminandi, ὅτι οὐκ ἀφίκετο εἰς τὴν ἐν Σαλαμίνι ναυμαχίαν, et verbis quidem inficetis, proptereaque a *Demetrio Phalereo*, ut prave adpellatur, notatis περὶ Ἑρμην. c. 248. WESS. — Conf. supra, ad cap. 81, 6. S.

7. ἐς τὴν Ψυττάλειαν) In hanc insulam, inter terram continentem et *Salamina* interiectam, (de qua vid. *Steph. Byz.*) ante pugnam πολλοὺς τῶν Περσῶν ἀπέβιβασαν: sic supra scripsisse videtur c. 76. ut saepius illic etiam verbo syllaba sequens perperam adhaeserit. Persas in insula *Psytalia* contrucidatos multis lamentatur *Aeschyli* Persa vs. 447-464., παλοῦσι, κραινωποῦσι δυστήνων μέλη, ἕως ἀπάντων ἐκπέφθικεν βίον. Quos de nobilissimis Persarum hic vivos cepit *Aristides*, ad *Themistoclem* misisse dicitur *Plutarcho* in *Aristid.* p. 323. f. ex inhumano autem vatis *Euphrantidis* suasu *Themistocles* immolasse ὀμπετῇ Διούσῃ, *Baecho* crudas carnes voranti. ὃ τὰ δέρματα ἰσθίων, vel ἰδων, ἐστὶ Δερμητῆς. Cuius alias nomen forsitan ignorassemus, parvam insulam haec una Persarum clades nobilitavit: vid. *Pausan.* IV. p. 373. De illa hic egisset *Steph. Bergler.* ut liquet ex *Notis* in *Alciph.* p. 233. *Schol. ined.* in *Aristid.* *Panathen.* p. 345. Τὴν πρὸ τῆς Σαλαμ. νῆσον) τὴν Ψυττάλειαν λέγουσιν γὰρ τινες τῶν Περσῶν ἀπέβησαν, ἵνα, ὅσοι τῶν Ἑλλήνων τὴν ναυμαχίαν ἐκφεύγουσι, περιτυγχάνοντες αὐτοῖς διαφθείρανται. Ἐπὶ αὐτῇ οὖν Ἀριστίδης ὁ Λυσιμάχου, εὐστρατηγὸς Θεμιστοκλέους, μετὰ τὴν κήπην τῆς ναυμαχίας ἀποβαὶς μετὰ τῶν γιγόντων τῶν Ἀθηναίων ἀνίδε τὸ Περσικόν: ut cetera taceam, *Themistocli* non fuit *Aristides* εὐστρατηγός. VALCK.

CAP. XCVI. 7. ὥστε ἡ πομπὴ αἰ τὸν χρησμόν) Ex

suspensione eruditi viri ἀποκλυθῆναι, quomodo ἀποκλυθῆναι apud Sacros Novi Test. Scriptores. At Noster ad τὴν νῆα γὰρ τὰ πολλὰ aptavit, quae ad Coliadem delata fidem oraculis conciliarint. Ex *Vallae* sententia Lysistratus Atheniensis Bacide et Musaeo prior erit, malà, uti opinor. Πρώτον τούτων [lin. 10.] non est ante hos, sed ante eas res, quae describuntur. Vid. lib. VI. 46. et alibi. Ultima oraculi [lin. 13.] ἱερμοῖσι φεῖξουσι iucunda Cl. Kühnius et leni medicinā reparavit ad *Pausan.* lib. I. c. 2. ἱερμοῖσι φεῖξουσι: tantam videlicet remorum, ad Coliadem ciectorum, futuram abundantiam, ut illis inter torrendam mulieres uti possent. Quam quidem opem Codices, *Strabo*, *Eustathius*que recusant, non infitiaturo, modo liceret, φεῖξουσιν ἱερμοῖσι matronis adprime convenire, φεῖξουσιν ἱερμοῖσι, etsi meticulosum hoc genus, quidpiam arcesciti atque incommodi possidere. Haec pro Kühnio, vineta mea cadens. WESS.

13. Κωλιάδες δὲ γυναῖκες ἱερμοῖσι φεῖξουσιν) Remis horrebunt mulieres Coliades; an Horret capillis ut marinus asperis *Echinus* aut *Laurens* aper? non opinor. Lenissima mihi quoque placet Kühnii correctio, gentis φεῖξουσιν; quae, *Berglero* probata, *Reiskio* quoque venit in mentem, aliisque. Remis sic usurae, secundum Kühnium, mulieres dicuntur ut φρύγξουσιν, frictorius. φρύγξω Latinum est frigare, de quo N. Heins. egit ad *Ovid. Medic. Faciei* vs. 70. VALCK. — φεῖξουσιν, a doctissimis duumviris commendatum, cum *Schaefero* et *Borheckio* adoptarunt etiam *Jacobs* (in *Atticis*) et *Schulz* in *Herodoti Bellis Persicis*; quod, ut audacius factum, quippe consentienti librorum omnium non modo *Herodoteorum*, sed *Strabonis* etiam, (teste *Lipsicensi Strabonis Editore*, lib. IX. p. 376.) auctoritati repugnans, sic et alioqui parum consultum, certe neutiquam necessarium fuisse, in *Var. Lect.* ad h. l. demonstravi. Cacterum in memoriam revocat huius vaticinii amphibolia istud, cuius *Thucydides* lib. II. c. 53. meminit. S.

CAP. XCVII. 7. χῆμα ἱππῶν διαχῆν) Frētum, ubi rex aggerem moliebatur, artum maxime erat, ἵππων δὲ ὁρῶν, duorum circiter stadiorum, in *Strabon.* lib. IX. p. 608. A. [p. 595. B. ed. Cas.] arbitrato, id consilii regem animo ante navale praelium agitasae, quae et *Ctesiae Pers.* c. 26. opinio. WESS.

CAP. XCVIII. 2. *θνητὸν ἰόν.*) Sicei-ne vero nuncius his Persicis nihil mortale celerius? an ne columbas quidem velociore essent censendae, quibus et olim ad domesticos deportandas litteras alligabant; qua de re *Casaub.* egit in *Athen.* IX. c. 11. [Animadv. in *Athen.* T. V. nuperae edit. p. 178.] Levissima mutatione pro *θνητὸν* libenter corrigerem *ἀνήϊον*, sive *ἀνθρωπήϊον ἰόν*. Unius ponam, aliis omissa, de iisdem loquentis *Xenophontis* verba *Κυρ. Παιδ.* VIII. p. 137, 35. ὅτι γε τῶν ἀνθρωπίνων περὶ πορευομένων αὐτῇ ταχέστεν τοῦτο εὐδολογ. Aliorum de his loca dederunt *Brisson.* de *Regn. Pers.* p. 190. et *Stanlei.* ad *Aeschyli Pers.* vs. 247. *Herodotus* saepius *ἀνθρωπήϊον* scripsit, quam *ἀνθρωπίνον*. Cum his Persicis cursores in ludis Atticis, facem ardentem, sive lampada, sibi invicem tradentes, comparat *Herod.* [lin. 11 seq.] cuius verba dedit *Io. Meurs.* in *Gr. Fer. voc.* *Λαμπάκις*. VALCK. — Nil opus erat cur vocab. *θνητὸν* htc sollicitaretur; quum praesertim dubitari merito possit, an *Herodoti* iam aetate columbis ad transportandas litteras usi sint nonnulli. S.

5 seq. *Ἰπποκρίτης καὶ ἀνὴρ τιταγμένος*) Laudibus *Gronovium* fero, amplioribus ornaturus, modo *Brissonio* et *Stanleio* comiorem sese praestitisset. Neuter schedas *Herodoti* manu exaratas versaverat; et vituperabuntur ob vocum, in *Mssis* latitantium, ignorantiam? Voces bene redierunt; clariusque cursum hunc, cuius *Cyrus* auctor et inventor, exponunt. Videndus *Brisson.* *Regn. Pers.* lib. I. 238. et *M. Paulus Venetus* lib. II. *Region. Orient.* c. 23., non dissimilem vehicularem apud *Tartaros* cursum enatrans. Unde vero *Cleomedes* (*Sphaer.* lib. II. p. 169. *Ed. Antw.*) mutuatus fuerit, *Xerxem* διαστῆσαι ἀνθρώπους ἀπὸ Σούσαν μέχρις Ἀθηνῶν, qui clamore, quid ageretur significarent, et sic διὰ δύο νυχθημέρων ex Graecia ad interiorem Persidem nuncios perlatos, dicere non valeo. Sequens τοὺς οὗτοι [lin. 6.] haud moveo: in distributione, ut dicere amant, numeri solens saepe mutatio. WESS. — Pro τοὺς lin. 6. cum *Reiskio* τὸν mallet ob sequens ἰωνὸν l. 8. S.

12. τῇ τῷ Ἡφαίστῳ ἐπιτελλομένη) *Themistium* adumbrasse; *Petavio* observatur, *Or.* XIX. p. 230. c. Pertinent huic *Aeschyli* versus cultissimi *Agam.* 320 seqq. Sed adi magnum *Erasmum Chilliadi* pag. 574. *ed. Francof.* WESS.

CAP. XCIX. 5. ἔσαν ἐν θυσίῃσι) De Graecis si loqueretur, sola mihi forma loquendi nova videretur, ἔσαν ἐν θυσίῃσι. In Graecia saepe τῇ θυσίᾳ δάσσα sequatur, convivium sacrorum causa fieri solitum, interprete Cassob. in *Athen.* p. 745. [Animadv. T. V. p. 514. nuperae edit.] Θιῶν θυσίαι, δαδαί τε, iunguntur in *Aristoph.* *Nub.* 318., qui in *Pacis* vs. 780. Ἀνδρῶν τε δαΐτας dixit, καὶ δαδίας κμῶρων. Quando vero de Persis verba facit, *Herodotum* scripsisse suspicor: ἔσαν ἐν δαδίῃσι τε καὶ εὐπαθίῃσι: quorum prius iuxta *Nostrium* notat χαρμόσυνα ἑοίεον, vel περχαυμένους ἑορῶζον, laeti velut festos dies agitabant. δαδίαν ἑορτὴν ἄγειν et δαδίαν ἄγειν Graecis etiam dicebatur: *Eustath.* in *Od.* 6. p. 759, 6. *Epist. Socr.* p. 43, 18. Iam vide *Herod.* III. c. 27. in *Apidis* natalibus *Aegyptii* ἔσαν ἐν δαδίῃσι. Festo die bonarum rerum affluentes copiā dicuntur ἐν εὐπαθίῃσι ἵστα. *Herodot.* lib. I. c. 22. et 191. ubi χορεύειν καὶ ἐν εὐπαθίῃσι δμῶν; ut πίνειν καὶ εὐπαθεῖν, II. 133. et 174. Nusquam iuncta reperi θύνειν καὶ εὐπαθεῖν: sed cum istis bene conveniunt, quod laeti Persae ταῖς τε ὁδοῖς μυροθήσει πάσας ὑπερόσσαι, καὶ ἑορταῖς θυμωμάτα. vid. *Brissón.* de *Regn. Pers.* p. 340. Mox ab illis mutati ad tristem nuncium Persae vestes sibi discindebant [lin. 8.] θεῇ τε καὶ αἰματὶ ἐχρίωντο ἀπλῆτο. Postrema vir summus adhibuit in *Adnot. ad Callimachum* clar. *Ernesti* p. 103. **VALCK.** — Cur pro ἐν θυσίῃσι lin. 5. contra librorum omnium fidem suspicaremur ἐν δαδίῃσι potius scripsisse *Herodotum*, nulla prorsus suberat ratio. Etenim θυσία et sacrificium intelligitur, et universa festi diei solennitas, et sigillatim convivium quod peracto sacrificio instituitur. Vide *Athen.* XIII. 573. c. ibique notata. S.

7. τοὺς κηῶνας κατερήξαντο) Hoc illud est, πάντας τὰ τε ἐσθῆτος ἐχέμενα εἶχον, ταῦτα κατερρίποντο τε καὶ αἰματὶ ἀσθῆτι ἐκχρίωντο *Persae* lib. III. 66.; hoc *Aeschyli* de eorum matronis, πολλὰ δ' ἀπαλαῖς χερσὶ καλύπτρας κατερριπώμεναι, *Pers.* vs. 537. Vide doctissimum *Berglerum* ad *Alciphron.* p. 136. **WESS.**

CAP. C. 7. ὑπὲρ μέγαν αἰωρηθέντα) Nimium sese ac insolenter extulerat *Mardonius*, φουσώμενος καὶ μετρίως ἡρωικῶς ἑαυτὸν uti *Philo Iud.*; nam, quod nunc (de *Isomn.* p. 1110. E.) ἰωρακῶς, ferri non posse, *Cl. Mangia* agnovit: Tali ingenio homines ἀνθρώποι κινῶν αἰωρημένοι δέ-

ἐκ in eiusdem libro de Temul. p. 245. c. Proximum πλὴν praestantius est. Hinc vero robur et auctoritas codicibus, quorum lib. VI. 110. τῶν ἢ γνώμη ἔφερε συμβάλλειν haud immerito laudatum fuit. WESS.

19. οὐ γὰρ ἐστὶ Ἑλλῆσι οὐδ. ἔκδυσσις) Id est ἀμύχανόν ἐστιν Ἑλλῆσι: vel ἔστιν οὐδεμία μηχανή. Eadem structura lib. II. c. 181. ἐστὶ τοι οὐδεμία μηχανή μὴ οὐκ ἀπολωλάναι: III. 51. et 209. II. 160. Lucian. II. p. 503., οὐδεμία μηχανή μὴ οὐχὶ καὶ αὐτοὶ σὺν ἡμῶν ἀλῶνται. VALCK.

21. ταῦτα ποίει) Bonum hoc: sed pro Nostri more ταῦτα ποίειν melius ex Arch. Tale lib. V. 24. ἐπεὶ δὲ αὐτὸν περικαίει, ποίειν ὅπως μάλιστα -- ἀπίζεται. Vid. c. 67. et IV. 126. WESS.

25. ἐν Πέρσῃ τοῖσι διδῆλται) Positura vocis τοῖσι multis molesta. Maluit τοῖσι, quamquam fluctuans, Corn. de Pauw, τοῖσιδὲ Reiskius; inmutatam qui relinquit Abreschius, τοῖσι διδῆλται ab illis explicat Graecis. Mihi ordo ex Arch. notatus [ἐν τοῖσι Πέρσῃ] placet. Negat Mardonius, Persarum rebus damnum allatum. Classe quidem victores Graecos abiisse: at ibi ἐύλων ἀγών, οὐκ ἀνδρῶν καὶ ἵππων. Aegyptios, Cyprios, Cilices et Phoenices superatos esse; Persas minime. Unde idem in epistola ad Graecos, νικῆκατι θαλασσίῳς ἐύλοις χειραίους ἀνδρώπων in Plut. Arist. p. 324. c. WESS. — Duarum literarum mutatione incommodum ex τοῖσι natum evitari poterit, et apta enascetur sententia: Οὐ μὲν γὰρ ἐν Πέρσῃ τοῖσι διδῆλται τῶν πραγμάτων· οἱ δὲ Φοίνικες etc. non enim Persarum culpā quidquam rebus suis allatum est detrimenti. Διδήλῃσθαι significat βλάψαι: sed διδῆλῃσθαι notat βιβλάφῃ, laesum esse. Hinc fluxerunt omissa Lexicographis, Κακτροδάλῃος, πωδάλῃος, et ἐξοδῆλῃος, Hipponactis et Aeschyli vocabula. Διδῆλται in Eurip. Hippol. vs. 175. MS. Cpd. Paris. redditur βίβλαπται. Nihil vetat ἐν Πέρσῃ hic interpretari διὰ Περσῶν: ut apud Thucyd. VII. c. 8. ἐν τῷ ἀγγέλλῃ. VALCK. — Equidem, si Valchenarii τοῖσι reciperetur, istud ἐν Πέρσῃ non intelligerem Persarum culpā; sed universam locutionem in eandem sententiam interpreter quam in latina versione expressi: nullum res tuas in Persis. (in Persarum personis, ad Persas quod adtingit,) detrimentum acceperunt: neque huic interpretationi obviare puto, quod paulo post adiicit, ἐπειδὴ οὐ Πέρσῃ τοι αἰνῶσι σῆναι. S.

CAP. CI. 1 et seq. Ταῦτα ἀκούσας Ἐίρεως etc.) Non aliter ab Herod. scripta, sic suo situ verba quoque potuerant collocari: ἦσθι τι ταῦτα ἀκούσας Ἐίρεως, καὶ ὡς ἐν παλαιῶν ἔχρη: ut lib. III. c. 34. ἦσθι τι ταῦτα ἀκούσας Καμβύσης, καὶ etc. ubi cinctum rediit in suam sedem ἀκούσας. Illud ὡς ἐν παλαιῶν ἔχρη, tanquam ex malis gavius est, non purum fuisse gaudium indicat, sed quantulumcunque post inopinatam adeo cladem a Rege superbo sentiri poterat. In proximis scriberem: ἐπὶ Μαρδονίῳ τι βουλευσάμενος ἴδω ἀπεκρίνεσθαι, ὁπότερον παύειν τῶν: ut legitur inferius, ὁπότῃα παύειν ἐπιτύχῃ. VALCK. — Herodoti stylo utique convenientius est ἀπεκρίνεσθαι, quam ἀπεκρινόμενος quod libri hoc loco praeferunt. ὁπότῃα ποιεῖς: vero non erat cur sollicitaretur; frequentius in tali sermone indicativus, quam coniunctivus, adhibetur. S. 5. ἢ συμβουλ(π) Optime htc et c. 102. Gronovius; cui paria cur faciam, scribere memini ad lib. III. princ. Perperam in proximis μὲν ab Arch. abest. WESS.

12 seq. De militibus Persis dixit Mardonius, ὡς βουλεύσει εἴ τι γίνωγ' ἂν ἀπόδεξις: libenter huius rei se documentum esse daturus, ut explicuit H. Steph. In his βουλεύσει, tantum non debebat. Notissimum Graecismum, praeter aliis citatos, frequenter expressit Macrobius, si volentibus vobis erit, p. 214., etc. Sic saepe loquuntur Thucydid. Plato, Xenophon, et oratores; raro Poetae, ut Sophoc. Oed. Tyr. vs. 1358. φίλοντι καὶ μοι τῶτ' εἰς ἦν: hoc et ego voluissim. Leopardus, H. Steph. Wassaeus, D'Orvillius, aliique eam in rem plus dederunt. VALCK.

CAP. CII. 2. συμβουλευσάμενος τυχὼν τὰ ἀριετα etc.) H. Stephani Latina, me tibi consulenti optimum dare consilium, veriora opinor. τυχὼν εἴπω non discrepat ab εἰπῶ. De se regina c. 67. τὰ τυγχάνω φερόμενα ἀριετα εἰς πράγματα τὰ ἐν: quibus passim similia. WESS.

11. καὶ ἐκείνων τῶν πραγμάτων) Ultimam harem vocum abraham vir doctus [Reiskius] cepit: ego ad ἐκείνων allidor, et ἢ καμίνων refingo. Lapsus ΕΚΕΙΝΩΝ et ΕΥΚΕΜΕΝΩΝ facilis; sententia probior: te salvo, et bene habebis domus tuae rebus. Par Philostrati (Vit. Apoll. VIII. 7. p. 352.) εἰ ἢ καί ποτε τὰ ἑαυτοῦ ἴστανται: ille rem suam bene se habere dicebat. Sequens ἦν τι πάλῃ [lin. 14.] valide, licet frequentatum, ἢ τι πάλῃ, et Latinorum si quid illi acci-

disset, tuebuntur, ac Callini de forti viro τὸν δ' ὀλέγες στανύχει καὶ μέγας, ἢ τι πάθῃ, apud Stob. Sermon. XLIX. p. 356. WESS.

CAP. CIV. 3 seqq. Oī δὲ Πηδασίης etc.) Quae sequuntur de Pedasensibus, hic mihi videntur adulterina, atque a mala manu ex marginis scholio interiecta Herodoteis; quae, reiectis istis, hoc modo coibunt: παρὰ βασιλῆϊ, τῷ μεγίστῳ τίσις ἦδη etc. Hanc vellem coniecturam, supra iam memoratam, Codices comprobarent, ut illam firmarent lib. VI. cap. 122. Iam primum ponam Herodotea ex lib. I. c. 175., paulo Ἰωνικώτερον, quod hic licebit, scripta: "Ἔσαν δὲ Πηδασίης οἰκιστοὶς ὑπὲρ Ἀλκιμαρηνσοῦ μεσόγαιαν" τοῖσι ὅπως τι μέλλοι ἀνεπιτήδειον ἔσσεσθαι, αὐτοῖσι τε καὶ τοῖσι περιόικοις ἡ ἱερὰ τῆς Ἀθηναίης πάγωνα μέγαν ἴσχει" τρίς (δι) τοῖ τοῦτο ἔγχεσθαι. Sensus si spectes, hic eadem paene narrantur. Hic usus Ant. Dounaeus in Demosth. p. 124. Hoc, ait, videtur unum esse e splendoribus Herodoti mendaciis. Barbae tamen muliebri patronus citatur Aristoteles: vid. Leopard. Em. lib. VII. c. 11. et XV. c. 24. Hic tradita spuria videntur: primum, quod insunt nonnulla ab Herodotea scribendi facie diversa; deinde, quia libro primo posita tantum legisse videtur Strabo; tandem, quia ex Herodoti consuetudine illic suo leguntur loco, ubi Pedasensium fit e Caria mentio: ista talia denique sic non solet Noster eadem repetere, Si adeo erant digna quae repeterentur, cur non illa reposuisset potius lib. VI. c. 20., ubi Pedasenses e Caria iterum commemorantur. Quod primum dicebam, me iudice rem conficit: interpolator suo fraudem prodit indicio. Herodotea, τοῖσι ὅπως τι μέλλοι ἀνεπιτήδειον ἔσσεσθαι, sic lecta Straboni, Noster interpretatur: ἐπὶ τὸν τοῦτο --- μέλλῃ τι ἐπὶ τὸς χρόνον ἔσσεσθαι χαλεπὸν. Τὸ ἔσσεσθαι videlicet! requirebat adiectum ἐπὶ τὸς χρόνον. Velut grammaticus, Ἀνεπιτήδειον, χαλεπὸν. Ἰσχει πάγωνα reddidit φόνι. Priora, missa facio, in τοῖσι Πηδασίοις: [vide Var. Leot.] et τοιοῦτοι φέρεται πρῶτον γίνεσθαι: fertur, Vallae; quod mutari postea potuit in συμφέρεται πρῶτον. Sed quibus tandem hoc ostento malum portendebatur? an non ipsis etiam Pedasensibus barbae suae sacerdotis portentum erat expiandum? hoc utique significatum voluit Herodotus. Et quid tandem interpolator? quum malum immineret τοῖσι ἀμφιστάσι πάσι

τοῖσι ἀμφὶ ταύτης οἰκίοντι τῆς πόλεως: quae sane non eleganter sunt tornata; *Vallae* reddita; *Amphictyoneisibus*, qui circa eam urbem habitant: *Palmerius*, *Amphictyonas*, ait, a *Py-laea* sua in mediam *Cariam* sine navi transfretavit. Suspicio primū, huius notae auctorem pro *περικτίονσι*, I. 175., legisse in suo Cod. *περικτίονσι*: noverat magister ex *Hom. Od. β. 66.*, *περικτίονας ἀνθρώπους* *Οἱ περικτατάοιοι*: iam vide quam docte scripserit, ad exemplar *Homeri* propemodum, *ἀμφικτίονσι* - τοῖσι ἀμφὶ -- οἰκίοντι. Ubi meminit *Theoyd. III. 104.* *Δελὶ τῶν περικτιόνων νησιῶν*: *Schol. Περικτίονας*, inquit, *οἱ καὶ ἀμφικτίονας*, *οἱ περικτακίοντες*. Usus rarioris vocis *ἀμφικτίονας* exemplum requirenti succurreret *Androtion* apud *Pausan. X. pag. 815.*, adiutus a *Sylburgio*. *Conterminos*, *ἀμφικτίονας* vocans *Tzetzes* iuxta *Vales.* in *Harpoer. p. 276.*, *Sordidum* in errorem induxit; qualis *Grotium* etiam decepit (*Stobaei* aut *Florileg. pag. 197.*) in istis incerti *Poëtae*: *κέρ' ἄλαστον ἔστι θυμὸν*, *ὦ νόι, οὐδ' αἰδέσθ' ἀμφὶ περικτίονας*: neque vix nos, iuvenes, reveremini. VALCK.

4. *ἐν δὲ τοῖσι Πηδάσεισι*) *Verius Πηδάσεινσι*, quod lib. VI. 20. *P. Leopardus* legebat *Πηδάσεινσι*, *Emend. VII. 11.* *Schedarum Πηδάσεισι*, modo commodus a gentili vocabulo ad urbem *Πήδασα* processus foret, nec τούτοις moratur, posset ferri. [At nec transitus a gentili ad urbis nomen incommodi quidquam habet; nec, quid adiectum pro-nomen τούτοις (sive, quod schedae dederunt, τούτοις) adferat molestiae, video: *ἐν τοῖσι Πηδάσεισι τούτοις*, in hac urbe, cui *Pedasa* nomen, supra *Halicarnassum* sita, e qua *erimdam Hermotimum* dixi.] At ferri non potest *συμπίπτειν*, etiam *συνπίπτειν* repetatur: id enim, quid acciderit, non, quid fama ferat, indicare aptum est. [Itaque verum erat *πίπτειν*, quod aliae schedae dederunt.] Verum enim vero multa narrationis huius offendunt. Poni saltem oportuerat *ἐπὶ τῶν αὐτῶν τοῖσι καὶ τοῖσι περικτ.*, sicuti lib. I. 175. [At, quemadmodum τοὺς περὶ vel ἀμφὶ αὐτὸν *Graeci* intelligunt ipsum cum suis, sic nihil magnopere obstat, quo minus *περικτίονας* (si modo necesse fuerit) et ipse et hos qui circum habitant intelligamus.] *Gronovius* *ἀμφικτίονας*, de Codice scripto silens, publicavit. Plerique aliter. Sequar tamen ob *Ask.* consensum. Ex *Vallae* *Latinis Amphictyonas* expulsos *Leopardus* voluit: eadem necne *Ni-*

Antonio lib. I. de Iurib. Exul. cap. 11., unice in ἀμφικτιόσι acquiescenti, neque alia Palmerio. Sunt sane iidem περίκτιονες, ἀμφικτιόνες, sive, Scholiaste Thucydidis lib. III. 104. interprete, οἱ περιουκύντες: quales Callino Ephesio ἀμφικτιόνες apud Stob. pag. 356. Pedasensium accolae alibi Herodotus περίκτους eiusdemque verbis dixit Strabo XIII. p. 909. [pag. 611. ed. Cas.] Cui ergo bono additamentum, τοῖσι ἀμφὶ τούτης οἰκίονσι τῆς πόλεως. Cur δὲ ταυτὸν? utique ex ingenio librarii, rariorem ἀμφικτιόνες vocem explicuitur. [At talia frequenter in Nostri stylo diligens Musarum Lector observaverit.] Porro δὲς ἤδη ἐγένετο protinus [lin. 9.] peccat. Alibi τρις posuit, et cum eo Strabo. Quae cuncta animo revolventi plura his inculcata videntur. Consule Valckenarium ad dictum primi libri caput. WESS. — Mihi totius huius pericopae color, sive ipsius rei prodigiosae hęc loco factam mentionem, sive sermonis spectem habitum, haud dubie Herodoteus esse videtur: imprudenti autem accidisse arbitror Scriptori, ut, parum recordatus alio loco iam a se narratam esse fabulam, eandem hoc loco iterum commemoraret. S.

CAP. CV. 4. Πανιώνιος) Hoccine mangoni nomen parentes inposuerint, an Παιωνίου, scripti codices dubium relinquunt: si posterius, respectus aliquis ad artem medicam erit, ex qua Apollo, Bacchus, et ipsa Minerva Πανίωνι. Prius illi furcifero adcommodatus ex concilio Panionio, cuius Chii participes lib. I. 143., atque ita Athenaeus. Εἶδος ἱερᾶμινος [lin. 6.] libro I. 199. illustravimus; hęc ἱερᾶμινον tuemur. Habet cap. seq. τὰ αἰδοῖα ἀποτάκων, et gemina complura Portus. Persici moris Iosephus lib. II. adv. Apion. cap. 37. facit παῖδας ἱερᾶμινον, ubi Spartianus bene. Nec illi tamen contumeliae primi auctores. WESS.

6. εἶδος ἱερᾶμινος) A natura egregiant totius corporis formam adeptos, neque adeo tantum εὐπροσώπους, sed εὐεῖδεις, sive κατὰ πᾶν τὸ ἔκτος εἶδος καὶ οὐκ εὐ ἔχοντας. Chius iste Panionius [lin. 7.] exsectos ἀγνῶν ἱεῶν εἰς Σάρδεις τε καὶ Ἐφεσον χρημάτων μεγάλων: in quibus ordinem nativum verborum invertit suo more; neque enim alibi vendebat Ephesum abducendos, sed Sardibus et Ephesi, mittendos in Persida, ubi πιστός εἶναι secundum Herod. viris οἰκίονσι.

Herodot. T. VI. P. II.

M

ἀγας anteponebantur. Cur autem Persae ἐντοῦχος ἴσταν τοῦ καλοῦ, rationem reddit *Dion Chrys. Or. XX. pag. 270. s. vid. Herod. VI. 32. Brisson. de Regn. Pers. II. pag. 295.* In hac historia vera, propter crudelissimam, quam de Panionii liberis sumpsit, vindictam lectoribus nulla digna adparebit Hermotimus misericordia, quam in ficta Xenophontis Cyropaedia facile movebit Gatas. VALCK.

9. τῶν ἐντοχῶν) Melius hoc videtur vulgato [ἐντοχῶν] ob lib. VI. 32. Statim ποιούμενος ἐκ τούτου τὴν ζῆν [lin. 11.] neque damno neque recipio. Dedit ποιούμενος ἀπὸ τούτων τὴν ζῆν lib. II. 36. diversiore in re. Si Codicibus obsecundamus, in τούτων postulabit sibi aut ἔργον aut πρῶτον, quo modo *Valla. WESS.* — Debuerat puto recipi ἐκ τούτων ob probatissimorum diversae familiae codicum consensionem. S.

CAP. CVI. 9. τοὺς εἰκίτας) Sic Thomas Magist. et calamo scripti verissime. Confer dicta ad huius libri c. 4. Omittit autem Thomas ἄσμενος, [lin. 10.] quod hominis cupiditatem adprime suā praesentia indicat. Corrigitur praeterea [nescio a quo] ἀποδάσμενος, cui in Musis alio potestas. WESS.

13. πάντων ἀνδρῶν ἢ δὴ μάλιστα) Cum ἦδὲ et δὴ in Codd. alternentur, posterius eligebam. Verum *Abreschius* ἦδὲ posteriore accipit notione pro μίχμ τῶν, huc usque, qua *Parasan. Achaic. cap. 22.*, ipso observante, πῶς δὲ μὴ ἢ δὴ τὶ ἐνόματα αὐτῶν οὐκ εἶχον. [Itaque accipiendum illud ἢ fuerit, quasi dixisset πάντων ἀνδρῶν εἰ ἢ δὴ γινώσκου.] In vicinis pauca, schedarum iussu, ut sribligo in posterum abesset, induxi. Quis enim, εἰ εἰ ἴσῃ --- εἰς εἰ σπῆν --- ἢ εἰ quis aquis oculis adspiciat? Deleta librariis transscripti. WESS.

16. τὸ μὲν εἶναι) Culpe τὸ μὲν εἶναι, viles, ignoti et nulli rei homines, *Sophocli Aiac. vs. 779.*, *Dioni Chrys. Or. XXXVIII. p. 480. A. et LXVI. p. 611. D.* Aliud *Hermotimus*, calamitatem suam, qua nec vir nec femina evascent, exprobrans nequissimo Panionio. Adi *Salvagnis* observans ad *Ovidii Ibm* vs. 457. WESS.

CAP. CVII. 1. Εἰς --- τοὺς πῶδες) *Artemius* quia commississe dicitur pueros Ephosum docendos, frigitur *Plutarch. T. II. p. 870. A.* Paulo post [lin. 5 seq.]

ισαν regis ex Athenarum portu naves deducant: ὁ ἐπὶ τοῦ
 ἔχει ἱκανοί, διαφυλάξουσας τὰς σκαῖας περιβῆναι βασιλῆα
 hoc redibit opinor pro lectione *Med.* Fugientes Perseas [lin.
 9 seqq.] terrebant, ac si naves essent hostiles, in mare
 prominentia Atticæ promontoria: adnexit ista, Casaubon.
Theophrasti 'Hθ. Χαρ. c. 26. ubi ὁ δὲ δὴ δὴ τοῦτοί τινες εἰς πᾶσαν
 τὰς αἰῶνας φάσκιν ἡμετέρας εἶναι. VALCK.

7. ὡς τὰς αἰῶνας εἶχε) Uni Vindobonensi [cui quidem alii
 accesserunt nostri codices] debetur. Tale *Plutarch.* T. II.
 p. 610. c. ὡς μὲν εἶχε τὰς αἰῶνας καὶ δυνάμεις ἱκανοί: nec Nostri
 disconvenit lib. IX. 58. *Zosterem*, [lin. 9.] Atticæ no-
 bilem locum ex *Pausania* I. 31. et Scholiaste *Herodotus* p.
 389. illuminarunt viri doctissimi ad *Steph. Byz.*: A me
 vero tacite praetermitti [lin. 10.] τῆς ἡμέρας, τὰς αἰῶνας ἰδο-
 ξάν τι etc. non debet, quippe elegans, et vulgato haudqua-
 quam posterius. [Vide *Var. Lect.*] Opinabantur enim Per-
 seæ, minuta ista promontoria naves esse Græcorum, inde for-
 midae illis et fuga. WESS.

[8. διαφυλάξουσας τὰς σκαῖας περιβῆναι βασιλῆϊ) Senten-
 tiam in latina versione expressi; verba non adnumeravi.
 Potueram cum *Valla* et aliis: ad custodiendas rates, quibus
 rex transiret. Ad περιβῆναι intelligenda ὥστε particula.
 Cur vero βασιλῆα potius, ut *Valot.* voluerat, revocarem,
 quam cum plerisque msatis βασιλῆϊ tenerem, idoneam
 non vidi causam. Possis intelligere ὥστε βασιλῆα περιβῆναι:
 possis vero perinde intelligere διαφυλάσσουσαι βασιλῆϊ, (ὥστε
 πᾶσιν) περιβῆναι. *Reiskius* coniecit, δ' ὅν ἴδαι περιβῆ-
 ναι scripsisse fortasse *Herodotum*. S.]

CAP. CVIII. 8. γνώμην ἀπειθίσαντο) Turbantes scri-
 bus flocci facio. Omnia bene habent. Sic lib. III. 160. πολ-
 λαίς δὲ Δαρίῳ λέγεται γνώμην τῇδε ἀποδέξασθαι: quod
 solum abunde erit. Et hanc quidem *Themistocles* opinio-
 nem, si credimus *Plutarcho*, cum *Aristide* communicavit,
 cum valde et hisdem fere de causis, quibus *Eurybiades*,
 improbante, *Themist.* p. 120. A. WESS.

13. τοῦτ' ἂν μέγιστον πάντων εἴη: κακῶς τὴν Ἑλλάδα
 ἐργάσαιντο) Animum multiplex in schedis variatio per-
 onasit: quid ea intendatur, non affirmavero. Ubi pron-
 omine, vario in omnibus, ablato, ἐργάσαντο probaveris; res
 solvendi pontis in consideratione erit, universæ Græciæ

ingens allatura damaum. Si *εφλας* malueris, addendum erit *καὶ τῇ Ἑλλ.*, quorum equidem neutrum ausim, vulgato contentus, nec plane aversatus *Arch. xxxv*, cui par c. 75. et IX. 36. WESS. — *Καχὸν* an *καχὼν* praeferas, parum per te interest: istud tamen, quod cum *Schaeff.* adoptavi, *Herodoti* mori loquendi adcommodatius. Caeterum quamquam defendi utcumque potest *τοῦτ' ἂν -- εφί -- ἱππάρχαις*, quod plerique praeferunt codices, multo tamen luculentius et exquisitius et stylo inprimis *Herodoteo* convenientius hoc est, quod inde ab *Aldo* Editiones exhibent omnes, *τοῦτ' ἂν -- εφίς -- ἱππάρχαις*. Quo magis et mirum et molestum accidit, quod in nullo codice msto, cuius certa ad nos notitia pervenit, ista repta sit scriptura: nam quod ex cod. *Med.* nihil varietatis h. l. *Gronovius* in medium protulit, non inde tuto colligi potest; consentire in his illum codicem cum edita scriptura, et ab omnibus aliis libris eiusdem familiae dissentire; quum praesertim frequenter observarimus, in postromis Musis non ita diligenter, atque in prioribus, adnotatas a *Gronov.* esse omnes codicis illius lectiones. Videtur tamen *Valla* suo in exemplari verbum *ἱππάρχαις* plurali numero positum reperisse, cuius haec versio est, fore ut --- maxima ubi id calamitate adficerent Graeciam. An *εφίς* etiam (quod pro *αὐτοῖς* Noster VII. 168, 7. usurpavit) h. l. *Valla* repererit, haud adparet: illud equidem *Wesslingio* adsentior, adiecto pronomine nil opus fuisse, et suspicioni esse locum; quum temere ab aliis librariis *εφί*, ab aliis *εφλας* fuisset adiectum, pro horum alterutro primum Editorem suo iudicio *εφίς* posuisse. S.

[17. οὗτις τις κομίδῃ τὸ ὄπλον φερέσκει) Aut ἱς τὸ ὄπλον malleis forsā, aut nude ὄπλον. At τὸ ὄπλον apud Nostrium idem ac nudum ὄπλον valet: parique ratione I. 107, 18. οὐ τὸ ὄπλον φερέσκει dicit. S.]

20. εἰὰ τι ἔσται προχωρήσει) *Laurentii* succedere fluxit ex *προχωρήσει*, quod in *Brit.*, saepeque legitimi locum, sicuti paullo superius in *Arch.* et *Thucydide* II. 5., invasit. Editum plerorumque consensu munitur, indicans, *Xerxi*, modo strenue et prudenter egerit, singula per *Europam* oppida et nationes, partim captas; ultro partim, sese adiuncturas. Id vero *προχωρήσει* velle, nemo ignorat. WESS.

CAP. CIX. 2 seqq. ὁ Θμιστοκλῆς μεταβαλὼν etc.)
 Themistocles mutatus ab illo, qui in concilio ducum auctor fuerat πλῶν ἰθὺς ἐπὶ Ἑλλήσποντον, nunc suos cives, istius etiam cupidine laudis inconsiderate flagrantes, retrahit ab incepto; atque hic veram pandit animi sui sententiam, dignam magni imperatoris providentiā. Nec verus interpres, neque Latinorum correctores vim animadverterunt verbi μεταβάλλειν, mutari, similiter usurpati lib. V. c. 75. Κορίνθιοι, --- ἐφὶ αὐτοῖσι δόντες λόγον ὡς οὐ ποιοῖεν τὰ δίκαια, μετίβαλλόν τι καὶ ἀπαλλάσσοντο. Velut oculatus testis et auritus Atticis suis contestatur Themistocles, saepius ἄνδρας, ἐς ἀναγκαστὴν ἀπειλαθέντας, νουκαμένους ἀναμάχισθαι τι καὶ ἀναλαμβάνειν τὴν προτέραν κακότητα. Horum prioribus, ἐς ἀναγκαστὴν ἀπειλαθέντας, nuper mirum in modum abusus est vir doctissimus. Herodoteum ἀπειλεῖν, in istam classem referendum verborum, de quibus egit Vir summus in nota Cl. D. Ruhnken. ad Tim. Lex. p. 52., [pag. 71. ed. sec.] nihil utique commune habet cum ἀπειλεῖν, minari, praeter fortuitam literarum συνίμπτωσιν. In angustias detrusum, ne-sciumque quo se verteret, ἐν ἀπορίῃσι ἱχόμενον, IV. 131., ἐς ἀπορίην ἀπεγμίνον, I. 79., dixit etiam Herod. ἐς ἀπορίην ἀπειλαμένον, II. 141. et ἀπειλαθέντα ἐς ἀπορίην, I. 24. hic [lin. 8.] necessitatis velut vinculis adstrictos, ἀναγκαστὴν ἰνδιδμένους, sive necessitate coactos, ἐς ἀναγκαστὴν ἀπειλαθέντας. Tales victos saepe, Themistocles [lin. 9.] ait, ἀναμάχισθαι τι καὶ ἀναλαμβάνειν τὴν προτέραν κακότητα: hoc quid sit docebunt Ez. Spanhem. ad Iulian. p. 178. et F. L. Abresch. Diluc. Thucyd. pag. 710. Apud Polyæn. I. 30, 3. Themistocles aliis ἀντιβουλεύεται λέγων, βασιλεὺς ἀποληφθεὶς ἀναμαχίται τάχα πολλὰ καὶ ἂν ἀπένοια δίδωσιν ὅσα μὴ ἴδωκεν ἀνδρεία. Frontinus lib. II. c. 6, 8., Themistocles, victo Xerxe, volentes suos pontem rumpere prohibuit, quum docuisset, cautius esse eum expelli ex Europa, quam cogi ex desperatione pugnare. Themistoclis consilium postea magni saepe sunt Imperatores sequuti: praebet isthoc capite quaedam exempla Frontinus, et Africani Scipionis dictum, viam hostibus qua fugiant esse munendam; cuius simile dat Agesilai Polyæn. II. 1, 6. qui factis illud suis saepe comprobavit. Conferri poterunt idem Polyæn. III. 9, 14. Pausan. IV. p. 333. Diodor. Sicul. XIV. c. 27. et Xenoph. Ἑλλ. VII. p. 376, 15. VALCK.

[5. καὶ ἐν) σφίλων αὐτῶν βαλλόμενοι) *Etiam soli, ipsi per se, privato consilio.* Sic III. 71, 20. IV. 160, 4. V. 73, 14. 106, 19. etc. S.]

9. ἀναμάχισθαι τι) Confer lib. V. c. 121. et Polyænum I. 30, 3. Sequentia in controversiam inciderunt propter ἀνωσάμενοι [lin. 12.] ex Med. et aliis enotatum. Sententiam super his viri Celeber. notationes [quas nil adinet hic repetere,] ostentant. Non ego infitior, νέφος ἀνθρώπων bono sensu usurpari posse: testabuntur scriptor Epist. ad Hebraeos c. XII, 1. observataque Cl. Lamb. Bos. Sed incommodat valde ἀνασώσασθαι, cuius in rerum recuperatione sedes, pariter ac ἀνακτησάσθαι lib. III. 65. et 75. Recipere autem νέφος τοσούτων ἀνθρώπων a victoribus Graecis, inconsulte dicitur; recte vero tantam hominum multitudinem sive nubem fuisse depulsam. Sic ἀνωσάμενοι lib. VII. 139, ἀσάμενοι τὸν Πέρσιν VIII. 3., et, Berglero indice, Plat. Man pag. 414. c. ἀλλ' ὅπως νέφος τοσούτων πολέμου καὶ σκαπίῳ ἀσάμενοι, διασώσουσι τὴν Ἰταλίαν. Restat εὐρημα γὰρ κέρηκαμεν, [lin. 10.] nacti enim insperato sumus lucro nosmet ipsos et Graeciam, ita vertendum; Vallae Latina exorbitare, aliam non fugit. Εὐρημα lucrum praeter spem oblatum exposuerunt summi Viri G. Budaeus et H. Stephanus, estque in lib. VII. 190. [et VII. 155, 9.] Εὐρημα νομίζειν et λογίζεσθαι pariliter Siracides c. xxix, 4. et 6. WESS.

16. ἐμπιπράς) Med. et consentientium ἐμπιπράς videtur scripturae aberratio verioris. Inflammata Graecorum a Persis templa, post Brissonii, Menagii ad Diogen. I. 9. et Davisii in Ciceron. II. Leg. cap. 11. sollertem operam, praetereo. Mutare debui proxima [lin. 20 seq.] καταμείναντες... ἐπιμεληθῶμεν, de plurium Codicum, quibus creber ἀπαμειβάντων in Musis usus suffragatur, sententia: namque omnes prae stupore in devia deflexisse, criminosa foret accusatio. WESS. — Vide quae in Var. Lect. notata sunt. S.

18. πίδαας τι κατῆκε) Ob vicinas duae forte litterae perierunt, ut scriperit ἡκατῆκε, nempe τῇ θαλάσσῃ. Diogen. Laërt. Prooem. §. 9. dixit εἰς τὴν θαλάσσαν πίδαας κατῆναι. κατῆναι εἰς τὸ πλάγιον πιδίων ζεύγος, Herodot. lib. VII. c. 35. Paulo post [lin. 20 seq.] probarem quae margo dat Steph. καταμείναντας ἡμῶν τι αὐτίων ἐπιμεληθῆναι: quam casuum ἀκαταλλοχίαν amat Herod., adpellatione τῶν αὐτίων

εἶναι uxores intelligens et liberos; ut c. 106. τοὺς αἰνέτας explicat τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα, hinc Thomas M. voc. Οἰκίσται. VALCK. — At verum erat καταμεινάντες, de quo in *Var. Lect.* monui. Similiter nominativum casum cum infinitivo iungere amat Noster. Vide I. 56, 2-4. IV. 15, 8-10. I. 63, 13. IV. 137, 7 seq. et saepius alibi. S.

21. Ἰστα, καὶ τις οἰκίην ἀναπλασάσθω καὶ σπόρου ἀνακῶς ἰχίτω, significant et unusquisque reficiat aedes suas, curetque sementem fieri. Est enim ἀνακῶς ἰχίτω idem ac ἐπιμελίστω: (Pierson. ad Moer. Att. p. 43.) et Homeri more ponitur τις, pro πᾶς τις, vel ὡς ἱκαστος. Eustath. in Od. γ'. p. 123, 25. τὸ Τίς πολλάκις -- δηλοῖ -- πάντας, λεγθὲν ἀντὶ τοῦ ὡς ἱκαστος: οὕτως παρὰ Σοφοκλεῖ λέγουσι ὁ χορὸς οἱ Σαλαμῖνοι (in Ai. vs. 245.) ὡς νῦν καιρὸς τινι Ποδοῖν κλοπὰν αἰεῖσθαι. Sophoclea citat idem in eam rem his terve alibi. Versus Alcaei apud Athen. X. p. 430. c. sic distingui debent: Νῦν χρὴ μεθύσκειν, καὶ τινα πρὸς βίαν Πίνειν, ἐπιιδὴ κἄθ' αὖ Μυρσίλος. Poëtae sententiam Alcaico etiam versu Horat. expressit Carin. lib. I. Od. 37. sed Alcaei apud Athen. proxima duabus adiectis literis sic suo modulo restitui poterunt: Μᾶν γ' ἄλλο φυνεύσης πρότερον δένδρεον ἀμπέλω. Nullam, Vare, sacra vite prius severis arborem: Horat. lib. I. Od. 18. Rarissimum arbitror illud Herodoti, οἰκίην ἀναπλασάσθω. Nidum fingere, πλάσσει δέμον dixit incertus Poëta apud Lycurg. pag. 166, 35., Οὐδ' ἀγρία γὰρ ὄρνις, ἢ πλάσσει δέμον, Ἄλλη νοσσοῦς ἡζίωσεν ἐντικαῖν. Qui Sophoclea cognoverunt, ista Sophoclea esse suspicabuntur, scripta prout illa vulgavit Clar. Io. Taylor. VALCK.

25. ἀποθήκην μέλλων ποιήσασθαι) Erunt fortasse, qui ἀποθήκην, notione παρανέσεως, monitionis, illustrata Menagii diligentia in Laërt. I. 61., praeceptabunt. Equidem in Gronovii partes eo, Vallam arbitratus ex ipsius subsidio ἀποθήκην invenisse. Πέρσαι, [pro quo perperam Περσία Edd. ante Wess.] Porto ob insolentem tonum suspectum, recte pingit Arch. WESS.

Ibid. ἀποθήκην μέλλων ποιήσασθαι) Sequentia cum his arbitror iungenda, εἰς τὸν Πέρσαι, ἵνα (ἢν ἄρα τί μιν καταλαμβάνει πρὸς Ἀθηναίων πάθος) ἴχῃ ἀποστρεφῆναι: ita tamen, ut partim etiam ad illa pertineant, τὸν Πέρσαι, Persam enim facturus erat ἀποθήκην, ad illum ut haberet receptum, vel re-

fugium, si qua urgeret necessitas: amicum ad certum tempus velut sepositum, aliquando usui futurum, eleganter vocat ἀποθήκην. Ad ἀπότερον θίλον in *Lysiae* pag. 158., vid. Cl. Markland. et, qui hic ἀποθήκην egregie tuetur, clar. Abresch. Diluc. *Thucyd.* p. 654. Ad ἀποστρεφθῆν conf. Xenoph. Κυρ. Παιδ. pag. 73, 18. 'Αναβ. VII. p. 244, 23. *Isocr.* Epist. II. p. 410. n. P. Wessel. ad *Diodor.* I. p. 207. et Ia. Toup. Em. in *Suid.* voc. 'Αποστρεφθῆ. Beneficiorum in Regem regiamque familiam hac opera sua collatorum, ob quae εὐργυσίαν sibi scribit ὀφείδασθαι, meminit Themistocles in illa nobili Epistola ad Artaxerxen data apud *Thucyd.* I. c. 138. VALCK. — At non *Persam* (ut ait Vir doctissimus) *facturus erat ἀποθήκην*: sed hoc ipsum quod nunc agebat, nempe quod Athenienses a consilio in Hellespontum navigandi pontesque rumpendi deterruit, hoc, inquam, facturus erat ἀποθήκην ἰς τὸν Πέρσας: ubi per metonymiam ἀποθήκην dicitur id quod est ἀπότερον, thesaurus repositus; intelligiturque beneficium in regem collatum et in futuros usus apud eum collocatum, gratia apud regem in futurum tempus inita. Est enim, ut scite poeta ait, Καλὴν δὴ δῆσάμεμα, κίμην χάρις. S.

CAP. CX. 7 seqq. ἄνδρας ἀπίμπι etc.) Misit oīras iussos tacere, Valla: τοῖσι ἐπίτελλε σιγῇν. Melior mihi lectio videtur marg. Steph. τοῖσι ἐπὶ σιγῇν ἰς τὴν αὐτὴν βίαν ἀπικνουμένους τὰ αὐτὸς ἐντελλάτο βασιλεὺς Ὀρόν: quos, utcumque tormentis excruciantur, fideli credebat occultaturus silentio, quae Regi mandasset dicenda. Hos inter, quos a longo tempore fideles fuerat expertus, fuisse quoque dicitur Sicinnus: hunc Polyæno p. 60. ante pugnam, post pugnam p. 61. dicitur misisse Ἀπρίαν: Ἀπρίαν vocat Plutarch. in Aristid. p. 324. n. Quando autem, ut res ipsa suadet, non scripta epistola, sed vel per amicum vel per servum fidem, ut *Iustin.* II. cap. 12., ista Xerxi Themistocles indicavit: non tam miror quod apud *Nepot.* Them. c. q. literis, ait, eum (patrem Tuum) certiore feci, id agi ut pons --- dissolveretur; sed in *Thucydide* miror lib. I. cap. 138., cur et quomodo Themistocles dicatur γράψας τὴν τι ἐν Σαλαμῇ προέγγειν τῇ ἀναχωρήσει, καὶ τὴν τῶν γειγνῶν - - οὐ δάσκα. Scriptam a cauto Imperatore epistolam negabit *Herod.* nec sane fit credibile. VALCK.

Ibid. τοῖς ἰατρικοῖς σὺν) Pristinum ἰατρικὸν damnant schedae, quibus obsequor. [Vide *Var. Lect.*] Credidisse indicatur et confisum fuisse Themistoclem, nuncios, etsi tormentis omnibus vexarentur, mandata tacita habituros; plana utique sententia; et simillima Pausaniae lib. VII. p. 589. Si vero Nostri fidem laudamus, (et quidni?) αὐτῶν iterum ad Persam Sicinnus missus abiit. Plutarchus aliunde Arnacem, regium eunuchum et captivum accepit, ad Xerxem ablegatum, Themist. p. 120. c., deditque Polyaeo, sed Arsaecem adpellanti, lib. I. 30, 3. WESS.

10 seq. πρὸς τὴν Ἀττικὴν) Quae prostant in Miscell. Lips. Nov. VIII. pag. 501. sunt certe inconsiderate [a Reiskio] scripta. Non ex Andro fidos istos homines mittit, sed ex insula Salamine; [at Herodotus quidem significare videtur, ex Andro eum viros illos ad Xerxem misisse.] neque sane Xerxes, quod vir doctus putabat, in Hellespontum aufugerat: exigit is iterum Herodoteam narrationem: mittitur navis in Atticam, ubi haerebat adhuc Xerxes; neque enim hic cum classis aufugit reliquiis; sed cum exercitu suo secedens ex Attica, Graecia peragrata, rediit in Asiam cap. 119., ἐδῶ χρεώμενος ἅμα τῷ ἄλλῳ στρατῷ ἀπελπίσσει εἰς τὴν Ἀσίαν. conf. cap. 113. 126. 130. WESS.

CAP. CXI. 8. Πειθώ τε καὶ Ἀναγκάην) Admoveret Andrii τὴν καλουμένην ὑπὸ τῶν πολλῶν Πειθανάγκην Synesii (Or. de Regn. p. 26. A.) Themistocles; blandiorem quidem illam, quam Ἀνάγκη καὶ Βία; quibus Corinthiorum finem in Pausan. lib. II. 4., aequae tamen liberis et sui iuris hominibus acerbam et detestabilem. Muliebres autem deas μεγάλας utroque sermone recte dici, Iac. Elaeus Sched. Crit. p. 39. commonstravit. WESS.

8. et seqq. Πειθώ τε καὶ Ἀναγκάην etc.) Duabus his Deabus, quas suae habendi cupidini Themistocles προτίθει, eleganti responso sapienter opposuerunt Andrii, quas insulam suam semper colere dicebant Πειθὴν τε καὶ Ἀμνηστίν: quarum etiam fideli praesidio feroces Themistoclem et Graecos re coegerunt infecta illuc recedere unde venerant, c. 121. ἐπὶ τε οὐκ οἶόν τε ἐγίνοντο ἐξελθὴν τὴν Ἀνδρὸν --- ἀπαλαίνοντο εἰς Σαλαμίνα. Quam Noster, hinc paucis rem narrat Plutarch. in Themist. pag. 122. c. δύο καὶ ἦσαν Ἰφὴ θινὸς καμίζον Πειθὴ καὶ Βίαν· οἱ δ' ἐφόσαν αἵτις καὶ παρ' αὐτοῖς θινὸς

μεγάλους δύο, Πέναν καὶ Ἀπορίαν, ὅθ' ὃν καλίσταται δεῖναι χρήματα ἐκείνη. Nomina Ἀναγκῆς et Ἀμυχανίης in magis usitata convertit Βίαν et Ἀπορίαν. Amor in ala Simplicii: Οὗτοι γὰρ ἔκριναν βίαν, πρᾶτον δὲ πειθοῖ: et ante: Τᾶμος ἐγὼ γὰρ γινώσκον ἀνὴρ ἔμην Ἀνάγκη. [Vide Brunckii Analect. T. I. pag. 205.] Huius Necessitatis imperio lene suum Amor opponit blanda vi persuadentis: apud Xenoph. Ἀναβ. VII. pag. 247. οἱ νῦν σοὶ ὑπήκοοι γινόμενοι οὐ φιλεῖ τῇ σῇ ἐπιείκῃ ἐπὶ σοὶ ἄρχεισθαι, ἀλλ' ἀνάγκη. Hanc a veri nominis Rege longe removet Euphrantus Stobaei p. 335., qui pro sectae severitate τὸ πειθοῦς τινος δεῖσθαι considerat (vs. 10.) veluti τῆς ἐπὶ γῆν Φαυλοτάτος λείψανον, quia πειθῶ ἔργον τι ἐντὶ παρακίαν ἀνάγκη. Hinc sua quaedam Plato derivavit in Politicum: conf. Dion Chrys. p. 79. F. et 366. B. Non solum τὴν Πειθῶν, μετρίχιον ὄπλον, sed mitibus verbis minas addens pacis regaliter Themistocles Andriis ostentabat τὴν Πειθανάγκην καὶ, ὡς οἶον εἰπεῖν, θατίρα μὲν δόρυ, θατίρα δὲ κηρύκειον προύχόμενος, ὃ δὲ παροιμία ἦν, ὡς Φησὶ Πανσανίας, ἐπὶ τῶν ἅμα μὲν παρακαλούντων καὶ ἀπειλούντων, ut scribit Eustath. in Hom. Ὀδ. γ. p. 309, 14. VALCK.

... 11. καὶ θεῶν χρηστῶν) Fingeat Cl. de Pauv. καὶ θεῶν χρ., non absurde, modo necessitas adesset: insuper, [lin. 12.] ἐπὶ Ἀνδρίους γινώσκοντες εἰς τὰ μάλιστα ἀνήμεντας, ad Andrios certe non accedere nisi maxime pauperes, et in primis, deas inutiles et noxias duas nunquam eorum insulam relinquere, sed in ea gratum sibi domicilium habere, Paspertatem et Impossibilitatem. Γινώσκοντες non homines, sed ipsas respicere deas, sic ab Andriis dicacioribus adpellatas: ad Athenienses accessisse θεοὺς χρηστοὺς, ad se semper invisere θεοὺς γινώσκοντες, praeterque ceteros Πηνίην καὶ Ἀμυχανίην insulae possessione delectari. Quae, doctissimo viro mirifice olim blandita, minime exagitabo, incertus, an ipsum ἀνήμεντας εἰς τὰ μάλιστα, seu potius τὰ μέγιστα, uti lib. V. 49. sefellorint, an repetiti toties post ἐπὶ accusativi; hos certe improbavit, invito Herodoto et praeceptore structurae H. Stephano de Dialect. p. 138. Ceterum noti satis sunt γινώσκοντες lib. II. 6., et ἐκβάλλοι, bonae malaevi rei compotes, ex Aeschyli Agam. vs. 551., Porphyrioque Quaest. Homeric. prima. Nam exemplarium Arch. et Vind. ἐπιβόλους aspernor, mixtorque servatum a nupero Hippocratis editore.

Steph. Mackio, princip. Νέμον, cum Masti et Scholiastæ verum ostenderent. Ipsum adi. WESS. — De formula Nostro usitata εὖ ἤπειν vide ad I. 30, 19. et VII. 157, 11. notata. Caeterum mordaci ironia hæc dicta videntur: *magnæ et beatæ Athenæ* scilicet! nempe urbs eversa cremataque, et terra omnis vastata: *propitiis inprimis utuntur diis* scilicet, qui nec urbem, nec templa tutati sunt! Ad εἰς τὰ μέγιστα, ex præcedenti vocabulo γιωπίνης, intelligi par est genitivum γιωπινίης. S.

CAP. CXII. 2. οὐ γὰρ ἑαυτοῦ πλεονατίων) In fine cap. ex Med. optime restituit Clar. Gronov. Θμιστοκλῆς -- χρέματα παρὰ νησιωτῶν ἐκτίετο (sibi comparabat) λάβρη τῶν ἄλλων στρατηγῶν. [Vide lin. 17. et ibi Var. Lect.] Ista de Themistocle dicta qui vituperat Plutarch. T. II. p. 871. c. ipse tamen in Them. T. I. p. 122. c. hæc posuerat tanquam indubia: ἦν δὲ περιπλῖον τὰς νήσους καὶ χρηματίζομενος ἀπ' αὐτῶν, et ex insulis sibi pecunias corradens. Ibidem acerbissimum adversarii Themistoclis Timocreontis nobis carmen servavit, illum traduentis, ut ψεύσαν, ἄδικον, προδόντα, quippe qui amicum prodiderit ἀργυρίοις σκυβαλικοῖς πισθίς. Λαβὼν δὲ τρεῖς ἀργυρίου τάλαντα ἔβα πλῖον εἰς ἑλθεῖν: in his tria forte videbuntur in τριτάκοντα mutanda Herodotum comparanti VIII. c. 4. Illic narrata si quam admittunt excusationis veniam, hæc certe magni viri memoriam dedecorant; quem, gloria satiatum, auri fames videtur agitasse; neque tamen idcirco velut Atheniensium ditissimus Socrati potuit et Aristidi opponi: horum probe recordabar scribens quæ leguntur p. 494. [Adnot. ad lib. VI. c. 121, 4 seqq.] VALCK.

4. χρωμένοις λόγοις τοῖς καὶ πρὸς Ἄνδρους) Magnas cicerunt hic turbas amanuenses; quorum Med. et consentanei veraces si fuerint, χρωμένοις, aut χρωμένους Med., exsilio damnabitur, summa plerorumque concordia oblatum: salvum illud vocabulum perstabit, ubi de vulgato demutabitur nihil. Neque fatuus propterea [quæ Gronovii erat opinio] sermo erit, tametsi ἀπειλητήριος λόγοι præcesserint. Illa enim generatim minacia verba, hæc τὴν Πεισὶ καὶ Ἀναγκάην, nisi imperata præstentur, denunciántia. Verum vide magnum et eruditum Med. patronum. WESS. — Recte a cod. Med. et consentaneis abesse vocabulum

λόγοις videtur, nec ab Herodoti manu profectum. Id quum olim abfuisset, quippe facile e superioribus intelligendum, librariorum alii nimis officiose illud inculerunt, alii vero, quum de nunciis hic agi putarent, Ἀδρίης temere in βασιλῆα mutarunt. Quare equidem aut deletam illam vocem, aut saltem cancellis circumdatam, ut suspectam, velim. S.

14. τοῦ κακοῦ ὑπερβολή) Hoc etiam ut Herodotum referri debuerat in *Aem. Porti* Lexicon, quum ἡ ἀνβολή vel ὑπερβόη vix alibi dicatur ὑπερβολή. VALCK. — Equidem usitatiorē vocabuli ὑπερβολή notionem animo habens observantem, (de qua consuli Lexicon nostrum Polybiana p. 629. num. 2. potest,) dormitansque quum hunc locum latine convertere, istud Καρυστίοντι γὰρ οὐδὲν, τοῖον ἴσθαι, τοῦ κακοῦ ὑπερβολή ἐγένετο, ita acceperam quasi οὐδὲν ἴσθαι scriptum fuisset. Minime spernenda erant, sententiae summa si spectetur, Vallae latina, a Gron. etiam et Wess. servata: *Carystiiis ne hac quidem re contigit effugere cladem. Proprie: nequiquam tamen idcirco dilata est calamitas: id est, ne ullam quidem idcirco moram calamitatis adaequi contigit Carystiiis.* Nempe continuo deinde Andro profecti Graeci (cap. 121.) lines illorum sunt depopulati. οὐδὲν valet οὐδὲν, nulla parte, ne in breve quidem tempus dilata est calamitas. Verbo ὑπερβάλλεσθαι differendi notione usus est Noster VII. 206. 4. IX. 51, 2. Vocabulo ὑπερβολή eodem, quo Herodotus, significatu semel usum Polybium memini, XIV. 9, 8. S.

16 seq. ὁρμώμενος ἐξ Ἀνδρου) Sive ipsum Themistoclem ab Andro profectum intelligas, seu ad nuncios referas circum insulas missos, nihil offendet. *Plutarchus* ad primum inclinatur, περιπλῶν τε τὰς νήσους καὶ χρηματίζομενος πρὸς αὐτῶν, Themist. p. 122. c. Nihil certe urget, ut ὁρμώμενος ἐκ Ἀνδρου, stationem ad Andrum habens, refingatur, praesertim cum ὁρμῶν in simili ponatur re. Reiskii barbae genio sermonis et Arch. suffragatione protegitur. Conf. lib. VI. 62. WESS.

CAP. CXIII. 4. ἀνωρίην εἶναι τοῦ ἔτους -- χιμῆρσι δὲ ἄμεινον) Ad eandem pertinet classem [scil. vocum, quae vix alibi quam apud Herodotum reperiuntur; conf. Adnot. ad c. 112, 14.] ἀνωρίη τοῦ ἔτους, et χιμῆρ

σαι: quorum prius quid sit docēbunt Viri magni [Tib. Hemsterh.] observata ad Thomam M. in: Ἀπὸ νυκτός. [ubi tamen inobservatum hunc Herodoti locum Hemsterhusius praetermisit. Caeterum, quod ἀνωρίη cum subscripto iota hīc scripsit Valckenarius, id nusquam ita pietum reperi. ἀνωρίην, quod ex editis ante Med. revocaverat Wess. tenui cum Schaef. ἀνωρίη absque iota subscripto praeferebat Med. cum F. et aliis: quos quod in Var. Lect. dixi videri ἀνωρίη debuisse, id nunc indictum velim. Quin immo verum videtur ἀνωρίη in nominativo, certe haud deterius quam ἀνωρίην. Nominativum casum cum infinitivo libenter construere Nostrum, haud multo etiam ante observavimus, ad cap. 109, 18.] Alterum χειμέρσαι, pro vulgari χιμαῖσαι vel παραχιμαῖσαι positum VI. c. 31. infra recurrit c. 126. et 130., ubi classis reliqua Persarum ἐχειμέρει ἐν Κύμῃ. Formatum illud, ut θέρειν, aestatem transigere; et rarius ἐαρίειν, tempus vernum. Ἐχειμέρειδ' forte dederat Noster etiam c. 133. pro ἐχειμαῖδ', quod in alium usum adhibet VII. c. 191., ἡμέρας γὰρ δὴ ἐχειμαῖδ' ἦν τρεῖς, tertio demum die tempestas sedavit. Loca tamen memorat lib. II. c. 22., in quae se conferunt grues ἐς χιμαδίην: sic Codd. exhibent pro χιμαδίην. Dixit Demosth. p. 35. ἐπαίρει δ' ὑμῖν χιμαδίῃ μὲν χρῆσθαι Λήμνῳ: sic legendum puto eiecta voce δυνάμει ex vicinis repetita, ut dederit χιμαδίῃ, nempe τόπῳ. Illuc refero quod habet Etymol. p. 810, 1. Χιμαδίῃ, τόπῳ ἐφ' οὗ ἂν τις δύναιτο χιμῶνος ἐγκαθελίσσασθαι: eadem dat Suidas, ex Rhetorico Lex. ut puto, descripta. VALCK.

8. πρώτους μὲν Πέρσας etc.) Praefert insoliti quidpiam πρὸς τοὺς μυθικούς Περ. πάντας Arch. et Vallae: saltem πάντας omisissent. Glossam atque additamentum ex lib. VII. 83. arbitror. WESS.

14. κατ' ὀλίγους) Legi nec posse nec oportere κατ' ὀλίγους verissima Abreschii animadversio, advocantis Thucyd. III. 111. ὑπαπήσαν κατ' ὀλίγους: et lib. IV. 11. κατ' ὀλίγους ταῦς διελόμενοι. Vide supr. lib. II. 93. et Duker. ad Thucyd. lib. VI. p. 400. WESS.

15. τοῖσι εἰδείν τι ὑπῆρχε) Sunt, ni fallor, αἰεὶς οὗ ἔχοντες, sive σωματίων ἔχοντες ἄριστα, atque adeo πύκτικοί. Hoc dicitur Mardonius e ceterorum turba διαλέγων, discernens,

καὶ εἰ τίσις etc., ubi forte lectio non emet deterior, καὶ ὁρίσῃσι τι χρηστὸν συνῆδει πεποιημένον. Est illud ὁρίσῃσι Homericum et Herodoteum; Sophocleum ὄρουσι. Ad Homeri *Il.* 6. 491. Eustathio adnotantur Ὀρίσῃσι, ὄρου, ὄρυ, ὄρων, ἀπὸ τοῦ ὄντιναι, καὶ ὄρουσι: de quibus unum restitui poterit *Aelianus* de Nat. An. V. 39., ad praedam a leone relictam τὰ ἄλλα ζῷα ἅπαντα καὶ αἰσθανόμενα, ὄρου (scribendum, ὄρων) λαβέσθαι ἐπὶ τὸ κείμενον, cuius ista sint reliquiae. VALCK. — Mireis vero sollicitari a Viro doctiss. vulgatum εἰ τίσις (ion. πρὸ εἰ τίσις,) quum nihil solennius sit Gracis, quam ἄ τις, ἢ τις dicere, ubi perinde ὅς τις, ὅς τις dici potuerat. S.

CAP. CXIV. 5. τὸ διδόμενον ἐξ ἐνὶντροῦ δαίμονος) Accipere omen, et, quidquid rex diceret, sibi sumere, bene *Parian*. Itaque Laco, cum Xerxes Mardonium poenas daturum ambigue respondisset, [*lin.* 16.] δεξάμενος τὸ ἐμφθι abiit. Tale δεικόμεθα, ὃ βασιλεῦ, τὰ δίδωξ *inf.* c. 137. δέχομαι τὸν αἰνόν, accipio omen, lib. IX. 90. et Comici Δίχου τὸν αἰνόν καὶ τὸν ὄρνι τοῦ θεοῦ *Plut.* vs. 63. WESS.

CAP. CXV. 4. τῆς στρατιῆς οὐδὲν μέρος) Innuat exiguum militum numerum, quem saluum ex inmani illa multitidine lib. VII. 184. in Asiam reduxerit. Causas fami pestilentiaeque acceptas fert. Non ex falso nuncius ad Atossam, Ἦκουσιν ἐν Φυγίοις, οὐ πολλοί τις ἔσθ' ἰστωῖτο γαῖαν, *Aeschyl.* Pers. vs. 510., qui de regiis per Thessaliam properantibus copiis vs. 490. Ἰδοὺ δὲ πλείστοι θάνατον Δίφῃ τε λιμῷ τε, Nostro ferme consentiens. WESS.

11 seq. λοιμός τε τὸν στρατὸν etc.) Nihil est in his quod fictum videatur aut rationi disconveniens: quae habet *Latin.* II. c. 13., pleraque sophistam potius decent quam historicum. Verum esse potuit quod scribit *Tzetzes* *Chil.* I. vs. 995., plerosque qui cum Rege accesserant, mortuos πρὸς, λιμῷ, πορίᾳ. Labore, fame, ac metu distabantur, *Orosius* p. 114. *Herodoto* prior *Aeschylus*, Pers. vs. 482., Στρατός δ' ὁ λοιμός ἐν τε Βοιωτῶν χερσὶ Διῶλλοι, οἱ μὲν αἰμὴν προταῖον γάνος Δίφῃ περὶόντες, οἱ δ' ὑπ' ἀσθματος κατὰ Δικαστῆρας ἔς τε Φωκίαν χθόνα, Καὶ Δωρίδ' αἶαν: tandem γῆς Ἀρχαῖαν πῖδον Καὶ Θισσαλῶν πόλιν ὑπισπανισμένους Βορᾶς ἰδεῖαν, ἵνα δὲ πλείστοι θάνατον Δίφῃ τε, λιμῷ τ', αἰμώτερον γὰρ ἢ ταῦτα: absurde *Schol.* τόπος, αἶν, Βοιωτίας ἢ Κρήνη: hinc aquas nobis *Crenaeas* vocant, quae fontanae fuerant dicendae. In Atti-

que pestis descriptione Lucret. VI. 1262. Multa siti prostrata viam per, proque voluta Corpora silanos ad aquarum strata iacebant, Interclusa anima nimia ab dulcedine aquai. Thucyd. p. 131, 79., ἐκαλινδοῦντο καὶ περὶ ταῖς κρήναις αἰπάσας ἡμῶντες τῇ τοῦ ὕδατος ἰσχυρίᾳ. VALCK.

19. νεομίντας ἄρπαχθῆναι) Praecessit ἄρμα Iovis sacrum, cui iuncti equi fuerunt, pascentes, ut Pacones ferebant, furto abducti. Supra VII. 55. οἳ τε ἵπποι οἱ ἱππὶ καὶ τὸ ἄρμα τὸ ἱόν. Rediit, [lin. 21.] saepe restitutum, εἰλημένων. Vid. III. 96. WESS.

CAP. CXVI. 2. Θρήξ, ἔργον ὑπερβούς ἐργάσατο) Rem fecit atrocissimam Rex Bisaltarum. Ab humana natura patrisque nomine prorsus abhorrens facinus hinc castrans Aelianus Var. Hist. V. 11., illum scribit fuisse Φαλλαννα: quod mihi quidem obsequium Xerxi negatum non manifestat; sed idem digna scribit mansueta Graecorum humanitate, quando Thrax ob tantillam rem sem filiis oculos crudeliter eruens dicitur μὴ ποιήσας Ἑλληνικά. VALCK.

9. ἐξάρχει αὐτίων ὁ πατήρ τοὺς ὀφθ.) Sumsit hinc Aelianus Var. V. 11. verbis paullum mutatis. Addit de patre, μὴ ποιήσας Ἑλληνικά, quod verum; sed regulus ille, quantumvis Φαλλανν, ut ait, origine Thrax erat; a cuius gentis atrocitate oculorum eruendorum supplicium haud fuisse alienum, damno visus experti infelices Phinei liberi et ipse tetri auctor sceleris feruntur in Scholiis ad Apollonii Rh. lib. II. 178. Alia Celeb. Iac. Perizonius. WESS.

CAP. CXVII. 5. Ἐνθαῦτα δὲ κατερχόμενοι) Placebat olim addita littera κατερχόμενοι, huc delati, sive reversi, uti in Aeschyleo, a Comico acerbius perstricto, Ἦκω γὰρ εἰς γῆν τάνδε καὶ κατέρχομαι. Quoniam schedae vetant, patior vulgatum, retentos aliquantisper isthic declarans. WESS.

CAP. CXVIII. 2. Iustissimum ἔξ Ἀθηνίων, toties totiesque in Musis pravum: bonum vero ex Aldo atque aliis διεχρίστο. [lin. 4.] Ionici enim commatis χρίσθαι, eiusdemque composita. Vide I. 21. WESS.

5. νηὶς Φοινίκης ἱππίας) Haec ut possent ἐντραγωδεῖν, rerumque humanarum lamentari vicissitudinem, Phoenissae navi scapham substituerunt piscatoriam; ex Trago Iustinus II. 13. hinc Orosius II. 10. Ferebant, [lin. 6 seqq.]

πλέοντα μιν ἄνεμον Στρυμονίην ὑπολαβεῖν μέγαν καὶ κυματίν. Ad finis Atheniensium et fautor Boreas superbum Regem illacsum dimittere non poterat: ventus Boreas a sua velut sede eximie Στρυμονίας dicebatur; Στρυμονίου Βορέας meminit *Callim.* Hymn. in Del. vs. 26, ubi notat ill. *Ex. Spanh.* qui plura dederat ad Hymn. in Dian. vs. 114. quo loco respicit *Callim.* Epigramma Simonidis ab *Athen.* servatum lib. III. p. 125. c. ubi pro Ὠκὺς libenter corrigerem, Ὀξὺς ἀπὸ Θρήκας ὀρνύμενος Βορέας: sic Boreae penetrabile frigus indicaretur. Quae hic praeterea traduntur, Graecorum illa videntur commenta, Herodoto minime probata; quod observare debuerat *Brissonius* hinc illa narrans, de Regn. Pera. I. p. 53. Vera videbantur *Io. Tzetzae*, Chil. I. vs. 996. Ἀπὸ Στρυμόνος δ' ἐπιβὰς νηὸς αὐτὸς Φοινίσσης, Σὺν τοῖς ἀρίστοις τῶν Περσῶν, κλύδωνος γεγενένος; Κέλευσε τούτους ἐκπηδᾶν εἰς θάλασσαν τῷ πλοίου. Ὅπῃ δὲ καὶ διδάσκασιν, ἐκείνων προσκυνοῦντες, Ὅπως τὸ πλοῖον κουφισθὲν σώσῃ τὸν βασιλέα. VALCK.

7. ἄνεμον Στρυμονίην) *Laurentii a Strymonia* ansam docto viro praebuit corrigendi Στρυμονίαν, quo facile carabimus. Ab amne ventus Boreas Στρυμόνος et Στρυμώης, isque inpetuosissimus. *Callimachus* H. in Del. vs. 25. Τέχια μὲν καὶ λᾶες ὑπαὶ μῆνης καὶ πίσειν Στρυμονίου Βορέα. Hinc *Aeschyli* πρὸς δ' ἀπὸ Στρυμόνος μαλῶσαι κακόνχηλ. *Agam.* vs. 200. *Callimachum* respexisse *Hesychius* videtur in Στρυμόνος. WESS.

18. ἐκπηδᾶν) Perplacet ἐκπηδίσιν, ut ἰνδιστίσθαι, παταμαγίσιν, et χρίσθαι. Quae praecedunt, obiter *Dio Chrys.* attigit Or. XIV. p. 231. b. In proximis [*lin.* 22.] χριστὴ στεφάνη, etsi Masti vulgatius praebeant, vim non facio. *Hom.* hic sequitur, στεφάνης praecipue (*Eustathio* ad *Ilind.* Σ'. 597. docente) probantem: adde illi magnum Animadversorem in *Athen.* lib. V. 8. [T. III. nuperae Edit. p. 121.] VALCK.

CAP. CXIX. 1. οὗτος δὲ ἄλλος λέγεται λόγος) Scripta exempla, quod ineditum erat, sic optime explicant. Respectus est ad initium c. 118. [Immo unice verum erat, quod nostri libri dedere: vide *Var. Lect.* ad h. l.] Vicinum οὗτω εἰρήθη [*lin.* 3.] in *Pass.* nihil habere damnabile, ostendi ad lib. IV. 157. atque alibi. WESS.

[8, τῶν δὲ ἐπὶ τῶν etc.) Ad id quod famae illi, de qua

hic agitur, opponit *Herodotus*, responderi poterat: At remigum, qui in navi erant, nautarumque cunctorum opera opus fuit gubernatori, qua per vim tempestatis ad optatum littus eluctaretur. S.]

CAP. CXX. 4 seq. δαψνόμενος αὐτοῦς etc.) Donasse dicitur *Abderitanos* auro acinace, καὶ τῆν χρυσόπαστον: quod ex Codd. revocabitur. *Tiaram* tamen infrequens fuisse puto Regium donum: *Acanthios* eodem quo *Abderitanos* honore Rex dignatus lib. VII. c. 116., ἰδωρήσατο ἰσθῆτι Μήδων. Nusquam etiam auro distinctam χρυσόπαστον memoratam legi *tiaram*; de qua praeter *Brisson.* multa *Gataker Adv. Misc. posth. c. 24.* sed alibi reperias χρυσόπαστον ἰσθῆτι, et τὰ χρυσόπαστα τῶν ἰδυμάτων. *Abderitanos* splendido *Xerxes* eiusque exercitum excepisse convivio constat ex *Herodot.* VII. 120. Nescio an alibi tradatur quod nobis narrat *Philostr. de Vit. Soph. p. 494.* de *Protagorae* patrē *Maeandrio* *Abderitano*: δεξιόμενος τὸν Ἐλέην οἰνία τε καὶ δάφναις, τῇ ἐκουσίᾳ τῶν Μάγων τῇ παιδὶ παρ' αὐτοῦ ὑπέρο. De *Protagorae* praeceptore *Democrito*, huiusque patre, paria prodidit *Diogen. Laert. IX. 34.* testem citans *Herodotum*, de cuius nomine in aliud convertendo alibi coniecturam proposui. **VALCK.**

ἑ. καὶ τῆν χρυσόπαστον) Ex *Vallae* Latinis locum instauravit de *Pauw*: recte factum Mssiti testantur. *Med.* et paucorum τῆν formam praefert insolitam, nec usquam obviam, cedereque meliori debuit. Quid de docto in Germania viro existimabimus, *Aldinum* τῆν χρυσόπαστον tuente, et poculum auro inductum excogitante? Quid? Sed mihi tempero. *Τμήνης*, si qua apud audaciorem poetam, [vide *Athen. XI. p. 550. f. et 497. b.*] in *Musis* et solutae orationis auctoribus de poculo nunquam. Mos quoque Persicus, uti ad hunc diem in Oriente, donare vestes, tiaras, acinaces. De *Acanthiis* lib. VII. 116. καὶ ἰδωρήσατο σφας ἰσθῆτι Μήδων *Xerxes*. Post illa [lin. 6.] ex Codd. λίγους ἡμοί γε οὐδ' αὖτως πιστά, quomodo scriptum superius, reverterunt. Parum quoque afui ab illis, quae isti de *Abderorum* situ, innovandis. Resedit in petus. Arripiant, quibus volupe erit. **WESS.**

CAP. CXXI. 5. τὴν μὲν ἐς Ἰσθμὸν ἀναβιβῆναι) *Priscæ* pietatis istam partem ostendit magis *Iac. Ph. Thomassinus*, *Herodot. T. VI. P. II.*

Donar. c. 19., quam explicuit. Ad rem significantissimae fuissent dedicatae hae triremes, nec minus a Phormione et popularibus consecrata Neptuno ad Rhium Actolias apud *Thucydidem* II. 84.; tum Iovi Casio in Corcyra insula, ex solidiore tamen materia, in *Procopii* Bel. Goth. lib. IV. 22., ut alias ne tangam. WESS.

CAP. CXXII. α. ii λειάβηκε) Hic quoque nunc scribi malim ii λειάβηκε, num accepisset: quod supra Codices dederunt p. 217, 7. [III. 42, 20.] Vulgatam praefert, ubi haec describit, *Plutarch.* de Herod. Mal. p. 871. c. aegerrime ferens, huic de Aeginetis iudicio Delphicum Deum hic auctorem inscribi; is enim iuxta *Herod.* [lin. 4.] ἀπαίτι αὐτοὺς τὰ ἀριστήια τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας. Accurbe *Plutarch.* Οὐκ ἔτι Σκύθαις, αἰτ, οὐδὲ Πέρσαις, οὐδ' Αἰγυπτίαις τοὺς ἑαυτοῦ λόγους ἀνατίθεισι πλάττων' (ὥσπερ Αἰσώπης κέραι καὶ πιθήκοις) ἀλλὰ τῷ τοῦ Πυθίου προσώπῳ χρώμενος, ἀπυθῶ τὰς Σαλαμῖνι πρωτίων τὰς Ἀθήνας. Quem toties criminosos inducit tanquam ad voluntatem Atheniensium loquentum, cur illis hic sponte sua praetulisset Aeginetas? Si de Aeginetis scripta falsa fuissent, aut Athenis negata, iussus et illa potuisset μετασκευάσαι: adeo neque huic criminationi species adest probabilitatis. VALCK.

5. τὰ ἀριστήια τῆς ἐν Σαλαμῖνι etc.) Animadvertit *Plutarchus* liquida in his malignitatis indicia, sed iratior: posito animi aestu (*Vit. Themist.* p. 120. c.) Nostro, neque illaudato, accedit. *Aeginetis*, sive astu id evenerit Sportuorum, seu reapse ad Salaminem ceteros gloria antecrist, palmam inter civitates fuisse contributam, praeorum consensus est, *Diodori* lib. XI. 27., *Aeliani* *Variar.* XII. 10. etc. Mox [lin. 8.] male, etsi crater aureus fuerit, schedae *Arch.* Redi ad lib. I. 51. WESS.

CAP. CXXIII. 4. δίδνεμον τὰς ψῆφους etc.) Nolo, quamquam locuplete pristinum auctoritate munitur, litem recepto movere. [Vide mox *Valckenario* notata.] *Esse* for, quod duobus in Codicibus, adstipulatores *Aristidem* T. II. p. 218. et *Plutarch.* *Them.* p. 120. d. nanciscitur: hic enim ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τὴν ψῆφον ἔφερον οἱ στρατηγοί; plenius ille, καὶ φερόντων τὴν ψῆφον ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Ποσειδῶνος περὶ τῶν ἀριστίων: unde *Canterus* *Chaeronensis* ante *Neptuni*, *Ποσειδῶνος*, titulum instauratum voluit, Nostro

praeunte. Ambo vero in latis sententiis ab Herodoto abeunt, et sumtas ex ara tabellas, sive ψήφους, significant; nec prave, pro diverso respectu. Insequens [lin. 8.] δεύτερα δὲ accipiendum pro δεύτερον δὲ. Aristides, ἕκαστος γὰρ ἑαυτὸν πρῶτον φέρων; δεύτερον συνέξικτον ἅπαντες φέροντες Θειστοκλῆα, Herodotea adumbrans; in quibus συνέξικτον, sollempne in tabellis et sortibus, urna cadentibus, lib. I. 206. V. 22. oppido venustum. WESS.

Ibid. δίνεμον τὰς ψήφους) Revocarem reiectum δινέμεοντο. Athenis, causâ utrimque dictâ, qui iudiciis distribuebant singulis τὰς δύο ψήφους, hi dici poterant διαμένοντες τὰς ψήφους. Sed apud Herod. Graeci duces inter se calculos dividentes, quibus ferrent suffragia, δινέμεοντο τὰς ψήφους; et quidem ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος τῷ βωμῷ, ad altare Isthmii Neptuni; ut Dei maiestate moti sancte iudicarent, τὸν πρῶτον καὶ τὸν δεύτερον κρίνοντες (sive κρίνοντες, iudicaturi) ἐκ πάντων. Herodotea Plutarch. interpretatur in Them. p. 120. D. ἀναχωρήσαντες εἰς τὸν Ἴσθμὸν ἀπὸ τοῦ βωμοῦ τὴν ψῆφὸν ἔφερον οἱ στρατηγοί. Hoc Athenis etiam nonnunquam factum liquet ex Demosth. de Cor. p. 162., ubi ἡ βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου dicitur ἀπὸ τοῦ βωμοῦ φέρουσα τὴν ψῆφον. Or. c. Macart. p. 601., τὴν ψῆφον, καιομένην τῶν ἱερῶν, ἀπὸ τοῦ βωμοῦ φέροντες τοῦ Διὸς τοῦ Φερεῖου, - - ἐληφίσαντο τὰ δίκαια. Mera iterum est cavillatio, quod scribit Plutarch. T. II. p. 871. D. qui ipsemet dixerat in Themist. p. 120. D. Θειστοκλῆϊ δὲ (καίπερ ἄνοκτος ὑπὸ Φθόνου) τὸ πρῶτον ἀπίδωκεν ἅπαντες. VALCK.

CAP. CXXIV. 3. ἐβώσθη τε καὶ ἰδοξώθη) Vindicavimus prius ab iniuria H. Stephani lib. VI. 131. Ἐδοξώθη in eadem Recensione Voc. Herod. [idem Stephanus] legi posse ἰδοξώθη, quod utique ipse, Aldo deserto mutaverat, suspicionem movet, nec urget tamen, idque rectissime. WESS.

6. ἐς Λακεδ. ἀπῆκτο, θέλων τιμηθῆναι) Verisimilius mihi videtur quod Plutarch. narrat in Themist. p. 120. D. Spartam vocatum deductumque a Lacedaemoniis fuisse Themistoclem, sibi nempe metuentibus nunc tandem, μή ποτε Θειστοκλῆς, ἀγανακτήσας ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι, κακὸν μέγα βουλεύσεται κατ' αὐτῶν καὶ τῶν Ἑλλήνων, ut scribit Diodor. XI. c. 27. idcirco tum ἐτίμησαν αὐτὸν διαπλοαίους δωρεαῖς τῶν τὰ αἰρι-

στῆτα εὐλογοῦν. Iuxta Libanium T. I. p. 14. c. illum ἐπαινοῦν, τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας ἀφορμὴν ποιούμενοι τῇ ἰδίᾳ διάνοιαν. Multiplicem honorem ipsi tum tributum a Lacedaemoniis enarrat et *Plutarch.* In *Herod.* legerem [lin. 12.] ex marg. *Stephani* προέπιμψαν ἀπὸ ὄντα τριηκόσιαι Σπαρτιάταις νογᾶδες: quo honore neminem alium dicuntur prosequuti. Hoc apud *Thucydid.* l. c. 74., Spartanis in memoriam revocat orator *Atticus*: *Themistocles*, ait, αἰγιώτατος ἢ τῷ ἐστὶν ναυμαχῆσαι ἔγενετο, ὅπερ σαφέστατα ἔσωσε τὰ πρᾶγματα καὶ αὐτοὶ διὰ τοῦτο δὴ μάλιστα ἐτιμῶνται ἄνδρα ξῖνον τῶν ὡς ὑμεῖς ἰδόντων: sic scripta Codices exhibent. VALCK.

12. προέπιμψαν ἀπὸ ὄντα) Non nescio patrocinium, veteri ἀνιόντα paratum. Praestat ex scriptis exemplis promptum, estque apud *Aristidem* T. II. p. 219. in memorabili hoc *Atticum* imperatorem deducendum et prosequendum comitatu: memorabili inquam; nihil sane ad honorem amplius et ad gloriam magnificentius publice a Spartanis laudato accedere potuit, quam a trecentis equitibus, primae nobilitatis, et regum stipulatoribus lib. VI. 56., [conf. *Adn.* ad VII. 205, 9.] ad Laconicae fines honorifice deduci. Praedicant hoc eius decus *Aristides*, *Plutarchus*, Atheniensiumque legati, ad Spartanos perorantes in *Thucydidis* lib. I. c. 74. WESS.

CAP. CXXV. 2. Τιμόδημος Ἀφιδναῖος) *Vallae* Ἀφιδναῖον haud agnoscenti, nedum Ἀθηναῖον, modo plures adforent suffragatores, adsensum cupide praeberem. *Belbinita* fuit *Timodemus*. Memini pulcre, *Io. Meursium* insulam *Belbinam* Atticae populis sive pagis sine teste inseruisse, et *Sponil* meruisse censuram, errantis tamen longe ob negatos insulae incolas. Alia omnia *Strabo* VIII. p. 576. et IX. p. 611. [p. 375. c. et p. 398. d. ed. Cas.] Iam *Belbinita* si *Timodemus*, quomodo *Aphidnaeus*? Nam Ἀφιδναῖος *Arch.* ex sequentibus, quoniam librarius, sicuti in *Valla*, aliquid deesse suspicabatur, huc venisse videtur. Fuisse vero *Belbinitanum*, acre *Themistoclis* responsum arguit. Simile *Platonis* de *Rep.* I. p. 350. A. et *Plutarchi* *Them.* p. 121. A., quo *Seriphio* obtrectatori *Themistocles*, ἀλλ' οὐτ' ἂν ἐγὼ Σερίφιος ὦν, ἐγενέμην ἐνδοξος, οὗτε σὺ Ἀθηναῖος. Qui quidem ex insula *Seripho*, hic ergo ex *Belbina*, insula ex adverso Atticae obscuriore, cuius habitatores ob vilitatem

adeo contemptibiles, ut Βελβιτίης Graecorum conviciis ce-
lehraretur. Testis est Teles philosophus apud Stob. Serm.
XXXVIII. p. 233., ubi nunc Βελβιτίτης, sed ad Nostri
praescriptum de Abr. Ortelii sententia reformandus. Si
boni tamen commatis Ἀφιδναῖος, quod valde metuo,
quippe dicto Themistocleo nervos incidens, solum super-
est, ut Timodemus, domo Belbinita, ius civitatis Athenis
ob nescio quae merita, qualis Cl. de Pauw divinatio, con-
secutus fuerit et Aphidnaeis additus. WESS. — Nihil
profecto rationi magis consentaneum videtur, quam Pavii
haec interpretatio. S.

Ibid. Τιμόδμος. Ἀφιδναῖος) Adversarium in admini-
stranda republica saepius expertus Aristiden, habuit et
Alcmaeonem Themistocles, teste Plutarcho Tom. II. p. 805.
Hic memoratus virtutis Themistoclis ignobilis obtrektor
Timodemus demo censebatur Aphidnaeus, ut supra Calli-
machus fuisse dicitur Polemarchus lib. VI. c. 109. H. Steph.
ad h. l. Valla, inquit, Ἀφιδναῖος omisit, aut potius non legit,
quod certe suspectum etiam reddunt quae sequuntur. Vallae
potius suspectam fuisse puto Codicis scriptionem Ἀθηναῖος,
in Arch. etiam inventam, atque illum omittendum cen-
suisse quod emendare non poterat. Kühnius in Pausania,
et vir Doctiss. Aug. van Staveren in Apollodoro, corrigunt
Ἀφιδνας pro Ἀθήνας: vid. Miscell. Obs. X. p. 382. Vereor ne
correctiones istas labefactet epigramma Cypselidarum ad
eamdem pertinens Castorum historiam apud Pausan. V.
p. 425. Τυνδαρίδα Ἑλέαν φέρον, Αἶθραν δ' Ἀθίναθ' Ἑλκρον: et
quidni canere potuit de Therapnaeis fratribus Alcman,
ὡς Ἀθήνας ἴλου. Eximiam mox lectionem, [lin. 4.] φθόνῳ
καταμαργίων, Herodoto vindicavit Clar. Wess. in Diss.
Herod. p. 203. VALCK.

3. ἐπιφανίων ἀνδρῶν) Adiuncto ex schedis nihil ad hanc
rem utilius. Retinendum-ne vero καταμαργίων, an Codicum
καταμαργίων revocandum, haesitavi. Visum hoc, a Val-
la, quod Portus coniiciendo tenuit, lectum, aequius me-
lius. Nam καταμαργίων, in prehendendo tritum, solitarie
deponi, vix tolerabile. Contra καταμαργῶν, et more Ionico
καταμαργίον, protervi hominis et invidia rumpentis insa-
niam egregie declarat. Quo qui ingenio μαμαργαμένοι κρυ-
σταῖς Aeschilo Suppl. 766. In vicinis [lin. 7.] scholion

ἐνέκρετο καὶ Mosti extradunt, alioqui non in absurdis, ut lib. VII. 158. WESS.

8 seq. οὗτ' ἂν ἐγὼ ἰὼν Βελβινίτης) Unius Herodoti Platonis opponi potest testimonium (nam a Platone sumerunt Cicero. ceterique) lib. I. de Rep. p. 329 seq. Τὸ τῷ Θεμιστοκλέους εὐ-ἔχει, ὅς τῳ Σερφίῳ λειδορομήτης καὶ λέγεται, ὅτι οὐδ' αὐτὸν, ἀλλὰ διὰ τὴν πόλιν, εὐδοκίμοι, ἀπειρίνατο, ὅτι οὗτ' ἂν αὐτὸς Σερφίῳς ἂν ὀνομαστὸς ἔλινετο, οὗτ' ἂν ἐκείνος Ἀθηναῖος. Velut Seriphio cuidam dictum habet et Plutarch. T. I. p. 121. A. et T. II. p. 185. c. qui dictum etiam Stratonici nobis servavit ad hospitem quemdam suum Scriphium, T. II. p. 602. A. Ciceronis de Senect. c. 3. verba comparant ad illa Platonis, praeter illius interpretes, P. Leopardus Em. lib. XVIII. c. 23. et Andr. Douzaeus in Demosth. p. 34. Herodotei Themistoclis Βελβινίτης, sive potius Βελβινίτης, obscurae cuiusdam insulae Belbiniae civis fuit, quae ab Attices promontorio Sunio non longe remota Scylaci p. 45. memoratur et Straboni: vid. Pinedo et Bertel. ad Steph. Byz. in Βέλβινα: hinc Βελβινίτης formatum praeter Bertel. et Holsten. vidit Io. Meurs. Misc. Lacon: IV. c. 4. qui, istius insulae non recordatus, insulanum tamen sensit debuisse designari Teleti apud Stobaeum p. 233, 5. καὶ ἐναγίζοντι μὲν, ὅτι Κύπριος, ὁ Μυκάϊος, ὁ Βελβινίτης, corrigens Βελβινίτης: sed, qui tam multa de nobilissima insula Cypro collegerat, mirari certe debuit, hic tanquam convitium poni si quis dicatur Cyprius: libenter ista sic corrigerem: καὶ ἐναγίζοντι μὲν ὅτι Κύβητος, ὅτι Μυκάϊος, ὅτι Βελβινίτης. VALCK.

CAP. CXXVI. 3. στρατοῦ, τὸν Μαρδόνιος ἐξέλεκε) Nimiae doctissimorum virorum in re, me indice, aperta fluctuationes. Mardonius legerat sibi, Xerxe largiente, ex inmanibus eius copiis occ. millia; quo de Mardonii exercitu Artabazus adscitis lx. millibus abeuntem regem stipavit atque ad Hellespontum comitatus est, reducta iisdem Thessaliam versus. Ex copia itaque discrepantis scripturae τὸν Μαρδ. ἐξέλεκε selegi. WESS.

CAP. CXXVII. 6. Κριταβούλα Τοροναία ἐπιτροπείαν) Non ausim hinc quidquam auferre aut demutare: non ἐπιτροπείαν, in cura et administratione civitatis frequens, lib. III. 15. et 82.; non Τοροναία, siquidem Toronaei is generis. De Valla sileo. Recte castigatur, ad unum Cristabulum

adplicans, quod toti Chalcidicae genti concessum. Confer Is. Casaubonum in Strabon. X. p. 685. [Comment. ad pag. 447. ed. Cas.] WESS.

CAP. CXXVIII. 3 seqq. Τιμόξινος ὁ τῶν Σικανῶν στρατηγός etc.) Cum Artabazo dicitur egisse de urbe Potidaea prodenda, ὄντινα μὲν τρόπον ἀρχὴν, ἔγωγε οὐκ ἔχω εἶπαι, - - - τέλος μὲντοι τοιάδε ἔλπει. Ista opinor recte Vallam cepisse, incertum mihi quonam modo ab initio; - - - ad extremum ita actum est. Opponi enim hic ἀρχὴν et τέλος recte Koenius animadvertit; mirorque cur non nominati Bossii ex Obs. Crit. pag. 59. novam versionem veteri substituerit Clar. Gronov. Quod hic narrat Noster, velut Artabazi commentum retulit Polyæn. VII. c. 33, 1. ubi Timoxenus dicitur Σικανῶν. Herodoti tum forte immemor, Σικανῶν τamen illic legendum sensit Cl. Adr. Heringa Observ. c. 15. p. 130. Varios modos enarrans epistolas occulte mittendi Aeneas in Poliorcet. c. 31. velut medium quintum decimum haec habet de Timoxeno et Artabazo Herodoti, quem paene ad verbum descripsisse Aeneam monuit Casaubon. VALCK.

8. παρὰ τὰς γλυφίδας) Ab Aenea Poliorcet. cap. 31. p. 1704. [p. 466. ed. Lipsiens.] bene hinc derivata corrupebant librarii, corrupta optime integravit Casaubonus. Polyæno, iisdem (lib. VII. 33, 1.) uso, proditor Timoxenus Σικανῶν, in Cod. Florentino Σικανῶν, cui primas Maasvicius cur negavit? idem Berglerus miratur. Praeterea [lin. 4 seq.] ὄντινα μὲν τρόπον ἀρχὴν ἔγωγε etc. explicuit Cl. Bos Obs. Crit. cap. 11. aliter atque oportebat. WESS.

Ibid. τοξήματος παρὰ τὰς γλυφίδας) Haec minus recte conversa egent levi correctione, τοξήματος περὶ τὰς γλυφίδας περιελθόντες: verbis adiectas sic solet Noster repetere praepositiones: ad eam rationem Aeneae suo Casaubonus restituit: εἰ δὲ τοῦ τοξήματος περὶ τὰς γλυφίδας ἰδέσθαι τὸ βιβλίον, circa sagittae orenas epistolam volventes. [ubi quidem alia parte errantes librarii περὶ recte dederunt.] Sequentia ferme describens Herodoti [lin. 10.] τὸ ἑαύτως, interpretatur περιφανής. Ubi Nostro Persa duntaxat dicitur ἀμαρτῶν τοῦ χαλκῶ, ad ista haec adduntur apud Aeneam, διὰ πτύμα καὶ φούλην πτίψαν, quae Casaubonus omisit in versione: istorum tandem loco, τὸν δὲ βιβλίον περιελθόντα ὁμιλοῦς, [lin. 13.]

Aeneas dedit, πρὸς δὲ βλῆθ' ἔτι περιέγραμμεν ὄχλος: ubi proxima totidem sunt verba *Herodoti*. In *Timoxeni* scelere legendo collegarum providentiam illam in exemplum laudabile Noster lectori suo commendatam voluit. VALCK.

16. παρῆν) *Medioeum* deserui, sine ullo fulcre incedentem: structura tamen non improba, et lib. III. 114. atque alibi sese offerens. Quae vero deinceps [lin. 18.] καὶ καταπλήξαι Τιμοξένου προδοσίῃ, de proditionis supplicio in Latinis *Vallae* sumuntur, indignante, neque iniuria, Porto; qui, ob proditionem *Timoxenium* metu non percellendum, ex communi eius verbi notione, haud prave. Mihi, ut ingenue dicam, blanditur quodammodo Arch. καὶ καταπλήξαι Τιμοξ. προδοσίῃ, non implicare proditionis crimine. Notum in Musis καταπλήξαι usu diversiore, nec hunc tamen sermonis genius adspernatur. WESS.

CAP. CXXIX. 2. γίνεται ἄμπωτις) H. Steph. [post Ἀραβ. δὲ comma interserens, quod et Gronov. tenuit] male separavit iungenda: Ἀραβία δὲ ἐν αὐτῇ πελάγησιν ἐστὶν. Ad *Longinum Iac. Tollio* p. 70. hic ἄμπωτις dici videtur, quam mox πελημυρίδα vocat *Herodotus*: ubi paulo post nostris in exemplaribus mentio fit τῆς τε ἰσχυρίας καὶ τῆς πλημμυρίδος, forte disputari posset idem-ne voces istae denotent an diversa; sed hoc dubium esse noquit, quin et hic opposita sint, ut apud alios, ἄμπωτις et πλημμυρίς. ἄμπωτις maris est recessus, ἀναποδίντος τοῦ ὕδατος, quam aqua velut resorbetur; πλημμυρίς, aestus, vel aestuantis aquae accessus. *Homeri Charybdis* τρίς τ' ἀνίσκειν ἐν' ἡμέραι, τρίς δ' ἀναπνέουσι, Od. M'. 105. *Demosthenes Thraz* in sua Paraphrasi posuerat, *Eustathio* teste: ἡ ὀνομαζομένη μὲν Χαίρυβδις, αὐτὴ δὲ τὴν ἄμπωτις τοῦ πελάγους βίαιωσίνη, καὶ αὐτὴς πλημμύρη. Quae aliis πλημμύρη, πλημμυρίς, vel πλήμη, Ionibus et *Herodoto* dicta fuit ἰσχυρία. Errantem *Suidam* in voc. Ῥαχάων recte corrigit *Küster*.; sed aptiora dare potuerat eam in rem ista paulo post hoc capite lectis; quae sola dedit et in *Indice* *Portus*: conf. I. *Wasse* ad *Thucyd.* p. 244, 10. et H. Steph. *Thea. Ling. Gr.* III. p. 671. D. *Herodotus* lib. VII. cap. 198. in *Maliaco*, inquit, sinu ἄμπωτις τε καὶ ἰσχυρία ἀναπνέουσι ἡμέραν γίνεται, quotidie maris sunt recessus et accessus. De sinu Arabico Noster II. c. 11., ἰσχυρία ἐν αὐτῷ καὶ ἄμπωτις ἀναπνέουσι ἡμέραν γίνεται: sed huius sinus accolae barbari, iuxta

Diodor. Sicul. III. c. 40., memoriam servabant μεγάλης τινός γνωμένης ἀμπύτης, qua sic mare refugerat, ut fieret τοῦ κάλπου ξηρός πᾶς ὁ τόπος: postea tamen aiebant πάλιν ἐπιλα-
 θούσας ἐξαίσιον πλήμην (ἦρχιν Herodoto) ἀποκαταστήσαι τὸν πό-
 ρον εἰς τὴν προῦπαρέχουσαν τάξιν. In istis solito longe maior
 aquarum recessus accessusque μεγάλη τις ἀμπύτις et ἐξαίσιος
 πλήμην dicuntur: nostro quoque loco Herodoti res narratur
 illic inexpectata et ad eum modum invisitata: ut adeo
 poena videretur a Neptuno Persis immissa: nam fuisse di-
 citur ἀμπύτις τῆς θαλάσσης μεγάλη, et ἐπιλατῶν πλημμυρίς με-
 γάλη, ὅση οὐδαμᾶ κω. Iam rationem exputare nequeo, cur
 voces idem significantes, quibus facile quis in errorem in-
 duceretur, iungi voluisset Herodotus: suspicor adeo, quam
 primum πλημμυρίδα dixerat, hic iterum suo more ἦρχιν
 dixisse, atque ista καὶ τῆς πλημμυρίδος ab alia manu inven-
 etas, ut Noster [lin. 11 seq.] tantum dederit: αἷτιον δὲ λέ-
 γουσι Ποτιδαῖται τῆς τε ἦρχιν καὶ τοῦ Περσικοῦ πάθους γινώσθαι
 τοῦδε: hanc vero causam fuisse tradunt Potidaeatae maris in
 tantam altitudinem evaestuantis istiusque Persarum cladis.
 VALCK.

12. τῆς τε ἦρχιν καὶ τῆς πλημμυρίδος) Merito L. Kusterus
 miratur Suidam in Πάχραν scribere, Ionibus Πῆρχιν eandem
 esse ac τὴν ἀμπύτιν καὶ τὴν ἀναχώρησιν τῆς θαλάσσης, h. e.
 maris recessum; siquidem aestus illis est maris, sive eius
 accessus: certe Herodoto ἀμπύτις καὶ ἦρχιν semper de reces-
 su et aestu, lib. II. 11. VII. 198. et ἦρχιν eodem libro cap.
 37. Quare et hic, nisi cui de glossa suspicio veniat, ἦρχιν
 καὶ πλημμυρίς rem eandem συναντῶντας ex Porti opinione in-
 dicant. Docte Nonnus, prudentior Suida, de utriusque vo-
 cabuli notione ad Gregor. Naz. Stelit. II. p. 163. WESS.

19. οὕτω ἔπρηξεν) Usitatissimam in pessimo successu for-
 mulam [qua careri h. l. posse Gron. censuerat] hinc amo-
 liri non sustineo. Supra lib. III. 25. ὁ μὲν ἐπ' Αἰθίοπας στόλος
 οὕτω ἔπρηξεν. IV. 77. οὕτως μὲν γὰρ οὕτω δὲ ἔπρηξεν. VI. 44. ὁ
 μὲν δὲ ναυτικός στρατός οὕτω ἔπρηξεν. WESS.

CAP. CXXX. 1. Ὁ δὲ ναυτικός ὁ ἑβόλιω) Satis olim
 commodum Ὁ δὲ ναυτικός στρατός ὁ ἑβόλιω Gronovius immu-
 tavit, quem vide. WESS. — Ut saepe ὁ πικρός, sic et nu-
 δε ὁ ναυτικός (scil. στρατός) dici potuisse monuit Gronov.
 quemadmodum c. 134, 4. et VI. 96, 16. Sic vero et VII.
 203, 7. S.

4. ἱαρος & ἐπιλάμπαντος) Codices etiam praebent I. cap. 190. ἱαρ ὑπὲρ λαμπρῶς: huc si darent ἱαρος & ὑπερλάμπαντος, praeferrem ut usitatus. Hoc ubi habet Chariton III. p. 51, 9. dedit Herodotea Clar. D'Orvillius, ex ἐπιλάμπαντος hoc in loco maius incrementum colligens; sed confutat illud vox adiecta πρώτος: paulo etiam post memoratur τὸ ἱαρ γινόμενον, oppositè ad ἱαρ ὑπερλάμπον, vel ὑπερλαμπν. Nusquam apud Xenophontem invenietur, ut puto, ἱαρ ὑπὲρ λαμπρῶς: sed ἱαρ ὑπὲρ λαμπρῶς p. 292, 27. 300, 17. et alibi. Sic Livius orditur librum XXII. Iam ver appetebat, et Hannibal ex hibernis movit: ista Codicum lectio ceteris videtur anteponenda. [Vulgatum ἐπιλάμπ. constanter tenent libri omnes.] Huc Herodoto scribi quoque potuerat, ut alibi solet, ἅμα τι ἱαρ ὑπὲρ λαμπρῶς, καὶ ὁ νυκτικὸς συνιλέγγοτο ἐς Σάμους: eleganter nunc ponitur, πρώτος συνιλέγγοτο, maturus, pro πρώτῳ. Pro ὅψι, sero, ut Latinis serus, non usurpatur (quod sciam) ὅψιμος, sed ὅψιζων: pro σκότους ὄντος, vespertinus adhibetur, ut vesperinus. VALCK.

10. ὁ Ἀμ(τρης) Fuerat Ἰθαμ(τρης, sicuti lib. IX. 102. cuius priore obsolescente littera, mutataque altera, id prodiit, quod cernitur: nam eundem describi, dubio vocat. Fuerit-ne Ἀρτύνης Ἰθαμάτρως lib. VII. 67. huius frater, et patris hinc corrigendum nomen, non adfirmavero. Verius προήϊσαν ex Codicum discorde scriptura, et τὸ πρὸς ἐσπέρης, quod c. 132. WESS.

CAP. CXXXI. 5 seqq. Λευτυχίδης ὁ Μενάιος etc.) Leotychidae pater et avus memorantur etiam supra lib. VI. c. 65. Proavus, abavus, ceterique maiores, ad Theopompum usque, aliunde ferme sunt ignoti, quippe qui Sparta non regnaverint. Sed, si septem isti, qui post Leotychidem primi memorantur, non fuerint Reges, scribi non potuit hoc capite [lin. 13.] οὗτοι πάντες πλὴν τῶν δευτέρων: corrigendum videtur, οὗτοι πάντες; πλὴν τῶν ἑπτὰ τῶν μετὰ Λευτυχίδα πρώτων καταλεχθέντων, οἱ ἄλλοι βασιλεῖς ἔχοντες Σπάρτης. Levissima correctio, quae Iac. Palmerio debetur, sit unius literae mutatione; reliqua Palmerii molimina probari nequeunt. Reges Proclidas enumerans Herod. forsan in generis auctore Procle substitit, aut in primo potius iuxta Lacedaemonios Rege Aristodemo; atque hunc etiam ultimum posuerat recensens Eurythenidas Hb. VII. c. 204.

Ab aliis dissentientes Lacedaemonii (lib. VI. cap. 52.) λέγουσι αὐτὸν Ἀριστόδημον τὸν Ἀριστομάχου, τοῦ Κλειδάβου, τοῦ Ἰλλίου, βασιλεύοντι ἀγαθὴν εἶναι. Quantillum iam fuit exemplaria Herodotea corrigentibus illinc repetitos Aristomachum, Cleodaeum, Herculem, ad utramque seriem adiciere, aut in margine memoratos in contextum recipere. Septem istis omissis, hic (si vera suspicor) decem Reges memorarentur Leutychidae progenitores ex Heraclidis sati, *Aristodemus*, *Procles*, *Sous* (hunc recte, opinor, *Io. Meurs.* interscrit reliquis, *Euryphontis* patrem, de *R. Lacon.* cap. 15.) *Euryphon*, *Prytanis*, *Eunomus*, *Polydectes*, *Charillus*, *Nicander*, *Theopompus*: hic *Herodoto* decimus, alias Regum dicitur ex ista familia nonus, quia non *Aristodemus*, sed primus Rex statuitur *Procles*. In his nostris, Ionice scriptis, mirari licet [lib. 10.] formam nomina Εὐρυφῶντος, illam quidem instar aliorum ex *δω* contractorum legitimam, sed in hoc nomine inauditam; in quo scribendo nota non nostrorum tantum exemplarium sed et veterum est inconstantia; quam exposuit *F. Sylburg.* ad *Pausan.* [lib. III. c. 2.] pag. 208. Hinc incerti fluctuant recentiores *P. Faber Agon.* III. 18. *Iac. Palmer.* Exerc. pag. 381. *Nic. Cragius*, *Io. Meursius*, *Ex. Spanhem.* ad *Iulian.* pag. 129. Εὐρυφῶν, hoc loco positum, commendat, quam genuinam puto, scriptionem Εὐρυπῶν, *Pausaniae*, me iudice,tribuendam et *Plutarcho*, in cuius T. I. p. 662. z. pro Εὐρυπῶντι δὲ, scribendum Εὐρυπῶντιδεαι. Rarissimam formam patronymicam nobis servavit *Etymol.* p. 397, 12. Εὐρυπῶντιδεαι, quae non sane censi debet ex Εὐρυπῶντιδεαι κατὰ συνηθῆν nata, sed potius ex οἰδης contracta, sicut *Μαυῶντιδεαι* et similia. VALCK.

6 seqq. τοῦ Ἡγυῖ (λίσω etc.) Ex Eurysthenidarum familia Ἡγυῖ lib. VII. 204. leniore est spiritu: idem lib. VI. 65. Ἡγυῖ, non sine lite. [Vide ibi notata.] Reliqua Proclidarum series, ubi scriptores priscos in consilium miseris, multis premetur difficultatibus. Omnes, ait, reges fuisse, exceptis duobus primis post Leutychiden depositis. Ubi vero *Anaxandridae* regis, filii *Theopompi*, nepotisque eiusdem *Archidami*, pronepotis *Anaxilai* et abnepotis *Leutychidae*, inter Spartanos reges mentio? *Pausaniae* III. 7. Proclidarum successionem multo digessit aliter;

habetque sibi suffragatores magnae in talibus auctoritatis. Ista ad incommoda cum Nobil. *Palmerius* animam attenderet, nossetque, *Aristodemum*, *Aristomachum*, *Clodacem*, *Hyllum*, in Spartanorum regibus haud censeri; scriptum [lin. 13.] fuisse decrevit, *πλην τῶν δ' ὑστέρων καὶ τῶν ζ' καὶ Λευκχιδῶν πρώτων καταλεχθέντων*, exceptis quatuor ultimis, et his septem. qui post *Leutychiden* recensiti sunt, Exercit. in Gr. Auctor. pag. 39. Quae optimi viri medicina modum excedit; nec pravis sanitatem reddit. Prava reliquit [lin. 8 seq.] quae sic fingi debebant, *Χαρίλλου, τοῦ Πολυδέκτιος, τοῦ Εὐνόμου*: nam *Charillus Polydectis* fuit filius, *Eunomi* nepos, sicuti Io. *Meursius* Regn. Lacedaem. cap. 16. et Ed. *Simsonius* Chr. An. M. 3107. docuerunt. Perperam praeterea abest *Sous*, *Euryphontis* pater, *Proclis* filius. eodem *Meursio* c. 15. monstrante. Omnes hae turbae et errores iniuriae temporum et librariorum debentur; expeditu. silentibus Codicibus, inextricabiles. Amplexus *Χαρίλλου* sum nomen, obtemperans *Pausaniae* pluribusque aliis; inde *Χαρίλῳ* apud *Plutarch.* in *Lycurg.* frequenter titulus. WESS.

CAP. CXXXII. 13 seqq. τὸ γὰρ προσηκόν καὶ δὲ.) Formido urgebat ex Persarum maximo potentatu, tam etiam, quod Graecorum multi accurata ulteriorum locorum notitia deficerentur. De multis loquor: nam Athenicibus ora Asiae et Thraciae ad Hellespontum navigationibus in Sigeum, Ephesum, Chersonesumque exploratissima erat; neque Spartanis ignotus Sami viciniaque situs lib. III. 46. Haud distracte ergo haec sumenda, nec de omnibus omnino Graecis, sicuti accepisse videtur *Libanius* Or. XIX. p. 480. ubi ὑπερνεχθῆναι Δήλου Φοιβῶν fuisse olim τῷ Δελφῷ adseverat. Quam quidem Sophistae aberrationem Cl. *D'Orvillius* Miscell. Obs. Vol. VII. p. 11. redarguit. WESS. — Est in his sane hyperbolica quaedam descriptio metus atque terroris, qui Graecos, quamvis *Salaminiā* pugna victores, tamen deinde etiamnum percussos tenebat, aut denuo subinde (ut fere fieri solet) eisdem obrepebat, magnitudinem cogitantibus periculi e quo praeter spem opinionemque emergerant; quum praesertim etiam tunc et *Mardonius* cum immensi exercitu in Graeciae visceribus haereret, et in Ioniae ora, si classem co-mitterent, Xerxes

et classis suae haud poenitendas reliquias et alias ex Asia contractas formidabiles copias opponere illis posset. S.

16. συνάπτει δὲ τοιοῦτον) Concinnius Arch. τοιοῦτον sive τοιοῦτε, quae et Pavii coniectura, belle observantis, planiorem futuram descriptionem, si [lin. 17. et 19 seq.] τὸ πρὸς Ἰσπρίας κατωτέρω Σάμου et τὸ πρὸς τὴν ἢ ἀνωτέρω Δήλου Scriptor maluisset. Sic manifestior Persarum ex orientis plaga progressus infra Samum, et Graecorum ab occidente ultra Delum. Verum Noster maluit vulgatum, habita utriusque itineris diversa ratione et respectu. WESS. — Et ego olim in eam incideram cogitationem, temere fortasse inter se permutatas esse sedes vocum ἀνωτέρω et κατωτέρω: sed in vulgatam scripturam consentiunt libri, et haud multo ante (cap. 130, 10 seq.) de Persis similiter dixerat Noster, οὐ προήσαν ἀνωτέρω τὸ πρὸς Ἰσπρίας. Quod si hic item de Graecis diceret τὸ πρὸς τὴν ἢ ἀνωτέρω, posset hoc vocab. pro synonymo haberi τοῦ ποθέω, quemadmodum I. 190, 12. At hoc loco manifeste ἀνωτέρω et κατωτέρω invicem opponuntur. Quod ita intelligendum videtur, ut cogitemus, Samum insulam Ionicae orae fuisse vicinam, Delum vero in medio Aegaeo mari, pari fere intervallo a Graeciae continente et a Ioniae ora distantem. Igitur, quemadmodum in re nautica ἀνάγεισθαι dicitur qui ab ora versus apertum mare navigat, κατάγεισθαι vero qui oram petit; sic facile patet, quo pacto Persae dicantur non ἀνωτέρω Σάμον occidentem versus ausos esse navigare. Iam, quum Delus in medio mari Aegaeo sit sita, qui e Graecia Delum versus navigat, is quidem perinde ἀνάγεται: sed qui, postquam e Graecia Delum pervenit, deinde Delo proficiscens Ioniae oram petit, is κατάγεται: et hactenus dicit Herodotus, Γραεκοὺς κατωτέρω Δήλου non ausos esse orientem versus navigare. S.

20. οὕτω δὲ τὸ μέγαν ἰθὺλῶσαι) Haec scriptura ab ipsa re et schedarum auctoritate commendatur. Conf. lib. IX. 89. WESS.

CAP. CXXXIII. 3. ἄνδρα Εὐρώπια γένος) Ex Cariae Europo apud Steph. Byz. fuisse Myn istum, credibile fit. Habent in Syria, Euphrati proxima, aliam Europum plures, adscripti ad Hieroolis Synecdem. pag. 713.; quae, Macedoniae post Alexandrum originis, nihil ad haec tempora.

Tzetzēs Myn, Samium domo, offert ad *Lycophron*. p. 141.. Atheniensibus regis Persae litteras interpretantem, haud acio unde acceptum. Mox χρησόμενον ἰδίῃ qui voluerint, Codices meque adstipulatores nanciscuntur. WESS.

3. ἄνδρα Εὐρώπια γένος) Carem hunc bis c. 135. vocat Εὐρώπια: iuxta *Palmerium*, ab *Europa* *Idriade* dicta. Notae sunt aliunde Macedoniae Syriaeque urbes dictae Εὐρωίς: huius nominis urbem fuisse Cariae unus scribit *Steph. Byz.* illinc tamen gentile deducens Εὐρώπιος: ab Εὐρώπια eadem flectitur Εὐρωμής: et solius Cariae fuit Εὐρωμος, variis memorata in *Nota Berkelii* ad *Steph.*; saepius etiam, ut *Polybio*, sic *Livio* XXXIII. c. 30. cui incolae sunt *Eurotaenses* XXXII. c. 23. *Myn* tamen *Europensem*, ἄνδρα Εὐρωπία Μῦν, ex his *Herodoti* habet in *Phocicis Pausan.* p. 755. Hominem e Caria, cur Persa miserit Mardonius ad oracula Graecorum, illi non erit obscurum, qui Cares fuisse noverit minimum δγλώσσους: Graece intelligentes non tantum, sed etiam Persis Graeca interpretantes. Apud *Theoydid.* VIII. 85. Spartano Mindaro *Tissaphernes* ξυτίπιδε πρεσβυτὴν τῶν παρ' ἑαυτοῦ, Γαυλείτην ὄνομα, Κάρια δγλωσσον. Cum Graecis ducibus agens Cyrus minor Caribus utitur interpretibus in *Xenophontis Κύρου Ἀναβάσει*: quumque ventitabant in aulam Persicam Graeci, tales et illic habuerunt interpretes. In *Aeliani* Var. I. 21. legendum arbitror, ἔλασι δ' ἐκ τούτων, φράζων δ' ἑρμηνείας, pro παίζων: ubi Vir clar. aliena comminiscitur: illud aptum isthoc loco vel hoc declarat *Xenophontis Ἀναβ.* II. p. 168, 10. φράζουσιν ἑλπίσιν. In proximis *Herodoti* [lin. 5.] minus accominodum σφδ, scribique mallet *Koenius* τῶν εἰδέντων ἢ οἱ ἀποκριταὶ VALCK.

CAP. CXXXIV. 3. Trophonium adgressus Europensis Car *Lebadae* dicitur καταβῆναι παρὰ Τροφώνιον: quod rarius altero καταβῆναι εἰς Τροφώνιον iudicat vir summus ad *Lucian.* p. 339. [Dial. Mort. III. 2.] VALCK.

7. κατάπινει ἐν Ὀλυμπίῃ, ἰσοῖσι αὐτόθι χρηστηριάζεσθαι) Corrigit errorem *Vallae Portus* in hunc ista sensum reddidit: ut enim *Olympiae*, sic etiam illic sacris (ante factis, et immolatis victimis) oraculum consulere licet. Ad huius mentem *Isidorus* scribit vir doctus. [Reisk. in *Miscell.* Lips.] Isthoc modo si essent capienda, hic forte locus fuisset χρ

στηρίοις, quae velut ex Herodoto memorantur Ammonio in Ierūōn. Sed, quae leguntur illic, alterius esse suspicor; hoc autem Herodoti loco quid requiri peculiare, quod locum habuerit in oraculo Iovis Olympiae, et Apollinis Ismenii Thebis; nam neque Delphis Deum adhibere licebat, nisi ante victimis immolatis, quibus esurientium fames sublevabatur: Διὰ τοῦ ἀνὴρ στίφανον μὲν ἔχει, δίδωσι δ' ἀπόλαλη, Diogenian. Cent. IV. Pr. 26. vid. Lucian. T. II. p. 204. [Phalar. II. c. 8.] Literas aliquot a vicinis absorptas suspicor, et pro κατάπερ ἐν Ὀλυμπίῃ, ἱεροῖσι etc. restitui commodè posse, κατάπερ ἐν Ὀλυμπίῃ, ἐμπύροις αὐτοῖσι χρηστηριάζεσθαι, ignem victimarum vaticinium illis (in Ismenii Apollinis Thebis) consulere licet, ut Olympiae. De multis pauca sufficient: Pindar. Ol. VIII. 3., Ὀλυμπία Δίῳ πῶς ἀλαθείας, ἵνα μάντις ἀνδρὶς Ἐμπύροις τεύχεται παραπύ - ῥῶνται Διὸς ἀργυρομήνου. Schol. in Ol. VI. 112. Μαντεῖον ἦν ἐν Ὀλυμπίᾳ, οὗ ἀρχηγὸς γέγονεν Ἰάμος τῇ διὰ τῶν ἐμπύρων μαντεία, ἣ καὶ μέχρι τοῦ νῦν οἱ Ἰαμίδαι χρῶνται. De oraculo Apollinis Ismenii Thebis, Schol. ad Soph. Oed. Tyr. vs. 21. Ἐπ' Ἰσμηνοῦ τι μαντεία σποδῶ) Ἀπὸ τοῦ βωμῶ, ὅτι διὰ τῶν ἐμπύρων ἱμαντεύοντο οἱ ἱερεῖς, ὡς φησὶ Φιλόχορος. VALCK. — Vallae Latina in templis dudum Portus proscripsit. Χρηστηριάζονται αἰεὶ μάλιστα, capris matetis responsa petunt Delphis, in Diodor. lib. XVI. 26., οὗ μαντεύεσθαι apud Pausan. VI. 2, de quibus alias, dicendi genus patefaciunt. Quid Olympiae fieret, est in Pausan. lib. VI. c. 15. [P] et Criticis ad Pindari Olymp. VI. 112. WESS. — Ἐμπύροις utique cum Valck. malles: at, quum in vulgatum consentiant libri, non obtrudendum istud Herodoto erat. ἱεροῖσι χρηστηριάζεσθαι est oracula ex victimis petere, conf. ad II. 57, 11. notata. Aliorum Oraculorum responsa alio modo edebantur: Thebis, ait Herodotus, quemadmodum Olympiae, per victimas. Nec vero hic extispicium solum aut maxime intelligi par est, quippe quo quilibet vates ubique utebantur. Sed Olympiae ex flamma ardentium victimarum (ἐμπύροις, id est, Hesychio interprete, καυόμενοις ἱεροῖς) capta fuisse dei responsa, docent Veterum testimonia a viris doctis citata: quod quoniam Herodoti aetate in vulgus notum esse debuit, consentaneum videtur, ut, quae is h. l. ἱερὰ dicit, illa καυόμενα ἱερὰ vel ἱμπύρα intelligantur. S.

8. ξιπὸν τινα καὶ οὐ Θηβαῖον) Ille ξιπός, qui pecuniâ victus in Amphiarai templo indormiit, genere Lydus, *Plutarcho* Arist. p. 330. c. teste, erat. Ergo vitiose in eiusdem T. II. pag. 412. A. ὁ δὲ πιμθθεὶς εἰς Ἀμφιάρεω δούλας ἴαζε κατὰ τοὺς ὕπνους. Quale peccatum frequens, neque abs doctis hominibus, *Rutgersio*, *Pavio*, *Bergleroque*, sine virgula praeteritum. WESS.

8 seq. κατεκοίμισαι ἐς Ἀμφίαρ.) Scribi malim κατεκοίμῃσι ἐς Ἀμφιάρεω, sive casus censeatur secundus atque usitator in talibus, seu potius quartus et rarior, qui legebatur ante εἰς Ἀμφιάρεω: cubitum ἔγυ in aedem *Amphiarai*. [Teneamus, puto, genitivum casum.] *Trielin.* ad *Soph. Oed. Tyr.* 114. ἀπᾶθεν -- εἰς Ἀπόλλων *Apollod.* III. p. 203. εἰς Πυθίαν ἦλθε. *Lucanum* in *Act. Ap.* xvi, 40., ἐγῶ δὲ εἰς τὴν Λυδῖαν, est et illud ad Atticam normam, *Aristoph. Plat.* 237. *Demosth.* p. 753, 79. *Lysiae* p. 339, 7. In fine capitis [lin. 15.] non relicerem si plures darent *Codd.* lectionem marg. *Steph.* ἐγκατακοιμηθῆναι. In *Amphiarai* templo ἐγκατακοιμώμενοι qua solerent abstinentia praeparari ad somnium fatidicum accipiendum, tradit *Philostr.* de *Vit. Apoll.* II. 37. Propria erant de his verba ἐγκατακοιμῶνται, ἐγκατεῦδον, incubare: vid. *Clar. Wess.* ad *Diodor.* I. [cap. 53.] p. 63. et *Davis.* ad *Ciceron.* de *Div. I.* c. 43. ubi vulgatum excubabant forte tuebitur *Xenophontis* ἐγκατεῦδον, p. 278, 57. In *Aesculapii* sanis, suo quisque ordine ἐγκατακοιμώμενοι, interim circa templa excubabant aegroti: tales intelligendi sunt περὶ τὸν θεὸν θεραπεύονται apud *Aristiden* T. I. p. 551. vid. *T. Hemsterh.* ad *Schol.* in *Arist. Plut.* p. 450. tales etiam latent in voce perverse scripta apud *Pausan.* II. pag. 156. περιποιῶσι μὲν δὴ καὶ ἄλλοι, καὶ τὸ πολὺ οἰκῆται (lege ἰαίται) τοῦ θεοῦ. Caeterum a *Mardonio* missus εἰς Ἀμφιάρεω δούλας [conf. *Wess.* ad l. 8.] quid in somnio videretur expertus, *Plutarchus* nobis narrat de *Orac. Def.* p. 412. A. VALCK. — Quod lin. 8. praeceunte nostro cod. F. κατεκοίμῃσι dedit, ut *Valck.* maluerat, id in suo quoque codice *Valla* reperisse videtur, cuius haec sunt latina: tum, quodam -- pecuniâ corrupto, in deiubro *Amphiarai* (constat) oddormisse. Si κατεκοίμῃσι probes, transitive fuerit accipiendum, curavit ut ille homo sui causa in *Amphiarai* delubro pernoctaret. Sed probabilior prior ratio. S.

15. αὐτῷ ἐγκατακοιμηθῆναι) *Amphiaraus* τῆς δι' ἐνι-
 ρέτων μαντικῆς censebatur auctor, *Pausan.* l. 34. Cuius in
 fano propterea sciscitaturi pellibus incumbabant stratis,
 somnosque petebant. Illud autem ἐγκατακοιμηθῆναι dicere quum
 soleant, remque ipsam ἐγκατακοιμηθῆναι in τοῖς ἱεροῖς *Diodor.* l. 53.,
 cur pro reiiculo ἐγκατακοιμηθῆναι praestantium schedarum
 censebimus? Superius μαντεύσθαι [lin. 9.] recte *P. Leopardus*
Emend. VIII. 1. explicuit. *WESS.*

CAP. CXXXV. 4. ἐς τοῦ Πρώου Ἀπόλλ.) Hunc
 etiam *Apollinem* Πρώον (sive Πρωόν, *Etymol.* p. 413, 28.)
 ante pugnam *Leuctricam* adhibuisse dicuntur *Pausaniae*
Thebani IV. [cap. 32.] p. 360., in *Asii* veterrimi poetæ
 carminibus iam laudatum, secundum eundem IX. [c. 23.]
 pag. 755. ubi ex *Herod.* nobis enarrat quid evenierit *Myi*;
 hunc interrogasse Deum τῇ Φωνῇ τῇ σφετέρᾳ καὶ οἱ χρῆσαι τὸν
 θεόν, οὐχ ἑλληνίσαντα οὐδὲ αὐτόν, διαλέκτῳ τῇ βαρβαρικῇ. Iuxta
Herod. aderant *Cari* ἀπογραφόμενοι τὰ θεοπλην ἔμμελλε *Deus* :
 tales ταχυγραφεῖν καὶ τὰ μαντικά ἔπη μεταλαμβάνοντες *Eus-*
tathio memorantur ad *Od.* 6. p. 323, 35. Hi boni *Theba-*
ni, solam intelligentes, ut istis temporibus plerique om-
 nes, linguam patriam, mirabantur procul dubio linguā
Caricā respondentem: neque enim verisimile, *Deorum* in
 oraculis administros diversis linguis respondisse, prout
 quæque consulentibus esset patria; et figmentum arbitror
Grammaticorum, quod nobis narratur in *Schol.* ad *Soph.*
Trach. 1184. Hic narrata respexisse *Plutarchus* videtur,
 de *Orac. Def.* p. 412. A. loco lacunoso; in *Gryllo* p. 990. E.
 narrans quid ἐν τῇ θόλῳ τοῦ Πρώου Ἀπόλλωνος suo etiam
 ævo inscriptum manserit. *VALCK.*

5. καλεῖται μὲν Πρώον) Reponunt Πρώον, scriptis non
 addicentibus. Fabulabantur veteres, *Latonam* conspecto
 apro ἀναπτοῦσθαι, perterritam; inde filio Πρώου cognomen,
 monti quoque, ad quem hoc fanum, Πρώον venisse titu-
 lum, in *Plut.* *Pelopid.* pag. 286. c., cuius in *Commentario*
 de *Orac. Defect.* pag. 414. A. περὶ τὸ Πρώον tam templum
 quam montem signare potest. Excidit autem ibid. p. 412. A.
 oraculi Πρώου mentio: quæ enim isthic, *Amphiarai* et
Ptoi responsa, huc unice pertinentia, manifesto requi-
 runt. Ulcus loci *Aug. Bryanus* ad *Plut.* *Pelopid.* pag. 216.
 prudenter tractavit; neque medicam illi manum, operæ
Herodot. T. VI. P. II. ○

Bryani ignarus, *Io. Iac. Reiskius* negavit; sed vel sic metuo; ut sanata sint cuncta. Ceterum in aedis collicque sita *Strabo* lib. IX. p. 633. [pag. 413. ed. Cas.] cum *Cassiodori* observatione consentit. WESS.

10. τὴν πρόμαντιν) Proba haec si sunt, habuit *Ptoius* *Apollō* aequae ac *Delphicus* suam πρόμαντιν, suum προφῆτην, nulla- que necessitas ὑπὸ τῆς προφῆτιδος in vicinis [lin. 16.] ex *Asiā* voluntate fingendi; quae quidem, inproba ista si fuerit, nulla tamen aderit. Ostendant scripta exemplaria τὴν πρόμαντιν. *Strabo* solum προφῆτην τοῦ μαντείου *Ptoi* lib. IX. pag. 633. novit, itidem *Plutarch.* T. II. p. 412. A., atque erronee aut corrupte *Φωνῇ Αἰολίδι* respondentem, loco *Καρῆ*, quam in *Vit. Aristid.*, lapsus nonnihil, illi tribuit, h. e. βαρβαρικῇ διαλέκτῳ, qualis *Carum*, non *Aeolensium*, lib. I. 171., *Pausaniae*, haec excerptis IX. 23., iusto iudicio. Hinc manare videtur, τὸν πρόμαντιν *Ptoi* *Apollinis* et προφῆτην, quorsum insequentia vergunt, unum eundemque fuisse. Talis *Amphicaeae* πρόμαντις δὲ ὁ ἱερεὺς ἰόντα χρεὶ ἔκ τοῦ θεοῦ κάτοχος, *Pausan.* X. [c. 33.] p. 884. WESS.

CAP. CXXXVI. 4. ὅτι οἱ προσκεχθίας οἱ Πέρσαι) *Spretum* male *Pollucis* interpretamentum est, cui *προκεχθίς* huius loci adfinitate coniuncti: quales ob nuptias *Gygaeae* et *Bubaris Persae* [coll. V. 21.] *Macedonum* regum familiae atque *Alexandro* fuerunt, optimo monitore *P. Leopardo*, *Emend.* VIII. 1. Ipse *Alexander* προξένος καὶ ἐμφυλίας *Atheniensium*; adeoque utraque de causa aptissimus ad legationis officium *Mardonio* ad *Athenienses* ob-eundum. Regi certe *Athenienses* c. 143. *Nolumus*, aiunt, te quidpiam ingrati παθῆναι, ἰόντα προξένον τε καὶ φίλον. De *Alabandis*, *Amyntae* a *Persiae* rege donatis, [lin. 8.] *lis* perseverabit. *Stephanum Byz.* Ἀλάβανδρα hic invenias, negari non potest. *Cariae* *Alabanda* nemo ignorat, *Phrygiae* vero, quis tandem novit? At ubi *Alabastra* eiusdem *Phrygiae*? Quis praeter *Stephanum* *Alabastra* πόλιν μεγάλαν *Phrygiae* attigit? Bene memini virorum egregiorum *L. Holstenii*, *Salmasii*, *Gronovii*, *Pavii*, coniectationes; incertos. nisi *Stephano* schedae sese fideliores, quod optem, iunxerint, relinquentes. WESS. — In vulgatam scripturam consuetiunt libri. S.

CAP. CXXXVII. 1. τούτου ἰσθμός γένεως Περσέως)

Seriem successionis, generisque priscam nobilitatem, haec et cap. 139. ac *Thucydides* lib. II. 99. egregie illuminant. Sumserunt sua hinc *Marshamus*, Canon. Chronol. p. 447., et *Spanhemius* de Usu et Pr. Numism. Diss. VII. p. 372. Urbs *Λίβα*, [lin. 6.] in quam *Perdiccas* cum fratribus devenit, non alia fortasse ac *Hesychii* *Λίβα*, πόλις ὑπὸ Θρακῶν. Equidem aliam non novi. WESS. — Generis successionem si spectes, quae mox cap. 139. inde a primo *Perdicca* usque ad *Alexandrum* hunc singulatim exponitur; ex nostro loquendi more non septimum, sed sextum diceres *Alexandri* progenitorem *Perdiccam* fuisse. Sed de ratione, qua in computando progenitorum numero et in similibus aliis computis uti consuevere Graeci, vide ad lib. I. c. 91, 5. notata. S.

9. τὰ λεπτὰ τῶν προβάτων) Oves, caprasque; *Pausaniae* τὰ λεπτότερα τῶν προβάτων, lib. IX. 3. p. 714. Connexa [lin. 9-12.] de antiquissimorum regum ac tyrannorum tenui conditione observatio veritate nititur. Intra suam cuique patriam regna finiebantur, scribit *Iustinus*. Reges regumque filii armenta pascere haud dedignabantur. *Hectoris* *Andromaches* querela super fratribus, dum armentis ovibusque pascentibus attenderent, trucidatis, ex *Iliad.* Z. 422. in luce versatur; notissima quoque regum *Palaestinae* vetustissimorum in sacris *Pandectis* tenuitas. WESS.

9 seq. ἔσαν γὰρ καὶ αἱ τυραννίδες) Moris *Herodotei* non recordabatur *H. Steph.* ista scribens; [in ora suae Edit.] *Hoc Herodotus* subiungit, ne cui mirum videatur, quod rex ipse illos pascendis suis armentis et gregibus praefecerit. Imo contra sequentium praebent rationem: ipsa Regis uxor mercenariis panes coquebat, pro veteris aevi simplicitate; sive, ut *Herod.* quod ipsi olim Reges (οἱ τύραννοι hic dicuntur τυραννίδες, ut legati, legationes etc.) ἔσαν ἀχθύνες χρημάτων. Ne narrationis simplicitate langueret oratio, structuris verborum elegantissimis lectorem excitat *Herodotus*, quaeque in sermone quotidiano subiicienda erat, causam ceteris praeponebat: exempla dabit *Ed. Gron.* p. 109, 33. p. 35, 7. 47, 47. 63, 21. etc. [H. 53, 1. I. 85, 11. I. 114, 11. 155, 17 seq.] p. 328, 29. 349, 30. [V. 111, 3. VI. 58, 12.] Paulo hinc diversa sunt et velut per parenthesin interiecta, cum vocula καὶ vel ἀλλὰ praemittitur, ut p. 360, 24. p. 246, 2.

p. 249, 15. [VI. 57, 5. IV. 96, 7. 83, 7.] Hyperbata vocat Longinus, qualis ipse praebet exemplum [sect. 12.] in ed. Toll. p. 172. Vid. Dounaens in Demosth. p. 91. et seqq. Saepius in talibus fuit erratum. VALCK. — Conf. quae ad l. 24, 17. notavimus. S.

11 seq. αὐτὴ τὰ εἰς τὰ σφί ἔπεισι) Ipsa cibos illis coquebat, sive panem; nam sequitur, ὅπως δὲ ὀπτῆτο ὁ ἄρτος τοῦ παλῆς τοῦ θνητοῦ τοῦ Περδικαίου: in quibus primum miror tot superflua cur accumulet: satis erat dixisse ὁ ἄρτος τοῦ Περδικαίου: hic fratrum natu maiorum respectu παῖς etiam dicitur infra: sed magis etiam miror cur ὀπτῆται posuerit Gronov. pro ὀπτῆτο, sincero instar ἀνιῆτο, ναιμαῆτο, similiumque apud Herodot. Ὅπως δὲ ὀπτῆτο ὁ ἄρτος, dum coqueretur [immo, quando (vel quoties) coquebatur] panis. ἄρτους ἰσχυμένους dixit Alexis Athenaei III. p. 114. D. In M. Antonia III. 2. ἄρτου ὀπτωμένου, Latine dicendum panis cum coquitur docuit erudite Thom. Gataker. Est autem ὀπτῆν eximie torere; coquere, vulgo πῆπτω, Aeolico more dicitur et Ionibus πῆπτω: hoc saepius attigerunt ut Aeolicum Grammatici: ἡμιδερτῖα πῆπτω Sophronis est apud Athen. III. p. 110. c. πῆπτω ἄρτους frequentius occurrit. VALCK.

13. διπλάσιος ἐν τῷ) Panis in furno duplo maior factus Perdiccae regnum Macedoniae attulit: I. F. Gronovius ad Livii XXI. c. 62. In proximis [lin. 15.] vulgata, ὡς δὲ ἤκουσε, ἐπὶ ἡλθὲ οἱ αὐτῖνα, non est sane deterior lectio Arch. et marg. Steph. τὸν δὲ ἀκούσαντα ἐπὶ ἡλθὲ αὐτῖνα, vid. not. in p. 531, 64. [ad VII. 46, 8.] Hic adeo quid praefertendum sit, Codices decernent: sed servandum quod vulgatur [lin. 16.] ὡς εἰν τῖρας καὶ θῆροι ἐς μέγα τι. Quam paulo post [lin. 26.] memorat ex Med. Gronov. vocula αὐτῖ, si iungeretur his praefixa, αὐτῖ περιγυράμεν τῇ μαχαλῇ, significaret tum; sed iungi, me iudice, nequit istis, Δεξιόμιστα, ὃ βασιλεὺς τὰ δίδοις. VALCK. — Vide Var. Lect. S.

15. τὸν δὲ ἀκούσαντα ἐπὶ ἡλθὲ) Quo moti vim his librarii fecerint, non assequor. Corruptelam suatuli imperio excellentium codicum, eoque cupidius, ut sua Scriptori venustas rediret. De loquendi genere, abunde lib. VII. 46. stabilito, taceo. WESS.

29. καὶ οἱ μετ' αὐτῶν) Summae in his Mestorum comacationi non derogo. WESS.

CAP. CXXXVIII. 2. ἀπῆσαν Ioniae mos, quo
ἤν, ἀπῆς, ἐπῆσαν, et similia, tuebitur. WESS.

3. καὶ ὡς σὺν νόῳ κτείνων ὁ πώτατος λαβὼι τὰ διδόμενα) Isti,
ὡς σὺν νόῳ κτείνων, vir doctus ad marginem Aldinae [cuius
exemplo usus est Wess.] τοῦτ' ἔστι παρὰ τὴν γνώμην κτείνων
explicandi causa alleverat; nec praeter rem. Commodum
foret, ab H. Stephano desideratum, Arriani Exp. Alex. III.
18. οὐδ' ἐμὲ δεξιὶ σὺν νῷ δρᾶσαι τοῦτό γε Ἀλέξανδρον, modo ea-
dem utrobique sententia dicti, neque loco lis moveretur.
Vide Cel. Iac. Gronov. ibi, et superius c. 86. WESS. —
Scribi malim ὡς ἐν νόῳ (vel ὡς νόῳ) κτείνων ὁ πώτατος λαβὼι
τὰ διδόμενα: id esset, ni fallor, ὡς αὐτῶν ὁ πώτατος ἐνθύμιον
ποιεῖτο τὸ ἡδὺν, sive τὸν διδόμενον ἥλιον, eorum natu minimum
quae Rex dederat in animum demisisse, velut vocem divinitus
missam, quae laetum omen portenderet. Rem animo dili-
genter considerare, Herodoto dicitur ἐν φρενὶ et ἐν νόῳ λαβεῖν,
aut omissa praepositione νόῳ λαβεῖν: IX. 10. III. 41. et 51.
Nostro loco νόῳ λαβεῖν significat quod saepius dicitur ἐν-
θύμιον ποιῆσθαι, nonnunquam ἐνθυμίσθαι, et θύειν ἡγεῖσθαι: hoc
dabit Xenoph. p. 287, 38. Εἰσῆλθί μοι τι θύειν, Eurip. Cycl.
vs. 410. quod ille dixit ἐνθυμίσθαι δ' ἔγωγε καὶ τοῦτο, in Kyr.
Παιδ. III. p. 177, 14. Conf. Soph. Oed. Tyr. vs. 748. et
Thucyd. p. 478, 4. VALCK. — Mireris vero Duumviros
longe doctissimos in loco plano atque facili adhaerentes,
nodumque in scirpo quaerentes. Verba ista quum Valla
(iuncta intelligens σὺν νόῳ κτείνων) sic esset interpretatus,
et quod data cum illorum assensu accipiebat minimus natu;
dein H. Stephanus in ora suae Editionis ista sic refingenda
monuerat: „et, quod ille, quum omnium natu minimus esset,
„quae sibi data erant accepisset, id certo consilio factum
„esse.“ Nam (haec ibidem adiecerat Stephanus) σὺν νόῳ,
(rarissimum alioqui loquendi genus) hoc videtur significare:
quasi dicas Gallice „Et qu'il ne faisoit cela sans y avoir bien
„pensé.“ Perspecte ille quidem; nisi quod rarissimum lo-
quendi genus, ait, σὺν νόῳ: quod tamen non solum apud Ar-
rianum loco a Wess. citato occurrit, sed et apud eundem
Nostrum, cap. 86, 5. huius libri, quem locum Scholzius
etiam adnotavit; ubi de Persis, οὐδὲ σὺν νόῳ ποιούντων οὐδὲν,
cui opponitur σὺν λόγῳ. Puto vero et alibi iri repertum,
et in Platonis Crit. c. 9. legere memini. οὐδὲν ξὺν νόῳ, te-

mere, imprudenter, nullâ recta ratione; cui apud eundem alibi ἀνευ νόῳ opponitur. Omninoque consentaneum est, ut εὖν νόῳ idem valere intelligamus, ac νομικῶς, prudenter; quae notio perapta huic loco erat. Quo minus causae fuit, cur ὡς ἐν νόῳ vel ὡς νόῳ scriptum *Valckenarius* maluerit: multoque minus *Wesselingius*, adsentiens *Vallae*, iungere εὖν νόῳ καὶ των, eiusdemque *Laurentii* Latina debuerat repetere; nam, ut *Gronovius*, sic etiam *Wesseling.* in *Vallae* versione h. l. nihil mutavit, nisi quod uterque acceperit, pro illius accipiebat scripsit, et vocem *data*, quae Graecum διδομένα vel δίδόμενα reddebat, temere praetermisit. Caeterum de scriptura διδόμενα, quam ex librorum praescripto praetulimus alteri, et de κελών, loco olim vulgati ἐκείνων, vide *Var. Lect. S.*

6 seq. τῷ θύουσι οἱ τούτων - - ἀπόγονοι Σωτήρι) Certum vocabulorum delectum habere saepe difficile: τῷ θύουσι - - σωτήρια videtur adpositum. Alexander M. ubi a vulnere convaluerat, θύσας θεοῖς σωτήρια, μεγάλας ἱστιάσεις τῶν ἐλλών ἐποιεῖτο, *Diodor.* XVII. 100. Crebro alii, beneficiorum et salutis inpetratae memores; convocati a *Des. Heraldo* *Advers.* I. 5. Peius-ne vero τῷ θύουσι - - Σωτήρι, tanquam deo *Sospitatori*? Negabunt, quibus notus vocabuli est usus, ab ill. *Spanhemio* *Diss.* VII. de *Praest. Num.* p. 416. clara in luce positus; eoque magis quod ΣΩΤΗΡΟΣ titulus latissime porrigitur, et fluvii deorum olim in numero, sua sibi templa, aras atque imagines habentes, *Pausan.* VIII. 24. p. 647. Offert praeterea τῷ θύουσι - - Σωτήρι, de *Temenidarum* posteris, amplius quid et signatius. Hoc itaque inclino. *WESS.* — Accedit codicum tantum non omnium auctoritas. *S.*

11. Μίδεω, τοῦ Γοφδίω) *Midae* huius, inter superstitionis auctores cum *Orpheo* et *Eumolpo* principis, fata, mores artesque in *G. Io. Vossii* lib. I. de *Idolol.* c. 24. et *Bouherii* *Diss.* *Herodot.* c. 8. Fixerat sedes, ante *Brigum* coloniam in *Asiam* deductam, ad *Thraciae* *Macedoniaeque montem Bermium*, *Conone* *Narrat.* I. consentiente. Propter eum montem horti, notabiles seragenum foliorum rosas, quae *Tertulliano* de *Coron.* c. 14. centenariae rosae de horto *Midae* lectae, sed confundenti, si tamen primam vocem *Beat. Rhenanus* et *Rigaltius* recte formarint, centifolias, *Idem* *Idem*

τοῦτα Φύλλα Pangaei Thraciae montis in Theophrasti Hist. Plant. VI. 6. Illis autem in hortis ἦλω, [lin. 14.] captus, non exceptus, uti Valla, Silenus, et coactus ad ea fuit explicanda, quae Theopompi fide, ista in fabula, indicibus Dionysio Halic. T. II. p. 132. et Theone Progymn. c. 2., cui snum reddidit Valckenarius supra lib. IV. 168., mire luxuriantis, Virgilius, Ovidius, Aelianus, nobis prodidere. WESS.

12. ῥόδα, ἢ ἱκαστον ἔχον ἐξήκοντα φύλλα) Seragenum foliorum rosas in campis Emathiis nasci canit Nicander in Georgicis apud Athen. XV. p. 683. v. (ῥόδα vocans δ) κλήρουσιν ἀντρίφει' Ἡμαθίοισιν, Αἰὲν ἐν ἐξήκοντα περίξ κομᾶοντα πετῆλας: vicinis abstineo, quibus non sum corrigendis. Adde notata in Diss. Herod. Clar. Wess. p. 130. De Sileno in his Midæ hortis capto vid. Davis. in Max. Tyr. XI. 1. et Ampl. Bouhier Diss. sur l'Histoire d'Herod. c. 8., de hoc Mida aliisque agens cognominibus. Hortis istis Midæ mons imminabat, οὄρος, Βέρμιον οὖνομα, ἄβατον ὑπὸ χειμῶνος: [lin. 16.] ubi ὑπὸ χιόνος legendum suspicabatur Doctiss. Koenius. VALCK.

CAP. CXXXIX. 2. Ἀμύντω παῖς ἦν Ἀλέξανδρος) Recte Harpocr. Ἀλέξανδρος - - ὁ ἐπικαλούμενος Φιλέλλην, υἱὸς μὲν Ἀμύντου, πατὴρ δὲ Περδίκκου, ἐστρατεύετο ὑπὸ Μαρδονίῳ. In Herod. πατὴρ, quod est in marg. Steph. pro παῖς, sine ulla controversia relinendum; dubium forsan esse poterit, sit-ne natum ex errore librarii ad vicina aberrantis; an ex erudituli nota, qui in ora libri ad παῖς posuerit καὶ πατὴρ, memor Alexandro filium quoque dari, praeter Perdiccam successorem, Amyntam, qui privata sorte contentus filium reliquerit Aridaeum: vid. quae tanquam ex Eusebii Chron. vulgavit Scaliger. p. 57, 26. [Cognato codici Ask. qui πατὴρ hic habet, non adsentitur noster F. in παῖς cum aliis consentiens.] Sed Amyntas Alexandri fuit nepos ex filio Philippo: docente Clar. Wess. ad Diod. XII. c. 50. n. 9. quem Philippum velut fratrem Perdiccae, τοῦ Ἀλεξάνδρου, aliquoties Thucyd. commemorat I. 57. 59. II. c. 95. etc. conf. Scholia quae Duker. edidit ex Cod. Cass. p. 637. quaeque praefationi subiecit ex ed. Bas. p. 161, 76. Unus autem inter veteres Thucydides in hac Macedoniae Regum serie Herodoto consentit; nam Perdiccae filio Ar-

chelao octo Reges priores statuit lib. II. c. 100. Perdiccae [secundi] patri *Alexandro primus Perdiccas*, et primus itidem Regum Macedoniae ex Heraclidis genitorum, iuxta *Herodoti* seriem hoc c. 139. et cap. 137., fuit Ἰβδαμος γένεω. Hunc in re controversa consensum historiae principum agnoverunt *Marsham*. Can. Chron. p. 447., quique pro doctrinae copia hanc materiem pertractavit illustr. Ex *Spanhem.* de Usu et Praest. Num. T. I. p. 371. et seqq. Ex *Iustino* Macedoniae Reges enumeranti septimus etiam occurret hic *Herodoti* Alexander; sed primus tamen, qui toti Macedoniae imperaverit, ut aliis, illi statuitur Caranus; omittitur illic in *Herodoti* serie quintus, Alcetas, et aliis memoratus et Satyro apud *Theophil. Antioch.* II. p. 98. apud quem non fit mentio *Argaei*, cui nomen legitimum hic ex *Herodoti* Codd. restituit *Clar. Wess.* Caranum prorsus ignorat *Herodot.* ceterosque qui huic subiungi solent; Caranum tamen etiam apud Nostrum quaevisit ill. *Spanhem.* p. 374. coniecturam proponens, quae amini facile probabitur. VALCK.

4. Ἀργαῖος) Damnatur in Temenidarum successione Ἀραῖος. *Argaeus*, Ἀργαῖος, *Iustino* VII. 2. atque *Eusebio* in Chron. est. Alius eadem ex gente Ἀργαῖος *Diodori* XVI. 3. Si *Goltzii* tamen numus ΑΡΓΕΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ingenuus, qualis magno visus *Scaligero* ad *Euseb.* An. MDCXXIV. p. 122., Ἀργαῖος, *Argeus*, scribendus et adpellandus erit. WESS.

CAP. CXL. [1. Ὡς δὲ ἀπίκτο εἰς τὰς Ἀθήνας) Igitur tunc quidem in urbem se rursus contulerant Athenienses: sed paulo post, quum versus urbem duceret *Mardonius*, denuo eam deseruere. conf. lib. IX. cap. 5. et 6. S.]

6. τὴν γῆν σφι ἀπόδος) Regem scribit in *Aristide* *Plutarch.* p. 324. c. τὴν τε πόλιν αὐτοῖς ἀναστήσειν ἐπαγγιλλόμενος, καὶ χεῖματα πολλὰ δώσειν, καὶ τῶν Ἑλλήνων κυρίους καταστήσει. Quae Noster, eadem pollicitum narrat *Diodor.* XI. c. 23. Atheniensium constantiam merito laudant Oratores et sophistae, repellentium Ἑχθρῶν ἄδωρα δῶρα: prae ceteris *Demosth.* Phil. II. p. 45. VALCK.

11. ἢν μὴ τὸ ὑμῖν εἴδῃ) Hic lector attentus expectabat καλῶς, impedimento fuerit, vel simile quid: neque enim bene cohaerent, mihi necessitas incumbit istis vos beneficiis ornare, ἢν μὴ τὸ ὑμῖν εἴδῃ αἰτίον γίνεσθαι: una lincola adiecta

scribamus ἀντίον γέννηται, id est ἀντιωθῆ. Herodotea sunt ἀντίος et ἀντιώσθαι. Eleganter τὸ ὑμέτερον, vestrum, dixit, pro ὑμῖς. Sic τὸ ἰμὸν, τὸ ἐόν, [scil. μέρος,] et similia frequentantur Platóni praesertim; cuius sunt ista, τὸ γ' ἰμὸν ἔτοιμον, ἰὰν οὗτος ἰθίλῃ, T. I. p. 128. B. τὸ γ' ἰμὸν οὐδὲν κωλύει ἐκφθεσθαι ὑπὸ τοῦ ὄσαι ἡμεῖς, me quidem quod attinet nihil impedit quominus etc. p. 176. B. τὰ μὲν ὑμέτερα ἀκούειν, ὡς ἴσκειν, ἴσκειν δὲ ἂν εἴη T. II. p. 633. A. etc. Plura dabit H. Steph. App. de Dial. Att. p. 115 seq. VALCK. — Munere in Var. Lect. debueram, ἀντίον ex Valck. emendatione merito a Schaeff. receptum esse; pro κίττιον quod erat in Edd. et Mssis. S.

16. τὴν νῦν παρ' ἰμὶ ἰοῦσαν δύναμιν) Hoc, fide Codicum egregie munitum, cur ierint mutatum, causam non adsequor, nisi rariore fuerit in structura. Solet plerumque παρὰ casui tertio adiungi ἐπὶ ἰμψόχου, h. e. quoties de re animata sermo. [Itaque παρ' ἰμοὶ ἰοῦσαν h. l. cod. Pa. ex scholio.] Homerus, Thucydides, Plato, Lucianus, quartum; et Poëtae exemplo Noster, adstruxerunt. Vide Thom. M. in Παρά. Mox ἔπειρ εὖ φρονίετς repudiare non debui. Supra c. 60, 2. ἔπειρ εὖ φρονίετς, alibique. WESS.

Ibid. τὴν νῦν παροῦσαν μοι) Duo tresve Codices dudum innotuerant, in quibus haec Herodoteo more distracta leguntur, τὴν νῦν παρ' ἰμὶ ἰοῦσαν δύναμιν. Paulo quoque rarius illud παρ' ἰμὶ: supra VI. c. 86. ex Codd. recte receptum ὅσθαι παρὰ σι, quae lectio alterà παρὰ σοι non debuerat dici deterior. Lexicon Coislin. p. 485., Παρ' ἡμῶς οἰοῦν, ἀντὶ τοῦ παρ' ἡμῖν Ἀλιξίς Φιλαθηναίω. Soph. Elect. vs. 184. ὁ παρὰ τὸν Ἀχίλλεον θεὸς ἀνάσσει: ubi vere Schol. καὶ ἐν τῷ πιζῶ λόγῳ ἐν χηΐσει αὐτῇ ἡ εὐσταθίς τῆς παρὰ προθίσιος. Isaeus p. 70, 25. καθήμενοι παρ' αὐτόν. Thucyd. III. c. 3. τριήμις - - βοηθὶ παρὰ σφῶς κερῶσαι: ubi vid. Clar. Abresch. Quo apud Thucyd. significatu, Herodoto paulo post [lin. 21.] usurpatur καταλύσθαι: ubi mihi quoque placet ἀλλὰ καταλύσθαι, ut ἀλλὰ πείσθαι: in quibus suam habet ἀλλὰ vim obsecrandi, qua saepius usurpatur in talibus δὲ et ἀξιῶ. VALCK. — Pro καταλλάσσειν, quod olim vulgatum erat, Gronovius καταλύσσειν tamquam e cod. Med. edidit; sed in Notis monuit, καταλύσσειν in codice scribi. Et in hoc haud dubie nobis cum Wess. fuit adquiescendum. S.

19. παρσιεύμενοι βασιδὶ) Herodoti haec manus. Supra lib. IV. 166. παρσιεύμενος Δαίτῳ θεοθάλη. Mox [lin. 21.] pessime Medic. ἀλλὰ καταλύσειθε. Melius Hutchinsonius ad Xenophont. Ἀναβ. Κύρ. lib. I. p. 6. WESS. — Vide proxime ante notata. S.

30. ἠώρων τοῦτο ἐν ὑμῖν) Potuisset τοῦτο ἐν ὁν ἐν ὑμῶν, uti c. 60, 2. καὶ τὸδε ἐν αὐτοῖσι ἔστι. Noluisse membranæ decent. Χειρ ὑπερμήκης regis [lin. 32.] ab Ovidio expressa est, An nescis longas regibus esse manus? Heroid. XVII. 166. ubi Ciofanus. WESS.

35. ἐν τρίβῳ τὴ μάχιστα οἰκημένων) Tales, quod Porto observatum, Dionysio Halic. Ant. lib. VI. p. 568. et XI. p. 730. ἐν τρίβῳ τοῦ πολέμου κίμντοι. Qualium quidem in belli vis, mediorumque inter inimicas gentes, regio ancipiti periculumque periculo premitur, uti tunc Attica. Sequens ἐξαίρετον μεταίχμιόν τὴ Codices egregii scriptum desiderant, fortasse haud improbe. Certe si ἐξαίρετόν τὴ μεταίχμιον prae-buissent, quis sperneret? Quid autem proprie μεταίχμιον, indicavit lib. VII. 77. et Euripid. Phoeniss. vs. 1370. et Heraclid. vs. 802. WESS. — Ferri certe Codicum ἐξαίρετον μεταίχμιόν τὴ nullo pacto potest: et lubens equidem cum Arch. et Brit. τὴ perinde atque τὴ omitterem. Sed, undecumque posteriorem hanc voculam Aldinus editor accepit, commodissima profecto ista scriptura est ἐξαίρετόν τὴ μεταίχμιον, in quam vellem Codex saltem Med. consentiret; quod ex Gronovii silentio colligi posset, nisi frequentibus documentis intellexissemus, in postremis praesertim Musis multas ab illo lectiones, quas idem codex haud dubie offerebat, neglectas fuisse, quum ad finem properaret. S.

CAP. CXLII. 10. περὶ τῆς ὑμετέρας ἀρχῆς ὁ ἀγὼν ἐγένετο) Haec Spartani, qui Graeciae ἡγεμονίην et principatum sibi vindicabant, ad Athenienses? Arbitror reliquias Scriptorem, περὶ τῆς ὑμετέρας ἀρχῆς ὁ ἀγὼν ἐγένετο, de vestra regione primum decertatum fuit; tum sequetur opportune τῶν δὲ Σπέρτι κ. τ. λ. Simile Themistoclis c. 22. ὅτι ἀρχῆθεν ἢ ἔχθη περὶ τὸν βαρβαρον ἀπ' ὑμῶν ἡμῖν γίνεται: et cap. 2. περὶ τῆς ἐκείνου ἡδὴ τὸν ἀγῶνα ποιοῦντο. Sed esto coniectura. [Vide Var. Lect. Vocabulo ἀρχῆν, ea notione quae huius erat loci, frequenter utitur Noster.] In vicinis ἄλλως τὴ,

τούτων ἀπάντων, [lin. 12.] labat sententia, ad quam instaurandam variantur suspicionum tumultus. D'Orvillius, ut schedae eius testantur, ἐκτός τι τούτων ἀπάντων, praeter ea omnia Athenienses etc. Reiskius consimiliter, ἄλλως τι, ἄντι τούτων ἀπάντων. Ambo ad dictionis principium, cui molestiam non crearem, adhaeserunt. H. Stephanus [in ora suae Editionis secundae] eiusdem dictionis medio manum implicuit, ἡγῆσθαι δουλοσύνης, primos ex Graecis iugum servitutis subire, reparans; quod vereor, ut Graece doctis doctissimus ipse probaverit; ἡγῆται ἡδονῶν, illis imperans, non earum auctor: pariliter ἡγῆται δουλοσύνης, illi imperium inhibens. Vide IX. 1. Idem animadvertit Io. Corn. de Pauw; cuius de opinione τούτων ἀπάντων αἰτίους, αἰτίους γινέσθαι δουλοσ. aut additā copulā γινέσθαι καὶ δουλοσύνης, oratio melius procedet. Et procederet profecto, si priori ex Mstis auxilium nasceretur. Simillimam certe iteratae vocis omissionem lib. IX. 54. dabit. Sed desino, ne aestus augescant. WESS.

12. τούτων ἀπάντων) In his vocula videtur deesse. Koenius legebat τούτων ἀπάντων ἐκτός, αἰτίους γινέσθαι. Reiskio καὶ post γινέσθαι videbatur inserendum: dare quoque potuissent, duabus tantum literis repetitis, ἄλλως τι τούτων ἀπάντων, αἰτίους τι γινέσθαι δουλοσύνης τοῖσι Ἑλλήσι Ἀθηναίοις: οὕδαμῶς ἀνασχιστόν. VALCK. — Vide in Var. Lect. notata. S.

14 seq. Quod mox Lacedaemonium Noster facit dicentem, erat Atheniensibus, quibus semper favet, ἤδιον, ut arbitror, ἀκρόαμα: οἵτινες καὶ τὸ πάλαι φαίνεσθαι (vel ἰθαίνεσθαι: supra VIII. c. 73., οὖν τι καὶ τὸ πάλαι οἶκον*) πολλοὺς διυθιρῶντας ἀνθρώπων. Eam in rem exempla quoque yetera, Herodoto nota, atque illo recentiora collegerunt in Panathenaicis suis Isocrates et Aristides; quorum ille mores suorum popularium moribus opponens Lacedaemoniorum a p. 240., tandem concludit p. 283. v. Athenienses veteres fuisse εἰρητικούς, καὶ φιλέλλοντας, καὶ τῆς ἰσότητος τῆς ἐν ταῖς πολιταῖς ἡγεμόνας; Σπαρτιάτας δὲ ὑπεροπτικούς, καὶ πολεμικούς, καὶ πλεονεκτικούς. Paulo post, [lin. 16.] καρπῶν ἰστέριθης ex Med. nescio cur melius censeri debeat quam ἰστέριθης, cui respondet vicinum οἰκοφθόρησθαι. VALCK.

15. πιεζόμενοι) Formae est Ionicae. Πιεζόμενοι δὲ οἱ ἱππευτοὶ lib. III. 146., πιεζόμενοι ὑπὸ Θηβίων VI. 108. Porro

οἰκοθόρησθε, domos dirutas, ipsum in primis rei familiaris interitum, (οἰκοθορίαν Platonis Phaedon. p. 82. c.) latiore ambitu comprehendit. Adi ad lib. V. 29. et Uraniae finem. WESS.

19. τὰ ἐς πόλεμον ἄχρηστα οἰκίαν ἐχόμενα) Vallae emendata Latina obscuritate fuscantur. Bello inutiles, impuberes, puellae, senes servique describuntur; ἄχρηστα οἰκίαν ἐχόμενα Nostri more οἱ ἄχρηστοι οἰκίαι, domestici. Explicat Aristides T. II. p. 217. ὑπισχνουμένων Spartanorum, παίδας καὶ γυναῖκας αὐτοῖς, καὶ τοὺς ἔξω τῆς πόλεως θρήσκον, ἵνα εἰς ὁ πόλεμος ᾖ. Vide lib. I. 120. adposita. WESS.

CAP. CXLIII. 1. πρὸς μὲν Ἀλέξανδρον ὑπεκρίνατο) Hoc Aristide iusto dignum auctore huiusque aetatis Atheniensibus responsum merito miratur Aristides Soph. in Panthen. p. 251. Ταύτην, inquit, ἐγὼ τὴν ἀπόκρισιν τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας καὶ τῶν τροπαίων οὐχ ἥττον ἀξίαν ἡγούμενος δευμάσαι. Responsi dignitatem oratione nimis protracta non nihil imminuit Plutarch. Aristid. p. 324. D. In his ἐλευθερίην σκεπτόμενοι, [lin. 5.] libertatis considerantes commoda, vel praerogativas, sincerum videtur. Quod praebent duo minimum Codices, ἐλευθερίας (sive τῆς ἐλευθερίας) γλιχόμενοι, non interpretamentum adeo, sed nota videtur marginalis a studioso lectore repetita ex lib. II. 102., ubi sic ille scriptum invenit in suo Cod. διωδὲς γλιχόμενοι τῆς ἐλευθερίας, quod mihi nunc ob hanc lectionem Mastorum illic probandum videtur. VALCK.

5. ἐλευθερίην σκεπτόμενοι) Si morbus his absit, quid aliud, quam libertatis considerationem, ostendent? Interpretis Latina ex σκεπτόμενοι fluxerunt. Fallor autem, aut γλιχόμενοι ἐλευθερίας, desiderio libertatis accensi, praestant. Fundus est in bonae notae exemplaribus et Herodoto lib. II. 102. Mox Aldus, [lin. 7.] uti oportebat, τινῶ: inconsulte περὶ deinceps per editiones vulgatum. Bene πιστόμεθα persuadebimur Laurentius; cui tolerabimus substitui non fuerat necesse. WESS.

8 seq. ἔστ' ἂν ὁ ἥλιος etc.) In concionem introductis, quos Maronius miserat, Aristides ex plebiscito τὸν ἥλιον δέξας, ἄχρις ἂν οὗτος, ἔφη, ταύτην πορεύεται τὴν πορείαν, Ἀθηναῖοι πολλὰ μένουσι Πέρσας ὑπὲρ τῆς δειδρωμένης χώρας καὶ τῶν περικυβερτούμενων καὶ κατακαυμένων ἱερῶν, apud Plutarch. I. p. 324. E. quorum

priora vim habent maiorem Herodoteis; sed rectius Noster dixisse scribit *μήποτε ἐμολογήσιν Εἰρήν*, quam semper *πολεμήσαν*. Interposita mox [lin. 11.] litera scribi poterit in his: *Δις adiutoribus πένοντο μιν ἐπιέμιν ἀμυνόμενοι, καὶ τοῖσι ἄλλοις, τῶν βαίως εὐδαίμων ἔπιν ἔχον ἐνέπρησε τοὺς τε οἴκους* etc. Hinc οἴκους et ex proximis Deorum οἰκήματα D. Herald. attigit Advers. II. c. 9. VALCK. — Teneri debuit ἀμυνόμενοι, constans librorum scriptura: praesens notione futuri. S.

9. τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἢ τῇ περ etc.) Animosae responsionis auctor Aristides, τὸν ἥλιον διέξας, Ἄχρης ἂν οὗτος, ἔφη, ταύτην πορεύεται τὴν πορείαν, Ἀθηναῖοι πολέμησονται Πέρσας, sic Plutarchus p. 324. r. Similes in foederum sanctionibus formulae frequentantur; cuiusmodi Romanos inter et Latinos, *μέχρις ἂν οὐρανός τε καὶ γῆ τὴν αὐτὴν σάραν ἔχῃσι*, in Dionysii Halic. lib. VI. p. 415. Negligo plures. WESS.

15. ἀθήμιστα ἔρδαν) Th. Galei ἀθήμιστα membranae Arch. non agnoscunt. Supra lib. VII. 33. ἀθήμιστα ἔρδισμα, ubi plura. Alexandrum διὰ τὸ σχῆμα τῆς προξενίας sine πλοκα dimissum Sophista Aristides T. II. p. 217. fatetur; Lycurgus vero in Leocrat. p. 156., parum afuisse, quia lapidibus cooperiretur, *μᾶλλον δὲ κατέλυσαν*, nimis oratorie. WESS.

CAP. CXLIV. 5. ἀτὰρ αἰσχρῶς γε οἶνατι etc.) Hæsitacionem H. Stephani, αἰσχρῶς et ἐξηπιστάμενοι nectere cupientis, emendationi versio removebit. Dicta legatis sunt, quos timere, cognito Atheniensium animo, dedecebat. Poterant more humani ingenii absentes Lacedaemonii vereri, legatione vero fungentibus et praesentibus indecorum illud. Hinc et si μὴ πρότερον ἐνυγχάνει ἐπιστάμενοι, observante docto viro, eodem tangit. WESS.

6. οὔτε χρυσός ἐστι) Pauca satis superbe Lacedaemoniis, tanquam memores iniuriae, sed ista Persis respondisse feruntur apud Diodorum XI. 28., ὡς οὔτε χώρα τοῖς Πέρσας ἐστὶ ταυτή, οὔτε χρυσός τοσοῦτος, δὴ Ἀθηναῖοι δεξάμενοι τοὺς Ἑλλήνας ἠγκαταλείψουσιν. Iratos Lacedaemoniis, tanquam qui Atheniensibus indigna metuerent, faciunt Plutarch. in Arist. p. 324. d. et Aristid. T. III. p. 357. Eleganter Herod. αἰσχρῶς γε οἶνατι, ἐξηπιστάμενοι τὸ Ἀθηναίων φρόνημα, ἀβωδῆσαι: cum Atheniensium animi magnitudinem habeatis exploratam, turpiter sane vereri videmini. VALCK.

22. τὴν ἐς ἡμῶς ἔχουσαν) Nōlui, quod suum Scriptor agnoscit, adspernari: agnoscere autem, adnotata lib. V. 81. conmonstrabunt. Proximi καὶ ὑμῖν μὲν ἡ χάρις παρελθούσῃ [lin. 24.] venustas deminuetur, si ἡμῖν ex ora Arch. valeat: cessaret enim solita Atheniensium et Spartanorum contra sese positio. Aiunt, quantum ad Lacedaemonios attinet, plenissime illos benivolentiae officio defunctos. WESS.

22. τὴν πρὸς ἡμῶς ἔοῦσαν) Reiectis interpretamentis restituetur ex Codicibus Herodotea phrasis, τὴν ἐς ἡμῶς ἔχουσαν: vid. notata p. 412, 72. [ad V. 81.] Illud paulo inferius [lin. 26 seq.] scriptum, ὡς οὖτω ἔχοντων, Sophocli fuit inprimis frequentatum. Sophoclea colligentes viri docti abstinerunt Ai. vs. 915., 'Ὡς ᾧδε τοῦτ' ἔχοντες, αἰεὶ ποῖται: turpis inde menda tolletur una litera mutata: 'Ὡς ᾧδε τοῦτ' ἔχοντες: nihil interest, utrum ὡς ᾧδε ἔχοντες τοῦτ', an dicatur ὡς ᾧδε ἔχοντων: sed τοῦτο ferri nequit in talibus. Satis exemplorum dederunt H. Steph. in App. de Dial. Att. p. 166. B. Stolberg. in Ai. Soph. p. 151, 205. et Clar. F. L. Abresch. Anim. in Aesch. lib. I. c. 25. VALCK.

32. προσβωθῆσαι) Hoc, aut προσβωθῆσαι, Ionum sermo, de quo VIII. 1., desiderat. Athenienses lib. IX. 6. ἀντιπρὸς εἶναι ἐς τὴν Βοιωτίαν explicant ipsi, ratumque habent ex Mastis derivatum, et veterum conprobatum usu. Vide Diodori T. I. p. 242., deque Pass. et Med. clausula Melpomenes finem. WESS. — Pro ἡμῶς Wesselingius, ὁμῶς se malle, in Var. Lect. professus est; quod et sibi placere Valckenarius in Adnot. ad IX. 7, 26. significavit, qui et προσβωθ. alteri praetulit scripturae. Haud dubie vero praestare videtur constans librorum omnium scriptura ἡμῶς, nos, nempe Athenienses cum Lacedaemoniis. Conf. IX. 6, 2-4. et cap. 7, 30 seqq. S.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM NONUM.

CAP. I. 7. Θώρηξ ὁ Ληρισσαῖος) Gentis Aleuadarum fuit quae Larissae dominatum exercuit. *Larissaeus Aleuas* propter Ovidio in Ibin vs. 326. Bene *Aristoteles* Polit. V. 6. ὥστερ συνίβη ἐν Λαρίσσει ἐπὶ τῆς τῶν Ἀλευαδῶν ἀρχῆς καὶ τῶν περὶ Σάμον. Sic enim reliquias videtur. Non nescio Confrigianum, quid vetat eosdem Aleuadas et alibi eminuisse? Vetant profecto vetusti Scriptores, de Aleuadarum in Samios imperio tacentes: vetat Philosophus, tyrannidem Polycratidis, Macandrii, Sylosontis signans. Ceterum Thonae una cum fratribus Eurypylo et Thrasydae Xerxi et Mardonio vehementer studuit, c. 57. huius libri. Illud autem παρῖτις Μαρδόνιον [lin. 8.] pro Herodoteo more rectius παρῖτις. Ita lib. III. 77. ἀπίλειον, ὅτι σφίας παρῖτις: quod illis transitam concessissent; et IV. 146. etc. WESS.

CAP. II. 2. οἱ Θηβαῖοι κατελάμβανον) Mallem in Latinis cohibuerunt, pergendique in Atticam inpetum represserunt; uti III. 36. ἀλλ' ἴσχε καὶ καταλαμβάνει σιωπῶν: et ibid. c. 52. Περιανδρὸς μὲν τοῦτοι αὐτὸν κατελάμβανει. Πορρο, οὐκ ἔων εἶναι ἱκαντέρω [lin. 5] idem saepius esse, ac dissuadent ulterius progredi, recte *Abreschius* admonuit, et ad lib. II. c. 30. *Valckenarius*. In proximis [lin. 7 seq.] κατὰ μὲν γὰρ τὸ ἰσχυρὸν Ἑλλήνας ὁμοφρονέοντας - - - χλεπὰ εἶναι περιγίνεσθαι, ordo verborum insolentior. Succurrebat Reiskii sollertia Ἑλλήνων ὁμοφρονέοντων - - - περιγίνεσθαι, cui scripta exemplaria pugnant valide. Potius erit, Ἑλλήνας ὁμοφρονέοντας, (siquidem vis abesse debet) accusativos arbitrari consequentiae, quales Gronov. tuetur lib. II. 66.; videlicet, quantum ad Graecos attinet, concordēs si maneant, qua illi et ante sententia fuerant, subigi vix posse. Par

opinio *Abreschii*. WESS. — Libro II. c. 66. aliisque locis ibi a *Granov.* citatis nominativi sunt absoluti. Hoc loco est accusativus absolute positus, qualis infra cap. 42, 18. quem ad locum *Schulzius* provocavit, tum III. 99, 6. V. 103, 11. et II. 141, 20. ubi vide notata. Similes cum ex Nostro, tum ex aliis auctoribus, locos collegit eidem *Schulzio* laudatus *Fischer*, Animadv. ad *Welleri* Gramm. Specim. III. Part. 1. pag. 387 seq. qui quidem quod in eundem censum *Herod.* V. 86, 12. retulerit, non video quid spectarit. S.

5. οὐδὲ ἴων ἵνα) Si vel Codices praeberent ἴων, quod hic ponendum censebat *Reiskius*, ego tamen vulgatum. οὐδὲ ἴων, omnino retinuerim. In proximis ἀλλ' αὐτοῦ etc. more satis usitato ἠέλων, vel simile quid, relinquitur lectori supplendum: plene *Sosicrates* in Schol. ad *Aristoph.* Av. vs. 521. λέγεται αὐτὸν πρῶτον οὐδένα εἶν' ἔργους πεισθέντα παρὰ τῶν θεῶν, ἀλλ' ὁμνῆσαι κτελεῖσθαι χῆνα, καὶ μήνα etc. Sicut hoc in loco, supra *Herodot.* VII. cap. 104., οὐκ ἴων εὐρύου - - ἀλλὰ μέγους ἐν τῇ τάξει ἱερματίου, ἢ ἀπόλλωνος: ubi huius generis alia quaedam leguntur adscripta. Paulo post [lin. 9.] non displicet lectio marg. *Steph.* ἢ δὲ πεισθέντι ἡμῖς παρανέμειν. VALCK.

CAP. III. 1. ὁ δὲ οὐκ ἐπιβίβει) A Mardonio missus itaque non est fumosissimus apud Oratores Atticos, *Demosthenem*, *Aeschinem*, *Dinarchum*, *Arthmii* *Zelites* ad pecuniam Peloponnesiis, quo a popularium societate avellerentur, dividendam. Vide *Demosth.* Philipp. III. p. 70. Quae sequentibus vocula [τις] in Codicibus, *Vallae* lecta, adest, haud ea inconcinna. *Oppianus* *Cyneget.* III. 314. καὶ βαλὼν δὲ πόντος τις ἐνέστακται φρενὶ θνητῶν. Omittitur a *Sophocle* *Trachin.* vs. 480. WESS.

CAP. IV. 5. προϊχὼν μὲν τῶν Ἀθηναίων οὐ φίλος γινώμας) Horum sententiam *Valla* liberius expressit. Προίχων, usu rariore, non aliud, ac πρότερον ἔχων, cum iam antea haberet, nossetque adeo, *Atheniensium* consulta, haud sine amica. Φίλους λόγους ad eum modum VII. 163. et VIII. 106. Confer *Abreschii* Animadv. in *Aesch.* lib. II. c. 52. WESS.

CAP. V. 9. Λυκίδα κατέδυσαν) Idem si satum ante decem menses subierat *Cyrillus*, mirum est huius exemplo non fuisse *Lycidam* deterritum. Ignotum *Herodoto*,

plures Cyrsilum commemorant; cum Themistoclis suasu statuerent Athenienses, ut urbe relicta — et naves conacerent, — — — Cyrsilum quendam, suadentem ut in urbe manerent, Xerxenque reciperent, lapidibus obruerunt et sic scribit Cicero de Off. III. c. xi. secutus Demosthenem de Cor. p. 174.; ex quo Cyrsilus innotuit Harpocrati, Hermogeni pag. 448., aliis. Gaude Aristides neque Cyrsilum nominat nec Lycidam, duo tamen diversos, ut puto, designans, qui non simillimo mortis genere perierint: de illo, qui Demostheni dicitur Cyrsilus, in Panathen. T. I. pag. 248., ἐπειδὴ τις ἐβόλετο εἶπαι, ὡς χρὴ συγχωρεῖν, αὐτοὶ μὲν αὐτὸν, αἱ δὲ γυναῖκες τὴν γυναῖκα ἐπιδόουσαι διδοῦσαν ἐκ χειρὸς: illic in Schol. Msto Cyrsilus vocatur. De Athenis agens Aristides secunda vice captis, missoque ad Athenienses in Salamina nuncio T. III. p. 356. ἐπειδὴ τις εἶπεν ἐν τῇ βουλῇ ἀρχέσθαι, συλλεγόντες πάντες παρέλθουσαν αὐτοὶ μὲν αὐτὸν, αἱ δὲ γυναῖκες τὴν γυναῖκα αὐτοῦ. Hoc ibi Scholion praebebat Cod. MS. ad Ἐπειδὴ τις εἶπε) Κυρίδης κατὰ Δημοσθένην ὁ γὰρ Ἡρόδοτος Λυκίδην αὐτὸν καλεῖ. Demosthenes quidem et Herod. de diversis loquuntur temporum articulis; non tanta tamen apud me auctoritas est Aristidae, ut Demosthenem in re tum notissima erroris ausim arguere, quod fecit G. Canter. Nov. Lect. VII. 4. VALCK.

15. ἦσαν αὐτοκίλεις) Exscriptum ex Ast. ἦσαν ad ἦσαν sive ἦσαν Ionum ducit, quomodo ex membranis semel iterumque lib. III. 77. Αὐτοκίλεις; Sophocli Trachin. vs. 395. αὐτόκλητοι. Adprime autem αὐτομολαί Fragm. Paris. notabiles. Nostro αὐτόμολοι, transfugae, aliis subinde omnes, qui sua sponte adveniunt; Oppianus κλέοι τ', αὐτόμολοι τι; Halieut. III. 360. At schedis istis, contentus novae in Graecia vocis indicio, non obtempero. Aristides atrox hoc matrum et matronarum Atticarum facinus neglectui non habuit T. II. p. 217. WESS.

CAP. VI. 5. ἐν τῇ Βοιωτίῃ) Vetus ἐς τὴν Βοιωτίαν concedere ne recepto ex Florent. debeat, in dubio haeret. Exstat acervus, ex Musis a Porto congestus, exemplorum in hanc partem. Verum valeat. [conf. Adnot. ad I. 21, 4.] Mox [lin. 8.] μνησθέντες, quae Reiskii suspicio, volentibus exemplaribus scriptis, suum in locum collocavi. WESS.

Herodot. T. VI. P. II.

P

12. ἀποϊκνύει τι) Aldus et Camerarius optime; post quorum curas operae, in seipsa ἀποϊκνύει corrigentes, aberrant turpiter. Geminum germanum earundem delictum in eis ex legitimo ἀποϊκνύει lib. VIII. 68. Utique Aldinum exemplar, ut hinc et alias frequenter adparuit, ab incutis contentius habitum fuit. WESS. — Lectionem Medicam in ἀποϊκνύει mutandam suspicabatur Koenius: praeterea denuntiarunt, ni venirent Atheniensibus auxilio, hos sibi ipsos tutamen quoddam paraturos: sic redderem Herodotea, ὅς τις αὐτοὶ τινα ἀλασθήν ἐν ἡρώωνται, id est ἀποϊκνύει τραμάσσονται, vel ὑποφύσσονται. Hoc significatu sibi parandi, vel adipiscendi, veteribus frequentatum ἐνέσθαι adhibuit aliquoties Herod. infra his c. 26. et c. 28. Ἀδίων ἐνέσθαι, vel ἀδίων, vel ἀγαθόν τι, locutiones sunt usitatissimae: ἀδίων παρὰ τῶν θεῶν τῶν παρόντων κακῶν ἀπαλλαγῆν, dixit Isocrat. in Evag. p. 191. E. vid. R. Dawes in Misc. Crit. pag. 154. VALCK.

CAP. VII. 2. καὶ εἰς ἣν Ὑακινθία) Hyacinthiorum apud Spartanos festivum tempus operose, oblitus tamen Euripidis Helen. vs. 1485., Io. Meursius ultimo Feristae Graec. libro exposuit. WESS.

2 seq. περὶ πλεόντων δ' ἦγον) Laudabiliter supra Lacodemonii V. 63. τὰ τοῦ θεοῦ προσβύτια ἐποιεῖτο ἢ τὰ τῶν ἀνθρώπων: sed hac tempestate Hyacinthia domi celebrantes iure displicebant Atheniensibus. Sic VII. 206. Καίτοι καὶ εἰς ἡμποδίων. Attigit Plut. T. II. p. 873. E. VALCK.

13. Δίκα τε Ἑλλήνων) Iovis Πανιλλανίου apud Aeginetas et Athenienses cultus in Pausania fin. libri primi: Ἑλλήνων novit Pindarus et Syracusanorum numi, de quibus Cl. Havercampus ad Parutae Sicil. Numism. p. 345. In vicinis [lin. 15.] ἀλλὰ ἀπειράμιστα gravius et elegantius legenti accidit, suadentque membranae. Hoc amplius, καὶ τὸ μὴ ἀπ' ἡμῶν οὕτω [lin. 19.] a Gronovio ac Pavio summo iure laudatur, idem quidem ac τὸ μὴ ἡμέτερον, sed savius atque ex interiore sermonis usu. Quod autem post ἀνθρώπων aderat participium ἰδόν, saepe Scriptori in deliciis, abesse Codicum iussu potest; neque hic criminatio nem, in Th. Galeum [a Gronov.] intentatum, metuo, quippe temerariam valde. Ceterum τίμιται, in τῶν Ἑλλήνων [lin. 21.] in Graecos impenditur sive distribuitur, bene Portus. WESS.

13. Δία τε Ἑλλήνων) *Iovem Graecis communem reveriti.* Ἑλλάνιος Ζεύς ubi memoratur Aristophani in Eq. vs. 1250., et Pindaro Nem. V. 19., adpellationis originem ab Aeaco recte repetunt Scholiastae. Aeaci precibus malorum levamen adepti, quibus tota Graecia premebatur, ἰσθὲν ἐν Αἰγίνῃ κατιστήσαντο κοινὸν τῶν Ἑλλήνων, οὐκ ἐπὶ ἑαυτοῖς ἀποθέσαντο τὴν εὐχὴν, Isocrat. p. 191. E., Iovis scilicet Ἑλληνίου, vel Πανελληνίου. Huic Aeacus sacra fecisse dicitur Pausaniae I. p. 108. et II. p. 179., τῷ Πανελληνίῳ Διὶ θύσαντες καὶ ἱεράμενος, τὴν Ἑλλάδα γὰρ ἐποιήσαντες ὕσθαι. A templo Iovis Πανελληνίου πρὸς, in quo statutum erat, Πανελλήνιον ὄρος dicebatur, eodem teste pag. 181. Fortasse scripserunt Clemens Alex. VI. p. 753., 14. Αἰανὸς, ἀνελθὼν ἐκ ὄρους, --- τὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ κοινὴν ἐπιμαρτυροῦν Διὸς ἡύχαστο. VALCK.

15. ἀλλὰ πάντα τε ἀπιστάμεθα) Latina Vallae, nos tamēn -- annuere nolle, sed recusare, monstrant lectionem in marg. Steph. notatam, [ubi, omissis duabus vocibus πάντα τε] οὐ καταγινώσκουσιν, ἀλλ' ἀπιστάμεθα: non adprobavimus, sed repudiavimus; illa nimirum omnia, quae paulo ante sibi dixerant a Rege Persarum oblata. Placet et mihi Med. lectio ab Arch. firmata, [lin. 19.] καὶ τὸ μὲν ἅπ' ἡμῶν οὕτω ἀντιβόησον ἰδὼν νύμμεται ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας: editum ἡμῖν τερον videtur interpretamentum. VALCK.

24. τοῦχος --- ἐν τίλει ἰστί) Litem non moveo membranis, quarum ἐν τίλει ἰστί haud aliud ac πρὸς τίλει c. 8. et Dionis Chryst. Or. LXI. p. 583. D., Platonis ἐν τίλει Menex. pr., aequatque adeo vulgatum. [De munitione illa vide VHI. 71.] Mox [lin. 26.] τῷ Πέρσῃ ἀντιώσθαι tritius, aut πρὸς τὸν Πέρσῃ, uti non male Reiskius voluit. Habet tamen illud, [τὸν Πέρσῃ ἀντίωσθαι], quod alias significatum, suum in Musis locum. WESS. — Verbum ἀντιώσθαι nusquam quidem alibi in Musis, quod meminerim aut adnotaverim, cum quarto casu, sed constanter cum tertio construitur: sed, sicut illud h. l. communi consensu veteres libri omnes cum quarto iungunt, sic cognatum verbum ἀντιάζειν, non solum cum dativo casu, sed saepius etiam cum accusativo iunctum reperitur, ut II. 141, 14. IV. 80, 8. 118, 10. 121, 2. Et hoc loco ratio suberat, cur ἀντιώσθαι eodem modo construeretur, scil. ne duo diversi dativi, ἡμῖν, et τῷ Πέρσῃ, in eadem phrasi concurrerent. S.

24. ἰστυλῖς ἰστυ) Herodoteum videtur ἰ, τίλῖς ἰστυ, quod est in marg. Steph. ut paulo legitur inferius ἡ πρὸς τίλῖς, prope finem. Tum vicina [lin. 26.] scripserim partim eum Reiskio: συνθέμενοι τε ἡμῖν τῷ Πέρσῃ ἀντιώσθαι ἐς τὴν Βοιωτήν. Saepius in Musis obvium ἀντιώσθαι sollicitari non debet. In fine lib. VIII. pro ἡμῖας legerem, ὑμῖας καὶ εἰς τὴν προβουλήν ἐς τὴν Βοιωτήν. VALCK.

33. ἐπιστηδαιώτατόν ἰστυ μαχίσασθαι) In fine huius capitis Dissertatio Herodotea p. 131. novas nobis obtulit Codicibus lectiones: τῆς γε ἡμετέρας ἐπιστηδαιώτατόν ἰστυ μαχίσασθαι τὸ Θράσιον πιδίον: quarum lectionum altera procul dubio est genuina. Proximum accedit apud Suidam in Εὐλάτον: πιδίον - ἐπιστῆδιον Ἰστυ ἡμάχισθαι. Thucyd. II. 20. χώρος ἐπιστῆδιος ἰφαίνεται ἰστρατοπεδεύσθαι: Herod. IX. 25., χώρος ἐπιστηδαιώτερος ἰστρατοπεδεύσθαι. VALCK.

Ibid. ἐπιστηδαιώτατόν ἰστυ) Etsi ἐπιστηδαιώτατον Arch. et Vind. optime ex ἐπιστῆδης manet, et ἐπιστηδαιώτατον Democriti apud Homeri Interpretem p. 1441, 16. [Eustath. in Od. p. 89, 46.] fere sit geminum, eo non utar. Mire vero ad blanditur ἡ μαχίσασθαι, rarioris quidem formae, sed legitimae, qua ἰστρατοπεδεύσθαι, castra in loco metari, supra c. 2. et χώρος ἐπιστῆδης ἰνδιματάξαι τε καὶ ἰναριθμῆσαι, ut Masti, τὸν στρατὸν, aptus locus ad exercitum in eo ordinandum et numerandum, lib. VII. 59. Tale πιδίον ἐπαχύνεσθαι καλὸν Appiani Bell. Civil. IV. [c. 106.] p. 1041., rariorque Philonis Iud. lib. II. Vit. Mosis p. 659. b. ἐπιστηδαιώτατον ἰστυ τὸν τόπον ἰνδυσυχάσαι καὶ ἰνήμερῆσαι: et de Numer. Septen. p. 1187. a. πιδία ἐπιστηδαιώτατα ἡμῖν βέβαια. Negligo alia. Constat verbo iusta compositio, et probanti ratio. WESS.

CAP. IX. 3. Χίλιος, ἀνὴρ Τεγεῆτης) Hoc satis. Plutarcho Χείλιος, Malign. p. 871. fin. et Themist. p. 114. r., fide Codicis Bodleiani: Polyæno Χίλιος lib. V. 30. Par discordia in nominibus Χίλιος et Χείλιος atque aliis. Post pauca [lin. 4 seq.] τῶν ἰσθῶρων ἐπύθετο postulant schedae. WESS.

3. Χίλιος οὐνόματι, ἀνὴρ Τεγεῆτης) In Plutarchi Them. p. 114, r. legere etiam licet Χίλιον τὸν Ἀρχάδα: sed rectius nomen apud eundem scribitur T. II. pag. 871. r. Χείλιος, et pag. 872, a. ubi acerbe, εἰ δὲ τίς, ait, κατίσχιν οἰκίον ἐν Τεγῇ πᾶν τὸν Χείλιον ἐμῖον, οὐκ ἂν ἡ Ἑλλάς περιεγίνετο. Χίλιος est

in *Polyaen.* V. 30. Herodoti Tegeata τῶν ἰσθρῶν ἐκείνου πάν-
τα λόγον: [lin. 5.] sic mihi quoque scripsisse videtur omis-
sa voce ἴνα, quae ut a *Med.* sic aliis etiam aberit Codici-
bus. Arcadis sententiam paucis expressit *Plutarch.* τοῦ διου-
τιχίσματος οὐδὲν ὀφελὸς ἐστὶ Πελοποννήσῳ, ἂν Ἀθηναῖοι Μαρδονίῳ
προσγίνωνται. Illud *Polyaeni*, πολλάς διαβάσεις ἔχουσιν εἰς τὴν
Πελοπόννησον οἱ βάρβαροι, propius accedit *Herodotea*, μεγάλας
κλισιάδας ἀναπιπτάταις εἰς τὴν Πελοπόννησον τῷ Πέρσῃ. VALCK.

10. μεγάλας κλισιάδας) *Polyaeni* πολλάς διαβάσεις εἰς τὴν
Πελοπόννησον cultu et elegantia multo sunt inferiores. No-
stri ad praescriptum *Plutarch.* T. II. p. 360. Α. μεγάλας μὲν
τῷ ἄλλῳ λιγὺ κλισιάδας ἀνοίγουσι: quae Philosophi et conplu-
ra alia Io. Iac. *Wetstenium* in *Epist. S. Pauli* prior. ad Cor.
cap. xvi, 9. occupasse conperio. WESS.

CAP. X. 5. καὶ ἐπὶ περὶ ἑκαστον τάξαντες τῶν εἰλωτῶν)
Vereor una cum Cl. de Pauw, ut haec *Herodotas* scripserit.
Valla tresque scripti libri omittunt, habentque cap. 28.
sedem magis opportunam. Et cui bono τάξαντες post ἐπιμ-
ποσε? Non nego, quod *Galeus* ursit, esse in *Plutarchi* ea,
Malign. pag. 871.; sed, hinc derivata, unde confit? Tolle
omnia, et orationi ad culturam nihil deerit, modo ἐπι-
τρέψαντες probetur. Id sane cum exercitus imperium
traditur, multo commodius et lenius. Vide III. 155. VII.
52. etc. WESS. — Vide *Var. Lect.* et in Exemplo no-
stro, pro εἰλωτῶν, corrige εἰλωτῶν, ut est in *Edd.*
ante *Schaeff.* et in *Mssis*. Caeterum nolim dissimulare,
haud satis commode videri h. l. procedere orationis stru-
cturam: certe, ut *Schulzius*, sic et ego ἐπιτρέψαν requi-
rebam, ubi alii ἐπιτρέψαντες, alii vero libri magis
etiam vitiose ἐπιτάξαντες exhibent. S.

Ibid. ἐπὶ περὶ ἑκαστον etc.) Eosdem memorat *Plutarch.*
in *Aristide* p. 325. Α. et *Tom.* II. p. 871. Ε. ubi ἔχῃλλον εἰς
Πλαταιὰς πινυακισχάμῃ Σπαρτιάταις περὶ αὐτὸν ἔχων ἀνὴρ ἑκαστος
ἐπὶ εἰλωτας: atque adeo legit hoc in loco, quae nonnullis
in Codicibus perperam omittuntur. Tot numero *Εἰλωτας*
ad *Plataeas* cum *Spartiatia* stetisse certum est ex cap. 28.
et bello *Peloponnesiaco* saepe cum *Lacedaemoniis* militasse
τοὺς *Εἰλωτας* novimus ex *Thucydid.* IV. 80. V. 57. et 64.
VII. 19. VALCK.

14. θυομένης αἰ ἐπὶ τῷ Πέρσῃ) Alibi θυομένη ἐπὶ Κρότων.

lib. V. 44. De *Cleombroto*, exercitus ad Isthmum impatore, superius lib. VIII. 71.; de Solis vero eclipsi, qua rex territus copias domum reduxit, praeclare *Dionys. Petavius*, Doctr. Temp. lib. X. c. 25. WESS. — De illo solis defectu videsis quae *Petavio* apud *Larcherum* Parisiensis olim Academicus *Pingré* opposuit. Caeterum territum fuisse illo phaenomeno *Cleombrotam*, non proficitur *Herodotus*: ac videndum, ne significare potius voluerit, fausto accepto omine illum copias ab Isthmo abduxisse. Eodem enim tempore, quo ad Salamina pugnatum est. cum exercitu ad Isthmum *Cleombrotus* erat, munitionem Isthmi urgens: videturque, accepto iam de felici pugnae exitu nuncio, sacra, quae hic memorantur, adversus Persas fecisse; scilicet experturus, an a pedestri Xerxis exercitu, qui Peloponnesum versus progrediebatur, (VIII. 71.) revera timenda esset invasio Peloponnesi. Iam ex defectu solis debuit ille, puto, faustum Peloponneso capere omen, quippe exercitui Regis portendente exitium. Itaque tanto fidatior *Cleombrotus*, quoniam paucis post pugnam diebus, Thessaliam versus se recepit Barbarorum exercitus, reliquit suos ab Isthmo, utpote nullo amplius periculo imminente Peloponnesiis. Atque ita ad finem non perducta est Isthmi munitio, et intermissum opus; donec, adlato nuncio redire Mardonium cum exercitu, denuo Isthmum repetierunt Lacedaemonii cum aliis Peloponnesiis, et summo studio manus perficiendo operi admovent, IX. 8, 4 seqq. S.

CAP. XI. 14. in 'Οπισσιον) Memorat *Pausanias* Orestae tumulum, τάφον, Lacedaemone lib. III. c. 11. p. 234., qualem illi publice datum Argis et Mycenis *Lucianus* infatatur, Toxar. c. 5. Nec eum tamen hic innui statuo; sed τὸ 'Οπισσιον Μαυαλία; *Thucyd.* V. 64., vicinum Tegae finibus, quo de ibi viri doctissimi *Wasse* et *Daherius*. Ad sequentia [lin. 15.] *Hesychii* glossa, Ἐπεί; οἱ πάλαι, ὁ δὲ τὸς Πέρτας, recte refertur. Bene *Servius* ad *Aeneid.* IV. 424. *Herodotus* Persas, qui erant Graecorum hostes, ἑσπεύς; a Lacedaemoniis appellatos refert. Similia ex *Idomeneo* in *Aristid.* pag. 325. A. *Plutarchus*. Priscis ita Latinis hostem peregrinum indicasse, *leges XII. Tab.*, *Plautus*, *Varro*, *Cicero* testificantur. Vide ill. *Scaligerum* ad *Festum* in *Hostis* WESS.

14. ἰθαὶ ἐν Ὀρέστει) Arcadiae sic regio quaedam ab Oreste fertur denominata. Apud Steph. Byz. in Ὀρέστει Orestes θνήσκει εἰς χώραν τῆς Ἀρκαδίας τὸ λεγόμενον Ὀρέστιον. Ὀρέστιον τῆς Μαιναδίας dixit Thucyd. V. 64. Ab Euripide scribi non potuit, quod Salmasium sequuti Berkel. et Holstetius velut Euripideum excitant ex huius Oreste vs. 1684. Tragicum scripasisse suspicor: Κικλᾶσται δὲ οἷς θυγῆς ἐπώνυμον, Ἀζᾶσεν Ἀρκαδίῳ τ' Ὀρέστειον πίδον. In eiusdem Electra Castores ad Oresten vs. 1273., Σὺ δ' Ἀρκαδίῳ χρη' πόλιν ἐπ' Ἀλφειῷ ῥοαῖς Οἰκίῳ, Λυκαίου πλεῖστον ἐπαύματος. Ἐπώνυμος δὲ σου πόλις κικλᾶσται. VALCK.

18. τῶν περιόκων Λακεδαιμ.) Quum in rebus Laconicis frequentissima fiat mentio τῶν περιόκων, incertos fluctuare minor viros eruditissimos, quinam per illos sint intelligendi. Clar. Duker. ad Thucyd. p. 510. in Addendis, Heinaius, inquit, scribit (in Notis ad Max. Tyr. p. 65.) eosdem esse περιόκους Lacadaemoniorum et Ἐλῶτας: sed nondum mihi persuadet. Prorsus diversi generis fuisse vel ex hoc liquet Herodoti loco, ubi quinque millia τῶν περιόκων distinguuntur a quinque millibus Σπαρτιῶν, qui circa se singuli haberent septem τῶν ἰλῶτων. Infra c. 28. in acie stetiase dicuntur Λακεδαιμονίων μύριοι: quorum dimidiam partem, ἰόντας Σπαρτιάτας, ἰφύλασσαν ἰστα quinque et triginta millia τῶν ἰλῶτων, ut levis armaturae milites. Erant itaque Lacadaemonii οἱ περιόκοι, non ἰλῶται: hi servitutem acceperant; liberi erant οἱ Σπαρτιάται. Ἐλῶται, si bello heris operam suam adprobassent, libertate donati Νεοδαμῶνες dicebantur: ab his vero etiam distinguuntur οἱ περιόκοι. Xenoph. Ἑλλ. I. pag. 256, 15., ἐν αὐτῷ τῶν περιόκων τινὲς, καὶ τῶν νεοδαμῶν ὡς πολλοί. Ubique in historia Graeca περιόκοι vel iunguntur vel opponuntur Spartiatis, Lacadaemonii sunt intelligendi, cuiuscunque fuerint urbis Laconicae cives, excepta Sparta, Spartiatarum imperio parentes. Scholiastae Aristidae MS. οἱ περιόκοι esse dicuntur οἱ περιουῶντες Σπάρτην τὴν μητρόπολιν. Τούτῃ ἐκ τῶν περιουῶν πόλεων dixit Xenoph. Ἑλλ. III. p. 294, 43. τὰ ἐν κύκλῳ τῆς Σπάρτης πόλινματα Pausan. VII. p. 665. Hae civitates, ut olim erant Spartiatarum ὑπάκοι, sic aevo quoque fuerunt recentiori αἰ Σπάρτην συντελοῦσαι, nisi quod ex istis decem et octo Augustus iusserit esse αὐτονομῶς. Pausan.

III. p. 265. Qui *πελοποι*, iidem dicebantur et *Λακεδαιμόνιοι* et *Λακεδαιμόνιοι*. Thucyd. IV. 8. οἱ Σπαρτιάται αὐτοὶ μὲν καὶ οἱ ἑργάται τῶν πελοποίων εὐθὺς ἰσθύνον ἐπὶ τὴν Πύλον· τῶν δ' ἄλλων Λακεδαιμονίων βραδυτέρᾳ ἑγγίνοντο ἢ ἔφεδος: quo loco οἱ ἑγγίνοντο τῶν πελοποίων sunt utique Laedaeemonii. Cecidisse scribit in pugna Leuctrica Xenophon Έλλ. VI. p. 349, 7. τῶν συμπαύτων Λακεδαιμονίων ἑγγὺς χιλίους, - - - αὐτῶν Σπαρτιατῶν κατ' ἑξακοσίους: ubi αὐτοὶ Σπαρτιάται *γενεῖν* sunt Spartiatae, τὸ καθεστὼς Σπαρτιατικὸν Maximo Tyrio p. 547. Thucydidi Laedaeemoniorum duces memorantur, lib. VIII. c. 22., Εὐκλῆς Σπαρτιάτης et Διωνιάδης πελοποιοί: id est Λακεδαιμόνιοι, ut eidem; praeter alios, Theramenes dicitur Λακεδαιμόνιος, Dercyllas autem ἀνὴρ Σπαρτιάτης. Qui saepe dicitur Ἀσκακίος Xenophonti in Κύρου Ἀναβάσει, Neos est Λακεδαιμόνιος. VII. p. 252, 51. conf. V. p. 204, 9. VALCK. — De Peloponnesia Laedaeemoniorum nonnihil dictum ad VI. 58, 14. S.

CAP. XII. 9. αὐτὴν ἴσχειν) Sequor Codices, ipsumque Scriptorem, qui lib. III. 77. ἴσχειν τι βουλευόμενος - - ἐς τὸ πρόσω παρῆναι: et mox c. 13. ὅστι καὶ ἀλόγως ἐφ' ἑαυτὸν ἀνδράπευε ἴσχειν. Hic vero Argis missus ad Mardonium nuncijs adfirmat lib. VII. 150. commemorata. WESS.

CAP. XIII. 5. διὰ παντὸς τοῦ χρόνου) Omni illo tempore, quo in Attica armatus cōsederat. Necessum enim non puto, διὰ παντὸς cum Reiskio in διέγοντος aut πρῶτον converti. Immo, si Arch. consentaneos nunciaceretur, διὰ παντὸς sufficeret. Aeschylus Prometh. va. 285. τοῖς τοῖς δὲ πόνοις χρήζω διὰ παντὸς ἀκοῦσαι, quod in scholiis δὲ ἔλιν, sed idem ac omni modo. WESS.

CAP. XIV. 2. ἀγγεῖν πρόδρομος, ἄλλῃ etc.) Calculum corrigenti πρόδρομος ἄλλῃ, στρατὴν etc. non adpono. Ἄλλῃ scribit, utpote diversas a superioribus Spartanorum copiis. WESS. — Utique sollicitari ἄλλῃ non debuerat: sed vide ne πρόδρομον ἄλλῃ στρατὴν scriptam apartuerit; quod mihi quidem perquam probabile, ac paene certum videtur. Conf. IV. 121, 2. c. 122, 1. et postea VII. 203, 4. S.

3. ἰθὺλίετο, δίδλων, ἢ καὶ τούτοις πρῶτον ἔλασεν δίδλων, damnatum a Brit. et docto viro, geminum habere videtur S. Raylli Epist. ad Coloss. c. 2, 18. μηδὲς ὑμῶς καταβραβεύεσθαι δίδλων, i. e. cupide. Ὁλὼν sane cupiditatem, et habundantiam

quandam in Aeschyli fabulis ostentat saepe numero. *Θίλων δὲ τῶνδ' ἀκούεται λόγῳ*, cupide libenterque audiet, Choëph. vs. 791. Plura apud Cl. Abreschium Anim. in Tragicum illud lib. II. 14. Quare *ἰβουλύτρο θίλων*, cupide consellabat. WESS. — „*Θίλων* suspectum: dixerat REISKIUS: Ego quidem quid sibi velit non intelligo.“ Et SCHULZIUS; Wesselingii Notam respiciens: „Quid vero est, inquit, *ἰβουλύτρο θίλων*? Num potest *μη θίλων* quisquam *βουλεύεται*? Nemo unquam, opinor, ita dixit.“ Itaque ille, ut nos, Schaefero calculum adponens, verbum illud, quod uno codice excepto alii omnes constanti consensu exhibent, eiecit. Quod ego, denuo hunc locum expendens, factum nollem: et *θίλων* omnino restitutum auctori velim. Scilicet, non iuncta debebant intelligi *ἰβουλύτρο θίλων*: quod perspete videns H. Stephanus, verbo *θίλων* commatibus utrimque intercepto, sic ediderat: *ἰβουλύτρο, θίλων, ἢ καὶ* etc. quāvis distinctionem orationis ipse etiam Wesselingius cum aliis post Stephanum Editoribus tenuit. Et nonnihil quidem impeditum videri poterat hoc dicendi genus, nec tamen incongruum Herodoti stylo: valetque idem ac si dixisset, *θίλων τούτωι πρῶτον ἡλὴν, ἰβουλύτρο ἢ καὶ* etc. cupiens hoc primum capere, deliberavit quo pacto id efficeret. S.

• 6. *ἢ δὲ ἴσως προσλοῦσα*) Non ignoro Celeb. viri [Grænovii, *προσλοῦσα* defendentis,] in Portum Vallamque stricturas, haud profecto ad consensum extorquendum acres. Quisque videt, Windob. rectum tenuisse. WESS. — *Præmisso equitatis* erat in *Vallae* Latinis: et *προσλ.* corrigendum videri monuerat Portus in Lexic. ion. voce *καταπαράδοις*. S.

• 7. *καὶ ἀγγεῖα*) *ἡ καὶ* patrociniū inpetrat ex lib. VIII. 140. *καὶ ἀγγεῖα ἡ καὶ παρὰ βουλήν*, et ex observatis D'Orvillii ad Chariton. lib. I. p. 37. At Aldo congruit lib. I. 83. *ἡ καὶ ἀλὼν ἀγγεῖα*: et proximo, *ἡ καὶ ἀγγεῖα ἀνδράων*. Euripides Androm. vs. 79. *ἡ καὶ ἀνδρῶν*. Hunge Raphaelium in Epist. ad Galat. c. 3, 23. WESS. — At non *ἡ καὶ* h. l. dederat Aldas, sed *ἡ καὶ*, quomodo in Var. Lect. recte Wess. monuit. S.

• 8. *καὶ ἀνδράων*) Sic Iones; reliqui *ἀνδράων* [puto voluisse, reliqui Græci *ἀνδράων*]: unde illorum [scil. Ionum] flexione *ἀνδράων ἀνδράων* c. 73. [vide IX. 73 extr.] *ἡ καὶ ἀνδράων* et *ἡ καὶ ἀνδράων* dederim; ne-

mo mirabitur: mirum vero maxime, turpe illud ἐς Κῶ-
λον, praesertim *Valla* viam ad verum monstrante, hoc
tolerari loco quitam fuisse. Τὴν κατὰ Σκῶλον τῆρον in
Boeotiam *Polyaen.* Strategem. II. 1, 11. ostendet; cui ac-
cedere *Strabo* poterit lib. IX. p. 628. [p. 408. c. ed. Cas.]
cum *Casauboni* nota. WESS.

6. ἐς Σφινδαλίης) Huius pagi, quem [monente *Stephano*
Byz.] tribus fuisse novimus Hippothoontidis, nusquam
alibi fit apud historicos veteres aut oratores mentio. In
proximis [lin. 8.] nomen urbis Boeotiae non tam diu ha-
rere debuerat perverse scriptum: *Scolon* recte dederat
Valla, cuius ductu pro ἐς Κῶλον scribendum ἐς Σκῶλον.
Urbis aliunde notissimae ubi meminit *Polyaenus* lib. II.
c. 1, 11. ista primum dederat *Casaub.* Ἀγρίλας δὲ τὸν ἡμε-
ρῶν ὁδὸν ἀνύσας τὴν κατὰ Σκῶλον πύλον - - διπλῆ: absurdam
nobis lectionem ex *Mastis* vulgavit *Maasvicius*: δὲ τὸν ἡμερῶν
ὁδὸν ἀνύσας ἡμέρας δύο: tribus duntaxat literis repetitis
prior lectio hunc in modum fuerat adiuvanda: δὲ τὸν ἡμερῶν
ὁδὸν ἐν α. (id est ἐν μιᾷ) ἀνύσας: certam praestat emenda-
tionem in eadem historia *Xenoph.* Ἑλλ. V. p. 336, 13. δὲ τὸν
ἡμέραν ὁδὸν ἐν μιᾷ παταύσας - - ἔφικεν ὑπερβαῖς τὸ κατὰ Σκῶλον
σταύρωμα. Paulo post apud *Herod.* [lin. 9.] scribendam su-
spicor, τῶν Θηβαίων - - ἔκαψε τοὺς χόλους, οὐκ κατὰ ἔχλη
αὐτίων. Tum [lin. 14.] flexus Ionicus omnino requiritur
ἀπὸ Ἑρυθρίων. VALCK. — Neutiquam sollicitari vulga-
tum consentientibus libris οὐτὶ [lin. 9.] debuit, quod
idem ac οὐ vel οὐχὶ aut οὐκ valet. Sic II. 46, 7. III. 36,
19. IV. 148, 10. et saepius alibi. S.

14. ἀπὸ Ἑρυθρίων) Ab Erythris. τῆς Βοιωτίας ἐς Ἑρυθρίαις
c. 19. Peccarunt, uti creberrime in Ἀθηναίων viciis Ἀθηναίων.
Porro [lin. 15.] παρὰ τὸν Ἀσωπὸν oportuit, pro quo ἡνὶ τῷ
Ἀσωπῷ dicto loco et cap. 16. *Plutarchus* *Aristid.* p. 325. n.
τῶν βαρβάρων τῆς στρατηγείας παρὰ τὸν Ἀσωπὸν ποταμὸν παρε-
τεταμένους. Adparet inde, castris iuxta flumen porrectis,
probabiliter *Reiskium* divinasse τεταμένον *Herodotum*, [lin.
16.] non τεταγμένον, reliquisse. Illud autem πύλος τε-
ταγμένον, cuius singula latera denu sunt stadiorum, [lin.
17.] inpedimentis rebusque pretiosioribus servandis mu-
nivit *Mardonium*, *Plutarchus* adseverat. WESS. — Bene
habet τεταγμένον, [lin. 16.] idque eo, minus necesse est

in τεταμένῳ mutare, quod eadem nōtio, quam hoc verbo τεταμένῳ offerri voluerunt docti Viri, iam satis duobus verbis παρῆς et καίριον (pertinebat, et extendebatur) expressa est. S.

19. Ἀτταγῖνος ὁ Φρίωνος) Constituunt Graeci libertatis vindicos infra c. 86., a Thebanis exoscere τοὺς μαδευτάς, in primis Τιμηγεσίδην καὶ Ἀτταγῖνον: qui duo hinc in catalogo proditorum Graeciae locum invenerunt apud Pausan. VII. [c. 10.] p. 546. ubi merito Sylburgius vulgato nomini Ἀτταγίδος rectius indicat Ἀτταγῖνος: quod similis formae nomina satis tuebuntur, Ἀνδραπῖνος Ἀγαθῖνος Φιλῶνος Ἀρχῖνος Εὐπαλῖνος Χαρωπῖνος: duo postrema praebet Herod. III. 60. V. 99. Attagini nomen Casaubonus Athenaeo restituit huc spectanti IV. p. 148. v. Μακεδόνιον ἐστίασε μετὰ τῶν ἄλλων πενήκοντα Περσῶν Ἀτταγῖνος ὁ Φρίωνος, ὃν φησὶν Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἐνιάτῃ μεγάλῃ πλοῦτῳ παρεσκευάσθαι: in quibus Athenaeum memoria lapsum putat Vir magnus, cum Nostro dicatur Attaginus παρεσκευασμένος μεγάλῃς, se magnifice rebus instruxisse necessariis, ut Persas posset δεῖξασθαι μεγαλωσσί. VALCK.

20. παρεσκευασμένος μεγάλῃς) Errorem Athenaei in his adferendis magnus Animadversor silentio non pressit. Graeciae Boeotiaeque proditor Attaginus redibit cap. 85., [cap. 86.] Male Athenaeo Αἵταμος, in Mastis Αἵταμος, et Pausaniae VII. 10. Ἀτταγίδος. Neutrum praeterviderunt Casaubonus et Sylburgius. WESS.

CAP. XVI. 5. καὶ σφίων οὐ χωρὶς ἐκατέρους κλῖναι) Non prorsus damnabile [καὶ σφίως] ex Fragm. Paris. excerptum: damnabile autem, κλῖσθαι sive κλινῆσθαι citra necessitudinem [a Reiskio, contra librorum consensum,] obtrusum. Vulgotum eodem vergit, et rectum in Vallae Latinis. In proximis [lin. 7.] διαπινόντων, cum sese poculis invitarent, scripti omnes. Vide sis Cl. Valckenarium ad lib. V. 18. WESS. — Κλῖναι lin. 6. penacute pingitur in ed. Wess. et superioribus, rectius κλῖναι ed. Schaef. ut noster codex F. puto et alii. Accepit autem Valla hoc verbum notione intransitiva, discubuisse: mihi visum erat transitive accipienda, ut Attaginus dicatur κλῖναι suos hospites. S.

23. ἀμύχανον ἀποτρέψαι) Repetit ex oratione Cambysis lib. III. 65. ἐν γὰρ τῇ ἀνθρωπότητι φύσει οὐκ ἐστὶν ἄρα τὸ μέλλον

γίνεσθαι ἀποτρέπειν. In quam sententiam Ioseph. Bell. Iud. VI. 5, 4. Ἄλλα οὐ δυνατόν ἀνθρώπος τὸ χρεὼν διαφυγῆναι, αὐτὸ προσημαίνει. Aeschylus Suppl. vs. 1055., Euripides, Sophoclesque abs Rittershusio laudantur ob similia dicta ad Phaedri Fabul. lib. II. finem. WESS.

Ibid. ἀμύχανον ἀποτρέφει ἀνθρώπου) Hinc ista Stobaeus retulit in Tit. CV. p. 567. Homericam Persae tribuit Herodotus sententiam, cuius auctor fertur Apollo Pythius Ἀέλιον ποτὶ Περσέας apud Eustath. in Ἰλ. ζ. pag. 522, 55. Hanc suo quisque more saepius expresserunt poëtae. Velut vulgare dictum mulieribus ubi tribuit M. Antonia. VII. 46., ὅτι τὴν εἰμαμένην οὐδεὶς ἀνὴρ ἐκφυγεῖ: multa notat Galaber. VALCK.

29. οἷς αὐτὸς αὐτίκα λέγει) Quod coniectando praeceperant Abreschius et Reiskius, sermonis series et Codices ratum habent. WESS.

Ibid. Miror quod legitur de Thersandro, οἷς αὐτὸς αὐτίκα λέγει ταῦτα πρὸς ἀνθρώπους: cur enim obsecro πρὸς ἀνθρώπους? Frequens et hic suspicor haerere vitium, corrigendumque πρὸς ἄλλους, ut aliis ista narrasse dicatur ante Thersander, quam apud Plataeas decertaretur. Inter voces ἄλλους et αὐτοῦς, sive ἀνθρώπους, perexigua fuit olim scribendi differentia: videtur Valla illud ipsum in suo quoque Cod. reperisse; vertit enim: ipsum haec statim aliis enarrasse. Quod in ed. Clar. Gronov. his fuit substitutum, per homines sparsisse, nunquam, ut equidem puto, dici potuit λέγειν πρὸς ἀνθρώπους. Hinc valde discrepant locutiones ἐκφέρειν εἰς τοὺς πολλοὺς, vel εἰπεῖν, vel λέγειν εἰς πάντας, similesque. Rarius illud Sophoclis apud Stob. pag. 579, 1. Μὴ σπῆρι πολλοῖς τὸν παρόντα δαίμονα, pro εἰς πολλοῖς: ut ibidem vs. 11. legitur consueto more, Ἐκμαρτυρεῖν γὰρ ἄνθρωπος αὐτοῦ τύχης εἰς πάντας αἰματὶς. VALCK. — Quidni vero πρὸς ἀνθρώπους feramus, quod communi consensu libri praeferunt omnes? S.

CAP. XVII. 4 seq. ἐμύδιζον γὰρ δὴ σφῶδρα καὶ οὕτω οὐκ ἐκόντας.) Revocarem quod ante Gronov. vulgabatur μεγάλως, pro σφῶδρα frequenter usurpatum Herodoto, et in hac ipsa phrasi infra, c. 39., ubi Thebani, εἴ τι μεμύδιζοντες μεγάλως, προθύμως ἔφερον τὸν πόλεμον. VALCK. — Ἐμύδιζον γὰρ δὴ σφῶδρα dedi schedis ut maneret, pacne persuasus,

σφόδρα glossatori redonandum. Pristinum certe *Herodotum* est: sic c. 39. *el γὰρ Θηβαῖοι, ἀπὸ μηδίζοντας μεγάλως.* *Portus* plura conduxit. WESS. — Consentiant tamen in σφόδρα et *Wesselingii* et *Stephani* codices, itemque nostri omnes: ut merito mireris, unde nam *Aldus* *μεγάλως* arripuerit. Sed, utrum istorum verborum praeferas, patum refert. Equidem in re ipsa et in totius pericopae sententia adhaesi. Nec enim video quo pacto haec cohaereant, *μοῦνα δὲ Φωκίης οὐ συνεισβαλεν, ἐμῆδισαν γὰρ δὴ σφόδρα* (sive *μεγάλως*) *καὶ οὗτοι*, praesertim si post οὗτοι intercidatur oratio. Saltem ἐμῆδισαν μὲν γὰρ expectasses, et dein οὐκ ἐκόντες δὲ, quod in *Vallae* latinis est, non tamen voluntarii. Denique et illud omnino mirum accidit, quo pacto, quos ait Scriptor castrā *Mardonii*, unos ex omnibus, non esse secutos, et invitos cum eo fecisse, eosdē tamen dicat σφόδρα aut *μεγάλως* *Mediā* studuisse: quod si abesset adverbium, nulla admodum difficultas superesset. S.

8. Rectius *Hermocydes* dicitur ἀνὴρ τῶν αἰσῶν δοκιμώτατος, quam *δυνατώτατος* in *Med.* ex quo vir *Clar.* [lin. 10.] *Epithime* restituit ἐκλινεῖ σφαις ἐπ' ἰωῦτων ἐν τῷ πεδίῳ ἵσθαι, seorsim sedere. VALCK.

10. ἐπ' ἰωῦτων) Verissime *Gronovius*. At cur nulla *Aldi* mentio? *Pavius* animadvertit foedam operarum aberrationem et correxit. [Vide *Var. Lect.*] Nostri *Amazones* lib. IV. 114. οἰκίσμεν ἐπ' ἡμῶν αὐτῶν, habitemus seorsum; et IX. 37. ἔχον γὰρ καὶ οὗτοι ἐπ' ἰωῦτων μάντιν. WESS.

19. ἀδρα πάντα τινά) Iustior ordo; qualis c. 88. ἐπιβήσθαι γὰρ δὲ πάντα τινά οἰστρο, et multifariam. Ἦστιν παρέχοντες [lin. 21.] *Suidas*, cunctis in Codd. obvium, invenit; cū tacitum pronomen ubi aptaveris, quae novandi necessitas? Et *Reiskius* tamen ἢ *περιτριβέντας*, imprudenter absurdeque agentes, sed imprudenter. *Πετριβέντος* *Graeciae* est recentioris et *Cilicium* dialecti; nisi *Salmasius* fallit, veterum vestigia premens, *Funere* *Ling. Hellenist.* p. 152. Qui quidem falsus si fuerit, argente *Io. Alb. Fabricio* ad *Sextum Empiric.* lib. I. *Adv. Grammat.* c. 2. p. 227., obtrudi *Herodoto*, quod ignorabat, haud oportuit. WESS.

CAP. XVIII. 1. Ὁ μὲν δὲ) Hanc voculam ex marg. *Steph.* auctori restituerem. VALCK. — Et recipit *Wessa* neglectam a *Gron.* et superioribus. Quod autem repertam

in *Med.* ait *Wess.* in *Var. Lect.*, id *Gronov.* in *Notis* non diserte quidem professus erat, sed videtur significare voluisse. S.

4. ἀντίοι ἔστασαν) Ferre possum, non pugnaturus, si cui ἀντίοι ἔστηται blandientur. *Euripides* *Orest.* vs. 1460. Ὡς καὶ περὶ δ' ὀπίσσω Γυναικὸς ἀντίοι σταθόντες. Ferre autem minime queo, πάντα εὐστρέψαντες mutari. Conglobarent se Phocenses, in petram irruentium excepturi. Tales fere στραφόντες εἰς ἑαυτὸν πλῆθος *Diodor.* lib. III. 36., et infra c. 61. εὐστρέφόμενοι. Vide *Cl. Valcken.* ad lib. I. cap. 101. *WESS.* — Intactum relinqui debuerat εὐστρέψαντες ἑαυτοῖς: quum se in unum conglobassent, *Livio* VIII. 11. *VALCK.*

12. ἢ τὶ ἀλκῆς μετίχουσι) Scribi quidem potuit ἀλκῆς μετίχουσι: sed scripsisse Nostrum opinor, ut est in marg. *Steph.*, ἢ τὶ ἀλκῆς ἔχουσι. *VALCK.* — At, hoc praeferamus contra meliorum quorumque codicum consensum, non video. Certe etiam sic genitivus ἀλκῆς a verbo μετίχουσι pendebit, et τὶ valebit κατὰ τὶ: nec iuxta intelligi τὶ ἀλκῆς debebunt. S.

CAP. XIX. 5. καλλιμνήστει τῶν ἱππῶν) Frustra τὸ ἱππῶν corrigitur. Latinis *victima caesa litat*, ut *Martialis* lib. X. Ep. 73. *Victima diti patri caesa litavit*, recte *Gracivius* in *Suetonij* *Oth.* c. 8. Vide *Franc. Oudendorpius* ad *Lucan.* VI. 524. Graecis itidem, quoties fausta exta extant, καλλιμνῆ. Noster c. 37. ὥς δὲ οὐκ ἐκαλλίμναι --- οὐτε μὲν τοῖσι Πέρσῃσι, videlicet τὰ ἱππῶν: et c. 95. τοῖς δὲ Ἑλλήσι ὥς οὐκ ἐκαλλίμναι. Docte super verbo *Scholias* in *Gregor. Nazianz.* *Stelit.* II. p. 87. Sequens ἱππῶν ποιήσας [lin. 7.] simile habet ἢ θυρὶν τις δημοσιᾷ ποιήσας lib. VI. 57. et lib. IV. 60. θυρὶν ἱππομένην. Alia hoc de genere *Is. Casaubon.* *Animadv.* in *Athen.* lib. XIV. 23. [ad p. 660. a.] *WESS.* — Vide ad VII. 134, 7. notata. S.

10. ὥς --- ἀπὸ τῆς --- ἐς Ἑρυθρᾶς) Huc antequam cum ceteris Graecis venissent Athenienses, in Isthmo iusiurandum iurasse perhibentur libertatis defensores, cuius formulam exhibet *Diodor. Sicul.* lib. XI. cap. 29. Sed, ab Atheniensibus illam fuisse confictam, non immerito credidisse videtur *Theopompus*: vid. *Clar. Wessal.* ad *Diodor.* quaeque ad *Herod.* notata sunt p. 429. [ad V. 102, 5.] *VALCK.*

CAP. XX. 3. Quem hic vocat *Μαρίστιον*, illum inquit Herod. Ἑλλαντες *Μαρίστιον* καλεῖται: ibi dabunt forsitan et alii Codices *Μαρίστιον*, ut est in Arch. teste Galeo, et in marg. Steph. VALCK. [Vide Var. Lect.] — Si *Μαρίστιον* adpellarint, quomodo meliores schedae, spectarunt fortasse suum *μᾶλλον*, ad viri magnitudinem indicandam: verum arduum hoc definitum. Memorant hominem *Pausanias*, *Plutarchus*, alii, *Μαρίστιον* adpellantes, *Tietzes* quoque *Chiliad.* l. 993., turpiter tamen eundem ac *Xerxis* fratrem *Masistam*, quo de c. 110., arbitratus. WESS.

CAP. XXI. 8. *δυναταὶ μῶνοι, ἔχοντες* etc.) Haec ita senuit *Aldus* et *Valla*, commodius, me iudice, vulgatā interpolatione post *δυναταὶ*. Soli *Megarenses* equitum inpressionem sustinere haud valebant, hinc nuncius ad *Pausaniam*. Atque hoc *Diodorus* lib. XI. 30. et *Plut.* *Aristid.* p. 326. v. clarissime. Falsum praeterea, solos tum *Megarenses* stationem, sibi principio contributam, tutatos. In vicinis [lin. 11.] cur *πικύων* et *πικύωνες* iussu scriptorum exemplarium admiserim, nemini mirum eveniet; pro altero sermonis series, dialectus pro altero propugnat. WESS. — At in *πικύων* recte consentiunt pleraque scripta exemplaria. Vide Var. Lect. S.

CAP. XXII. 6. *προέχων τῶν ἄλλων*) Prae aliis eminebat in Latinis: melius, quae et *Pavii* observatio, praee aliis longius proventus: sequentia suadent; nam si in media suorum turma *Masistius* cecidisset, illud ignorare ipsius equites non potuissent: et ignorarunt tamen. Talem, ceteros praecurrentem, equum *Poëta Iliad.* Ψ. vs. 453. ἵππον ἀπρηπτοῦ προέχοντα dixit. Inspice *Eustathium*, *προελκύνοντα* explicantem, p. 1303, 37. [p. 1417, 32. ed. Bas.] WESS.

— 8. *ἵσταται ὁπθός καὶ ἀποτίεται*) Ut lib. VII. c. 88. *equus* σταῖς ὁπθός ἀντιστάτω τὸν Φαρνύχη. Proprium hac in re verbum adhibuerunt *Xenoph.* et *Clemens Alex.* loco quem eleganter *H. Steph.* emendavit *Schediasim.* V. 19. Talis equus *Platoni* observabatur in *Gorgia* p. 484: A., cui φῦσις ἰκανὴν ἔχων ἀνὴρ dicitur πάντα ταῦτα ἀποτιεσθαι καὶ διαβήξας, etc. respicit enim in istis *Homericis* ex Ἰλ. ζ. 507. Ὡς δ' ὅτε τις σταῖς ἵππῳ --- ἀπομὸν ἀποβήξας διὰ πύλοιο προκίρων: ubi legebatur olim ἀπομὸν διαβήξας, ut liquet ex *Etymol.* p. 51, 12. VALCK.

15. *Loricæ testum Masistium*, primum invulnerabilem, tandem aliquis πάλιν ἐς τὸν ὀφθαλμὸν: quod ex Arch. Cod. fuit enotatum, ὀμφαλὸν, genuinum putat Galeus; idque pretiosissimum ὄμμα iudicat Gronovius. Vulgatum tamen ὀφθαλμὸν plerisque satis tueri videbuntur hæc Plutarchi in Arist. p. 327. c. Τοῦτον ἢ τὸ κρᾶνος ὑπὸ φανὸς τὸν ὀφθαλμὸν ἀνοσίου στίχακι παλὼν τις ἀνέδειν. Non mirarer si in aliis hic etiam Codicibus altera lectio reperiretur, quum voces ὀμφαλὸς et ὀφθαλμὸς frequentissime fuerint a librariis inter se permutatae. VALCK. — Pretiosissimum ὄμμα visi Celeb., meri carbones pro thesauro. Ὀμφαλὸν non novit Arch., a reliquis hic non dissidens. Falsus enim est Galeus, sefellitque alios. Immo vero, si ὀμφαλὸν iste codex dederat, nequidquam advocaretur. Armatura, quæ Masistium undique amiciebat, ut omnes ictus eludebat, in pube tenus porrigebatur, umbilicum egregie protegens. Id Nostri Plutarchique pictura et Heliodori in primis Aethiop. lib. IX. p. 431. demonstrat. Quid multa? Plutarchum audiamus, cui auscultare noluerant, in Aristid. p. 327. b. τοῦτον μὲν ἢ τὸ κρᾶνος ὑπὸ φανὸς τὸν ὀφθαλμὸν ἀνοσίου στίχακι παλὼν τις ἀνέδειν: hunc quidem Masistium, quæ oculum galeæ ostendebat, hastili iaculi percussione aliquis interemisset. Ecquid liquidius? WESS.

20. αὐτίκα ἐπέθισαν) Hanc verbi scripturam cuncti offerunt Codices. Sermonis genius postulabat ἐπέθισαν: a quo deflecti posse, sicuti in similibus subinde, *Porti doctrina* fert. Macula si sese nulla adpersit, *absentis desiderio tacti* fuerunt. De Cambyse lib. III. 36. ἐπέθισεν ἑὶ δὲ τὸν Κροῖον οὐ πολλὰ μισήματα χρόνῳ. Estque istud sanequam præstantius invento Gronoviano ἐπέθισαν, quod valde metuo ut Græcæ habeatur monetæ, et unquam intra mare Ionium et Thessaliam, uti alia in re notatum memini, auditum sit. WESS.

CAP. XXIII. 2. ἀλλ' ἅμα πάντας) Additam ex scriptis exemplaribus vocem sententia desiderabat. *Homerus* Iliad. Ψ. v. 362. Οἳ δ' ἅμα πάντας. Mox [lin. 6.] ἐβόη, uti eadem exempla, Ionicae consuetudinis est, relique ætis facit. Redi ad lib. VIII. 1. WESS.

2. ἀλλὰ πάντας) Elisam a vicina ἀλλὰ voculam ἅμα plures forte Codices hic dabunt, ἀλλὰ ἅμα πάντας, ut in An-

glicanis invenit Ios. Wasse: vid. ad Thucyd. [III. 24.] p. 181, 91. Eandem hic a Valla lectam vidit Koenius; requirit illam oppositum, οὐκ ἔτι κατὰ τίλα προσιλάνοντας τοὺς ἰππίας videbant Athenienses, ἀλλὰ ἅμα πάντας, omnes simul invencos; non, ut ante, κατὰ τίλα. Inter varios significatus vocis τίλας Eustathius ad 'Il. κ'. 56. primum ponit τὸ στρατιωτικὸν σύνταγμα, turmam militarem: τοὺς ταξίαρχους τῶν τελέων ex Herod. IX. c. 41. excitat Thom. M. in Τίλκ. Libro VII. c. 211. Persae dicuntur καὶ κατὰ τίλα καὶ παντοίως προσβάλλοντες. Vid. Ios. Wasse ad Thucyd. II. 81. VALCK.

7. οὐκ ἔτι οἱ ἰπποταὶ ὑπέμεινον) Sic voluisse Gronovius significavit. Poëta Iliad. O'. vs. 312. Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολαίης: crebroque alii. WESS. — Vocem οὐκ ἔτι, in Aldina editione temere praetermissam, primus auctori tacite restituit H. Stephanus: tenent autem illam recte libri scripti omnes, eandemque Valla expresserat, non amplius persistere equites. S.

9. ἀποστῆσαντες ὧν) Vir doctus [Reiskius] scribi iussit ἀποστῆντες, aut ἀπονοστήσαντες: satis pro imperio. Adsciveris ἰωῦτοὺς, idem erit ac ἀποστάντες, quae Abreschii quoque mens. Diodorus I. 56. ὁ δὲ Σισύωεις ἀποστήσας τὰ πλεῖστα etc. WESS. — De peditatu fortasse non dicturus fuerat ἀποστήσαντες. Equites, ut ἱλαύνοντες et προσιλάνοντες vulgo dicuntur, subintellecto nomine τοὺς ἵππους: sic etiam ἀποστήσαντες dici potuerunt. S.

CAP. XXIV. 2 seqq. πένθος ἐποίησαντο Μασιστίου etc.) Quem memorat Persarum luctum ob mortem Masistii; quo dicuntur non semet ipsi tantum, sed κείροντες καὶ τοὺς ἵππους καὶ τὰ ὑποζύγια, hinc, opinor, attigit Plutarch. in Arist. p. 327. c. VALCK. — Luctum barbaricum super Masistio hinc et ex Plutarchi Arist. p. 327. descripsit Brisson. Regn. Pers. lib. II. 206. et Perizon. ad Aeliani Var. VII. 8. WESS.

CAP. XXV. 5. τῶνδε εἴνεκα καὶ ταῦτα ἔποιον) Latuisse nulla supererit suspicio, neque supplementis opus habemus, si, voce καὶ, quam eiecit [eiciendam censuit in Notis] Clar. Gronov. reposita suo loco; sic ista legantur: τῶνδε δὲ εἴνεκα καὶ ταῦτα ἔποιον, καὶ ἐκλείποντες τὰς τάξεις. ἔδοξε θνητόμενοι Μασίστιον. Τῶνδε, id est μεγάλους εἴνεκα καὶ κάλλους ἡ ταῦτα ἔποιον, nempe τὸν νεκρὸν παρὰ τὰς τάξεις ἀπομείνει.

Herodot. T. VI. P. II.

Q

In *Homeri* 'Ιλ. χ'. 369., Hectoris cadaver περιέκειτο ἀπὸ Ἀχαιῶν, οἳ καὶ θήσασκετο φεῖν καὶ εἶδος ἀγνόν· *Εὐρυπύς*: ubi quae proxima succedunt, nec Graecis videntur neque *Homero* digna, lecta tamen et *Dioni Chrys.* p. 180. p. conf. p. 273. c. d. VALCK. — Ut τοῦ δὲ VIII. 85, 11. idem valet ac τοῦτου δὲ, sic h. l. τῶν δὲ idem ac τούτων δὲ. Sententiam commodè *Valla* his verbis expressit: *Quod id eo faciebant, quia cuncti relietis stationibus ad intnuendum Masistium pergerant. Nempe causa, cur id fecerint, verbis illis ἐκείνων τὰς τάξεις etc.* continetur: ac potuerat, si explicatius loqui voluisset, dicere ὅτι ἐκείνων, quemadmodum VIII. 85, 11. τοῦ δὲ μέναιμι τούτων μένων, ὅτι etc. sed omissa, ut acrius alibi, coniunctivā particulā, maior quaedam vis ac vividior color accedit narrationi. S.

14 seq. παρὰ Τριάς etc.) Ductus itineris praeter *Hysiae* in agrum *Plataeensem* ferebat: recte pro in scripti libri. Vide lib. V. 74. VI. 108. et *Thucyd.* III. 24.; ubi *Wassens* τῶν Νυσιῶν πλοῖον in *Plut.* *Aristid.* p. 325. n. praestare integravit, heroem *Androcratem* eiusque sanum docte illustrans. WESS.

17. τιμίος τοῦ Ἀνδρεκράτους) Apud *Thucyd.* III. 24. *Plataeenses* viam inflectunt *Thebas* ducentem, ἢ διὰ τὴν ἔχουσαν τὸ τοῦ Ἀνδρεκράτους ἥρωος: ubi *Herodotus* contulit et alia Cl. *Wassens*. Mox [CAP. xxvi. 2.] redibit ex Codd. λόγῳ πολλὸς ὀθισμός, excitatum in *Dias*. *Herod.* Cl. *Wess.* p. 203. VALCK.

CAP. XXVI. 2. λόγῳ πολλὸς ὀθισμός) Contra morem πολλῶν ὀθισμός. Supra VIII. 78. τῶν δὲ -- ἐγένετο ὀθισμός λόγῳ πολλός, vehemens sermonis altercatio: et in praelio armato VII. 225. Περσέων τε καὶ Ἀσπιδωκονοῦν ὀθισμός ἐγένετο πολλός. Porro [lin. 3.] vice αὐτῶν ἐκείνων domi codices αὐτοὶ ἐκείνοι, sicuti αὐτὸς Ἰναστὴς III. 82. et αὐτὰ Ἰναστὰ V. 13. Belle iidem [lin. 6.] ἀξινύμεθα ταύτης τῆς τάξεως. Namque sic *Tegeatae* postea [l. 36.] ἀξινυόμεναι εἰς τὴν Ἀθην. ταύτην τὴν τάξιν ἔχουσιν: et *Athenienses*, c. 27. αἱ αὖ δυνάμεις εἰμὲν ἔχουσιν ταύτην τὴν τάξιν. Hinc in *Platarchi Aristide* p. 326. A. Ἀθηναῖοι Τριτάταις παρὰ τάξεως ἐπίσαντες. Lis erat non adeo de loco, quem obtinerent, sed utri cornu alterum in hostem ducerent. WESS.

3. ἰδμεῖσιν γὰρ αὐτῶν ἰσχυρ.) Nihil interest, sic legatur,

an ex Cod. Steph. αὐτοὶ ἑκατέρωθεν ἔχουσιν τὸ ἴτερον κέρα. Scripserat, opinor, Plutarch. T. I. p. 326. A. Ἀθηναῖοι δὲ Τυγιάταις ἀπὸ τὰς τῶν ἰσχυρῶν κέρων, ὥσπερ αἱ Λακεδαιμονίων τὸ δεξιὸν ἔχοντες κέρα, αὐτοὶ τὸ ἐξώτερον ἔχουσιν. Sinistrum, ut ἀριστερόν et ἐξώτερον, sic per εὐφημισμὸν saepius etiam ἴτερον dicebant. VALCK. — At ἴτερον κέρα utrumlibet intelligitur, sive sinistrum, sive dextrum. Vide infra, lin. 33 seq. S.

8. τὸ παλαιὸν) Anceps electio est. Scriptor τὸ παλαιὸν deposuit IV. 180. VII. 142. IX. 73.; τὸ παλαιὸν VII. 129. Similis discordia VII. 74. electurum frustratur. WESS. — Ubi alii codices nuda παλαι, alii τὸ παλαι exhibent, ut VII. 74., ibi Herodoteum τὸ παλαι censeri debet. Ubi vero, uti hoc loco, plures τὸ παλαιόν, et alii τὸ παλαι, ibi istud, utpote paulo rarius, Scriptori videtur acceptum ferendum. S.

9. ἐπὶ τῇ Ἡρακλείδῃ ἐπιτείνον) ἐπὶ τῇ plenius, et planè ἵσταται, teste Eustathio ad Hom. p. 1158, 39. WESS. — Utique ionicum et Herodoteum est ἐπὶ τῇ pro nudo ἐπὶ: at de ea voce apud Eustath. loco citato (Iliad. p. 1215, 33.) non agitur, sed de ionicis ἐπὶν et ἐπιτείν, pro communi ἵσταται vel ἵσταται. S.

14 seqq. τότε ὡς λόγος ἔλλοι ἀγορεύσασθαι εἰς.) Quae de Hyllō narrantur Heraclida, certis sub conditionibus ad singulare certamen Peloponnesiorum praestantissimorum provocante, comparari poterunt cum Diod. Sic. IV. cap. 58. Sed iuxta Diodorum, Hyllō cadente, intra annos quinquaginta non reverterentur in Peloponnesum Heraclidae: verius illē scripsisset cum Herodoto, ἐντὸς ἐτῶν ἑκατόν, iudice viro summo ad Diodor. Conf. Io. Meurs. de Regno Laced. cap. 7. Hyllum occidisse dicitur apud Herodotum [lin. 26.] Tegeatarum Rex Ἐχμὸς ὁ Ἡρόπου τοῦ Φηγίος: ultimo nomini Κηφίος substituendum ex Pausania aliisque monuit Palmerius. VALCK.

23. ἑκατόν τε ἐτῶν) Errat aut corruptus est Diodorus IV. 58., convenisse adfirmans, μὴ κατεῖναι τοὺς Ἡρακλίδας εἰς Πελοπόννησον ἐντὸς ἐτῶν πενήκοντα. In centum annis, uti ibi docui, aliorum congruit consensio, ipseque eventus. Ceterum Echēmus, qui Hyllum ex provocatione deiecit, Aëropi filius, perperam Φηγίος Phegei nepos perhibetur. Avus erat Κηφείης, Cephēus, apud Pausan. VIII. 4. Quod qui-

dem librariorum delictum viri doctissimi, *Palmerius*, *Th. Bykius*, *P. Burmannus* et alii redarguerunt. *WESS.*

40. ἡμῶν δὲ καίον ἔχειν --- ἥπερ Ἀθηναίους) Maluit δὲ καίον Pavius, ut ἀξιωματικῶς antea, et postea c. 28. ἀξιωματικῶς εἶναι ἔχειν τὸ καίον ἥπερ Ἀρκάδας. Quae sane frequentior in talibus norma. Contingit tamen, ut absolutum comparati et vicissim sedem teneat. Sic σταβαίον loco στιβαροῦ in *Apollon. Rh.* III. 1056. Δικαιώτερον ἀντὶ δακτύλου *Diodor.* XIII. 30., ἀλλοτριώτατος *Musa* III. 119.. nec fugit magnum Animadversorem in *Athen.* XIII. 1. *WESS.* — Superlativum pro comparativo positum notavit *Cassiod.* l. c. ad *Athen.* XIII. pag. 558. A. quo genere emallages *Noster*, quum alibi, tum mox c. 27, 7. utitur. Hic est positivus loco comparativi, nempe subintellecto ante ἡ particulam (sicut frequenter in Graeco sermone) adverbio comparativo μᾶλλον: sive, in eandem quidem sententiam, ita intelligere malis, quasi dixissent ἡμῶν δίκαιον ἔχειν, καὶ δικαιώτερον ἢ Ἀθηναίους. S.

CAP. XXVII. 2. σύνοδον τήνδε μάχης εἶναι --- ἀλλ' οὐ λόγων) Apud *Plutarch.* T. I. pag. 326. B. ἤκουεν, inquit *Aristides*, οὐ τοῖς συμμαχῶς στασιάζοντες, ἀλλὰ μαχημένοι τοῖς πολέμοις. Hic σύνοδον aiunt μάχης εἶναι συλλεγεῖν, ἀλλ' οὐ λόγων. *Livii* XXXII. 34. *Phaeneas*, non in verbis rem verti, ait. *Cleonnis* *Diodori* T. II. pag. 638, 66. πρόκειται ἀγὼν οὐ λόγων, ἀλλ' ἔργων. *Euripidis* *Eteocles* *Phoen.* vs. 591. Μῆτερ, οὐ λόγων ἀγὼν ἐστ'. Quod illic monitum, in istis loquendi formulis promiscue propemodum usurpari voces ἀγὼν, καμὸς et ἔργον, monstrat *Agesilai* laudator p. 78., cui dicitur ille καρτερία μὲν πρωτεύων, ἔθνα ποιεῖν καμὸς, ἀλκιὰ δὲ, ὅπου ἀνδρείας ἀγὼν, γλώμη δὲ, ὅπου βουλῆς ἔργον: quae sophistam multo magis decent quam *Xenophontem*, in cuius scriptis nihil invenietur simile. *VALCK.*

[4. προέθης παλαιὰ καὶ κατὰ λόγον τὰ ἐπαίρουσι --- κατήγαται) Quod ait προέθης λόγον etc., id nec *Vallae* latina, referre coepit, nec nostra, in medium protulit, adcurate reddunt. Namque *Tegestorum* dux non quae ab utrisque bene gesta sunt referre instituit, aut in medium protulit; sed *Tegestorum* solum facta memoravit. Graeca ista in hunc modum reddenda erant: Quoniam *Tegestorum* dux in medium proposuit, ut commemoraretur utrique nostra maioremque praeclare facta. S.]

8 seqq. ἀνογκάτως ἡμῖν ἔχει δηλῶσαι etc.) *Laudabilia*; quae multis hic enarrant Athenienses, maiorum suorum facinora, hinc paucis commemorat *Plutarch. de Herod. Malign.* p. 872. A., illos scribens Ἡρακλεῶν τε μεμνηῖσθαι, καὶ τὰ πρὸς Ἀκαζίνους πραχθέντα προφέρειν, ταφάς τε Παιονονησίων τῶν ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ πισόντων. Eadem illa magna cum laude celebrantur ab oratoribus; ab *Isocrate* in *Panegy.* p. 51. et seqq., in *Aristidae* *Panathen.* pag. 201. etc. in Ἐπιταφίᾳς etiam λόγῳ, quibus nomina praefiguntur *Demosthenis* et *Lysiae*. VALCK.

9 seqq. ἐξελαινομένους ὑπὸ πάντων etc.) Attici oratores in his maiorum suorum facinoribus sese iactant, *Lysias*, *Isocrates*, *Demosthenes*, cuius Λόγου Ἐπιταφ. p. 746. πολλοὺς τῶν συγγραφέων ὑποθίς τις τὰ ἐκείνων ἔργα τῆς αὐτῶν μουσικῆς πεποιῖσθαι, haec *Musae Herodoteae* spectare, non iniusta suspicio est. WESS.

17. ἀνελίσθαι τε τοὺς νεκροὺς Φαμεν) Latina [quae intacta *Wess. h. l.* reliquerat] aberrant. Hoc volunt, suos maiores sustulisse ad sepeliendum Argivos, qui insepulti ad Thebas iacebant, et contumulasse sua Eleusinia in terra. Id ἀνελίσθαι τοὺς τετελευτηκότας sive τοὺς νεκροὺς saepe hac ipsa in re *Isocrati* *Panegy.* p. 52. A., *Plataic.* pag. 306. D.; haec νεκρῶν ἀνέλσεις *Panath.* p. 269. A. Praeclare *Lysias* in Ἐπιταφ. p. 33. τοὺς Ἀργείων νεκροὺς ἱθαψαν Athenienses in τῇ αὐτῶν Ἐλευσίνι, ubi *Cl. Taylor*. WESS.

18. τῆς ἡμετέρας ἐν Ἐλευσίνι) Auctor Orationis inter *Lysiae* secunda p. 33., τοὺς Ἀργείων, inquit, νεκροὺς ἱθαψαν ἐν τῇ αὐτῶν Ἐλευσίνι: et hic et apud *Herodot.* non templum designatur Eleusinae Cereris, sed ipsa Eleusis est intelligenda, pagus Attices nobilissimus; in locis etiam reliquis, quae *Cl. Io. Taylor* in alium putat sensum accipienda ad *Lys.* p. 105. *Lysiam* illic, vocibus aliter collocatis, scripsisse suspicor partim cum *Palmerio*: sacra faciet Rex, τὰ μὲν ἐν τῷ ἱθαψαμένῳ Ἐλευσίνι ἱερῷ, τὰ δὲ ἐν Ἐλευσίνι καὶ τῆς πόλεως ἐπιμαλίσσεται μυστηρίως. Lex fuit Solonis, teste *Andoide de Myst.* p. 16. τῇ ὑστεραίᾳ τῶν μυστηρίων ἱδρῶν ποιῖν ἐν τῷ Ἐλευσίνι, apud *Petitum* in *Legib. Att.* p. 37. *Meurs.* Eleusin. esp. 15. Utrobique templum intelligitur, quod Athenis erat, isthoc nomine saepe designatum, de quo *Meurs.* egit in *Ceram. Gem.* c. 15. In proximis [lin. 19.] haec tandem

Editio repræsentabit Herodoti manum, ἐς Ἀμαζονίδας, τὰς ἀπὸ Θερμῶδοντος, eiectis auctoritate Codicum vocibus interiectis τὰς ἀποθήκας, quæ variorum nobis pepererant coniecturas. VALCK.

19. ἐς Ἀμαζονίδας, τὰς ἀπὸ Θερμ.) Edebatur Aldi exemplo, τὰς Ἀμαζονίδας, τὰς ἀποθήκας, τὰς ἀπὸ Θερμῶδοντος: quorum ad τὰς ἀποθήκας multi merito offenderunt. Quid illa enim ad Amazonas? Cornel. de Pauw τὰς ἀποθήκας, rigidas et severas formavit: Gronovius τὰς ἀποθήκας, tanquam farias et minime desiderabiles feminas. De sententia Io. Taylor Lect. Lysiac. c. 4. fuerat, τὰς Ἀμαζονίδας, τὰς ἀπὸ Θερμῶδοντος τῆς ἐπὶ Θερμῶδοντος. Aliud sectatus Abreschius, Dilucid. Thucyd. p. 655., verborum seriem ordinabat. οὐ δὲ καὶ ἔχει ἡμῖν (κατὰ) τὰς ἀποθήκας (ἡμῶν τὸ ἔργον (τὸ) ἐς τὰς Ἀμαζονίδας, τὰς ἀπὸ Θερμ. Quin et in thesauris factorum nostrorum illustrium habemus illud, quod adversus Amazonas gessimus: addidit coniecturam aliam, quam ibi legi malim. Atque hæc clarissimæ doctissimorum virorum fluctuationes, ex pravissimis τὰς ἀποθήκας auctas, ostendunt. Quorum equidem divinationes malui proponere, quam ad examen revocare. Sentio enim cum Galeo τὰς ἀποθήκας in exilium agendas, quorsum ab sex bonæ fidei membranis' ablegantur, fortasse etiam pluribus. Florentiæ certe vir Celeb. nihil singulare enotavit, cuius quidem bibliothecæ exemplari cum passim Ask. et Pass. consentiant, opinari et illud τὰς ἀποθήκας non habuisse, licet. [Vide Var. Lect.] De Parisiensibus, quorum accurata non usurpavi excerpta, tacere debeo. [Ex nullo quatuor Codicum Parisiensium, quorum lectionibus satis diligenter excerptis uti nobis licuit, enotata ista importuna verba sunt.] Abunde mihi videtur, corruptissimas voces ab optimis libris abesse, natas scribentis, uti opinor, incuria, ex continuo sequentibus τὰς ἀπὸ Θερμ. vocibus. WESS.

21. ἐν τοῖς Τρωϊκοῖς χρόνοις) Τρωϊκοῖς non sollicito, tametsi Cicero Nat. Deor. III. 21. Heroicis temporibus, et ἐν τοῖς Ἡρωϊκοῖς χρόνοις Diodorus lib. XV. 79. Tu vide VII. 20. WESS.

21 seq. Iata, οὐ γὰρ τι προύχεται (τοῦτον ἰσχυρισμὸν) explanavit A. Dounacus in Demosth. p. 29. VALCK. — Respondet fere Latinorum nihil promovere. Οὐ τι προέχεται, προ-

prie non praestat, non melius est, i. e. nil iuvat, inutile est. Similiter comparativo utuntur, οὐ γὰρ ἄμεινον, pro οὐκ ἀγαθόν: et πλέον τι ποιῆν, utile quidpiam facere, proficere. Item οὐδὲν προὔργον (et προὔργιστον) ἔστι. S.

26. ὥσπερ ἔστι) Corrigit Abreschius ὁσπέρ ἔστι, leni, sed parum necessaria, medicina. Mox [lin. 28.] Μαραθῶνι sine praepositione (ad Aristophanis Acharn. vs. 697. ἀνδρ' ἀγαθόν ὄντα Μαραθῶνι et ἄτα Μαραθῶνι μὲν ὄτ' ἡμεν, exemplum) unae schedae, quas iubeo valere. WESS.

27 seq. ἀπὸ τοῦ ἐν Μαραθῶνι ἔργου) Campus Marathonius praecipua semper fuit Atheniensibus gloriandi materies, quia hanc de Persis victoriam soli reportaverant. Ea de re loquenti Lycurgo c. Leocr. p. 162, 13. dicuntur οὐκ ἐπὶ τῇ δόξῃ μῦθα φρονεῖντες, ἀλλ' ἐπὶ τῇ ταύτης ἀξίᾳ πράττειν. Aristoph. Equit. 1331. Τῆς γὰρ πόλεως ἀξία πράττεις, καὶ τοῦ Μαραθῶνι τροπαίου. De Aeschylo morti vicino vid. Pausan. I. pag. 35. Apud Thucydidem I. 73. Athenienses, φάμεν Μαραθῶνι μόνος προκινδυνῆσαι τῷ βαρβάρῳ: ubi notat Wasseus. Hoc titulo Critiae designatur urbs Athenarum apud Athen. I. p. 28. c. Ἡ τὸ καλὸν Μαραθῶνι καταστήσασα τροπαίων. Nomen itaque Μαραθωνομάχων Atticis erat auribus iucundissimum; sed depravatis suae aetatis moribus saepius istius temporis Μαραθωνομάχους opposuit Aristophanes, et in Nub. vs. 982. Acerbe Athen. VI. p. 253. f. ταῦτ', inquit, ᾗδον οἱ Μαραθωνομάχοι. VALCK.

31. ἐνικισαμεν ἔθνη ἧξ τι καὶ τισιράκοντα) Satis gloriose. Annumerantur nobis nationes, Dario vertigales, lib. III. 90 seqq., isto numero plures. Illae-ne vero Marathonium in campum contra Athenienses, et navibus quidem sexcentis, (lib. VI. 95.) venerunt? Iustius adiungitur, non profecto decere ταῦτος εἶναι στασιάζειν: adesse enim, οὐ τοῖς συμμάχοις στασιάζοντας, ἀλλὰ μαχουμένους τοῖς πολεμίοις, uti Plutarch. Aristid. p. 326. b. WESS.

35. ἵνα δοκίῃ) Scribendum arbitror ἵν' αὖ δοκίῃ: vel ἵνα δοκίῃ: iungitur enim ἵνα, significans ubi, ut apud alios, sic apud Herodotum, indicativo modo. [Vide Var. Lect.] In eandem sententiam Aristides loquitur Plutarchi T. I. pag. 326. b. Τὴν ἀρετὴν οὐκ ἀφαιρῆται τόπος, οὐδὲ ἀδωκεν ἧς δ' αὖ ὑμῖς ἡμῖν τάξιν ἀποδῶτε, περσιέμεθα, ποσειδόντες καὶ θεοδότητες μὴ κατασχίσαι τοὺς προκινδυνεύοντες ἀγῶνας. Apud

eumdem T. II. pag. 208. D. Agesilaus, λέγω, inquit, ὅτι οὐχ οἱ τόποι τοὺς ἀνδρας ἐντίμους, ἀλλ' οἱ ἀνδρες τοὺς τόπους ἐνδοκίμους. VALCK.

CAP. XXVIII. 7. οἱ ἀρχὴν ἰδόντες Ἕλληνας) H. Stephanus ob Vallae Latina mutavit in Aldo vitiosa, mutantique scripti codices resque ipsa addicunt. In scriptis Helotis, [lin. 9 seq.] singulos Spartiatas stipantibus Plutarch. Malign. p. 871. E. et Aristid. p. 325. A. nihil discordat. Vide supra c. 10. WESS.

[15 seq. παρὰ δὲ σφὶ εὗροντο -- ἱερὰναι Ποτιδαίων etc.) Corinthii a Pausania impetrarunt, ut iuxta ipsos starent Potidaeenses. Nemp Corinthiorum colonia Potidaea erat. Vide Thucyd. I. 56. S.]

28. Παλιῖς οἱ ἐκ Κεφαλληνίης) Iustissime. Laurentii Pallenses in Cephallenia nulli. Quarta urbium insulae Πάλη, cives Thucydidi Παλῆς Attica dialecto lib. I. 27., aliis Παλιῖς, Ionibus Παλιῖς. Lege Nob. Palmerii Graec. Ant. lib. IV. p. 528. Pausanias catalogo Graecorum, contra Marodonium ad Plataeas consistentium, Palenses non inseruit, sed alios, hic neglectos, lib. V. c. 23. WESS.

CAP. XXIX. 3 seqq. σύμπαντες ἰόντες ἀρμυρόν τρις τε μυριάδες etc.) In hoc numero gravis armaturae militum 36700. nihil inesse vitii liquet e sequentibus; primum enim praeter illos ψαλοὶ memorantur cum Spartiatis missi Helotes 35000, tum ceterorum Graecorum ψαλοὶ 34500. hi universi conficiunt 108200., quibus adiuncti tandem 1800 Thespienses summam implebant 110000. Herodotus infra: [cap. 30, 4.] σὺν Θισπιέων τοῖσι παρὲνσι ἑκαταρεῖναι αἱ ἑνδεκά μυριάδες. De his Graeciae libertatis statoribus intelligo Diodor. Sic. lib. XI. c. 30. ἦν δὲ ὁ σύμπαρ ἀρμυρὸς τῶν Ἑλλήνων εἰς δέκα μυριάδας: qui forsitan etiam scripserat εἰς ἑνδεκά: sed, quod addit, τῶν δὲ βαρβάρων εἰς πενήνην τε, longius etiam ab Herodoto recedit; iuxta quem [cap. 31.] ἰλλῖς βαρβάρων ἦσαν τριήνην τε μυριάδες, praeter Graecos Persarum partes sequutos, quorum ad Plataeas suisq. Noster suspicatur πέντε μυριάδες. Nostro loco memoratis, eadem 38700 ego quidem in capite superiori memoratis non reperiō, verum duntaxat 29700. Utrum in Aegimictarum numero, an et alibi vitium haereat, si Codices vulgatis congruunt, non facile definiri poterit. Ad ista Herodoti

Pausaniae catalogum lib. V. [cap. 23.] p. 437. comparanti occurrent inter illos, qui Πλαταιάσιν ἑμoxίσαντο ἐναντία Μαρδονίου τε καὶ Μήδων, quorum nulla fit in hac *Herodoti* recensione mentio, Κεῖσι, καὶ Μήλιοι, - - - Τήνιοι, - - - καὶ Κύβηιοι. VALCK. — Quod in superiori capite se nonnisi 29700. ὅπλιτας memoratos reperisse Vir doctissimus ait; si recte subduxisset calculos, eandem summam 38700, quam praeferunt *Herodoti* libri omnes, reperturus fuerat. S.

[10 seq. ὡς εἰς περὶ ἑκάστον ἑὸν ἄνδρα, πνιτανόσιοι etc.) Unus *ferre* circa quemque virum; fuere 34500. Si absolute et sine exceptione dixisset, unus circa quemque virum, numerus istorum leviter armatorum nonnisi 33700 fuisset. Nunc intelligi par est, (quod etiam alioquin credibile erat) nonnullis ex numero ὀπλιτῶν, de quibus hic agitur, duo aut plures leviter armatos, aliis vero nullum fortasse, praesto fuisse. S.]

13. καὶ ἑνὴν χιλιάδης) Utrum scribarum socordia, an alia culpa, haec in codicibus paucis non adpareant, quaerere nolo. Absunt male, si τῶν ψιλῶν praescriptus numerus lae caret. Potest disputari, cum Spartani (erant autem ad quinque millia) septenos, et Graeci reliqui singulos iuxta se ψιλοὺς viderint, amplior-ne levis armaturae militum catalogus poni debuerit? Nihil tamen membranae isthic innovant. WESS. — Vide proxime ante a vobis notata. S.

CAP. XXX. 7. ὅπλα δὲ οὐδ' οὗτοι εἶχον) Qui nec ipsi arma habebant Interpres; cui quidem arma si clypei fuerint, uti nonnunquam Latinis, monente *Salmasio* ad *Fl. Vopisci* Aurel. c. 7., insons erit. Revera hi *Thespienses* in huc erant armatura, οὐκ ἐν ἔκλοις, quales in *Heliodori* Aeth. IX. p. 428. *Pausanias* illos ὅσοι τῶν ὅπλων τῇ σκευῇ κοῦφον lib. IV. 29., hos *Polybius* crebro τὰ βαρὴα τῶν ὅπλων lib. I. 76. appellat. Conf. ad *Diodor.* XIV. 23. WESS.

CAP. XXXI. 1. ὡς ἀπεκρίθησαν Μακεδόνες) Cum *Macedonii* mortem lugere desierant. Publicum Persarum luctum supra narravit c. 24. Verbum Ἀπεικρίθησαν, Porto non intellectum, omissum in *H. Stephan.* Thes. recte vir Clar. vertit elegerant. Istam multis verbis vim indit praepositio ἀπὸ. In *Thucyd.* II. 61. ἀπαλγῆσαντας recte πανταμένους

ἀλλοῦν e Scholiis interpretatur Suidas, qui conferri poterit in 'Αποπεπόνηκας' 'Αποικισμῶν παλιωμένων' 'Αποικισμῶν' et in 'Αποσπενδάξιν': horum primum 'Αποπεπόνηκας' ex Aristoph. est Thesmoph. vs. 252. Luciani Lexiphanes §. 4. ἀποπεπόνηκας ποιήσει τὸν ὀφθαλμὸν. Menander, 'Αποπεπόνηκας πᾶς, ἰσοπέδῃ δ' αὐδῇς ἔτι, apud Stobaeum p. 212, 60., in cuius p. 585. sic scribendi videntur Alexidis senarii: Παλλὰ γ' ἀνάγαν καὶ τὸν ἀνδρὸς ἀποπεπόνηκας Πρωτίστον, ἀποπεπόνηκας γ' [·] ἀποπεπόνηκας δὲ Σαλαμῶν γινώσκεις, καὶ καταστῆναι πάλιν. VALCK. — De Alexidis versiculis conf. Athen. lib. II. p. 36. e. S.

8. δ, τι μὲν ἦν αὐτοῦ δυνατότατον) Sermo de Persia; quorum quod robustissimum contra Lacedaemonios Mardonium opposuit, quod infirmius vero contra Tegeatas. Nonne ergo δ, τι μὲν ἦν αὐτοῦ etc. quae elegans Cl. de Paus. coniectio? Alioqui τὸ δυνατότατον τοῦ στρατοῦ lib. VIII. 34. WESS. — Vulgatum αὐτοῦ tenent scripti libri omnes. S.

20. 'Αμπερακίτης) Recte hic et c. 28. ex Ionum ore, quae et Μαιῆται, Μαιῆτις, aliorum Μαιῶται ac Μαιῶτις, lib. IV. 123. Scio Stephani Byz. decretum in 'Αμπερακία probari ab Arch. et Vind., quod in Ionia invalidum iustius sprevisent. WESS.

25. ἀλλὰ τις αὐτῶν) Cum his utique proxima iungenda sunt, ἀλλὰ τις αὐτῶν καὶ τὰ Ἑλλήνων πόδες. [Nempe in ed. Gron. et superioribus post αὐτῶν interposito particula distinguebatur oratio, quod etiam in ed. Wess. propagatum.] Sed miror quomodo hi Phocenses dici possint [lin. 26.] περὶ τὸν Περικλῆα κατελημμένοι: qui supra VIII. 32., ἐς τὰ ἄκρα τοῦ Περικλῆος ἀνέβησαν, quique hoc velut receptaculum habentes illinc ὁρμώμενοι ἔφυγον τε καὶ ἔγαν τὸν Μαρδονίου στρατὸν. Praestiterit et hoc loco unā literā minus scripsisse κατελημμένοι. Huc spectant ista Plutarchi, de Herod. Malign. p. 868. F. αὐτὸς δ' Ἡρόδοτος ὅταν ἐκβῇ ἐν τοῖς Πλαταιικοῖς ὁμολογῇ καὶ Φωκίας παραγενέσθαι τοῖς Ἑλλήσιν. VALCK.

26. περὶ τὸν Περικλῆα κατελημμένοι) Solet montis nomen ita scribere; participium, postulante sermonis indole, itidem. Vertebant, apud Parnassum deprehensi: a quibus tandem? Κατελημμένοι, conclusi compulsique erant. Supra VIII. 27. ἵπτι τε γὰρ καταλάσαντες Phocenses ἐς τὸν Ἠπείρον, et cap. 32. Error est librariorum, ἀπὸ κατελημμένοι, κα-

ταυταμένους, et ἀπυλαμένους, καταλαμένους, confundentium. Vide lib. II. 141. IX. 69. etc. WESS.

CAP. XXXII. 7. οὐτε Ἑρμοσύβης etc.) De his lib. II. 164. εἰ δὲ μάχῃς ἐντίον παύονται μὲν Καλαίρις τε καὶ Ἑρμοσύβης. Profecto non illi μαχαιοφόροι, quod vetus interpunctio volebat, nuncupabantur, sed armaturā erant tali. Rem vidit G. Cuperus Epist. ad N. Heinsium, Syllog. Epist. Burmanni T. II. p. 690. WESS. — Perperam olim post Καλαίρις incisa erat oratio, iunctis verbis καλαίρις μαχαιοφ. S.

35. ὡς δὲ ἱππεύουσι) Dubitabam in Diss. Herodot., haecine, an pristinam ἀπτεκνέουσι, amplecterer? Causā ampliatā, Gronovii in partes ivi. Inconcinnum huic certe loco ἀπτεκνέουσι, in assimilando et comparando solens: opportunitus omnino videtur, ex melioribus advocatum membranis. Aeschyl. Choeph. 976. φίλοι τε καὶ νῦν, ὡς ἱππεύουσι παῖδες: et Supplic. vs. 252. καὶ γὰρ πολλὰ ἱππεύουσι δίκμων πῦν. Sophocles Oed. Colon. vs. 17. χῶρος δ' ὅδ' ἱερὸς, ὡς ἱππεύουσι, ἑρῶν Δαίφης: namque sic Maesi, H. Stephano notante. Eadem in fabula vs. 147. δουρίων, μακρῶν τ' ἔθ', ὡς ἱππεύουσι. In Trachin. tamen vs. 144. Πενυσμένη μὲν, ὡς ἀπτεκνέουσι, πῶρος, nec citra Codicum discordiam, qualis et in aliis. Illa vero Sophoclea absentiam τοῦ ἱερὸς ab Arch. legitimam declarant. Numerum autem exercitus Persici auctum qui cupit, Diodorum XI. 30. adeat. WESS.

CAP. XXXIII. 5. καὶ γένος τοῦ Ἰαμίδων Κλυτιάδων) F. Ursinus, vir doctissimus, ad Cicero. Divin. lib. I. 41. τοῦ Ἰαμίδων καὶ Κλυτιάδων citat, haud scio unde. Cicero ex P. Victorii, Ursini, P. Leopardi eccellente auxilio: Elis in Peloponneso familias duas certas habet, Iamidarum unam, alteram Clytidarum, haruspicinae nobilitate praestantes. Jam si Tisameus fuerit Clytiades et τῶν Ἰαμίδων, quemadmodum apud Pausan. lib. III. c. 11. p. 232., oportet, adfinitate nexae fuerint familiae, paterque eius ex Clytiadibus. Vide sis Pet. Victorium Van. Lect. XIII. 15. et P. Leopardum Emend. IV. 18.; neque λωσφίτρων [lin. 6.] praetervide, h. e. καλῶνται εἰς τὴν, uti deinceps. [lin. 19.] Vir doctus [Reisk.] disiuncta voce, λῶ εἰς τὴν, alii componunt. Μαγελῆι λεῖοσθρος ἢ λευκέρπρος, παντὶ δὲ ἰσχυροτέρως, quae, modo λέος leonibus et Hippocrati de Galeni et

Erotiani opinione fuerit παντελής, aliorum pertinebant WESS.

Ibid. γένος τοῦ Ἰαμίδαν etc.) Quum Elis in Peloponneso familias duas certas habuerit, Iamidaram unam, alteram Clytidaram, haruspicioinae nobilitate praestantes, ut scribit Cicero de Divin. I. 41., Tisamenum ἰόντα Ἡλείον, καὶ γένος τοῦ Ἰαμίδαν, meo quidem arbitratu dicere non potuit Herodotus Κλυτιάδην: ut mirer, de Clytidis et Iamidis agenti Leopardo Em. lib. IV. c. 18. hunc Herodoti locum mendae non fuisse suspectum. Ad ista, γένος Ἰαμίδαν, adscribi potuit a lectore, οὐ Κλυτιάδην, sive ἢ Κλυτιάδα. Sed Iamidam fuisse Tisamenum liquet ex Pausan. III. p. 232.; qui, Herodotum in his sequutus, Τισαμενῶ, αἶτ, ὅτι Ἰδαί τῶν Ἰαμίδων, λόγιον ἔγιντο: memorans item IV. p. 317. Εμμαντιν ὅτι Ἡλείον τῶν Ἰαμίδων: VI. p. 454. Thrasybulum ex eadem familia, et p. 495. vatem Eperastum τοῦ Κλυτιάδ γένους. Infra Herodoto, c. 37., Graecum vatem secum habuisse dicitur Mardonius Hegesistratum, ἀδερὰ Ἰδῶν καὶ τῶν Τελλιαδίων ἰόντα. Triplex hoc genus, οἱ Ἰαμίδαι, καὶ οἱ Τελλιαδαί, καὶ οἱ Κλυτιάδαι ubi memorantur Philostrato de Vit. Apoll. lib. V. c. 25. infelix prostat Olearii coniectura, nescientis veram lectionem iam demonstrasse Kühnium ad Pausan. p. 800. VALCK.

[7. μαντιομένη περὶ γένου) Suspectum videri poterat vocab. γένου: mirum certe, quod de prole consulenti Tisameno nihil, quod ad prolem proxime pertineat, responderit oraculum. At, si ita vel Pythiae vel personato phycuit Apollini, nostrum, puto, non est rationem facti ab illis reposcere. S.]

11. παρὰ τὸ πάλαισμα ἰδραμι etc.) Lucta victus abiit, ceteroqui quinquertio superaturus Hieronymum Andrium, Pausania testificante lib. III. 11. Vallae in his lapsum indicavit Pavius, correxit Gronovius. παρὰ in talibus excludere, ex G. Budaei praecepto, Casaubonus ad Strabon. X. p. 700. [p. 406.] docuit; quod Palmerium, nimium hic anxium videtur (Exercit. ad Graec. Auctor. p. 40.) latuisse. Ecce tibi Demosth. in Aristocrat. pag. 331. Ed. Tayl. Κίμων -- παρὰ τρεῖς μὲν αἰφῆκαν ψήφους, τὸ μὴ θανάτῳ χρημίσσασθαι: tribus exceptis calculis, ne capite lueret, Cimonem dimiserant. Adcommodatissime, neque fugit doctissimum Berglerem, Dis

Chrysostr. Or. IX. p. 141. D. ὥστε, ἴθι, παρ' ἐν μόνον θῆμα εὐδαίμων γέγονας: *uno gradu, quominus beatus censere, vincentis.* WESS. — Rariori hoc usu praepositionem παρὰ adhibuerunt *Isaeus et Demosthenes*: ille pag. 41, 36. παρὰ τίσταρος ψήφους μετέχει τῆς πόλεως, hic c. *Aristocr.* p. 436., Κίρανα - - παρὰ τρεῖς μὲν αἰθῆκαν ψήφους τὸ μὴ θανάτῳ ζημιῶσαι: hoc ante dixerat p. 430., τρεῖς δὲ μόνοι ψῆθον ἀντήγαγον τὸ μὴ θανάτῳ τιμῆσαι. *Herodoti Tisamenus Olympiaceam quinti tertii palmam reportasset, nisi lucta fuisset ab Andrio Hieronymo superatus*: παρ' ἐν πάλαισμα, *und lucta excepta.* *Herodoten Pausanias* explanavit p. 232., cuius verba huc commode retulit *Palmerius*, frustra dubitans de loci integritate, quem non male *Portus* tractavit. VALCK. — Eadem fere praepositionis παρὰ vis et ratio est in pervulgata formula παρ' ὀλίγον, *propemodum, nempe excepto minuo momento.* S.

16. ἡγμόνα τῶν πολεμίων) In *Vallae* correctis Latinis, *dux bellicorum certaminum*, adscito ex praegressis ἀγώνων vocabulū: id si nolueris, ἡγμόνα τῶν πολεμίων, prioribus non posterius, scripta suppeditabunt exempla. Atque hoc *Reiskius* praecoptavit. WESS.

18. ἀντιμα) Verbum de mercatoribus eximie adhibitum qui annonam incendebant, *Vallae* minus intellectum, recte iam ceperat *Portus*: ab *Herodoto* transsumsit *Dion Cass.* apud *Suidam* in Ἀντιμῶν. *Dionis* enim esse locum monuit nuper *Clar. Tourpius Em.* in *Suid.* pag. 42. Apud eundem *Dionem* XXXVIII. 5. *Pompeius* dicitur ἀντιμαίων εἰ καὶ ἀποσεμνύων ἑαυτόν. Idem illud frequentius dicebatur ἰστιμαῖν. vid. *Clar. Ruhnken.* ad *Timaei Lex.* p. 84. VALCK.

21. δυνά ἱποσίῃντο) Hoc multo tritius. Vid. c. 52. et 93. WESS. — At vidimus tamen etiam III. 24, 23. κλειόντων καὶ δυνά ἱποσίῃντων: et VII. 1, 5. πολλὰ δυνότιρα ἱποσίῃ. Quare videndum ne et h. l. ἱποσίῃ potuerit ferri, et hoc ἱπο, quod minus tritum est, debuerit etiam. S.

22. μετίσαν τῆς χρημοσύνης) *Χρημοσύνην* interpretantur oraculum, quo iure, nescio. Spartani profecto Delphico vati longe erant addictiores, quam eius ut responsa flocci facerent. Potius arbitror, usuram *Tisameni*, auxiliique eius insuper habuisse, cum nimia sibi expeteret. Scita *Homacriteae* philosophiae quid νόρος καὶ χρημοσύνη, satias et in-

digentia, fuerit, obiter *Philo Iud.* explicat Nib. H. Allegor. p. 62. A., ubi doctissimus *Mangeius*. WESS. — Suffragatur *Wesselingio* doctissimus *Schneider* in *Lex. crit.*, citans etiam *Plutarchi* libellum de *El delphico* c. g. (T. IX. ed. Huet. p. 229.) monensque desiderium etiam intelligi posse. Equidem hic χρησμοσύνη, ut apud *Poëtam* μαρτυροῦν, intelligendam putavi vaticinandi artem. Alteri tamen interpretationi patrocinari videtur quod ineunte cap. 35. legitur, Παρρηϊται, ἰδόντο γὰρ δεινῶς τοῦ Τισαμενοῦ. S.

24. καταλινον ματιόντις) μετίοντις, de sua pertinacia remittentes, ex opinione *Porti*. Malui. Codicibus monstrantibus, ματιόντις, illum arcessentes, sicuti lib. III. 15., nec discrepet *clar. Abreschii* coniectura. WESS.

25. εὐδ' οὐτω, ἴδη, ἴτι ἀρκεῖσθαι) Hunc locum supra itigi ad lib. VII. c. 160. VALCK.

26. τὸν ἀδελφεὸν ἐωυτοῦ (Ἦλην) Memorat Ἀγίαν, sive Ἀγίαν μακρυνομήνιν Ἀνάνδρην in praelio ad Aegos fluviem, septem Tisameni, *Pausan.* III. 11., unde usitatum familiae id cognomen: hincine vero Ἀγίαν τὸν ἡγούμενόν τινος Τισαμενοῦ *Lexico* suo p. 8. addiderit, in ambiguo *Cl. Ruhnkenius* inter reliquit. WESS.

CAP. XXXIV. 1-3. Ταῦτα δὲ λέγων οὗτος ἐμαίετο Μελάμποδα, ὡς εἰκάζεται, βασιλῆην τε καὶ πολιτηνὴν αἰτιόμενος) Melampoda Tisamenus Herodoto dici non potuit imitatus Ἀνελῆν τε καὶ πολυτῆν αἰτιόμενος, sed αἰτιόμενον, quod *Acidius* venit in mentem et *Koenio*, qui tamen scripsisse potius Nostrum suspicabatur, βασιλῆην δὲ αὐτῇ πολιτηνῆς αἰτιόμενον. VALCK. — Αἰτιόμενος cupidissime docti Viri *Reiskius* et *Pavius* αἰτιόμενος reformat, quippe Tisamenum spectans, Lacedaemoniorum ius civitatis, non regnum, sibi postulantem. Diceres plausibilem videri suspicionem. Quid si vero interpungatur, ὡς εἰκάζεται βασιλῆην τε καὶ πολυτῆν αἰτιόμενος, ut regnum et ius civitatis comparem, rogans, quae *Abreschii* observatio, opusne emendatione? Tisamenus in Spartanae civitatis quaerebat, Melampus partem regni Argivorum: pares ambo cupiditate habendi, valde disparēs in re desiderata. WESS. — Mireris a Viro doctissimo, quam verum praeclare vidisset, tamen et in graeco exemplo pravam verborum distinctionem, et in latina versione absurdum illud, regnum pariter et civitatem poscendo, tenuisse

Ἐμπεδοκλῆς Μελამπόδα αἰνέειν, postulato isto imitatus est Melampodem. Schaeferum prudentissimum virum, non dubito, si splendidam Herodoti editionem, quam imperfectam adhuc reliquit, adiecta nonā Musā absolvere ei placuerit, eandem nobiscum in constituendo interpretandoque hoc loco rationem esse probaturum. S.

12. τὸ τριμερές τῆς βασιλείας) Largiti sunt Melampodi, gratiam rependentes, Argivi τὰ δύο μέρη τῆς βασιλείας, Melampus vero cum fratre Biante portionem suam communicavit: haec Diodorus lib. IV. 68. Clarius Critici ad Pindari Nemaeon Od. IX. 30. purgasse Melampodem Proetidas oetrasque furere agitas μετὰ τῶν δύο μερῶν τῆς βασιλείας. Sibi servasse τὸ ἕμμεν, alterum dimidiatum Bianti ultro concessisse, ὥστε γινέσθαι τὴν ὅλην βασιλείαν τριμερῆ, Melampodides, Biantidas, Proetidas. Tot illic deinceps regiae familiae, sed legitimae. Vid. Pausan. II. 18. WESS. — Praeter dimidium regni, quod sibi Melampus postulaverat, insuper fratri suo postulavit tertiam regni partem, nempe tertiam partem dimidiati regni quod Argivis superasset, adeoque sextam partem totius. Igitur, quandoquidem conditioni subscriperunt Argivi, accepit Melampus cum fratre quatuor sextas partes, id est duas de tribus partibus totius regni, ut Diodorus Sic. ait et Pindari Scholiastes. S.

CAP. XXXV. 6 seq. μούνοι δὲ δὴ πάντων etc.) Neminem habuit Cragius, quem iure opponeret Herodoto, ut egregie Io. Mour. ostendit Misc. Lac. IV. c. x. Tisamenus et frater eius Hegias sic in Laconicam fuere oivitatem recepti, ut eodem uterentur iure, iidemque gauderent privilegiis, quibus prae reliquis Laedaemoniis fruebantur Spartiatae. Quibus Laedaemonii victoriam reportarunt, quinque praelia [lin. 7 seqq.] hinc eodem ordine recensuit Pausanias III. p. 233. In ceteris nihil est difficultatis; quarto loco memoratum [lin. 11.] exercuit Ioach. Kühnium et Iac. Palmerium; huius mihi in Herodoto verisimilis videtur coniectura, corrigentis Μεσσηνίων ὁ πρὸς τῇ Ἰθάμῃ: sed in Pausania neutrius placet tentamen. VALCK.

11. ὁ πρὸς τῇ Ἰθάμῃ) Bellum Spartanis Messenii una cum Helotis, occupatā Ithome, conflant: isthic res gesta in decem annos, longissime ab Isthmo. Thucydides lib. I. 101. et Diodorus lib. XI. 64. testes sunt. Ergo ὁ πρὸς τῇ

Ἰθώμῃ, ad Ithomen, veritati, Palmerio Pavioque observantibus, congrueret. Pausanias, haec Herodotea apertissime aemulatus, nonnihil inpedit, Laconic. c. 11. τέταρτον δὲ Ἰθώμῃσι Τισαμενὺς πρὸς τοὺς ἐκ Ἰσθμοῦ Ἰθώμην ἀποστεύσαντας, ἐπὶ τῶν εἰλωτῶν. Isthmum enim Ithomenque paene coniungit, nec sine suspitione reperti in Herodoto Ἰσθμοῦ, Isthmi. Sic maculae origo Pausaniam anteverteret; namque, meadum esse, nullus dubito. Illa vero Pausaniae an extra labis culpam? Palmerius Exercit. ad Gr. Auct. p. 41. negat, scribendum opinatus, ἐκ Αἰθίων Ἰθώμην ἀποστεύσαντας. quoniam inter rebellantes, qui Ithomen occuparunt, apud Thucydidem Αἰθῆναις, sive, uti Steph. Byz. citavit, Αἰθαῖαις. At illud Αἰθαῖα, Aethaea, oppidum, Ethnographo auctore, non Αἰθῆς. Pavius, cui Pausanias itidem vitio notabile, fingeat πρὸς τοὺς ἐκ Ἰσθμοῦ Ἰθώμην ἀποστεύσαντας τῶν εἰλωτῶν. Ithomen Isthmi, quippe in Peloponneso atque intra Isthmum positam, discretamque tali notatione ab Ithome Thessaliae. Bene ego memini, Ithomen montium (ὅπου εἰσὶν ἑνὸς ἰσθμὸς Ἰσθμοῦ) nulli magnitudine concedere, ex Meseniac. c. 9.; Ithomen Isthmi non reminiscor. Si Pausanias voces ἐκ Ἰσθμοῦ, ex corruptis Herodoteis fortasse addidit, abessent, in Pavii correctionem studio inclinarem. Alia doctissimus Kühnius. Quomodo autem cunque de Pausania statuetur, hic πρὸς τῇ Ἰθώμῃ, ad Ithomen, oportuerat. WESS. — Vide Var. Lect. Quum articulum ignorant probati libri, paullo erat proclivior aberratio a πρὸς Ἰθώμην in πρὸς Ἰσθμῷ, quam a πρὸς τῇ Ἰθώμῃ in πρὸς τῷ Ἰσθμῷ. Quod si aliunde constaret, non solum Ἰθώμην, sed et Ἰθώμην nomen fuisse oppido, de quo agitur, aut saltem monti, cui illud adstructum erat; in promptu foret ut suspicaremur, ἐν Ἰθώμῃ scripsisse Herodotum; quo posito, multo etiam proclivior futurus fuisset librariorum lapsus. S.

CAP. XXXVI. 2. ἀγόντων τῶν Σπαρτιατῶν) Ineptus interpres in Spartiatarum lunc ductor. [Quo magis mireris, tales ineptias in Latina versione Graecis adiecta intactas reliquisse Virum praestantissimum.] Pausanias imperator erat; Tisamenus vates, ab illo et Spartanis hoc in bellum ad Plataens ductus. WESS.

CAP. XXXVII. 3. ἐχέτατο perperam mutabatur. Ἐχέτατο numero multitudinis est, sicuti οὐρία VIII. 113.

αυτοπροβόλο V. 104, bonis, uti arbitror, avibus instructis.
WESS.

4. Ἡγεσίστρατον, ἄνδρα Ἡλείον) Mirum valde, *Hegesistram* *Ἀρουνδινὸν μάντιν* Plutarcho dici T. II. p. 479. s., quem Elide ortum et Telliae vaticini (lib. VIII. 27.) filium, aut nepotem certe, novimus. WESS.

9. πεισόμενος πολλὰ) Pristinum πεισόμενος non abieci-
bam in Diss. Herodot. ob Aetiochyl. vetsum, πρὸς κτήρα
μὴ λακτιζέ, μὴ πῆσας μογῆς, Agamemnon. 1633. et *Wetstenii*
Etymologi p. 624, 50. Dicta non urgeo, quoniam πεισόμενος
ex πείσσω scribarum saepe peccato progignitur. Exem-
pla in Heliodoro monstravi, nec repeto, hic meliores Codd.
secutus. WESS. — De verbi formatione πῆσσω passim
in probatis codicibus pro pervulgata πείσσω reperiunda,
neque praecise damnanda, consuli possunt quae in *Vat.*
Lect. et in *Lexico Polyb.* voce Πάτχων notavi. Certe a priore
verbo πῆσσω, unde est Aor. 2. ἔπυσον, et nomen πῆμα, legiti-
me πῆσσω formatur. Conf. *Etymol. M.* p. 662, 15 seq. S.

10. ἴδιδετο ἐν ξύλῳ σιδυρόδετον) *Ξύλον σιδυρόδετον*, cui vatis
inerti innexique pedes, illustrat S. Petrus ad Leg. Attic.
lib. IV. 9. p. 461. et ad *Act. Apostol.* xvi, 24. *Wetstenius*
aliique. WESS. — Quā formā, quāve structurā fuerit
illud compedis genus, quod hic Herodotus dicit, non li-
quet, mihi quidem. Si idem intelligatur genus, quod
ῥῶνξ vulgo nominabatur, colligi ex *Aristoph.* *Plut.* 276 seq.
videtur, fuisse lignum hoc cruri hominis circumdatum:
sic vero hand adparet, quo pacto, praeciso τὰρσῶ, id est,
antere pedē, manente talo, extricare homo reliquum
pedem e compede potuerit. Superest ut intelligamus, ip-
sum pedem, quocumque tandem modo, fuisse compede con-
strictum. Quo spectat lignea illa solea, qua constrictum
fuisse parricidam quemdam apud Ciceronem legimus, de
Invent. II. 50. et ad *Herenn.* I. 13. Quam in partem *Valla*
Scriptoris nostri verba his latinis expressit, ut erat ligneis
atque ferratis soleis vinetus: erudite sane et percommode,
nisi quod rectius lignea solea singulari numero dicturus
fuisset. Imperite vero et absurde Gronov. (cuius interpre-
tatio a *Wessel.* repeti non debuerat) ut erat constrictus ner-
vis ferro vinctis. Caeterum hand immerito mireris, quid
sit quod eodem ferro, quo et dimidiatum sibi pedem hic
Herodot. T. VI. P. II.

homo praecidit, et murum carceris perfodit, non ipsam discindere dissolvereque compedem potuerit. S.

24 seq. προσποιούμενος ξύλινον πόδα) Quam ligneum sibi pedem adscivisset. Plutarchi. de Frat. Amore p. 479. v. ὁ Ἀμφιδάμης μάλιστα ἀναγκαῖος πόδα ξύλινον προσποιήσατο καὶ Ἡρόδοτος τοῦ οὐκ οὐκ στήθεος: sed Eleus fuit Hegenistratus vates, non Arcas. Hinc vero verbi medii potestas clarissime liquet: alteri quid attribuere, vel acquirere, Pausaniae frequenter dicitur aliisque προσποιῶν. VALCK.

27. συγκακρημένον) Vir doctus, [Reisk.] cui in opinionem inciderat συγκακρημένον, aut, eodem sensu, συγκακρημένον, prudenter sententiam mutavit. Dudum Portus ἰχθὺς συγκακρημένον idem esse, ac odium casu fortuito susceptum, patefecit. WESS. — At nil opus est ut fortuitum casum urgeamus; quae notis nec per se verbo huic inest, nec huic loco admodum congruit: satis fuerit intelligi odium quod illi acciderat, id est, quod ille conceperat. Possit tamen fortasse, nec incommode, cum Reiskio fere intelligi odium quocumque demum casu ipsum inter et Lacedaemonios constatum. S.

32. κατὰ τὴν τοῦ ἰχθὺς τὸ Λακεδαιμονίων) Est idem ἰχθὺς τὸ ἰς Λακεδαιμονίους, de quo paulo ante: quo modo alia in re Diodorus Sic. τὴν εὐεργεσίαν τῆς γυναίκης, benivolentiam erga mulierem, lib. XVII. c. 24. ubi observata vide. WESS. — Similiter apud Nostrum III. 136, 8. ἐκ ἡμετέρας τῆς ἀναιδείας, indulgentiā adversus Democedem: Conf. Valck. id VIII. 30, 4. S.

CAP. XXXVIII. 5. Τιμηγερίδης ὁ Ἐφεύς) Eo nomine patriae flagitiosus proditor omnium librorum consensione c. 85. Pausaniae Τιμηγερίδης idem lib. VII. 10. Optimus dux itaque Arch. codex. WESS.

CAP. XXXIX. 5. αἱ ἐν Πλαταῖς φέρουσι) Aditum ex Cithaerone Plataeas versus Pausanias IX. 2. p. 715. patefecit: Δρυὸς κεφαλῆς, Capita quercus, et fabulosam tituli originem Philostratus Icon. lib. II. 19. fin. post Thucyd. III. 24. Τρεῖς κεφαλῆς non memini. Plura Boeotiae loca sunt, raro apud alios obvia. Livii lib. XXXV. 50. Hormaeum, modo tamen bene habeat, ubi reperitur? Nam Ἐρμούριον ἐν Κερωνίᾳ τῆς Βοιωτίας τῆς Εὐστράτιος, aut Ἀναγνώριον potius in Ethic. Aristotelis III. p. 46: a Liviano remotior. Ibidem ex Cephissodori lib. XII. περὶ τοῦ ἱεροῦ ποταμοῦ et

Anacimenes IV. Rerum Philippi, Ephorique lib. XXX. dicuntur Coronenses cum Boeotiis ἐκ τοῦ μετὰ τοῖσιν in Phocenses pugnasse. Quale vero id oppidum? Μετάτοισιν nemo novit. Sit Μετάτοισιν: quis illi testis, praeter *Steph. Byz.* ex eodem Ephori lib. XXX.? Insunt illi narrationi, historiam sacri belli et *Onomarchum*, qui semel ibi atque iterum mendosissime ὁ μόναρχος ὁ Φωκίης, spectanti, memorabilia complura, sed aliena et nunc negligenda. WESS.

10. καὶ ἀνθρώπους) Servos qui intelligunt, fruuntur arbitrio. Quem *Galenus* Praecognit. p. 458. suum dixerat *εὐαίτην*, de eodem μὴδὲ ὁρῶντες τὸν ἑκὼν ἄνθρωπον ἐν Πάμῃ. Consimiliter alii, a doctis ad S. *Lucae* Evang. c. xii, 36. advocati. Hic nec excluduntur, neque soli in periculum veniant. WESS.

12. ὡς δὲ ἄδην εἶχον) Excitat ista *Suidas* in Ἀδην, verbis subiecta *Platonis* e *Charmide* p. 163. c. ἐκείνη δὲ τῶν τοιούτων ἄδην εἶχουσι: cuius haec sunt in fine lib. VII. de Rep. ἄδην ἢδὲ εἶχουσιν ἡμῖν οἱ λόγοι περὶ τοῦ τῆς πόλεως ταύτης καὶ τοῦ ἀνέλεον ταύτῃ ἀνδρός. Frequenter obvia phrasis propria legitur potestate apud *Athen.* IV. p. 128. E. ὡς ἄδην εἶχουσι θρώσας. Utitur *Herodoteis* *Clar. Ti.* *Hemsterhustius* ad *Lucian.* [Nigria. c. 13.] p. 52. VALCK.

CAP. XLI. 1. οὐδὲν ἐπὶ πλεῖν) Recte, ni fallor, corrigit in litteris ad me datis *Koenius*, οὐδὲν ἐστὶ πλεῖν ἐξήντησαν: quae eadem infra leguntur e. 107; et e. 121.; nisi quod πλεῖον ibi sit pro πλεῖν. VALCK. — At vide V. 120. 6 et VI. 42, 1. ibique notata. S.

2. ὡς δὲ ἰδεῖσθαι ἐγγύθι ἡμῖν ἀντιπατήσιν αἰσθητοῖς) Duo forte postrema aliis etiam aberunt Codicibus, Ἰσθμῶν non lecta: iam antea dixerat e. 38., ἡμῖν δὲ ὅθι ἀντιπατήσιν αἰσθητοῖς ἡδὲ ἐγγύθι οὐκ ἔστι. Paulo post *Mardonius* περιημέκει τῇ Περσὶ [lin. 4 seq.] moram isdem ferebat impatienter; ut milites apud *Thucyd.* dicuntur ἀχθόμενοι τῇ ἰδέῃ, *NH.* V. c. 7. ubi notat *Wassens.* VALCK.

9. Ἀναξάνειαντας - - τὸν στρατὸν) Unicum talis structurae exemplum in *H. Stephani* *Thes.* T. I. 1895. ex *Musae* VIII. c. 60, 1. ἀναξάνειαντας πρὸς τὸν Ἰσθμὸν τὰς νῆας. Adstrui hoc potest, et cap. 57. ἀναξάνειαντας τὸν στρατὸν πρὸς τὸν Ἰσθμὸν. Quem post paucissima videbimus [lin. 11.] χερσὶ τοῦ ἀναξάνειαντας, eundem paulo forma τὰς νῆας χερσὶ

Diodorus XVI. 41. *χαλὸν κτήνισι Philo Iud.* Quod omnis Proh. Liber, p. 870. A. et Heliodorus Aeth. VIII. p. 398. scripserunt. WESS.

19. καὶ Θηβαίων γυνῶν) Adi ad cap. 2. Calliopea. Pater ex praecedente consultatione, et Artabazi (laudatissimi viri lib. VIII. 121.) sententia, uberem iam tum proditorum in Graeciae urbibus pullulasse proventus: qui quidem successerit laetissime Philippi Macedonis aevo, quando Demosthenes Or. pro Coron. p. 145. *παρὰ γὰρ τοῖς Ἑλλήσιν, οὐ τῶσιν, ἀλλὰ πᾶσιν ὁμοίως, θορὰν προδοτῶν, καὶ δωροδοκῶν, καὶ διὰ τῶν ἰσχυρῶν ἀνθρώπων, συνέβη γινίσθαι etc.*; ubi Orator non diffinitur, superiore memoria haud paucos fuisse. Quia Herodoto horum aliquid suboluerit, haud negaverim. WESS.

24. ἔτι πλεῖνας τῶν συλλελεγμένων) Nolo tot Codicibus *γινέσθαι* exturbantibus, oblectari: per Gronovii consilium. Auctius autem participium ad orationem, meo arbitrio aptius, in Reiskii quoque coniecturā. [Nempe praeteritum *συλλελεγμένων*, quod Reiskius etiam ex coniect. commendaverat; vulgato olim *συλλεγμένων* praetulit Vir doctus.] Quod ille autem ex *μηδὲ βιάζεσθαι* [lin. 25 seq.] *ἐκφεύγει μὲν ἰδίζεσθαι*, neque Graecorum mores imitari in extispiciis et victimis, laudare nequeo. Quis enim ita? Mardonii, nolentis τὰ σφάλματα βιάζεσθαι, ut invita litarent, mentem intellexit Interpres, Abreschio plausore. Alia in re Plutarchus Virt. Mulier. p. 244. c. *εἰ δὲ μὴ, χαίρειν ἱστῶν, καὶ μὴ προσβιάζεσθαι*. WESS. — Commodus Valla, nec eis (scil. extispiciis) vim inferre: atque hoc repositum malim pro eo quod a nobis positum, nec instituta violanda Persarum. S.

25 seq. *ἱστῶν χαίρειν, μηδὲ βιάζεσθαι*) Postremum, frustra forte tentatum, vir quidam doctus in *φράζεσθαι* cernit notandum. Sententiae, fateor, satisfaceret, vulgatas litteras prope accedens, *μηδὲ φράζεσθαι*: neque considerare, sive neque ad illa animum advertere; sic usitato *παράλληλῳ* duo prope modum *ισοδοξαμῶντα* hic quoque coniunxisset: τὰ σφάλματα *ἱστῶν χαίρειν, μηδὲ φράζεσθαι*. Ut extispiciam Mardonio, aio Euripidis Theseus, in Hippol. vs. 1058., τῶς ὅτι καὶ Φειδῶντας ὄρεσι πόλλ' ἰγὼ χαίρειν λέγω. Incertus Poeta in Stebaei Supplem. (Misc. Obs. VII. p. 190.) τὰς θυσῶν δ' ὅσ' Χαίρειν κελῶν θῶν ἄντι προσβιάζει sic enim legendum esse Ipsum illud Herodoti *χαίρειν ἱστῶν*, legitur eodem sensu in

γὰρ πολὺ τῆς νυκτός προέβη: Sallustii Iugurth. c. 21. ubi *per-
tumque noctis processit*, etc. WESS. — Sincerrum est
προελάσθαι: vitiosa scriptio Cod. Arch. Supra II. 121, 4. ὡς
πρόσω ἦν τῆς νυκτός. Idem illud aliis dicitur πολλὰς νυκτέ,
et περί μέσας νύκτας, vel μεσοῦσης νυκτός: postremum in ea-
dem hac habet historia pro Herodoteis Plutarch. T. I. p. 327.
v. Plato T. III. p. 217. v. ἀπαιτούμενη πόλις τῶν νυκτῶν. Xeno-
phon. Έλλ. VII. p. 367. 15. ἐκείνουδον μέχρι πόλεως τῆς ἡμέρας.
Deinceps narratum Macedonis Alexandri, Graecis faventis,
beneficium respicit auctor Epist. 28. inter Socrat. p. 6a.,
memorans τὴν ἐν Πλαταιαῖς ἐπὶ Μακεδόνου γεγενημένην εὐεργεσίαν.
Similia quaedam Herodoteis Aristidi dicentem facit Ale-
xandrum Plutarchus in Arist. p. 327. x. VALCK.

10. ὡς ἄνθρωπος ἦκει) Bene scripta exemplaria. Iustum
quoque in τῷ στρατοπέδῳ τοῦ Μυδῶν: cuiusmodi lib. VIII.
75. πύμασι ἐς τὸ στρατόπεδον τὸ Μυδῶν ἀνδρα. Nam τῶν Μυδῶν
unde in postremam inmigraverit editionem, dicere non
habeo. WESS.

CAP. XLV. 4. ἀπορήντα ποιούμενος) Redibit c. 93.
οἱ δὲ Ἀπολλωνιῆται ἀπορήντα ποιούμενοι, videlicet τὰ χρησιμὰ
occulta habentes oracula. Vult Alexander, sua Γραῖα, dicta,
occuli, ne propalam divulgentur. Fufetius ad Alhanos apud
Dionysium Ant. Rom. lib. III. p. 161. ἐκπεύω δὲ ὑμᾶς ἀσέβητον
ποιήσεσθαι, rogo vos, ut ea facita habeatis; quod priori pro-
pius. Aliis ἐν ἀπορήντῳ aut ἐν ἀπορήντοις ποιουμένων et γρήντα
parili in negotio, uti Appiani Iberic. p. 433. WESS.

9. οὐκ ἂν ἐβόλαιμι ὄρῳ) Codicis lectio ἱλαίμι, quam non
malam iudicat Galeus, in censum venias nequit: ἱλαίμι si
scriberetur in aliis, hoc vulgato non esset deterius, ἐν
ἱλαίμῳ δὲ δουλωμένην οὐκ ἂν ἱλαίμι ὄρῳ τὴν Ἑλλάδα: sic τὸ
χεῖρον ἀντὶ τοῦ βελτίονος αἰρεῖσθαι, et similia reperiuntur pla-
rima. VALCK. — In nostra Var. Lect. temere prae-
missa est Notula, quae huiusmodi esse debuerat: 9. ἡ-
λοιμι) ἱλαίμι Arch. S.

11. πάλαι γὰρ δὲ ἐμάχεσθε) Vir eruditus, quem Oe-
terum ferunt, margini Aldinae alleverat, *mandam videtur*,
forte ἐμάχετο, pugnasset; quod libris invitis non obtruden-
dum. Pugnasset utique Mardonius, si sacra addixissent,
nec minus ipsi Graeci, ad quos Alexandri oratio. WESS.

14. Recte dedit Cl. Gronov. κατὰ βέλῳ γὰρ μὴ πόλιν

οαλιχθῆται: hoc enim moris est Herodoti, non ααλιχθῆται: neque hic locum invenit Galeo probatum καταβωδῆται: VALCK. — Καταβωδῆται, cui Th. Galeus primas dedit, praeter formam Ionicam cur potius censeatur, nihil habet. Taceo, id verbi tempus, ut grammatici loquantur, rei disconvenire. WESS.

20. Ad ista, ὅς Ἑλλήνων ἴσταν οὕτω ἔργον παράβολον ἔργουμαι, quae mihi quoque sic scripta placeant, haec respondent Plutarchi T. I. p. 327. B. ἤνω ἰα κινδύνων τὸν μέγιστον εὐνοία τῇ πρὸς ὑμᾶς αἰρούμενος. VALCK.

CAP. XLVI. 5 seqq. ὑμῶς μὲν - - τοὺς Ἀθηναίους etc.) Priora si certa fide nituntur, sequentibus tamen insunt nimis Atheniensibus honorifica, quaeque cum Spartanorum superbia minime conveniant. Herodoti fide referens ista Plutarchus in Aristid. p. 328. A. quid de his sentiat aperit in lib. de Herod. Malign. p. 872. B., tanquam rem ridiculam traducens praeter cetera, αὐτοῖς Πανωσιάν καὶ Σπαρτιάτας τῆς ἡγεμονίας εὐφισθῆαι, - - - οἷς ἀπὸ τῆς τῇ πρὸς τοὺς βαρβάρους μάχης ἀπολογουμένους: quorum postremum in ἀπανωμένους forsan erit mutandum. VALCK.

9 seqq. ἡμῖς δὲ ἄπειροι etc.) Mira Pausaniae mora et tergiversatio. Ad Thermopylas Spartanorum plures non inulti occubuerant; patriae decus, quod Xerxi Demazatus lib. VII. 102. ostentarat, nullo modo dedecorantes. Adeo ne, quod eorum evaserint nulli, Medi terribiles? Haud praeter veritatem Isocrates Panathen. p. 272. B. de bello adversus Xerxem, ἰν ᾧ πλείον διατήγοντο Ἀθηναῖοι Λακεδαιμόνιοι ἐν ἀπασι τοῖς κινδύνοις, ἢ καὶ τοῖς ἄλλοις. Magna certe Atheniensium gloria, cum Moderum nomen Graecis omnibus audita esset formidolosum, eorum inpetum et arma repressissae, lib. VI. 112. Adde Plutarch. Aristid. p. 328. C. WESS.

20. καὶ ἡδονήσεις ἡμῖν οἱ λόγοι γιγνόμενοι) Adatipulor Pavis, ex Vallae Latinis, pronomen mutanti. Favent ochedae, et orationis, ut cuivis adparet, tractus. WESS.

CAP. XLVII. 9. ἐπὶ τοῦ εὐνοήμου) Ut cum Arch. faciamus, [ἐπὶ τοῦ εὐνοήμου scribente] causa non urget. Et illi nimis suspiciosi, qui ob praecedens ἡγετονίαν Σπαρτιάταις, melius et ornatius ἐπὶ τοῦ εὐνοήμου τοῦ Πέρσας futurum praescribunt. Quis obtuso ita ingenio, ut Persas Macedoniam illam in pantem ducturum non advertat? WESS.

— Ἐπὶ τὸ εὐώνυμον significat in laevum cornu; ἐπὶ τὸ πινόμενον, versus laevum cornu. Priusquam in locum, quo quis dicitur, perveniat, versus illum locum ducendus est. S.

CAP. LXVIII. 4. ἐπαγλωμένῳ) Ratio doctrinæ Th. Galeum fugit, ἐπαγλωμένῳ præferentem. Causa ad lib. VII. 182. adscripta fuit. In vicinis [ἐπ. 9.] καὶ τὸ ξὺν ἐκλείποντας ὁμοίως potius, quam ἐτάσειν, censui. Τὸ ξὺν enim tali in re præcipue probare Scriptorem, admonitione non eget; ad hoc conmutantur hæc voces c. 21. WESS. — Equidem cur alterum h. l. prætulerim nomen, in Var. Lect. declaravi. S.

15. μούνοισι Πέρσῃσι) Aptius mihi videtur ante vulgatum, βουλόμενοι μούνοισι Πέρσῃσι μάχεσθαι: utrumque hic ab Herodoto positum Koenius suspicebatur, βουλόμενοι μόνῳ μούνοισι Π. μ.: excitans inscriptionem Iliadis Hom. H'. Ἦος δ' Αἴας· πολέμῳ μόνῳ μόνος Ἕκτορ· δίῳ. Euripides Heraclic. π. 308: ἐμοὶ μόνος μάν. Μάχην συνάψας, ἢ πτανὸν ἄγαν λαβεὶ τοὺς Ἡρακλείους παῖδας, ἢ θανόν ἐμοὶ Τιμαῖς πατρίους καὶ δίῳσι ἔχον ἄφες. VALCK.

15 seq. ἄρτισι ἰόντις ποίειν ταῦτα, οὐδὲν etc.) Aldina hæc interpunctio commodissima. Omnia Persas respiciunt, qui cum parati essent ad ea facienda, quæ de Spartanis sibi sponderant, nihil horum animadvertabant. Sententiam nuncii Bersici præter Pavium adocutus et Reiskius est. Vulgo post ταῦτα amplior locabatur distinctionis nota. WESS.

21. μαχησόμεθα) Laurentius dimicemus, id, quod rediit, vertens. Non sane Persæ pro barbaris ἴσσι πρὸς ἴσους Spartanorum pugnaverant, sed hanc illis conditionem ferunt. Hinc brevi ἡμῖς δὲ διμαχησόμεθα, et præclare Arch. codex. WESS. — Vidit Koenius legendum μαχησόμεθα, quod in Arch. cod. repertum docet Diss. Herod. p. 136. VALCK. — At hoc, ab uno illo codice oblatum, vereor ne unius librarii arbitrio debeat. Viros doctissimos, qui istud unice probarant, turbasse videtur parum commoda ratio qua in hac regione distincta olim in editis Musis verba erant. Quum enim l. 18. post ἄρχομεν nonnisi leviter incisæ esset oratio, ista verba ἀλλ' ἡμῖς ἄρχομεν, quibus concluditur apodosis respondens pretasi ἐπειδὴ οὐκ ὁμοῖς ἤσαν, ita acceperant quasi superioribus connexa essent, idemque

valerent ac si dixisset ἀλλ' ἰσχυρὰ ἡμεῖς ἀρχόμεν, sed quoniam nos incipimus: quo posito, utique commodius debuit videri, ut dein μαχεσόμεθα consequeretur, quam ἰμαχεσόμεθα, quod equidem revocandum censeo ita interpretandum ut in *Var. Lect.* significavi. Caeterum ad sententiae summam parum utique interest. S.

Ibid. καὶ ἢ μὴ δούκει) *Pristina*, ni fallor, revocabitur scriptura, καὶ ἢ μὴ δούκει: quibus recte succedunt [*lin.* 23.] αἱ δὲ καὶ μὴ δούκει. VALCK. — *Medioceum* non laudo, *Viro celeberr.* [*Gronovio*] ἢ μὴ δούκει contra sermonis genium obtrudentem. WESS.

CAP. XLIX. [4. ψυχρὴ νύξ, frigida (i. e. vana) victoria. Vide VI. 108, 10. et ibi notata. S.]

8. προερίσθαι ἀποροί) Ad nexum προερίσθαι εὐποροί, [quod *Aldius* dederat,] ad pugnandum expediti, adcomodati, utpote ex equis pugnantes, ἱπποερίσθαι, atque ad hostes lacessendos maxime habiles. Quam tamen sententiam Codd. nolunt, προερίσθαι ἀποροί praebentes, quod de conflictu, quo cominus Graecos urgere conmode haud poterant, accipitur. In equis erant, unde iaculis sagittisque incestant, αἱ ἱπποερίσθαι, pariter ac Παρθύνων et Μάδων ἱπποερίσθαι *Appiani Bell. Civil.* IV. p. 1001. et 1024. mox ceterim euntes apud *Plutarch.* in *Crass.* p. 558. v. WESS. — Ἀποροί, *Vallae* lectum et in *Arch.*, recte restituit *Gronovius.* *Lib.* IV. c. 46. *Soythae* dicuntur ἀμαχί τε καὶ ἀποροί προερίσθαι. VALCK.

8-10. τὴν κρήνην τὴν Γαρρυφίην --- συνεισράξαν καὶ συνέχυσαν) Respicit haec *Pausan.* lib. IX. [c. 4.] p. 718. ubi, τὴν κρήνην, αἶτ, τὴν Γαρρυφίην Μαρδόνιος καὶ ἡ ἑπὶ τοῖς συνέχυσιν ἡ Περσὶν. Apud eundem etiam alibi legitur συγχύσαι κρήνην, X. p. 840. quod συγχύσαι dicitur *Herodoto* IV. 120. τὰ ὄματα καὶ τὰς κρήνας συγχοῦν, aggesta terra puteos et fontes obstruere, ut hostes aqua destituantur. VALCK.

CAP. L. 3. seq. ἀλλὰ γὰρ τοῦτων etc.) Aderit, quod quaerebat *Vár* doctissimus, [scil. dein τὸδε μᾶλλον requisiverat *Reiskius*] si retracto tantum in primam accentu scribatur ἀλλὰ γὰρ ταῦτων τοῦτων ἰόντων μᾶλλον σφαις ἰόνται alio enim --- μάγια ἱπποὶ angebant: reddit enim nunc rationem paulo ante de Graecia duobus dictorum, qui, exercitu aqua privato, et ab equitatu hostium infestato, εὐπο-

λήχθουν περί αὐτίαν τι τούτων καὶ ἄλλων. VALCK. — Placet Abreschii et Valckenarii ἄλλα γὰρ, τούτων τούτους ὥστε, μάλα, etc., alia enim, his ita se habentibus, magis eos arguunt. Praecessit ἐνελήχθουν περί αὐτίαν τι τούτων καὶ ἄλλων, eo ducens. Habent autem ὁπίωνες [lin. 7.] quidpiam sibi singulare, a Porto ex dialecto derivatum, cui simile nihil. H. Stephano propterea Thes. T. II. p. 1360. ὁπίωνες probatur, ad quem modum ὁπίων lib. V. c. 111. et in Homero, Aeschilo, Euripide atque aliis. Consentiet, modo leviter adiutetur, Arch. liber, me nihil dissentiente. WESS. — Iterum vero cap. 51, 21. in eandem vocabuli formam libri omnes consentiunt: neque profecto causa idonea subest, cur Herodotum, qui (ut hoc uno utar) pro Homero Ποσειδάων et Ποσειδάωνες, Ποσειδών et Ποσειδάωνες dici, non item, pro communi ὁπίων, suo idiomate ὁπίων, ὁπίωνες, dicere potuisse credamus, quamvis idem alibi communem formam ὁπίων tenuerit. S.

CAP. LI. 3. αἱ Πέρσαι συμβολὴν ποιήσονται) Negativum ex Arch. Valla, et Vind. valde laudat doctissimus Th. Galeus, mihi nec plane necessariam nec inconcinnam. Super Scriptor c. 44. ἢν ἄρα ὑπερβάληται τὴν συμβολὴν Μαρδόνει, καὶ μὴ ποιῆται, ubi si voluisset, ἢν ἄρα ὑπερβάλων τὴν συμβολὴν Μαρδ. μὴ ποιούμενος, quis culpasset? WESS. — Recte mihi adscita a Schaefero negativa particula visa est, quam in tali oratione adiectam amat graeci sermonis genius. S.

10. ὄνομα δὲ οἱ Ὀϊρεῖν) In duodecim filiabus Asopi nulla Oeroë apud Diodor. IV. 72.; eandem Apollodorus, qui viginti Asopo dat lib. III. 11, 5., nominatim negligit. Pausanias vero, θυγατέρα δὲ εἶναι τὴν Περσέην τοῦ Ἀσώπου λέγουσι, lib. IX. 4., quod ego nomen hinc corrigendum arbitror. WESS.

CAP. LII. 11 seq. ἔθεντο πρὸ τοῦ ἱεροῦ τὰ ὄπλα) Castra metati fuerunt, sive, ut sequitur, ὑπερκαταβάντες. Tale lib. I. 62. καὶ ἀντία ἔθεντο ὄπλα, et castra ex adverso posuerunt. Tale Dionysii Antiq. lib. III. p. 193. ἀγχοῦ ἐθῆναι τίθενται τὰ ὄπλα, pluraque alia. Non repeto de usu dictionis vario adposita Diodoro lib. XII. 66., quibus optima Fr. Vigeri adnotatio ad Eusebii Praep. Evang. lib. XIII. 68. accedere poterit. WESS. — ἔθεντο τὰ ὄπλα, id est

ισμετωιδεύαντο. Hoc sensu phrasin δίδωσι τὰ ἔπλα frequenter inprimis Xenophon: Έλλ. V. p. 329, 40. ἔδωκε πρὸς τῇ πόλει τῶν Ὀλυμπίων τὰ ἔπλα. VI. p. 349, 2. ἔδωκε τὰ ἔπλα κατὰ χάριν ἰδίῃ ἄμικτα. De vario huius locutionis significato egerunt P. Leopard. et H. Vales. vid. Clar. Wess. ad Diodor. T. I. p. 524. et T. II. pag. 428. Est in his τὸ ἱόν, Iunonis Cithaeroniae, Ἑραῖον saepe dictum in sequentibus. Apud Plutarch. in Arist. p. 329. ε. Pausanias vultu ad τὸ Ἑραῖον converso εἶπετο Κωκυρινίᾳ Ἑρῇ καὶ Διοὶς ἄλλας, οἱ Πλαταιῖδες γὰρ ἔχουσιν. VALCK.

CAP. LIII. 1. περὶ τὸ Ἑραῖον) περὶ τὸ ἱόν Vallae et Arch. mera est παραδιόρθωσις. WESS. — Nisi mera libraria aberratio. S.

8. Ἀνομφάρετος) In Aristide Plutarchi p. 328. ε. *Anompharetus*, ἀνὴρ θυμωδὴς καὶ φιλανδρὺς, ἔκπαλαι πρὸς τὴν μάχην παρῶν, οὐκ ἔφη λείπειν τὴν τάξιν, ἀλλ' αὐτοῖσι μένων μετὰ τῶν ἑαυτοῦ λοχητῶν ὑπεστησέναι Μαρδόνιον. VALCK.

Idem. λοχητῶν τοῦ Πιτανητίων λόχου) Adstipulor Gronovio, et Herodoto λοχητῶν c. 21. usurpanti. Nec decerne tamen λοχητῶν, ut Aldus. et pauci, Graeciae finibus expellendum. Λοχητῶν (qui vitiose in Onati fragmento apud Stob. Eclog. Phys. p. 4. λοχαρχίτας) usus non spernit, sedum Sophoclis ἀρχοντιῶν, Strabonis pluriumque κυματιῶν, Philonis Iud. πιδονατιῶν: quibus ad prime λοχητῶν convenire, quid diffitemur? Vellem subsidium λόχῳ Πιτανητίων in promptu adesset. De illo Hesychius, ὁ Πιτανήτης λόχος αὐτοσχεδονίζων, οὐκ ὦν ταῖς ἀλυσίαις, legens vestigia Thucydidis lib. I. 20., diserte cohortem Pitanuten in Spartanorum militia unquam fuisse negantis. Quid Nostrum in errorem coniecerit, an tribus φυλῇ Πιτάνη, qua de Hesychius, an aliud, prorsus ignoro. Rem Io. Meursius docto tractavit Lect. Att. lib. I. cap. 15. WESS. — Dictus-ne Anompharetus fuerit Herodoto λοχητῶν τοῦ Πιτανητίων λόχου, an τοῦ Πιτανητίων λόχου, si variant Codices, vix decerni poterit: Πιτανητίων Koenio placebat, quia paulo post scribit τὸς λόχον τὸν Πιτανητίων: atque ita Thucydides, Herodotus respiciens, τὸν Πιτανητίων λόχον fuisse negat Lacedaemoniis lib. I. c. 20. Hac de re notatis in Att. Lect. I. 16., quaedam Meursius adiecit in Miscell. Lason. p. 100. Μόρῃς et Λόχῳ, non distinguentia Meursii errorem corrigit H. Koenig.

les., cui suffragatur *Fi. Hemsterh. ad Lucan. [Tim. c. 50.] p. 164. Ex Thucydid. V. 68. in Schol. ad Aristoph. Lys. va. 454. pro Νικηστῶν scribi poterit nomen Σικυρῶν: quod faveat vulgatae apud Herodot. lectioni Πιτανῶν. VALCK. — Πιτάνη, Laconiae oppidum satis notum: quod cur silentio praeterierit *Stephanus Byz.* nescio; sed de eo consuli possunt quae memoravit *Holstenius ad Stephanum*, et *Cellarius Geogr. Antiq. T. I. p. m. 1207.* Hoc ex oppido, cuius incolae Πιτανῆται (sive dorico idiomate Πιτανῆται) dictos fuisse ex hoc *Herodoti* loco intelligi videtur, credibile est fuisse in Lacedaemoniorum exercitu manipulum, quem perinde et Πιτανῆται λόχον et Πιτανῆται λόχον *Herodotus* dixit, cui manipulo *Amompharetus* fuerit praefectus. Iam, quod *Thucydides* discrete negat fuisse unquam apud Lacedaemonios Πιτανῆται λόχον, non continuo inde confectur errasse *Herodotum*. Potuerat etiam *Thucydides* aliquatenus in errorem induci: potuerat ille ex Spartano quodam quaerere, sit-ne in exercitu Lacedaemoniorum λόχος aliquis, qui Πιτανῆται proprio nomine adpelletur; cui respondere potuerat Spartanus, nec sua aetate esse talem, nec, quoad ipsi compertum, umquam fuisse. Quod quidem non evincit, falsum *Herodotum*, quum scriberet *Amompharetum* ductorem fuisse manipuli Πιτανῆται; quod ille sive e literarum monumento quodam, sive ex hominum illius aetatis fide haud indignorum testimonio potuerat accipere. S.*

14. κίνου ταῦτα νενωμένου) Excellenter echodae *Arch.* atque ex vetere dialecto. *Hesychius*: Νίνωται, ἐν νῶ ἔχου, ex *Sophocle*, cui *Etymologus* in Νίνωται adscribit; ubi et hoc *Anacreontis*, ὁ δ' ὑψὺν νενωμένος, sublimis animo agitur. Cognita et Nostri sunt ἀλίστας δὴ τούτους, — — ἐνέωται, τὸ χυμῶνα παρῆς etc. lib. I. 77. et ὁ δ' ἐνέωται τὰ λείποντα ibid. c. 68. Sint-ne vero ex ἐνέωται et ἐνέωται contracto, an ex vetere νῶω, unde νῶσαι ex Nostro *Eustath. ad Poët. p. 1424, 31. [Odys. p. 66, 1. ed. Bas. ubi Nostri latum I. 68, 15. respexisse videtur:]* anceps in Grammaticorum dissidio controversia. Contra insurgit doctissimus *Rich. Dawes* *Miscell. Critic. p. 102.* Negat sibi posse persuaderi, *Herodotum* verborum illorum formam talem in modum continuasse, cum ne Attici quidem in illis crasin addi-

buerint. Quid ergo τῷ βύτας, ἀμβώσας, βυθήσας, προσβυθήσας, similibusque fiet? Νώσάμενος Callimachi est in Suida. Νώσασθαι redire reddique debet Perictionae apud Stob. Serm. LXXXIII. p. 487. τὴν ἀρμονίαν ΓΥΝΑΙΚΑΝΩΣΑΣΘΑΙ δὲ Φρονήσιός τε καὶ σωφροσύνης πλήρη. Sunt enim, ut praescripta vides, incondita et sine sensu. Voluit doctissima matrona τὴν ἀρμονίαν ΓΥΝΑΙΚΑΝΩΣΑΣΘΑΙ δὲ κ. λ. Harmoniam notae oportet mulierem, prudentiā et modestiā plenam; quae elegantissima Clar. Valchenarii loci instauratio. Haec olim in Dissert. Herodot. p. 156., quibus meritissimo Cel. Ernesti Excursus ad Callimachi Hymn. in Iov. vs. 87. aptabitur. WESS.

· Ibid. τὰ κῦτ' ἀναίνομένου) Nusquam alibi Nostro usurpatum hinc etiam iure verbum auferetur ἀναίνομαι: atque unius auctoritate Codicis optima lectio restituetur, τὰ κῦτ' ἀναίνομένου, egregie firmata in Diss. Herodot. p. 156.; ubi meam quoque Vir summus coniecturam memorat in fragmento Perictiones Ionico corrigentis, τὴν ἀρμονίαν γυναῖκα νώσασθαι δὲ Φρονήσιός τε καὶ σωφροσύνης πλήρη, apud Stobaeum p. 487, 18. In eodem fragmento p. 488, 25. scribi poterit ἐνταυμένην: et vs. 31., ἀνδράσι μὲν γὰρ ἐπιχωρεῖται αἶμαρ τὴν αὐτὴν, γυναῖξί δὲ οὐκ ἐστὶ, τιμωρὴ δ' ἐφίστηται νώσασθαι οὐ τὸν αἶμαρ, δὲ καὶ μὴ ζήλοσπταιν. In his postremis, pro ἐφίστηται ὄσασθαι, sic legendum vidit etiam Doctiss. G. Koenigius. Praeter alia huius generis dabit Hesychius: Νώσασθαι, Δι' οβίσθαι, ἐνδυμπήσαι, νοῆσαι. Rariora quaedam servavit Etymol. in Νόσται, pag. 601. conf. R. Bentley. ad Callim. Hymn. in Iov. vs. 87. VALCK.

· GAP. LIV. 4 seq. τὰ Λακεδαιμονίων Φρονήματα, ὡς ἄλλα Φρονέστων καὶ ἄλλα Λεγόντων) Redi ad lib. VI. 108. atque adiunge Euripidea de Spartanis reliqua: ψευδῶν ἀνακτῶν, μακρομήφοι κακῶν, Ἐλικτὰ, πούδιν ὕγις, ἀλλὰ πᾶν περίε Φρονήσας. Androm. vs. 447., ubi Barnesius et Io. Meursius Miscell. Lacon. III. 2. WESS. — Athenis Lacedaemoniā traducebantur ὡς ἄλλα Φρονέστας καὶ ἄλλα Λεγόντας, tanquam aliter atque animo gerebant loquentes. Talem Achilles Homeri mortis inquit oderat in Ἰλ. 1. 313. Ὅς χ' ἔτρεον μὲν κίβδη ἐνὶ Φρονί, ἄλλο δὲ βάβη: sive qui Νοεῖ μὲν ἔτρεα, ἔτρεα δὲ τῇ γλώτῃ κ' ἄλγυ, ut loquitur Plato Comicus in Scholi. ad Aristoph. Av. 168. De Spartiā testimonium est Euripidis in An-

drom. vs. 446., Σπάρτης ἔνοικαι, δόλια βουλευτήρια, Πυλῶν
 ἀνακτες, μηχανορῥάφοι κακῶν, ἑλίκτα, κοῦδεν ὕγιες, ἀλλὰ πᾶσι πῖμα
 φρενοῦντες: in quibus, praeter βουλευτήρια, postrema quoque
 sic exhibet MS. Florent. prout illa legit Plutarch. T. II. p.
 4073. c. et p. 1102. c. Sed Euripidis sequentia Herodotici
 plane conveniunt: λέγοντι; ἄλλα μὲν Γλώσση, ἐρεῖται; ὅ
 ἄλλ' ἐφρυσεῖσθ' ἀνί. Fraudes et perfidiam Lacedaemoniis
 saepius obliicit Aristophanes, velut in Pace vs. 1065. Σπ
 ῥάκας πεποῖνθ' ἄνδρες χαροποιῖσι πινύκας: --- ἀλωπεκίδες τι
 πισθε, ὦν δόλια ψυχὰι, δόλια φέινε. Omnium acerbissi-
 mum est, quod legitur in Archarn. vs. 307. Οἶτον εἶτι βο
 μός, οὔτε πιστις, εὐθ' ὄρκος μίνι: quo pertinet Iphicraſis de
 Lacedaemoniis dictum apud Demosth. c. Aristocr. p. 421.,
 quod Laconi perperam tribuit Dion Chrys. pag. 659. c.
 VALCK.

CAP. LV. 9 seqq. λαμβάνει πῖτρον etc.) Iuxta Plu-
 tarch. in Aristide p. 328. E. ἀράμινος ταῖν χειρῶν πῖτρον μέγας
 ὁ Ἀμομφάρετος, καὶ καταβλῶν πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Παιωνίου,
 ταύτην, ἔφη, ψῆφον αὐτός περὶ τῆς μάχης τίθεσθαι: hic apud
 Herod. ταύτην τῇ ψῆφῳ ψηφίζεσθαι ἔφη, μὴ φύγιεν τοὺς ξίνας:
 his proxima subiecerat, ξείνους λέγων τοὺς βαρβάρους: vo-
 cem hanc ξείνους repetitam [lin. 12.] ex cod. Arch. repe-
 terabit Noster: vid. Diss. Herod. p. 136. Non literae tra-
 tum et syllabae, sed integrae voces, quae repeti debe-
 rant, saepe sunt a librariis, ut notum, scinzel tantum
 positae: novum praebebit omissionis exemplum, qui ad
 manum est, Dion Chrys. in cuius Or. I.VI. p. 565. c. scri-
 bendum Ἕλλαν Ἕλλήνων: sed gravis eiusdem locus est af-
 fectus in Or. LXXIV. p. 642. A. τὸ αὐτὸ δὲ τοῦτο καὶ πρὶ
 ἀνθρώπους πεπνύσθαι οἱ πολλοὶ τῷ μὲν ἐκ γυναικός; etc. Voces
 οἱ πολλοὶ τῷ absorpserunt nomen Ἰππολύτου: corrigendum
 sine controversia, οἱ πολλοὶ Ἰππολύτου μὲν ἐκ γυναικός; etc.
 nam quae subiicit Dion, Euripidei sunt Hippolyti verba vs.
 616. VALCK.

12. ξείνους λέγων τοὺς βαρβάρους) Repetitam vocem ex
 schedis revocavi. Supra cap. 11. καὶ δὲ δουλίαν εἶναι --- ἐπι-
 χότας ἐπὶ τοὺς ξίνας) ξείνους γὰρ ἑκάλει τοὺς βαρβάρους.
 Suntque similium passim iterationes, III. 12. VI. 109.
 Amomphareti, ἀνδρὲς θυμειδῆς καὶ φιλοκινδύου, ἰπταλὺν πρὶς
 τὴν μάχην σπαργῶντος; audax facinus Plutarchus Aristid. pag.
 328. F. haud contempsit. WESS.

CAP. LVII. 5. ἰδίῃ τέχνῃ ἀπολαύειν αὐτὸν) In nuperis docti viri, [Reiskii,] haec intelligere negantis, conjecturis, οὐκ ἴδιῃ δὲ τέχνῃ ἀπολαύειν, se descrii prae stultitia, aut callida fraudis dissimulatione. Quale equidem consilium Anompharetum, tametsi animosissimum, de suo impetratore mente agitasse, non dixerō. Potius erit, ἰδίῃ τέχνῃ industriam rectamque disciplinae artem accipere, sicuti ἰδίῃ τέχνῃ in Suida et Etymologo. Non nego, pellexisse olim voluntatem Arch. διττῇ τέχνῃ, h. e. eccellente et divina. Namque Spartani, ἔταν τινα μεγαλοπρεπῶς ἐπαυῶσι, θεῖον, sive suo sermone. θεῖον, testibus Platone et Aeschine Dial. I. 13. praedicabant. Lege magnum Animadversorem ad Athen. VIII. 16. Neque his tamen blandimentis abripior. WESS. — Commodius Hoogveen ad Viger. II. ix, 2. rectā arte, id est, non dissimulante, et palam, interpretatur: ratus se palam ad illis descrii. Iamque olim Portus in Lexic. Ion. „ἰδίῃ τέχνῃ, inquit, Herodotus hic videtur appellare, si verba „spectes, rectam artem, apertam, et qua quis sine ambagibus „utitur.“ Est autem hoc loco plena locutio, pro qua alibi in τῇ ἰδίῃ; vel ἰδίῃ, subintellecto vocab. τέχνῃ, utitur Scriptor, quam significare vult non subdola arte et dissimulante factum esse quidpiam, sed rectā, aperte, manifeste, ex professo. Vide supra, cap. 37, 25. et III. 127, 4. Parique ratione II. 161 extr. quod ait ἀνίστασθαι ἐκ τῇ ἰδίῃ; pro eo quod nostra Latina habent, e vestigio, repositum Gronovianum velim, palam desciverunt: nec vero incertum videri debuit, quod ibi Valla posuerat, incertum desciverunt. S.

8. πρὸ ποταμοῦ Μελαίνας) Alibi hunc torrentem invenisse non recorder. Comparaverat Abr. Ortelius vir Cl.; τὸ Μελαῖον ποταμὸν Plutarchi Vit. Sullae p. 464., quod dubiae sanitatis, quippe τὸ μέγεθος τοῦ ποταμοῦ ibid. pag. 463. A., agrum radebat Chaerontensem, hinc haud paullo seductionem. Adverte vero decem ista stadia, [lin. 7.] quae culpa librariorum ubi vacarint, Lacedaemonii oportet viarum compendia, montium et clivorum anfractus ingressi, neglexerint: ad insulam enim Ceroen, quorsum iter destinabat, decem duntaxat stadia e. 50. WESS.

CAP. LXVIII. 4. Θερωνίδης) Scriba Cod. Arch: Θερωνίδης, quo nomine Theronis F., Himeræ inpositus;

in Diodori XI. 49., et Philippi Macedonis legatus apud Plutarch. in Demosth. p. 854. n.; in mente videtur habuisse. Facio cum Cel. Gronovio, opinorque hunc fratresque eiusdem, ac nomination Thoracem, a Pindaro Pyth. Od. X. fin. laudibus ferri. WESS.

12. ὅτι οὐδὲν ἄρα ἰόντις) Sophocli aliisque usitato more scribi potuisset, ὅτι οὐδὲν ἄρα ἰόντις. Plurali numero quidem οὐδὲν reperitur apud scriptores optimos, Euripidem, Xenophontem, Isacum, Demosthenem; sed nusquam apud illos, quantum memini, homines nullius pretii dicantur οὐδὲν. Semel Sophocles dixit in Ai. vs. 1133., οὐ γὰρ ἄν τοὺς μηδέναις, id est, τοὺς μηδὲν ὄντας, sive τοὺς οὐδαμῶς, ut interpretatur Schol. VALCK.

15. συνηδαται) Ad Aleuadas Mardonius, Vos, inquit, excuso, quod laudatis Lacedaemonios, τοῖσι τι καὶ συνηδαται. Postremum frustra, ni fallor, versavit Portus, in συνηδαται leviter mutandum; quibus quid inesse virtutis bellicae noveratis: idem paene Reiskio placuit. Theanlis, quos excusationis venia dignatur, opponit Artabazum, uir ulla ratione metuentem Lacedaemonios. VALCK. — Non pugnabo, si συνηδαται ex libro Paris. B. in συνηδαται abeat. Editi patrocinium tamen Portus est proficius, verbum suo more illustrans, taciteque συνεδαται et συνεδαται, quod utrumque in Reiskii suspicionibus, taxans. WESS. — Alii ratio est verbi προηδαται, I. 61, 16. a προαιδεῖσθαι derivati. S.

16. τὸ καὶ καταρριπῆσαι) τὸν καὶ καταρρῖ. alius [nescio quis] elegit; cui cur tandem auscultemus? WESS.

CAP. LIX. 9. ὡς ποδῶν ἱκαστος μῆρον) Iniuria dictionem amanuenses perversum ierunt. Vide Lib. I. 169. II. 53. Quod deinceps autem [lin. 10.] βοῇ τε καὶ ὀμῶν pro eo frequentius βοῇ τε καὶ πατάγῃ χρῶμεθα III. 79. Sentio hic inconditum clamorem et turbam Homereo more exprimi. Κεκλόμενοι καὶ ὀμιλον ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβρουσι Troiani, inordinati atque inconpositi, in Ulyssem ruentes, Iliad. A. 460. WESS.

10. βοῇ τε καὶ ὀμῶν) Hoc si sincerum est, positum videtur ὀμῶν pro ὀμιλαδὲν. ὀμιλαδὲν ἰσχυρόντο est apud Apollon. Rhod. IV. 81. ex Hom. Il. β. 93., ἰσχυρόντο δαδόν. Sed, me iudice, βοῇ τε καὶ κόμπῃ, aptius hac in sede convenirent; et videri posset aliam hic vocem legisse Pla-

ἐπὶ τῇ in Arist. p. 329. A. ubi Mardonius ἐπιφέρει τοῖς Λακεδαιμονίοις βεβῆ πολλῇ καὶ πατάγῃ τῶν βαρβάρων, ὡς οὐ μάχης ἰσχυρῆς, ἀλλὰ φεύγοντας ἀναρπασομένους τοὺς Ἕλληνας: quae certe sunt ex his expressa Herodoti; cui supra VIII. cap. 28. Thessali dicuntur, ὡς ἀναρπασόμενοι τοὺς Φωκίας, Φηγεῖται. Urbs uno velut impetu capta frequenter dicitur ἀναρπασθῆναι. VAI. CK.

CAP. LX. [7. δίδονται τὸ ἐπιθεῖν τὸ ποιητικὸν ἡμῖν) Videri poterat recte posterius τὸ codici Arch. abesse. Sed salit illa species. τὸ ἐπιθεῖν Herodoto idem ac nudum ἐπιθεῖν valet; quare deinde iterum vocula τὸ requiritur, sive naturalem verborum seriem hanc intelligas, τὸ ποιητικὸν δίδονται ἡμῖν, sive (quod Scriptoris stylo convenientius) δίδονται τὸ (ionice pro δ) ποιητικὸν (ἰστί) ἡμῖν τὸ ἐπιθεῖν. S.] 12. δίκαιοι ἰστί -- ἵνα) De H. Stephani sententia, quamquam male citantis Thes. T. I. p. 1014., probe interpretes. Strabo lib. VI. p. 407. A. [pag. 265. c. ed. Cas.] ἡμεῖς ἐμὲν Φολέξαι τὴν αὐτὴν τάξιν: par est eundem nos ordinem servare. Saepe Plato: cuius in Criton. p. 45. A. ἡμεῖς γὰρ πῦρ δίκαιοι ἐμὲν, εὐσυνεῖς εἰ, κινδυνύοντες τοῦτον τὸν κίνδυνον. Euripides etiam Suppl. vs. 186., ubi Barnesiana sane quam ieiuna. WESS. — Satis nota formula; qua iam supra usus est Noster VIII. 137, 18. τὸν μισθόν, ἔφασαν, δίκαιοι ἵνα λαβόντες οὕτω ἱξίναί, dicebant, iustum esse ut ita abeant, si mercedem accepissent, i. e. par esse ut mercedem accipiant, priusquam abeant. S.

CAP. LXI. 5. τὸ γὰρ προσκείμενόν σφας ἰλύπει) Men- tio ἀγῶντος μεγίστου προσκείμενου in proxime superioribus an- tem hoc mutandi prae-buit. Τὸ προσκείμενον, Persarum equi- bus copia, ὃ προσκείμενόν σφας, a quibus continuo incessen- tibus damno Graeci angebantur. Res extra dubii aleam ex- e. 56. Sic item 39., ἡ μάντοι ἵππος -- αὐτὸ προσκείμενόν τε καὶ ἰλύπει τοὺς Ἕλληνας. WESS.

[6 seq. Λακεδαιμόνιοι -- ἰόντες εὐν ψιλοῖσι ἀριθμὸν -- πεντά- κοσμοῖ) Lacedaemonii, cum leviter armatis, numero quinquagies mille. Huic numero ita ratio constat, coll. c. 29 seq.

Spartani	5000
Hilotae	35000
Reliqui Lacedaemonii	5000
Levis armatura his adtributa.	5000
	50000 S.]

13. φράξαντες τὰ γίββα) Persarum aliorumque γίββα, clypeos ex viminibus, multa luce Barn. Brissonijs Regn. Pers. III. 13. et Io. Taylor ad Demosth. Or. in Neact. pag. 596. adperserunt. Hic scutorum illa congeriem, et τανυσματα, Graecis ingruentibus obiecta, requirunt. Quorsum enim, pugnatur πρὸς τὰ γίββα; ὡς δὲ ταῦτα ἐκτετακτοῦς capitis sequentis, [cap. 62, 7.] nisi huc? et Plut. Aristid. pag. 329. F. καὶ προβήμενοι πολλὰ τῶν γίββων Persae, et statim, καὶ προσπίοντες Graeci ἐξιώνον τὰ γίββα. Addo, Harpocratium in Γίββα Herodotea indicasse, et Suidam in Γίββων posteriorum etiam excerpisse. Sic enim, καὶ αὐθις Ἡρόδοτος Κῆρον περιλὼν τὰ πολλὰ etc.; quae quidem Xenophontis sunt Κῆρ. Παιδ. lib. II. p. 42. c., Küstero non animadversa, et inde corrigenda. Herodoti verba desunt, exscriptorum stupiditate praetervisa. WESS. — De illo Persarum more velum ex clypeis congerendi conf. omnino cap. 99 extr. et cap. 102, 7-13. S.

15. τῶν σφαγίων οὐ γινομένων) Persuasit doctissimo Pavio χρηστῶν vocem his ex libro Arch. iungere Cl. Th. Galeus, falsus vehementer: namque illo in Codice (quem infortunatissimum Cel. Taylor adpellavit ob iniustum additamentum, ad Lysiae Serm. Ἐπιδάφ. p. 33.) vocabulum illud frustra quaeritur. Plutarchi verba Aristid. p. 329. αἶμα ταῖς εὐχαῖς ἰφάνη τὰ ἱερὰ auxit ex falso prodita huius loci accessione Dacerijs ἰφάνη τὰ ἱερὰ χρηστὰ. Sic var. ut dici solet, vibium secuta est. Plutarchum bene tutatur Bryanus, Nostrum Taylorius. Χρηστὰ in dictione intelligi adsolent. Conf. lib. VII. 134. WESS. — A sciolo ex vicinis repetitum, χρηστῶν, quod praebet Arch., [si Galeus fides] recte reiecit Clar. Io. Taylor ad Lys. p. 33. Quando litabant, τὰ ἱερὰ vel τὰ σφαγία γινόμενα simpliciter etiam dicebantur. Sic paullo post [cap. 62, 4 seq.] istis, ἡμέτεροι δυνάμει τὰ σφαγία χρηστὰ, haec proxima subiiciuntur, ὡς δὲ χρόνῳ ποτὶ ἐγένετο, quum vero tandem aliquando laeta essent exta. VALCK. — Fortasse in ora codicis Arch. scholii loco adscriptum Galeus vocab. χρηστῶν viderat, ex lin. 11. et ex cap. 62, 4. adscitum. S.

CAP. LXII. 5. ὡς δὲ χρόνῳ ποτὶ ἐγένετο) Χρόνῳ, nonnemini suspectum, tandem notat: vid. ad Euripid. Phoeniss. 313. In Dionys. Halicarn. T. II. p. 33, 26., scri-

bendum: τὸ χωρίον αἰετὶ χρόνῳ φερόμενος δ' ὑπ' ὀργῆς etc. Ut *Herod.* precantem Pausaniam sistit [c. 61 extr.], sic *Plutarchus* T. I. p. 329. E. ubi ἅμα ταῖς εὐχαῖς ἰφάνηται ἱερά, καὶ ἦσαν οἱ μάντις ἱμῆνον. VALCK.

[6. καὶ οἱ Πέρσαι ἀντίοι, τὰ τόξα μιστρῖς, et Persae illis obviam ivere omissis arcubus. Hoc illi fecisse videntur, postquam (ut mox subiicitur) eversum a Graecis erat vallum e clypeis factum, quo tecti Persae sagittas ex arcubus in hostem emiserant: scilicet deinde in hostem perrexerunt, hastis gladiisque rem gesturi. Quod (lin. 7.) Ἐγέρτο δὲ πρῶτον περὶ τὰ Ἄβη μάχην, commodius forsan Ἐγέρτο legeretur, Primum facta erat pugna: sed nil mutant libri: at ante μάχην articulum, quem exhibent libri fere omnes, utique restitutum malim ἢ μάχην. S.]

[9 seq. ἐς δ' ἀπικοντο ἐς ὠθισμόν· τὰ γὰρ δόρυτα ἐπιλαμβάνοντες κατέκλων οἱ βάρβαροι] *Vallae* latina Gron. et *Wess.* tenuere: donec ad propulsionem ventum est: siquidem barbari prehensantes lanceas confringebant. Mirum vero. Utri enim, quaeso, propulsi sunt? Graeci, an Persae? De neutris nunc hoc intelligi potest. Non de Persis, quos magna vi et audacia in hostes irruisse ait: non de Graecis, a quibus eodem tempore pessime accepti Persae magnum suorum numerum amiserunt. Nihil promovet, sed magis etiam (si qua fieri potest) turbat *Larcheri* interpretatio: *L'action dura longtems près du temple même de Cères, jusqu'à ce qu'on fût venu à les en chasser; car les Barbares saisissoient les lances des Grecs, et les brisoient entre leurs mains.* Verum si quærimus, vocab. ὠθισμός nec hic, nec alibi, propulsionem hostium et fugam denotat, sed conflictum. Sic λόγων ὠθισμός *Nostro* dicitur verborum conflictus et altercatio, VIII. 78, r. IX. 26, 2. Sic et ὠθίζεσθαι altercari dicit idem III. 76, 11. Proprie vero ὠθίζεσθαι vel ὠθίσθαι dicuntur homines qui in turba inter se collidunt, seque mutuo premunt. *Appian.* *Reb. Hisp.* c. 51 extr. et *Reb. Samnit.* c. 3. Unde ὠθισμός, pressio in turba hominum, cum apud alios, tum apud *Polyb.* IV. 58, 9. ubi ἐν τῷ περὶ τὰς πύλας ὠθισμῷ καὶ πνιγμῷ. Similiter in pugna ὠθισμός apud *Nostrum* VII. 225, 3. est conflictus cominus pugnantium, et veluti in conferta turba mutuo sese prementium et repellentium. Neque aliter accipiendum hoc loco vocabulum; ubi in Latinis, pro eo

quod pluribus verbis declaravi, *donec eo ventum est at velut in turba vir virum premeret*, brevius dicere potueram, *donec iam in manus et ad gladios pugna venit*: coll. Liv. II. 46. et ibi virorum doctorum observatis. Cum qua interpretatione perapte cohaeret, quod continuo adiicitur, *etenim Persae hastas Graecorum* (quae nempe suis longiores erant). *manibus prehensas fregerunt*, sive *fregerant*. S.]

[12. Quod de Persis scribitur ἀνοπλοὶ δὲ ὄντες, *inermes reddiderat Valla*, nec aliter Gronov. et Wess. Equidem, *leviter erant armati*. Commodius puto redderetur, *clypeis erant nudati*. conf. cap. 63, 10. Ὀπλον enim sigillatim *clypeum* intelligi notum est: et, everso a Graecis vallo e clypeis congesto, otium Persis non suppetierat, quo clypeum quisque suum repeteret. Et erant quidem Persae etiam lorica squammata, (VII. 61, 3 seq. et ibi Adnot.) quae eos tutabatur, induti. Sed ea lorica utique non vulgo omnibus eiusdem generis intelligi debet fuisse, cuius fuerat illa Masistii ducis, supra c. 22. descripta, aut qualis cataphractorum equitum thorax apud Heliodor. lib. IX. pag. 431. verum ita debuit esse comparata, ut Lacedaemonii, pro sua gladium tractandi *dexteritate*, (quae illorum σφίλα paulo post lin. 13. laudatur,) haud aegre in opportunis corporis partibus ferire adversarios potuerint. Atque dubitare etiam licet, revera-ne Scriptor noster VII. 61. *ferream lorica* dixerit. S.]

CAP. LXIII. 6. κατὶ βαλλὸν πολλοῦς) Etsi me minime fugiat, pristinum patrocinio, si rixari libeat. non defici, consuetum nolui et schedarum praecudicio protectum abicere. Satis erit hoc Plut. Aristid. pag. 529. f. ἡ δόξα τῶν τότε πρὸς τὴν μάχην καὶ τὴν Περσῶν, πολλοῦ κατὶ βαλλὸν. WESS. — Polybii loca in hanc sententiam plurima congesta reperies in Lexic. Polyb. p. 525. col. b. S.

9-11. πλείστον γὰρ σφίλας ἰδούσιν etc.) Qui criminari gestiunt, plerumque excedunt modum. Carpit Plutarchus, alioqui optime gnarus, γυμνοὺς καὶ ἀνόπλους, quos ipse habet T. II. p. 787. f., omnes perhiberi, gravi armatura defectos. Tales Persae, quorum gerra dudum perierant, Graecorum clypeis, si salva fuissent, nunquam comparanda. Hoc amplius, tunicae talares, quo minus expeditius pugnarent Persae, impedimento erant. Verum his aegrius inmoror. WESS.

CAP. LXIV. [2. κατὰ τὸ χρηστήριον) Vide lib. VIII. c. 114. S.]

[6. τῶν δὲ κατ' ὑπέρθε etc.) Redi ad lib. VII. c. 204. S.]

8. ὑπὸ Ἀειμνήστου) Iustum nobilis viri nomen non extra certamen. Ἀειμνήστου titulum dant illi Valla et Arch., inque primis Plutarch. Aristid. p. 330. c., ceteris autem Codd. receptum in laude versatur. His equidem conspirantibus accederem, eoque promptius, quoniam ex Plutarchi scripto exemplari ΔΙΑΜΝΗΣΤΟΝ H. Steph. enotavit, ab Ἀειμνήστῳ leviter diversum: idem porro Plut. Malign. p. 873. D., sive insulsi potius scribae, ΔΕΙΠΝΗΣΤΟΝ pinxerunt, ΑΕΙΜΝΗΣΤΟΝ utique adpellandum. Iam quae in Ἀειμνήστου et Ἀριμνήστου scriptura librariorum hic et c. 71. discordia, vitiosior alibi in monumentis sepulchralibus. M. Ant. Boldettus Observ. ad Cocmeter. p. 411. titulum exscripsit hunc, ΕΑΝΘΙΠΠΗΑΕ ΙΜΝΗΣΤΕ ΓΡΗΤΟΡΕΙ. et p. 416. ΠΤΟΑΜΑΙC. Α. Ι. ΜΝΗΤΑΙ ΕΝ ΘΕΩ ΠΑΡΘΕΝΟΣ, et Latine Ptolmais A. I. hymnos personabat virgo. Legisset ΑΕΙΜΝΗΣΤΗ, perpetuae memoriae, Latina utique adposuisset meliora. At in talibus crebri eius lapsus. WESS.

Ibid. Ἀειμνήστου) In hoc forte nomine placebit scriptio Arch. Ἀριμνήστου: quia firmat illam Plutarchus T. I. pag. 330. c. τὸν Μαρδόνιον ἀνὴρ Σπαρτιάτης ὄνομα Ἀριμνηστος ἀπακτίνουσι, λήθῃ τὴν κεφαλὴν πατάξας. Spartiata, quantum recorder, Arimnestus nusquam Pausaniae memoratur; sed Plataeensium hoc etiam praelio Imperator sic illi dicitur lib. IX. p. 718. et Plutarcho in Arist. p. 325. c. quae commendant lectionem Med. apud Herodot. infra c. 71. [cap. 72, 8.] Ἀριμνηστον ἄνδρα Πλαταιέα, ubi Ἀειμνηστον dabant Editi. Plataeensem Δάκωνα τὸν Ἀειμνήστου memorat Thucyd. III. c. 52. VALCK.

CAP. LXV. [3. ἐς τὸ πείχος τὸ ξύλινον) Conf. c. 13, 11 seqq. et c. 70. S.]

10. τὸ ἱεὸν τὸ ἐν Ἐλευσίνι ἀνάκτορον) Templum primum et praecipuum doctissimo de Pauw, ad cuius formam Δημπερος Ἐλευσινίης ἱεὸν supra c. 56. Notum mihi adprime τὸ σιμνὸν ἀνάκτορον τῶν Διοῦ Cereris et Proserpinae apud Athen. lib. V. p. 213. D. [conf. IV. p. 168. F.] verum τὸ ἱεὸν τὸ ἐν Ἐλ. ἀνάκτορον insolentius. Hesychii Ἀνακτόρεον,

ἱερὸν, congruebat Codicum quorundam voluntati; ac sollemnem vocabuli glossam, Herodoto fortasse inculcatam, indicabat. Vide ibi Clar. Alberti, et Olearium ad Philostr. Vit. Sophist. lib. II. p. 600. WESS. — Herodotus aliique saepe dixerunt ἱερὸν vel ἱερὸν ἄγιον: et, monente Celeberr. Hensterhusio ad Lucian. [Timon. c. 23.] p. 136., propriè Cereris Eleusinae templum dicebatur τὸ σερρὸν ἀνάκτορον τῶν θεῶν: sed causam non exputo cur Nostro scriberetur τὸ ἱερὸν τὸ ἐν Ἐλευσίνι ἀνάκτορον. Mihi potius Cereris templum, quod fuit Eleusine, dixisse videtur τὸ ἐν Ἐλευσίνι ἀνάκτορον: ut ad Ἀνάκτορον quis interpretamenti loco primum adiecerit τὸ ἱερὸν. De quorumvis Deorum Deorum templis vocem ἀνάκτορον prae aliis Euripides frequentavit in Androm. vs. 43. et 1157. Iph. in Taur. 41. et 66. Troad. 15. Ione 55. Sed sacrarium illud a Persis igne violatum ignorasse videtur Aristides, cuius vid. Tom. I. pag. 451. VALCK. — Adde quae in Var. Lect. notavimus. S.

CAP. LXVI. [1. Ἀγράβατος ἃ etc.] Vide supra, cap. 41. S.]

9. ἥτις κατηρτισμένος) Inspice Gronovium, quicum non dissentio. Scripsi κατὰ τὸ αὐτὸ, scriptis exemplaribus inebentibus. WESS. — Prae altero (ἥτις) mihi quoque ἃ placet: τούτους [lin. 8.] pertinet ad sequentia, παραγγέλλει κατ' αὐτὸ λέγει πάντα. VALCK. — Non negans Gronovius, ad praecedens τούτους commodissime verbum ἥτις referri, ἥτις tamen hac una de causa, quod cod. Med. id exhibuisset, praetulit, monens debere τούτους inferius aliquid quaerere quo referatur. Equidem, si accusativus τούτους; ad remotius illud λέγει πάντα; debet referri, non aliam rationem, cur praeferatur ἥτις, nisi hanc, exputare valco, quod, quum et usitatum Nostro sit verbum, et h. l. ferri utcumque possit, difficiliorem quemdam, quam aliorum codicum ἥτις, habeat explicatum; quo scilicet fit, ut facilius intelligatur, cur ἥτις a nonnullis in ἥτις fuerit mutatum, quam cur ab aliis ἥτις in ἥτις. At mihi istud τούτους haud dubie a verbo κατηρτισμένος pendere videtur, ut, quemadmodum plurima alia graeca verba, sic et hoc, in praet. passivo significationem verbi activi vel medii obtineat. Similiter simplici verbo in imperfecto tempore usus est Theocr. XIII. 43. νύμφαι χαρὸν ἡγρίζοντο. S.

11. ὅπως ἀν' αὐτὸν ὀφείτωι σπουδῆς ἔχοντα) *Pavus*, de con-
iactura, ὅπως - - ὀφείτωι σπουδῇν ἔχοντα, simul ac viderint
ipsam magno studio properantem: neque enim vulgatum ul-
lo Graecorum in sermonis esse commercio. Quid tum vero
Aeschyleo fiet Suppl. vs. 844. Σοῦθε - - ὅπως ποδῶν. Quid
ὡς ποδῶν ἔχον Nostri lib. VI. 116. ὡς τέχνης ἔχον VIII. 107.
et Dionysii Ant. Rom. XI. p. 626. ὡς ἔχον ὀργῆς τι καὶ τέ-
χνης: Heliodori Aeth. I. p. 23. ὡς ἔχον δρομῶν, ut vinctus erat,
et ibid. p. 56. ἐλθὼν ὡς ἔχον δρόμου. Quorum quidem uber-
rima passim messis. WESS.

12. In his, ὡς ἐς μάχην ἦγε δῆθιν τὸν στρατὸν, exercitum
ducebat tanquam ad pugnam scilicet: δῆθιν ponitur ut lib. VI.
cap. 1. ὡς οὐδὲν δῆθιν τῶν παρόντων πραγμάτων ἐπιστάμενος, et
alibi saepius. VALCK.

13. προτιμῶν) Hoc elegi, quod c. 56. WESS. — Προ-
τιμῶν Koenius vulgato (προτιμῶν) praeferendum cense-
bat, ut Ἰωνικότιμον et Herodoteum. VALCK.

CAP. LXVII. [3. οἱ γὰρ μὲν ἔχοντες τῶν Θεβανῶν) Sci-
licet maior quidem et potentior pars Thebanorum cum
Medis sentiebant faciebantque, nec vero omnes. Conf. c.
86, 3. et Wess. Adn. ad c. 87, 8. S.]

CAP. LXVIII. [1. Διλοῖ τι ἐμοὶ, intransitive et
impersonaliter: adparet, manifestum fit mihi. Conf. II. 117,
2. et ad eum locum notata, p. 342. S.]

2. ἤρηντο ἐν Περσίῳ) Redi ad lib. I. 125. In proximis
[lin. 4.] maluit Scriptor ὅτι καὶ τοὺς Πέρσας, etsi praemi-
serat αὐ καὶ τότε οὕτω, ex arbitrio et varianda oratione. Ve-
nit praeterea Abreschio in mentem, [lin. 7.] πρὸς τῶν πολε-
μίων ἀγγεῖα ἰεῦσα, [pro vulgato ἰεῦσα,] cui coniectanti
schedae addicere renuunt. WESS.

CAP. LXIX. 2. ἐν δὲ τούτῳ τῷ γινώσκῳ φόβῳ) Fuit,
cum legerem ἐν δὲ τούτῳ - - φόβῳ: arbitrarerque simillimum
ἐν τούτῳ τῷ πόνῳ lib. VI. 114. et VII. 224: Quod quidem utro-
bique optimum, nec tamen edito probius. Saepe nos blan-
dimentis huiusmodi auferimur; quae, etsi hoc in se na-
turale habeant, ut placeant etiam reiecta, haud raro fu-
tilia evadunt. Multis abhinc annis Ciceronem Tuscul. Diap.
III. 27. scripsisse divinabam, Postquam Cyprum venissent,
tum adflicti lamentarique coepisse, non vero postquam Ty-
rum. Auctorem quippe Livium esse, Corneliam, Pompeii

uxorem, et filium Sextum, post Magni necem, Cyprum refugisse, Epit. cxii.; pariterque *Luconum*, Phars. IX. 117. *Prima ratem Cyprium spumantibus accipit undis*. Atque hoc paene probavi Cl. *Davasio*. Verum haec *Dionis* vide *Cassii* lib. XLII. p. 234. D. de Caesare Iulio, τὰ τι ἀνωδήματα τοῦ ἐν τῇ Τύρῳ Ἡρακλέους πάντα ἀνέλετο, ὅτι τὰν τι γυναῖκα καὶ τὸν παῖδα τοῦ Πομπηίου ὑπιδέξαντο, ὅτι ἴθιγον. Hinc innuam ipse suspicionem, ne et aliis fraudi sit, praescribo. Sed ad institutum. WESS.

[7. et 9. Quemadmodum οἱ περὶ vel ἀμφὶ αὐτὸν interdum non alii intelliguntur nisi ipse, αὐτός: sic b. l. οἱ ἀπὸ Κορινθίους, et οἱ ἀμφὶ Μεγαρίεις καὶ Φλιασίους non alii sunt, nisi ipsi Κορινθίοι, Μεγαρίεις, et Φλιαῖοι. conf. lin. 11. S.]

16. κατήρραξαν - - ἐς τὸν Κιθαιρῶνα) Perparum astitit interesse, κατήρραξαν scribatur an κατήρραξαν. Variabunt hic etiam forte Codices, ut apud *Thucyd.* VII. c. 6., τὸ ἄλλο στρατεύματα, κεινὴν ὑπὸ τῶν Συρακουσίων, κατηράχθη ἐς τὰ τεύχεα: ubi scribitur in aliis Codicibus κατηράχθη. Ex *Herodoto* sumisit *Appian.* in Pun. p. 15. [cap. 15 ext.] τοὺς δὲ λοιποὺς ἐς τὰς πύργους κατήρραξαν. *Demostr.* c. *Aristocr.* p. 430., κατήρραξε δ' εἰς τὴν θάλατταν ἅπαντας, omnes in mare dedit praecipites: illic ex Cod. scripto κατηράχθη proest enotatum: una litera ablata κατήρραξε potius scribendum. VALCK. — Conf. *Var. Lect.* et ad VIII. 90, 11. notata. S.

CAP. LXX. 8. Λακεδαιμονίων - - οὐκ ἐπαινεμένων τεχνολογούντων) Consimilia *Plat.* *Arist.* p. 330. D.; alibi T. II. pag. 228. D. *Lycurgum* τὸ πυργομαχεῖν civibus prodens prohibuisse. Vicino τῇ δὲ ἐστέοντο [lin. 12.] *Adresochius* contulit *Aristidis* T. I. p. 241. Ed. Cant. οἱ μὲν ὡς περὶ πόδας τοῦ τοῦ ἐστέοντος εἰσερχόμενοι: et T. III. 316. τεχνολογούντων ἀποστρέφοντες τὰ τοῦ βερβαίων. Iungitur *Suidae* *Εἰσερχόμενοι*. VALCK. — Misenis vero, ligneo muro non fuisse immissum ab hostibus agnosc. S.

[17. τὸν τῆς Ἀλέης Ἀθηναίης) Vide ad I. 60, 12. notata. S.]

21 seq. οἱ αὖ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ etc.) Summa χῶρος, adnotatum in *Diss. Herod.* p. 205., recipiet ex Codicibus *Noster* qui, *Poetas* imitatus ὀλίγον posuit ἐπὶ μεγέθους. In hoc angusto loco πολλὰ μυριάδες dicuntur κατελεημμένοι ἀνδράσιν: ubi *Herodotum* dant [dabunt, puto, scripserat aut scribere *Valck.* voluerat; nam hic quidem non dant] Codices κατελεημμένοι. Qui sic tenentur ut elabi nequeant, saepe in-

non dicuntur ἀπειλημένοι, et ἀπολαφθέντες. Sic V. 101. ὄντι - - ἵκοντο ἐν τῇ πέλει ἀπολαφθέντες πάντες: IX. 56: ἐν τῇ Κιθαιρῶν ἀπολαφθέντες. ἀπειλημένοι Thucydid. II. p. 108, 89. et V. p. 353, 40. Ulysses ἀπειλημένος dicitur ἐπὶ Κάλυψος Demostheni Thraci apud Eustath. in Od. A. p. 19, 27. Harpocratiōni Ἀπερετιχισμένος redditur ἀπειλημένος καὶ ἀποκαλισμένος τῷ τάχει. Vid. ὁ πᾶν Ti. Hemsterh. in Aristoph. Πλ. vs. 935. VALCK.

Ibid. ἐν ὁλόγῳ ἡρώδῃ) Non erit opinor, qui Codicum auctoritatem aversetur. Quod ex illis venit, vulgato prae-stabilis. *Angusto exiguoque in loco exterriti ac compulsi* Persae debebant, atque animum, explicare ordines cum non possent, despondebant. Vellem maximopere iisdem in schedis κατελλημένας reperiri, quod, me iudice, verius, ut c. 30. [cap. 31, 26. ubi vide not.] De Cl. Reiskio quid dicam? Augēt is coniectando sequentia [lin. 24.] κατὰ δυνάμιν χιλιάδων τεσσάρων, τὰς ἔχων etc. Ergo ne quatuor dun-taxat millia Artabazus fugae socia abduxit? Quod quidem Herodotus ita c. 65. infitiatur, ut districtius non valeret. Sentio festinantis hallucinationem. WESS.

26 seqq. Λακεδαιμονίων δὲ etc.) Aegre fert Plutarch. de Herod. Malign. p. 872. c. solos Nostro memorari Lacedaemonios, Tegeatas, et Athenienses; quorum hi cum Thebanis pugnaverint, illi cum barbaris: atque ita ceteras omnes civitates hoc honore privari. Idem miratus in Aristide p. 330. n. opponit Herodoto numerum in praelio interfectorum et monumenta publica; atque in universum cecidisse docet Graecos libertatis defensores mille trecentos et sexaginta, e quibus unus et nonaginta fuerint Lacedaemonii; sexdecem Tegeatae; Athenienses duo et quinquaginta; hi quidem omnes, iuxta Clidemum, ἐκ τῆς Αἰαντίδος φυλῆς ἀγωνισάμενος ἀπὸ τῆς. VALCK.

CAP. LXXI. [12. δὲ γίνετο αὐτίαν ἄριστος] δὲ pro τῆς, ut VI. 124, 7. et τὸ (quod ionice aliàs δ̄ valet) pro τῆς, VI. 37, 10. S.]

18. καὶ φέρον ἀνείποιεν) Demioror ἡπομην tantopere probatum, siquidem non de se, (et foret ea professio Historiarum patri turpis,) sed de Spartanorum sermone et iudicio, quis virorum illorum laudabilior, haec Herodotus. Aristodemi culpam lib. VII. 231. vidimus. WESS. —

Suum *ἵπαιμιν* Gronovius latine sic reddidit: verum id quidem etiam livore dixerimus: quod quidem nisi plane absurdum esse velis, intelligi debebit ab illis indicatum (vel dictum) dixerimus. S.

[19. οὔτοι δὲ τοὺς κατέλιξα πάντας) Accusativus πάντας ad proximum τῶς relatus, quum proprie οὔτοι - - πάντες debuisset dicere: enallage poetis maxime frequentata. S.]

20. τῶν ἀποθανόντων) Censebat G. Koenius, verba τῶν ἀποθ. ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ, hac in sede minus accommodata, in suam facile posse restitui, si hunc in modum paulo collocaretur inferius Οὔτοι μὲν τῶν ἀποθανόντων ἐν ταύτῃ τῇ μάχῃ ἢ Πλαταιῆσι οὐνομαστότατοι ἐγένοντο. Paulo ante miror quemodo locum invenire lectio potuerit Med. *ἵπαιμιν*. VALCK.

CAP. LXXII. 6. κατήμιος ἐν τῇ τάξει) Bona omnia sunt. Callicrates, sacris dum operabatur Pausanias, ad arma suo in ordine considerat, more priscæ militiæ non in-sueto. Euripides Suppl. vs. 357. παρ' ὅπλων δ' ἥμιος σίμφω λόγους κρίνεται, et vs. 664. et 674. Commodum Plutarch. Aristid. p. 329. B., ὡς δὲ θυόμενος (Pausanias) οὐκ ἐκαλλίει, προστάξει τοῖς Λακεδαιμονίοις, τὰς ἀσπίδας πρὸ ποδῶν θιμῆναι. ἀτρέμα καθίσεισθαι, continuo subdens, Callicratem, dum ita ad arma sederetur, sagitta fuisse percussum. Ceterum κάλλιστος, formosior, uti Stephanus voluit, in Latinis præstiterat. Poëta Iliad. B. vs. 673. Νηΐης, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ἐπὶ Ἴλιον ἦλθε. WESS. — Praestantior h. l. in versione posuerat Valla, quod nec a Gron. nec a Wess. mutatum est. S.

Ibid. κατήμιος ἐν τῇ τάξει) Viro docto [Reiskio] suspectum egregie tuitus est et explicuit Cl. Wesseling. in Diss. Herod. p. 126. Quod nullum edidisset isthoc tempore dignum sua virtute facinus, Callicrates ἰδυσθαι μάλιστα [lin. 8.] æger moriebatur. ἰδυσθαι hinc adnotavit ut Herodotum Pollux III. 106. Utrumque fuit in usu δυσθανεῖν et δυσθανεῖν. Moeris Atl. Σφαδάζειν, Ἀττικῶς Δυσθανάττει, Ἑλληνικῶς: ubi notat Clar. Pierson. Syllabā repetitā scripsisse videtur Athenagoras, de Mort. Resurr. §. 4. πολλὰ μὲν σάματα τῶ ἐν ναυαγίοις καὶ ποταμοῖς δυσθανάτων ἰχθύσι γινέσθαι τρεῖς. VALCK.

8. πρὸς Ἀρίμνηστον) Schedis, viri nomen ad eum modum representantibus, robur Pausanias lib. IX. 4. addit. ubi, ὁ οἱ Ἀρίμνηστος ἔν τε τῇ πρὸς Μαρδόκην μάχῃ - - Πλαταιέσιν ἐπ' ἑ-

ente. *Plut.* quoque *Aristid.* p. 325. f. Quibus autem πρὸς Ἀσίμνηστον placet, *Thucydides*, cui *Plataeënsis Laeon* Ἀσιμνήστου lib. III. 52., fortasse huius filius, aderit. Adeo iterum anceps viri titulus. Conf. c. 63. [c. 64, 8.] WESS.

CAP. LXXIII. 2. Σωφάνης) In *Plut. Malign.* p. 873. n. et *Cimon.* p. 483. n. Σωχάρης ὁ Δεκίλιος, haud sine lapsu. Proxime a veritate Σωφόντης Δεκίλιος *Pausaniae* I. 29. (ubi *Sylburgius* bene) abiit. Insequens ἐκ δήμου Δεκίλιῃν *Th. Pinedo* ad *Steph. Byz.* Δεκίλιῃν pingebat. At urbs Ionibus Δεκίλη c. 15. et ipso hoc Capite, unde Δεκίλιῃν (praesertim si oppidi et nominis auctor Δεκίλιος) fide *Codicum Arch. et Vallae* [conf. l. 8.] optime procedet. WESS. — Duorum nomina, qui hoc praelio rem optime gesserant, mendose scripta leguntur apud *Plutarch.* de *Herod. Malign.* p. 873. n. Σωχάρης καὶ Δεκίλιος: quorum loco repomenda sunt nomina Σωφάνης καὶ Ἀσίμνηστος. Sed hoc praecipit ὁ πᾶν in *Diss. Herod.* p. 61. Ubi *Decelensis Sophanes* dicitur ἐκ δήμου Δεκίλιῃν, primitus forte scriptum Δεκίλιῃν, ab Ionico Δεκίλη. *Steph. Byz.* in *Δεκίλιαι*: τὸ τοπικὸν Δεκίλιαιῶν παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ Δεκίλιόθεν. Hinc apud *Etymologum* male distracta concinnavit *R. Bentlei.* in *Callim. Fragm.* 234. VALCK.

18. Δεκίλης ἀπέχισθαι) Referri solet ad annum Olymp. XCI. 3. quo Agis, Archidami F., Deceleam occupavit et in maximum Atheniensium detrimentum muniit, apud *Thucyd.* VII. 19. non sine quadam imprudentia. Aliud profecto, ἀπέχισθαι Δεκίλης, ab ea abstinere; aliud, occupatam munimentis et praesidio instruere, belloque sedem legere. Contigisse res videtur, quae et *Ampl. Bouherii* opinio, belli Peloponnesiaci, quando Archidamus Atticam incursionibus infestam habuit, principio: *Thucyd.* II. 10. WESS.

CAP. LXXIV. 6. ἐκπίπτοντες) Inprobatur, censeturque *Pavio* Reiskioque ἐκπίπτοντες, ἐκπίπτοντες, ἐκπίπτοντες, ad rem opportunius. Eadem illis voluntas *Scriptoria* si sedisset, abisset eas in partes: suum maluit, utique, etsi diversiore intuitu, accommodatum. WESS. — Turbaverat viros doctos importuna *Gronovii* interpunctio, post ἐκπίπτοντες incidentis orationem; quem et ego cum *Wess.* aliisque imprudens secutus sum. Commodius olim, inde

ab Aldo, distincta verba erant: οἱ πολέμοι ἐκρίπτονται ἐν ταῖς τάξεσιν, μετακινῆσαι μὴ δύναίετο: ubi ad μετακινῆσαι iterum quidem ἐκ τῆς τάξεως subintelligi poterat; sed cohaerebant ista, ἐκρίπτοντες ἐν τῆς τάξεως, idem valentia ac προελαύνοντες c. 62, 15. Est autem h. l. praegnans (ut aiunt Grammatici) verbum ἐκρίπτοντες, idem valens ac si adiectum esset καὶ ἐς αὐτὸν ἐκρίπτοντες, quod discrete adiectum c. 62, 15.; aut intelligi h. l. debet ἐκρίπτοντες ἐπὶ αὐτὸν, adversus ipsum. S.

12. Laudo Arch. Vallamque, verissimum εὐρέει πεισμένον ἄγκυραν iudicans. Convenit ad prime narrationi et Graeciae consuetudini, qua Laco ἐπὶ τῆς ἀσπίδος μύτιν ἔχον ἐπὶ λαμῶν in Plutarchi T. II. p. 234. c. Neque obtrudo tamen; ne interpretamentum, si cui tale absque causa videatur, inculcasse perhibear. WESS. — Quid sit vero, quod cyprium, qui pro insigni ancoram, stabilitatis symbolum, habuit, perpetuo in gyrum egisse dicatur hic homo, equidem non exputo S.

CAP. LXXV. 3. Εὐρυβάτην τὸν Ἀργεῖον) Εὐρυβάτην mendose Arch.; verior hominis titulus lib. VI. 92. et in Pausania I. 29. WESS. — Qui dedit Eurybiadem, Valla reperit in suo codice quod Galeus obtulit ex Arch. Εὐρυβιδην. Hic vulgatum nomen Εὐρυβάτην ipse satis tuebitur Herodot. lib. VI. c. 92., ubi Argivus Εὐρυβάτης, ter victor certamine singulari, ὑπὸ τοῦ τετάρτου Σαθέως τοῦ Δαμῖος ἀποθνήσκει. Herodoto concinit Pausan. I. p. 71. Sequentia respexisse Stephanum Byz. in Δάρειν primus vidit monuitque Io. Meursius, Att. Lect. VI. c. 31. Leagri [lin. 6.] filius, Γλαύκων ὁ Λεάγρου, memoratur Thucydidi I. 51. VALCK.

6. ἄμα Λεάγρῳ) Filius Glaucon Λεάγρου notus ex Thucydidis lib. I. c. 51.; pater etiam ex Pausania I. 29., hanc cis et Sophanis cladem non reticente. Interiit Sophanes Olymp. LXXXI. exeunte, Archonte Athenis Lysicrate, quando altera vice Athenienses colonos occupatum Eionem infelicissime amandarunt. Huc verba Scholiastae in Aeschinis Or. πρὶ Περικλέους, adplicant Dodwellus et Corsinus, Viri CL., διότι πρὸς ἡμᾶς μετὰ Λεωγόρου κληροῦμαι ἐπὶ Λυσικράτους, in Leogora Leagrum inveniētes; haud illi, nisi si Leogoras Andocidis pater fuerit, absurdi. WESS.

CAP. LXXVI. 2 seqq. Γυνὴ αὐτόνομος etc.) Mulier transfuga ad Graecos victores venisse dicitur [lin. 5 seq.] κω-

μυσταμένη χρυσῷ πολλῷ καὶ αὐτὴ καὶ αἱ ἀμφίπολοι: articulum in his male omissum restituerunt Reiskius et Koenius. Pausanias illa dicebat [lin. 15.] οὔτε δαιμόνων οὔτε θεῶν ὅπιν ἔχοντας, nec daemonum neque Deorum maiestatem, sive vindictam, reveritos; ut supra lib. VIII. 143. Mardonius Deorum heroumque οὐδεμίην ἔπιν ἔχων, ἐπέφησε τοὺς τε οἴκους καὶ τὰ ἀγάλματα. vid. Salmas. ad Inscript. Herodis Att. p. 20. et Io. G. Graevius in Hesiodi "E. καὶ 'H. 107. Tandem [lin. 17.] Coa, Hegeloridae filia, βῆ δέ με, inquit, λαβὼν ἐν Κῷ ἔχει ὁ Πέρσης, vel ἔσχε, habuit me uxoris [sive pellicis] loco: verba ἔγχε et ἔσχε permutat Herod. III. 31., estque is usus verbi ἔχειν, ut Latini habere, notissimus. Herodotea de hac muliere paucioribus enarrans Pausanias lib. III. [c. 3.] p. 214. Πausανίου, αἶτ, τὸ ἔργον τὸ ἐς τὴν Κῶαν γυναῖκα ἐν ἐπαίνῳ τίθεμαι μάλιστα" ἦν τινα, αἰδρὸς οὐκ ἀδόξου παρὰ Κώοις θυγατρὶς οὖσαν Ἡγητορίδου τοῦ Ἀνταγόρου, Φαρανδάτης ὁ Τεάπιδος ἀνὴρ Πέρσης παλλακὴν ἔχεν ἀκουσαν, κ. τ. λ. VALCK.

4. Φαρανδάτης) Pravi sunt, qui mutant. Vide lib. VII. 79. et Pausan. III. 4., ubi Φαρανδάτης ὁ Τεάπιδος, littera sibilante detracta. Deinceps καὶ αὐτὴ καὶ αἱ ἀμφίπολοι. Reiskio adsentior scribi potius fore. WESS.

12. Ὁ βασιλεὺς Σπάρτης) Condonandum matronae animo prae laetitia perturbato. Rex Pausanias Spartanorum non fuit, regis Plistarchi tantum tutor; cap. 10. et Thucydid. I. 132. Quod illa autem Pausaniae, λῦσαι με --- δουλοσύνης, pro eo Codd. pauci, quibus ferme obtempero, βῦσαι με. Eum in modum lib. V. 49. πρὸς θεῶν τῶν Ἑλληνίων βῦσαι με. Iωνας ἐκ τῆς δουλοσύνης; et IX. 89. πρέτρεπε αὐτοὺς βῦσαι αὐτοὺς Ἕλληνας ἐκ δουλοσύνης; tum in Epigramm. ap. Aristidem T. III. p. 648. Ἑλλάδα πᾶσαν --- βυτάμενοι δουλοσύνης. Quae quidem ad verbi usum abunde; ad vulgatum autem; in simili negotio usitatum, praeiudicio damnum minime. WESS.

21. οἰκημένων) Saepe contaminarunt librarii hoc vocabuli. Respice III. 96. IX. 31. Illud autem plenum benevolentiae et humanitatis erga Coam mulierem officium merito Pausaniae in laudibus Pausanias lib. III. 4. deposuit. WESS.

CAP. LXXVII. 3. ἐπ' ἐξεργασμένοις, re iam confecta. Sic supra VIII. 95. post pugnam Salaminiam Adimantum

et Corinthios venisse scribit in ἱερωνεύσει. Attigit formulam clar. Io. Taylor ad *Lysiam* pag. 489. explicat illam Noster in proximis, μαθόντες ὅτι ὑστεροὶ ἦσαν τῆς συμβολῆς. Sic, post pugnam qui venerunt Marathoniam Lacedaemonii, VI. 120. ὑστεροὶ dicuntur ἀπαύσαντες τῆς συμβολῆς. VALCK.

4 seq. ἄξιός τε ἵσθαι ἰσθαι σφίσι ζημιῶσαι) Expressisse haec Livium lib. XXX. 30. elegans I. Fr. Gronovii observatio est. Hinc Vallae Latina, ut errori ansa praecideretur, probante etiam Valckenario restituta. WESS. — Non male cepit Valla, vertens, sed idoneos se esse ad sumendas de se poenas dicere: his qui substituit, ad sumendas de ipsis poenas, alios in errorem induxit, quem corrigit Eruditus scriptor *des Essais de Critique* p. 256. Herodoteis ista respondent, quae dicentem facit Annibalem Livius XXI. c. 30., forsitan non indigni simus, qui nobismet ipsi multam irrogemus, quae hinc sumta monuit I. Fr. Gronovius. VALCK. — Mihi HERODOTUS, si voluisset dicere digni qui sibimet ipsi poenas irrogarent, videbatur dicturus fuisset ἰσθύνεσθαι ζημιῶσαι. Nunc illud ζημιῶσαι σφίσι ita accipiendum ac si ζημιώθηναι dixisset, nempe ἄξιός (τινὰ, sive Περσιν, sive τοὺς Ἕλληνας) ζημιῶσαι σφίσι, quemadmodum v. gr. Graece dicitur ἄξιός ἐστι θαυμάσαι, pro θαυμασθῆναι, nempe intelligendo ἄξιός ἐστι ἐστὶ τοῦ τοὺς ἀνθρώπους θαυμάσαι αὐτῶν. Neque me admodum turbavit laudatus Livii locus: primum enim addubitare licebit, voluerit-ne ibi Romanus scriptor haec ipsa HERODOTEAE verba suum in sermonem transferre: deinde, Livio non minus, quam nobis haec aetate, accidere potuit, ut graecorum Scriptorum mentem, quos ob oculos habuit, non satis recte perceperit; quod quidem subinde illi usu venisse memini me olim observare, quum Livii latina cum Polybii graecis, e quibus illa translata sunt, de professo exigerem. S.

6 seq. τοὺς ἰδίωκον μέχρι Θισσαλίας) Inter eos, qui Artabazum fugientem insecuti fuerunt, praecipui in Diodori lib. XI. 32. Corinthii, Sicyonii, Phliasii. WESS. — Dicente vero adiicit Diodorus καὶ τινες Ἴτριοι: quorum in numero Mantinenses esse potuerunt. Larcherus tamen, et qui cum sequitur Schulzius, (puto ob ea quae continuo subiicit Herodotus, Ἀπεδαιμόνιος δὲ οὐκ ἔων Φύγοντας δοῦναι) verbum ἰδίωκον ita accipiant, ut non ipsa actio significetur, sed

consilium et conatus agendi, *persequi cupiebant*: coll. I. 68, 26. ibique notatis. De dictione *οὐκ ἴκν* vide dicta ad IX. 2, 5. S.

CAP. LXXVIII. 2. *Αἰγινήτων τὰ πρῶτα*) Saltem dictionis corruptores τὰ πρῶτα *Φερόμενος*, ut postulat mos, elegissent. Dio Cassius lib. XL. p. 136. de Suella Britanno sive Cassivelano, τὸν τῶν τὰ πρῶτα ἐν τῇ νήσῳ δυναστῶν *Φερόμενον*. Aelianus Anim. XIII. 17. αὐλοπίας (ex thynnorum genere) *ῥάμην τε καὶ ἀλκὴν τὰ πρῶτα Φέροιτο ἄν.* Resecui inportunum, et ab schedis Gronovioque proscriptum, *Φέρων*. Conf. lib. VI. c. 100. et praeter ceteros Ti. Hemsterhusium in Luciani Timon. c. 35. et Xenophont. Ephesium in Miscell. Observ. Vol. V. p. 30. Quod succedit continuo *ἴκτο πρὸς Πανσαίνην* in scriptis quibusdam libris, valide sese commendat. WESS. — Equidem sollicitatum *ἴκτο* nolim. S.

Ibid. *Αἰγινήτων τὰ πρῶτα Φέρων*) Si Codicibus etiam aliis abest *Φέρων*, non repertum in Mediceo, vir inter Aeginetas Princeps huc dictus videbitur *Αἰγινήτων τὰ πρῶτα*: quam sermonis elegantiam, his etiam usus Herodoti, pertractavit Vir summus ad Lucian. [Tim. c. 35.] T. I. p. 147. Pro *Φέρων* si qui Codices darent *Φερόμενος*, Lampon censeri posset dictus *Αἰγινήτων τὰ πρῶτα Φερόμενος*, ut Hermotimum scribit *Φερόμενον οὐ τὰ δεύτερα τῶν εὐνούχων παρὰ βασιλῆϊ*, lib. VIII. c. 104., quod commodum excitat Clar. Gronov. Dicitur quis τὰ πρῶτα et τὰ δεύτερα *Φέρεσθαι*, non *Φέρειν*. Lucian. [Var. Hist. II. 18.] T. II. p. 115., *Οἱ ἄμφ' Ἀρσενικπὸν τε καὶ Ἐπίκουρον τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῦ ἰσθίοντο*. Dedissee videtur Euparius in Iambl. p. 21. *Ἀνατολῆς τῇ μετὰ Πορφύριον τὰ δεύτερα Φερόμενῳ*. Moschus Eid. III. vs. 57. *μὴ δεύτερὰ στίο Φέρηται*. Callimachus Hymn. in Del. vs. 4. *Δῆλος δ' ἰθὺς τὰ πρῶτα Φέρεται*. Ex Mousaev. VALCK.

10. *μὴ ὑπάρχειν ἔργα ἀτάσθαλα ποιῶν*) Vidi ad marginem Aldinae docti viri manu, *μὴ ὑπάρχων* -- *ποιῶν*, quorum ultimum in Ask.; sed eius opera supervacua. Noster lib. VII. 8, 2. *ἃ γι ἐμὲ καὶ πατέρα τὸν ἐμὸν ὑπῆρξαν ἄδικοι ποιῶντες*: quibus comparia Cl. Valckenarius ad Euripid. Phoeniss. p. 533. conduxit plurima. Aeginetae Lamponis consilium Pausanias iure sprexit, laudatus propterea a Pausania III. 4. WESS. — In Vers. lat. pro nudo verbo susci-

piat, scriptum *ultro suscipiat* volueram, quo vocabulo *ultro* vis graeci verbi *ὑπάρχων* exprimeretur. *Vallae* latine haec erant, *caveat nefanda facinora perpetrare in Gronov.* Loco verbi *perpetrare* Gronovius *inchoare* posuit. S.

CAP. LXXIX. 10. ὅσιν μὲν ποιεῖν) Dictum laudabiliter. At quantum mutatus ab illo *Hectore* in *Thecydide* lib. I. 132. Redi tamen ad *Nostri* lib. V. 32. Proximum ex mssis *ψυχῆσι τε τῇσι τῶνδε* [lin. 13.] aliorum arbitrio relinquitur. WESS. — At haud cunctanter recipi *ἦν* debuerat. S.

15 seq. οὐ μέντοι ἔτι ἔχων λόγον τοιόνδε μήτε προτίλλῃς ἔμμεν) Ore Ionico pronunciata, atque in speciem levisima, gravi tamen continent comminationem; illis simillima, quae *Alexandro Macedoni* dixisse feruntur *Athenienses* VIII. 143. οὐ τι τοῦ λοιποῦ λόγους ἔχων τοιόνδε μὴ ἐπιφύσῃς Ἀθηναίοισι, μηδὲ δοκίῳν χρηστὰ ὑπουργίῃν ἀθέμιτα ἔρδῃς παρῖνα. Iuxta *Lycurgum* c. *Leocr.* p. 156, 42. *Alexandrum Athenienses* μικροῦ διὸν κατέλευσαν: secundum *Aristidem* T. I. p. 250. illi dixerunt qualia *Medeae Creon Euripidis* vs. 552. εἰ te secundo lumine hic offendero, Moriere. *Lamponis* istius consilium repellentis *Spartani Regis* responsum respicit *Pausanias* III. [c. 4.] p. 214. VALCK.

CAP. LXXX. 4. κλίνας τε ἐπιχρύσεους) Non fuerunt ὀλόχρυσαι καὶ ὀλόαργυραι, quales in *Philon. Iud. de Somn.* p. 1115. E., sed inaurati et inargentati. Ex solido auro et argento memorabuntur c. 80. In talibus et alibi peccatur. Vide I. 50. WESS.

15. ἄτι ἰόντα χαλκὸν δῆθεν) Quasi vero *aes* foret. Rudi simplicitate *Helotarum*, aurum atque *aes* vix internocentium, abusi *Aeginetae* sunt. Quid victo ad *Gransonium* *Carolo Audace*, *Burgundiae* duce, vasis eius argenteis, stannum arbitrati, fecerint, quoque modo gemmas, multo rarissimas et pretii ingentis, tanquam villasima scruti abiecerint *Helvetii*, durum ab stirpe genus, elegantissime *Ph. Comineus* *Memor.* lib. V. 2. exposuit. WESS.

CAP. LXXXI. 3. ἐπὶ τοῦ τριποδίου ὄφιος) Durabat in tempora *Pausaniae*, aureo tripode dudum a *Phocensibus* interverso et conflato, lib. X. 13. Quam vero *Cel. Gronovius* ex *Whebero* adposuit *trioipitis colubri* figuram, eam huius videri, ab *Ampl. Cupero* veritati respondere negatur,

Epistol. lib. II. p. 177. Litem meam non facio. Si tamen verum amamus, unus hic draco et triceps describitur, δράκον χαλκούς Pausaniae; monumentum autem Constantinopolitanum tres exhibet serpentes, scitissime contortiplicatos: dubium praeterea, Delphis-ne Byzantium venerit; sed, fieri hoc potuisse, nolo infitiari. Porro Iovis Olympii ex aere statuum copiosius Pausanias expingit lib. V. c. 13. WESS.

CAP. LXXXII. 2 seqq. ως ἑξῆς θινύων etc.) Quae hoc capite continentur, ubi pleraque descripta prostant apud Athen. IV. p. 138. alia deteriora, pauca quaedam vulgatis leguntur meliora. Pro ἀπρονόπως, [lin. 6.] ἀπρονόως praebet Athen., quae duo saepe permutantur in Codd. Ut apud Herod., alibi quoque iunguntur ἀπρονόως et ὀφθαλμοί: multa notantur ad Thom. Mag. in Ἀπρονόπως: dubium quid scripserit Plutarch. T. II. p. 401. E. Vulgatorum loco [lin. 17 seq.] forte cui non displicebit Athenaei lectio, ἐκ κατασκευῆς τῶν δειπνῶν τὴν παρασκευὴν. Firmant Herodotei Codices, ut patet ex Diss. Herod. p. 89., quam habet Athenaeus τοῦ Μήδων ἡγεμόνος τὴν ἀποσκευὴν: absque Codicibus nemini suspecta mentio fuisset τοῦ Μήδων βασιλέως, quum supra tradiderit, ως ἑξῆς θινύων ἐκ τῆς Ἑλλάδος Μαρδονίῳ τὴν κατασκευὴν καταλῶσι τὴν ἰαυτοῦ: quin Xerxi potius congruere, quam Mardonio videntur ista, δς, τοῦτον δὲ διαίτοι ἔχον, ἅλθι ἐς ἡμέας· οὗτω εἰδυρὴν ἔχοντας ἀπαιρησάμενος: in quibus ως ἡμέας legisse suspicor Sophistam, [Athenaeum,] qui voci Ionicae εἰδυρὴν vulgarem substituit ταλαίωρον. VALCK. — Quod pro κατασκευὴν lin. 4 seq. σκηνὴν scriptum oportuisse suspicatus sim, pauci lectores, puto, futuri sunt qui improbent. Quis enim feret τὴν κατασκευὴν χρυσῷ τι καὶ ἀργύρῳ κατασκευασμένην? Quo magis mirari subit, quod in vulgatum communi consensu coniurarint librarii omnes, neque multum ab his dissentiant Athenaei codices, hoc loco, ut paullo ante, παρασκευὴν exhibentes. S.

15. ἢν πολλὸν τὸ μέσον) Amplum discrimen. Supra lib. I. 136. πῶς δὲ ἴσασαν, πολλὸν ὕψος αἰσίων τὸ μέσον, in simili negotio. Euripides Alcest. vs. 914. οἶμος πολλὸν γὰρ τὸ μέσον. Io. Chrysostomus Or. de Evangelii Profectu, T. III. p. 302. C. πολλὸν δὲ τὸ μέσον τοῦτων κηρίων. Alii, uti Heliodorus Aeth. Herodot. T. VI. P. II.

VII. p. 518. οὐ γὰρ μικρῇ τῇ μέσῃ. Adde *Abreschii* *Lectio*. *Aristaenet.* p. 249. WESS.

20. τοῦ Μήδου ἡγεμόνος) Placeret τοῦ Μήδου ἡγεμόνος ex *Arch.*, modo plures iuberent libri. Alterum dubio caret. *Mardonii* delicias et superfluum adparatum *Pausanias*, non absentis *Persarum regis*, perstringit et taxat. Additum οὕτω εἰζυρὴν ἔχοντας δαίτας, irruenti, ut ferocientis impetum sisterent, *Carolo Audaci* testati de se suaeque regionis habitu *Helvetii* fuerunt, eodem *Comineo* lib. V. c. 1. *Memor.* perhibente. WESS.

CAP. LXXXIII. [3. θήκας χρυσοῦ καὶ ἀργύρου) *Θήκα*, thecam, III. 150, 20. *repositorium* sive *pateram* intellexeram, et in *Adnot.* dixeram, eodem modo vocab. istud hoc etiam loco intelligi posse. Mutavi, ad hunc locum quod spectat, sententiam. Possent quidem θήκας χρυσοῦ καὶ ἀργύρου *pateras aureae et argenteae* intelligi; sed adiecta h. l. verba καὶ τῶ ἄλλων χρημάτων, i. e. et *aliarum rerum pretiosarum*, satis declarant, θήκας hic *loculos*, ut erat in *Vallae* latinis, aut *arculas* dici. S.]

6 seq. κεφαλὴ οὐκ ἔχουσα (καθὼν οὐδὲμίην) *Pollucis* aut *alios* exemplo respexisse haec *Theophilum Protospatharium* (de *Fabrica Corpor. Hum.* lib. IV. 4. in *Fabricii Bibl. Gr. T.* XII. p. 858.) puto, κεφαλὴ αἰμάφους, sine omni sutura, inter oem praeliis delectorum et computrescentium ab scriptoribus reperta adfirmantem memorari. Ὀδύτης μιννοθείας [lin. 9.] *Pyrrho*, *Epirotarum* regi, et *Prasiae*, *Bithyni* regis filio cognomini, tribuit *Valerius Maxim.* lib. I. 8. *Exter.* 12. et *Festus* in *Monodos*. Illud autem paullo inpeditiis et salubrosius, [lin. 4.] ἰφάνη δὲ καὶ τόδε ἕτερον ἐπὶ τούτῳ τῶν νεκρῶν. Si esset ἰφάνη δὲ καὶ τόδε ἕτερον ἐπὶ τούτῳ, τῶν νεκρῶ περιβλεθόντων τὰς εἰμας: tum, postea demum, nudatis carnis eadaveribus, adparuisse τόδε, nempe id, quod de cranio sine sutura et de maxilla proditur, sententia declararet. Et sis doctissimus *Abreschius*. VALCK. — Commodè post τῷ μινوري puncto distingueretur oratio, verbaque ista συνδίδωμι --- χῶρον parenthesis eos notis interciperentur: quo significaretur, cohaerere illa τῶν νεκρῶν περιβλεθόντων τὰς εἰμας, ἰφάνη κεφαλὴ etc. S.

CAP. LXXXIV. 8. Διωνυσίου) Ita et *Pausanias* lib. IX. 2. Similis variatio in *Διονυσίου* *Historici* titula.

Unde vero Pausanias, Artonten multa huic Ephesio clar-
gitum ob patrem contumulatum acceperit, nescio. WESS.
— At hoc ipsum Herodotus noster haud obscure eodem hoc
loco significavit. S.

CAP. LXXXV. 4. ἔνθα μὲν τοὺς ἱεῖρας ἔθαψαν) Ac-
quiesco in elegantissima Cl. Valckenarii, ἱεῖρας sive εἰε-
τας corrigentis, coniectura; eoque promptius, quod Ἀλκιων
Ἡρόδοτον collector vocem hīc invenisse videatur. Eadem
mens eruditissimo de Pauw, sic commentanti: Locus est
depravatus, et sacerdotem requirit, qui thure et offa piationem
faciat; quo certe officio ego nunc fungar hīc, qui inter Divae
Critieae sacerdotes fortasse locum aliquem mereri possum.
Scribe, et scribe emendatione certissima, ἔνθα μὲν τοὺς εἰεῖρας
ἔθαψαν, et similiter statim post, ἐν μὲν --- ἔσαν οἱ εἰεῖρας.
Platarchus audiendus est in Vita Lycurgi (p. 50 D.) quo nemo
melius εἰεῖρας nobis depinxit. Εἰεῖρας δὲ καλοῦσι, [inquit,] τοὺς
ἱεῖρας ἢ δὲν δευτέρου ἐκ παιδὸν γεγενότας, --- οὗτος οὖν ὁ εἰεῖρας, ἰσχυροί
ἐν γενομένῳ, ἀρχὴ τῶν ὑπερεταγμένων ἐν ταῖς μάχασι. Quid cen-
ses? quidquam-ne certius aut acconmodatius? Εἰεῖρας erant
ordinum ductores; hos in uno tumultu tumularunt una cum
quatuor illis praestantissimis heroibus. Quae, quantumvis
plusecula, placuit describere, ut confidentiae et dictionis
genus viri juvenis, nam admodum adolescentis sunt, in
obscuro ne maneret. WESS.

Ibid. τοὺς ἱεῖρας) Suum etiam in expeditionibus habe-
bant μάντιν, qui per extispicinam Deorum mentem scru-
taretur; sed nusquam alibi, opinor, in historia Graeca
Spartiatæ memorantur ἱεῖρας, sacerdotes, qui praeliis inter-
fuerint. Visus mihi semper est Herod. aliam hīc primitus
vocem posuisse; sed, quaenam illa fuerit, mihi quidem
non liquet. Memoratur in Glossis Herod. Εἰεῖρας. Quibus
alibi nusquam locus est in Musis, hic Grammaticam le-
gisae suspicabar in suo Codice ἱεῖρας et paulo post ἱεῖ-
ρας. Coniecturam memorare dignatus est Celeberr. Wess.
in Diss. Herod. p. 206. et removit difficultatem; quae op-
poni posset. Neutrum fortasse, nec ἱεῖρας, neque ἱεῖρας, sed
scripsisse potius alieni videbitur Herod. τοὺς ἱεῖρας, et οἱ
ἱεῖρας: quia distinguuntur a ceteris Spartiatis; Nostro au-
tem memorantur VIII. 124. τριηκόσιοι Σπαρτιατῶν λογάδες,
--- ὅτις ἱεῖρας καλεῖται. VALCK.

[4. Περικλέους etc.) De his conf. c. 71, 10 seq. et de *Anomphareto* sigillatim, c. 53 seq. S.]

13. αἷς ἐνὶ πνεύματι) Ablegatum hinc longissime capiunt voculam αἷς, sicuti et lib. II. 8.; nullo iure, uti admonitum ibi. Recipi autem [a Gronovio] non debuerat ἀπαισχυνομένους, anequam intolerabile, atque *Plutarcho* multisque aliis damnatum. Attigit, non absque censura, *Abreschius* Dilucidat. *Thucidid.* p. 6. Multo quoque χύματα χῶσαι κεινὰ [lin. 14.] plausibilis et veritati adfinis. Aliorum sepulchra caesorum cadavera habebeat recondita, erantque adeo ταῖς πλήρως. Contra ea, κενὰ, vacua et inania, quae deinceps fuerunt aggesta, meraque adeo emotaphia. Atque, haec Scriptorem voluisse, res clamat, agnita a viris *Cl. Th. Galeo* et *D'Orvillio* ad *Charit.* p. 147. Et quis in tanto Codicum scriptorum consensu haesitaret? WESS.

13. ἀπαισχυνομένους) Non alibi repertum hinc etiam cii-cietur, restituto *Herodoteo* ἀπαισχυνομένους. Pro τῇ ἀπιστοῖ fortasse suo more scribendi posuerat τῇ ἀπιστῇ: vid. supra notata p. 42. [Adn. ad l. 85, 3.] Paulo post [lin. 14.] ex Codicibus et *Plutarcho* χύματα restituentur κεινὰ, quod patet ex *Diss. Herod.* p. 63. VALCK.

18. χῶσαι Κλειδῶν) Eos non audio, qui Ἀλκίαν obtredunt, vicinia litterarum A. et K. lapsos. Praeter alios contra venit *Plutarch.* *Malign.* p. 873. A. ubi Κλειδῶν ἰ Πλαταιεύς. Χῶσαι in tumulis terrā congestis, tritum. *Euripides* *Iphigen.* *Taur.* vs. 703. Τύμβος τε χῶσαι: et *Aulid.* vs. 1443. ἰσὶ μοι τύμβος ἐν χωστήστῃ etc. WESS.

CAP. LXXXVI. 3. ἱερατίων ἀστῶν τῶς μηδισπ-τις) Quia mox sequitur, ἐν πρώτοις δὲ αὐτῶν, vere mihi *Koenius* correxisse videtur, ἱερατίων ἀστῶν τοὺς μηδ. Ἀστῶν Ionico flexu legitur infra c. 93. Idem vitium a viris doctis saepe sublatum, velut a *Leopardo* *Em.* I. cap. 16. *L. Vossio* ad *Melam* II. c. 3. *Io. Piersono* *Verisim.* p. 38. hic illic veterum scriptis etiam nunc inhaeret. In fragm. *Orat. Isaei* apud *Dionys.* *Halic.* T. II, p. 176, 28. scribendum: ἐν ἡ μητρί ἀστὴ τί ἐστὶ, καὶ ὁ πατήρ: et vs. 39. ἂν οὖν ἐμμελῶς ἐν ἀστῇ ἴηαι, pro vulgatis αὐτῇ et αὐτῇ. In *Epicharmi* loco apud *Diogenem Laërt.* III. 16. procul omni dubio corrigendum: nihil mirum, ἀνδάντων ἀστροῖς ἀστροῖς. Reliquit men-

dam ill. Grotius in versu Moschionis, Excerpt. ex Stobaei Eclog. p. 147. Αὕτη δ' ἰπυργώσαντο: urbes postulare sententiam Poëtae, unicuique patebit attendenti, atque adeo etiam respondendum, "Αὕτη δ' ἰπυργώσαντο, καὶ περιεμπίεις Ἐπύξαν εἰκούς. VALCK. — Hoc quidem loco nil magnopere obstabat quin vulgatum teneretur. conf. c. 67, 3. Potest autem genitivus αὐτῶν duplici modo accipi, sive ut intelligas τοὺς μηδίζοντας αὐτῶν, sive ut ἑαυτῶν αὐτῶν idem valeat ac ἑαυτῶν ἑξ αὐτῶν vel παρ' αὐτῶν. Ad sententiam quidem nil interest. S.

CAP. LXXXVII. 4 seq. μὴ πρότερον ἀπαναστ. πω-
λαρόμεντας ἢ ἑξίλωσι) Tale superius [c. 86, 6.] μὴ ἀπανίστασθαι
ἀπὸ τῆς πόλεως πρότερον ἢ ἑξίλωσι: et cap. 16. πρότερον ἢ γυλίσθαι
ἐν Ἰδαμαίῃσι τὴν μάχην. Aliter, et prius vulgato congruen-
ter, lib. VI. cap. 45. οὐ γὰρ δὴ πρότερον ἀπανίστη -- πρὶν ἢ
σφίας ὑποχωρεῖντος ἐπαίεσθαι. Iunge Gronovio observata lib. V.,
118.; cuius in vicinis μὴ ἀναπλήσῃ [lin. 7.] laudabilia
opera. WESS. — Πάλῃ μὴ ἀναπλήσῃ (lin. 7.) intellige
πάλῃ κακῶς, et conf. V. 4, 6. et VI. 12, 11. S.

8. χρήματά σφι δῶμεν ἐκ τοῦ κοινοῦ) Aequissima postula-
tio, si professio veritate fulciretur, Qui citra fraudem et
dolum reipublicae consulunt, impune illis esse debet,
quando res secius cadit. Nam consilii datores ob eventum,
quem praestare non possunt, plectere, quamquam tristes
istiusmodi poenae in annalibus plures, a consilio dando,
ne aliud adponam, merito omnes deterrebit. Egregiae
ad hanc rem Ampl. Bynkershoekii Quaest. Iur. Publ. lib. II.
2. disquisitiones sunt. Sed horum oratio infucata, et
caussa dispar est. Civitatem Thebanam paucorum oppres-
serant dominatu, invitamque in factionem compulerant.
Haec fide Pausaniae: τῆς δὲ αἰτίας ταύτης δημοσίᾳ σέβειν οὐ μέγα-
στι, ὅτι ἐν ταῖς Θηβαῖς ὀλιγαρχία, καὶ οὐχὶ ἡ πάτριος πολιτεία,
ταυκαῦτα ἴσχυεν, lib. IX. 6. WESS.

CAP. LXXXVIII. {5 seq. τοὺς δὲ ἄλλους ἄνδρας
τοὺς ἑλδοσαν οἱ Θηβαῖοι, οἱ μὲν ἰδοῦσιον) Si οἱ μὲν intelliguntur
iidem qui traditi sunt a Thebanis, fuerit ἀνομοκράτεια quae-
dam sermonis, facile quidem ferenda: sed poterunt etiam
οἱ μὲν intelligi Thebani. S.]

7. χρήμασι (πτεροδίσκῳ) Divinationem Aem. Porti, au-
dacter abs Genevensi Editore insertam contextui, veram
schedae praestant. Itaque de Aldino et nuperò ἐκταύθων,

alibi invisitato, commentabor nihil. [Vide Var. Lect.] Pausaniae potius humanissimam et acquissimam declarationem, qua Attagini liberos insontes dimisit, praedicabo. Φάς, optime omnium, τοῦ μηδισμῶ πειδῆς οὐδὲν ἄναι μαι-
τλους. Delicta scelerum auctores luunt; infantes consilii absolvit innocentia. Cicero verissime: Ferret-ne civitas illa latorem istiusmodi legis, ut condemnaretur filius aut nepos, si pater aut avus deliquisset? Nat. Deor. lib. III. 38. Malta P. Faber Semest. III. 8. WESS.

CAP. LXXXIX. 1 seq. Ἀράβαζης --- Φεύγων etc.)

Sua hinc sumsisse videtur Polyaeus VII. c. 33, 3. Ἀρά-
βαζης Φαρνάκου Φεύγων ἐκ Πλαταιέων προῆλθεν εἰς Θεσσαλίαν,
quaeque sequuntur. Ibidem Thessalis dixisse fertur Ar-
tabazus: Μαρδόνιος δὲ νικητικῶς ἔπεται, καὶ τὰ ἔργα τῆς νίκης πρὸς ἀπαγγελίῃ: prout scribendum vidit doctiss. Koenius, qui
Herodotum infra dedisse suspicabatur: αὐτὸς δὲ ἡμῖν Μαρ-
δόνιος καὶ ὁ στρατὸς αὐτοῦ εὐθύς [lin. 15. ubi οὗτος edd. et
mssti] κατὰ πόδας ἡμεῖς ἐλαύνων προσδύκμεός ἐστι. VALCK.

12. ἐλὼν ἐς Θρήκην) Laudatore Gronovio recte hoc glo-
riatur. Ἐξ οὗτου βασιλεὺς Καμβύσης ἤλασε ἐς Αἴγυπτον lib. III.
63. Artem, qua Artabazus suae exercitusque saluti apud
Thessalos consuluit, Polyaeus hinc derivavit lib. VII. 33,
3. Paene autem illud Ask. [lin. 7.] ὡὔτ' ὅς τι κινδυνεύει sine
dicto praeterierat. Ionum, vice αὐτὸς, adfirmant esse Co-
rinthus et Phavorinus: ὡὔτ' ἂν τοῦ αὐτὸς Ἴωνες φασ. Et
tale iudicant, συμφέρεται αὐτὸς ἵνα lib. II. 79., cuius loco
ὡὔτ' alibi. Nonnihil addubito. WESS. — Equidem
haud dubie errasse et Grammaticos istos, et librarios, si
qui illorum rationi favent, censeo. Ἐωτοῦ, ἰωτοῦ etc. Io-
nicae sunt formae, pro ἰαυτοῦ, ἰαυτῶ: item αὐτὸς, pro ἰ
αὐτὸς: non αὐτὸς aut ὡὔτ' ὅς, pro simplici αὐτὸς. S.

23 seq. λιμῶ συστάντας καὶ καμᾶτω) Persimiles Persici
exercitus aerumnae lib. VIII. 115.; quales, neglecto ad-
paratu, nulla congesta annona, frequentissimae. Con-
sequens διέβη πλοίοις germanum agnoscit χρῆν πλοῖον διαβί-
ναι lib. I. 186. Auctor vitae Homeri c. 19. ἔχρηζεν αὐτῷ
συνεξυμεῖν αὐτῷ πλοῖον, ὅπως ἂν εἰς τὴν Χίον διαβαίη. Nolo
plura, uti nec Latina, de quibus Cl. P. Burmannus in
Declam. VI. 21. Quinctiliani. WESS. — Λιμῶ συστάντας
vulgo fame enectos interpretantur: nos, ex propria vi

verbi, fame conflictatos. Vide ad VII. 170, 9. notata. S.

CAP. XC. [3 seqq. Ἐπὶ γὰρ δὴ ἐν τῇ Δῆλῳ etc.) Vide lib. VIII. cap. 130-132. S.]

9. Θεομήτορος) In suo Cod. Valla reperit Θεομένητορος: in Med. Grunovius, Θεομήτορος. Sed, ut hic, sic supra VIII. 85. idem ille dicitur Θεομήτωρ, ubi narratur quam ob causam Sami fuerit a Persis tyrannus constitutus. Paulo post [lin. 12.] scribendum puto, ὡς, ἢ μόνον ἰδανται αὐτοὺς αἱ Ἴωνες, ἀποστήσονται ἀπὸ Περσίων: sequitur enim eodem tempore, καὶ ὡς οἱ Βάρβαροι οὐκ ὑπομείνουσι. VALCK.

12. ἀποστήσονται ἀπὸ Περσίων). Ecce iterum negligentiae specimen. [Vide Var. Lect.] Veritatem, quam sollicitissimi viri Aldus et Camerarius tenuerunt, insecuti neglexerunt omnes. Tantum-ne molestiae eos inspicere? Praesertim cum illam verbi formam res ipsa postularet. Eadem in proximis socordia. WESS.

CAP. XCI. 7. Δέχομαι τὸν οἰωνὸν τὸν Ἠγηςίστρατον) Vide lib. VIII. 114., ubi Aristophaneum Δίχου τὸν ἄνδρα, καὶ τὸν ὄρνιν τοῦ θεοῦ, stabilire τὸν Ἠγηςίστρατον Arch. videtur. In hominis nomine, exercitus ductore, bonum omen erat; quale Augusto ad Actium ante aciem asellus cum asinario dedit: Eutyches homini, bestiae Nicon erat nomen, inquit Sueton. in August. c. 96. Eadem ex superstitione, rem memorabilem adgressuri, eos potissimum addisciebant, quibus fausta nomina; uti Vespasianus, Capitoliū dedicaturus, in Taciti Histor. IV. 53. cum Lipsii Nota. WESS.

Ibid. Δέχομαι τὸν οἰωνόν) Non, quod vulgatur τὸν Ἠγηςίστρατον, sed τὸν Ἠγηςίστρατον Galens exhibet ex Arch., neque aliter legit Valla. Hoc si Herodotus adiecit, scripsisset potius me iudice, Δέχομαι οἰωνόν τὸν Ἠγηςίστρατον, velut omen accipio nomen Hegesistrati: ut paulo post dicitur, οἰωνόν τὸ οὖνομα ποιούμενος. In Plauti Pseud. II. IV. 22. Χαρίων οἰωνόν ποιῶ. Euripid. Phoen. vs. 865. Οἰωνόν ἰδίμην καλλίμην σά στίβη. Sed e vicinis notissimum forsā ab alia manu nomen fuit adiectum Hegesistrati, ab Herodoto autem scriptum Δέχομαι τὸν οἰωνόν, ὃ ξῖνι Σάμι. Romanorum illud, accipio omen, sic solet Graecis simpliciter dici: Δέχομαι τὸν οἰωνόν, sive τὸν ὄρνιν τὴν κληρόνα τὸ μάντιμα τὸ χρησθῆν. VALCK.

CAP. XCII. 1 seqq. Ταῦτά τε ἅμα ἠγόρευε καὶ τὸ ἔργον προσηύει) Est loquendi forma frequens Euripidi. Dederat

forsan ad hanc normam Noster supra VIII. c. 5., τὰς τὴν ἄμα ἡγέρει, καὶ ἴπικται ἐπὶ τὴν νύκτα τὴν Ἀδύμαντον: ut c. 97., ταῦτά τε ἄμα -- ἴπικται καὶ ἴπικται. VALCK. — Pro eo quod lin. 2. scribitur καὶ τὸ ἴργον προσῆγε, suspicatus eram oportuisse, verbo neutraliter sumto, et procebat opus: sed communi consensu vulgatum tenent libri, in quo adquirendum; intelligendumque, et sermoni rem ipsam adiecit, i. e. et rem ipsam praestitit. S.

9. Ἀπολλωνίης δὲ τῆς ἐν τῷ Ἰονίῳ πόλεως) Ita Pausanias cum alibi, tum VI. 14. Menepolemus ἐξ Ἀπολλωνίης τῆς ἐν τῷ Ἰονίῳ. De Oricis, [CAP. XCHI. 5.] ad eundem Ionium nuntium, Steph. Byz., πόλις ἐν τῷ Ἰονίῳ πόλεως. Adiunge Cononis Narrat. xxx., cui Euenius est Πυθίης. Montem, unde amnis (fortasse Aous) labebatur, Strabo Ἀάμων adpellat lib. VII. p. 486. [p. 316. ed. Cas.] Ἀάμωνα tamen Steph. Byz. ex Hecataeo. Lege Casaubono observata. WEBS.

CAP. XCHII. 1. κατέλαβεν Εὐνήιον) Euenium hunc Apolloniatam aliquoties in Cononis Narrat. xxx. Πυθίης dici vidit Keenius. Istius erat is Apolloniae civis, quae Nostro ἡ ἐν τῷ Ἰονίῳ πόλεως dicitur: τὴν δὲ πόλιν Ἰωνίῳ Φαίδος ἔκτισ' ἀικροκόμης, apud Pausan. V. [c. 22.] p. 435. Situs urbis in Excerptis e Conone definitur, et ποταμός Ἀῶς διὰ μέσης αὐτῆς μέσων dicitur ἐμβαλλὴν εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος. Iuxta Herodotum [lin. 4 seq.] flumen μετὰ διὰ τῆς Ἀπολλωνίης γὰρ εἰς θάλασσαν, παρ' Ὀρικόν λιμένα. Portum Oricum hinc attingit Eustathius in Dionys. vs. 398. conf. Strabo VII. p. 486. 2. VALCK.

7. φυλάσσουσι ἐναυτὸν ἕκαστοι) Custodiunt per annum singuli, eorum nempe, qui ad illud munus per vices obcurandum essent electi, civium opibus et genere potentissimi. In Excerptis e Conone legitur: τῶν δ' ἐπιφανῶν ἢ ὁ Πυθίης, καὶ ὅσοι ἄλλοι ἐκ διαδοχῆς τῶν ἱερῶν εἶχον πρυβείαν τὴν ἐναυτικήν. VALCK.

11. Qui somno sopitus ovium neglexerat custodiam, eleganter dicitur κατακοιμίσας τὴν φυλακὴν: nam pro κατακοιμήσαντος recte mihi rescripsisse Reiskius videtur καὶ κατὰ αὐτοῦ κατακοιμίσαντος τὴν φυλακὴν, et deinceps, εἰς τὴν φυλακὴν κατακοιμίσαντα. Idem illud, vel hinc sumtum, vel ex ipso Hecataeo, praebet Aelianus de Nat. Anim. XIII. c. 22. λέγει μὲν Εὐκλείδης ὁ Μιλήσιος Ἀμφίμαχον τὸν Ὀρί-

καὶ αὖτε κατακοιμίσαι τὴν Φυλακὴν. Legitur apud Cononem: ἀμειψάμεναι τούτου, αὐτῶν (τῶν ἐκ τῶν αἰλῶν προβάτων) ἐξήκοντα λύκῳ διασπάραξαν: ut apud Nostrum, λύκῳ -- διέφθειραν τῶν προβάτων ὡς ἐξήκοντα. VALCK.

Ibid. κατακοιμίσαντος τὴν Φυλακὴν) Consentiant scripta exemplaria, atque iterum proxime. Rectius tamen cum Reiskio κατακειμίσαντος τὴν Φυλακὴν: id enim, ubi vigiliae dormiendo transmittuntur, suum sibi locum capessit. Aelian. de Animal. III. 13. Grues ὑπὲρ τοῦ μὴ κατακοιμίσαι τὴν Φυλακὴν, ἰσκάει μὴ ἀσκηδίζουσαι, ne vigiliae tempus edormiant, alternis pedibus nituntur; et lib. I. 15. προτιμότερον τροφῆς καὶ προσβύτιον τὸ μὴ κατακοιμίσαι τὴν Φυλακὴν: quod alibi τὴν Φρουρὰν οὐ κατανοτάζειν scribit. WESS. — Similiter Xenoph. Mem. Socr. II. 1, 30. τῆς ἡμέρας τὸ χρησιμώτατον κατακοιμίζουσι. Nec vero ex his exemplis tuto colligitur, non potuisse Herodotum eandem in sententiam alterā verbi formā uti; quum praesertim alioquin etiam idem valeat κατακοιμᾶν atque κατακοιμίζειν. S.

16. ὑπαγωγόντες μιν ὑπὸ δικαστήριον) Herodotei moris est. Alii aliter, de quibus clar. Ruhnkenius ad Timaei Lexic. p. 188. [p. 263 seq. ed. sec.] WESS. — Aliis passim dicitur ὑπάγειν εἰς δίκην et εἰς δικαστήριον, ut hic olim legebatur εἰς τὸ δικαστήριον: optimo tamen consilio Cl. Gronov. ex Med. Cod. reposuit ὑπὸ δικαστήριον, quippe Herodoteum. ὑπὸ δικαστήριον ὑπαχθῆς extat lib. VI. c. 72., et ὑπὸ reperitur in eadem locutione VI. 81. 105. et 136., ubi Xanthippus Miltiadem θανάτου ὑπαγωγὸν ὑπὸ τὸν δῆμον ἰδίων. Pro ἀπῆγον scribendum ὑπῆγον θανάτου in Xenophontis Ἑλλήν. lib. V. p. 353, 27. VALCK. — Similiter latine dicimus, sub iudice lis est. S.

20 seq. πρόφανα δι' εἴςι ---- ἐνύστε) Pecora vertebat Valla, expresso, quod scriptus illi liber ostendebat. Consimile in Arch. et Vind.; errorem docti homines Paul. Leopardus Emend. VIII. 1. et Palmerius indicarunt. Ego vero dubito, an ἐκ τῶν αἰλῶν πρόβατα oves fuerint an boves? Scio in Cononis Narrat. pro ovibus ab interprete haberi, sed et laxiorem vocis esse potestatem. Malui in re dubia pecora. Confer Schol. ad Iliad. E. 124. et Eustachium in Erotian. p. 92. [p. 302 seq. ed. Franz.] Mox [lin. 22.] ἰπὸ τῶν ἰατρῶν, posteaquam consulerant, correctio Reiskii

postulat. WESS. — Conf. *Var. Lect. Vallae* Latina Gronovius sic refinxit: *Erant autem illis praedicta et in Dodona et in Delphis. Interrogati mox prophetae de causa mali praesentis, responderunt etc.* quae *Wesselingius* etiam tenuit. quavis impedita. Nam πρόφαιρα, quae dicit Scriptus, vix alia intelligi possunt, nisi responsa illa prophetarum, quae mox adponuntur. conf. c. 94, 1. Neque necessario πρόφαιρον praedictum significat, verum etiam quodlibet oculi responsum, effatum, λόγιον, διαπρόπειον, ut ait *Hezychius*. Sic sane apud ipsum *Herodot.* V. 63, 6. πρόφαιρον non praedictum aliquod est, sed tale effatum quo nil aliud nisi iussum et praeceptum quoddam continebatur. S.

[25. αὐτοὶ γὰρ ἐπομῆσαι τοὺς λόγους) Loquuntur prophetae, sed uterque dei nomine, cuius propheta est. αὐτοὶ igitur intelliguntur Iupiter Dodonaeus et Apollo Delphicus. S.]

CAP. XCIV. [4. ἐν θρόνῳ) Lib. VI. 63, 5. ἐν θρόνῳ cum doctis Interpretibus in consessu reddidimus: hic satis fuit in sella, in sedili. conf. I. 181, 14. S.]

6. ταύτῃ δὲ ὑπάρχοντες) Intellige simulatum dolorem, quo Euenium callide illexerunt et sefellerunt, sive, uti *Canon*, εἰλην ἱλασάμενοι. Notus in talibus verbi usus ex *Empid.* *Androm.* vs. 428. ὃ σ' ὑπάρχον, h. e. ἰδὲλατα καὶ ἱεράτιστα καὶ προτερεψάμενην, ex Scholiastae doctrina. *Appianus* *Civil.* III. [c. 37.] p. 894. ὃ δὲ μάλιστα ὑπάρχοντες, quae re maxime deliniti. Errorem *Vallae* intactum *Abreschius* *Diluc.* *Thucyd.* p. 526. noluit. WESS. — *Plutarch.* *Solon.* p. 82, 2. ὑπάρχοντες οἱ Μεγαρεῖς τῇ ὄψει, has specie decepti Megarenses. Confer Nostrum infra L. 19. S.

21. ἔμφυτον μαρτυρὴν εἶχεν) Divinitus insitam, ut ille *Homeri* gloriator, Θεὸς δ' μοι ἐν φρεσὶν αἶμας Πατρίδας ἐνέθεν, *Odyss.* χ'. 348. Alia *Demosthenis* ἔμφυτος αἰσχυρὴ καὶ πονηρία, penitissime animo ex toto vitae genere haerens, iuxta *Dinarchi* criminationem, *Orat.* in *Demosth.* p. 104. Alia *Demetrii* *Phalerei* ἔμφυτος ἀκαταξία in fragmento *Dionisii* apud *Athen.* lib. XII. p. 542. c. WESS.

CAP. XCV. 1. Διόφορος) Διόφωρος, eligebatur ex *Poeta*, qui *Herodoto* nihil praescribit. WESS. — Quis Διόφωρος, h. l. maluerit, incompertum mihi. Libri quidem omnes in vulgatum consentiunt. S.

3. ἐπιβατιῶν τοῦ Εὐπίου οὐδέποτε ἐξελθῆναι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἔργα) De usu isto verbi ἐπιβατιῶν dictum est lib. III. 63. Loci iustam sententiam nec *Valla*, nec *Portus*, assecutus est. Nulla Deiphono in Graecia molestia ex invaso Eucnii nomine; operas vaticinandi contra Graeciam conduxerat: hoc verba volunt, neque aut *Raisium* aut *Abreschium* Diluc. Thucyd. lib. III. p. 315. latuit. Prior insuper ἐπιῶν τὴν Ἑλλάδα, Graeciam obiens, ex suspitione plausibili, si scripti Codd. adstipularentur. Decepit *Vallam* rarior verbi potestas, qua *Plutarch.* T. II. pag. 396. ε. ἐλαβὼν γὰρ ἵππον ἀλυνδύμενον γράψαι, cum pingere equum semet volutarentem conduxisset: et in *Pelopida* p. 291. n. ἐλαβὼν παρὰ τῆς πόλεως πλοῦκα γράψαι μάχης ἱστῆρας. *WESS.* — Nempe, ut ἰνδιδόναι dicunt Graeci, opus faciendum elocare, sic ἐλαμβάνειν ἔργοι dicitur qui opus faciendum conducit: sive, quod eodem redit, ἰκδοῖ is, qui alterius operam conducit; ἐλαμβάνει, qui suam operam alteri elocat. Alienam ab auctoris mente *Vallae* versionem, Deiphono negotium in Graecia fuisse exhibitum, tenuerat *Gronovius*, eandemque in contextu intactam *Wesselingius* reliquit, in subiecta Nota corrigere satis habens. Caeterum vide *Var. Lect. S.*

CAP. XCVI. 3. πρὸς Καλαμοῖσι) Hoc, sive πρὸς Ἀκαρίοις *Arch.*, alii eruent. *WESS.* — Vide quae in *Var. Lect.* notavimus. *S.*

4. παρσικινάζοντο ἐς ναυμαχίην) Exterminavi ὡς, alioqui haud intolerabile, addi quippe et omitti solitum c. 97., Codicum conspirante imperio: non item ἀπίπλων [lin. 10.] ad sententiam necessarium. Poterat utique, si quid praese incommodi ferret, ex cap. seq. [ex cap. 98, 5.] ἐνέπλων lenissimā fingi medicinā. Geminum lib. VIII. 74. ὡς ἐς τὴν Πιλοπόννησον χερσὶν εἴη ἀποπλῆσιν. *WESS.*

Ibid. ὡς ἐς ναυμαχίην) Omissam in *Med.* voculam ὡς si praebent alii Codices, sede non moverem, qua aptissime haeret: παρσικινάζοντο ὡς ἐς ναυμαχίην: ut *Xenoph.* Ἑλλ. II. p. 267, 33. πάντα παρσικινάζαμενος ὡς ἐς ναυμαχίαν: p. 269, 4. ὡς ἐς πολιορκίαν παρσικινάζει τὴν πόλιν. *Thucyd.* VI. c. 67., παρσικινάζοντο ὡς ἐς μάχην: idem saepe dicitur, ὡς ἐπὶ ναυμαχίᾳ. *VALCK.*

CAP. XCVII. [3. ἐς Γαίωνα τι καὶ Σκολοπίοντα) *Galeon* fluvius, ex *Ephoro* notus apud *Athen.* VI. p. 311, c.

Gessus apud *Plin.* V. xxix, 31. *Gaesus Melae*-I. 17. Σαδο-
πείης, aliunde non cognitus, ex hoc *Herodoti* loco colligitur
amnis fuisse, in *Gaesonem* haud procul ab ostio aquas suas
exonerans. S.]

4 seq. Φύλας. - Νάλας τῷ Κόδρου ἱκισπέμους) De migra-
tione Ionica et condita *Mileto*, sociisque expeditionis, nul-
la tamen *Philisti* mentione, *Pausanias* lib. VII. c. 2. etc.
Strabo lib. XIV. p. 939. [pag. 633. ed. Cas.] quorum huic
Codri filius Νάλας, illi Νάλας, sicuti *Nostro*. Ista *Strabo*-
nis aliorumque scribendi ratio *Clar. Perizonio* unice ad
Aelian. Var. VIII. 5. ob *Marmor Arundel.* probatur; abs-
que causa tamen, siquidem in laceris eius tabulis NE...
ΕΤΣΜΙΚΙΣ., unde Νάλας ὤφει formatur tantum. Hoc le-
ve, neque ab eruditissimo *H. Valerio* ad *Anian.* lib.
XXVIII. 1. contemptum. Ionicam vocem κτιστῶν, quam
κρίσιν ad *Dionys.* explicuit *Eustathius*, optime docti viri
illustrarunt. *WESS.*

6. ἐν Μιλήτῳ κτιστῶν) 'Επὶ τῇ Μιλήτῳ κρίσιν, velut
Herodoteum, legitur apud *Eustath.* in *Dionys.* vs. 823.,
qui sinceram nobis formam κτιστῶν servavit ad *Hom.* 'D. r'.
p. 1245, 40. quam illinc *Herodoto* iam restituit *Portas*:
alia huius moduli supra prostant pag. 42. [Adnot. ad I.
85, 3.] Ad κτιστῶν accedit *Hesychii* Δωκετῶν κατασκευῇ.
Eidem Θρωκτῶν est οὐτῆς, ἴννοια: apud *Suidam* 'Αθρωκτῶν
sunt ἀνωκταί. Ad *Hesych.* quaedam notata sunt in 'Ανωκ-
τῶν. σωφρονιστῶν miror apud *Platonem* reperiri T. II. pag.
933. R. *VALCK.*

CAP. XCVIII. 3. ἀπορή τι ἔχοντο) Praepositio
[ἐ], quam schedae offerunt, locum recipere poterit.
τίλος Δαρτεῖς τι ἐν ἀπορήτοι ἔχοντο, lib. IV. 131. Alibi tamen
abest; vide lib. III. 129. 'Αποβάθρας, [lin. 7.] paratas in
pugnae navalis usum, tabulata expresserat *Valla*, merito
desertus. *Scalae* fuerunt ad descensum nauticae. *Thucydi-*
des IV. 12. *Brasidas* ἔχοντο ἐπὶ τῇ ἀποβάθρᾳ καὶ παρ-
μνος ἀποβαίνειν, ἀνέστη: ubi docte *Dukerus*, sicuti *Ti. Hem-*
sterhusius in *Luciani* Dial. Mort. X. 10. *WESS.* — *Latini*
nomen *scala* graeco adposuit *Pollux* I. 93. ἀποβάθρα
καὶ διαβάθρα ἢ σκάλα καλοῦσι: ubi commode *Iungermann*:
„Videtur autem, inquit, sic nominandus et ponticulus ille
qui a nautis in litus vel ripam elicitur, inserviens tam

consuendendae navi quam escuendendae. Potuerat adii-
cere, usos etiam esse similibus pontibus ad transcenden-
dum auis e navibus in naves hostiles; quod quidem ex
hoc Herodoti loco satis intelligitur. S.

22. πρῶτον μὲν ἐν τῇ νῆϊ etc.). Duas literas male repetitas
legendumque suspicor, πρῶτον μὲν τῇ νῆϊ παραπλίαν, ἐχρη-
ψας τῷ αἰγυλῶ τὰ μάλιστα Δευτυχ. VALCK.

Ibid. ἐχρηψας) Nihil quidem interest, ἐχρηψας scri-
batur an ἐχρηψας, prius tamen tanquam suavius posui-
ssae videtur, ut II. 60. ἐχρηψάσας τὴν βάρην τῇ γῇ: ubi non va-
riant Codices. VALCK. — Contra se, tanquam in acie;
Codices consistunt scripti: partis prioris ἐχρηψας vinceret,
si vetustatis ratio duceretur, quod antea lib. II. 60. animad-
versum. Praeconis μεγαλοφωνοτάτου ἐν τῷ στρατοπέδῳ voce ad
Ionas usum Leutychiden, auctor Diodorus est lib. XI. 34.,
nonnulla eius ex ore memorans a vero alieniora. WESS.

13. Percultum ὑπὸ κέρυκος προηγέρει, voce praeconis.
Tale Theophrasti in Stobaei Serm. XLII. p. 280. οἱ μὲν ὑπὸ
κέρυκος καλύνουσι πικρῶν. Xenophontis Laeod. Republ. pag.
286. c. ὥσπερ ὑπὸ κήρυκος. In Aeschyli Choeph. vs. 858. au-
dax videtur ὑπὸ κήρυκος, vice ὑπ' ἀγγέλου. WESS.

21 seqq. Per praeconem Ionibus ista Leutychides eadem
dicitur mente significasse, qua ad Artemisium Themisto-
cles similia lapidibus incidi curaverat: ἡ γὰρ δὴ λαβόντα
τὰ ῥήματα τοὺς βαρβάρους ἔμελλε τοὺς Ἴωνας πείσειν, ἡ ἱππεὶα
ἐνενευχθήναι ἐς τοὺς βαρβάρους ποιήσιν ἀπίστους τοῖς Ἕλλησι:
in quibus scribi mallet Koenius ἱπεί τε ἀνενευχθῇ, prout
supra legitur lib. VIII. c. 22. VALCK. — At, cur mu-
tata h. J. malimus vulgata verba, ἱππεὶα ἀνευχθήναι, nul-
lam prorsus causam exputare equidem possum. S.

CAP. XCIX. 17 seq. τοῖσι καὶ καταδόκον νεοχμδν
ἐν τοῖς ποταμοῖς, ἀντίμως ἐπιλαβομένοις) Cuncta Persas
cum spectent, de sermonis aduuetudine expectasses, τοὺς
καὶ καταδόκον - - - ἐπιλαβομένους: quam etiam in sen-
tentiam Diodorus XI. 33. ac Polyaeus VII. 35. abierunt.
Valla ad Ionas, res novas animo agitantibus, adplicuit, quasi
τοῖσι καὶ καταδόκον, quibus videbatur; sequacemque Cl. Pa-
vium inpetrauit. Equidem Valckenario calculum adposue-
rim, mancam arbitrato structuram, ope quidem ingenti,
sed ob Mastorum taciturnitatem dubia, sanandam. Nol-

lem vero νόχμιον ἄν τι hic eo colore et cap. 103. fingi, quod νοχμός semper in substantivis nominibus ponatur. [Nempe ea Raiskii erat sententia.] Adesse mutaturo debuerat ἡμετέροις χώρῃς Κρίων ὁ Μισσηνίως νοχμός, h. e. νόχμῳ, κατὰ τὴν ταπεινότητα, ut Critici in Sophoclis Antig. v. 164. WESS.

Ibid. τοῖσι καὶ καταδόκειν etc.) Aliud quid requiri videtur, a quo pendeant isti dativi: forsan excidit vox ob praecedentis similem terminationem. Dicit, ni fallor, posuit, τοῖσι καὶ καταδόκειν ἐν εὐνῇ νοχμὸν ἄν τι πᾶσαν δόξαν ἐπιλαβομένους: quibus et inesse putabant, ut facultatem adepti nova molirentur. De Samiis et Milesiis, quos sibi suspectos iusserint Perseae τὰ τῆς Μικαλῆς ἀνὰ Φολάστριν, Polyem. VII. c. 45. VALCK. — In Attico scriptore utique non festandum id esset, quod hic communi consensu libri omnes exhibent: sed hanc veniam sibi Herodotus postulat. Verbum καταδοκεῖν alibi apud Nostrum, vel absolute positum, vel cum accusativo et infinitivo, aut cum nudo accusativo constructum, non aliam fere vim, atque simplex δοκῶ, habet, existimare. Hoc loco κατὰ praepositio propriam quamdam vim verbo addit, ut significet contra aliquem existimare, i. e. vel condemnare vel saltem suspectum habere. Atque hac notione videri quidem poterat cum genitivo casu iungendum id verbum: sed, quemadmodum pro eo, quod καταγελᾷ τινός, et κατακρίνει τινός vulgo dicitur, καταγελᾷ τινι usurpat Noster III. 37, 5. 38, 2. saepiusque alibi, et κατακρίνει τινι VII. 146, 7. (conf. Adn. ad VII. 9, 5. et Var. Lect. VII. 10, 71.) sic et καταδοκεῖν τινι usurpavit S.

[19 seq. εὐνοφόρουν τὰ γήθη] Conf. supra, c. 61, 15. 62, 7. et infra c. 102, 7 seqq. S.]

CAP. C. 4. ἐπὶ τῆς κυματώγῃς) Verissime Eustathius. ἐν ἀντῇ, ἐν ταῖς κύμασι ἄγαντας, sive littoris crepidine, quam verberat unda maris. Ex qua vocis notione egregie Luciano in Hermotim. c. 84. Celeb. Graevius subvenit, iniuria taxatus ab Elsnero, Schediasm. Critic. c. 1., fluctus, uti hic Valla, seu maris fluctuationes intelligente. Quid tam de Homero, quem Vitae Auctor c. 19. κατὰ τὴν ἐν τῇ κυματώγῃ, et c. 34. ἐν αἰσῶτι ἐπὶ τῇ κυματώγῃ ἀδονεύς ἔχων describit, censebimus? Nonne mortalium in stupidissimis, sedente, et, corpore ex valetudine adfecto, decumbente in fluctuatione aestus marini? cum citra maris ad-

asperginem in sicco liceret. Vera atque elegans Democritea est observatio apud *Sextum Empir.* lib. VII. contra Mathem. p. 395. non aves duntaxat, quales columbae et graculi, aggregari, sed et res inanimatas, καθάπερ ὄρν' πάσεται ἐπὶ τοῖς κοσμηνομένοις ἐπιμαίεσσι καὶ ἐπὶ τῶν παρὰ ταῖς κομῶν γαίς ψεύδων: ubi fluctuationes maris si volueris, risum debebis, neque emendabere, nisi incundissimo placidi maris et elegantissimo congestarum concharum et calculorum in littoris crepidine adaspectu. Quid multa? Redi ad lib. IV. 196., nec dubitabis. WESS. — Quid sit κυματώη, docuit *Wess.* in *Disa. Herod.* p. 207. VALCK. — De accentu vocabuli vide in *Var. Lect.* notata. S.

4. ἡ δὲ φήμη διηλθὲς εἶπε) *Fama* de victoria ad Plataeas a Graecis reportata, quam divinitus ortam censuit *Herodotus*, a Leutychide rei ignaro prudenter confictam verius alii statuerunt. *Diodorus Sic.* XI. c. 35. οἱ περὶ τὸν Διογενέδην, οὕτω μὲν πεπισμένοι περὶ τῆς νίκης, αὐτῶν δὲ πλάττωντες τὴν ἐφημερίαν, ἐφώνησαν στρατηγήματος ἕνεκεν τοῦτο πεποιημένοι. vid. *Casaubon.* ad *Polyaenum*, Spartiatæ strategema commemorantem lib. I. cap. 33. VALCK.

7 seq. τῆς αὐτῆς ἡμέρης συμπίπτουσης τοῦ τε ἐν Πλαταιῇσι etc.) Inconcinna et inpedita videntur. Quid quaeso ἡμέρης συμπίπτουσης, et τῆς αὐτῆς inprimis? Non equidem obviscor libri VIII. 15. συνπίπτει δὲ ἕρσι ταῖς αὐταῖς ἡμέραις τὰς ναυμαχίας γίνεσθαι ταύτας: sed disconvenit, uti adparet, sicuti quod sequetur mox c. 100. [c. 101, 1.] *Portus*, has verborum difficultates animadvertens, ex arbitrato accessiones adiunxit, quae fastidium movent. Instior eiusdem admonitio, *Vallam* συμπίπτοντος aut συμπεσόντος legisse videri: vertisse quippe, etsi tunc eodem die contigit utraque clades, ea, quae ad Plataeas etc. Idem ego ambabus amplecterer. Belle distincta τῆς αὐτῆς ἡμέρης, συμπίπτοντος τοῦ τε -- καὶ τοῦ ἐν Μυκ. μέλλοντος ἵστασθαι τρώματος, φήμη τοῖσι etc. decurrent, atque ad Plataeas acceptam et ad Mycalen futuram Persarum cladem, utramque eodem die, iungent. Qua loci in medela, sive malis coniectura, suffragatores viros doctissimos *Pavium* et *Reiskium* produco. Res autem ipsa suadet, neque *Diodorus* lib. XI. 35., aut *Polyaenus* lib. I. 33. infitiantur, *Leutychidae* in sperso de parta ad Plataeas violaria rumore imperatoriam eminuisse fraudem. WESS.

— Ferendam videri consentientem librorum omnium scripturam menui in *Var. Lect.* Quod si αὐτῆς abesset, neminem turbatura erat haec locutio, *coincidente die utriusque cladis*. Ferenda verò etiam videtur vocis αὐτῆς abundantia: est enim, quasi dixisset in eundem diem utraque clades incidit. S.

CAP. CI. 3 seq. In istis, παρ' αὐτὸ τὸ Δαμάρτωρ, εἰ ἔγιντο - - ἡ μάχη, mihi quoque vacula αὐ ex syllaba videtur praecedente nata, et delenda cum Acistis et Keenia. VALCK.

: 10. μῆνός τε τοῦ αὐτοῦ) Mensis Attici Boëdromionis die tertio, teste *Plutarcho* in *Camillo* pag. 138. A. et de *Glor. Ath.* p. 348. F., nec sibi tamen constante in *Aristid.* pag. 330. F. *Aeliani* in sexto Thargelionis die error *Var. lib. II.* 25. dudum castigatus est. WESS.

14. ἡ κληδὼν αὐτῇ σφίσι πέπτατο) In praecedentibus ἰδοὺ δ' σφίσι φήμη τι πέπτατο. Eadem ergo φήμη ac κληδὼν, sive omnia, sicuti lib. III. 153. et V. 72. Pertinent huc. adnotatae sunt a doctissimo *Berglero*, ex *Procopii Sophistae* *Epist.* III. οὐ γὰρ δὴ μόνον Ἡρόδοτος θεῶν αὐτὴν αἰνυμένην, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναῖοι, τὴν ἐν Μυκαλῇ μάχῃ αὐθυμυρόν ἐγνωσέντες, οὐκ ἀνταρτίον ἔθεσαν, εἰ μὴ θεῶν ἡγοῦντο τὴν φήμην: valde tamen miraculum argent, cum Athenis victoriam, eadem die, qua ad Mycalen reportata fuit, cognitam produunt. Deam Attica superstatione habitam, φήμη δημοσίᾳ θύομεν ὡς θεῶν, testis *Acacchius* *περὶ Πάρακτ.* p. 47. WESS.

CAP. CII. 1. καὶ τοῖσι προσεχέσι etc.) Vir doctus: aut προσεχέως legendum, aut delendum est ταραγμένον. Nihil pro imperio. Amo lenia in adfectis remedia, si ἔστιν ὄψος. Tale hic nihil: omnia enim *Herodotei* moris et otivia. Mox μέχρι νυν ex schedis bene *Gronovius*. μέλυνε νυν lib. VII. 21. et consimilia non latent. WESS.

[6. ἔτι καὶ δὴ) Vide *Var. Lect.* Quenam vis particulae ἔτι, insit necdum potui exputare. Commodè superioribus intertextis fuisset, ἐν ᾗ δὲ αἱ ἀναμεινόμεναι ἔτι περιέτταν, εἴην etc. S.]

17. συνιστρίπτου) Quod praebuit *Med. Codex*, alii etiam usitato more scribendi posuerat *Herod.* sive συνεστρίπτου ἐς τὸ τεῖχος: ut III. cap. 78. αἱ συνεστρίπτου, scilicet ἐς τὸν ἀνδρῶνα. Plura dedit Cl. *Abresch.* in *Dilucid. The-*

syd. p. 656. Hic ante vulgatum [scil. ante Gron. vulgatum συνάπτειν] ter in eundem sensum reperitur apud Polyae-
num: II. cap. 35., εἰ δὲ κατόπιν ἐπόμηνι συμπίπτει τῆς πόλεως
ἐκράτησεν. III. c. 9, 45. συνεκοιμήθησαν αὐτοῖς καὶ συνάπτειν εἰς
τὴν πόλιν. VI. c. 1, 2. εἰσέδραμε πρὸς τὴν μητέρα, et duq. ἐτρανε
αὐτῷ συνάπτειν: hic συνιστάπτειν, Casaubonus; prima, laeo
συνισπασόντες, corrigebat Koenius. VALCK. — Sic Polyb.
IV. 71, 12. συνάπτειν (sc. εἰς τὴν πόλιν) διὰ τῆς πύλης. Idem
verbum frequentavit Appianus, cuius loca huc spectantia
in Indice Graecitatis olim indicavi. S.

[20. κατ' ὀλίγους γινόμενοι, i. q. ὀλῖγοι γινόμενοι. Vide
Wess. ad VIII. 113, 14. S.]

20 seq. Ubi Persae ἰμάχοντο τοῖσι καὶ εἰς τὸ τιχῶς ἰσάπτουσι
Ἑλλήνων, eleganter adhibetur καὶ, ut saepius apud vete-
rea. Vid. not. in pag. 353. [Adnot. ad IV. 162, 14.]
VALCK.

CAP. CIII. 5. Περίλειος) Galeo probatum dabunt
forte Codices Περίλειος: id ipsum Valla reperit, cui Si-
cyonius hic dicitur Perilaus. VALCK. — Vide Var.
Lect. S.

8. ἱσραηλῖα τὴν μάχην) Nequidquam Codices quidam inno-
vant. Veritur pertinacior. Praeferrem, Stephano monitore,
in alteram partem inclinantem, qualis Ἄρης ἱσραηλῆς, sive
νικοφόρος, uti scholia Aeschyli Pers. vs. 956. Sed relege ob-
servata eruditissimi viri [Valckenarii] ad lib. VIII. 11.
WESS.

CAP. CIV. 1 seq. προστίτακτο μὲν τῶν Περσίων) Supe-
rius c. 98. [cap. 99, 14.] Persae τὰς διόδους - - - προστασσουσι
τοῖσι Μιλησίοις φυλάσσειν. Ergo πρὸς τῶν Περσίων, nisi ex con-
posito verbo pendere iubeas, praestiterit. Namque διόδους
Περσίων quis iunxerit? WESS. — In istis, Μιλησίοις δὲ
προστίτακτο μὲν τῶν Περσίων τὰς διόδους τηρεῖν, a praepositione
verbi προστίτακτο genitivus pendere videtur τῶν Περσίων:
nisi scripserit, quo modo saepe solet, προστίτακτο μὲν ἐκ
τῶν Περσίων. Milesiis iniunctum fuerat a Persis. Supra cap.
98. τὰς διόδους τὰς εἰς κορυφὰς τῆς Μικαῆλης φερούσας προστασ-
σουσι τοῖσι Μιλησίοις φυλάσσειν. VALCK. — Genitivus τῶν
Περσίων a verbo προστίτακτο pendere, mea quidem senten-
tia, nullo pacto potest. Nec vero opus videtur, ut προστίτ-
ειν (aut πρὸς) Περσίων corrigendum suspicemur. Proprie
Herodot. T. VI. P. II.

dicturus erat Scriptor, τοῖς Πέρσῃσι τὰς δόδας ταπεινὰ: sed, quoniam alius adest dativus Μιλησίοις, variandi causa nunc genitivum posuit, et τῶν Περσῶν τὰς δόδας, exitus Persarum, dixit exitus viarum quibus se Persae recipere possent.¹⁴ §.

¹⁰¹ **CAP. CV.** 2. Ἑρμόλυκος ὁ Εὐθύνοῦ) Licuit semper in ambiguis, a forte fortuna oblatum arripere. Εὐθύνο, sed obscuri hominis, meminit *Aristoteles*, Rhetor. II. 19. p. 92. Δεινὸν εἶναι, inquebat *Isocrates*, εἰ ὁ μὲν Εὐθύνοσ ἴμετο, αὐτὸς δὲ μὴ δυνήσεται εὐρεῖν. Neque ignotus Εὐθύνοσ ex vetere responso, Εὐθύνοσ καί ται μοιριδίῳ θανάτῳ i. e. Cicerone interpretante, *Euthynous* potitur, *fatorum* *numine*, *letho*, *Disp. Tuscul.* I. 49. *Hermolycum* *παρακρατιστὴν* non *Pausanias* lib. I. 23. ignorat. **WESS.**

CAP. CVI. 8 seq. ὅπη χρεὼν εἶν) Dederunt plures manu exarati ὅπη lib. V. 87., pessum absque caussa a viro Celeberrimo datum. Iustum et ego κατοικίσαι iudico, iustissimum ἀπιῖναι. Quid autem προκατῆσθαι, [lin. 11.] apertum ex lib. VIII. 36. **WESS.**

15. τοῖσι ἐν τέλει ἰούσι) Nemo de scripturae veritate dubitabit in posterum. Οἱ ἐν τέλει, qui in magistratu sunt. Sic lib. III. 18. τιθεῖν τὰ κρία τοῖς ἐν τέλει ἐκάστους ἰόντας, singulos civium magistratus. *Ismene* in *Sophoclis Antig.* vs. 66. τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πέτομαι: et *Philoct.* vs. 384. Οὐκ αἰνῶμαι κῆνιν ὡς τοῖς ἐν τέλει. Sed abstinco. Vide tamen *Schol.* ad *Gregorii Nazianz.* Stelit. I. p. 13. **WESS.** — Scripser videtur, ut est in *Med.* Cod., Πελοποννησίῳ μὲν τοῖσι ἐν τέλει ἰούσι, Principibus civitatum Peloponnesi. In Editione Gronovii memorati magistratus Peloponnesium nulli fuerunt: [nempe sic perperam scriptum in Gronovii Latinis, Peloponnesium, et mox iterum Peloponnesenses, pro eo quod oportebat Peloponnesiorum et Peloponnesii. In eiusdem Gronovii Graecis temere servatum erat τέλει, et omissum verbum ἰούσι: de quibus corrigendis erratis in *Notis* monuit Editor.] magistratus Lacedaemoniorum *Vallae* nitebatur verbis *Schol. Thucyd.* p. 40, 97. [ad lib. I. c. 58.] quibus etiam plus semel abusus est *Meursius*: vere monuit *Clar. Duker.*, non Lacedaemoniorum tantum, sed et aliorum, magistratus τέλει fuisse dictos. Magistratus autem et viri principes, οἱ ἐν ἀξιώματι, saepius etiam dicuntur ἐν

τέλει ὄντις. Meminit Thucyd. V. 27. τῶν ἐν τέλει ὄντων Ἀργείων Syracusanorum magistratus, οἱ ἐν τέλει ὄντις apud eundem VII. 73. ubi paulo post vocantur ἄρχοντες. Hinc Philoni Iudaeo inter Aegyptios et Persas viri principes sunt Αἰγυπτίων οἱ ἐν τέλει, et οἱ ἐν τέλει Περσῶν, pag. 363. a. et pag. 778. b. Ut Herodoto Πελοποννησίων τοῖς ἐν τέλει, sic Aeschylus apud Stobaeum p. 63, 31., Κλέων τὸν ἰσθλὸν ἄνδρα χεὶρ τῶν ἐν τέλει Sophocl. Phil. vs. 922, τῶν ἐν τέλει κλέειν. VALECK.

[18. εὐδὲ Πελοποννησίους περὶ τῶν σφετέρων ἀποικίων βουλευέιν) Miratus sum, ad vulgatam ante nos scripturam Πελοποννησίοις neminem interpretum adhaesisse, nihil certe ad hunc locum ab interpretibus adnotatum. Nam, quod vulgo interpretantur omnes, neque Peloponnesiis de ipsorum (nempe Atheniensium) coloniis consultandum, ea sententia, ut in Var. Lect. monui, Graecis verbis non inest, nisi aut ad dativum Πελοποννησίοις intercidisse verbum κατήκειν, ἔξῃναι, aliud-ve simile, statueremus, aut Πελοποννησίους corrigeremus, ubi quidem ad infinitivum βουλευέιν, ex pervulgato Graecorum usu, verbum διὸν subintelligendum. Unam rationem video, qua vulgatum Πελοποννησίοις defendi possit; si statuamus hos Peloponnesios; hic nominatos, opponi illis Peloponnesiis τοῖς ἐν τέλει ἰούσι; unde haec prodiret sententia: neque Peloponnesiis (nempe reliquis Peloponnesiis) placuit de coloniis Atheniensiam consultare. At huic interpretationi duo obstat momenta videntur: primum, quod in hanc sententiam dicturus haud dubie Herodotus fuisset τοῖς ἄλλοις Πελοποννησίοις: alterum, quod deliberantium concilio non privati homines, sed soli ἐν τέλει ὄντις, interfuisse videantur. S.]

25. πῶς τε καταλβόντις) Sive adsit, seu deficiat enclitica, parum intererit. Adest lib. III. 74., ubi vide. Statim ἰμμενεῖν aut ἰμμενέειν ob adiunctum καὶ ἀπεστήσειν aequius melius, quod Portum haud praeteriit. WESS. — Amat vero etiam Noster, ut formas, sic et tempora variare verbarum. Caeterum vide Var. Lect. S.

CAP. CVII. 9. δένος μίγιστός ἐστι) Explicatur ab Eustathio [ad Iliad. p. 537 extr. ed. Bas. p. 668. ed. Rom.] et Criticis ad Sophoclis Aiac. vs. 243., Lycophronisque Alex. vs. 774. Persarum illud convicium innuebatur cap. 20. huius Musae, et recentiorum eorundem abs Theophylacto

Hist. Mauric. lib. III. 8. Non requiretur, credo, simile aliarum nationum opprobrii virus. Quis Virgiliani obviscitur, *O vere Phrygiae, neque enim Phryges*, Aeneid. IX. 617. ubi de Persis I. Lud. la Cerda egregie. WESS.

12. καὶ μὴν ἐπιθίσοντα φρασθεὶς etc.) Pristinum φθᾶς sententiae congruere, largior atque agnosco ultro. Sed enim tanta Codicum adparet consensio, iussus adeo urgens, ut obedientiam relinquere abnuam. φρασθεὶς, advertens: φράζεσθαι et ἐπιφράζεσθαι cap. 19. et in Porti penu copiosissimum sunt. Vicino ἀρπάζειν μέσον [lin. 13 seq.] Livii respondet arripit medium Servium, lib. I. 48. et Dionysii in eadem historia, μέτρωπον ἔξαρχάσας, sublimem rapiens. WESS.

12. ἐπιθίσοντα φθᾶς) Irruentem cernens, Valla: non ille φθᾶς, sed legit in suo Cod. φρασθεὶς, quod in Arab. et Eton. inventum exhibet etiam margo Ed. Steph. φρασθεὶς, ἐπιφρασθεὶς, et καταφρασθεὶς Herodoto in istum sensum adhibentur; sed neque alterum φθᾶς hinc alienum est, hac etiam usurpatum structura: vid. ad Phoen. Eurip. vs. 982. φθᾶς si qui dant Codices, videri forte poterit utrumque posuisse Herodotus: καὶ μὴν, ἐπιθίσοντα φρασθεὶς, φθᾶς Ξενογόρας - - ἀρπάζει μέσον, καὶ ἔξαρξας παῖσι εἰς τὴν γῆν: quem, cum concurrentem cerneret, praevertens Xenagoras - - medium arripit, et sublatum in terram statuit: ut apud Terentium, sublimem medium arriperem, et capite primum in terram statuerem. συναρχάσας ἔξῃ est in Xenoph. Κυρ. Παιδ. p. 35, 340. Ἄρξας μέτρωπον εἰς τὸ βάρεθρον ἐμβαλῶ, Aristoph. Eq. 1559. VALCK.

19 seq. πορευομένων, οὐδὲν ἔτι etc.) Dedi schedis Gronovique, et βαρβάρων vocem in exilium egi; necessariam minime esse, praecedentia commonstrant. In sequentibus minuendis modum excedit Mediceus. Vide superius lib. VI. 42. Verissimum [lin. 22.] ἔξ Ἀθηνίων. WESS.

CAP. CVIII. 2 seq. ὡς δὲ οἱ προσπίπτουσι) Quo nil sensu capiendum hoc verbum, erudite docuit vir Clar. in Miscell. Obs. Nov. T. III. p. 7. Ut λόγους προσπίπτειν, sic προσενεγκεῖν λόγους περὶ συνουσίας dixit Xenophon Κυρ. Παιδ. VI. p. 91, 1. et Lucian. T. I. [Dial. Deor. VI. 2.] p. 217., ubi τὸ πικρῶν, in eundem sensum magis frequentatum, tractavit Vir summus. Amorem Xerxis, fratris uxorem frustra sollicitantis, hinc attigit Tzetzes Chiliad. II. vs. 6. Errat. ut saepius in historia, Maximus Tyrius XXVI. 7. ubi Xerxes

ἐπὶ Ἀμυστρίν ᾗ ἐστι τὴν τοῦ παιδὸς γαμετήν: errorem correxerunt D. Heins. et Io. Davis., quo vocat *Amestrin*, quae *Artaunte* fuerat ex Herodoto dicenda. VALCK.

4. εἶναι προσφίετο) Praestabilius videtur προσφίεσθαι, uti in duobus Mssis; sic sane ἀναγκαῖον προσφίεσθαι lib. VII. 172. Tzetzes haec ad Lycophron. excerpens p. 142. Xerxes, αἶψα, εἰς ἱερὰ τῆς Μασιστίδος ἱμνέστωσι γυναῖκός, confundens inperite Masistium et Masisten, regis fratrem, qui idem error Chiliad. II. 6. WESS. — Ferendum fortasse προσφίεσθαι erat: quod quum, utpote ex rariore verbi usu, suspectum fuisset docto cuidam librario, facile credas in προσφίεσθαι ab eodem fuisse mutatum. S.

7. πρήσσει τὸν γάμον τοῦτον etc.) Haec salebrosa doctis viris. Reiskius addit distinguitque πρήσσει τὸν γάμον τοῦτον τῷ παιδί - - Δαρίῳ μνίσται θυγατέρα. Abreschius vero, πρήσσει τοῦτο, τὸν γάμον λαμβάνει τῷ παιδί - - θυγατρός τῆς γυναῖκός τούτης. Quorum auxilium manu descripti libri aversantur. Sentio, θυγατέρα τῆς γυναῖκός per adpositionem, quam vocant, aptanda ad τὸν γάμον, neque adeo sollicitanda esse. Maximi Tyrii (Orat. XXVI. pag. 317.) memoriae in his lapsus D. Heinsius et Davisius fecerunt manifestum. WESS.

CAP. CIX. 7 seq. τῇ δὲ κακῶς γὰρ ἔδει etc.) Ex vetere Aldi scriptura formabatur, τὴν δὲ, κακῶς - - - εἶπα. Recepta probior; neque ulla necessitudo, ut ἡ δὲ, κακῶς γὰρ ἔδει - - - εἶπαι, fingatur. In formulae enim frequentissimo usu multiplex variatio, notata ad lib. I. 8. WESS. — Sic loqui amat Herodotus, cuius in sermone τῇ δὲ κακῶς γὰρ - - - πρὸς ταῦτα εἶπαι, idem valet ac si dixisset, ἡ δὲ (τῇ γὰρ πανοικίῃ ἔδει κακῶς γινώσθαι) πρὸς ταῦτα εἶπαι. S.

CAP. CX. 6 seqq. βασιλῆϊον δῆπνον etc.) Hinc attigit Athenaeus IV. pag. 146. B. describens Herodotea quae sequuntur; ubi similiter οὔνομα τῷ δαίτῳ Περσὶ εἶναι dicitur τυκτά, Ἑλληνιστὶ δὲ τέλειον. VALCK.

8. ἡμέρῃ τῇ ἐγέρτο βασιλεὺς) Intererit parum, sive praepositio [iv] accedat, seu tacita relinquatur. Vallae Latina, die quo rex creatus est, me arbitro, perperam. Et hinc manavit tamen docta Cl. Relandi (Dissert. de Vet. Ling. Pers. p. 257.) originationis vocis ΤΥΚΤΑ, quasi coenae ἡθρονομῶν, inque memoriam regiae inaugurationis celebratae.

Nisi errore, quod nolim, in devium exeo, *regis natalis est dies*. Viam monstrat Noster lib. I. 135. quando de Persis, Ἡμέραν δὲ ἀπασίων μάλιστα ἐκείνην τιμᾶν νομίζουσι, τῇ ἑκάστῳ ἐγίνετο, qua eorum quisque natus fuit: tum Plato, Alcibiad. I. p. 121., exposito natali die, eoque festo, regii principis, εἶτα, adiungens, εἰς τὸν ἄλλον χρόνον ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ βασιλέως γενέθλια πᾶσα θύει καὶ ἐστιάζει ἡ Ἀσία: quibus adprime adconmodis nihil adstruo. ΤΤΚΤΑ expli-
ceant, qui poterunt. WESS.

10. τὴν κεφαλὴν σμᾶται) Habet et σμᾶται Athenaeus: noster forte scripserat σμίεται. Si in nullo Codice legitur κοσμίεται, neque legisse videbitur illud *Valla*; cuius ornatur eam mihi moverat superius [Adnot. ad III. 148, 5.] memoratam coniecturam. *Casaubonum* σμᾶται hic explanantem sequitur *Gronovius*. VALCK. — Omnes ita: [nempe σμᾶται:] nec *Vallam* suspicor, etsi laxius expresserit, aliud ob oculos habuisse. Magnum *Athenaei* Animadversorem laudo vehementer, de smegmate, nisi fragrantius oleum praetuleris, quo regium caput fuerit delibatum et deinde defricum, coniectantem. Omnium aptissima sunt, a Cl. Gronovio itidem signata, haec de lib. IV. 75., ubi Scythae, a funere recentes, σμῆσά μιν οἱ τὰς κεφαλὰς καὶ ἐκπλυνάμινον, utique capita, sive focdati antea, seu quomodocunque liti, defricantes atque abluentes. Huc referre mihi posse videor *Strabonis* verba, ὅταν δὲ βασιλεὺς, Ἰνδοῦ rex, λούῃ τὸν τριχὰ, μεγάλην ἰορτὴν ἄγουσι, καὶ μεγάλα δῶρα πέμπουσιν, lib. XV. p. 1046. A. [p. 718 med. ed. Cas.] habent certe quidem adfines aliquid. Porro [lin. 12.] δίδεται τοῦ Ἐξέξω Codicis Arch. minime futile: plures idem si praeberent, in maiore versaretur honore. WESS. — Nunc, quum unus hic codex δίδεται pro χρίθαι habet, videtur istud ex scholio natum. S.

CAP. CXI. 14. καλύων με γυνῆκα etc.) Proxime consequens ταύτην με καλύεις hoc ad sanitatem revocat. Absentia vocis τρεῖς [lin. 15.] in tot bonae notae membranis considerationem meretur, siquidem sine ea filum sermonis cohaeret, et filiarum quoque nullus finitus numerus. Superat eius tamen praesentia scribarum captum, videturque adeo adprobanda. Rediit [lin. 18.] μερίττα, cui dialectus favet, et Calliope c. 61. WESS. — Probatorum

complurium codicum reprobata consensu (quibuscum haud dubie alii etiam, si diligentius excutiantur, facere reperientur) vox τρεῖς a lectore quodam olim margini adiecta fuisse videtur, et dein temere a nonnemine in contextum adscita. Equidem prope absurdum ut abiiciendam censeam. S.

19. μέγα μὲν ποιῦμαι) Ne hac in dictione Scriptor a se recederet, primas Arch. et Vind. concessi, qua super re ad lib. III. 42. WESS.

Ibid. μέγα μὲν ποιῦμαι) Hic certe placet lectio Arch. μέγα μὲν ποιῦμαι. In istiusmodi formulis μέγα ferme tantum reperitur; eadem qua hic structurā positum in Xenophontis Κυρ. Παιδ. V. p. 76., ἐγὼ μέγα ποιῦμαι φίλον τοῦτο τὸ χωρίον τοῖς ἐνθάδε συμμαχοῖς καταλιπὼν, ut est in Cod. MS., pro καταλιπὼν. Ut μέγα ποιῦμαι, frequentatur et μέγα ἡγεῖμαι, et μέγα τιθεμαι. Merito tamen dubitat vir Celeberr. probandum-ne sit apud Herod. III. c. 42., quod vulgatur μέγα ποιῦμενος ταῦτα, an, quod offerunt duo Codices, μεγάλα ποιῦμενος ταῦτα. VALCK. — Alia Nostri loca a Wess. ad III. 42, 12. citata, perquam probabile mihi faciunt, μεγάλα hic revera ab ipsius Scriptoris manu esse. Haud immerito vero mireris, duo illos codices Arch. et Vind. qui hic a cunctis aliis discedentes, μέγα pro illorum μεγάλα dant, eosdem lib. III. 42. μεγάλα dare, ubi reliqui omnes in μέγα consentiunt. Ac fieri quidem potest ut fallar, sed etiam atque etiam ego suspicor, eundem eruditum illum sive lectorem sive librarium, cui multae debentur lectiones, quae commodiores videri poterant, quam haec in quas reliqui omnes consentiunt codices, et hoc loco μέγα, quod ei insolentius visum esset, suo arbitratu in μέγα mutasse, et III. 42. quum μέγα ποιῦμενος scripsisset Herodotus, μεγάλα posuisse, quod sequenti ταῦτα aptius respondere videretur. S.

CAP. CXII. 5. τοῖς τε μαζοῖς ἀποταμοῦσα) Dirum inpotentis matronae facinus! Geminum aliud, ex inopia eius religione susceptum, lib. VII. 114. Et illam tamen, oleo effraenata rabie inmanem, execrabilem, animo factisque consceleratam, doctorum haud pauci reginam Estheram esse, regis Ahasueri consortem tori (nominis quadam adfinitate, sicuti mihi videtur, delusi) censent.

Istud illi viderint; eam enim in causam nunc non descendendo: tu τοὺς τιμαστούς ubi volueris, aderit e scriptis facultas, modo ne adscripta lib. IV. 202. flocci feceris. WESS.

CAP. CXIII. 8 seq. ὡς ἡμῶι δοκέειν) Formulae veterem cultum membranae reddunt. Eadem lib. IV. 168., aliisque locis. Ἐμοὶ δοκεῖν Sophocles, Thucydides, Philostratus etc. Adi. Abreschium Dilucid. Thucyd. p. 5. WESS.

14. τὴν στρατιὴν τὴν ἑλίου) Suspisor vocem στρατὸν, ex proximis inhaerentem memoriae scribentis, alterius vice male fuisse repetitam. Qui Susis abierat cum liberis, καὶ δῆκου τισὶ καὶ ἄλλοισι, quique necdum pervenerat ad suam praefecturam, is minus commode dici poterat iam nunc secum habuisse exercitum. Multo mihi videretur accommodatius, si a Xerxe missi in via dicerentur interfecisse αὐτόν τι ἑλίου, καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ, καὶ τὴν στρατιάν τὴν ἑλίου, si hoc alicunde firmamentum acciperet. VALCK.

CAP. CXIV. 2. περὶ Λεπτόν) Idae promontorium, contra insulam Lesbon, in Scholiis ad Nicandri Alexiph. vs. 40. et elegantissima correctione Casauboni apud Athen. lib. XIII. p. 598. c. Saepe illic navigaturos adversi morabantur venti. Eumenes rex --- adversis deinde ventis quum aliquot diebus superare Lecton promontorium non potuissent etc. apud Livium lib. XXXVII. 37. In proximis, de abitu Spartanorum, et Atheniensium pertinace ad Persas insequendos perseverantiā, nihil fere Thucydides lib. I. 89. discordat. WESS. — Lectus promontorium saepe Straboni memoratum: et ibi quidem aliquoties acute scribitur Λεπτός, quemadmodum Λεπτόν acute pingitur in Herodoti libris scriptis editisque: rectius vero, quo proprium nomen ab adiectivo verbali λεπτός distinguatur, penacite scribitur apud eundem Strabonem lib. XIII. pag. 604. a. 606. c. etc. ed. Casaub. et sic etiam apud Athenaeum l. c. correxit Casaubonus, ἥν εἶδε Λεπτόν, ubi mendose Λεπτόν olim. S.

10. ἐκ τῆς Ἀβύδου διαβάντες) Διαβαλόντες, quod ex Arch. memorat Galeus, probarem ut aliquoties adhibitum Herodoto VI. 44. V. 33. et 34. In eundem sensum διαβάλλων posuit Thucyd. II. 83. VI. cap. 30. Aristides T.

III. p. 577., εἰς Φίλας διβαδόντων. Eunapius in Proaeres. p. 129., διβαδόντων εἰς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην. VALCK. — Quod in *Var. Lect.* dixi, verbum διαβαδόντες h. l. cum *Arch.* nostrum etiam codicem F1 tueri, id indictum velim: denuo inspicies optimas hasce membranas, quarum usuram ad hunc usque diem illustris possessor liberaliter mihi concessit, video in illis διαβάοντες scriptum, uti in aliis: atque id tenere debueram. Conf. *Wess.* Adn. ad IX. 89, 24. Quum verbum διαβάλλον τραϊσιendi notione aliàs frequentet *Herodotus*, scriptura *Arch.* διαβαδόντας h. l. eiusdem docti olim hominis industriae deberi videtur, cui multa alia, quae ille codex (et qui eum presse sequitur *Vind.*) propria habet, accepta ferenda esse et saepius aliàs monui et proxime etiam ante observavi. S.

CAP. CXVI. 5. εἰς Ἐλαίουντος ὑφελόμενος) Quum Xerxen circumvenit Artayctes, nondum dici poterat Protesilai τὰ χρήματα ὑφελόμενος: hoc itaque e sequentibus huc ab alia manu videtur illatum; ab *Herodoto* autem scriptum αἰτνήσας, *Vallae* lectum, dat *Arch.* Nomen urbis Chersonesi Thraciae diverse scribitur Ἐλαιοῦς et Ἐλαίους, docente *Clar. Wesseling.* ad *Diodori* XIII. c. 39. Mihi quoque legitima scriptio videtur Ἐλαίουντος. Prope Elaeunta, atque huius templi Protesilai reliquias, scenam constituit suorum Heroicorum *Philostratus*, de *Artaycte* nostro narrata respiciens p. 672., ubi templum memorat, ἐν ᾧ κατὰ τοὺς πατέρας ὁ Μῦθος ὕβρις: iuxta *Herod.* spoliato templo quum Elaeunta veniret Artayctes, ἐν τῷ αὐτῷ γυναιξὶ ἐμίσγητο. conf. VII. c. 33. VALCK. — De Aoristorum usu praeci- piens *Hermannus*, quem in *Var. Lect.* etiam laudavi, recte monuit defendi h. l. ὑφελόμενος posse. Quare, quum in hanc scripturam veteres libri omnes, excepto *Arch.* eiusque sequacibus *Vind.* et *Vallae* exemplari, consentiant, horum αἰτνήσας ex correctione parum necessaria eiusdem docti olim hominis, quem modo dixi, fuerit prognatum. S.

19. καὶ τοῦ αἰὲν βασιλεύοντος) Indicatum superius ad lib. I. 4. Hinc audax fluxit et inopportunum Artaxerxis, Persarum, victis Parthis, vindicis et regni instauratoris, cedere Imp. Alexandrum Romanosque omni Asia debere, ἱάσαι δὲ ἀρχὴν Πέρσας μέχρις Ἰωνίας τε καὶ Καρίας - - - εἰς αὐτὴν γὰρ

αὐτὰ Περσῶν προγονικὰ κτήματα: esse enim Persarum hereditarias atque a maioribus acceptas possessiones, in Herodiani lib. VI. 3. Proximum καὶ τὸ τίμιος ἱερὸν, [lin. 20 seq.] sanumque sevit, obscurius versum; nisi sanum, locum effectum templo et sacratum Laurentius Livii more et hic intellexerit. τίμιος, ager exemptus et consecratus iuxta Præsilai sepulchrum, sicuti Noster in præcedentibus. Inpendit et his operam Cl. Olearius ad Philostrati Heroic. c. 1. p. 672.; verum istiusmodi, ut noceat magis, quam prosit WESS.

24. ἀφύκτως δὲ πως αὐτῷ ἐπίπτεον) Litem primæ viceschedæ movent. Age, intueamur. Ἀφύκτων omne, quod evitari quitum non est. Ἀφύκτος θάνατος Simonidi, in Consol. ad Apollon. Plutarchi p. 107. B., ἀφύκτος ἀνάγκη Philosopho de Pythagoræ schola apud Stobæum Eclog. Phys. p. 8., τὸ περρωμένον ἀφύκτων Alciphroni lib. I. Epist. 25. Sed Artycles, modo provide et consulto egisset, aut vitare obsidionem, aut adparatu ad eam tolerandam sese potuerat instruere. Neutrum observavit; unde ex inproviso, uti Val- la, ἀφυλάκτω (non ἀφυλάκτως) membranae Arch. et Vind. supervenerunt. Simile Polyæni VIII. 36. ἐπιπίπτει τῶν πελ- μίσις -- κατείδουσι καὶ ἀφυλάκτοισι. Plutarchi T. II. p. 262. C καὶ τὸν Ἀριστοδήμον ἄσκλην καὶ ἀφύλακτον παρμαστῆρας διαφθείρουσι. Herodiani VI. 5. οὕτω γὰρ ᾤοντο -- ἀφυλάκτως καὶ ἀπροόπτως αὐτοῖς ἐπιελύσσειν. Quae cuncta ut vetustis libris paria faciam, a me inpetrant: alia opinatis præscribitur nihil. WESS. — Habet etiam ἀφυλάκτως διαπίπτειν Polybius IV. 36, 4. Denique perapta utique huic loco scriptura ἀφυλάκτω videri poterat. Quod si tamen vulgatum olim ἀφύκτως posset defendi, in alteram scripturam eadem rursus suspicio caderet, qua alias codicum Arch. et Vind. quamlibet speciosas lectiones premi modo observavimus. Et quidni tueri locum suum ἀφύκτως possit? Non equidem ad Hesychii auctoritatem provocabo, ipsum hoc vocabulum in Lexico suo illustrantis: nam, quae ibi adiecta est interpretatio ἀνεξαλείπτως, satis ostendit non ibi Herodoti hunc locum respexisse Lexicographum. Sed, quævis alibi, si ab hoc Nostri loco discedas, vix usquam hodie adverbium ἀφύκτως reperiatur, tamen, ut ἀφύκτων dicitur quod effugere nemo potest, sic nihil impedit, quo minus

ἀφύκτως αὐτῷ ἰππικόν dixisse Herodotum credamus, ita de improviso eum adorti sunt Athenienses, ut effugi non potuerint, id est, ut ille et qui cum eo erant effugere non potuerint: nempe, quod ex insequentibus intelligitur, et navibus urbem obsederunt, et excensione facta eandem a continente ita circum sederunt, ut effugere nemo posset. Atque haec lectio etiam significantior est: nam, ἀφύλακτον fuisse eum ab hostibus invasum satis iam superioribus verbis, οὔτε παρισυνεασμένος ἰς τὸν πόλεμον, οὔτε προσδεδεμένος τοὺς Ἕλληνας, declaratum est. Quare, uti nunc quidem stat sententia, vulgatam olim scripturam ἀφύκτως restituendam auctori censeo. S.

CAP. CXVII. 7. Istud ἴσμεν τὰ παρόντα H. Stephanum in iucundissimo Isocratis ad Demoniac. p. 8. Στίγγει μὲν τὰ παρόντα, ζήτει δὲ τὰ βέλτερά, offendere non debuerat. Cautior in omni hoc genere Th. Gatakerus ad Antonin. VI. 44. WESS. — Quid sit quod H. Stephanum offendisse dicat Vir doctissimus haud satis video, nisi hoc spectavit quod ille in Thesaur. Gracc. Ling. T. III. p. 1014. E. postquam Isocratis dictum adposuit στίγγει τὰ παρόντα, praesentibus acquiesce, statim adiicit, verbum στίγγει hac notione usurpatum frequentius cum dativo casu construi; quum quidem haud minus frequenter accusativo casui iungatur, ut ostendunt exempla a Gatakero l. c. cummulata. S.

CAP. CXVIII. 1. Οἱ δ' ἐν τῇ ταύρῃ ἰς πᾶν ἤδη etc.) Interposita ἀμφὶ τὸν Ἀφραΐωνα, adprobata priscorum Codicum et Gronovii sententia, ablegavi unde venerant, quippe scribarum insititium glossema. Porro τόνος τῶν κλέων nervi, lectulis et sellis intendendis habiles, quibus elixis et igne mollitis famem domare nitebantur miseri. Vide Pollucem X. 37. WESS.

7. οἱ Χερσονήσιοι etc.) Vicem Stephano Byz., qui toties auxilio nobis venit, reddemus. Excitaverat haec in Χερσονήσιος, sed latuerunt eruditos eius explanatores. Vulgatur, καὶ τὸν πολίτην (Hecataeus) Χερσονήσιον φησιν. Ἀφ' ἡλίου πρὸς μεσημβρίαν ὁμοφύτοι Χερσονήσιοι, ἀπὸ τῶν πύργων ἰσημῆναι τοῖσιν Ἀθηναίοις τὸ γεγός: quae minime apta, sed luxata L. Holstenius cognovit. Ubi seripseris, Ἀφ' ἡλίου -- ὁμοφύτοι Χερσονήσιοι. Χερσονήσιοι ἀπὸ τῶν πύργων etc.; redibit nexus et legitima verbis sententia. Doerit mentio Herodoti, quae

Nberque eius IX. adiiicietur conmode. Ille quaedam aliter exarata hic animadvertit, *Χερσσησιται* tamen Nestor VI. 39., et cap. 119. Calliopes: [IX. 120, 2.] nam *Χερσσησιτών* vox excerrat. WESS.

CAP. CXIX. 3. ἔθυσαν Πλειστοῦργον ἰπταχμῖν δεῦ) Barbarum et crudele numen aliis relinquo, mihi manet ignotum: ignotum quoque, unde ὄλγος ἰόντης, quave auctoritate, in postremam venerint editionem. An de *Vallae* Latissis? nam de *Arch.* scriptura viro Celeb. notitia nulla. Pristinum ὄλγον ἰόντης ad viciniam *Aegos fluminis*, paululumque ultra id progressos ducit. Paucos autem admodum fuisse, qui fugerunt, liquido haud paret. Satius erit, illibatam illud servare. Omnium praeclarissime ὑπὲρ Αἰγὸς ποταμῶν, quod egregie prorsus *Oudendorpius* ad *Frontin.* II. 1, 18. WESS.

CAP. CXX. 4. καὶ ἔσπαιρον) Pati possem *Athenam* et *Eustathii* ἥσπαιρον, si quae gravis urgeret causa. Simile *Apollodori*, *Bibl.* III. 13, 6. καὶ ἀσπαίροντα τὸν παῖδα ἰδὼ ἐπὶ τοῦ πυρός, ἰβόησι. *Aeschyli Pers.* vs. 983., *Euripidis Iph. Aul.* 1587. Sed *Apollon.* *Rhod.* IV. 874. σιστύνει Παιδα φιδῶ σπαίροντα διὰ φλογός. Iunge *Valckenario* observata lib. VIII. 5. Ἰχθύς νεοάλωτος reiecti ob vocabuli raritatem videtur. Opportunum adest *Dionis Cassii* lib. XLIX. p. 473. τῶν τε νεοαλώτων τινὲς καὶ δαλμάται σὺν αὐτοῖς ἐκπιάσθησαν, de recens captis. WESS.

3 seq. ἐπάλλοντό τε καὶ ἔσπαιρον) Quam verbo formam induit VIII. c. 3., ἥσπαιρον hinc excitat *Eustath.* in *Odyss.* μ'. pag. 497, 50. Errorem in vicinis *Vallae* *la Hartungus* iam correxit, *Locor. Memorab.* III. cap. 7, 18. VALCK. — Quemnam *Vallae* in vicinis errorem correxerit *Hartungus*, cuius liber ad manus non est, nescio. Illud video, verba οἱ τάρχοι ἐπάλλοντο interpretatum *Vallae* esse offa illa *salsurae* resiliit, scilicet ex Ionum idiomate ἐπάλλοντο pro ἐφάλλοντο accipientem: cuius rationem sequens *Schulzius* in *Indicem Graecitatis Herodotae* ex hoc ipso loco verbum Ἐπάλλεσθαι, resilire, retulit. At ἐφάλλομαι aut ἐπάλλομαι non tam resilire, quam insilire et irrumpere in aliquem significat. Iam olim autem *Sylburgius* in *ora Herodoti* latine *Francof.* 1595. editi monuerat, esse a verbo πάλλεσθαι, vibrare et concuti significante: recte vero. Sic sane VII. 140, 14. δέσματι παλλόμενοι sunt metu tremen-

tes sive concussi. Sic apud Poëtam στήθεσσι πάλλεται ἥτορ, in pectore saliens vibrat cor, Iliad. χ'. 452. Sic Plutarch. in Vita Cicer. iungit παλλόμενος καὶ τρίμων. Denique quid multa? ἰχθύς παλλόμενος perspicue memorat idem Noster l. 141, 10. S.

8-10. Portento, quo censebatur τὸ τάριχος ἀναβιώναι, ut loquitur Philostr. in Heroic. p. 672., sibi significasse Proscilaum Herodoti narrat Artayctes, ὅτι καὶ τεθνῶς καὶ τάριχος ἔων δύναμις ἀπὸς θεῶν ἔχει τὸν ἀδικίοντα τίνεσθαι. Pro τίνεσθαι Arch. praebeet εἴνεσθαι: quod lectum Eustathio huius monstrat interpretatio, ὅτι Πρωτισίλαος - - δύναται βλάψαι τὸν ἀδικίοντα. Suum hic τίνεσθαι, id est τιμωρῆσθαι, probabiliter posuerat historicus. Huc spectans Pausan. III. [c. 4.] p. 213. Πρωτισίλαος, αἰτ', ἐν Ἐλαιούντι, οὐδὲν ἤρως Ἀργεὺς Φανεραιτὴς, αἰδῶν Πέρσην ἐτιμωρήσατο Ἀρταύκην. VALCK. — Haereo, servem-ne τίνεσθαι, an εἴνεσθαι praeoptem: hoc Eustathium vidisse, ipsius βλάψαι testificatur. Enimvero conspectius inter variantes, quas dicunt, exstet. WESS. — Hoc rursus loco vereor ne genuinam auctoris scripturam cum curiosi correctoris invento permutarim. Quemadmodum non modo τίνεσθαι, sed multo etiam frequentius τίνεσθαι τινα, ulcisci, poenam de aliquo sumere, dixit Scriptor noster: sic constanti probatorum codicum testimonio credi poterat, etiam τίνεσθαι, praesentis temporis formā, nunc eundem scripsisse: quin et percommoda videri debebat formula τὸν ἀδικίοντα τίνεσθαι. Sed, quoniam nusquam alibi hoc verbum in praesenti tempore occurrit, suspectum fortasse idcirco fuit olim non nemini, et in εἴνεσθαι aut εἰνίσθαι temere mutatum. S.

11. ἀποινα οἱ τὰδε ἐτίλω ἐπιθεῖναι) Vir eruditus Corn. de Pauw ἀποινα μοι τὰδε etc. quoniam τίμημα ἐπιθεῖναι in multa irroganda teritur; qui mihi quidem oblitus inter coniectandum videtur, ἀποινα Nostro praemia esse, quas pro capite penduntur, lib. VI. 79. De Artayctae scelere et condigna poena Philostratus Heroic. cap. 2. p. 672. WESS. — Sunt utique ἀποινα praemium vel pretium pro capite pensum; sed pendere aut solvere pretium Graece non ἐπιτίθω, puto, sonat, verum. δίδωμι, aut ἐκτίνω, ut est apud Nostrium VI. 79, 6. His adde quae in Var. Lect. observavi-
mus. S.

20 seq. σανάδα προσπασσαλεύοντες) Cl. Reiskius ex-

vidi. Frustra. Noster lib. VII. 33. *ἄνθρωποι πρὸς ἐκείνῃ παρὰ πρῶτον πασσαλεύοντες*, quod geminum: considerandum enim, *ἐκείνῃ* masan πρὸς ταύτῃ πασσαλεύοντες. Vide ibi. WESS. — Conf. Var. Lect. S.

CAP. CXXII. 6. καὶ ταύτῃ τρηχίῳ) Paria de ingenio et habitu Persicae regionis Plato de Legib. III. p. 695. A. et Herodoti assectator Arrianus Exped. Alex. lib. V. 4. καὶ γὰρ καὶ Πέρσαι τότε πίνεις τε ἦσαν καὶ χώρας τρηχίῃς αἰσθητοί; nempe principio regni Cyri. In vicinis [lin. 10.] οἰκός, toties laudatum, ex Arch. remigravit. WESS.

16. μαλακοῦς ἄνδρας γίνεσθαι) Addita vox robur Cyri dicto conciliat. Observatio ipsa plerumque vera est, atque excellentissime ab Hippocrate illuminata, de Aër. Aq. et Loc. pag. 289.; in universum tamen fallax. Fere imperia penes eos fuere populos, qui mitiore coelo utuntur: in frigora septentrionemque vergentibus inmansueta ingenia sunt, ut ad poëta, suoque simillima coelo, dicto Senecae lib. II. de Ira c. 16. Quid olim quaeso suavius cultiusque Graecia? Quid Caesaris et Taciti aetate asperius et situ magis foedum Germania? At nunc utriusque faciem intueri. Nemo adeo ferus est, ut non mitescere possit, Si modo culturae patientem comodat aurem, more oraculi Horatius. WESS.

17. οὐ γὰρ τοι τῆς αὐτῆς γῆς εἶναι) Eamdē Cyri sententiam verbis diversis Plutarchus tradidit in Apophthegm. pag. 172. A. ubi Persas Cyrus cupientes ἀπὸ τῆς ἑαυτῶν, οὐκ ὀρεῖσθαι καὶ τρηχίῃς, πιδιάδα καὶ μαλακῇν χώραν λαβεῖν, οὐκ ἔστιν, εἰπὼν ὅτι καὶ τῶν φυτῶν τὰ σπέρματα καὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ βίαι ταῖς χώραις συντίθενται. Temporis itaque Cyri Persas velut τρηχίῃς χώρας ἐκγόνοις laudat Plato de Legib. p. 695. A. cui hac in parte convenit cum Xenophonte Κυρ. Παρ. VII. p. 117, 5. Dantur Cyri dicto plurima veterum simillima, partim collecta Th. Gatakero ad M. Antonin. IV. 39., quorum nonnulla dederat et Andr. Dounacus in Demosth. pag. 131. Unius ponam verba Livii ex lib. XXIX. c. 25. Fertillissimus ager, eoque abundans omnium copia rerum est regio; et imbelles (quod plerumque in ubere agro evenit) barbari sunt. Herodoti Cyrus, φιλέειν inquit, ἐν τῇ μαλακῇν χώρῃ μαλακοῦς ἄνδρας γίνεσθαι. Herodotea non pauca Livius expressit imitando. VALCK.

AD LIBELLUM
DE VITA HOMERI
ADNOTATIONES WESSELINGII

QUIBUS NOSTRAE NONNULLAE ADSPERSAE.

(Quae vel huiusmodi uneis [] intercepta sunt, vel literâ S. in fine distincta, ea nos adiecimus: reliqua omnia WESSELINGIUM habent auctorem.)

CAP. I. 1. ἩΡΟΔΟΤΟΣ ὁ Ἀλικαρνασσεύς) *Herodoto*, cuius *Musas* hactenus incundissime versavimus, Ἐξήγησις hanc eruditissimi Viri *Io. Ger. Vossius*, *Tan. Faber*, *Th. Rykius*, *Io. Ionsius*, *Ez. Spanhemius*, *Steph. Berglerus*, alique abiudicant; contra illi maximopere asserentes nituntur *Io. Alb. Fabricius*, *Ios. Barnesius*, *Bouherius*, quique eam ante hos decem annos Londini eleganter descriptam publicavit, *Io. Reinoldius*. Me, in partem cum sit eundem, priores trahunt. Dictionis sane tenor et filum vocabulaque complura Herodotea non sunt. Abest Ionismi perpetua suavitas, nec de sola scribarum culpa; quod *Berglerus* in Praefatione ad *Homeri Odyseam* bene docuit, atque *Herodoti* studiosos fugere non potest. Adsunt opiniones praeterea, Herodoteis valide pugnantes. Et quis veterum, qualium de *Homeri* origine, patria, fatis, carminibusque commemorantium magna utique corona, *Herodoto* contribuit unquam? Non nescio, sollertissimum *Fabricium* in medium collocasse *Tatianum*, *Orat. ad Graec. c. 48.* tradentem, περὶ τῆς ποιήσεως τοῦ Ὀμήρου, γένους τε αὐτοῦ, καὶ χρόνου, καθ' ὃν ἤκμασεν sedulo *Theagenem Rheginum*, *Stesimbrotum Thasium*, *Antimachum Colophonium*, *Herodotumque Halicarnassensem* investigasse. At quid *Tatianus* contra tam pertinax priscorum et aequalium scriptorum silentium? Immo verba eius, ubi penitus inspexeris, tantummodo requirunt, ut *Herodotus* de *Homeri* aetate et tempore, quo vixerit, commentatus fuerit; quod

eum in Euterpe c. 53. sedulo factitasse novimus. Primus nisi valde fallor, *Vitam Homeri* obiter *Herodoto* attribuit *Stephanus Byzantinus*, tum *Suidas*, *Eustathius*, *Tzetzes*, omnes nimis seri. Laudant, fateor, suavem exordii huius simplicitatem et cum Clionis principio contendunt *Celeb. Fabricius* asseclaeque: sed aemulatio mera est, neque perfecta tamen. *Herodotus*, bene viri morem si teneo, [lin. 2.] τὰδε ἀπηγήσατο, ἱστορήσας ἐπιχειρεῖν, quem et *Vitae Auctor* alibi amplectitur, maluisset. Ubi vero in *Musis* οὐ πολὺ φορτὸς, [quod hic, lin. 7.] homo fortunae non amplae? *Memini* πολὺφορτον multa sarcina gravem, qualis *Moschi* τολύφορτος ἀπήνη: item ἑλκᾶδα μυριόφορτον *Libanii* T. II. p. 154. 2. Si οὐ πολὺφορτα - - ἔχων optaveris ex manu scripto et nave intellexeris, nexus sermonis oberit. Ut ut est, libello addidi varietates scripturae ex *Codice Barocceano* a *Cl. Reinoldo* diligentissime excerptas, praeterea ex *Palatino Iungermanni* et *Amstelodamensi*. — Haec *WESS*.

Nos Varietatem Lectionis adiecimus ex *Cod. Reg. Paris. m m x x*, ab eodem *Georgiade*, cui Musarum collationem debemus, nobiscum communicatam; quem codicem brevi nota *Pg.* insignivimus. Praeterea et alias huius libelli Editiones, et Editionem principem *Florentinam*, anno *MCCCCLXXXVIII* cum *Uade* et *Odyssea* typis excusam, passim consului, eorumque Lectiones, ubi operae pretium videbatur, notavi. *Borheckii* quidem novationes, omnia ad *Ionicae* dialecti normam praeter librorum auctoritatem refingentis, negligendas duxi. De *Barnesii* editione, qui hunc libellum *Homero* suo praefixit, monendus est Lector, quas ille discrepantes lectiones *Henr. Stephano* tribuit, non *Stephani* esse, sed *Iungermanni*; qui eas, e *codice Palatino* excerptas, in ora sui *Herodoti* exhibuit, unde deinde in editione *Londinensi*, quae *Galei* nomen praefert, repetitae sunt. Caeterum, quamquam et in *Graeco* huius libelli exemplo, praecedentibus codicibus misstis, nonnihil passim aut mutandum aut adiiciendum censeam, et in *Latina* versione multa commodius efferri potuerint; tamen et *Graeca* et *Latina*, qualia a *Wesselingio* edita sunt, nihil mutans, repraesentavi. *Graecorum* versuum, qui frequentes inserti sunt, versionem *Latinam* paullo commodiorem, soluta oratione comprehensam, dedit *Ernesti* in ed. *Homer.* Vol. V. p. 115

aeqq. cum Adnotationibus haud spernendis, eum quibus conferenda Addenda, in fine eiusdem voluminis pag. 48. Quod ad quaestionem de *Auctore libelli* adinet, perspecto *Wesselingii* iudicio adiciam duorum non minus magnorum Virorum auctoritatem. *Hemsterhusius*, ad *Thomam Mag. voc. 'Επὶ τῆς* p. 357. in mentionem auctoris huius libelli incidens, ait: *Herodotus, quicumque demum (non certe, ut quidem arbitror, Halicarnassensis) de Vita Homeri.* Apertius etiam *Valckenarius*, de eodem commentariolo loquens, (ad *Theocriti Adonias* p. 247.) *Nugax libellus*, ait, *de Vita Homeri, sub Herodoti nomine vulgatus; sed, meâ quidem sententiâ, a Sophista quodam pauperculo scriptus ingenii exercendi causâ.* Quorum illustrium Virorum in partes paucos hodie viros doctos esse puto qui non ultro concedant. S.

CAP. II. 11. ὁ δὲ Θησεύς ἦν) Io. Meursium vide, *Thea.* cap. 1. ac iunge ista *Isidori*, *Orig. lib. XV. 1. Theseus vero Smyrnam construxit, quae Homero poëtae patria existit, et Smyrna vocata est, quod eius campos Ermus fluvius secat; quae ridicula nominis inpositi ratio.*

CAP. III. 3. ἥδη ἐπίτεκος οὖσα) Ionum est ἥδη ἐπὶ τῆς οὖσας, Musae primae c. 108. et 111.

CAP. IV. 3. ὦν μονότροπος) ὦν μονότροπος, in quo multisque aliis dialecti forma spernitur. Bene *solitarius* interpreti. *Euripides Androm. vs. 281. βοτῆρ' αὖ μόνον νειάϊαν.* Alibi asper et inmitis, *εὐκλειδὸς καὶ δυσπειθὴς* in *Casauboni Animadv. in Athen. lib. VI. 12. WESS.* — *Animadv. T. III. p. 466. nostrae editionis. Conf. Ruhnk. ad Hymn. in Cer. p. 35. Interpretationem istam, quum esset solitarius, ex margine H. Steph. recepit Gronov. ubi ille posuerat quum vitam solitariam degeret. Olim ex Heresbachii versione erat, quum citra uxorem viveret; ne id quidem male. S.*

6. πολλῶν κόσμῳ) πολλῶν κόσμῳ *Clar. de Pauw. Praeferrem πολλῶν τῷ κόσμῳ. Sophocles Electr. 873. τὸ κόσμον μετέπειτα σὺν ταῖσι μολαῖν.*

CAP. V. 11. ἐμπόριον γὰρ ἦν) Prodigiousum urbis intra octodecim annos, nisi colonos in eam, habitatae prius, *Gumae* deduxerint, incrementum! In proximis αὐτόθεν *Herodot. T. VI. P. II.*

Pavius maluit; [quod praefert noster cod. *Pg.*] alioqui αὐτίθι et ἰς αὐτὴν aptanda per redundantiam erunt.

CAP. VI. 9 seq. καταλύσας δὲ τὴν διδασκαλίαν) *Varius* in dictionis huius usu Scriptor videtur. Ludum literarium et sponte quidem desertum innuit; institutum vero, διδασκαλίην κατισκευάσατο c. 16. At c. 24. διδασκαλίην κατισκευασάμενος. Aliis, qui artem desinit, simpliciter καταλύσας: uti meretricula καταλύσας θίλω in *Poëtae* fragmento apud *Stobaeum* Serm. VI. p. 80. et *Athenaeo* XIII. p. 581. c. *Lucillius*: πύκτης ὧν κατέλυσε Κλεόμβροτος, *Anthol.* lib. II. pag. 183. et p. 190. etc.

CAP. VII. 5. καταλιπὼν ὁ Μέντης) Fluctuat structura. Aut καταλείπει oportuerat, aut certe κατέλιπον, neque doctiores latuit. Licebit credo de maritimo hoc itinere ex Hispaniae, Italiae, Epirique vicinia in Ioniam addubitare. *Herodoto* alia stabat sententia lib. I. 163. et VIII. 132.

12. ἱστορήσαι καὶ πυθέσθαι) Copulam Codices adstrunt: ceteroqui de *Pavii* voluntate ἱστορήσαντι πυθέσθαι. Supra Scriptor, καὶ ἱστορίων ἐκνηθάνετο. *Herodotus* autem VII. 195. τούτους οἱ Ἕλληνες ἱστορήσαντες τὰ ἐβούλοντο πυθέσθαι ἀπὸ τῆς Ξέρξῃ στρατιῆς etc.

CAP. IX. 1. ἄπορος ἰὼν τοῦ βίου) Summopere *Ios Barnesium*, recusantem [in Append. ad *Odyss.* p. 88.] diditam latissime de *Homeri* paupertate famam, stupeo, et hunc tamen libellum, tanquam *Herodoti* foetum, amplexantem. [in Prolegom. ad *Homer.* pag. 1.] Insequens epigramma, cui talia adposuit, istiusmodi profecationem redarguit, tum, ut plura silentio premam, ἰδεὲς γὰρ ἦν τῶ ἀναγκαίων cap. 16. Quanto satius fuerat auctoritatem huic commentario deminuere, quam *Herodotum* mendacis fabulae auctorem ferre!

8. Κύμην Ἐριώπιδα κόρην) Idem *Barnesius* Ἐρατώπιδα κόρην, contra tabulas. Haec autem ad *Neoteichenas* poëta accipiens, quomodo recentem eorum urbem Κύμην Ἐριώπιδα κόρην adpellare potuit? Namque in Νίον τοῦχος omnia quadrare, eiusdem positio ad montem Sardenen et amnem *Hermum* manifesto declarat. Cultissime doctissimus de *Ραυῶ*, Κύμης ἱριώπιδα κόρην, *Cuma* formosam filiam; quippe matris eius coloniam, quemadmodum *Massilia*, *Græcia*

Asia apud *Paullinum Nolanum*, et *Tyrus* תַּרְסִישׁ, *Asia* *Sidonis*, in summi divinique vatis *Esaiæ* c. xxiii, 12.

15. αἰτίοντα τυφλόν) Sic melius. Cetera quæ Codices liberali manu adaspergunt, nec prava sunt, neque admodum necessaria, excepto *Barooc. μίξιον*, quod *Ionum*. *WESS.* — Sed quum peropportuna huic loco sint verba, a tribus codd. mssis oblata, non video cur ea damnemus. S.

CAP. X. 3. οἱ Νιστιχηῖς) *Stephanus Byz.* Τοῖς ἰθακίον Νιστιχηῖς, ὡς Χωλοτιχηῖς ὡς Ἡρόδοτος ἐν Ὀμήρου βίῳ. Ergone eius hic tempore *Νιστιχῖται*? Non puto. Optime *L. Holstenius* mutila *Stephani* farsit, ὡς Χωλοτιχηῖς καὶ Νιστιχηῖς, ὡς Ἡρόδοτος etc.

CAP. XI. 11. ἀειδόντων πενθεῖων αὐτοῦ) In ficto *Homeri* et *Hesiodi* Certamine τοῦ βασιλέως παῖδες, *Ξάνθος* καὶ *Γέργος*, παρακαλοῦσιν αὐτὸν ἐπιγράμμα ποιῆσαι: adeo sibi non constant fabulatores. Epigramma qui laudant, (laudant autem *Plato*, *Dio Chrysostomus*, *Longinus*, *Sextus Philosophus*,) auctorem eius *Homerum* non nominant. *Diogenes Laërt.* locuplete *Simonidis* testimonio vindicat *Cleobulo Lindio*: cui *Barnesius* frigida rescripsit, meliora *Bouherius Diss. Herodot. c. 8. pag. 84.*, præcipue tamen libelli huius fide et auctoritate.

18. καὶ ποταμοὶ γι ἴσων) Haec manu exarati libri et priscorum plures non norunt. Addita a *Iungermanno*, sed versus modulum post habente, videntur. [Primus adiecit *H. Steph.* ut in *Var. Lect.* monui.] In *Diogene*, καὶ ποταμοὶ γι ἴσων. Apud alios καὶ ποταμοὶ πλήθων, *Barnesio* probante. [in *Append. ad Odysseam*, p. 89.] Sequor *Diogenem*.

CAP. XII. 10. καὶ αὐτοὶ παρῆγον) Ad aures ingrata accidunt ob vicina καὶ αὐτοὶ ἴφασαν: quam insuavitatem *Pavius* scribendo καὶ αὐτῷ παρῆγον inminutum ivit. Quo vero modo ἰδὼν ἐπὶ τὸ βουλαῖον excusabitur? *Βουλαῖον* de senatoria dignitate dextre *H. Valesius* ad *Harpocrat.* p. 105. illustravit. Ubi quaeso *βουλαῖον* pro curia et senatorum concessu in *Herodoto*?

CAP. XIII. [5. τῇ χιήμῃ] Hoc vocab. quod alibi nusquam occurrit, nisi mox iterum cap. 14. atque inde apud *Suidam*, *Archilocho* vindicatum ivit *Abresch*. Diluc. *Thucyd.* p. 778. laudante *Iacobi* ad *Anthol.* Vol. I. p. 160.

Sed videndum, ne apud Stobaeum, qui illam Archilochi eclogam Serm. CIII. servavit, veram scripturam χρηζω, quam ex coniectura Gesnerus commendaverat, firmet optimus codex Parisiensis, quem olim Brancchius cum Grotii Florilegio diligenter contulit. Certe in Brancchii collatione, quam ab illo mihi dono datam ob oculos habeo, ad verbum χρηζων, quod Grotius in hac ecloga posuit pag. 437. nihil adnotatum video, licet alioquin multae manifestae etiam vitiosae lectiones ex illo codice ab eodem Brancchio adnotatae sint. S.]

CAP. XIV. 3. ὁ ἐπιστάτης) Ex officio admissionis, ὁ ἐπὶ τῇ τιμῇ ταύτῃ καθιστάς, ut in senatum admitti cupidos duceret c. 12. Nota iterum mihi egregium vocabulorum novatorem, qui τὴν χρημὴν et συμφρασίαν me recentissimae quidem Graeciae adprobare valuit.

9. ἦν ποτ' ἐπύργωσαν) Vexat ista Leo Allatius, de Patris Homeri c. 12. Quae enim erant illa γούνατα μητρὸς αἰδέας, genua matris reverendae; in quibus Iuppiter ἀτάλλει, nectit; quibus postea inconcinna sententia addit, ἦν ποτ' ἐπύργωσαν λαοὶ Φρίκωνος, quam populi Phriconis aedificant. Sane, quid sibi velit Auctor, non capio: quid debuisset dicere, iam percipio. Hactenus ille. Vexatio cessabit fortasse leni medicina, ἦν ποτ' ἐπύργωσαν, ubi olim condiderunt, formando. Λαοὶ Φρίκωνος Cumani, ex Locrensi monte Phricio, Φρικίω, (Poëta Φρίκωνα vocat,) prope Thermopylas, olim in Asiam progressi apud Strabonem XIII. p. 922. A. [pag. 621. A. ed. Casaub.] Consule L. Holstenium ad Stephani Byz. in Φρίκων.

[18. δὲ σφιν etc.) „Hunc versum, ait Ernestius, (Homer. Vol. V. p. 115.) nec ipse intelligo, nec quisquam intelligat. Nec sine libris medela speranda.“ S.]

20. τλήσομαι ἀκράντα φέρων) Optime. ἀκράντων verum modum iugulabat, quod Pavium Barnesiumque fugere non potuit. Praestat etiam prae vulgato δῆμον ἐς ἀλλοδαμοῖν, Barnesiana inspicere ad Iliad. Ω'. 481.

CAP. XVI. 4. Ἰλιάδα τὴν ἰάσσω) Iliadem, quae nostris in manibus, τὴν μεγάλην vocat c. 28. Huius frequentior appellatio Ἰλιάδες τῆς μικρᾶς. Fuerit-ne vero Homeri, atque eadem ac τὰ Κύπρια, magnum olim certamen. Herodotus Κύπρια ista Poëtae abiudicat lib. II. 117., istam

alii. Egregiae hanc in rem observationes sunt Th. Ryckii in Dissertatione [adiecta Holstenii Notis ad Steph. Byz.] de Prim. Ital. Colon. c. 10. p. 446. et Ti. Hemsterhusii ad Polluc. X. 85.

8. τὴν τι Φαιαίδα) Si Cl. Io. Alb. Fabricius Bibl. Gr. lib. II. 2. scripserit, Φαιαῖς Herodoto c. 16., sive legendum Φαιαῖς ex Ovidio IV. ex Ponto, (quam illi coniecturam Eminentiss. Cardinalis Quirini criminatio Primord. Corcyr. c. 3. inputat) coniectando aberravit. Ego coniectionem istam adhuc quaero. De Phaecide Tuticani praeclare N. Heinsius in lib. IV. Ep. ex Ponto XVI, 27.

CAP. XVII. 1. ἄνδρες Χίοι ἔμποροι) Erunt fortasse, quibus ἔμποροι arridebunt. Sed enim Iungermannum adi ad Polluc. VII. 7. commentantem. Sequens Barocciani ὠφέλημα κάρτα πολλόν, Barnesius ὠφέλημα καὶ κάρτα etc. Reinoldius ὠφέλημα κάρτα πολλόν καὶ ἔπαινον ordinant atque augment. Equidem posteriori, modo accessione locus indigeret, calculum adponerem.

10. ἐπὶ ξύλον) Melius ἐπὶ ξύλον, uti c. 6. καταπλευναῖς ἐπὶ σῖτον. Vide Cl. Valckenarii scripta ad Polymn. c. 193.

CAP. XVIII. 2. τὴν αὐλὴν ἐπὶ τῷ πλοῦι ποιεῖσθαι) Herodoti Musae dictionem avertantur. Praestabilior tamen est prae olim recepta. Maximus Philosophus περὶ Καταρχῶν vs. 343. Ἡ καὶ ἐν ταμίῃ κρυφίᾳ ποιεῖται αὐλὴν.

CAP. XIX. 2. Οὐδὲν ἦν ἀπόστολον) Aliis πλοῖον adiungere mos est. Confer Clar. Ruhnkensium ad Timaei Lexic. p. 31. [p. 43. ed. sec.]

8. πτωχάσιν αἰθύνει) Pavidī mergi sunt, πτωχαῖς, non utique πτωχάδης sive mendici. Consimilis in descriptione, sicuti Küsterus animadvertit, variatio in Sophoclis Philoct. vs. 1121. WESS. — Vide Scholia Graeca ad l. c. qui est vs. 1093. ed. Brunek. Fortasse vero utraq̃ue notione perinde et πτωχάς et πτωχῆς dicebatur: ab eodem fonte certe utrumque ducitur vocabulum. At πλωαῖς, natabilibus, apud Nostrum corrigendum censuit Ernesti, probante Brunckio, qui simillimam medelam Sophocli adhibere non dubitavit. S.

10. μέτ' ὅπκι) Ineptum nullique rei μέτρος. Belle Paus., Barnesius, Reinoldiusque disiunxerunt, μέτ' ὅπκι, μέτρον. vicem verbi μέτροι fungente. Küsteri institutus ad Sui-

dam labor nimius est et exorbitat. WESS. — Equidem, μέν ὅπῃς utique probans, voculam μέν ex μετὰ decertatam, et pro μετὰ ταῦτα vel μετόπισθεν (quod ex glossa Suidas habet) accipiendam censeam. S.

15. Ὑμᾶς, ὃ ξῖνος) Pedestri sermone ne Homerus loqueretur, fingere Barnesio libuit:

Ὑμᾶς, ὃ ξῖνοι, ἄνεμος λάβεν ἀντίος ἑλθόν·

ἀλλ' ἔμὲ νῦν διέσθαι, καὶ ὁ πλόος ἴσεται ὕμῃν.

Quos ego versus illi redono. Vitae Auctori non illa fuit sapientia.

CAP. XX. 5 seq. ἐν δὲ μετεξίτεροι στρόβιλον) Prodiit recentiorem aetatem Scriptor Ionica aemulatus. Prisci Graecorum pini fructum sive nucem constanter κῶνον, seriores στρόβιλον nuncuparunt. Testis isto in genere gravis Galenus Comment. IV. in Hippocrat. de Ration. Vict. Sect. 53. Ὁ μὲν γὰρ κόκκαλος ὑπ' αὐτοῦ λελεγμαίνος, οὐχ οὕτως, ἀλλ' κῶνος μᾶλλον ὑπὸ τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων ὀνομαζέται, καθότι ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἱατρῶν σχεδὸν ἀπάντων στρόβιλος. Et lib. II. de Aliment. Facult. c. 17. καλοῦσιν οἱ νῦν Ἕλληες οὐ κῶνες, ἀλλὰ στρόβιλους αὐτούς. Quae quidem Galeni illustris Et Spanhemius Diss. VI. de Us. et Praest. Numism. pag. 500. significans, verissime adiunxit, ut vel inde, etsi non alia id arguerent, longe recentiorem, quam vulgo etiam creditur, existitisse liqueat Vitae illius (Homeri) Scriptorem etc. WESS. — Conf. Athenaeum lib. II. cap. 49. S.

12. τὰ δὲ Κεβρήνια) Legenda Holstenii observatio in Steph. Byz. Κεβρήνια. Quid fiet autem Idaeis Dactylis, ferri repertoriis, si conditis demum Cebreniis ferrum ex Ida monte erui coeptum fuerit? Puto ex Ephoro, quem de hac Cumanorum colonia scripsisse Harpocratio testatur, haec propagata.

CAP. XXI. 4. ἐπιδραμεν ὀτραλῶς) Pavius, quo nitidior sermo procederet, ἐπιδραμῶν ὀτραλῶς. Quem in modum si plura huius ἱζηγήτως, male apta, concinnanda forent, quis finis? ὀτραλῶς Homeri sibi Scriptor habeat, Herodotus usurpare noluit.

CAP. XXII. 4. Γλαῦκε πίτων, ἐπιών τὸ ἴσος) Maluit ob Codicem Lipsiensem Cl. Berglerus ἐπιών τῷ ἴσος τὸ ἴσος θῆσω. Aliis alia placuerunt. Praeferrem ex Suida, praeclare a Kùstero adiuto, Γλαῦκε, βοτῶν ἐπίσκητα, ἴσος τῶν

ὃς Ὀρεσίδητον. [Recepit hoc Ern.] Erat enim Glaucus caprarum custos. Barnesius non dissentit.

CAP. XXIII. 6. πλησίον τοῦ χωρίου τούτου) Pavius πλησίον τοῦ Χίου τοῦτο, quod Bolissus haud procul Chio; me invito et minime laudante. Χωρίον praedium est; ubi Glaucus pecudum custodiae invigilabat.

11. καὶ τοὺς ἀνάπηρες δεχομένον) Coeoss, qualis Homerus. Atqui veteribus ἀνάπηρες plerumque ὁ πᾶν τὸ σῶμα πεπηρωμένος in Pollucis II. 61. Multa Io. Iac. Wetstenius de voce ad S. Lucae Euang. c. xiv, 13.

CAP. XXIV. 7 seq. παῖδες ἐν ἡλικίᾳ) Pueri admodum et plane impuberes; quos prisca Graecia τοὺς τῆς ἡλικίας ἐντὸς γεγονότας dictitabat: namque οἱ ἐν ἡλικίᾳ adulti sunt atque in aetate στρατευίμῳ, de iusta Taylorii doctrina ad Lysiae ἐπιτάφ. p. 55.

[10. καὶ Ἑπικυχίδας) Duorum poëmatum titulos, καὶ Ψαρομαχίην, καὶ Ἑπταπακτικὴν, quos h. l. ante καὶ Ἑπικυχλ. insertos habet noster optimus Codex Parisiensis, eosdem in suo exemplo huius libelli repererat Suidas, quem vide in voc. Ὅμηρος, T. II. pag. 686. ed. Kust. ubi quidem alterius titulum Ἑπταπάκτιον dant hodie Suidae libri: quo de poëmatio consulendi Fabric. et Harles. in Bibl. Graec. lib. II. c. 2. §. xxiv. n°. 10. et 11. S.]

11. ἐνταῦθα ἐποίησε παρὰ τῷ Χίῳ) Paria his Ephorus apud Ethnographum in Βελισσός. Non nunc attingo τὰ Παλγνια, quae dicuntur, Homeri. Abunde sollers Cl. Io. Alb. Fabricii (Bibl. Gr. II. 2.) diligentia cupidis satisfaciet. At enim socors Scriptoris negligentia ac taciturnitas est tangenda. Dubitabat Herodotus, essent-ne Ἑπίγονοι Homeri poëtae? Ἔστι δὲ καὶ Ὅμηρος ἐν Ἑπιδόμοις, εἰ δὲ τῷ ἴοντι γε Ὅμηρος ταῦτα τὰ ἔπη ἐποίησε: lib. IV. 32. Homo noster, si vir et bonae fuisset fidei, dubitationem istam amputare litemque dirimere in Ἐξηγήσει rerum et poëmatum Homeri, occasione praesertim oblata ultro, debuerat.

CAP. XXVI. 14. Φημί, ὅς δὲ πολλόν) Prae vulgato hoc arrisit. Unde versum autem Vitae auctor mutatus fuerit, non dixero. Magis Ios. Barnesium demiror, Homero Odys. A'. 154. inculcantem, tanquam genuinum, sed reapse nexum conturbantem. Cur porro καὶ πάλιν, cum versus iste praescriptis artissime adhaereat?

CAP. XXVII. 3. καὶ οἰκίαν δὲ ἐν τῇ Χίῳ) Videntur absolute posita. Quis vero proxima [CAP. XXVIII. lin. 3. et 14.] laudibus feret, ἰμπουὶ ἰς τὴν πείσοι, ἰ; μὴν Ἰλιάδα τὴν μεγάλην, τὴν ἐν Νεῶν καταλόγῳ? Censuit-ne lectores ignoraturos, Νεῶν καταλόγον partem Iliados absolvere? Prudentius et simplicius post pauca, Σαλαμινίων; ἐν Νεῶν καταλόγῳ ἵταξεν. Herodotus seu el duntaxat, neque absque disputatione ad eum modum, ἐπιμένεται δὲ αὐτοῦ ἐν Διομήδεος ἑρσείῳ: lib. II. 116., ubi Cl. Valckenarius.

CAP. XXVIII. 11. τῶν αὐθ' ἡγεμόνευ' οἷς) Reinoldius ἡγεμόνευον Barocciani et priscorum editorum excellentius decernit. Receptum servo, quod et in Poëta.

17. στήσι δ' αἰών) Solonis commento, ut Salaminem civibus suis in nobili lite cum Megarensibus super iassalae possessione vindicaret, versum παρεμβλημένον haud pauci prodiderunt, neque adeo Homereum esse. Rem declarant Clarkii notae ad Iliad. β'. 557. et L. Küsteri Histor. Crit. Homeri p. 104.

21. καὶ εὐρυχόρους ἰς Ἀθήνας) Haud reminiscor, qua ex ἑκδόσει ista fluxerint. Nostra aliter, nihil varietatis Eustathio adferente, *Odys.* η'. 81. In vicinis, Creophyli Samii, quem Homeri amicum et hospitem Callimachi epigramma celebrat, expectasses mentionem. Videndus Strabo est lib. XIV. p. 946. A. [p. 638. D. ed. Cas.] WESS. — Quod in *Var. Lect.* ait Weselingius, ἰς deesse Heresbachio; usus ille erat (ut ex eiusdem Praefat. ad Herodot. intellexi) editione Latina Herodoti, quae anno 1537. prodiit. Est vero mihi ad manus editio Paris. 1528, in qua legitur hoc loco ἰς, ut in ed. Flor. et in aliis omnibus edd. et mssis. Nempe in utraque istarum editionum, latine conversis versibus adiecti sunt graeci.

[**CAP. XXX.** 1. Κουρπεύου) Κουρπεύου Apollinem interpretatus est Ernesti. Rectius, puto, Deae, non Dei cognomen h. l. intelligitur. Nota est Κουρπεύου Γῆ, *Alma Tellus*: estque et Cereris et Dianae cognomen. Spanhemius (in Notis ad Callim. H. in Delum vs. 2.) Venerem hoc nomine in versiculis, qui mox adponuntur, invocari censuit: cui Clarkius suffragatus est. Larcherus cum Alex. Polito eandem deam intelligit, quam Lucinam Romani appellarunt. S.]

4. ἰς θυμόν τι ἵβαλε τὸ ἥϊον) Non improbo. Herodotus ἰς θυμόν ἵβαλετο mavult lib. VII. 51. VIII. 68. etc.

11. ὣν ἦν μὴν ἀπ᾿ἀμβλυνται) Ita verius, nisi ἀπ᾿ἀμβλυνται praeponatur. Pristinum syllabae penultimaе modulὺς recusant. Suidae vero et Eustathii ὣν οὐρα), quorum caudae salaces, διτρογραφίαν sistunt; sicuti ὣν λοχός, uti Athenaei Codices, glossam. Fuisse olim, qui Sophoclis, admodum senis, epigramma perhiberent, esse tamen ἐκ τῶν εἰς Ὅμηρον ἀναφερομένων, ex eodem Athenaeo discimus.

CAP. XXXI. 6. Ἰπποι δ' ἐν πιδίῳ) Minime absurdum in Certam. Homeri et Hesiodi, Ἰπποι δ' αὐτῶν πιδίου νόστος. Statim οἶκον αἰξίς ex schedis adscivi. Par Barnesii institutum.

[9. Post illum versum,

Αἰθόμενον δὲ πύρος γαρφαίτερος οἶκος ἰδύσθαι:

Barnesius ex Certam. Hom. et Hesiod. hunc adiciendum putavit,

ἥματι χειμερίῳ, ὅπότεν νύμφη Κρονίων.

At apud fabulatorem nostrum nunc non de hyeme agitur, sed de epulo; nec frigebat Homerus, sed esuriebat. Itaque domum laudat in qua est mensa bene instructa, lantaeque celebrat epulas; et hunc dixit ignem in domo acoensum. Est enim τὸ πῦρ, ἐνὸς ἡμέρας σημεῖον: unde tenues parcaeque epulae, ἀκαπνοὶ dicebantur θυσιῶν: et parasitus Diphili comici (apud Athenaeum VI. p. 236. c.) epularum, quas captat, lautitiem ex fumo metitur quem e camino copiose surgentem conspicit. Conf. quae et a Casaubono et a nobis ad eundem Athenaei lib. I. p. 8. e. adnotata sunt. S.]

CAP. XXXII. 3. κεράμεν λεπτοῦ) Tantum-ne in camino minutae fictiles ollae? Non arbitror, neque ut putem, sequens carmen patitur. An ergo ex Poëtae illa inprecatione, Πάντ' ἐννοσθ' αὐτῆς κεραμήϊα λεπτὰ ποιοῦσα? Fieri potuit. Carminis titulus infra Κέρμενος est; in Polluce, qui incerti auctoris sed Hesiodo contributum monuit, Κεραμῆς. Docte isthic Hemsterhusius.

10. εἰ δὲ μελανθίσιν) Interpres Suidae μαρμαίην sequitur, non bene. Μαρμαίεσθαι vasis fictilibus, in fornace excoquendis, vix convenit. Μελανθίσιν, nigrescant, ferri poterit; quanquam commodius ex Polluce πικρανθίσιν, absolvantur probe. [πικρανθίσιν coniecit Kuhn. suffragante Ern.] In sequentibus variae doctorum fluctuationes. Portus μαλ'

ὄργη ad *Suidam*, quorsum Latina vergunt: *Barnesius*, levi sed audace mutatione, *μαλ' ὄργη*. In vulgato acquiescant, in versione discordes, omnia sacra admodum vasa, *Reinoldius*; omnia eximia vasa, *Pavius*. Equidem πάντα κάναστρα Pollucis unice laudo. Κάναστρα, quae docta Hemsterhansii ad Pollucem observatio, et ex vimine plectebantur, et vasa erant fictilia, forte ad canistrorum formam. Nihil certe his aptius. WESS. — κάναστρα recepit *Ern.* S.

13. ἡμῖν δὲ δὴ ὥς σφιν νοῆσαι) *Suidae* ὥς σφιν αἰῶσαι *Barnesio*, tanquam modestum summi Poëtae votum, arrisit. In edito intelligi cum *Reinoldio* αἶν, vel ἔσω, vel δός, aut istiusmodi aliud, poterit.

16. Σύντρυβ' ὁμῶς etc.) Fornacis turbatores turbas etiamnum cient. Posset *Suidae* συντρίβαι Σμαράγην, sine causa in συντρίβειν a *Barnesio* [in Append. ad *Odyss.* p. 94.] conversum, placere; ni ὁμῶς, cui constans in schedis sedes, officeret. *Pavii* acumen Σύντρυβ' ὁμῶς, ficto, uti Σμαράγην et Ἀσβίτου, titulo, ex Συντρίβη προculdit, obtriturum videlicet vasa fictilia; adprime, me quidem arbitro, eleganter. [Eodem modo interpretatus est *Ern.*] Idem, sicuti his paene absolutis animadverto, in mente *Peregrini Allii* fuit, primi omnium Ἐξηγήσιως huius interpretis; neque dissentit *Clar. Alexander Politus*, cuius nitida Libelli versio *Enstethii* in *Homer. Commentario* T. II. praefixa cernitur. Ἀσβίτον *Barnesius* (quandoquidem inter Centauros, ab Hercule caesos, *Asbolus*) Ἀσβολον audacter, ut lenissime dicam, fingit. Ex εβίω, εβίσω, non inconmode Ἀσβίτης gignitur. *Suidae* Σαβάκην repudiant scripti Codices, ἡ δὲ Ἀβακτον repraesentantes: id vero cognomen ex βαίω, ad figulorum ex fornacis incendio stuporem, cum verbum proloqui nullum possent, indicandum, *Reinoldius* derivavit. In re valde obscura detestabilem infelicitate malle. *Hesychius*, Ἀβακτον καὶ Ἀβυκτον, τὸ μὴ μακαριστόν. *Cyrilli Glazae* mss. Ἀβακτον, τὸ μὴ μακαριστόν. Iunge *Adnotationes* *Hesychianas* Clarissimi et amicissimi *Io. Alberti*; cuius, dum haec scribo, mortem tristis accipio, ac vehementer, uti par est, doleo, lugebuntque boni omnes, iacturae ingentis memores, quam litterae et solidior et sine sacro Theologia faciunt.

19. Πίφει πύρ' αἰῶσαν) Perplacet *Barnesii* emendatio.

Portus [in Lex. Ion. voc. Πῦρ.] aeque eleganter, πρῆς πυρ' αἰθρῶσαν, ure igne atrium, laudante *Alex. Polito*. Fuit et in correctione docti viri Πῦρ πυρ' αἰθρῶσαν, facili ex πῦρ metamorphosi. At ubi πῦρ de igne? *WESS.*— Quod, pro olim vulgato Πῦρ, ex *Suida* Σῖλαι citatur, id operarum errore accidit, ex edit. *Aemil. Porti* in *Küsterianam* propagato. Σῖλαι habet *Suidae* editio princeps *Mediolanensis*, neque aliter ed. *Frobeniana* quae ex *Aldina* expressa est. *S.*

28. τύπτουσιν τὰδε ἔργα) Ad *Suidam* πῦρ L. *Küsterus*, mala caussa. Advocantur ad vasorum perniciem *Centauri*; neque incongruens τύπτει δὲ κάμινον, nempe *Chiron* ipse. Habet tamen πῖπτόι δὲ κάμινος suos sibi patronos, neque malos. [Hanc lectionem cum *H. Steph.* exhibens *Iungermanus*, nihil quidem varietatis ē ms. *Palat.* adnotavit: sed nimirum ad totum hoc poemation lectiones illius codicis adnotare ille neglexit.] Consequentia, περὶ τούτου πᾶν τὸ πρόσωπον φλιχθῆναι, Poëtae diris respondet. Voluit τούτου πᾶν τὸ πρόσωπον περιφλιχθῆναι. *Barnesius* imprudenter περὶ τούτου πᾶν.

CAP. XXXIII. 7. δὲ μέγα μὲν δύναται) Accusantur ταυτολογίας propter vicina ἀνδρὸς μέγα δυναμείῳ a *Küstero* ad *Suidam*. Absolvunt alii; et facile queunt excusari. *Suidae* αὐτῇ alia venit aut ex ἰδέσθαι aut correctione; neque, in ἀνχίῃ uti abiret, opus erat.

11. κυρβαῖν δ' αἰεὶ) *Suidas* Κυρβαῖν. Neutrum obvium aut in aperto. Succurrebat *Barnesii* explicatio, ὅτι Κυρβαῖν δῖον ἦν τετραγώνος maza ista, sed arcessita et arbitraria. Placuit *Cl. Polito* aut Κυρβαῖν, a *Cyrba*, urbe *Pamphyliae* apud *Stephanum*, ob mazarum istius loci praestantiam, qua de nemo: aut ἰκταῖν, ut grandis sit maza, sex choenicum, opinione fallace admodum. Ingeniosior *Clar. de Pauw* ex *Suidae* vestigiis, Πῦρ καὶ δ' αἰεὶ, κατὰ δόξαν ἔργη μάζα, Semper luculentus sit focus, atque ad coenam maza veniat. Quae quidem, si non vera, vulgatum longissime exsuperat elegantia. Poterit et ἔργη, scriptis volentibus, manere, ut σπονδαῖζων sit versus. *WESS.* — Consuluisse invabit quae ad istum versum *Ernestius* (p. 123.) adnotavit. Apud *Suidam* post eundem legitur versus huiusmodi:

νῦν μὲν κυρβαῖν εὐώπιδά σπονδαῖσαν. *S.*

12. κατὰ διφραδα) κατὰ διφρακα auctoritate *Hesychii*

(Διομαξ, δρόμος γυναικῆς) *Barnesius*; favente quodammodo, ubi corrigatur, *Suida*. Nimum sane *ἄφρονι ἐπιβάτην* *Küsteri* abit, etsi belle idem de Graecorum prisca consuetudine ex Grammatici *Ζεῦχος ἡμιονικόν*.

14. ἐπ' ἡλέκτρῳ βαβυῖα) Interpretis, *Haec premit electrum pedibus*, velut incencinna, vir egregius *Io. Matth. Gesnerus* Comment. Societ. Reg. Gotting. T. III. p. 85. repudiavit: sedentem enim in sella matronam et telam deterentem describi, idque *βαβυν* saepiuscule dici; verissime, adfirmantque proxime iuncta.

18. Εἰ μὴ τι δώσεις) *Sudores Pavii, Barnesii*, aliorumque, ut Heroico pede versus progredierentur, quid memorem? Iambi puri sunt, atque a praecedentibus, uti factum cernis, *Valekenario* primo omnium monstratore ad *Herodoti* VIII. 62. p. 646., seiungendi. [Apud *Athen.* VIII. p. 36a. c. in cantilena hirundinaria habes, *Εἰ μὴ τι δώσεις* εἰ δὲ μὴ, οὐκ ἴσσομεν.] Quae mox ὅτι ἀγρίοισιν ἐν τῇ ἰσχυρῇ, ex bonis Graecis mala Latina *Heresbachius* fecerat; emendavit [Gronov.] novissimus editor. Lege Ampl. *Gisb. Cuperi* Observ. III. 4.

CAP. XXXIV. 5. ἄξασθαι μαλακῶς ἔχειν) Plura *Herodoteo* sermoni pugnancia, ac male concinnata, ne nimium Criticus Grammaticusque censeret, illibata transmissi. Enimvero ubi *μαλακῶς ἔχειν* de graviter aegrotante? et *μαλακία* morbus lethalis? In mollibus, effeminatis, et animi mollitiae talia apud seculum prius: recentiores aliter, etiam in gravi aegrotatione, sed parce. Nusquam *Herodotus*. Confer *Eustath.* in *Homer.* p. 1592, 22. *WESS.* — *Eustathii* locus, quem respexit Vir doctus, est pag. 1594. ed. Rom. ad Od. 6. p. 305, 29 seq. ed. Bas. S.

CAP. XXXVI. 4. ἐπ' ἀκτῆς ἱράφῃ) Gemina his *Strabo*, quamquam ex rumore, lib. X. p. 741. v. [p. 484. c. ed. Cas.] Denuo manum inlicit ac moratur ἐν διαλογῇ ἱεργίντρο, [lin. 5 seq.] pro quo *Barnesius*, non molliens, sed sermonem asperans, ἐν διαλλογῇ, de colloquii usu; et ἐπὶ πόντοις ἐκπετηγώνας, poësis publicata fuit. Magno mercebor, ubi ea *Herodoto* asserentur.

CAP. XXXVII. 4. τῶν νομίμων, τῶν παρὰ τοῖς ἀνθρώποις) Prave labuntur et turbide flaunt. Ne balbutiret Scriptor, τὰ νόμιμα, τὰ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις etc. *Pavii*; qualia iure exspectasses. *Reinoldius* autem: ellipsis est vel prae-

positionis in, vel nominis *τινός*. Iam quoniam suspicio libera est cuius, suspicor iterum, ex Ephoro, qui Homerum Aeolensibus suis magno conatu vindicavit, testificante praeter alios *Plutarcho*, haec adscita videri.

13. *Ἐν τούτοις ὑπὲρ ὀφείας*) Veritati conveniunt. Valida-
ne vero sint, ad Poëtam Smyrnaeis et Aeolensibus asse-
rendum, res est diversior. *Leo Allatius*, Chii suae studio-
sissimus, callide infitiatur, rationibus in speciem non
insulsis depugnans, *Dissert. de Patr. Homeri* c. 7.

CAP. XXXVIII. 8. καὶ Φρικώτης) *Herodoto*, sicuti
oportebat, *Φρικωνίς* lib. I. 149. Eadem et vicina *Laris-*
sa Straboni Φρικωνίς, lib. XIII. pag. 922. B. [pag. 621 extr.
et seq. ed. Casaub.] Ex *Tzetze* quidem in *Hesiodum* pag.
143. ed. Heins. L. *Holstenius* ad *Steph. Byz.* advocavit *Κύ-*
μην, τὴν νῦν *Φρικαΐδα καλουμένην*, verissimeque *Φρικωνίδα* re-
scripsit. *Tzetzes* ipse *Commentarii* principio, καλεῖται δὲ νῦν
Φρικωνίς. Idem et hic redire debet, aut *Φρικωνίτης*,
quod in *Ethnicographi Κύμη*.

11. *ἴτιά ἱστῶν ἑξαδέκῃ*) Sententiam *Herodoti* de tempo-
re, quo fuerit *Homerus* lib. II. 53., haec arietant vali-
dissime. Pugnam sedare illustr. *Scaliger* ad *Eusebii Chron.*
Ann. MDXLVIII. pag. 102. scribendo *ἴτιά ἱστῶν ἑξαδέκῃ*
εἴκοσι δύο, anni *quadringenti viginli duo sunt*, adnexus est.
Quadrat ita numerorum ratio. Considera vero, quid con-
sequi necesse sit. *Homerus* primam lucem anno ab *Ilia*
clade *αλxxviii.* adspexit: inde ad *Xerxis* in *Graecos* expedi-
tionem anni, si stabilis correctio manserit, *ccccxxii.* Ita-
que rex *Persa* anno ab eversa *Troia* *dx.* in *Graecos* movit:
movit autem sub initium *Olympiadis lxxv.* Ergo prima
Olympias *Ilia* ἀλώει annis *ccxcvi.* posterior est. Atqui
urbis eius excidium de *Apollodori*, *Eratosthenis* et alio-
rum calculis in *D. Petavii Doct. Temp.* IX. 29. annis fer-
me *ccccviii.* primam *Olympiadem* antevertit: neque istud
Vir maximus, ad inconmoda emendationis parum atten-
tus, negavit. Durent proinde illi annorum numeri; nec
termini, a *Scriptore* constituti, moveantur. Quam quo-
que in partem, aliis motus caussis, *Ampl. Bouherius Diss.*
Herodot. c. xi. concessit; verum talia machinatus, unde
Herodoto, quod monitum alias, illata vis fuit. Quid ve-
ro, inquires, *Vitae Auctore*, si annis *sexcentis et viginti*

334 ADNOTAT. AD VITAM HOMERI.

duobus auctoritas adsit, fiet? Quid aliud? Quam temporum rationes ab Illo eversae ad Xerxis transitum in Græciam aliter, ac prius solebant Chronologi, iniisecum, et ab *Herodoto* in *Homeri* signanda aetate vehementer discrepare, neque adeo, quod et aliunde adparuit, eandem videri ac Musarum iucundissimarum parentem. Atque haec hactenus. Plura hunc in Scriptorem minatur decissimus iuvenis *A. Kluitius*.

FINIS ADNOTATIONUM
AD LIBELLUM DE VITA HOMERI.

GLOSSAE HERODOTEAE

SIVE

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΩΝ ΗΡΟΔΟΤΕΙΩΝ ΛΕΞΕΩΝ.

*Ex Codice Bibliothecae S. Germani**cum PETRI WESSELINGII Adnotationibus.*

Cum Herodoti Musae [sic praefatus est WESSELINGIUS] alio sermone ac reliqui Graecorum fabulentur, non illi soliers Grammaticorum cura ad explanandum defuit. Suidas meminit Ἑρῳδοτῶν εἰς Ἡρόδοτον Sallustii Sophistae et Heronis Attici Rhetoris, argumenti, uti suspicor, critici et historici. Philemonem Grammaticum in Συμμίχτοις non dissimilem instituisse operam, Porphyrio Quaest. Homer. VIII. haud temere credimus. Apollonii, itidem Grammatici, Ἐξηγήσεις γλωσσῶν Ἡρόδοτου indicavit et exscripsit Etymologus in Κωφῆ; et Σοφιστής. Quae quidem ad nostram si devenissent aetatem, flocci non facerem Ἡρόδοτον Λέξιν, ob oculos hic positas; quippe ieiunas, saepissime alienas, et non nunquam insulas et absurdas. Memorantur in indice legali Antonii Eparchi T. I. Var. Sacr. pag. 528. Steph. Monachii Λέξιν; Ἡρόδοτου ἱστορίαι, quas a nostris diversas dicere non audeo. Primus hoc Lexicon ex codice Goldasti vulgavit G. Iungermannus, digestum κατὰ στοιχίον sive litterarum ordinem, cuiusmodi exempla ex locupletissima Francorum regis bibliotheca et monasterii S. Remigii inter manus sunt. At aliud vir egregius Montefalconius ostentavit Biblioth. Coislin. p. 484., descriptum nulla litterarum primorum serie, sed secundum Librorum, in quorum olim marginibus istae glossae, numerum. Ex oris enim Codicum res clamat excerptas esse, et Schedae ostendunt Eminent. Cardinalis Passionei. Nactus illud

ipsum sum Cl. Capperonerii humanissima opera ex Biblioth. S. Germani, in quam Coislinianam migrasse notum est; dignumque censui hoc loco, tum quod in priore, ex codice Goldasti, voces ab aliis inperite avulsae cernantur, tum quoniam locupletius adparuerit, et Suidae Hesychioque plerumque conveniat: nam uterque, ille praecipue, simile *Αἰτίαν* usurparunt; neque eius usum recusavit Timaeus in suo Platonico, nedam praeter ceteros omnes G. Corinthus, sed saepe turpis socordice reus. Non libet, nisi ubi quatuorviri in alia eunt, eos operose ad partes vocare. Sectiones librorum, ad quas scholia pertinent videntur, ut quaerendi labor amputaretur, adscripsi.

Haec WESSELIINGIUS. Nobis, quoniam et in *Var. Lect.* et in *Adnotationibus* subinde ad *Glossas* hasce *Herodoteas* (quas ille *Adpendici* ad suum *Herodotum* p. 178. et seqq. inseruit) provocatur, easdem hoc loco *Adnotationibus* ad *Scriptorem* Nostrum continuo subiicere visum est. Quod autem ait idem Vir doctissimus, primum *Iungermanum* hoc *Lexicon*, *κατὰ στοιχείων* digistum, ex codice Goldasti vulgasse; id quidem, re paulo curatius investigata, sic se habere cognovi. Prolegomenis ad *Herodotum* suum anno mdcviii, editum *Iungermannus* (sive, ut ipse nomen suum latine scribere consueverat, *Iungermanus*) *Glossas* istas pag. 35. et seq. hoc titulo inscriptas inseruit, *ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΩΝ ἩΡΟΔΟΤΕΙΩΝ ΛΕΞΕΩΝ*. Ex ms. Codice Melchioris Haiminsfeldii Goldasti. Quas glossas postquam Th. Galeus in Londinensi *Herodoti* editione multis aliis ex Galeno, Hesychio et Gregorio Corinthio congestis auxit et locupletavit; rursus solas easdem prorsus, quas olim *Iungermanus*, eodemque titulo inscriptas *Gronovius* in suo *Herodoto* pag. 745 seq. repetendas curavit. De eisdem *Glossis* idem *Iungermanus* in Praefatione ad *Herodotum* haec scripsit: „Nos adiecimus *Lexicon*, uti quidem titulus praescribitur, vel potius, ut mihi videtur, *Glossas* notabiliorum in *Herodoto* vocabulorum. Misit id ad nos ita transcriptum, quo exemplo edimus, vir nob. et cl. Melch. Haiminsfeldius Goldastus. Quod coniecturae de quibusdam incidit obiter, ad oram posui.“ Ex quo adparet, persuasum quidem fuisse *Iungermanum*, se primum omnium has glossas publici iuris fecisse. At, verum si

quaeris, sunt eadem ipsae, quas iam anno MDLXIV. *Henr. Stephanus* in Dictionario Medico post *Erotiani* et *Galenii Expositiones* dictionum *Hippocratis*, p. 105 - 109. eodem titulo inscriptas, Λεξικὸν τῶν Ἡεροδοτῶν λέξεων, ediderat; quas porro easdem *Barth. Eustachius* *Erotiani* et *Galenii Glossariis*, anno MDLXVI. a se editis, adiecerat latina versione illustratas. Nec vero potest ovum ovo esse similius, quam sunt Glossae a *Iungermano* editae illis, quas primus *Stephanus* in lucem emiserat: ita quidem, ut eadem prorsus fortuitae halucinationes in utroque pariter exemplo reperiantur; veluti, ἀντίξον pro ἀντίξον, ἀφιδίας pro ἀμφιδίας, (qui quidem error iam olim quoque in *Gregorii* libellum de Dial. ion. §. 123. est propagatus;) ἀποφρην pro ἀποφορην, ἀχαιρεσίν pro ἀρχαιρεσίη, similiaque alia; quae quo pacto corrigenda viderentur, perspecte *Iungermanus* in margine suae editionis docuit; cuius notulas *Gronovius* etiam in inferiore sui exempli ora adposuit. Paulo post operam ab *Henr. Stephano* libello huic praestitam, *Barth. Eustachius* easdem glossas, quasi ad *Hippocratem* spectantes et ab *Herodoto* quodam congestas, *Erotiani* et *Galenii* glossariis *Hippocrateis*, Venet. MDLXVI. editis, ita adiunxit, ut Graecis vocabulis, omissa interpretatione graeca, latinam adiceret interpretationem: unde dein easdem *Hier. Mercurialis* in Adpendice sui *Hippocratis* repetiit, hoc titulo insignitas: *Herodoti Dictionarium vocum Hippocratis*.

Haec ante *Iungermanum* gesta sicut notitiam huius viri effugerunt, sic posteriores *Hippocratis* Editores latuisse videtur opera huic libello ab eodem *Iungermano* praestita, iudiciumque prudentissimum quod ille de hoc Lexico, ut vulgo inscribatur, tulerat. Nam et in insigni editione *Hippocratis* Genevensi, quae anno M. DC. LVII. prodiiit, libellus hic in Prolegomenis post *Erotiani* et *Galenii* glossaria, quasi et ipse ad *Medicae artis* patrem spectaret, exhibetur, ex *Henr. Stephani* exemplo repetitus: et in splendida *Charteriana* *Hippocratis* et *Galenii* editione, Parisiis anno M. DC. LXXIX. in lucem emissa, T. II. p. 140 - 144. graeca *Henr. Stephani* cum *Eustachii* latinis ita repetita sunt, ut non erubuerit Editor titulum praefigere huiusmodi: Ἡεροδοτου Λεξικὸν τῶν παρ' Ἱπποκράτει λέξεων τινῶν. *Herodoti*
Herodot. T. VI. P. II. Y

Dictionarium quarundam dictionum Hippocratis. Atque in hac Parisiensi editione, paululum quidem mutata est vocabulorum series, ut non modo (quemadmodum in Stephani exemplo) secundum literarum initialium ordinem collecta sint; sed etiam secundum legitimam illarum literarum seriem quae in quoque vocabulo primam literam occupantur; hoc modo: ἄβρις, ἄβρις, ἀγλαρίων, αἰγί, etc. Ceterum et in hac et in Genevensi, quam dixi, editione eadem vitiosae voces, quas Stephani exhibebat exemplum, ἀφιδίας, ἀποφρὴν, ἀχαιρεῖν etc. fideliter repetuntur, nulla mentione facta verae scripturae ab Iungermanno commendatae. Denique, recentiori etiam memoria, Lipsiae anno M. DCC. LXXX. *Fransius* Erotiani et Galeni Glossarii rursus easdem haec Glossas, quasi *Herodoti cuiusdam Dictionarium vocum Hippocratis*, ita adiunxit, ut non modo Iungermani, sed et Wesselingii operam illis praestitam perinde ignorasse videatur: nam eis quidem vocabulis, de quibus vel H. Stephanus vel Camerarius in Prolegomenis ad Herodotum aliquid commentati erant, horum Virorum adnotationes subiecit; reliqua vero, et in his eadem ipsa quae foede corrupta legebantur, prorsus intacta reliquit, ne ullā quidem notulā adiectā.

Ita quum ex uno eodemque exemplo, eoque passim corrupto admodum, ductae sint omnes, quas adhuc commemoravi, *Editiones harum Glossarum secundum literarum seriem digestarum*; operae pretium facturus videtur si quis illas cum alio vetere exemplo, quod emendatius scriptum sit, voluerit conferre. Et fuerat olim tale exemplum optimo nostro *Codici F.* adiectum, eadem antiqua manu, qua ipsi novem Herodoti libri, descriptum: sed de illo, quod vehementer doleo, nonnisi minuta pars superest, folio verso, quo finis nonae Musae continetur, inscripta; et haec ipsa pars nonnihil etiam defecta, quum eiusdem folii pars vel lacera sit vel vetustate detrita. Quae supersunt, haec cum H. Stephani exemplo et cum Glossis secundum Musarum seriem a *Wesselingio* editis contuli: et, quid intersit, hoc loco adponendum duxi. Titulus nec adest, nec adfuerat olim ullus. Prima glossa, Ἀνδρῶν χάρις; quia ibi lacerum folium, non compareret. Proxima est Ἀνδρῶν μέγας οἶκος ἀνδρῶν: quae abest H. Stephano, habet

autem eandem *Wess.* ex lib. I. 34. omisſa tamen voce *ἀνδρῶν*. In gl. *Ἀναξυρίδας* ex I. 71. desunt (ut apud *Stephanum*) verba ἢ τὰ τῶν βραχία λεγόμενα, quae habet *Wess.* Succedit *Δυλός* ἰδὸς ἀπολάττειν σχήματος: quae glossa, ex vetere aliquo scholio tumultuarie et imperite excerpta, spectare mihi videbatur ad lascivam Hippoclidæ salutationem, *Herod.* VI. 129. ubi etiam pro vulgato σχηματῖα *Bin.* 14. codex *Arch.* ex simili scholio ἐρχήματα σχηματῖα legit. Merito vero ignorat absurdam glossam Codex *Sangerman.* recteque pro ea ex lib. VI. hanc habet, *Ἐμμίλιαν* χερσὶν ἔρχεται. Sed vide deinde *Wesselingii* notata ad voc. *Πακτίς*, ex lib. I. cap. 17. In gl. *Ἀντίωτον* ex I. 86. habet cod. *F.* ἀντίωτον, pro ἀνέπτωτον: utrum vero ἰδίδασκεν habuerit cum *Steph.* an ἀνιδάσκειν cum *Wess.* in lacera folii parte haud adparet. *Ἀντίξον* recte scribit *F.* non *Ἀντίξον*, ut *Steph.* *Ἀρδὶς* φαρτῖρας scribit *F.* ut *Wess.* ex I. 215. non *Φαρτῖρα*, ut *Steph.* Ignorat autem verba καὶ τὸ βίλος, quae adiecit *Steph.* Post *Ἀρδὶς* habet codex noster *Αἰμασιδὶ* τὸ ἐκ χαλκῶν ἐπιδομημένον ἀντὶ πηλοῦ τεχνίον, ut *Wess.* ex I. 180. quam glossam ignorat *Steph.* *Ἀμφιδίας* utrum recte scriptum fuerit, an mendose *Ἀφιδίας*, in lacero folio non adparet. Sed recte *Ἀποφορὴν* habet *F.* sicut *Wess.* ex II. 109. non *Ἀποφρὴν*, ut *Steph.* *Ἀπληλίστηρα* scribit *F.* pro *Ἀπληλίστηρον*, ex III. 14. *Ἀνδρόσφιγγας* scribit *F.* non *Ἀνδρόσφιγγα* ut *Steph.* et *Wess.* deinde vero habet σύνθετον σῶμα --- γυγονός, ut *Wess.* ex II. 175. non σύνθετον ἄνθρωπος καὶ σφίγγ δημιουργημα, ut *Steph.* Sequitur *Ἀτιμωρητί* ὅλον (ubi ἦρουν habet *Steph.*) καταφρονήσας: quae quo pertineat glossa, aut unde ducta sit, exputare equidem non potui; sed indicavit *Wesselingius* in Adnot. ad glossam *Οὐ προξίσθαι* ex libro tertio. Adnotavit adverbium *Ἀτιμωρητί* *H. Stephanus*, *Thes. T.* III. p. 1577. e. monens certam auctoritatem non habere. Proxima in *F.* glossa, *Αἰγυπῶν γυπῶν*: deest *Steph.* sed habet eam *Wess.* ex III. 76. et evanuit quidem in nostro codice prius vocabulum *Αἰγυπῶν*, sed posterius *γυπῶν* perspicue adhuc compareret. Tum *Ἀνδρόγυνος* ἀνάνδρος καὶ ἱρμαφρόδιτος, habet *F.* ut *Wess.* ex IV. 67. Duo verba ἀνάνδρος καὶ desunt *Steph.* Hanc excipit illa, cuius evanidum quidem primum vocab. (*Ἀρδιν*) ἀκίνα (sic *F.* pro ἀκίδα) βίλου; ἢ τὰ ἐκ χιτῶν ὅπλα, quam ignorat *Steph.* habet autem

Wess. ex IV. 81. In Αἰγίς ex IV. 189. scribitur Φορῶσι in F. ubi Φορῶσι Steph. et *Wess.* In Ἀγλατίῃ desunt codici nostro verba Φυγαδύνῃ et ἐπιτάττειν, quae habent Steph. et *Wess.* ex V. 72. Ἀρβυλᾶ Φιλία: F. ut Steph. non Ἀρβυλᾶ Φιλία: ut *Wess.* ex VI. 83. Post Ἀναίρομ. est gl. Ἀναπαρτίσαντες ἀναχωρήσαντες: quae deest Steph. sed agnoscit *Wess.* ex VI. 116. Hanc excipit Ἀκανθόπλαξ ὁ πλεπτόμενος: quam eamdem Steph. habet, sed ignorat cod. Sangerm. Vide *Wess.* in fine Glossarum ex nona Musa. Proxime sequitur (Ἄβιος evanuit. quidem hoc nomen, sed adsunt reliqua haec:) ἀπὸ τοῦ πολὺν βίον κεκτημένος, ὅστις ἄξυλον τὸ πολυξυλον: ubi Steph. sic habet: Ἄβιος ὁ πολύβιος ὡς ἄξυλος, τὸ πολυξυλος. Eam glossam ignorat cod. Sangerm. sed mentionem eius fecit *Wess.* in fine glossarum ex libro IX. Tum Βαλανάγρας κλεῖς: cod. F. sicut *Wess.* ex III. 115. non Βαλανάγρας κλεῖς: ut Steph. Glossae ex lit. Γ. in cod. F. incipiunt a verbo Γνωσιμαχίῃ, ubi τὴν ἑαυτοῦ, non τὴν αὐτοῦ, ut apud Steph. et *Wess.* ex III. 25. Sequitur Γαυλαί: (sic male pro Γαυλός) πλοῖον φοινίκιον, ut Steph. pro quo rectius Φωκακίον *Wess.* ex III. 136. Et desunt F. verba καὶ Φρίατος ἀνγλατῆρ, καὶ γαλακτοδόχον ἀγγυῖον, quae sunt in ed. Steph. quorum loco apud *Wess.* ex VI. 119. est Γαῦλος Φρίατος ἀνγλατῆρ. Proxime succedit Γοργύρη, ubi δισμωτ. ὑπόγειον F. ut *Wess.* ex III. 145. non ὑπόγειον, ut Steph. Mox in gl. Γυμνοπαίδιā perperam abest vox χορούς, quam recte exhibet Steph. et *Wess.* ex VI. 67. Mox recte Δημοισργοί scribit F. ut *Wess.* ex VII. 31. ubi perperam Δημοισργοί ed. Steph. et sequaces. Postrema glossa, in qua desinit noster Codex, ista est: Διφοφορευμένους Φορίοις Φερομένους.

His praemissis ipsas subiicimus ἩΡΟΔΟΤΕΙΟΥΣ ΛΕΞΕΙΣ, sive *GLOSSAS HERODOTEAS*, secundum *Literarum seriem digestas*, ex *Codice Manuscripto Bibliothecae S. Germani a WESSELINGIO editas*, cum eiusdem *Wesselingii Adnotationibus*.

Ἱστορίας Α'.

Ἀνέλη, *χρήση*. ^a Lib. I. cap. 13.

Ἐξ ἡβέων. ἐκ τόπων, ἐν οἷς ἀναστρέφονται. 15.

Πηκτίς. ὄργανον, ψαλτήριον, ^b αὐλός. εἶδος ἀκαλά-
στου σχήματος. 17.

Διθύραμβος. ὕμνος εἰς Διόνυσον. 23.

Σκευή. ὅπλα καὶ στολή. 24.

Ἐδῶλοισιν. ὑποστρώμασι κλῆος, ζυγαῖς, ^c καθέδραις.
24.

Ὅρθιον νόμον Θαμύρα. ^d ὁ καθαρωδικὸς τρέπος τῆς
μελωδίας, ἀρμονίαν ἔχων τακτὴν καὶ ρυθμὸν ὠρι-
σμένον. ἦσαν δὲ ζ'. ὧν εἷς ὁ ὀρθιος. 24.

^a *χρήση*) *χρήσει* apud Suidam aberrat. — [*χρήση* recte H. Steph. dedit, quod et alii tenuere. Nihilominus, quasi *χρήσει* esset, Usai interpretatus est Eustachius, idque et Mercurialis repetiit et Franzius nullā adiectā observatione. S.]

^b *ψαλτήριον*, *αὐλός* etc.) Separatum sibi locum *αὐλός* et *πηκτίς* in priore Lexico occupabant. In Cod. S. German. ferme cohaerent. Itaque omnia artissime aptavi, motus auctoritate Scholiastae Aristophanis Thesmophor. vs. 1321., ubi *Πηκτίδας*, εἶδος ὀργάνου καθαρωδικού, ἢ ἀκαλάστου σχήματος. Gemina Suidas in *Πηκτίς*. — [Conf. quae de

ista glossa, *Αὐλός*, εἶδος etc. paulo ante notavimus. S.]

^c *ζυγαῖς*) Haec disiuncta quoque in eodem collocantur. Explicant, quod Suidas et Etymologus indicant, τὰ ἰδῶλια, quo illi modo et praestantiores Herodoti MSS. vocem pingunt. Alibi Suidas, *Ζυγοὶ παρ' Ἡροδότῃ αἱ καθέδραι*.

^d Ὅρθιον νόμον Θαμύρα) Suidas in Voc. Νόμος et Ὅρθιος descripsit, verum de Thamyra nihil. Amplius scholion, unde hae reliquiae in schedis S. German., Thamyra sive Thamyram, celebrem olim in Thracibus Musicum apud Diodor. lib. III. 66., nomi Ὅρθιον inventorem, non Terpandrum, ut ceteri solent,

Ἀνακῶς. ἐπιμελῶς, Φυλακτικῶς. 24.

Ξινὴν συνεθήκατο. ἀντὶ τοῦ ὡς ξένιον = ἰδωρήσατο.

27.

Ἐπιστρεφείως. ἀπατητικῶς ἢ ἐπιμελῶς. 30.

Ἠκούσης. ἐχούσης. 30.

Σπερχθεῖς. ταραχθεῖς, θυμωθεῖς. 32.

Χρήματος. πράγματος. 33.

Ἀνδρεῶν. μέγας οἶκος. 34. cc

Ἐπίστιος. ἔποικος. 35. et 44.

Ἐξηγυρμένοι. κατισκευασμένοι, ἡτομασμένοι. 43.

Ἡμεκτέων. f δυσφορῶν. 44.

Ἐταιρεῖος. ὁ Ζεὺς παρὰ Κρησίην. 44.

Συνηλίζοντο. συνηθροίζοντο. 62.

Μετέξτεροι. ἔνιοι, τινές. 63.

Ἐνωμοτία. g τάξις τις παρὰ Ἀττικοῖς. 65.

perhibuisse videtur. Legendus Plutarch. de Music. pag. 1132. v. d. et Pollux IV. 65. ubi septem illi modi.

e ὡς ξένιον) Sic et Suidas. Olim ξινὴν, aut ξίνον, ut MS. S. Remigii. Valde exorbitat Corinthus, cum ἀντὶ τοῦ ξινὴν ἰδωρήσατο, ξινὴν συνεθήκατο Ionum perhibet esse in sermone.

[cc Paulo plenius ms. F. μέγας οἶκος ἀνδρῶν. S.]

f Ἡμεκτέων) Conpositum περιημεκτέων ibi in Musa. Nec ipsta tamen ex scholio suspicio, aliter olim obtinuisse.

Est in glossatorum more simplex deponere, ubi conpositum in ipsa oratione. Tale χορδεύων lib. VI. 75. et αἰωφθέντις ibid. 116., pluraque alia.

g Ἐνωμοτία) In schedis S. Germ. Συνωμοτία, unde Suidas Συνωμοσία, τάξις παρὰ Ἀττικοῖς, ubi postrema Herodotum si explanant, sicuti debent, absurda. Et ita tamen tres Lexici codices. Verius Etymologus Ἐνωμοτίς, immo Ἐνωμοτία, τάξις τις στρατιωτικὴ παρὰ Λακεδαιμονίους. Priores ergo, nisi si παρὰ τοῖς Τακτικοῖς

Τριηκάδας. δειπνα κατὰ δῆμους καὶ ἀριθμὸς λ' ἀνδρῶν. *ibidem*.

Ἐλινύειν. ἡσυχάζειν. 67.

Ἐννώσας. διανοηθεῖς. 68.

Ἀναξυρίδας. τὰ βαθία καὶ βασιλικά ἢ τῶν ὑποδημάτων, ἢ τὰ νῦν βρακία λεγόμενα. 71.

Ἀβρόν. ἢ καλὸν, αὐθάδεις, σεμνὸν, τρυφερόν. *ibidem*.

Ἀναισιμοῦν. δαπανᾶν, ἀναλίσκειν. 72.

Ἰλη. συστροφὴ, τάξις ὄχλου ἵππικῆς. i 73.

Εὐιστά. εὐημερία, εὐετηρία. ἢ καλλίστη τῶν ἐτῶν διαγωγή. Διογενιανὸς ἄνευ τοῦ Σ' γράφει. 85.

cum Clar. Ruhnkenio ad Timaeum p. 77. malueris, in errore versantur. Mendosus etiam Suidas in proximo Τριηκάδας παρ' Ἡροδότῃ, δειπνα, ἢ δῆμους, ἢ ἀριθμὸν τριάκοντα ἡμερῶν: nihil enim, ut alia praeteream, isthic apud Herodotum de triginta diebus. Mendosior multo, ne quid asperius excidat, G. Corinthus, λέγουσι δὲ Ἴονες καὶ τοὺς κατὰ δῆμους καὶ ἀριθμὸν τῶν τριάκοντα ἀνδρῶν Δειπνα. I nunc et fide istiusmodi λογοθῆραις. — [Commode Steph. καὶ ἀριθμοὺς ἀνδρῶν λ'. S.]

ἢ καὶ βασιλικά) Eodem Hesychii explicatio tendit in Ἀναξυρίδης. Suidas autem et Etymologus καὶ ἄβατα ὑποδήματα: quae hinc propagata facile instaurabuntur. Ἄβα-

τα ὑποδήματα equidem non recordor. Confer Salmasium ad Lampridii Alex. Sever. c. 40.

[ἢ Ἀβρόν) Recte Ἀβρόν membr. F. Spiritum non adposuit Stephan. Mox αὐθάδεις scribit etiam F. sed αὐθαδεις Steph. S.]

i ὄχλου ἵππικῆς) In Suida ὄχλου ἵππικοῦ: cui accedo. [H. Steph. τάξις ἵππικῆς, συστροφῆς. S.] Vicina Εὐιστά, εὐετηρία etc. in MS. S. Germ. non leguntur. Quod nunc prostat, ex codice S. Remig. venit: antea εὐιστή [sic Steph. et al.] εὐημερία εὐετηρία. Diogenianus [Grammaticus aetate Hadriani Imp.] vocabulo operam occasione Antiphontis Ἀμιστὰ inpendiase videtur. Harporationem adi illa in voce et

Ἀνέγνωσεν. ἀνέπυσεν, ἀνέδιδασκεν. ii 86.

Ἐπίδοξα. ἀντὶ τοῦ προσδόκιμα. 89.

Κνάφος. ἄκανθα ἑλκυστα ἱμάτια. 92.

Οὔροι. ὀροθεσία. 93.

Πισσοί. ψῆφοι, ἐν αἷς ἐπαίζον. 94.

Φαρμάκοισι, βαφαῖς. 98.

Ἐλόχισεν. κ εἰς λόχους κατέταξεν. 103.

Κατὰ τέλεια. τὰ ἀναλώματα καὶ τὰ συντέλεια τῶν
ἐν τῇ ἀρχῇ, καὶ συντελεῖν εἰς τάγμα. ibidem.

Εὐτυχτα, ἑτοίμα, ῥάδια, εἰργασμένα. κκ 119.

Ἐπιφορήματα. τραγήματα. 133.

Λευκή. [Λεύκη.] πάθος τι περὶ ὅλον τὸ σῶμα. 138.

Πρυτανεῖον. Θεσμοθέσιον, ἢ θόλος, καὶ ἡ τοῦ σίτου
θήκη. 146.

Ἐπιπλα. ἡ μὴ ἐγγαία κτῆσις, π ἀλλ' ἐπεπύλαιος.
ἐπιπλα καὶ τὰ ἐπάνω τῶν στρωμάτων. 150. 164.

Favorini Eusebii. Proximum
Ἐπίδοξα liber S. Germ. non
novit.

ii ἀνεδίδαξεν) ἰδίδαξεν F. et
Steph. S.]

κ Ἐλόχισεν) Pauci Hero-
doti Codd. et Suidas ἐλοχίσαι.
Idem κατὰ τέλεια iunctim re-
censet et scholiastae nostri
verbis interpretatur. Agno-
scit et Hesychius in Τέλεια,
cuius καὶ τὸ συντέμνειν τάγμα
ad nostri praescriptum re-
formandum. Explicatur λο-
χιζῖν κατὰ τέλεια, cetera ab
Herodoti mente et sententia
longissime deflectunt.

[κκ ῥάδια εἰργασμένα) ῥαδίως
εἰργασμένα Steph. S.]

l Θεσμοθέσιον) Eum in mo-
dum schedae: in Suida [et
apud Steph.] Θεσμοθέσιον, ubi
L. Kiisterus pronuntiat, hoc
nihil ad rem; cui consentia
Scholiastes docere voluit,
nonnunquam in Prytaneo lo-
gum et plebiscitorum tabe-
las asservari solitas. Multa
ill. Spanhemius in Diatriba
de Vesta et Prytan. p. 697.
ed. Graev. Nihil tamen ac-
commodatius verbis Plutar-
chi Sympos. vii. pag. 714. c.
ᾧσπερ, εἰμαι, καὶ τὸ ἐνθάδε πρυ-
τανεῖον καὶ Θεσμοθέσιον.

π ἐγγαία κτῆσις) Vulgo
erat ἡ μὴ βαβαία κτῆσις. Sui-

Ἡβειά. τόποι, ἐν οἷς ἀναστρέφονται. 156.

Πρόχους. τὸ ἀποσπείσαι. 160.

Μύδρον. σίδηρον ἀργόν. 165.

Ἐμβολος. χάλκωμα περιτιθέμενον κατὰ πρόραν ταῖς ναυσίν. 166.

Ἐναγίζειν. τὰς χοὰς ἐπιφέρειν, ἢ θύειν τοῖς κατοικομένοις, ἢ τὸ διὰ πυρὸς δαπανᾶν. mm 167.

Ἡβηδόν. μετὰ ἰσχύος, ἢ μετὰ ἀκαλασίας. 172.

Ἀντίξοον. τὸ ἐναντιούμενον. 174.

Ταρσοὶ καλάμων. τρασιά ο ἐν ἣ ἐξήραινον τὴν πλίνθον. 179.

Φάρσος. τρύφος, κλάσμα, ἀκρωτήριον. 180.

Αἰμασιά. τὸ ἐκ χαλίκων ὠκοδομημένον ἄνευ πηλοῦ τειχίον, ὃ νῦν ἑρμακίας καλοῦσιν. p ibidem.

daē ἔγγιος, quod Küsterus rectissime explicuit, Msto accedit. Bona sunt mobilia. Conmode Isaeus de Agn. Heredit. pag. 88. Κατέλυνεν ἔπιπλα, πρόβατα, κριθάς, οἶνον, ὀπώρας. Ultima Scholii ex Goldasti aliisque sunt libris.

[mm Postrema ἢ τὸ διὰ etc. non novit Steph. S.]

n μετὰ ἰσχύος) Suidae in Ἡβηδόν, ἀντὶ τοῦ μετ' αἰσχύνης, hinc vitiose tractatum. Utrumque nihil ad Herodotum. Meliora dabit Cl. L. Bos Observ. cap. 6. Quod [apud Steph. et sequaces] adhaerebat ὀρχηδόν, in Cod. S. Germ. recte desideratur; alienum

enim. Ὀρχηδόν· ἡβηδόν alibi sese offeret.

o τρασιά) Optime sic Ms. S. Remig. Ceteri, Suidas, Corinthus, πρασιά. Mendam et Scholiastae errorem Cl. Salmasius detexit ad Solin. pag. 869. Τρασιά craticium textum erat, super quo ficus et casei siccabantur, ut apud Hesychium in Voc.

p ὃ νῦν ἑρμακίας καλοῦσι) Voluit ἑρμακίας. Hesychius, ἑρμακίς, αἱ ὕφαλοι πέτρι, ἢ αἰμακίαι: quibus gemina, ut docti viri monuerunt, Critici in Nicandri Ther. vs. 150. — [Totam glossam ignorat Steph. Postrema verba ὃ νῦν etc. desunt F.]

Λαῦραι ῥύμαι, ἄμφοδες. 180.

Ἐλυτρον. σκέπη, γ θήκη, δέρμα. 185.

Συμψήσας. συντρίψας. 189.

Καταγωγή. πανδοκίον. 181.

Σχαινοτενές. μακρόν, ὀρθόν. 189. 199.

Ψῆνες. κωνοπέϊα τὰ ἐν τοῖς ὀλύνθοις γ γινόμενα. 193.

Ἀλεξομένους. ἀμυνομένους. 211.

Σαγάρεις. πελίκαις, τὰ ἐκ χειρὸς ὅπλα. 215.

Ἄρδις. Φαρέτρας, βέλη. *ibidem*.

Φάλαρα. τὰ περὶ τὰς γνάθους σκεπάσματα. 215.

Ἱστορ. Β'.

Κρυζημάτων. τῶν γοερῶν ἀποφθεγμάτων. II. 2.

Γεωπεῖναι. οἱ γῆς πεινῶντες καὶ ἀπορούμενοι. 6.

Ἀπίσας. ἱκανώσας. * 7.

Μυχοί. αἱ καταδύσεις, τὰ ἔνδον, λιμένες, † κοιλότητες, τὰ ἔσχατα, ἔσω. 11.

q Ἐλυτρον, σκέπη) Absurde Suidas: Σκέπη παρ' Ἡροδότῳ θήκη, δέρμα. Praetervidit τὸ Ἐλυτρον, cui explicando ista erant admota. Probior Hesychius in Ἐλυτρον. Confer Th. Gatakerum ad Antonin. lib. IX. 3. p. 266. — [Vocem θήκη non habet Steph. S.]

r ἐν τοῖς ὀλύνθοις) Addunt Δίξαις [ab H. Steph. et aliis] editae τοῖς ἄρσις, quas duo Cod. S. Germ., Suidas et Hesychius non adiungunt.

s Ἀπίσας, ἱκανώσας) Mira in prioris scriptura adparet

discordia. Ἀπίσας Cod. S. Remig., ἀπόσας habet Montfaucon. ἀπώσας in excerptis S. Germ. et Corintho. Propositum venit ex Goldasti Lexico. [Sic vero et Steph. et membr. F.] Videtur ad lib. II. 7., sicuti ibi monitum, referendum.

† τὰ ἔνδον, λιμένες) In schedis haec disiungebantur ita, ac si et Μυχοί et Λιμένες exponerentur. Iunxi artius, ut Hesychius et Grammaticorum alii nectunt. Iuvandus Suidas est, cum Μυχαί παρ' Ἡροδότῳ, καταδύσεις τὰ ἔνδον.

Ἐπικεισάτη. μετρία, εὐγνώμων, καλῶς ἔχουσα.

22.

Βυσσός. βυθός. 28.

Χοιράδης. πέτραι λεῖαι ἐν θαλάσῃ. 29.

Εὐμαρέη. ἀπόπατος. 35.

Πεσσομένα. ὀπτῶμενα. 37.

Βάρις. ναῦς. « ἡ λέξις σημαίνει καὶ τείχη καὶ πύργον, καὶ μεγίστας οἰκίας, καὶ σφαίρας καὶ αὐλάς, καὶ στοὰς μεγάλας. 41.

Ὀσιρις. ὁ Διόνυσος λέγεται. 42.

Ἐγχεῖναι. ἐμπεσεῖν, ὡς προσπιλάσαι. 60.

Κορύνη. ξύλον ἐπικαμπές. 63.

Πρόπολος. νεώκορος. μετὰ τοῦ Σ' x ὁ δοῦλος. 64.

Μελιδωνοί. φροντισταί. 65.

Ἀμφιδίας. αἰλύσις. οἱ δὲ ψέλλια. 69.

Κρέξ. ὄρεον δυσσοικιστὸν ταῖς γαμοῦσιν. 76.

Συρμαΐζεν. καθαίρειν πόματι ἐκ ζειῶν καὶ ὕδατος.

77.

Λίνον. ὡδῆς ὄνομα ἢ λύρας χορδή. 79.

Θύσαναι. κόρυμβοι, κροσσοί. 81.

Ἐσηθήσαντες. ὑλίσαντες. 87.

— [Steph. nil aliud habet, nisi Μύχοι καταδύσις. S.]
« ἡ λέξις σημαίνει etc.) Haec ex Cod. Passion., in quo καὶ σφύρας. Etymologus in Βάρις edita adprobat.

« προσπιλάσαι) Liber S. Germ. παραπιλάσαι, unde iniquinatum Suidae παραπολαῦσαι in Ἐγχεμψεῖσα. Idem ἐγχεῖναι: [ut Steph.] Codex S. Germ. ἐγχεῖναι, quae et in Herodoto varietas.
x μετὰ τοῦ Σ etc.) Absunt a Suida et codice scripto, [habet autem Steph.] neque vera perpetua sunt. Eustathius ad Homer. p. 642, 36. [pag. 502. ed. Bas.] consulendus est.

Κάπτοντες. γ ἀποδεχόμενοι. 93.

Ῥηίς. z πλέγμα. 96.

Καιουῖν. χρήσασθαι καθῶ λόγῳ. 100.

Ἀποφορῆν. τὴν τελευμένην τιμὴν ὑπὸ τῶν δούλων τῆς δεσπόταις. 109.

Ἦλυσιν. ἔφοδον, πορείαν. 123.

Συρμαίν. a λάχανον σελίνῳ ἰοικὸς, ἢ βράσμα ἐκ στίβου καὶ μέλιτος. 125.

Ἑσθητήρια· ἐνυαχνητήρια. 133.

Ποινή. ἀντέκτισις, τίσις. 134.

Βουπόρους. ὀβελοὺς μεγάλους. aa 135.

Ἀμυρταίου. εἰμαρτοῦ. b 140.

Ὅχανα. ἀσπίδων πόρπακες καὶ οἱ δεσμοί. 141.

Τριφάσιοι. τριπλάσιοι καὶ τρίφωτοι. 156.

Ἀπειματᾶσεν. ἐματαιολόγησεν, ἐμαύρασεν. 161.

γ Κάπτοντες) *Corinthus Al-*
dinus κάμπτοντες et liber *S.*
Remig. *Ueberior Hesychii glos-*
sa: Κάπτοντες, ἀποδεχόμενοι,
ισθίοντες: cuius praecedens
Κάπτει, καταπίση, fuisse olim
καταπίσι videtur. *Hemsterhu-*
sii Nostri eadem divinatio ad
Comici Plut. p. 315. Hic au-
tem iterum simplex verbum
vice ἀνγκάπτουσι, quomodo
Euterpe.

z Ῥηίς) Haud *Suidas* ali-
ter in Ῥηίς. *Lexicon Gold-*
sti, [H. Steph.] *Reg. Paris.*
et *S. Remig.* Ῥηίς. Omnes
prave. Confer *G. Arnaldi*
Animadv. c. 30.

a *Συρμαίν*) *Perperam Co-*

rinthus εὐρήν, *Hesychius* Σή-
μιον, λάχανόν τι σελίνῳ ἰοικέ-
antea in *Συρμαίν* verum am-
plexus.

[aa Rectius sic scribetur:
Βουπόρους ὀβελοὺς μεγάλους. S.]

b *εἰμαρτοῦ*) Quid commu-
ne huic cum proprio Ἀμυρ-
ταίου regis nomine? *Eut-*
eius veriloquium? An re-
conditum aliquid veteris fuit
in scholio, quale Ἀμυρ-
τιῶν Κρήτης *Hesychii?* —
[Forsan nil aliud est *Εἰμαρ-*
τοῦ, nisi depravatum ἱππῶν
Ἀμυρταίου nomen, in ora ve-
teris alicuius codicis olim
reperitum. S.]

Ἀποτιμοτέρους. ἀτίμους. 167.

Ἀνδρόσφιγγας. *c* σύνθετον σῶμα ἐξ ἀνδρὸς καὶ σφιγγὸς ὑπὸ δημιουργοῦ γεγονός. 175.

Ἱστορ. Γ'.

Ἀπηλικέστερον. πρεσβύτερον. III. 14.

Ἐπαίστος. Φανερός. 15

Εὐλέων. σκωλήκων. 16.

Φρενῆρης. σώφρων. *d* 25. 30.

Γνωσιμαχεῖν. τὸ γινῶναι τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν, τὴν τε τῶν ἐναντίων ἰσχύν. 25.

Οὐ καταπροΐξασθαι. προῖκα ποιῆσαι, ἀτιμωρητὶ, *c* οἷον καταφρονήσας. 36.

Παταίκοισι. θεοὶ οἱ Παταίκοι Φοινικικοὶ ἐν ταῖς πρύμναις ἰδρύμενοι. 37.

Ἐπίλαμπτος. *f* καταφανής. 69.

c Ἀνδρόσφιγγας) Sedabunt fortasse haec fluctus, quos Hesychiana, Ἀνδροφῆτες, σύνθετον σῶμα ἐξ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ὑπὸ δημιουργοῦ γεγονός, ciebunt: manarunt enim hoc fonte. In MS. S. Germ. γεγονός; legebatur. — [De hac glossa paullo ante nonnihil praefatus sum. S.]

d σώφρων) Adstruit his Corinthus, λαμβάνουσι δὲ τοῦτο Ἰωνες ἐπὶ τοῦ ἑναντίου, ut videlicet σωφρων sit, sicuti praeter Suidam voluit Etymologus. Si οὐ φρενῆρης, uti in Herodoto, ponatur, probe: alioquin fallent isti Grammatici.

e ἀτιμωρητὶ) Suam sibi et

distinctam sedem in Goldasti Lexico et aliis possidebat vocab. Ἀτιμωρητὶ: continuatur a S. Germ. schedis, quas duces optavi. Consentiant Hesychius et Suidas. — [Uterque in voc. Καταπροΐξεται. Stephanus nonnisi haec pauca habet: Οὐ καταπροΐξασθαι (rectius καταπροΐξεται. Iungerm.) προῖκα ποιῆσαι. S.]

f Ἐπίλαμπτος) Ex discordia ἐπίλαμπτος et ἐπίλαπτος in membranis scriptura hoc effinxi. Herodotus atque ad eum adposita excusabunt audaciam. — [Ἐπίλαμπτος habet Steph. S.]

Αἰγυπτιῶν. γυπῶν. 76.

Ἀμύσσειν. ταράσσειν. 8 ἐλκοῦν, ξέιν. *ibidem*.

Φαρμάξασθαι. Φραάξασθαι, Φουῆσαι. 87.

Φορμός. πλέγμα ὡς κόφινος. 98.

Διασφάγες. αἱ διεστῶσαι πέτραι. 117.

Γαυλός. πλοῖον Φοινικικόν. 136.

Σκυτάλαις. ῥάβδοις. *ibidem*.

Γοργύρη. ἢ δεσμωτήριον ὑπόγαιον. 145.

ΔιΦροΦορευμένους. Φορεῖας Φερομένους. 146.

Βαλανάγρας. κλεῖς. 155.

Οὐ καταπρόϊζεται. προίκτης. ἢ πρὸς, ἀντὶ τῆς παρὰ
παρὰ τὸ προῖκνεῖσθαι. τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ ἔσθαι,
ὃ ἐστὶ ἰ δωρεάν τι λαβεῖν. Ἀρχίλοχος· Ἐμεῖ δ'
ἐκεῖνος οὐ καταπρόϊζεται. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπι-
μερισμοῖς παρὰ τὸ ἴσσω Φησὶ, ὡς καὶ Ἀρχιλό-
χος· Προτείνω χεῖρα καὶ προίσσομαι. 156.

g ταράσσειν) Verum est
Iungermannii σπαράσσειν. [Sic
nempe pro ταράσσειν, quod et
Steph. et cod. F. tenet, legen-
dum videri monuerat *Iun-
germ.* in ora suae editionis.]
Hesychius Ἀμύσσειν, ξέιν, σπα-
ράσσειν. *Suidas* tamen, cor-
ruptum secutus exemplar,
Ἀμύσσειν, ταράσσειν. Loco pro-
ximi Φουῆσαι ille πειφουῆσαι
in voc. Φαρμάξασθαι.

h Γοργύρη) Cod. S. Germ.
Γοργύνη. Hinc *Suidae* Γοργύνη·
δεσμωτήριον ὑπόγειον. Mox ta-

men veriore scriptum
amans. — [Recte Γοργύρη
membr. F. cum *Steph.* S.]

i ὃ ἐστὶ δωρεάν τι λαβεῖν) In
scripto ὡς ἐστὶ δωρεάν τι λα-
βεῖν: defectum ex *Suida* et
Critici ad Comici Equit. π.
433., qui ambo eadem, ex-
plevi. Rectius hic in *Archilo-
chi* fragmento Ἐμεῖ δ' ἐκεί-
νος. Adi eruditam *Valckenburgii* ad-
notationem in lib. III. *Herodoti*, c. 36. — [Totam hanc
glossam sive scholion ignorat
Steph. S.]

Ἱστορ. Δ'.

Λάξιν. λῆξιν, ^κ μερισμὸν, κληρον. IV. 21.

Πλαάδας. λέγεται καὶ ἐκ τρυγὸς ^ι πλάσματα.
κυρίως δὲ ἡ τῶν συκῶν ἐπάλληλος θείσις. 23.

Ὀργίσας. ^τ μαλάξας. 64.

Ἀνδρόγυνος. ἀνάνδρος, ἔρμαΦρόδιτος. 67.

Ἐνάριες. ^η οἱ ὀπλίται. ibidem.

Τόρμον. ^ο τὸ τρῆμα καὶ τὸ ἐνιέμενον εἰς αὐτό. 72.

Σῶστρα. σωτήρια, μῆνυτρα, λύτρα. P 9.

Σώχουσι. τρίβουσι. 75.

Ἄρδιν. ἀκίδα βέλους, καὶ τὰ ἐκ χειρὸς ὅπλα. 81.

^κ Λάξιν, λῆξιν) Suidas, Λάξιν, μῆξιν, μερισμὸν, Ἡρόδοτος, ex scripto glossarum vitioso exemplo, quale S. Germ. et Reg. Paris. Vulgatum [λῆξιν, quod dedit Steph.] bonum esse Clar. Ruhnkenius Epist. Crit. II. p. 14. commonefecit. Ceterum in Msto S. Germ. haec et proxima ad Musam tertiam referebantur, non sine lapsu.

^ι καὶ ἐκ τρυγὸς πλάσματα) L. Kusterus ad Suidae Παλάδας coniicit τὰ ἐκ τρυγῶ: cui valde obstant haec scholia, a Suida descripta. [τρυγὸς agnoscit etiam Steph.] Confer Turnebum ad Theophrastum de Odoribus p. 27. et L. Bos Animadvers. c. 44.

^τ Ὀργίσας) Sic omnes. At ἰργάσας, μαλάξας, Hesychius,

Timaeus et Suidas. Editum ex Ὀργίσας nasci potuit.

^η Ἐνάριες) Corinthus exscripsit, quod ad Herodotum confert nihil. Scythicam vocem Grammatici ex Graecorum ἐνάριος et ἐναρίζων frustra accessiverunt.

^ο Τόρμον) Plerique τόρμιον. In S. Germ. schedis τέρνον, ad quarum similitudinem Suidas Τόρνος -- τὸ τρῆμα, καὶ τὸ ἐνιέμενον εἰς αὐτό. Praescriptum habet Herodotus, et τέρνον diversiore notione alibi cap. 56. — [Mendosum Τόρμιον habet Iungerm. cum Steph. ubi ille in ora notavit: ἵτως Τόρμεν. IV. 72. S.]

^ρ λύτρα) Membranae S. Germ. μίτρα, absurde: verius aliae [et Steph.] cum Suida. Sequens σῶχουσι frustra

Σισύρα. βαρβαρικὸς χιτῶν. 109.

Εὐμάρεια. ἡσυχία καὶ ἀπόπατος. PP 113.

Υβρίζοντες. σκιρτῶντες. 129.

Κομιδή. ἡ ἀνάσσωσις, ἐπιμέλεια. 134.

Ἀμβολαδὴν. καθ' ὑπερβολήν. 181.

Οἶσπη. q ῥυπαρῶν προβάτων ἕρια. 187.

Αἰγίς. ἣν Λίβυες φοροῦσι δοράν. 189.

Ἀνθερίκων. νῦν τοὺς καυλοὺς φησι τῶν ἀσφιδέλων.
εἰσὶ δὲ εὐθραυστοι. 190.

Σχοίνου συμβολεῖς. r οἱ ψιαθοπλόκοι, καὶ σχῶν
ἢ ψίαθος.

Περιφορητά. ἀκτά. 190.

Στρόφος. s τὸ περὶ τὴν κεφαλὴν στρόφιον, ὃ ἴστω
ἐρεοῦν. 60.

Κυματάγη. ὑπάγωγῃ, αἰγιαλός. 196.

quaeretur: Κατασάχοντι Scrip-
ptor.

[pp Pro καὶ ἀπόπατος, quae
commode dedere Wesselingii
codices, est τὴν καλὰ in ed.
Steph. S.]

q Οἶσπη) Ita cum Suida
codex S. Germ.; in aliis Οἰού-
πη, οἰόπη, οἰοτίπη. Corinthus
de suo adiunxit, καὶ τὸ δια-
χώρημα τοῦ προβάτου. Adi et
Hesychii Οἶσπος et Suidam in
Οἰσπηρός. — [Οἰούπη habet
Steph. Dein idem ῥυπαρά,
melius quam ῥυπαρῶν. S.]

r Σχοίνου συμβολεῖς) Eadem
omnia Suidas et Corinthus. At
frustrantur nos et circum-
scribunt; nihil enim istius-
modi apud Historiae patrem.

Eremitis et Aegypti monachis
congruit, quibus *tegetes* sive
ψιὰθους per otium *texere* sol-
lemne erat. Vide Du Can-
gium in Lexic. Med. ad τῶ-
διον et Σχοινοπλόκων. Hoc cre-
do in uberiore scholio, oc-
casione σχοίνου c. 190. fuerat
notatum: manserunt reli-
quiae, Herodoto nihil lucis
adferentes, ut saepissime
aliae parum prosunt. — [In
ed. Steph. nil aliud est, nisi
σχοίνου συμβολεῖς: οἱ ψιαθοπλό-
κοι: ubi ψιαθοπλόκοι corrigenda
monuit Eustachius, et
sic edidit Iungerm. S.]

s Στρόφος) Et hoc alienum.
[nempe ex uberiore quodam
scholio, quod ad IV. 60, 5:

Ἱστορ. Ε'.

Φυλάξαντες. ἐπιτηρήσαντες. V. 12.

Νεοσχωῶσαι. νεωστὶ κινήσαι. † 19.

Σπαδίξας. ἐκδείρας. ἢ σπάδιξ γὰρ, Φλοιὸς ῥίζης
πρινίνης· οἱ δὲ, Φοίνικος ῥάβδον. σπάδακες δὲ, καὶ
οἱ κύνες. καὶ σπάδιξ, ὄργανόν τι καθαριστικόν. 25.

Φερέγγυος. βεβαιωτής. 30.

Παχίων. τῶν πλουσίων. ibidem et 77.

Ἐφιδρον. ἐπὶ κληρον. * 41.

Σταθμός. στρατιωτικὴ κατάλυσις. ὁδοῦ μέτρον. *
κατάλυμα. 52.

spectabat, imperite excer-
ptum. S.] In schedis S. Germ.
huic praescribebatur voca-
bulo et sequentibus Ἱστορίας
Δ'. [conf. supra, not. k.] quod
re postulante inmutavi.

ε νεωστὶ κινήσαι) Volu-
isse primum glossae auctorem
ἴσιν τι opinor. Suidas vulga-
tum descripsit: Corinthus
νεωστὶ κινήσαι τι.

ἢ Σπαδίξας. ἐκδείρας. etc.)
Nihil horum in S. Germ.
[Habet vero Steph.] Egre-
gium scholium Cl. Salmasius
illuminavit, Hesychiumque
in mendoso Σπαῖ eadem vo-
luisse bene docuit ad Solin.
p. 291. Σπάδιξ Musicum in-
strumentum a Polluce IV.
59. non praeteritur.

ἢ ἐπὶ κληρον) Quid voluerit,
intenderitque Scholiastes, ex
Herodot. T. VI. P. II.

Hesychio adparet: Ἐφιδρος,
ταβλιστής, τρίτος ἐνδρευῶν, καὶ ὁ
ὑφ' ἡμῶν ἐπὶ κληρος. Nimi-
rum aleae lusorem, victis suc-
cedaneum, aut gladiatorem,
secutoremque, qui sorte vi-
ctis sufficiebatur et cum vi-
ctoribus comparabatur. Hoc
vero quid ad Herodotum? —
[Nempe V. 41, 3. Ἐφιδρος βα-
σιλεύς dicitur designatus re-
gni successor. S.]

ἢ ὁδοῦ μέτρον etc.) Vene-
runt ex Goldasti, [Steph.] et
Codd. aliis. [Sed his absunt
praecedentia verba, στρατιω-
τικὴ κατάλυσις.] Suidas et S.
Germ. non adiungunt. Au-
ctius etiam vicinium Ἀγλα-
τίων, διόκειν est: siquidem ac-
cessoria Corinthus et S. Germ.
reticent. — [Glossam Λῆμα
ignorat Steph. et sequaces. S.]

Ἐπίστιον. ἔποικον κατάλυμα. 72.

Ἀγηλατίειν. διώκειν, Φυγαδεύειν, ἐπιπείττω, ὠβρίζειν. 72.

Λῆμα. ἀξία καὶ ἀνδρεία. 72.

Κληρούχους. γεωργούς. 77.

Σινάμωρον. κακίσχολον. 92, 7.

Κρησφύγετον. καταφυγή, ὀχύρωμα. 124.

Ἰστορ. στ'.

Ἰθαγενῆς. οἱ γηῆσιοι παῖδες. VI. 53.

Πρόξενοι. οἱ προστάται πόλεων καὶ φροντισταὶ καὶ ξένους ὑποδεχόμενοι. 57.

Ἀρχαιρεσίη. γ τὸ πρὸς χάριν πολλοῖς ζῆν, καὶ τὸ ἐπιδόσεις χρημάτων ποιῆσθαι. 58.

Ψῶσαν. θάλπουσαν. 61.

Ἐκνίζειν. ἔδακνεν, ἀπὸ τῆς πόας. 62.

Οὐχ ἰκνευμένως. οὐ προσηκόντως, οὐ καθηκόντως. 65.

Γυμνοπαιδία. ἑορτὴ ἐν Σπάρτῃ, ἐν ἣ γυμνοὶ χροῖς ἰστᾶσιν. 67.

Λάσθη. αἰσχύνῃ. 67.

Χορδεύων. ἡ τέμνων. 75.

γ Ἀρχαιρεσίη) Quae subduntur, ἀρχαιρεσιάζειν ad Hesychii modum in Ἀρχαιρεσιάζειν explanant. [quem usum illius verbi Harpocration ex Dinarcho oratore adnotavit: conf. Polyb. XXVI. 10, 6. in Fragm. apud Athen., lib. V. p. 193. B. S.] Ambitosorum artes, ut egregie ibi L. Küsterus, inquantur, qui non vera via,

sed donis et fallaciis ad honores contendunt. Suidas, quasi Herodotes haec forent, digna suo Lexico censuit. [Ex quo sicut ex aliis multis, perspicue adparet, sua talia Suidam non aliunde nisi ex ipsis hisce Glossis Herodotis accepisse.] Sequens τὴν Herodotus καταψύσκειν accipit. ἡ Χορδεύων) Καταχυρᾶν

Καταγινίων. καταλύων. 75.

Ἀρθμία. Φίλια. 83.

Πολέμαρχος. ἄρχων, πρὸς ὃν κατηγγυῶντο τοὺς
ξένους. ^a 109.

Ἀφλαστον. τὸ ἄκρον τῆς πρύμνης. 114.

Αἰωρηθέντες. μεταωρισθέντες. 116.

Ἀναριόμενον. τὸ ἐν γαστρὶ συλλαμβανόμενον. 69.

Ἀναχωχύσαντες. ^b ἀναχωρήσαντες. 116.

Γαῦλος. Φρέατος ἀντλήτης. 119.

Ἑμμέλειαν. χρυσὴν ἔρχησιν. 129.

Ζακὸρος. νεωκὸρος, ἱερεὺς. 134.

Πρόκα. εὐθύς καὶ παραχρῆμα. *ibidem*.

Ἱστορ. Ζ'.

Ἐπικάρσιον. πλάγιον, οὐκ εὐθύ. VII. 36.

Ἐλῶν. ἐλάσας. 33.

Δημιουργοί. οἱ εἰς τὸ δημόσιον κάμνοντες. 31

Ὅνος. ^c τὸ περὶ τὰ τῶν ὑδάτων ἀγγεῖα πολύπου
καὶ συστρεφόμενον. 36.

Χυτόν. χῶμα, καὶ ὁ ξηστός λίθος. 37.

Erato. Proximum Καταγινίων,
καταλύων, Suidae haud est
ignotum. Ambo verius κα-
τάγων explicuissent. Confer
Hesychii κατάγιν.

^b Ἀναχωχύσαντες) Hesychius ἀναχωρήσαντες, nullo
nisi levi in scriptura discrimi-
ne: hinc tamen illa ad id
Lexicon accessio.

^a Πρὸς ὃν κατηγγυῶντο etc.)
Suidas eadem. At illa mune-
tis Polemarchi exilis pars.
Notiora in Lysiae Or. adv.
Pamphonem, et Harpocrationis
Πολέμαρχος cum Valesii
adnotatis.

^c Ὅνος· τὸ περὶ etc.) Illis
ipsis verbis Suidas et Hesychius,
quanquam hic καὶ συ-
στρεφόμενον ὡς κύσματος, sine
ullo ad Herodotum emolu-
mento.

Ῥηχίης. d Φραγμός, ἡ δεσμοὶ τῶν Φραγμάτων.
ibidem.

Σαυρωτήρ. ξυστόν, e δόρυ, ἡ στύραξ, ὃν ἔκκε-
λαῦσιν οὐρίαχον. 41.

Κυρβασίας. τιάρας. 64.

Ζειρά. f μίτρα, τανία, διάδημα, ἱμάτιον, ζώνη,
παρ' Ὀυροῦν ἔνδυμα. 69. 75.

Κέρκουρος. καὶ εἶδος. 97.

Ἰστία. g διῆπνα. 135.

Ῥήχος. Φραγμός. 142.

Ὀρχηδόν. ἠβηδόν. 144.

Καλλιερεῖσθαι. ἐπὶ τοῦ θύειν ἔντομα λέγεται. 134.
167.

Τέμπια. τὰ στενὰ τῶν ὁρῶν, καὶ οἱ σύνδεσμοι τούτων.
173.

d Ῥηχίης.) Apud Suidam
Ῥαχίας, Φραγμός ἡ δέσμαι τῶν
Φραγμάτων. Codices Goldast.
[Steph.] S. Remig. et Reg.
Φραγμοῦ ἡ δέσμη τῶν Φρ. Am-
plexus sum quod in S. Germ.
Interpretamentum insulsum
est, ῤήχος, cui suus mox lo-
cus, illustrans. Ineptit et
Scholiastes *Passion*, cui lib.
II. 11. Ῥηχίη, αὐχμός, ξηρότης.
e ξυστόν, δόρυ.) Membranae
S. Germ. ξυστόν δόρυ. Ceteri
cum Suida ad editum belle
conspirant.

f Ζειρά.) Olim ex Gold. Εἶ-
μα. Verissime libri alii; in
eo plerique pravi, quod haec
tres in portiones divulgaverint,
ac si Ζειρά, Ζώνη et Τανία ex-

ponendae forent. Recte &
Germ. connectit vocabula,
τὴν ζώνην duntaxat explican-
tia. Liquida res est ex Etymologo in Ζειρά et Hesychio,
ubi erudite Cl. Io. Alberti.
Suidas tamen Ζώνη παρ' Ὀυροῦν
ἱμάτιον. Ἡρόδοτος, sed decep-
tus. — [Lungerm. cum Steph.
Εἶρα' (non Εἶρα') μίτρα, ζώνη:
nil amplius: ubi perspicue
Lungerm. monuit, Ζειρά scrip-
tum oportuisse ex Herodot.
VII. 69. et 75. S.]

g Ἰστία. διῆπνα.) Omnes ma-
gno consensu. Herodoti Μασί-
δης σφαιρας, ξείνους προσέτιμες, ἱστία
h. e. ἰδεῖσθαι. Boni viri ex
verbo nomen substantivum
procuderunt.

Ναυλόχιον. ἢ λιμένα ἢ εὐδίαν. 189.

Ἱστορ. Η'.

Ταρσούς. τάρσος κυρίως τῶν ὀρνίθων ἢ πτέρωσις, ἀφ' οὗ καὶ ὁ τῶν κωπῶν ὅμοιος σχηματισμός.

VIII. 12.

Ἐπαμεινάμενος. ἀνακινήσας. 24.

Ἰακχάζουσιν. λέγουσι, φλυαροῦσι. i 65.

Ἱστορ. Θ'.

Εἰρήν. ἢ παρὰ Λακεδαιμονίοις ἐν τῷ πρώτῳ ἐνιαυτῷ ὁ παῖς ῥωβίδας καλεῖται, τῷ δευτέρῳ προκομιζόμενος, τῷ τρίτῳ μικιζόμενος, τῷ τετάρτῳ πρόπαις, τῷ πέμπτῳ παῖς, τῷ ἕκτῳ μελείρη. Ἐφηβεύει δὲ παρ' αὐτοῖς ὁ παῖς ἀπὸ ἐτῶν ἰδ' μέχρι καὶ κ'. Βαρυτόνως δὲ [τὸ Steph. et Iung.]

ἢ Ναυλόχιον) Hoc adscripserunt ad Herodoti ναυλοχοῦντες. Suidas invenit ναύλοχος, in quo παρὰ δὲ Ἡρόδοτον λιμὴν ἢ εὐδίαν fuit et esse debet.

i Ἰακχάζουσιν) Quod additur φλυαροῦσι, est in Gold. [Steph.] Reg. Paris. et S. Remig. Suidas φυλάττουσι. Membrana S. Germ. φυλλολογοῦσι. Hinc Hesychianum Ἰακχάζει φυλλολογῇ, καταβεῖ. Quae omnia, ut Ἰακχάζειν cognoscatur, incertissimum dimitunt, sicuti suo loco admonitum, lectorem.

ἢ Εἰρήν) Ex libro IX. nihil in S. Germ., ne ipsum quidem notabile hoc, quod in aliis [et in ed. Steph.] ob-

vium negligere non debui, scholium. Praeposui Ἱστορίας Θ', arbitratus ad lib. IX. 85. adplicandum videri. Infan-tem autem subrumum ῥωβίδαν Spartanorum fuisse dialecto, et secundi anni προκομιζόμενον, an alibi reperia-tur, dubito. Si liceret, [et quidni liceat, immo cum plausu accipiat?] προμικιζόμενος et μικιζόμενος ex Dorico μικρός, h. e. μικρός, mallem; quomodo πρόπαις et παῖς, quarti quintique anni puel-li. Μελείρη, verius μελλείρη erit. Plutarchus Lycurg. pag. 50. d. Εἰρήνας δὲ καλοῦσι, τοῦτος ἦδη δεῦτερον ἐκ παιδὸς γεγόνετας. Μελλείρεινας δὲ, τῶν

μελείην, ὡς περ πυθμὴν, ἀπύρην· αἰχὴν, ὑψέ-
χην.

Ἀκανθοπλήξ. ὁ πλησσομένος. ¹

Ἀβιος. π ὁ πολύβιος. ὡς ἄξυλος, ὁ παλύζυλος.

Ἑρμῆς. ὁ κλινώπους.

παῖδων τοὺς πρῆβοτάτους. Quae
his longe meliora sentio. Kü-
steri ad Suidam eadem sen-
tentia.

¹ Ἀκανθοπλήξ. πλησσομένος)
His quoque et sequentibus
S. German. codex caret; nec
divino, ubi sedem habue-
rint. Γνάφης lib. I. 92. de
Scholiastae sententia ἀκανθα,
ἐλασσονα ἰμάτια. An in ube-
riore supplicii eius descri-
ptione insertum ἀκανθοπλήξ
olim? an ad Ulyssem spectat,
fabulā Sophoclis Ἀκανθοπλήγῃ
celebratum? Ex Eustathii
Msto., citato a I. Iac. Wetste-
nio ad S. Lucae Euang. cap.
xiii, 9., Σοφοκλῆς ἐν Ἀγυδο-
πλήγῃ prave: dederat Ἀκανθο-
πλήγῃ: plenius Σοφοκλῆς Ὀδυσ-
σεὺς Ἀκανθοπλήγῃ semel iterum-
que apud Hesychium. Hoc cer-
tum, cetera in coniectura.
— [Ἀκανθοπλήξ penacuto in
membr. F. scribitur. S.]

π Ἀβιος) Haud scio, ad-
scriptum-ne fuerit libro IV.
46., ubi de Scytharum na-
tione et moribus. Ad Scythas
enim Homeri Iliad. N. 6.
Ἀβίους ἀπλικάbant et varie
interpretabantur, uti Nicō-
laus Damascenus in Stobaei

Serm. V. p. 70., cui Harpo-
cratationem in Ἀβίος iunge. —
[Conf. Villosioni Adnot. ad
Apollonii Lexicon Homeric.
Quae vero Harpocratatione ha-
bet: ἈΒΙΟΣ. τὸν ἄβιον Ἀντι-
φῶν ἀντὶ τοῦ παλὸν βίον κατα-
μένειν ἔτιφιν. Σοφοκλῆς ἔφ-
λας ἔλπει λῆγει τὴν παλὸν βίον: e-
dem (ut supra vidimus) in
membr. nostra R. veritate
descripta leguntur, nisi
quod ibi omīssa est Aucto-
rum mentio. Caeterum quod
apud Hesychium scribitur,
Ἀβίος πλεόσις, ὡς Ἀντιφῶν ἐν
Ἀλκίτι, immerito videtur
Henr. Valesius suspectam vo-
cem πλεόσις habuisse, παλέ-
βιος legendum censens. Per-
apte sane vox πλεόσις expri-
mit notionem quam isti ἄβιος
Antiphon subiecerat: nisi for-
tasse utrumque vocabulum
adposuerat Lexicographus,
παλέβιος, πλεόσις: ut post-
rius explicaret quo sensu πα-
λέβιος diceretur. Denique vi-
dendum, ne Glossa ista,
quae inter Herodoteas legi-
tur, ducta sit ex uberiores
quodam scholio, quod ad
verba τοῦ βίου τὸ ὑπερβόλον L. 30,
22. olim spectarit.

APPENDIX ADNOTATIONUM

ad Herodoti Musas.

ADNOTATIONES nostrae ad Herodoti Musas iam ad finem erant perductae, typisque descriptae, quum Vir clarissimus FRID. HENR. BOTHE (idem cuius Emendationes nonnullas ad Scriptorem nostrum spectantes, ex Eiusdem ad Terentium Notis, iam in Adnotationum nostrarum cursu commemoravi) misit ad me *Animadversiones ad Herodotum*, Manheimii nuperrime impressas, quae in *Ipsius Opusculis Criticis et Poëticis*, hoc ipso anno M. DCCC. XVI. Berolini in publicum emittendis, primum occupant locum. Quo in scripto quum alia multa et erudite et ingeniose observata aut coniectata insunt, tam haud pauca, in quibus mecum sentientem videri gravis sum doctissimum Virum. Quare, praetermisso quidem hoc posteriore genere, si ex caeterarum numero Animadversionum notabiliores quasdam, in brevius quidem contractas, hic adposuero, et gratiam mihi visus sum initurus a lectoribus nostri Herodoti, acque ingratum facturus erudito Animadversori.

Igitur Herodoti libro I. cap. 38, 7. in loco controverso, ubi equidem veterem lectionem $\delta\epsilon\delta\iota\gamma\mu\epsilon\nu\alpha\iota$ revocavi, Bothius $\pi\epsilon\pi\epsilon\delta\epsilon\delta\iota\gamma\mu\epsilon\nu\alpha\iota$ legit, et dein $\iota\mu\omega\iota\gamma\epsilon$ hanc in sententiam, *His vero (aliis populis barbaris) non magnopere aucti ne ipsi quidem mihi videntur Pelasgi, quamvis gens barbara.*

I. 68, 19. Inepte legi videtur Bothio $\tau\acute{o}\nu\tau\epsilon\varsigma\ \tau\acute{o}\nu\tau\epsilon\varsigma\ \kappa\alpha\iota\ \tau\acute{o}\varsigma\ \alpha\mu\epsilon\iota\gamma\kappa\tau\acute{o}\nu\tau\epsilon\varsigma$, deletis coniunctionibus oportuisse $\tau\acute{o}\nu\tau\epsilon\varsigma\ \tau\acute{o}\nu\tau\epsilon\varsigma\ \alpha\mu\epsilon\iota\gamma\kappa\tau\acute{o}\nu\tau\epsilon\varsigma$; adiectivum enim nomen esse $\alpha\mu\epsilon\iota\gamma\kappa\tau\acute{o}\nu\tau\epsilon\varsigma$, sicut in oraculo c. 67, 17. ubi $\tau\acute{o}\nu\tau\epsilon\varsigma\ \alpha\mu\epsilon\iota\gamma\kappa\tau\acute{o}\nu\tau\epsilon\varsigma$.

III. 109, 16. $\kappa\alpha\iota\ \tau\acute{o}\nu\tau\epsilon\varsigma\ \alpha\lambda\lambda\alpha\ \eta\ \mu\alpha\kappa\epsilon\delta\ \tau\acute{o}\nu\tau\epsilon\varsigma$ legendum censet, nusquam alibi quam illis.

Male adfectum locum V. 27. ita sanandum existimat, ut lin. 6. legatur $\text{Αἰγίοις δὲ τοῦτον ἄδη πόντος}$ etc. istaque omnia, neque $\sigma\tau\epsilon\pi\alpha\gamma\eta\lambda\acute{o}\nu\tau\epsilon\varsigma$, proximo subiiciantur illis (lin. 2. $\alpha\iota\omega\delta\ \chi\eta\sigma\iota\tau\iota\ \iota\mu\alpha\kappa\acute{\iota}\delta\eta\tau\alpha\iota$).

V. 43, 3. pro ἐν τῶν Λαίου χρησμάτων malit ἐν παλαιῶν χρησμάτων.

V. 44, 14 seq. pro δὲ οὗτοι, ut iam olim in Notis ad Terent., sic etiam nunc εἰκότα corrigit, monetque scripturam codicum Brit. οὐκ οὕτως, ex εἰκότως esse natam, glossemate illo quidem τοῦ εἰκότα.

VI. 35, 2. pro eo quod olim aliis ex codd. edebatur ἐπὶ ἰδιωτέρῳ τι καὶ Μιδυάδῃς, commodè ἰδιωτέρῳ τι corrigit.

Eiusdem libri VI. caput 40. inculcandum cernit post duo sequentia, et verbum ἐκλυθε non venerat intelligendum, sed redierat.

Ad VI. 60, 5. ait: Nisi gravius subest ulcus, reponendum certe οὐδὲ κατὰ etc.

VI. 86, 25. pro καὶ διότι --- τοὺς αὐτοὺς, legit καὶ δὴ ὅτι --- σεὺς ἀστῆρας.

VII. 32, 5. pro ἐπὶ γῆς αἵτησιν corrigit ἐπὶ τῇ αἵτησιν, scil. γῆς τι καὶ ὕδατος, quae paulo ante memorantur.

VII. 89 extr. pro ἰσταλάδατο legit ἰσταλάτο, ΔΑ natum censens ex syllaba ΔΑ male repetita.

VII. 140, 15. sic legit et distinguit: — πρῶτον. Πρῶτον κακώτερος ἀνάγκης. Praevidi (atque adeo praedixi vobis) miseras fatales.

VII. 141, 15. Eiusdem Emendationem πιδίως, pro τελέως, iam ipse in Var. Lect. commendavi. Lin. 22. corrigit ἢ τοι κατὰ ἄρτιος ἔστη, si tibi forte aliquando adversus stetit, i. e. si tibi obvius factus fuerit.

VII. 145, 6. malit καὶ ἄλλοις ἰγυαρχμῆναι, ut utraque partes belligerantes indicentur.

Eod. cap. extr. levatam difficultatem censet commate post Ἑλληνικῶν interposito, et intelligendo οὐδαμῶν ὄντων Ἑλληνικῶν.

VIII. 73, 12. pro δοκέουσι μοῦνοι εἶναι Ἰωνες coniicit oportuisse δοκέουσι μὲν ἂν εἰς αἰῶνος. Μοῦνοι, inquit, si quis retinere cupiat, is interpretabitur, si qui alii, vel prae caeteris.

VIII. 77, 3. pro πρῶματα, (inquit) quod alienum, lege προμήματα.

Cap. 77, 8. coniicit ἅμα πάντα πατιῖσθαι.

VIII. 108, 15. Frigida Bothio videtur locutio illa, στήθετο ἂν ἡνυχῆν μὴ ἄγιν: nec mihi ea satis placuit. Sed, quid incremur si deletis cum Viro docto tribus verbis ἡνυχῆν μὴ

ἀγαν, sic distinguamus orationem, εἰ γὰρ --- ὁ Πέρσης; μένειν ἐν τῇ Εὐρώπῃ περιῶτο ἄν: exputare equidem non potui.

VIII. 129, 12. verba καὶ τῆς πλημμυρίδος non dubitat a glossatoris manu esse, qui primitus ἢ τῆς πλημμ. adscripsisset.

VIII. 144, 3 seq. Legendum censet τὸ μὲν διῆσαι κόρτα ἀνθρώπων ἦν, deletis mediis; ut a pronunciato generali ad singulare descendat oratio; esse enim absurdum, idem nunc dici ἀνθρώπων, nunc αἰσχρογ.

IX. 2, 8. corrigit ὡς περ καὶ παρὸς ταῦτα ἐγίνωσκον, sicut et antea hoc intellexerissent Persae.

IX. 6, 5. praefert Aldinum ἐς τὴν Βοιωτίνην ἐλίσσεται εἶναι.

Caput 16. libri IX. ab Herodoto conscriptum esse, non adducitur Bothius, ut credat; quippe nihil nisi ampullas continens, et Graeculi, eloquentiam ostentantis, affectationem minime Herodoteam.

IX. 41, 18. μηδὲ ἀνακινδυνύειν συμβ. mecum ad Graecos refert Bothius, itaque ἀνακινδυνύειν corrigit, quod et ego requisiveram, sed per vim obtrudere Herodoto nolui.

IV. 58, 10-13. διδάξαν --- ὅτι --- ἐναπιδιαικνύατο. Quis ita balbutientem, inquit, quemquam, nedum Herodotum, ferat? ostenderunt, se ostendi. Quod si vim verbi ἐναπιδιαικνύατο curatius expenderit Vir doctissimus, (prae caeteris ostentatos, celebratos fuisse,) in vulgata constantique librorum omnium scriptura nihil porro desideraturus videtur.

IX. 71, 4. ὡς ὑπερβάλοντο legendum censet, et post Λακιδαιμόνοις levius distinguendam orationem. Speciosa foret emendatio, nisi satis constaret, αἰνύοντο subinde orationem amare Herodotum.

IX. 106, 18 seq. ad Πελοποννήσις, ait, intelligi quidem utcumque ἐν posse, praestare tamen Πελοποννησίους: nempe id ipsum quod nos, nostra de coniectura, in contextu posuimus.

IX. 111 extr. legit οὐ δὲ κοῦ με ἀπαλίσαι: non me perdes: effugiam enim, aut te ulciscar.

CORRIGENDA NONNULLA ET ADDENDA.

Quamvis multa in corrigendis speciminibus typographicis curata a me ipso et a meo in hac parte laboris socio fuerit posita, cavere tamen non potuit, quin passim aut typothetae aliquod phasma, aut mea in scribendo oscitantia, nostram praeteriret observationem. Ex his ea, quae interim animadverti, hic adnotare, et, qua ratione corrigenda sint, commodum duxi admonere. Reliqua aequus eruditusque Lector ultro corriget. Paucae easque breves interseram Notulas, in superioribus Adnotationibus praetermissas.

In Graeco Contextu.

LIBRO I. CAP. 1, 15. λέγουσι oportebat, non λέγουσιν. 17, 3. scribe τρέψ. 24, 26. τῇ. 39, 8. nescio quo pacto ἄγχι irrepsit; corrige ἰπεί. 82, 8. scr. χώρη. 91, 20. scr. Κύμα. 150, 10. pingē ἰνδουα. 173, 18. scr. ματρίαν.

LIB. II. CAP. 8, 13. corr. τιταμίνον. 28, 20 seq. dele διὰ ante δίνας, et repone dein οἷα δι' ἑμβάλλ. Vide Adnot. 50, 11. scr. Ἀραβίων τῇ καὶ Συρ. In brevi notula cap. 32, 24. subiecta, pro Εἰπὼν ὦν, corr. Εἰπὼν ὦν. 33, 15. in ora est 10, ubi 15. oportebat. 56, 13. corr. Φωνίκαν. 63, 8. sic interpunge, ἔχοντες ξύλα καὶ ὄντοι, ἰπὲ etc. 75, 3. corr. χῆμα, ubi male χωρίαν. 78, 4. sic distingue, καὶ ἔρχομαι μέγας etc. 100, 11. dele comma post περιμυκας. 116, 19. comma intersere post μιμωγμένα. 117, 1. Κατὰ scr. et lin. 2. repone δὲ λῶι pro ὄλον, et conf. Adnot. ad h. l. 124, 19. pro ταύτης restitue ταύτης. conf. Adnot. p. 354 med. 139, 5. corr. ἰέντα. 144, 7. post τοῦτον comma intersere. 148, 5. scribe maiusculā initio literā Κρονιδίαν.

LIB. III. CAP. 14, 24. corr. παρελθόντων. 19, 14. corr. Αἴγυπτον. 38, 3. corr. ἀνθρώποις. 50, 16. pro πρὸ scr. πρὸ. 58, 1. Τοῦτον oportebat, maiusculā literā. 63, 13. corr. ἐπιβήμενοι. 65, 27. corr. δικαιωμάτων. 72, 29. pro διακρίσθω scr. διαδικνύσθω. 74, 13. corr. παύσαι: et lin. 17. πῶς ἀγορεύσαι. 84, 9. ἐξίμετα scr. loco pravi ἐξίμεται. 105, 12 seq. scr. Πίσται Φασί: et dele comma post χώρη. 113, 12. πλάτες. 116, 2. πᾶλλῃ τῇ, non τῇ. 148, 5. σὶ, μὴ διακρί.

CORRIGENDA ET ADDENDA. 363

LIB. IV. CAP. 35, 2. pone comma post παρθένους, et dele post Ἰππάρχου. 41, 6. ἰούσα. 43, 33. corr. κατέχευε. 45, 1. scr. Ἡ δὲ Εὐρώπη. 50, 17. dele comma post Ἰστρίου. 55, 2. corr. ὀμαῖται. 61, 4. scr. ἔχοντες λίβητας, et dele ἔς. 65, 2. ἀποπρίσας. 76, 6. lege πλὴν δὲ Ἑλλήνων. absque δὲ, et conf. Adnot. 79, 16. dele comma post καὶ. 165, 8. ἴδαναι.

LIB. V. CAP. 17, 7. ἔξ αὐ. 28, 6. scr. καὶ τῆς Ἰωνίας. 53, 21. dele comma post δῆσαι. 49, 23. sic distingue: τὰ, θυμῷ βουλεῖ. 66 extr. comma intersere post σύμμαχον: et cap. 67, 5. post ἀγνοῖσθαι. 87, 16. ἄλλω scribe, pro ἄλλο. 123, 3. dele comma post Ἰωνίαν.

LIB. VI. CAP. 13, 3. dele comma post Συλοσῶντος. 15, 10. corr. ἀπὲρβαλον εἶν. 31, 5. οἱ βάρβαροι, ἰσχυ. 40, 5. scr. Σκύθας ἰδιούγῃ, non ἐκφυγῇ. 126, 15. corr. παλαίστρην.

LIB. VII. CAP. 30, 10. corr. Κροίσου. 50, 12. in brevi nota sub contextu scr. Libri omnes καὶ χεῖρ τὸ βῆθ. 60, 1. et 2. pone comma post πλῆθος, et dele post ἀριθμὸν. 75, 4. corr. πιδίδα. 100, 10. dele ὡς post ὁμοίως: et lin. 12. corr. αἰγιαλοῦ. 112, 2. ἰστρίου. 136, 11. τίσοντας. "Αἰγούσι etc. Sic refinge τίσοντας" λέγουσι etc. 139, 3. post ἀνθρώπων paullo maior ponenda distinctio: ἀνθρώπων ὁμοῦ δὲ etc. 140, 2. corr. ἰουίμαι. 140, 13. scr. εἴ που νῦν ἰδρᾷτι etc. 170, 4. pro εφί rectius εφί reponetur: conf. Adnotationem ad h. l. ubi adiiici poterat: „Inde et Hesych. Σφί' αὐτοῦς, αὐτάς, αὐτά." 184, 6. pro ὁμιλον, ἰόντα τισσ. rescribe ἰόντα ὁμίλον τισσ. 219, 3. pro ἔπειται scr. ἐπὶ δὲ. 225, 6. corr. εὖν Ἐπιδάτῃ.

LIB. VIII. CAP. 11, 5. post στόμα dele punctum, et scr. κατὰ στόμα ἡταῦθα etc. 15, 6. pro τὰς ναυμ. scribe τὰς τῆς ναυμαχίας. 26, 9. scr. οἱ δ' εἶπον τῆς ἑλπίδος -- στίφανον deletis illis notis „et" 68, 25. sub contextu adponenda brevis Nota: „LXVIII. 25. οὕτι αὐτοῦς. Verum fuerit οὕτι αὐτοῦ." 112, 4. delendum aut cancellis certe circumdandum vocab. λόγισσι.

LIB. IX. CAP. 10, 6. scr. εἰλώτων. 14, 5. repone ἰβουλεύειτο, θίλων, ἢ καὶ etc. 29, 4. corr. ἡναρτοῦναι. 74, 6 seq. verba sic distinguenda: ἡ δὲ μὲν οἱ παλαιοί, ἐκπίπτοντες ἐκ τῆς τάξεως, μετακινῶσαι etc. 111, 23. corr. ἐπὶ τι.

In Versione Latina.

LIB. I. Pag. 18. lin. 7. corr. Cypseli. p. 25. l. 3 fin. corr.

insidentem. p. 61, 10. *Pelasgicus.* p. 62. l. 4 *fin.* scr. *quae sunt alia Pelasgica oppida.* p. 117, 8. pro *populi* pone *plebis.* p. 137, 11. pro *istis*, *quum per totum diem parturiisset*, haec pone, *cuius partus in dies singulos expectabatur.* p. 152, 7. *Te vero manente Rege*, corr. *Ex quo tu vero auspicatus es regnum.* 169, 4-6. nam similiter -- *commissam exercet*: versionem corrige ad Adnot. ad h. l. p. 179. l. 6 *fin.* *Cratis* corr. *Crathis.* p. 196. post l. 3. omissa adiiice verba: *Navigabant autem non rotundis navibus, sed (longis) penteconteris.* p. 246, 6 seq. pro *quorum plerique* corr. *qui ut plurimum*, vel, *qui longe plurima ex parte.*

LIB. II. pag. 275, 7. corr. *utrimque*, ubi *prave utriusque.* 332, 4. pro *in templis* scr. *ex victimis.* 364, 2. pro *calice* scr. *calyce.* p. 377, 10. post *Colchorum.* omissa adiiice haec verba: *Putare autem se aiebant Aegyptii, esse Colechos de exercitu Sesostris.* p. 393, 2. corr. *Menelaus.* p. 458 extr. pro *e vestigio* pone *palam.*

LIB. III. pag. 138, 6. *frontibus*, corr. *frondibus.* p. 173 penult. pro *exercitumque contraxit* pone *traicereque exercitum paravit.* p. 182, 7. pro *uxoribus* scr. *mulieribus.*

LIB. IV. p. 208, 2. post *persecuti*, adde, *donec Mediam sunt ingressi.* pag. 221. l. 5 *fin.* pro *quo* scr. *quod.* p. 227, 8. sic verba distingue: *atque Opin virgines, ex Hyperboreis itinere etc.* p. 230, 5. corr. *Myriandrico.* p. 260, 1. corr. *temone.* p. 337, l. 4 *fin.* corr. *Tisameni.* p. 339, 2. *habaturus.* p. 348, 4 *fin.* ante *incubuit* adde *denuo.* p. 375, 8. post *exurat adiiice atque perdat.* p. 393 extr. pro *Batti filia*, scribe *Batti uxor.*

LIB. V. pag. 415, 9 seq. pro *multi sunt remiges*, scribe *multum est ligni conficiendis remis idonei.* pag. 462, 7 seq. scribe: *quem, quamvis peregrinum, tamen ut vicinum et socium, adiecit.* p. 501 penult. pro *profecto* scr. *reiecto.* p. 501, 7. corr. *decertaverant.*

LIB. VII. pag. 169, 8. scr. *ut et ego.* p. 194 extr. corr. *naves.* p. 210, 4 seq. scribe: *Magnae enim res --- confici possunt.* p. 265, 6. *absumto*, corr. *adsumto.* p. 341, 10. pro *naves obliquas nactus*, scr. *naves in alto nactus.* p. 356, 4 seq. pro *cum delectis --- viris*, scribe *cum delecto a se legitimo trecentorum virorum numero, et quidem quibus domi etc.* p. 389. l. 5 *fin.* post *memoravi*, adiiice: *Rosciverant autem mirabili quadam ratione.*

LIB. VIII. pag. 20, 7. *magnum discrimen, scr. maximum discr.* p. 66, 2. *illius sententiâ, scr. illius iudicio.* p. 112. l. 3 *fin.* pro *At Carystii etc.* scribe: *At non ideo dilata est Carystiorum calamitas.* p. 226. l. 6 *fin.* dele verba et *loricâ.* p. 228 ult. scribe: *omnes quocumque ipsum et quo cito gradu vidissent etc.* p. 242, 2. scribe *ultro suscipiat.*

In Varietate Lectionis.

LIB. I. Cap. 2, 13. paullo post mediam pag. 10. tria foeda vitia tres deinceps lineas deformant. *Vuldo* ubi *Vulgo* oportuisse quisque videt: τὸν Κόλχον βαρ. Pa. F. ubi Κόλχωρ legendum: denique *verbum*, ubi *verum.* cap. 73, 13. κίησι. Corr. κεινῆσι nostri omnes. Paulo post, pro *conf.* III. 87. corr. III. 84, 7. et 10. cap. 104, 5. post *conf.* c. 110. adde: et IV. 37, 4. et 40, 2. cap. 114, 14. ubi *πισπασαι* Arch. scr. Ask. pro Arch. pag. 96 ult. pro *Pass.* scr. Arch. pag. 101. l. 6 *fin.* post Pb. Pd. adde: *conf.* VIII. 67, 11. pag. 128. l. 9. corr. ἥα, ἥας, ἥι. pag. 131. l. 6 *fin.* et seqq. dele verba, *mihi vero* --- reperitur: et vide Adnot. ad I. 186, 22. pag. 133 med. pro *ἰτίησι* corr. *ἰλαύησι.*

LIB. II. pag. 158. l. 5 *fin.* corrige: In F. *διηῆς a pr. m.* dein adiectus etiam accentus super i. In Pf. est ὡς δι pro ὡς γάρ. pag. 164. l. 15. ubi *τιταμμένοις* ex Arch. corrige *τιταμμένον.* pag. 167 penult. pro *οἶμοι* scr. *οἶμα.* pag. 173. cap. 19, 10. ubi est *Med.* Ask. Arch. pone *Med.* Ask. *Pass.* pag. 181 med. pro *qui casu an --- causam.* scribe: *qui Wesselingii monitum secuti sunt.* pag. 189. versus med. pro H. 41, 6. oportebat III. 41, 6. pag. 197 med. scribe: *Vulgo εὐ μέντοι γι οἱ τι.* pag. 198. lin. 10. corrige *ἀναγκαίη.* pag. 200. post medium, ubi *ἰώθει* Arch. corrige *ἰώθει* Arch. pag. 208, 4. corrige *ἐπιζωσμένοι* et *ἐπιζωσόμεναι.* pag. 227. CAP. LXVII. corrige CAP. CXVII.

LIB. III. pag. 30 *sub fin.* pro *δεδισμένοι* Pb. oportebat *δεδισμημένοι* Pb. pag. 34 med. post *Vind.* Arch. Rem. adde *mar-go Steph.* Et paullo post, pro *istis* Et *ἀλφίτων* deleuit *Schaeff.* scribe: *θύλακον, a Gronov. receptum, abiicit rursus Schaeff.* pag. 46. l. 13 *fin.* In Edd. *μ ἢ μίν.* corrige: In Edd. *μ ἢ μίν.* pag. 58, 2. *συγκρίψ.* Arch. corr. *συγκρίψ.* Arch. pag. 71, 7. *τούτοις.* corr. *τούτοις.* pag. 72, 9. corr. *Aristoph.* pag. 84. l. 12 *fin.* dele importuna verba: *Vulgo c. 14.*

LIB. IV. pag. 106. l. 14 *fin.* Corrige *ἀνταμιζόμενοι* Ald.

pag. 107. versus med. scribe: *lin. 12. ἐν τῇ Σαφ.*) & γὰρ τὴν Σαφ. Arch. Vind. Ibid. καὶ τῶν) Sic Arch. pag. 108. 12. scribe: *Perperam νενοικησέναι Pb. Pd.* pag. 123. 11. corrige: *est Λαοδόκῃς.* pag. 130. cap. 48, 4 seq. πῶλλον. Corr. πᾶλλων *utique etc.* pag. 139, 2. dele punctum post *ἀγῆται* pag. 143 med. dele verba: *Puto et Paris.* Et paulo post corrige: *dein Σκύλη* ed. Wess. pag. 158 extr. pro l. 11. scribe l. 10. pag. 168, 4 seq. post *desunt* Arch. adde: et Vind. pag. 188 med. scribe: *Recte vero ἔπλεον* mss. F. etc. pag. 196. post med. ubi *λέγα* Med., corrige: *λέγει* Med. pag. 237. l. 4 fin. ubi *Mirab. c. 159.* scribe c. 169.

LIB. V. pag. 228 med. corrige: *simplicissima.*

LIB. VI. pag. 39. l. 8 fin. ubi *Athen. lib. V.*, corrige: *Athen. lib. X.* pag. 58, 5. post *Ask.* adde *Pass.*

LIB. VII. pag. 77 med. corrige: *F. puto et Paris.* pag. 80, 15. pro *utique male*, scribe: *utique non male.* pag. 84, 5. *μαίνε* Corrige *μαίνε*. Ead. pag. l. 9. et 8 fin. dele ista: *quod vitiosum --- intellerat.* pag. 102, 7. ubi *πῶς* xxv, corrige *πῶς*. pag. 114 ult. ubi coll. c. 122. corrige coll. c. 121 extr. pag. 115, 1. pro *Ald. scr. Arch.* pag. 157. l. 14 fin. dele ista: *contra quam --- Editor.* pag. 158. post med. dele verba: (*nescio quid spectans*). pag. 175. l. 10 fin. post *Ἦναι* F. adde: *quod et ex Med. citat Gronov. in Notis.* pag. 178. ad cap. 109, 25. scribe: *Sic margo Steph. Pass. Ask. etc.* pag. 181. l. 9 fin. ad cap. 219, 3. post *Valla*, adde: *Ibid. (πῶς)* Sic *Schaeff. ex coniect. (πῶς) δὲ* add. ante *Schaeff. cum Mastis*: pro quo *(πῶς) δὲ* corrigendum recte monuerat *Valek. Vide Adnot. ad h. l.* pag. 184. l. 8 fin. scribe: [*immo Paris. omnes, et F.*] pag. 185. cap. 225, 4. ubi *ἐνέειπον* Med. etc. Corrige *ἐνέειπον* Med. et post *Paris. A.* adde: et sic ed. *Wess. cum Gron.* Dein, pro *ἐνέειπον* F. scribe *ἐνέειπον* F. pag. 185. l. 6 fin. ubi est p. 499, 24. scribe p. 497, 24.

LIB. VIII. pag. 9. cap. 15, 6. post *Vindob.* adde: *Ibid. τὰς νενοικησέναι*) Commodissime τὰς *τὴν νενοικησέναι* Arch. pag. 153. Strabo IV. Corrige: *Strabo IX.* pag. 55. l. 8 fin. dele ista: *Puto autem ἀνθρώποις hos debuisse.* pag. 70, 4. corrige: *l. 11. ἀνθρώποις*) Sic ed. *Schaeff. ex emend. Valek. Antea cum Mastis.* pag. 71, 9. ubi est p. 62 seq. corrige p. 261. et 263. pag. 95. post med. ubi *tuentur* *Paris. omnes.* Corrige *tuentur.* pag. 99, 11. Ante l. 13. adde: l. 9. *ἔδωκεν*)

ἔλαμψ Arch. pag. 123. l. 15 fin. ubi *Et ἐγένετο*, corrige: *Et ἐγένετο*. pag. 135, 13. dele ista verba: *quod etiam noster co-*
des F. tuetur. Ibid. l. 11 fin. ubi *ἱκανάτοι*, corrige *ἱκανάτοι*.

In Adnotationibus.

ΑΠΟΤ. ad LIB. I. cap. 58, 7. p. 67. l. 5 fin. pro per *Wesselingium* corrige ad *Wess.*

Ad I. 74, 24. p. 89, 9. post *relinquamus*. adde: *Ceterum conf. Valckenar. ad IV. 70, 1.*

I. 86, 17. p. 101, 2. pro II. 27. corrige II. 28.

Ad I. 179, 11. post *continuas*. adde: Sed, ut apud *Plutarch.* de Pueror. Educ. cap. 9 extr. (aliis II. 7.) *μονόκωλος λόγος* idem est ac *μονῆδος* et οὐ *ποικίλος*, sic h. l. *μονόκωλος οἰκήματα* dici videntur *domunculae uniformes, simillimam cunctae frontem praeferentes.*

I. 191, 33. p. 191 med. pro *nota c. 101. corr. nona c. 102.*

ΑΠΟΤ. ad LIB. II. cap. 19. p. 234. l. 13 fin. post *πληρώ-*
σας. adde: *conf. IV. 181, 21.*

II. 46. p. 265. l. 4 fin. ante *Est praeterea* etc. adde: *In bovino genere τὸ πόλον γένος memoravit Noster IV. 29, 1. ubi vide Wess.*

II. 86. p. 308. l. 7 fin. post *consentaneum est*. adde: *conf. omnino IV. 72, 7 seq.*

ΑΠΟΤ. ad LIB. IV. cap. 128, 6 seqq. p. 287. post *νομῶ.* *WESS.* haec adde: — *Vallae latina, paucis mutatis, tenens Gronovius locum istum sic converterat: At ipsorum illis, qui relinquebantur, visum fuit non amplius errare Persas, sed assidue commentu erepto insidias tendere. Distributis igitur illis, qui copiis Darii frumenta auferrent, quae decreta erant exoquebantur. Equidem, Wesselingii interpretationem sequutus, tamen in dictionis illius significato, εἴτε ἀναιρητέως, haeseram aliquantisper. Nuperrime mihi Vir celeberr. Ioh. Henr. Voss, is cui Homerum Germania debet germanico ore carmina canentem, per literas significavit, tractari a se in Notis ad Homericum hymnum in Cererem hunc Herodoti locum; in eoque quum εἴτε ἀναιρητέως (fere at Valla et Gronov.) cibaria auferentes, et *νομῶν* (cum eisdem) distribuere intelligat, leviter corrupta censere verba ista, *νομῶντες* — — — *τοὺς Δαρίον*, nempe in hunc modum refingenda, *νομῶντες ὧν εἴτε ἀναιρητέως τοῦ Δαρίον*, hac sententia: *quum Darius distribueret (passim dimitteret)**

homines, qui cibaria auferrent. Iamque ego, perpensis denovo Scriptoris nostri verbis, qualia ex constanti codicum consensu leguntur, reperio, rectissime sententiae summam, quae illis continetur, a doctissimo Viro perceptam esse expositamque. Nempe, non cibum capientes Persas, sed frumentantes, cibaria avehentes, asportantes, de improvviso adgredi Scythae statuerant. Quae interpretatio, ut alioqui multo commodior probabiliorque debuit videri, sic verbis, quae hic leguntur, unice consentanea est. Nam cibum sumere, cibum capere, graece dicitur *σῖρον αἰσιτῆσαι*, non *ἀναισιτῆσαι*: compositum hoc verbum ista notione ignorat graeci sermonis usus: nec opportunus hic locus esse videtur particulae *ἀν*, si diviso verbo cum *Abreschio* *ἀν* *αἰσιτῆσαι* legere velles, ea voculae *ἀν* notione, quam et alibi apud Nostrum et III. 119, 12. locum habere vidimus; quae ipsa notio h. l. voce *ἐνδοτορί* disertius expressa est. Denique, etiam si simplex verbum hic positum esset, tamen *αἰσιτῆσαι σῖρα* graece non minus incongrue dictum foret, quam si latine *cibaria* (aut *frumentum*) *capere*, pro *cibum capere* diceres: sunt enim *σῖρα*, *frumentum*, et *cibaria quolibet*, *annonā*, *commeatus*, quum apud alios scriptores, tum apud Nostrum V. 34, 5. 65, 4. Sed, quod ad verbum *κατασπῆσαι* spectat, nec sollicitari illius terminatio, nec distribuendi notio eidem tribui debet. Peraptus huic loco significatus est *observandi*, et abunde firmatus citatis a *Wesselingio* testimoniis; quibus, si opus esset, adici poterat illud *Eripidis*, quod *Schneiderus* in *Lexico crit.* adposuit ex *Phoeniss.* vs. 1262. ed. *Barn.* (1271. ed. *Pors.*) ubi *ἐνέμναι* veteres Grammatici *κατηρήσθαι* et *ἐνδοπῶναι* interpretantur.

Ad VII. 61, 6. adde Adnotationem: *ὁπὸ δὲ*, *κατασπῆσαι ἐνέμναι*) In latinis posui: *A tergo suspensas habebant pharetras*: quae graecis non satis respondent; id enim graece foret *ὁπὸ θέν* *δὲ* etc. Artius haec cohaerent cum praecedentibus: *ἀντὶ δὲ ἀσπίδων γίγνεται ὁπὸ δὲ*, scil. *ὁπὸ τοῦ γίγνεται*. Quare recte *Valla* dederat: *pro clypeis gerra, pharetris subter pendentibus*. Nempe in itinere, de quo hic agitur, gerra a tergo gerebant suspensa, adeoque pharetrae sub gerris erant.